

Giới thiệu Tiếng Ngân Rung Của Quỷ

Tiếng Ngân Rung Của Quỷ là truyện online hay mà thậtra truyện viết về chủ đề người làm pháp y đầu trí đầu dũng với những kẻ tội phạm có IQ cao, lấy bối cảnh làm thành một câu chuyện ngôn tình ~.~Nhân vật chính: Chữ Thanh Hoành, Tiêu Cửu ThiệuNhân vật phụ: Mạc Nhã Ca, Hình Mẫn, Tần TấnMời các bạn theo dõi truyện.Tối gần giờ tan tầm, Chữ Thanh Hoành nhận được một cú điện thoại nội bộ. Cô nhìn vào dây số lạ rồi nhấn nút nghe: “Chữ ThanhHoành, khoa bệnh lý giải phẫu xin nghe”.Đầu dây bên kia là một giọng nói khá trong trẻo, từ tốn: “Rất xin lỗi vì đã làm phiền cô ngay giờ tan tầm. Nhưng cô có thể ghé qua phòng giải phẫu một lát đượckhông? Nhuế Vân phòng cô bị ngắt rồi.”Chữ Thanh Hoành cúp điện thoại, lôi áo blouse trắng trong túi giặt ra, vừa đi vừa khoác vào người. Cô móc điện thoại, nhìn đồng hồ, đã quá giờ tan tầm, xem ra hôm nay lại phải tăng ca rồi. Công việc của cô thuộc loại hình nghề nghiệp không thể thấy ánh sáng mặt trời, suốt cả ngày chỉ quanh quẩn trong bầu không khí tanh tươi của máu và xác chết. Cô đang nghĩ, nếu có một ngày tất cả những thứ này biến mất, chắc có lẽ thế giới của cô cũng hoàn toàn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tối gần giờ tan tầm, Chữ Thanh Hoành nhận được một cú điện thoại nội bộ. Cô nhìn vào dây số lạ rồi nhấn nút nghe: “Chữ Thanh Hoành, khoa bệnh lý giải phẫu xin nghe”.

Đầu dây bên kia là một giọng nói khá trong trẻo, từ tốn: “Rất xin lỗi vì đã làm phiền cô ngay giờ tan tầm. Nhưng cô có thể ghé qua phòng giải phẫu một lát được không? Nhuế Vân phòng cô bị ngắt rồi.”

Chữ Thanh Hoành cúp điện thoại, lôi áo blouse trắng trong túi giặt ra, vừa đi vừa khoác vào người. Cô móc điện thoại, nhìn đồng hồ, đã quá giờ tan tầm, xem ra hôm nay lại phải tăng ca rồi. Công việc của cô thuộc loại hình nghề nghiệp không thể thấy ánh sáng mặt trời, suốt cả ngày chỉ quanh quẩn trong bầu không khí tanh tươi của máu và xác chết. Cô đang nghĩ, nếu có một ngày tất cả những thứ này biến mất, chắc có lẽ thế giới của cô cũng hoàn toàn sụp đổ.

Đứng bên ngoài phòng giải phẫu đã có thể ngửi thấy mùi formalin hoà vào một thứ mùi ngòn ngọt đầy kì dị. Nhuế Vân đang nửa nằm trên ghế dài bên ngoài hành lang, sắc mặt trắng bệch. Chữ Thanh Hoành ngồi xổm xuống, dùng khăn giấy lau hai bên khoé miệng Nhuế Vân. Cô ấy bỗng mấp máy môi, yếu ớt: “Tôi... Buổi trưa tôi ăn không no, đường huyết hơi thấp một chút.”

Chữ Thanh Hoành cười cười, đi đến cửa phòng giải phẫu, vừa lúc có người từ trong bước ra, mặc đồ nhựa đeo găng tay, khẩu trang y tế chỉ khuất nửa gương mặt, chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng, vành mắt đẹp, khi chớp mắt lại thấy hàng lông mi rất dài.

Cô biết người này. Tiêu Cửu Thiệu, là chuyên viên pháp y trẻ tuổi nhất của Cục, thậm chí là của cả thành phố này. Thanh danh của anh ta nổi tiếng cũng như cặp lông mi của anh ta vậy. Có một lần anh ta đã thức trắng ba đêm liền trong một vụ án lớn, đến cuối cùng hoàn thành công việc giải phẫu, phân tích xong, anh ta chịu không nổi mà ngủ thiếp đi trên bàn mổ. Sáng sớm hôm sau, khi người quét dọn đến dọn dẹp liền thấy một người lồm cồm bò ra khỏi tấm vải phủ trên bàn giải phẫu, người này hoảng sợ thét lên một tiếng chói tai rồi ngã lịm.

Làm việc điên cuồng, quái nhân, biến thái... Một loạt danh hiệu lấp lánh kia đều vinh dự dành tặng riêng cho Tiêu Cửu Thiệu. Mặc dù anh ta rất đẹp trai, đáng đáp cao ráo nhưng tuyệt nhiên không có một cô gái nào lớn gan dám tiếp cận để tự chuốc khổ cực vào thân.

“Xin chào, tôi tới thay Nhuế Vân.” Chữ Thanh Hoành đang định giải thích thêm thì anh ta đã gợn tay bấm vào công tắc hạ chốt cửa thông gió, nói qua lớp khẩu trang: “Bắt đầu làm việc thôi. Tôi hi vọng cô sẽ không ngắt xiu như cô ấy, bằng không tôi chỉ còn cách gọi lãnh đạo phía cô đến làm thêm giờ thôi.”

Chữ Thanh Hoành cùng anh ta đi vào phòng giải phẫu. Mùi formalin cùng thứ mùi ngòn ngọt kì dị kia càng đậm. Trên bàn mổ là thi thể đang nằm im, da thịt trắng nõn, cơ thể nhỏ gầy, bắt đầu từ bả vai bị cắt thành mấy phần. Cô có chút thất thần.

Cô có cảm giác như mình chính là thi thể ấy, im lặng nằm trên bàn mổ lạnh lẽo. Cảm giác này... quá khó chịu.

Gian phòng kế bên vọng sang một tiếng nói vui sướng khi người khác gặp họa: “Đề xem nào. Tiêu Cửu Thiệu, kế tiếp cậu muốn gọi ai tới thay?”

Chữ Thanh Hoành liếc mắt sang. Người nói là Tần Tấn của phòng hình sự, đứng bên ngoài đợi kết quả kiểm nghiệm. Cô lên tiếng: “Tôi không sao. Bắt đầu đi.”

Tiêu Cửu Thiệu im lặng nhìn cô vài giây, xác nhận lại cô sẽ không ngắt xiu rồi mới bắt đầu giải phẫu thi thể ấy.

Tăng ca xong đã là tám giờ.

Chữ Thanh Hoành tháo găng tay ra rồi kí tên vào bản ghi chép. Chữ của Tiêu Cửu Thiệu rất đẹp, nhẹ nhàng. Cách trình bày cũng rất rõ ràng, mỗi số liệu đều được ghi cụ thể, kể cả khi kí tên cũng rất ngay ngắn.

Cô thay áo khoác, bên cạnh có người mở lời: “Nếu rảnh thì cùng ăn một bữa cơm?”

Cô quay đầu. Tiêu Cửu Thiệu đang đứng cạnh bồn rửa tay, cẩn thận rửa sạch từng ngón tay bằng dung dịch ba lần. Không thấy Chữ Thanh Hoành trả lời, anh ta liền quay lại nhìn. Đôi bàn tay sạch sẽ vừa tháo khẩu trang ra liền để lộ một khuôn mặt rất đẹp.

Vốn đã được nghe mấy cô bé vừa tốt nghiệp nói Tiêu Cửu Thiệu có một khuôn mặt rất hoàn mỹ tựa như dao khắc. Cô rất phản cảm với những kiểu hình dung như thế cho nên không để ý lắm. Bây giờ đứng gần như thế này, tận mắt nhìn thấy khuôn mặt ấy, cho dù không thích thì cô cũng phải thầm khen ngợi. Đối với cái đẹp, ai lại có thể làm ngơ như không?

Chữ Thanh Hoành nhìn đồng hồ: “Được.”

“Tôi còn chưa ăn khuya. Hay là vậy đi, tôi ăn khuya, hai người ăn tối, vừa khéo góp chung một bàn đi!” Tần Tấn cười hi hi chen vào một câu, “Hai người có biết mẹ của người bị hại thế nào không? 30 tuổi, rất đẹp, chưa có chồng nhưng lại có bầu trước.” Dừng một chút, rất không tốt đẹp mà liếc Tiêu Cửu Thiệu một cái: “Muốn làm quen không? Tôi thấy cậu với cô ta rất xứng đôi đây.”

Tiêu Cửu Thiệu giương mắt nhìn: “Cảm ơn ý tốt, nhưng anh tự giữ lấy đi.”

Vừa lúc thang máy đến, ba người cùng bước vào.

Vào bên trong thang máy, cách xa dần phòng giải phẫu cùng bầu không khí kia, Chữ Thanh Hoành mới có cảm giác như mình vừa sống lại. Trong thang máy có gương, cô tranh thủ sửa sang lại một chút. Có đôi lúc cô phì cười nghĩ sẽ có một ngày bản thân chết vì sử diện mất thôi. Cho dù phải tăng ca nhiều giờ, cô vẫn sẵn sàng hi sinh một giờ đồng hồ để sửa sang vẻ ngoài thay vì dành thời gian để ngủ.

Tần Tấn cười nói: “Cô đã đủ đẹp rồi còn soi gương làm gì?”

Chữ Thanh Hoành nhìn anh ta. Đối với nhan sắc của mình cô tự hiểu, nói xinh đẹp thì không đúng nhưng thanh tú thì có thể. Tiêu Cửu Thiệu cũng xoay đầu lại, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân. Cô có chút lo lắng, nếu tên biến thái này dùng điệu bộ nghiêm túc mà phân bác lời nói kia của đồng chí Tần Tấn thì thật sự cô không biết nên chui vào lỗ nẻ nào nữa.

Cũng may, anh ta chỉ im lặng nhìn cô chứ không nói gì.

Phía bên kia Cục có một con đường dành cho người đi bộ, buổi tối đặc biệt náo nhiệt, nhà hàng còn mở cũng không ít. Ba người nhanh chóng tìm được một chỗ ngồi.

Chữ Thanh Hoành vừa uống một ngụm trà liền thấy khó chịu trong bụng. Làm công việc của các cô, ăn uống thất thường, tăng ca liên tục nên bệnh đau dạ dày cũng sớm được xem là bệnh nghề nghiệp.

Nhân viên phục vụ đem thực đơn ra. Cô liền gọi cho mình: “Cho một đĩa gan xào.”

Tần Tấn lập tức phun hết ngụm trà trong miệng ra bàn.

Chữ Thanh Hoành khinh thường: “Anh làm cái gì vậy?”

Cô cũng may mắn quá đi. Tiêu Cửu Thiệu ngồi đối diện bị ướt, đang tỉ mỉ lấy khăn tay lau sạch vết nước rồi mở tiếp một gói khăn giấy khác, tiếp tục lau lại lần hai.

“Cô vừa mới tiếp xúc với lá gan thổi rửa của người bị hại vậy mà giờ vẫn còn có thể nhàn nhã ăn gan xào sao?”

“Ai bảo anh nói tôi sẽ ngắt xiut trong phòng giải phẫu? Lòng phục thù của phụ nữ mạnh lắm đấy.” Chữ Thanh Hoành lại nói tiếp với nhân viên phục vụ, “Cho thêm một đĩa lòng xào cay.”

“Buổi tối ăn nhiều dầu mỡ không tốt.” Tiêu Cửu Thiệu rót cục đã mở miệng.

“Đúng rồi, hơn nữa cô gái nhỏ nằm trên bàn mổ lạnh lẽo kia còn bị hung thủ dùng dao chém từng nhát, giống như cá chép om hành vậy đó.” Tần Tấn dừng một chút, ôm trán rên rỉ, “Tôi dám thề đời này sẽ không bao giờ muốn nhìn tới món cá chép om hành nữa.”

Tiêu Cửu Thiệu nhanh miệng chặn lời anh ta: “Vậy thì cho thêm một đĩa cá chép om hành.”

Chữ Thanh Hoành thấy sắc mặt Tần Tấn lúc xanh lúc trắng liền thấy rất vui. Tuy cô có nghe nói tính cách Tiêu Cửu Thiệu có chút quái gở nhưng hiện tại cùng ngồi chung một bàn thế này mới cảm thấy anh ta cũng không hẳn là kẻ khác người.

Cá chép om hành là món tủ của quán này, cá chép được nuôi thả, vị tươi sống, xương tuy nhiều nhưng lấy dao khứa một đường, rút sạch xương ra, ăn rất ngon. Chữ Thanh Hoành ăn không ít.

Ngược lại với cô, Tần Tấn nhìn chằm chằm món ấy, càng nhìn sắc mặt càng khó coi: “Các người làm pháp y quả nhiên năng lực khác người.”

Chữ Thanh Hoành gấp lên một miếng gan xào, lắc qua lắc lại trước mặt anh ta: “Đều do luyện tập cả thôi. Lúc còn học đại học, cơ hội để được quan sát kỹ một thi thể của tôi rất ít. Có chăng cũng chỉ là nhìn qua một thi thể đã tan nát, thổi rửa không ra hình thù. Mỗi lần quan sát xong, tôi lại đi đến căn tin,

một mình gọi ra một đĩa gan xào lớn rồi chén sạch.”

“Trước kia, trong mỗi giờ giải phẫu còn có lệnh cấm không được tự ý mang xương cốt về.” Tiêu Cửu Thiệu bổ sung.

Tần Tấn run run: “Đến cả xương của thi thể cũng muốn lấy trộm. Như thế có được tính là biến thái không?”

“Thật sự mà nói thì có một vài bộ xương khá đẹp, nhìn rất giống tác phẩm nghệ thuật.” Chử Thanh Hoành cố tìm miếng ruột còn sót lại trong mớ ớt đỏ tươi, không thấy gì mới tiếc nuối ngẩng đầu.

Tiêu Cửu Thiệu gật đầu tán thành.

Tần Tấn hết nhìn Tiêu Cửu Thiệu lại nhìn qua Chử Thanh Hoành —— Hai người này chỉ còn thiếu hai cái nhãn dán có ghi “Tôi là kẻ biến thái” khắp người nữa thôi.

Ra khỏi quán ăn, Chử Thanh Hoành liền vẫy tay đón taxi nhưng tiếc là không có chiếc xe nào dừng lại. Không phải có khách thì cũng là vội về giao ca.

“Tôi nhớ là cô có xe mà, phải không?” Tiêu Cửu Thiệu đột nhiên hỏi. Vị trí đầu tiên nằm sát cửa bãi đỗ xe chính là chiếc xe của Chử Thanh Hoành. Tên cô khá giống tên một nhân vật võ hiệp mà anh ta khá thích nên khi đi qua cũng có để ý.

“Mấy hôm trước không may va quệt nên bây giờ còn đang sửa.” Lại có một chiếc xe khác chạy vụt qua, trong xe có khách. Chử Thanh Hoành dậm chân hậm hực, bây giờ muốn bắt xe quả thật rất khó.

Tiêu Cửu Thiệu nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Xe của Tiêu Cửu Thiệu là loại SUV cứng cáp, so với chủ nhân có vài điểm không thích hợp. Chử Thanh Hoành ngồi ghé lái phụ, câu được câu chăng nói chuyện với anh ta: “Nghe nói anh du học ở Đức rồi về nước làm việc?”

“Bằng bác sĩ của tôi là học ở Đức.” Anh ta vẫn nhìn thẳng về phía trước, tay mở hộp chứa đồ bên cạnh, “Bên trong có một quyển sổ lưu niệm của tôi khi còn học bên đó.”

Chử Thanh Hoành cầm lấy quyển sổ lưu niệm, mở ra tò mò nhất, là một tấm hình chụp chung. Rất dễ dàng nhận ra một chàng trai châu Á tóc đen, mắt đen đứng trong đoàn người mặc đồ trượt tuyết, đeo dụng cụ. Anh mặc áo len đen và đồ trượt tuyết, không đeo kính, môi đang mỉm cười, trông rất trẻ con. Phía dưới tấm ảnh có ghi rõ thời gian chụp, là năm năm trước.

Cô đột nhiên hỏi: “Trông anh vẫn còn rất trẻ, bây giờ anh bao nhiêu tuổi thế?”

Không biết có phải cô nhìn nhầm hay không mà trông thấy bàn tay anh bất giác nắm chặt lấy vô lăng, khoé miệng giật giật.

“16 tuổi tôi đã vào đại học. Thời gian học đến lúc tốt nghiệp đều bình thường.”

“Vậy là tôi nói sai rồi. Anh rất giống một ông cụ non... Chín chắn cũng là một chuyện tốt.”

Tiêu Cửu Thiệu không nói, dường như anh không muốn tiếp tục đề tài này. Chử Thanh Hoành không biết nên nói cái gì nữa, chẳng lẽ lại lôi chuyện vụ án kia ra nói? Hai người cùng im lặng, bầu không khí có chút xấu hổ.

Rốt cục, Tiêu Cửu Thiệu cũng nói: “Đầu tuần sau tôi sẽ phải chuyển tới đội trinh sát.”

Chử Thanh Hoành gật mình nhưng không ngạc nhiên. Tiêu Cửu Thiệu là bác sĩ, năng lực tốt, từ trước đến nay luôn đứng số một số hai về hiệu suất công việc, luôn là nhân tài cần bồi dưỡng. Được điều đến phòng hình sự cũng đáng mừng. Cô cười: “Anh đi chính là cho tôi một cơ hội được thăng quan tiến chức đấy. Anh có nhận hối lộ không? Chờ thời cơ chín muồi thì giúp tôi nói một tiếng với lãnh đạo?”

Tiêu Cửu Thiệu liếc mắt nhìn cô một cái rồi lại tiếp tục lái xe: “Tôi cảm thấy cô không thích hợp với ngành pháp y.”

Chử Thanh Hoành nhìn anh ta, cô vốn chỉ là nói đùa một câu, ai lại ngờ tới anh ta dùng điệu bộ nghiêm túc nói với cô một câu như thế.

“Tôi thấy trước kia cô học đại học về chuyên ngành nghiên cứu công nghệ sinh học được phẩm là sai hướng. Cho dù là kiểm tra thể lực hay độ sức, cô đều không giỏi, cũng không có tố chất trời cho trong lĩnh vực nghiên cứu tội phạm. Công việc hiện tại của cô cũng không hợp, cô, tốt nhất nên là một người bình thường thì hơn.”

“Anh cảm thấy tôi đang sống một cuộc sống không bình thường?”

Xe dừng hẳn dưới khu nhà cô, Tiêu Cửu Thiệu trả lời: “Đã không thích hợp thì đương nhiên sẽ không bình thường.” Ngừng một chút, anh tiếp lời: “Đến nhà cô rồi.”

Chử Thanh Hoành mở cửa xe, đang sắp bước xuống lại thay đổi chủ ý: “Tuy rằng lời anh nói đều rất có lý, nhưng tôi vẫn cho rằng, mỗi người đều có lựa chọn riêng. Cho dù đến cuối cùng, lựa chọn ấy không phù hợp thì cũng chẳng sao cả. Bởi vì chẳng ai có quyền khua tay múa chân trong cuộc sống của người khác.”

Tiêu Cửu Thiều đẩy trả cần số cho xe dừng hẳn, kéo thắng xe, quay đầu nhìn cô. Diện mạo anh ta tuấn tú, cho dù nhăn mày cũng tạo ra một cảm giác khó nói: “Đã biết sẽ có kết quả không tốt đẹp nhưng lại cứ kiên trì làm theo, đến cuối cùng lại là thất bại thảm hại, chẳng phải lại càng vô nghĩa hơn sao?”

Chữ Thanh Hoành á khẩu. Cô thật không biết anh ta còn là loại người nói chuyện như vớ nước vào mặt người khác như vậy. Hoàn toàn không biết nể nang là gì. “... Bình thường khi nói chuyện anh đều dùng cái giọng điệu thẳng thắn đến bức người vậy sao?”

“Có sao thì nói vậy, chẳng lẽ tôi làm mất lòng cô rồi sao?”

“Không phải.”

“Vậy nghĩa là tôi không nói sai.”

Chữ Thanh Hoành sùng sốt: “Giả như tôi nói anh EQ thấp, chẳng lẽ anh cũng không để tâm?”

“Ừ, tôi không ngại.” Ngừng một chút lại nhắc lại, “Đúng, không ngại.”

Lại là kiểu suy nghĩ Anh quốc.

Chữ Thanh Hoành thất vọng cầm lấy túi xách bước xuống xe, đi vài bước vẫn không thấy anh ta rời đi liền quay ngược lại, gõ lên cửa kính xe. Tiêu Cửu Thiều nghi hoặc, hạ cửa kính xe xuống.

Chữ Thanh Hoành đặt tay lên mép cửa, mỉm cười: “Lúc tôi thi vào Cục, điểm số không đạt nhưng vẫn trúng tuyển. Anh biết lí do không?” Cô hạ giọng, thì thầm: “Là Cục trưởng Lăng cho tôi đi cửa sau. Tôi còn biết, Cục trưởng Lăng, chính là cậu của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chữ Thanh Hoành bước chân vội vàng, thỉnh thoảng gặp vài đồng nghiệp trực đêm thì lên tiếng chào hỏi.

“Hôm nay cháu tới muộn nha.” Cô phụ bếp cười nói, “Cô có để cho cháu một phần thịt bò sủi cảo rán. Mấy đứa trực đêm như cháu, đứa nào cũng như hổ đói ấy.” Làm việc ở đây một thời gian, ngay cả nhân viên hậu cần cũng sẽ sớm xem bạn là người thân mà đối tốt với bạn, huống chi cô còn là khách quen, giả như ở nhà bếp có thể VIP thì dĩ nhiên cô chính là người sử dụng thẻ vàng rồi.

Chữ Thanh Hoành lắc đầu: “Tôi hôm qua cháu ngủ không ngon.”

Cô nghĩ tới lời Tiêu Cửu Thiều nói, càng nghĩ càng tỉnh táo, lăn qua lăn lại suốt đêm nên mất ngủ. Sáng thức dậy còn nhìn thấy hai mắt thâm quầng đen thui, cô phải tốn chút thời gian trang điểm mới miễn cưỡng xem như có sức sống.

Cô nhận lấy một suất cháo rồi tìm chỗ ngồi xuống. Mới ăn được vài miếng đã có người ngồi xuống phía đối diện, cô ngẩng đầu, thì ra là Tần Tấn.

“Cô tới vừa khéo đấy. Cho cô xem cái này.” Anh ta đem một xấp hình đặt lên bàn.

Chữ Thanh Hoành vừa nuốt xuống một ngụm cháo, nuốt nửa bị sặc: “Đây là...?”

“Hiện trường phát hiện người bị hại mà các cô giải phẫu ngày hôm qua.”

Cô cầm lấy tấm ảnh đầu tiên, người bị hại bị cắt thành từng khúc, sau đó lại được ghép lại, nhìn qua giống như một lời ám chỉ cầu cứu trong im lặng. Cô biết mình đã tưởng tượng quá nhiều, theo lý mà nói thì do cô mệt mỏi quá mà suy nghĩ ra thế này, chứng hoàn toàn không có căn cứ.

Cô lại cầm lên tấm hình cuối cùng, trong đó là một dãy số, nét chữ còn rất non nớt: 9195521.

Cô hỏi Tần Tấn: “Đây là ý gì?”

Tần Tấn nhún nhún vai: “Vẫn chưa xác định được. Đây là chuỗi các con số được cho là của cô bé bị hại viết, giống với nét chữ trong quyển vở bài tập toán được tìm thấy ở căn phòng cô bé trọ lại. Tôi nghĩ có lẽ dãy số này là do cô bé viết lúc nghịch ngợm, chắc là không có liên quan gì tới vụ án.”

Khả năng này cũng không phải là không có. Chữ Thanh Hoành nhìn kĩ lại tấm hình, tỉ mỉ xem lại những tấm ảnh trên bức tường căn phòng ấy, đều là những tấm ảnh cũ được cắt ra từ báo chí, nếu như được viết thêm vài con số cũng dễ hiểu.

Tần Tấn đi rồi lại có người khác ngồi xuống thế chỗ.

Chữ Thanh Hoành mỉm cười chào hỏi người ngồi đối diện: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng,” đối phương đưa cánh tay lên khoát khoát rồi ngập to, “Cái tên Tần Tấn này không phải đang theo đuổi cô đấy chứ? Tại sao tôi cứ thấy mấy ngày nay hân rảnh rồi quá mức mà chạy qua chạy lại phòng các cô thế?”

“Anh ấy bảo thích mùi vị cà phê bên phòng chúng tôi.”

“Thích cái rầm nhà hân ấy. Cũng là cà phê hoà tan trong máy bán hàng tự động, mùi vị có thể ngon hơn sao?” Cô ta ngừng một chút lập tức xin lỗi, “A, xin lỗi, tôi chỉ nói bậy bạ vậy thôi.”

Chữ Thanh Hoành mỉm cười: “Hôm qua cô phải tặng cà à?”

Mạc Nhã Ca là bông hoa trong đội hình sự, tóc ngắn cao gầy, dáng người nóng bỏng, tính cách lại đặc biệt thẳng thắn. Lúc cô vừa tới đội hình sự nhận nhiệm vụ giống như có một làn gió mát thổi qua cuốn phăng tâm hồn của đám đàn ông cô độc trong phòng, nhưng chỉ một thời gian sau, cô lại mạnh mẽ biến đám đàn ông ấy thành anh em chí cốt.

“Đúng vậy, chính là cái vụ phanh thây chặt xác ấy.” Mạc Nhã Ca ngập dài, đầu gục xuống như sắp chạm vào bát cháo, “Tần Tấn thật sự không phải đang theo đuổi cô à?”

Chữ Thanh Hoành lắc đầu: “Cô đã từng thấy ai theo đuổi người ta mà lại lôi ra một xấp ảnh chụp hiện trường nơi xảy ra án mạng chưa?”

Mạc Nhã Ca trừng mắt nhìn cô: “Lúc cô vừa mới tới đây, có biết bao nhiêu anh chàng độc thân bên đội hình sự chúng tôi ngả nghiêng côi lòng dốc công theo đuổi cô. Thế mà mỗi lần tụ tập ăn uống, hát hò, tôi gọi cô đều nhận được câu trả lời là bận, không tham gia được. Hay là vậy, nếu cô còn độc thân thì để tôi giới thiệu cho một người bạn nhé!”

Chữ Thanh Hoành bật cười: “Đúng là tôi còn độc thân, nhưng tạm thời chưa có ý định yêu ai.”

“Vi sao? Tôi có một người bạn quen biết từ nhỏ, gia thế tốt, lại không có sở thích bất lương, thành tích bất hảo nào. Chỉ có điều, từ bé cậu ta luôn bị một lũ nhóc con bắt nạt như bắt nạt con gái, hại tôi phải diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân.” Mạc Nhã Ca hăng say nói, bỗng nhiên nhìn thấy Chữ Thanh Hoành ngẩng đầu, nhìn về phía sau lưng mình nên cũng quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Cửu Thiệu đang cầm khay com loay hoay tìm chỗ ngồi.

Lúc này nhà ăn rất đông, muốn tìm được một bàn trống rất khó, chỉ có thể ghép bàn với người khác.

Tiêu Cửu Thiệu nhìn xung quanh rồi đi tới bàn các cô, đặt khay com xuống bàn rồi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Mạc Nhã Ca: “Chào buổi sáng.”

Trước kia khi còn chưa quen biết nhau, tuyệt đối đi đâu cũng không một lần gặp mặt, đợi đến khi đã nói chuyện với nhau, bạn mới đột nhiên phát hiện, hoá ra chỗ nào cũng có mặt người ta. Chữ Thanh Hoành nhìn anh mấy lần. Anh có vẻ là người ưa sạch sẽ, áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, ngay cả cúc áo trên cổ cũng được cài cẩn thận, cổ tay áo xắn lên gọn gàng, để lộ một đoạn cổ tay.

Tiêu Cửu Thiệu cũng nhìn cô tầm nửa phút. Đôi mắt anh đen láy, tĩnh lặng như mặt nước.

Mạc Nhã Ca cười nói: “Hoạt động tối nay Chữ Thanh Hoành cũng tới tham gia, cậu thì sao đây?”

Chữ Thanh Hoành quay đầu nhìn cô: “Tôi nói sẽ tới khi nào?”

Tiêu Cửu Thiệu nhẹ giọng: “Tôi sẽ tới.”

Mạc Nhã Ca vỗ tay: “Quyết định vậy nhé, đến lúc đó cậu không được đổi ý đâu đấy.”

“Nhưng mà tôi đâu có nói...” Cô còn chưa nói xong lại bị Mạc Nhã Ca cắt lời: “Tôi về trước ngủ một giấc đã, mệt chết mất.”

Trong phòng ăn liên tục có người đi ra đi vào, xung quanh còn có mấy cô gái nhìn Tiêu Cửu Thiệu thì thào to nhỏ.

Bọn họ không mặc đồng phục, nhìn mặt khá lạ, có lẽ là người mới. Chữ Thanh Hoành bị nhìn đến phát mệt, không còn hứng thú với món điểm tâm

Trái lại, Tiêu Cửu Thiệu rất ung dung ngồi ăn.

Chữ Thanh Hoành xử lí xong bát cháo, thu dọn đồ trên bàn rồi đứng dậy: “Trước buổi trưa tôi sẽ gửi cho anh bản báo cáo ngày hôm qua.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô, có chút kinh ngạc: “Không cần vội đến thế, trước ngày kia đưa cho tôi cũng được.”

Chữ Thanh Hoành mỉm cười: “Việc hôm nay không để ngày mai, hơn nữa nghe nói buổi tối tôi còn có hoạt động gì đó, tí nữa tôi sẽ gửi anh, nhân tiện nói rõ với anh, thế giới này vẫn chưa hân là khắc nghiệt với những người không có khả năng thiên phú.” Cô vẫn nhớ rõ tối qua, Tiêu Cửu Thiệu nói cô không có khả năng thiên phú trong lĩnh vực này, giọng điệu như kiểu chê người khác “Cô là một người trái đất ngu ngốc”.

Cô tự biết bản thân không thông minh được như anh, mới 16 tuổi đã vào được đại học rồi học lên tiến sĩ, tất cả các môn đều đạt HD (Highly Distinguished – xuất sắc), nhưng... ít ra... nếu cô liều mạng thì vẫn có thể.

Tiêu Cửu Thiệu ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nở một nụ cười tươi tắn —— bởi vì khoảng cách gần, Chữ Thanh Hoành có thể thấy được lúm đồng tiền trên má anh: “Được, tôi đợi cô.”

Mấy cô gái kia thấy anh cười lại càng thêm thích thú, tiếp tục thì thào với nhau.

Chữ Thanh Hoành ngẩn ra một lúc mới xoay người bước đi. Thực ra cô cũng không phải là người keo kiệt, chỉ vì một câu nói của anh, bảo cô không có khả năng thiên phú, không thích hợp với ngành này nên cô mới bắt giác ghi nhớ lời ấy, tìm cơ hội chứng tỏ mình.

Cô trở lại văn phòng, mở máy tính ra sửa chữa bản báo cáo ngày hôm qua. Tối hôm qua cô đã viết xong, nãy giờ kiểm tra lại mấy lần, cảm thấy không có vấn đề gì cô liền chuyển qua email cho Tiêu Cửu Thiệu.

Chữ Thanh Hoành mệt mỏi nhắm mắt lại, không biết vì sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh những bức hình mà Tần Tấn đã cho cô xem sáng nay, những con số được viết bằng những nét bút non nớt, tín hiệu cầu cứu trong im lặng...

Cô ngồi tựa vào ghế nhắm lại những con số: 9195521, những con số này là có ý gì? Nếu như không có ý nghĩa gì đặc biệt thì tại sao nó lại được viết lên bức tường nơi xảy ra vụ án?

Người bị hại là một cô bé học lớp chín.

Một học sinh trung học sẽ dùng suy nghĩ gì để viết nên dãy số này?

Chữ Thanh Hoành lập tức lôi ra một quyển sổ nhỏ, viết lại những con số ấy: 9195521, ở vị trí của hai con số 9 và hai con số 5, cô còn cẩn thận đánh dấu bằng một kí hiệu phức tạp. Trong bảng chữ cái tiếng Anh, chữ cái xuất hiện nhiều nhất là E, vị trí của chữ này trong bảng đếm số chính là số 5. Như vậy con số 9 đầu tiên ám chỉ chữ I, con số thứ hai là 1 hay là 19? Cô suy nghĩ một lát, quyết định giả định là số 19, tương đương chữ S trong bảng chữ cái.

Trên tờ giấy liền xuất hiện một hàng chữ.

Chữ Thanh Hoành nhớ tới đôi mắt tròn to của cô bé bị hại ấy. Cô bỗng dưng có ảo giác như chính mình là người bị hại, cơ thể trắng bệch, nằm trên bàn mổ lạnh lẽo trong phòng giải phẫu, cùng với dòng chữ: I SEE U.

Không đúng. Có lẽ do thần kinh cô quá nhạy cảm rồi.

Chữ Thanh Hoành xoa xoa huyết thái dương. Màn hình máy tính hiện lên thông báo có thư mới. Là email của Tiêu Cửu Thiệu.

Trong email là bản báo cáo mà cô đã gửi anh ta, có điều trên đó chỉ chút vết sửa, có lỗi chính tả, câu cú... Thế mà lúc cô kiểm tra lại đều không phát hiện ra.

Chữ Thanh Hoành lúng túng. Buổi sáng còn hùng hồn nói cô không cần có khả năng thiên phú, bây giờ thì hay rồi, chính cô lại phản bác lại câu nói kia.

Cô cúi đầu tập trung sửa lại lỗi. Có một thông báo mới, là ID của Arthur.

Email này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là lời hỏi thăm do lâu ngày không liên lạc với nhau.

Thật ra cô và Arthur không thân quen. Trước kia cô tra cứu sách tâm lý học gặp một số từ khó, mặc dù đã lên thư viện tìm tài liệu tự nghiên cứu nhưng vẫn không hiểu, bắt buộc cô đành phải lên mạng đăng tin hỏi nghĩa.

Lần đó Arthur đã trả lời cô. Mặc kệ cô có đặt ra bao nhiêu vấn đề khó hơn, đôi phương đều có thể giải đáp cặn kẽ, sau này mới bắt đầu nói chuyện tán dóc, có khi là hỏi thăm đôi câu.

Arthur là người bạn rộng, Internet IP đủ loại, đi khắp thế giới. Cô cũng không rõ người ngồi phía sau màn hình vì tính kia rốt cuộc là người như thế nào, nhưng chắc chắn cô sẽ không kinh ngạc nếu như anh là người thông thạo máy tính, bàn phím và con chuột.

Cô trả lời: “Tôi muốn hỏi anh. Nếu có một việc anh biết rõ mình không có khả năng làm tốt nhưng vì một nguyên nhân nào đó khiến anh không thể không làm, liệu anh có muốn kiên trì tới cùng không?”

Rất nhanh, đôi phương liền trả lời lại: “Cũng còn tùy vào đó là chuyện gì nữa. Gần đây có người nói với tôi, không ai có khả năng quyết định được người khác, bởi vì mỗi người đều có quyền lựa chọn lối đi cho chính mình. Cô đã hoàn thành khoá học về tâm lý học chưa?”

Khoá học về tâm lý học?

Chữ Thanh Hoành suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúc ấy đôi phương từng hỏi cô vì sao lại phải bỏ công tìm tài liệu về tâm lý học, cô đã nói cô muốn học về chuyên ngành ấy. Chẳng qua đó chỉ là một lời nói dối, nếu Arthur không nhắc tới thì cô cũng quên luôn: “Đã hoàn thành rồi, đáng tiếc là người hợp tác với tôi lại không ủng hộ tôi.”

Một hồi lâu vẫn chưa có hồi âm, cô còn cho rằng vấn đề này sẽ dừng ở đây, đang định tắt máy đi ăn cơm trưa, bỗng nhiên trên màn hình lại nhảy ra một khung chat.

Cô nhấp chuột: “Sẽ có những lúc cô không biết nên phải biểu đạt bản thân bằng cách nào, cũng có thể không thể lĩnh hội được tâm ý của đối phương. Tôi nghĩ, người đó có lẽ là chưa tìm được phương thức tốt nhất để biểu đạt tâm ý của mình với cô mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Buổi chiều, mẹ người bị hại tới cục lấy lời khai. Cô ta đến đúng lúc Chữ Thanh Hoành đi nộp báo cáo, lúc hai người đi ngang qua nhau, Chữ Thanh Hoành liền ngửi thấy mùi nước hoa sực nức.

Chữ Thanh Hoành xoay người nhìn lại, chỉ thấy dáng người thon thả của cô ta, quần áo thời trang. Khi cô ta bước ngang qua để lộ ra đôi giày cao gót vẫn chưa xé mác. Cô nghĩ ngợi một hồi rồi đi dọc theo hành lang phòng thẩm vấn, đứng trước một máy bán nước tự động.

Nhìn qua ô cửa kính phòng thẩm vấn, cô mới thấy trọn vẹn diện mạo người này. Gương mặt có nét thanh tú, trang điểm nhẹ nhàng, da trắng, cổ tay nhỏ. Tần Tần cũng đang ngồi trong căn phòng đó ghi chép hồ sơ. Cô ta lấy ra từ trong túi xách một gói thuốc lá, là loại điếu nhỏ dành cho phụ nữ, bật lửa hai lần rồi nhả ra một vòng khói.

Chữ Thanh Hoành mê mải nhìn, bất giác tiến lên trước hai bước. Cô cảm thấy bóng lưng người phụ nữ này rất quen, nhưng là ai thì cô không thể nhớ rõ.

Phía sau lưng chợt có người hỏi: “Cô ở đây làm gì?”

Chữ Thanh Hoành giật mình, xoay người lại, thì ra là Tiêu Cửu Thiệu. Anh vẫn còn đang mặc áo khoác ngoài màu trắng, một tay cầm cặp hồ sơ, một tay để ở trong túi. Dãy hành lang này quay về hướng bắc, ánh sáng không được tốt, anh ta lại còn đột nhiên xuất hiện khiến cả tầng lầu như biến thành phòng giải phẫu.

Chữ Thanh Hoành quơ quơ lon cà phê trong tay: “Cà phê ở đây không tệ.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn thoáng qua, nhếch miệng: “Cô thích uống Caramel Latte?”

“Đúng vậy,” Bấy giờ cô mới phát hiện, cô căn bản còn chưa mở lon nên đành về rần thêm chân, bỏ sung thêm một câu, “Mùi vị không tệ đâu, tôi uống lon thứ hai rồi đây.”

May mà Tiêu Cửu Thiệu không bóc mẽ cô.

Bọn họ đứng ở cửa đợi hai, ba phút, cuối cùng cánh cửa phòng thẩm vấn cũng mở ra. Người phụ nữ ấy bước ra trước, lạnh nhạt nói một câu: “Đây là lần cuối cùng rồi đúng không? Tôi còn có việc phải làm, không phải lúc nào gọi cũng đều có thể tới được.”

Tần Tần trả lời đúng nguyên tắc: “Nếu như còn có vấn đề, chúng tôi vẫn sẽ gọi điện thoại cho cô, đến lúc đó rất mong cô phối hợp.”

Người phụ nữ gật đầu, nhanh chóng rời đi. Chữ Thanh Hoành nhìn vào tấm gương đặt trong góc phòng, trong gương phản chiếu hình ảnh cô và mẹ của nạn nhân. Hai người có dáng dấp khá giống nhau, chiều cao cũng không mấy cách biệt, nhìn qua rất giống cùng một người. Chữ Thanh Hoành rút cục cũng hiểu được tại sao trước đây khi nhìn thấy nạn nhân nằm trong phòng giải phẫu, cô lại có ảo giác như chính cô đang nằm trên chiếc bàn mổ lạnh lẽo kia.

Bọn họ thật sự quá giống nhau.

Tần Tần lầm bầm: “Cô xem bộ dạng của cô ta kìa, có gì giống với bà mẹ có con bị giết hại không chứ? Tôi thấy, cô ta là đang muốn thoát gánh nặng ấy thôi.”

Chữ Thanh Hoành nói: “Tôi ngược lại cảm thấy cô ấy đang rất đau đớn. Khi cô ấy hút thuốc, tay run đến mức phải bật lửa hai lần mới được. Ánh mắt cũng rất mệt mỏi, dưới bọng mắt còn phải trang điểm dày lên một lớp, có lẽ vì cô ấy trang điểm khá đậm nên khó nhìn ra.”

Tần Tần quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Thiệu: “Hay là thiên tài cũng cho một câu cảm tưởng đi?”

Tiêu Cửu Thiệu bình thản, gần như ngay cả thời gian dừng lại suy nghĩ cũng không có: “Trên vạt áo trước của cô ta có dính dầu mỡ, chắc là trước khi ra khỏi nhà cũng đã thấy nhưng lại không thay áo mà dùng một chiếc khăn lụa để che đi. Màu sắc chiếc khăn và áo khoác đối lập nhau, rất khó coi, đế giày cao gót cũng chưa xé mác. Một người coi trọng về bề ngoài không thể không chú ý đến những chi tiết này, trừ khi tâm trạng người đó đang rất bất an.”

Chữ Thanh Hoành ngẩn ra. Cô chưa từng thấy anh ta nói nhiều như thế.

Đến giờ tan tầm, Chữ Thanh Hoành đến căn tin ăn tối như thường lệ.

Cô sống một mình nên dĩ nhiên không có tâm trạng đi chợ mua đồ nấu ăn, đa số đều ra ngoài giải quyết nhanh gọn. Lúc tan ca, Tần Tấn gọi điện thoại rủ cô tham gia hoạt động giao lưu, cô cũng nhẹ nhàng từ chối.

Cuộc sống vội vã dần biến mấy hoạt động giao lưu tình cảm gì đó biến thành món ăn nhanh, tuy rằng có thể lấp đầy bụng nhưng lại không thể nếm thử hương vị của món ăn.

Cô làm thêm một lúc mới tắt máy tính ra về. Còn đang khoá cửa thì Mạc Nhã Ca đã chạy tới, sửa lại mái tóc ngắn có chút rối, kéo cô đi: “Biết ngay mà. Tôi mà không tới là cô trốn luôn chứ gì?” Chữ Thanh Hoành không có cơ hội giải thích, cứ như vậy bị kéo đi. Mạc Nhã Ca còn gục: “Làm ơn đi, cô là nhân vật chính thì làm sao mà thiếu được? Ai nha, đi đường cũng không cần chậm như vậy chứ? Đi nhanh chút đi!”

Mạc Nhã Ca cao 1m75, không ít đồng nghiệp nam còn thấp hơn cô, chân lại dài. Chữ Thanh Hoành gần như phải chạy theo phía sau cô.

Chỗ tụ họp là KTV Liên Toả ngay dưới con đường dành cho người đi bộ phía sau Cục. Chữ Thanh Hoành bị kéo vào trong, tiếp đón họ là một tràng âm thanh dội vào màng nhĩ. Chỗ ngồi hầu như đã kín, chỉ còn duy nhất một chỗ trống bên cạnh Tiêu Cửu Thiệu.

Bốn mắt nhìn nhau. Ánh sáng trên màn hình tivi hắt vào khuôn mặt anh ta càng khiến đồng tử anh ta càng đen hơn. Cô hơi xấu hổ ngồi xuống bên cạnh.

Mạc Nhã Ca giải vây giúp cô: “Tốt rồi, cuối cùng thì bông hoa lạnh lùng của chúng ta cũng đã tới. Lúc tới tới, cô ấy còn đang định trốn đi đấy.”

Mấy người mới tới đội hình sự đều là sinh viên mới tốt nghiệp, nghe thế liền ồn ào: “Tới chậm, phạt một chén!”

Trước khi Chữ Thanh Hoành thi đậu pháp y có thực tập tại khoa gây mê của bệnh viện, không biết có trùng hợp hay không mà mấy người trong phòng đều uống rất khá, có vài người gần như không có đối thủ. Cô biết càng từ chối thì càng bị ép phạt thế nên cầm chén lên, một hơi uống hết sạch.

Tần Tấn nhét mic vào tay cô, cười hi hi: “Rượu đã phạt xong, bây giờ phạt hát.”

Chữ Thanh Hoành nhìn list nhạc song ca về tình yêu, âm thầm than thở. Nhưng mọi người đang vui, cô cũng không nỡ làm họ mất hứng nên hát hai bài rồi vội vàng chuyển mic cho người khác.

Những người tham gia đều là nhân viên khoa cơ bản, chỉ có Tiêu Cửu Thiệu ở khoa chính quy, đến khi bầu không khí nóng lên, không ai phân biệt chính quy hay cơ bản nữa, đòi Tiêu Cửu Thiệu hát một bài. Anh ta cũng không ra vẻ ta đây, nhận mic, chọn một bài tình ca rồi hát: “Em đã đến, thay thế những phút giây trống rỗng trong cuộc đời anh...”

Anh ta có chất giọng trầm ấm, nghe rất cuốn hút, lại còn hát rất tình cảm khiến cho KTV bỗng chốc đem lại hiệu quả như ở phòng thu âm. Tất cả mọi người trong nháy mắt đều im lặng. Mạc Nhã Ca cầm lấy một cái mic khác chuyển qua cho Chữ Thanh Hoành: “Cô hát cũng rất hay, cùng hát với Tiêu Cửu Thiệu đi.”

Chữ Thanh Hoành có chút khản trương. Tiêu Cửu Thiệu hát hay như thế, lại rất tình cảm, cô sợ mình phá hỏng cảm xúc mọi người. Kết quả, cô vừa vào bài đã trật mắt nửa nhịp, may là nhịp điệu câu sau khá giống câu trước, Tiêu Cửu Thiệu khéo léo giúp cô bắt kịp nhạc. Cả bài hát hầu như đều do Tiêu Cửu Thiệu kéo cô theo nhạc, đến khúc cuối cùng, cả phòng còn vỗ tay tán thưởng.

Mạc Nhã Ca nâng cốc, tươi cười: “Tôi với Tiêu Cửu Thiệu từ nhỏ đã quen nhau, đi học lại chung trường chung lớp, thật đúng là nghiệt duyên. Thật ra trước đây cậu ta đâu có nghiêm túc thế này đâu. Còn nhớ khi Metallica tổ chức lưu diễn, cậu ta còn cắt một quả đầu cực ngắn, thiếu chút nữa đem tóc trên đầu cạo sạch nữa cơ.”

A, thật không ngờ kẻ nghiện công việc, suốt ngày ở bên mấy cái xác chết như anh ta lại còn có đôi ba sở thích của một người bình thường.

Không giống với Tokio Hotel chuyên hát những bản Rock and roll đầy mạnh mẽ, chất nhạc của Metallica có phần kinh điển hơn. Chữ Thanh Hoành cũng khá thích nhóm nhạc này. Cô đột nhiên nhớ ra, sáng nay Mạc Nhã Ca nói muốn giới thiệu cho cô một người “từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, là một anh chàng tốt tính”, chẳng lẽ chính là Tiêu Cửu Thiệu?

* Tokio Hotel & Metallica là tên của 2 ban nhạc rock nổi tiếng. Mọi người có thể tìm trên google để biết thêm về họ nhé!

Cô liếc mắt, thật sự không nhìn ra bộ dạng anh ta khi cùng người khác hẹn hò sẽ như thế nào, nói không chừng trước khi quyết định theo đuổi người khác, anh ta còn phải dùng máy tính xem xác suất thành công là bao nhiêu nữa.

Hát hò âm ỉ hơn nửa tiếng, có người kêu chán, một đám nhân viên mới tốt nghiệp đại học đề nghị chơi trò chơi. Quy tắc trò chơi cũng đơn giản, mỗi người nói về một chuyện mình chưa từng làm, những người xung quanh nếu đã từng làm chuyện đó thì phải giơ tay, cứ giơ ba lượt thì bị phạt một cốc bia.

Tần Tấn cười mắng: “Vậy chẳng phải là ai có kinh nghiệm phong phú hơn thì phải uống nhiều hơn sao? Nếu ở trong đội hình sự, xem cậu có bị chuốc đến mức không tìm được đường về nhà hay không?”

Cô bé mới tới thử trước tiên, sau đó đi theo chiều kim đồng hồ: “Tôi chưa từng đi Mĩ.”

Chữ Thanh Hoành thở dài, giơ tay lần thứ nhất.

Lưu Hạ đội hình sự cười nói: “Kẻ đã nếm qua mật ngọt của chủ nghĩa tư bản đáng bị phạt, kế tiếp, tôi chưa từng yêu.”

“Anh mà chưa từng yêu? Vậy kẻ nào bình thường cứ lén la lén lút gọi điện thoại thế hả?” Tần Tấn thấy Chữ Thanh Hoành lại gờ tay, “Hiện tại có hai người đã gờ tay hai lần, phải cẩn thận.” Anh ta dừng một chút, lại nói: “Tôi chưa từng yêu quá ba lần.”

Chữ Thanh Hoành liếc nhìn Tiêu Cửu Thiệu một cái, bọn họ đều đã gờ tay hai lần. Lần này, cô gờ thì anh ta lại không.

Nhuế Vân lập tức đổ đầy một cốc bia, bọt dày một lớp, đưa cho cô bằng hai tay: “Xin mời người có kinh nghiệm phong phú uống cạn cho.”

Chữ Thanh Hoành đành phải uống cạn.

“Tôi chưa từng được ai cầu hôn, cũng chưa từng cầu hôn người khác.”

Chữ Thanh Hoành lần này ngồi im, lại cảm thấy phía sau có người động đậy.

Mấy cô gái mới tới lập tức kêu lên, âm ỉ: “Anh Tiêu, anh là được người ta cầu hôn hay là đi cầu hôn người ta?”, “Anh Tiêu, anh đang độc thân hay đã có bạn gái rồi thế?”, “Anh ấy đẹp trai như thế, chắc chắn là có bạn gái rồi, với lại nghề pháp y cũng rất cool mà.”

Chữ Thanh Hoành cười thầm, cũng đâu phải trên phim truyền hình, bác sĩ pháp y thì cũng là người bình thường cả, nghề pháp y cũng đâu có sướng gì, suốt ngày phải tiếp xúc với xác chết thì lấy cái gì mà cool? Lắm lúc còn bị người ta kiêng kỵ nữa ấy.

Tần Tấn vỗ vỗ vai Tiêu Cửu Thiệu: “Các cô mới tới, tin tức còn chưa chính xác phải không? Bắt đầu từ tuần sau, cậu ta sẽ chuyển tới đội hình sự chúng tôi, sống là người của chúng tôi, chết... A, không phải, bất kể khi nào cũng đều là người của đội hình sự hết.”

Tiêu Cửu Thiệu uống cạn cốc bia, thản nhiên đáp: “Là tôi cầu hôn người ta, nhưng bị từ chối.”

Quá thẳng thắn! Chữ Thanh Hoành nhìn anh ta một cái. Đối phương dường như cảm thấy có người đang nhìn mình liền quay đầu nhìn về phía cô. Tới phiên mình, Chữ Thanh Hoành suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi chưa từng sống chung với người nhà hay bạn bè.”

Mạc Nhã Ca gờ tay lên, cười khanh khách: “Cô chọn vấn đề này cũng hay đấy, đã kích chúng tôi rất lớn.”

Kế tiếp đến phiên Tiêu Cửu Thiệu, Chữ Thanh Hoành đoán chắc anh ta sẽ nói mình chưa từng đạt điểm dưới A, rồi sau đó sẽ khéo léo kết thúc trò chơi bằng một kết quả: Tất cả mọi người đều phải uống cạn cốc bia. Ai ngờ Tiêu Cửu Thiệu chỉ nói: “Tôi chưa từng quen ai quá ba tháng.”

Nhuế Vân nghiêng khuôn mặt tròn tròn qua, vẻ mặt ngà ngà say, sau đó cười ồ lên: “Tiêu này, chuyện này của anh, nếu chưa từng yêu qua thì tính làm sao đây?”

Uống một hồi, thời gian cũng không còn sớm, có mấy cô gái đã bắt đầu ngáp, hầu như ai cũng say. Mạc Nhã Ca duỗi cánh tay qua, ôm lấy bả vai Chữ Thanh Hoành, cười cười: “Nói nốt vấn đề cuối cùng này, sau đó chúng ta, ai về nhà nấy nghỉ ngơi. Tôi chưa từng thăm mền Chữ Thanh Hoành.”

Chữ Thanh Hoành vội vàng nói: “Cái này không tính.”

“Sao lại không tính?” Tần Tấn uống đến nghiêng nghiêng ngã ngã, chen vào ngồi bên Tiêu Cửu Thiệu, “Đến đây đến đây, tất cả mọi người đều phải thành thật trả lời đấy nhé.”

Ánh sáng trong phòng vốn dĩ mờ mờ, không thể nhìn rõ vẻ mặt người khác. Chữ Thanh Hoành thấy một người gờ tay lên, là người của đội hình sự nhưng cô không biết là ai. Cô cảm giác được mặt mình bây giờ đang đỏ bừng vì xấu hổ. Haiz, cô đến đây quả nhiên là sai lầm mà.

Bỗng nhiên có tiếng Nhuế Vân run run: “... Tiêu này, anh uống say phải không?”

Chữ Thanh Hoành kinh ngạc nhìn sang. Tiêu Cửu Thiệu đang nhắm mắt nằm nghỉ trên sofa đột nhiên gờ tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sau khi giải tán, Chữ Thanh Hoành ngoắc một chiếc taxi lại, Mạc Nhã Ca giúp cô đỡ Tiêu Cửu Thiệu ngồi vào ghế sau: “Dù gì cậu ta cũng thăm mền cô, giúp tôi đưa cậu ta về tận nhà đấy nhé.”

Chữ Thanh Hoành không ngốc, dụng ý rõ ràng như vậy, nếu cô còn không nhận ra thì thật đúng là ngu quá đi. Mạc Nhã Ca nói muốn giới thiệu cho cô một anh chàng tốt tính nên kéo cô tới tham gia hát hò, chơi trò chơi, rõ ràng đều đã sắp xếp trước. Chỉ có điều, không ngờ được Tiêu Cửu Thiệu ngay cả trong trò chơi cũng thành thật đến thế, gờ tay không biết bao nhiêu lần, bị phạt uống hết lần này tới lần khác. Chữ Thanh Hoành tửu lượng khá hơn, uống nhiều nhưng không say, cuối cùng phải gánh vác nhiệm vụ đưa mỹ nam về nhà.

Cô hỏi: “Nhà anh ta ở đâu?”

Mạc Nhã Ca làm mặt quý, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu: “Cô tìm điện thoại cậu ta gọi về cho người nhà thử xem sao. Nếu như tìm không ra thì cũng có thể đưa cậu ta về nhà cô, cho ngủ trong toilet một đêm cũng được. Dù sao cô cũng chỉ có một mình, miễn sao đừng vứt cậu ta nơi đầu đường xó chợ là được rồi.”

Chữ Thanh Hoành sùng sốt: “Còn phải thế nữa sao?”

Mạc Nhã Ca liền cười ngặt nghẽo: “Ừ, tiếp tục nữa thì đến cả tôi cũng yêu thâm cô mất thôi.”

Chữ Thanh Hoành ngồi vào ghế sau, tài xế ngồi phía trước quay đầu lại nhìn họ: “Cô gái, bạn cô uống say mềm như thế, có nôn ra xe tôi không đây?”

Chữ Thanh Hoành nhìn người đàn ông yên phận nằm bên cạnh, đèn đường xuyên qua cửa sổ xe hắt ánh sáng trắng lên khuôn mặt anh ta: “Nếu anh ấy nôn ra xe, tôi sẽ trả tiền chùi rửa.”. Cô đưa tay đập đập vào túi áo khoác ngoài, hình như không có điện thoại, bất đắc dĩ phải sờ túi quần kiểm tra, vừa khéo chạm phải thứ có hình dáng điện thoại.

Chữ Thanh Hoành đành phải thò tay vào túi quần móc nó ra, bởi vì tư thế nằm của anh ta, mắt một lúc mà cô vẫn không lấy được. Mồ hôi lạnh ứa ra, cô sờ tới sờ lui, cho dù Tiêu Cửu Thiều bất tỉnh không biết gì thì còn có tài xế phía trước, nhất định sẽ nghi ngờ cô định làm gì đó. Cô đột nhiên nhớ ra hình như từng nghe người ta nói Tiêu Cửu Thiều sống ở khu thành đông ngò nên bảo tài xế cứ cho xe chạy về hướng đông thành phố.

Cô vất vả lắm mới lôi được điện thoại ra khỏi túi quần anh ta, nhấn mở khoá, điện thoại cài mặt khóa. Chữ Thanh Hoành đành phải trả điện thoại lại túi quần anh: “Thật ngại quá, bác tài, làm ơn tới đằng trước thì quay đầu.”

Cô im lặng dõi mắt ra ngoài cửa sổ xe. Đèn đường bật sáng dọc đường đi tạo thành một chuỗi ánh sáng trắng khiến mặt đường sáng trưng. Đã rất lâu rồi, Chữ Thanh Hoành không được nhìn ngắm thành phố về đêm, cô luôn mệt mỏi bên ba, đi nhanh quá nên vô tình làm tổn thương những thứ khác đang hiện hữu bên cạnh. Cô đưa tay ôm mặt, từ một nghiên cứu sinh trở thành bác sĩ pháp y, đến nay đã tròn ba năm rồi.

Nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều, cũng chẳng thể nào mà dừng lại.

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên reo vang khiến người bên cạnh giật mình tỉnh giấc. Tiêu Cửu Thiều nhắm mắt, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, bắt máy, giọng hạ thấp: “Chuyện gì?”

Giọng nói của anh ta nghe rất tỉnh táo.

Chữ Thanh Hoành nghi hoặc, chẳng lẽ anh ta không hề say? Nếu vậy thì còn giả say làm gì chứ?

Đáp án quá rõ ràng trước mắt, nhưng cô lại không dám tưởng tượng.

“... Được rồi, tôi sẽ tới ngay.” Tiêu Cửu Thiều bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn cô, “Vừa có tin báo, người ta vừa tìm thấy một thi thể, mà nạn nhân chính là người đã tới thăm vấn lúc sáng.”

Chữ Thanh Hoành kinh ngạc: “Cái gì?”

Tai cô bỗng ù đặc. Người vừa tới thăm vấn lúc sáng chính là mẹ của cô bé bị giết hại kia. Cô đã từng thấy qua dung mạo xinh đẹp của cô ta, dáng người cô và cô ta nhìn từ phía sau cũng khá giống nhau, thậm chí còn có cảm giác hai người chính là một.

Tiêu Cửu Thiều ngồi thẳng, nói với tài xế: “Làm phiền bác tài, quay đầu về hướng ngược lại giúp tôi.”

Giờ đã là giữa đêm, bác sĩ pháp y có thể triệu tập nhanh cũng chỉ có hai người.

Đội bọn họ tới được hiện trường, dây cảnh giới đã được căng ra. Đây là một khu chung cư trong nội thành, đã gần ba mươi năm, xung quanh còn có khu dân cư chưa bị tháo dỡ, lượng dân di cư cũng rất lớn.

Chữ Thanh Hoành lần đầu tiên trực tiếp tới hiện trường, cô phụ trách khoa bệnh lý, bình thường không phải tới những nơi này.

Trình sát Hình Mẫn của đội Hình sự đến trước hai người 15 phút, trực tiếp bỏ qua Chữ Thanh Hoành, đi tới gật đầu với Tiêu Cửu Thiều: “Có khả năng là một vụ án mạng liên hoàn, cậu qua kiểm tra chút đi.”

Toà chung cư này xây dựng theo kiểu cũ nên không có thang máy, Chữ Thanh Hoành đeo dụng cụ chạy một hồi lên tầng sáu, căn phòng xảy ra vụ án nằm ở cuối hành lang, bên vách tường đặt đủ thứ linh tinh. Trước cửa có người canh chừng, dây cảnh giới được căng ra, vừa thấy bọn họ liền chào hỏi: “Anh Tiêu, mọi người đã tới.”

Tiêu Cửu Thiều hỏi ngắn gọn: “Ở đâu?”

“Trong phòng khách.”

Tiêu Cửu Thiều gật đầu, đặt thùng dụng cụ xuống đất, lấy găng tay cùng khẩu trang ra, cẩn thận đeo vào.

Người nọ nhìn sang Chữ Thanh Hoành, khẽ nhắc cô: “Cô nên chuẩn bị tinh thần đi.”

Chữ Thanh Hoành biết vụ án này chắc là rất thảm khốc, hơn nữa người bị hại lại có hình dáng tương tự cô, lúc nhìn hiện trường chắc chắn sẽ không thoải mái. Cô đeo găng tay vào, hít thở sâu rồi bước qua đây cảnh giới.

Người chết im lặng nằm trên sàn nhà ở phòng khách, bị sắp xếp thành một tư thế rất khó hình dung. Thân thể cô ta bị một vật sắc bén chặt thành nhiều khúc, rìa mép vết thương nơi xương bị cắt rất ngay ngắn, bên cạnh còn trải đầy nội tạng và máu đọng.

Cô nhìn theo hướng mấy ngón tay nạn nhân chỉ, là mấy quân bài poker nằm rải rác, lộn xộn trên sàn.

“Người bị hại là nữ, trẻ, thi thể không nguyên vẹn, trên phần tử chỉ của nạn nhân có thể thấy vết cưa hình xoắn ốc. Đây không phải là hiện trường đầu tiên, thi thể bị kéo qua đây.” Tiêu Cửu Thiệu tóm tắt bằng hai câu, bỗng nhiên quay đầu nhìn Chữ Thanh Hoành. Cô lúc này mới có phản ứng, ghi lại lời anh ta vào biên bản.

“Xác chết nặng không quá 40 kilogram, qua quan sát một số cơ quan nội tạng chính không phát hiện bệnh tật.” Tiêu Cửu Thiệu dịch chuyển cái xác một chút, có ý bảo cô xem vết cưa trên đùi nạn nhân, đo độ dài từng vết, phán đoán độ nông sâu và mức độ thương tổn mạch máu. Chữ Thanh Hoành nhanh chóng ghi lại, cô không phải là nhân viên ở phòng Tiêu Cửu Thiệu, bây giờ lại bị anh ta chỉ huy không chút khách sáo, cảm giác không được thoải mái.

“Van tim đóng bình thường, động mạch vành cũng không có gì bất thường.” Anh ta thở ra một hơi, “Từ thi co cứng. Những việc khác sau khi về xem xét sẽ nói sau.”

Nhân viên đứng gác ở cửa đi vào: “Anh Tiêu, biệt danh kia của anh đúng là không nói quá chút nào.”

Biệt danh? Độc thủ ba nghìn đồ (Thanh danh vang dội) à?

Chữ Thanh Hoành cười cười: “Mấy lá bài poker đằng kia là có ý gì?”

“Ồ? Cô nói mấy quân bài poker kia hả? Trình sát Hình của đội hình sự cũng có hỏi, nhưng trước mắt chỉ có thể cho rằng trước khi chết nạn nhân đã chơi bài mà thôi.”

Chữ Thanh Hoành nhìn theo thứ tự từ trái qua phải, nhanh chóng ghi lại: 2, 3, A, 9, 2, Q, 4, 2, A, 3, A, 7, 8.

Đi xuống lầu, Tiêu Cửu Thiệu cầm lấy bản ghi chép của cô muốn bổ sung số liệu, vừa hay nhìn thấy thứ tự của mấy quân bài poker cô đã ghi lại, liền hỏi: “Cô có ý kiến gì không?”

Chữ Thanh Hoành cầm bút viết lên mấy chữ số: “Nếu những chữ số này đại diện cho 26 chữ cái theo thứ tự, vậy quân bài thứ nhất và thứ hai, là chữ W ở vị trí số 23 trong bảng chữ cái, A chính là chữ cái A, số 9 là chữ I, số 2 là chữ B...”

“Số 2 cùng chữ Q xem như là số 20, là chữ T.” Tiêu Cửu Thiệu cầm bút từ tay cô, viết tiếp: “Số 2 cùng chữ A tạo thành số 21, là chữ U.”

“Wait 4 U?” Chữ Thanh Hoành chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, “Bốn quân bài sau cùng lần lượt là 3, 17, 8, đại diện cho...” Bọn họ đứng quá gần, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ phả vào mặt mình của anh ta, nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được tình thế này quá mập mờ, chỉ có cảm giác lạnh toát sống lưng.

Ba con số này ghép lại chính là CQH, tên của cô, Chữ Thanh Hoành, khi viết tắt, ghép ba chữ cái đứng đầu lại cũng tạo thành CQH. Chẳng lẽ đây là trùng hợp?

Cô cố ra vẻ thoải mái, nói sang chuyện khác: “Nếu như không còn chuyện gì thì tôi về trước. Ngày mai là ngày nghỉ của tôi, nếu cần tăng ca thì hãy gọi điện trước.”

Tiêu Cửu Thiệu muốn nói lại thôi, cùng cô đi xuống dưới: “Tôi đưa cô về, buổi tối một mình cô đi về không an toàn.”

Chữ Thanh Hoành nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cười nói: “Ôi, lúc này tôi nói sai rồi, phải nói hôm nay là ngày nghỉ của tôi mới đúng, nhìn xem, bây giờ đã là ba giờ sáng rồi, người xấu cũng phải nghỉ ngơi chứ.”

Tiêu Cửu Thiệu cũng khẽ cười. Lúc anh cười còn có lúm đồng tiền trên má, kết hợp với khí chất lạnh lùng thường ngày khiến người ta tê dại.

Xuống dưới lầu, có viên trình sát hình sự đang lấy lời khai của một hộ gia đình đi làm ca đêm trở về. Liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, thủ pháp lại cực kỳ man rợ cho nên đã trở thành một vụ án lớn. Nếu như không thể phá án, bọn họ vẫn sẽ phải tăng ca như thường.

Người phụ nữ đang cho lời khai đưa tay khoắc ba lô lên vai sau đó lại đưa tay gạt tóc mái che trước mắt, lơ đãng nhìn qua bên này. Vừa nhìn thấy hai người, khuôn mặt cô ta kinh ngạc, ánh mắt thoáng sửng sốt.

Chữ Thanh Hoành cảm thấy một luồng gió quét qua mình. Tiêu Cửu Thiệu vượt qua cô chạy về hướng người phụ nữ đó. Ba lô người đó rơi xuống đất, tư trang bên trong rơi tán loạn trên đất, cô ta cũng không màng nhặt mà lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tiêu Cửu Thiệu bỏ qua viên trình sát hình sự đang đứng ngăn tò te, sai chân bước qua đồ đạc vương vãi trên đất, kiên trì bám theo.

Viên trinh sát ấy cầm bút đứng hồi lâu mới hỏi một câu: “... Tiêu sư huynh làm sao vậy?”

Chữ Thanh Hoành cũng không hiểu ra sao: “Tôi cũng không biết, anh ta chẳng nói gì mà đột nhiên chạy đi.” Cô cúi người, nhặt lại số đồ đạc rơi trên đất, một tuýp kem dưỡng da tay, một cái gương nhỏ, một chiếc bút, còn có giấy chứng nhận và sổ tay, giấy chứng nhận có lẽ là mới lấy nên chưa kịp cất đi.

Chữ Thanh Hoành bỏ lại vào ba lô giúp cô ta, có cả chứng minh thư. Thường thì ảnh chụp chứng minh thư của bất kì người nào cũng xấu hoắc, còn người phụ nữ này trội hơn, gương mặt thanh tú biến thành gương mặt của một giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc. Cô phúi bụi trên ba lô, Mạc Nhã Ca đi tới, vừa ngáp vừa nói: “Cả hai chúng ta đều bị gọi đến, thế này có còn là đạo lý nữa không chứ, định không cho người ta ngủ nữa sao?”

Nhìn thấy Chữ Thanh Hoành, đột nhiên tỉnh ngủ hơn nửa: “Vừa rồi tôi thấy có ai đó chạy đi rất giống Tiêu Cửu Thiệu. Có phải không? Cậu ta bị làm sao vậy?”

Chữ Thanh Hoành nhún vai: “Tôi làm sao biết được? Người phụ nữ đó bỗng nhiên bỏ chạy, lại còn làm rơi đồ, tôi còn phải giữ hộ đây.”

Mạc Nhã Ca cầm chứng minh thư nhìn đi nhìn lại hai lần: “Tiêu Nguyệt? Tiêu Nguyệt... A, tại sao lại là cô ấy? Cô ấy với vụ án này liên quan gì nhau sao?”

“Cô ta chỉ sống trong toà nhà này thôi.” Viên trinh sát hình sự trả lời.

Mạc Nhã Ca vò vò tóc, làm rối bù mái tóc ngắn, nói bằng giọng áy náy: “Thật xin lỗi, tôi vốn tưởng Tiêu Cửu Thiệu có cảm tình với cô, cho nên liền cố ý giới thiệu hai người làm quen với nhau. Nhưng mà Tiêu Nguyệt là mối tình đầu của Tiêu Cửu Thiệu, nhìn bộ dáng kia của cậu ta, có lẽ là tình cũ chưa dứt hẳn.”

Chữ Thanh Hoành nhớ tới trò chơi lần trước ở KTV, anh ta từng thừa nhận đã từng quen một cô gái, thậm chí đã cầu hôn người ta: “Chẳng lẽ đó chính là người đã từ chối lời cầu hôn của anh ta?”

“Đúng thế. Tuy rằng tôi và Tiểu Nguyệt từng học chung lớp hồi trung học nhưng lại chẳng hề thân thiết. Chỉ biết là bọn họ qua lại không lâu thì chia tay.” Mạc Nhã Ca bắt đầu dĩ vãng tay, “Hai ngày trước Tiêu Cửu Thiệu còn hỏi tôi về cô, làm tôi cứ tưởng cậu ta đã quên tình cũ.”

Chữ Thanh Hoành cười nhẹ một tiếng: “Có sao đâu. Không được thì đừng nên miễn cưỡng.”

Thật ra cô đối với Tiêu Cửu Thiệu cũng không thể nói là không có thiện cảm. Chuyện này có lẽ sẽ có bắt đầu nhưng đáng tiếc lại bị bóp chết. Có một số việc, cho dù có cố gắng mức nào cũng sẽ không có kết quả. Tình cảm miễn cưỡng chẳng qua cũng chỉ là vở kịch đơn phương diễn, đã biết là không thể thì tốt nhất nên buông bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Chữ Thanh Hoành bị tiếng mở cửa làm cho thức giấc. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy có người bước vào lau đồ đạc trong nhà, đồng thời cầm chiếc cốc cô tiện tay đặt trên tủ đầu giường đi luôn. Cô chắc lưỡi một tiếng, dụi mắt, cuống quýt vén chăn xuống giường, thay đồ ở nhà rồi nhanh chóng kéo rèm cửa sổ ra. Ánh mặt trời rọi vào khắp phòng.

“Thấy con ngủ say quá. Tối hôm qua lại phải làm thêm giờ sao?” Người phụ nữ trung niên lại bước vào phòng, đặt lên bàn trang điểm cho cô một cốc nước ấm, “Con muốn ăn cái gì? Để đi làm cho.”

Chữ Thanh Hoành cười nói: “Di Trần nấu món gì con cũng thích hết.”

Quả nhiên Di Trần rất vui, bà đi tới nhặt mấy sợi tóc còn vương trên áo cô: “Cái con nhỏ này.” Lần đầu tiên Di Trần đến nhà cô là lúc cô còn học trung học, nhiều năm đã qua, bà vẫn luôn xem cô là một cô bé con chưa lớn.

Chữ Thanh Hoành có một cái dạ dày thép. Năm đó đi học quân sự, buổi tối ăn tôm tích không được tươi, mọi người vừa nôn ói vừa tiêu chảy, kêu đau bụng không ngừng, chỉ riêng cô không sao, hôm sau vẫn rất hào hứng vui vẻ. Đáng tiếc nội dung thi không có phần sinh tồn trong môi trường hoang dã, nếu không cô nhất định sẽ đạt điểm tối đa.

Chữ Thanh Hoành tắm xong đi ra, tinh thần sáng khoái, định vào bếp giúp Di Trần nhưng lại bị đuổi ra trong khi chưa động tay động chân: “Đi đi, trên bàn trà có hoa quả, con ra ngoài đợi đi, đừng vào đây làm phiền đi.”

Di Trần là người phụ nữ hiền lành, đáng tiếc chọn nhầm người, một mình chịu khổ nuôi con lớn lên. Đồ ăn Di Trần nấu rất ngon, bao nhiêu năm qua vẫn

luôn là bữa ăn gia đình ngon nhất trong cuộc đời Chử Thanh Hoành.

Cô đành phải đi ra phòng khách chờ, trên bàn trà đã bày một đĩa hoa quả đã được cắt thành miếng, còn có vài que tăm để bên cạnh. May là đi Trần chỉ đến một tuần một lần, nếu không cứ đà này, sớm muộn gì cô cũng bị nuôi thành một con heo lười mất. Chử Thanh Hoành ăn hai miếng táo, quay đầu nhìn xung quanh, vách tường phía đối diện treo một bức tranh do Triệu Vô Cực vẽ. Đó là bức tranh mà cha cô thích nhất. Còn bộ salon cổ bằng gỗ cây hoa lê này là thứ mẹ cô thích nhất. Lúc cô chuyển nhà thật vất vả lắm đấy, đến cả cửa còn phải nói rộng ra.

Trên bàn vuông còn có một khung hình, cô cầm lên nhìn. Cô vẫn còn nhớ rõ, đây là tấm ảnh chụp lúc cô tốt nghiệp khoa chính quy, đội mũ nghiêng của tân cử nhân, khoác tay cha mẹ cười tươi.

Có điều nụ cười ấy mãi mãi sẽ chẳng còn xuất hiện.

Mất thấy đi Trần đang đi ra, cô liền nhẹ nhàng đặt khung ảnh về chỗ cũ, rất cẩn thận như sợ quấy rầy đến họ.

Đi Trần cười nói: “Chắc là con đói lắm rồi nên đi mang cho con ăn trước lót dạ. Còn có canh xương đang hầm trong nồi điện ấy, lát nữa con nhớ lấy ra mà ăn.”

Chử Thanh Hoành cầm lấy chiếc đĩa, kéo dài giọng: “Vâng con biết rồi đi Trần. À, còn có món sườn xóc tỏi mà con thích nhất nữa này.” Cô biết đi Trần luôn coi cô như con nít, mà cô cũng nguyện ý làm một đứa trẻ con trước mặt bà.

Đi Trần vỗ vỗ lưng cô: “Ăn từ từ thôi, có ai cướp mất phần con đâu. Chắc chắn bình thường con ăn chẳng đủ chất, nếu không tại sao lại để mình gầy như thế.”

Chử Thanh Hoành sờ bụng: “Nào có, đi xem, con còn béo bụng đây này. Về sau không còn việc gì làm cũng có thể ngồi bóp bóp bụng chơi.”

Đi Trần phì cười, lát sau khuôn mặt lại ưu sầu: “Đi lo lắng nhất là, con, lúc nào cũng như con nít, không chịu tìm lấy một người chăm sóc cho mình.”

Chử Thanh Hoành hiểu, ở tuổi cô bây giờ nếu vẫn còn độc thân thì thể nào cũng bị người lớn thúc giục. Nhưng cô không còn cha mẹ, cũng chưa muốn nghĩ đến chuyện này: “Có đi chăm sóc cho con là đủ lắm rồi.”

“Mồm mép dẻo quẹo, đi đang nghiêm túc đấy. Nhìn con đi, tài sắc có đủ, có làm sao lại không có lấy một người đàn ông nào theo đuổi? Chẳng lẽ con yêu cầu cao quá?”

Chử Thanh Hoành gấp lên một con cá, gảy gảy dưa, khéo léo rút hết xương: “Ăn no mặc ấm mới sinh tâm dâm... ục... Con còn chưa lo nổi về trước kia, việc gì phải vội về sau hả đi.”

“Điều kiện của con rất tốt, công ăn việc làm ổn định, có nhà có xe, tại sao nói chưa ăn no mặc ấm chứ?”

“Nếu đi lo lắng cho con như vậy, chi bằng đợi em trai lớn lên, đi gả em ấy cho con đi.”

“Con lại đánh trống lảng rồi, đi Trần đang nghiêm túc với con đấy.” Bà vỗ nhẹ mu bàn tay cô, “Người phụ nữ luôn cần có một chốn để nương tựa. Con bây giờ cậy mình còn trẻ nên kén cá chọn canh, đợi hai năm nữa đi, đến lúc ấy, đối lại là người ta kén cá chọn canh, chê con này nọ. Đi Trần là người từng trải nên hiểu, con đừng dại mà học theo phương Tây, cái gì mà độc thân muôn năm, sớm muộn cũng sẽ hối hận đấy.”

Chử Thanh Hoành không cho là đúng. Thực ra đi Trần từng có một cuộc hôn nhân thất bại, người phụ nữ trong thời đại đó dường như không nghĩ rằng cuộc sống của mình phải chẳng cứ quanh quẩn chăm lo cho chồng con và dựa dẫm vào người đàn ông ấy. Nhưng cô không phản bác, người ta sống trên đời tự khắc đều có một đạo lý sống riêng biệt, cô không có quyền can thiệp vào đạo lý ấy: “Vâng vâng vâng, con nhất định sẽ cố gắng.”

Đi Trần thấy cô chỉ trả lời cho qua đành nói: “Con đừng chê đi nhiều chuyện. Chỉ vì thấy cha mẹ con đã mất nên đi thay họ nói với con như thế, còn thẳng thắn họ Tạ kia, con cũng đừng qua lại nữa. Đi nhìn người còn nhiều hơn con ăn cơm, cậu ta chẳng phải dạng người tốt đẹp gì đâu, nói không chừng tương lai không ra sao còn ảnh hưởng đến cả con.”

“Vâng vâng vâng, dạ dạ dạ.” Chử Thanh Hoành ngoan ngoãn đồng ý.

“Lần trước cậu ta với con đi Macao, thua nhiều tiền như vậy, người như thế ăn nhập gái gú cờ bạc, tứ đồ tường bao đủ cả.”

Chử Thanh Hoành ôm trán, Tạ Doãn Luy là cậu ấm nhà họ Tạ, bài bạc gái gú đúng là có cả nhưng cũng chưa đến mức sa đoạ như thế. Chỉ là đi Trần có thành kiến quá lớn, cô chẳng thể nào mà giải thích nổi.

“Đi không tin ở chỗ con làm lại không có ai ưu tú hơn cậu nhóc họ Tạ kia. Nhắc mới nhớ, con thử theo đuổi người ta xem, chuyện này cũng được đấy.”

Đi Trần nhắc làm cô mới nhớ. Mười mấy tiếng trước cũng có người gián tiếp tỏ lộ với cô, nhưng trong nháy mắt, người ta lại đuổi theo mối tình đầu. Cũng may là cô không có cái tật xấu đi điều tra nguyên nhân, bằng không cô nhất định sẽ than ngắn thở dài, ảo não, không vì tình yêu thì cũng là thất tình.

Nghĩ đến chuyện này, cô vội lôi điện thoại ra, bật máy liền thấy tin nhắn kẻ khổ của Nhuê Vân: “Mất mặt quá, hôm nay tôi đã nôn trong phòng giải phẫu T.T...”

Chử Thanh Hoành run tay.

Người này, rốt cuộc làm sao mà đầu vào pháp y vậy?

Buổi chiều đi Trần ra về, Chữ Thanh Hoành nhàn rỗi không có chuyện gì làm liền đến cục.

Áo khoác ngoài lần trước đem giặt đã được đưa tới, treo chính tề trong phòng thay quần áo. Chữ Thanh Hoành vừa khoác vào vừa đi tới phòng giải phẫu, Tiêu Cửu Thiệu cùng Nhuế Vân vẫn còn ở bên trong, kỹ thuật viên đang ghi chép, thấy cô đến liền cười nói: “Thật nên ban danh hiệu chiến sĩ thi đua cho cô rồi, ngày nghỉ mà vẫn tới làm thêm”

Chữ Thanh Hoành cũng cười: “Tôi chỉ tới làm khán giả, không có ý làm diễn viên đâu.”

Kỹ thuật viên liếc sang Nhuế Vân, đồng tình: “Cô ấy sắp nôn hết mặt xanh mặt vàng rồi nhưng vẫn gắng gượng, tinh thần khá đáng khen.”

Làm pháp y luôn phải nhìn tử thi, ban đầu cần phải dành thời gian thích ứng, nhưng Nhuế Vân lại khác, từ đầu đến cuối vẫn không thể thích ứng nổi. Tiêu Cửu Thiệu mở miệng: “Kết quả xét nghiệm cho thấy, trong máu và các cơ quan nội tạng khác đều không có độc tố và chất gây ảo giác.”

“Chết trong khi tinh thần vẫn tỉnh táo, chắc chắn, quá bi thảm.” Kỹ thuật viên lạch cạch gõ chữ.

Tiêu Cửu Thiệu ngẩng đầu, vừa vặn thấy Chữ Thanh Hoành, bỗng nhiên sững sờ, lát sau cúi bỏ bộ quần áo cao su và gắng tay ném vào thùng giặt, đập chốt cửa chắn gió đi ra ngoài.

Nhuế Vân mặt cắt không ra máu, nhìn thấy Chữ Thanh Hoành thì yếu ớt khoát khoát tay rồi rời đi.

Tiêu Cửu Thiệu rửa tay xong, ngồi xuống chiếc ghế dài trước cửa, tháo kính, gơ tay xoa huyệt thái dương. Bộ dạng mệt mỏi ấy không hề che giấu. Chữ Thanh Hoành tựa vào tay vịn của chiếc ghế, thuận miệng hỏi: “Anh tăng ca bao lâu rồi?”

“Hơn hai tháng, cụ thể là bao nhiêu tôi không rõ.”

Chữ Thanh Hoành lú lờ, đến cả người sắt cũng không chịu nổi cường độ làm việc kinh khủng như thế. Cô đứng thẳng, định đi qua anh nhưng đứng lúc đó, kính mắt trên đầu gối Tiêu Cửu Thiệu rơi xuống đất, cô vô tình giẫm phải.

“... Thật xin lỗi, tôi sẽ đền cho anh chiếc kính mắt khác.” Chữ Thanh Hoành thấy anh ta ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nhìn mình, bỗng dưng có chút chột dạ. Kỳ thật cô cũng không cố ý đành phải tìm cách làm dịu không khí, “Anh nói tôi biết anh cận mấy độ, tôi sẽ đi đổi cái kính khác... Anh thích hiệu gì?”

“Không cần.” Đôi phương quả nhiên không cảm kích, từ trên ghế dài đứng lên. Cả người bỗng nhiên chao đảo đành phải vịn tay vào ghế.

“Anh không sao chứ?” Cô hỏi, “Anh đau dạ dày hay là huyết áp thấp?”

Tiêu Cửu Thiệu đưa tay捏捏 mũi rồi lấy ra chiếc chìa khóa đưa cho cô: “Phiền cô tới phòng làm việc của tôi, lấy trong ngăn kéo thứ nhất giúp tôi một ít thuốc giảm đau.”

Chữ Thanh Hoành từ trước đến nay chưa từng tới phòng làm việc của Tiêu Cửu Thiệu. Lẽ ra với những người như anh ta, cô nên thường xuyên lân la đến làm quen mới phải, nhưng cô lại là người không thích xã giao, hơn nữa anh ta còn là người lập dị, cô có thể nào lại tự mình đi uống rượu phạt mà mỗ đến chứ?

Cô mở cửa đi vào, phòng làm việc của Tiêu Cửu Thiệu là phòng độc lập, hai bàn ghép lại làm một, trên mặt bàn chồng đủ loại hồ sơ, giá sách cũng đầy tài liệu và văn kiện. Cô mở ngăn kéo thứ nhất ra, bên trong có một lọ aspirin, tuy rằng có thể tạm thời giảm cơn đau đầu, nhưng aspirin chỉ có thể trị phần ngọn mà không trị được gốc.

Chữ Thanh Hoành cảm lấy lọ thuốc, đóng ngăn kéo lại. Lúc chuẩn bị rời đi, trong sọt đựng giấy loại như có cái gì đó chột loé sáng. Cô không nghĩ nhiều liền ngồi xổm xuống, lấy vật đó lên xem. Là một chiếc nhẫn bạc, nhìn kiểu dáng, có lẽ là nhẫn đôi. Mặt trong hình như có khắc logo và chữ.

Cô cúi đầu tìm một lát liền thấy hộp đựng nhẫn màu xanh bạc hà, quả nhiên là nhẫn đôi hiệu Tiffany. Bỗng nhận ra hành động của mình là bất lịch sự, nếu Tiêu Cửu Thiệu hoặc người khác đi vào, thấy cô cúi đầu lục tìm trong sọt giấy loại, không biết sẽ nghĩ tâm lý cô bị gì nữa.

Cô từng nhìn thấy những bệnh nhân tâm thần thường có mấy hành động đại loại như bới thùng rác, lục lọi rác rưởi, đồ vứt đi. Cô thầm mong bản thân mình cho dù có hơi quái gở khi đi lục lọi sọt giấy loại của người ta nhưng cũng không đến nỗi như những bệnh nhân đó. Cô thả hộp đựng nhẫn về chỗ cũ, lấy giấy vụn phủ lên trên, trả lại đúng hiện trường, nhưng còn chưa kịp thả nhẫn xuống, cửa phòng đang khép hờ bỗng mở. Tiêu Cửu Thiệu đứng ở đó, khuôn mặt tĩnh lặng, ánh mắt bình thản.

Chữ Thanh Hoành vốn dĩ đang dùng ngón trỏ và ngón cái giữ chiếc nhẫn, thấy anh lập tức buông lỏng ngón tay, chiếc nhẫn liền trượt vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng cảm lấy. Cô cũng không biết Tiêu Cửu Thiệu có phát hiện hành động này của mình hay không. Mặc dù cô biết bản thân do quá tò mò nên mới làm thế, nhưng trong mắt người khác, chắc chắn sẽ nghĩ cô là người có bụng dạ khó lường.

Chữ Thanh Hoành đứng lên, ho khan một tiếng, giấu đầu hở đuôi: “Sọt giấy của anh đầy quá, tôi định đem đi đổ.”

Tiêu Cửu Thiệu vẫn không nói gì, im lặng nhìn cô từ trên xuống dưới, tuy rằng không nghiêm khắc, nhưng lại vô cảm, như một cái máy quét. Chữ Thanh

Hoành nhắc sọt giấy lên, đặt lọ aspirin lên bàn: “Tuy rằng thuốc giảm đau có tác dụng tức thì, nhưng ít dùng vẫn tốt hơn.”

Cô đi ra tới cửa, Tiêu Cửu Thiệu vẫn im lặng, tự động nghiêng người nhường đường cho cô.

Đổ sạch rác ở lỗ thoát hiểm cuối hành lang, Chử Thanh Hoành lúc này mới mở lòng bàn tay xem chiếc nhẫn bạc. Mặt trong chiếc nhẫn có khắc chữ rất nhỏ, có lẽ là đeo thường xuyên nên chữ bị mòn đi một ít. Mất một lúc lâu cô mới đọc được dòng chữ ấy: forever love. Cô nắm trong tay một lát rồi lấy ra một tờ tiền trong túi áo, gói chiếc nhẫn lại.

Tiêu Cửu Thiệu không hề phát hiện ra hành động của cô, hoặc giả phát hiện nhưng không vạch tội cô.

Chử Thanh Hoành lái xe về nhà, đến nửa đường, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Arthur, gần đây hai người trò chuyện với nhau nhiều hơn trước, dường như họ đã trở thành bạn tri âm trên mạng. Tới ngã tư đường phải dừng đèn đỏ, cô mở tin nhắn: “Nếu người cô từng yêu thương đột nhiên quay trở về, muốn bắt đầu lại, cô sẽ làm gì?”

Chử Thanh Hoành mỉm cười, cô từng cho rằng Arthur là người rất lý trí, lạnh lùng nhưng lại không ngờ anh cũng chỉ là một kẻ khổ vì tình. Cô trả lời: “Mỗi một người đều có một hoàn cảnh khác nhau, nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ không đồng ý.”

Rất nhanh, Arthur liền trả lời: “Nếu như là trước kia, có lẽ tôi sẽ cho người ta thêm một cơ hội. Nhưng bây giờ, hình như tôi đã thích người khác mất rồi.”

Đèn đỏ hết chuyển sang đèn xanh, Chử Thanh Hoành tiếp tục lái xe về nhà, qua một giao lộ nữa là tới nhà cô. Cô dừng xe, ấn nút thang máy rồi trả lời: “Tôi từng thấy nhiều người lựa chọn người mới, bỏ qua người cũ nhưng lại luôn hoài niệm. Có lẽ chọn ai rồi cũng sẽ phải hối tiếc.”

“Cô có tin vào tình yêu không?”

Chử Thanh Hoành bật cười, cô thật sự hoài nghi, chẳng lẽ những người có IQ cao luôn dễ suy nghĩ lẩn quẩn à, nếu không thì gần đây anh ta đọc quá nhiều sách của Raymond Carver rồi. Khi cô vừa bước vào cổng trường đại học, cô đã quen Nhị thiếu gia nhà họ Tạ, Tạ Doãn Luy, không có gì khác, chỉ biết anh ta sẽ là đối tượng kết hôn tương lai của mình. Mọi người đều nói Tạ Doãn Luy chơi bời lêu lổng, thay bạn gái như thay áo, nhưng thật sự mấy ai để ý chứ? Cô không để ý, cũng không cho rằng bọn họ hiểu được tình yêu. Sau này cha mẹ cô qua đời trong một vụ tai nạn, suy nghĩ về hôn nhân trong cô yếu ớt dần rồi tan thành mây khói.

* Raymond Carver (1938 – 1988): là nhà thơ, nhà văn truyện ngắn người Mỹ, có đóng góp lớn trong công cuộc phục hồi của truyện ngắn Mỹ trong những năm 1980.

Cô nhấn lại: “Tôi cảm thấy tình yêu là hai người cùng nắm tay nhau nhảy xuống vách núi. Chỉ có điều, bản thân tôi không tin vào tình yêu.”

“Vì sao?”

“Anh có biết cách tốt nhất để giải quyết vấn đề khó khăn cả nghìn năm nay là gì không? Chính là trực tiếp phủ nhận nó. Ngày dài tháng rộng, thiếu tình yêu không chết, nhưng không có lương thực, không khí, chắc chắn anh sẽ chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vụ án giết người liên hoàn vẫn chưa thể phá, nơi nổi tiếng về trị an tốt nhất nay dậy sóng, thời sự, báo đài suốt ngày đưa tin về vụ án này, tin sau lại càng cụ thể hơn tin trước. Kể từ sau vụ án đầu tiên, Tiêu Cửu Thiệu đã chuyển sang đội hình sự làm việc. Người ở đội này vốn mồm miệng kín như bưng, Tiêu Cửu Thiệu lại càng không phải người dễ moi tin, Chử Thanh Hoành muốn có nhiều tin tức về vụ án cũng đành chịu, cuối cùng lấy cớ đi mua cà phê để suốt ngày lượn lờ ở gần đội hình sự.

Mục tiêu của cô thật ra là Tần Tấn, bởi vì anh ta có tính cách tùy ý, không câu nệ tiểu tiết, hỏi nhiều ắt sẽ lộ. Nghe nói đội trưởng đội hình sự Hình Mẫn phán đoán vụ án giết người liên hoàn này là cùng một người làm, với thủ pháp ra tay tàn độc như thế, chỉ e là sẽ còn có thêm người bị hại, liên khoanh vùng nơi khả nghi nhất, cử người thay phiên nhau canh gác, sớm dự được rắn ra khỏi hang.

Số lần đi mua cà phê của Chử Thanh Hoành ngày càng nhiều, rốt cục cũng có lúc cô đụng phải Hình Mẫn cùng Tiêu Cửu Thiệu quay trở về đội. Hình Mẫn trước giờ chưa bao giờ để ý tới cô. Cô cũng tự hiểu, lúc cô thi vào trong cục, may mắn trúng tuyển, còn người mà Hình Mẫn để ý tới, xếp ngay sau cô thì lại bị đánh rớt.

Hai người một trước một sau đi vào phòng làm việc không lâu, ước chừng không đến một phút, Tiêu Cửu Thiệu lại từ trong phòng làm việc đi ra, liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh nhạt hỏi: “Lại tới đây mua cà phê sao?”

Chữ Thanh Hoành ra vẻ nghiêm túc gật đầu, còn trịnh trọng bổ sung một câu: “Tôi rất thích uống cà phê.”

Ngày hôm sau cô lại mượn có tới mua cà phê, tìm Tần Tần nói chuyện. Tiêu Cửu Thiệu lại từ trong phòng làm việc đi ra, nhìn cô: “Cô vào đây một lát.”

“Tôi ư?” Chữ Thanh Hoành mờ mịt đi theo anh ta. Hành lang bên ngoài đội hình sự thật chẳng khác gì bãi rác, giấy loại, túi nilon đều vứt bừa ra đấy, thật bẩn thỉu! Đừng nói là đến cả rác mà cũng không dọn được thế chứ?

Tiêu Cửu Thiệu quay về bàn làm việc. Anh ngồi trong phòng, cách biệt hẳn với cái thế giới bẩn thỉu ngoài hành lang. Chữ Thanh Hoành bỗng có cảm giác, Tiêu Cửu Thiệu chính là cây nấm, nảy nở sinh sôi ngay trong đồng rác nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp yêu kiều, sạch sẽ.

Tiêu Cửu Thiệu kéo ngăn bàn ra, lấy một bình lớn đưa cho cô: “Cho cô đấy.”

“... Cái gì?”

“Không phải cô thích uống cà phê à?”

“A?”

“Ngày hôm qua tôi nấu hơi nhiều, hôm nay cho cô.”

Chữ Thanh Hoành cầm lấy bình, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Sao? Hay là cô vốn không thích?”

“Không, không phải...” Trong đầu bỗng dưng nhớ tới câu “Thăng thần được khoan hồng”, cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Thiệu, anh ta đang cúi đầu kí tên lên một tập tài liệu, đến nét bút cuối cùng bỗng nhiên đề mạnh, làm rách cả giấy. Anh ta vẫn không ngẩng đầu mà nói: “Loại cà phê này là hàng mới của năm nay, trong cái máy bán tự động ngoài kia bỏ nhiều tinh dầu lắm đấy.”

Cô không tin là anh không biết cô chưa từng đụng vào cà phê trong máy bán tự động ấy, đành viện lí do: “Nhưng tôi không mang theo cốc.”

“Cứ dùng cốc này đi, tôi sẽ rửa sau.”

Chữ Thanh Hoành thờ dài, đành phải rót đầy một cốc, hương cà phê xộc vào mũi có thể làm thanh tỉnh người. Cô cũng cầm lấy cái cốc trước mặt Tiêu Cửu Thiệu, rót cà phê vào: “Đây, anh cũng uống đi.”

Kết quả, anh ta đến cả cầm cũng không cầm, chỉ nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục kí tên lên tài liệu.

Chữ Thanh Hoành ủ rũ uống hết cốc cà phê rồi lại ủ rũ quay về phòng làm việc.

Liên tục uống cà phê được đặc chế, tới buổi sáng ngày thứ tư, Chữ Thanh Hoành ở trong nhà ăn ăn điểm tâm ngáp liên tục. Còn có Mạc Nhã Ca, hai người cùng ngồi một chỗ, cùng ngáp liên tục, y như bị bệnh lây nhiễm.

Mạc Nhã Ca ngạc nhiên: “Tôi mấy ngày nay phải tăng ca liên tục nên thiếu ngủ, cô thì làm sao?”

“... Uống quá nhiều cà phê.”

Vừa dứt lời, trước mặt bỗng xuất hiện một chiếc bình pha cà phê.

Chữ Thanh Hoành ngẩng đầu, là Tiêu Cửu Thiệu đang nhìn cô từ trên cao nhìn xuống.

“Ngày hôm qua tôi nấu hơi nhiều Latte, nhân tiện mang cho cô.” Anh ta ngồi xuống, lại còn cười với cô một cái.

Chữ Thanh Hoành thờ dài, hay là nói thật đi? Cô ủ rũ nhìn anh ta: “Thật ra tôi không thích uống cà phê, chẳng qua đó chỉ là cái cốc.”

“Tôi biết.”

“... Anh thì biết cái gì?”

“Thay vì nói là đi mua cà phê, cô nên lấy cái cốc là đi săn trai đẹp.”

Chữ Thanh Hoành cô cũng đâu biến thái tới mức đi săn trai đẹp ở cái đội hình sự bẩn thỉu ấy chứ? “Anh đã đủ đẹp rồi, tôi đâu cần lấy cốc đi săn trai đẹp nữa.”

Mạc Nhã Ca nói chen vào: “Cái này không đúng, Tiêu Cửu Thiệu đã là mỹ nam của cả Cục chúng ta, cô có cậu ta rồi còn suốt ngày câu tam đáp tứ thế à?”

* Câu tam đáp tứ: đại khái là người này quyến rũ, người kia đáp lại

“Thứ nhất, tôi không dám bài xích cái danh xưng mỹ nam mặc ói kia nhé. Thứ hai, cô bảo ai câu tam đáp tứ? Tôi vẫn luôn lạnh nhạt với chuyện nam nữ đây chứ, cô không thấy?”

“Ách... Được rồi, tôi nói sai rồi được chưa? Trọng điểm không phải là cà phê mà phải là canh đường sinh bổ âm. Cửu Thiệu, cậu cho nhầm rồi.”

“Nguyên văn câu nói của tôi là “Tôi vẫn luôn lạnh nhạt với chuyện nam nữ”, đây là dùng biện pháp so sánh.”

Tiêu Cửu Thiệu chặn đứng lời cô: “Đó là phép phóng đại, không phải so sánh.”

Chữ Thanh Hoành không thể phản pháo, đành phải đầu hàng: “Tôi thề sẽ không lượn lờ trước máy bán hàng tự động nữa đâu, anh Tiêu, bỏ qua cho tôi đi.”

Tiêu Cửu Thiệu cuối cùng cũng cầm cái bình kia đi. Anh ta vừa đi khỏi thì đội trưởng Hình Mẫn liền đến. Ngón tay anh ta gõ lên mặt bàn, ra hiệu cho Chữ Thanh Hoành: “Đến phòng làm việc của Cục trưởng Lãng một lát đi.”

Hình Mẫn nói khá đơn giản, Chữ Thanh Hoành chưa cần đến phòng làm việc của Cục trưởng Lãng đã biết sơ qua. Ý nghĩa ẩn sau những con số trên mấy quân bài poker kia, cô có thể suy đoán ra thì Hình Mẫn cũng có thể. Máy người cảnh sát có năng lực nhất không tìm ra được thủ phạm, Hình Mẫn ngay lập tức điều động tới người của khoa bệnh lý là cô, còn thông báo cho cả Cục trưởng Lãng.

Lãng Trác Viễn vừa qua bốn mươi tuổi, tướng mạo đường bệ, mái tóc đã điểm bạc. Ông ta và Tiêu Cửu Thiệu là cậu cháu cho nên khuôn mặt vẫn có nét tương đồng.

Chữ Thanh Hoành nhớ lúc cô vừa tốt nghiệp khoa chính quy, trở thành nghiên cứu sinh năm nhất, ngày hôm đó mưa rất to, cô giống như ruồi, vẫn kiên nhẫn đứng trước cổng nhà Cục trưởng Lãng để đợi. Lúc chiếc ô tô đã cũ vừa xuất hiện, cô lập tức chặn đầu xe. Chiếc xe đột ngột phanh gấp, phát ra tiếng chói tai.

Cô vẫn luôn hi vọng, quyết tâm đạt tới kết quả mình mong.

Lãng Trác Viễn cuối cùng cũng cho cô cơ hội ấy.

“Tôi muốn thử sức, dù gặp nguy hiểm cũng không sợ.”

Lãng Trác Viễn xoa xoa ấn đường, lắc đầu: “Nói thật tôi không tán thành quyết định này, bây giờ cậu thu lại câu nói kia vẫn kịp.”

“Sẽ không có nguy hiểm, cũng không có cơ hội gặp nguy hiểm, tôi sẽ cử người ưu tú nhất đi bảo vệ cô ấy.” Hình Mẫn nói.

Người mà Hình Mẫn coi trọng nhất vẫn là Tiêu Cửu Thiệu, không ngoài dự đoán, trong số những người đi cùng cô cũng có anh ta.

Chữ Thanh Hoành cùng anh ta đi tới căn cứ điểm tạm thời, đó là căn phòng cho thuê trong ngôi làng nằm sát thành phố. Cô đi thăm dò một vòng xung quanh: “Khu vực này có lượng lưu động dân cư rất lớn. Gần đây còn có vài khu chợ và một xưởng đóng tàu đang chờ di dời. Xem ra các anh đã vạch ra phạm vi khá rộng.”

Tiêu Cửu Thiệu không giấu diếm: “Kết quả xét nghiệm cho thấy cửa điện trong xưởng đóng tàu có phản ứng với máu người.”

Chữ Thanh Hoành nhìn về xưởng đóng tàu đó: “Có thể đi xem một chút không?”

Tiêu Cửu Thiệu không đồng ý nhưng cũng chẳng phản đối, cô liền xem như anh ta đã chấp nhận. Cửa ngoài xưởng cửa đã đóng chặt, dán niêm phong. Chữ Thanh Hoành ngó qua cửa sổ, đập vào mắt là chiếc cửa điện khổng lồ. Cô như thấy được hình ảnh người bị hại thứ hai cũng chính là người phụ nữ kia đã khiếp sợ như thế nào khi phải tận mắt nhìn thân thể mình bị cắt rời từng đoạn.

Cô có cảm giác như người phụ nữ đang quanh quẩn đâu đó xung quanh cô, hồn tui tổ giác với cô đặc điểm, hình dáng của kẻ bạo hành.

Chữ Thanh Hoành nhắm mắt lại, ra sức xua đi cảm giác kì lạ này: “Tôi bắt đầu có chút lo lắng.” Cô nhìn Tiêu Cửu Thiệu: “Anh chắc chắn sẽ bảo vệ được tôi chứ?”

“Từ một góc độ nào đó thì có thể.” Tiêu Cửu Thiệu còn nói đùa một câu, “Giải thưởng võ thuật của tôi từ nhỏ tới lớn đủ để làm một chiếc xe đấy.”

“Nói vậy chắc là nhiều lắm... Tốn rất nhiều tiền.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô, phản ứng của cô luôn kì lạ, có lẽ quá khứ của cô đã chịu nhiều vất vả: “... Rất nhiều.”

“Anh là bác sĩ pháp y, thân thủ lại không tệ, cà phê nấu cũng rất được, cũng nên cho người khác sống với chứ.”

Vừa dứt lời, Chữ Thanh Hoành liền thấy một người đàn ông bấm trộn sai bước đi tới, người đó có gương mặt xám xịt của người nghiện thuốc lá nặng: “Các người đang làm gì ở đây?”

Tiêu Cửu Thiệu giờ thì cảnh sát: “Cảnh sát hình sự, tới tìm manh mối.”

Người đó liền dừng bước, quan sát bọn họ một lát, đặc biệt chú ý tới Chữ Thanh Hoành một lúc lâu, sau đó khẽ gật đầu, xoay người đi.

“Người dân hoang mang nên thần hồn nát thần tính.” Chữ Thanh Hoành nhẹ giọng tự nói.

“Cô cảm thấy họ thật sự thần hồn nát thần tính?” Tiêu Cửu Thiều bỗng nhiên nói, “Tôi cảm thấy cô không phải là lạnh nhạt với chuyện nam nữ mà là chậm hiểu.”

Lúc anh ta nói câu này, xung quanh có mấy người công nhân đi ngang qua, nghe được liền quay đầu lại nhìn, gương mặt lộ vẻ cảm thông. Chữ Thanh Hoành vừa xấu hổ vừa tức tối, anh ta thật quá đáng. Cho dù người học ngành y luôn suy nghĩ thoáng nhưng cũng không thể tùy tiện đưa chuyện này ra mà nói bên đường như thế chứ. Giờ thì hay rồi, cô vừa khéo trở thành tâm điểm cho người ta ngắm!

Sau khi đã quen với địa hình xung quanh, hai người liền đi tới một khu nhà trọ. Hành lang thì hẹp, lại còn có đủ thứ đồ linh kinh chất ngoài đường đi, bụi bặm bám đầy, ánh sáng tối mù. Chữ Thanh Hoành đi hết một vòng ngõ nghiêng. Trong phòng vệ sinh vẫn còn có đồ dùng đánh răng rửa mặt, là đồ đạc của người trước để lại.

Chữ Thanh Hoành cầm chai sữa tắm lên, là loại hương chanh. Cô mở nắp chai rồi ngửi: “Giờ tôi có thể chắc chắn, người tiền nhiệm tôi không phải Mạc Nhã Ca, cô ấy không bao giờ dùng loại sữa tắm hương chanh này.”

“Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, hiện chúng ta vẫn chưa tìm ra hung thủ, hẳn có thủ pháp vô cùng tàn nhẫn, cách hành sự gọn gàng. Tôi không dám chắc chắn suốt 24 giờ đều không để hờ chút sơ sây, bản thân cô hãy tự chú ý an toàn.”

Chữ Thanh Hoành biết anh không tin tưởng cô. Cô không phải người của đội hình sự, chưa từng trải qua một lớp huấn luyện chuyên nghiệp, cũng chẳng tốt nghiệp từ một trường an ninh hay cảnh sát nào. Năng lực của cô không thể bằng được người trong ngành. Nhưng sự thật ấy không hề khiến cô cảm thấy xấu hổ, ai cũng có một chuyên môn cho riêng mình cả. Cô lại nhìn khắp phòng vệ sinh: “Ồ đây có gắn camera không?”

“Không.” Tiêu Cửu Thiều chỉ vào chiếc máy tính xách tay đặt trên chiếc bàn nhỏ đầu giường: “Chỉ gắn một chiếc camera nhỏ xíu ở chiếc máy tính đó thôi. Vì vậy, hãy cố gắng để tất cả mọi cử chỉ, hành động của cô không vượt quá tầm kiểm soát của chiếc camera ấy.”

Chữ Thanh Hoành trở về phòng, đi quanh giường: “Có hai vấn đề, thứ nhất, nhiệm vụ của tôi phải diễn ra trong bao lâu? Thứ hai, hằng ngày tôi sẽ phải làm gì?”

“Nhiệm vụ kéo dài trong một tuần, nếu vẫn không có kết quả sẽ đổi người. Cô cứ sinh hoạt, đi lại bình thường. Phòng của tôi ở ngay bên cạnh, mọi liên lạc đều trao đổi qua máy tính.”

Chữ Thanh Hoành nhẩm tính những vật dụng cần chuẩn bị: “Bây giờ tôi về thu dọn đồ, tối nay sẽ dọn tới đây.” Cô đi trước, Tiêu Cửu Thiều đi phía sau, cách cô hai bước, bỗng nhiên cô quay đầu: “Công việc của anh bây giờ là theo sát tôi 24/24 giờ đúng không?”

Tiêu Cửu Thiều sững sốt một chút, lập tức trả lời: “Phải.”

“Nghĩa là cũng sẽ kiêm luôn nhiệm vụ lái xe đưa đón, cùng đi mua cơm chứ?”

Anh ta cười cười, hỏi lại: “Cô đang biến tôi thành bảo mẫu đấy hả?”

“Anh mà làm bảo mẫu?” Chữ Thanh Hoành mỉm cười. Tiêu Cửu Thiều đúng là không nên cười nhiều, bởi lúc ấy anh không còn vẻ uy nghiêm, lạnh nhạt thường ngày, khiến người khác đặc biệt muốn trêu chọc: “Nếu anh đồng ý làm hai nhiệm vụ đặc biệt đó, tôi nhất định sẽ mở hai chai rượu vang đỏ đắt nhất để ủng hộ anh.” Vừa dứt lời cô liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Những câu đùa kiểu này cô có thể tùy tiện nói với Nhị thiếu gia nhà họ Tạ, Tạ Doãn Luy. Dù gì thì anh ta cũng sẽ không để ý, nhưng với người khác, có thể sẽ cho là đùa quá trớn.

Tiêu Cửu Thiều quả nhiên không cười nữa, lại quay trở về vẻ mặt thường ngày.

Bọn họ im lặng bước đi. Nhà cửa nơi này nằm sát cạnh nhau, chỗ đậu xe ít nên xe phải đỗ cách một đoạn khá xa, hai người phải đi gần hết một con phố. Chữ Thanh Hoành mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ lái, nhìn trộm Tiêu Cửu Thiều. Anh mở cửa sổ xe, gác tay lên đó, nhắm mắt nhìn gương chiếu hậu, nhanh chóng lái xe rời khỏi chỗ đậu, hoà vào dòng người xe trên đường quốc lộ.

Cô mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm rồi nói: “Vừa rồi tôi nói sai, xin lỗi vẫn kịp chứ?”

Tiêu Cửu Thiều quay đầu nhìn cô rồi mỉm cười: “Đúng là cô nên xin lỗi, tại sao cô chỉ nghĩ mở hai chai rượu vang thượng hạng mà không nghĩ tới chúng ta sẽ làm gì tiếp theo.”

“... Phi,” Chữ Thanh Hoành bị sặc, luống cuống lấy khăn giấy lau miệng, “Khụ khụ khụ, thật xin lỗi, tôi không cố ý...”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7

Chữ Thanh Hoành mở khoá điện tử, làm động tác mời: “Nhà tôi không được sạch sẽ lắm đâu, anh cứ vào ngồi tạm đi nhé.”

Thực ra nói “không được sạch sẽ” là khiêm tốn. Nhà cô tuy không sạch đến mức lấy kính hiển vi soi cũng không thấy nổi một hạt bụi nhưng nhìn bằng mắt thường cũng sạch đến điểm 9/10, đồ vật trong nhà đều được sắp xếp ngăn nắp. Cô rót trà mời khách: “Anh đợi một lát, tôi thu dọn nhanh thôi.”

Tiêu Cửu Thiệu gật đầu: “Cứ thông thả, không cần tiếp tôi đâu.”

Anh ngồi một chỗ nhìn xung quanh, căn nhà không lớn, cách bài trí rất trang nhã, đồ đạc trong nhà kết hợp màu sắc rất hài hoà. Khi Chữ Thanh Hoành vừa tới làm việc ở Cục đã có rất nhiều người chú ý tới. Cô ứng xử nho nhã, lịch sự, không câu nệ cũng không tùy tiện. Rất dễ thấy cô xuất thân từ gia đình có điều kiện, giáo dục tốt. Anh nhắc ly trà, nhấp một ngụm, là vị trà Kim Tuấn Mi. Bỗng ngó thấy khung ảnh trên bàn thấp, anh liền quay sang nhìn.

Trong ảnh, Chữ Thanh Hoành mặc đồ cử nhân, dự lễ tốt nghiệp đại học, hai người bên cạnh có lẽ là cha mẹ cô.

Không hiểu sao Tiêu Cửu Thiệu cảm thấy cha mẹ cô trông rất quen.

Tiêu Cửu Thiệu nghi hoặc. Anh không hứng thú với mấy tin tức về người nổi tiếng. Vì bị Mạc Nhã Ca cưỡng ép nhồi nhét mấy cái tin lá cải nhảm nhí, anh mới biết tới Tạ Doãn Thiệu, là gương mặt quen thuộc hay xuất hiện trên trang bìa tạp chí kinh tế mà các cô gái trong Cục mê mẩn tìm đọc. Anh ta là con trai cả của tập đoàn tài chính lớn nhất thành phố, từ gương mặt xương xương đến cái trán dô cao vọi có thể thấy anh ta rất thông minh và bướng bỉnh.

Vậy còn cha mẹ Chữ Thanh Hoành thì anh đã gặp ở đâu?

Anh đang suy nghĩ thì đã thấy Chữ Thanh Hoành xách túi ra ngoài: “Ngại quá, để anh phải đợi lâu rồi.”

Tiêu Cửu Thiệu đặt chén xuống, cầm lấy túi trên tay cô.

Chữ Thanh Hoành không từ chối, cất ly trà, quay lại thấy anh ta đang nhìn chiếc đàn vi-ô-lông và dương cầm trong góc phòng liền cười hỏi: “Đừng nói anh còn biết chơi đàn đấy nhé?”

“Cả hai.” Tiêu Cửu Thiệu không hề khiêm tốn, “Đàn dương cầm có biết đôi chút, đàn vi-ô-lông thì chơi tốt hơn.”

“Tôi còn nhớ hồi học trung học, các bạn nam biết chơi đàn thường rất được hâm mộ. Có một cậu bạn thường xuất hiện với đàn dương cầm trong các buổi liên hoan văn nghệ liền trở thành hotboy được yêu mến nhất trường.”

“Vậy còn cô?”

Chữ Thanh Hoành hiểu ý anh hỏi, cô có nằm trong top nữ sinh thầm mến anh chàng kia không nên lắc đầu: “Tôi khi đó thích một anh chàng một sách, suốt ngày lúi húi làm thí nghiệm, à cũng không hẳn là thích, chỉ là có ấn tượng mạnh với kiểu người lạ lùng ấy thôi.”

“Sau đó thì sao?”

Cô liếc anh ta một cái, không ngờ anh ta cũng có hứng thú với chuyện này: “Sau đó tôi hỏi cậu ta, có muốn thử nghiệm quá trình giải phóng hoocmon dopamine trong não không, cậu ta liền đồng ý.”

Tiêu Cửu Thiệu bật cười, những câu đùa mang kiến thức chuyên ngành thế này, không phải ai cũng hiểu: “Sau đó nữa thì sao?”

Sau đó họ đã chứng thực câu sấm truyền “Tình yêu đầu thường không thể đơm hoa kết trái”. Chữ Thanh Hoành nổi máu tò mò: “Không được, anh cứ nghe chuyện của tôi là không công bằng, anh cũng phải kể cho tôi nghe chuyện của anh đi.”

“Rất đơn giản, ba ngày trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, chúng tôi bắt đầu yêu nhau, thi đại học xong cô ấy bỗng trốn tránh không muốn gặp tôi, lên đại học tôi mua nhẫn cầu hôn nhưng lại bị từ chối.”

Tuy cô đã sớm biết kết cục đáng buồn của lần cầu hôn ấy nhưng lại không ngờ bị thảm đến thế nên nhất thời không biết nên an ủi thế nào cho phải: “Vì sao cô ấy lại trốn tránh không gặp?”

“Bởi vì cô ấy thi trượt.” Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô một cái, “Cô ấy nói, cô ấy không có mặt mũi nào để gặp tôi.”

“Còn chuyện mua nhẫn cưới thì sao?” Lúc này đáng lẽ ra cô nên cảm thông, an ủi anh ta nhưng lại rất muốn cười, vất vả lắm mới nhịn được mà hỏi tiếp.

“Năm nhất đại học tôi đi làm gia sư kiếm tiền mua nhẫn đôi. Cô ấy nói ôn thi lại rất mệt, tôi mới khuyên cô ấy đừng cố gắng quá. Vậy mà cô ấy tức giận, vứt chiếc nhẫn lại cho tôi rồi bỏ đi. Sau này cô ấy lại thi rớt, nói thế nào cũng sống chết không chịu gặp tôi.” Anh vẫn nhớ đạo ấy anh phải liên tục chạy đi chạy lại làm gia sư cho hai nhà trong thành phố dưới cái nắng oi ả của mùa hè. Học sinh của anh rất thông minh nhưng cũng rất lười học, điểm thi luôn cực thấp, chỉ quan tâm đến những chuyện vớ vẩn. Anh đã rất vất vả mới có đủ tiền để mua cặp nhẫn đôi Tiffany bằng bạc, mặt trong khắc tên viết tắt của cả hai. Anh đã chờ đợi một người từ rất lâu nhưng người ta lại cứ mãi vô tâm. Bọn họ vừa không thể tiếp tục, cũng không cách nào dứt ra. Không phải bất kì thí nghiệm nào cũng cho ra kết quả giống nhau!

Chữ Thanh Hoành tưởng tượng ra vẻ mặt Tiêu Cửu Thiệu lúc ấy, dùng một câu là “Đã không thích hợp thì đều cho kết quả sai”, “Hướng đi không chính xác thì mục đích sẽ càng xa”. Cô phì cười: “Anh không hiểu sao? Lúc ấy anh nói những lời đó, chẳng phải là rất không có lý trí sao?”

Tiêu Cửu Thiệu giật giật khoé miệng, còn chưa kịp nói đó cũng xem như là một điểm báo thì cô lại nói tiếp: “Cô ấy khi đó cũng chỉ mới là một nữ sinh ít tuổi, buồn bực làm nũng với người yêu cũng chỉ mong nhận được lời an ủi, vậy mà anh lại đem chậu nước lạnh hắt thẳng vào mặt cô ấy thế hả?”

“Anh đã nói chuyện gì không thích hợp mà vẫn cứ quyết chí làm tới cùng, cho dù nỗ lực bao nhiêu thì kết quả cũng là thất bại, nhưng mà cô ấy lại lao đầu vào học những môn khó nhằn không vừa sức, chẳng phải là vì muốn cùng vào học một trường với anh à?”

Tiêu Cửu Thiệu bước chậm lại: “Cô nói đúng, tôi đã không nghĩ tới chuyện này.”

Lúc hai người quay trở lại căn phòng đã thuê thì cũng đã hết giờ làm việc, Chữ Thanh Hoành chủ động đề nghị Tiêu Cửu Thiệu đi ăn cơm, anh liền đồng ý. Cô chọn một quán ăn hải sản, ông chủ là người Quảng Đông cho nên thức ăn đậm chất Quảng Đông.

Cô đi chọn thức ăn, cháo hải sản rồi kèm theo hai lon bia, quay trở về chỗ ngồi, cho Tiêu Cửu Thiệu một lon.

Tiêu Cửu Thiệu mỉm cười: “Tư lượng của cô không tồi đấy nhỉ?”

“Ừ, bẩm sinh rồi. Khi tôi còn là thực tập sinh, khoa gây mê đã rất ghê gớm rồi nên buộc lòng tôi phải cố gắng nâng cao tư lượng.” Chữ Thanh Hoành rót bia đầy một cốc, cụng với Tiêu Cửu Thiệu, tiếng thủy tinh va vào nhau vang lên. “Nghe nói uống rượu có thể gia tăng tình nghĩa anh em bạn bè, tuy còn có nhiệm vụ nhưng mà hôm nay chúng ta phóng túng chút đi, làm vài ngụm bia.”

Nào ngờ Tiêu Cửu Thiệu sa sầm mặt, đáp lời: “Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú làm anh em bạn bè với cô.”

Chữ Thanh Hoành ngẩn người. Bầu không khí đang hài hoà, nhẹ nhàng, vậy mà anh ta lại làm mất hứng: “... Chẳng lẽ anh muốn làm chị em?”

Tiêu Cửu Thiệu lạnh lùng: “Chẳng buồn cười chút nào.”

Chữ Thanh Hoành khó xử, cũng ngại không dám hỏi phải nói kiểu gì mới buồn cười đành im lặng. Cũng may thức ăn được mang lên đúng lúc, cô còn có thể tập trung ăn uống cho bớt xấu hổ.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng đổ chuông, là Mạc Nhã Ca gọi tới: “Nghe nói hôm nay là ngày đầu tiên cô làm nhiệm vụ hả? Lại còn đi cùng mỹ nam Tiêu Cửu Thiệu của Cục chúng ta nữa. Cảm giác thế nào, tốt chứ hả?”

“Mỹ nam của Cục chúng ta đang có thái độ với tôi đây này.”

“Ôi, cái cách gọi mỹ nam của Cục cứ làm tôi nghĩ tới bồn hoa cúc nhỏ ngoài ban công là sao nhỉ?”

Chữ Thanh Hoành phì cười, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Thiệu. Anh đang im lặng nhìn cô, bị cô phát hiện cũng chẳng có thái độ gì khác.

“Mạc Nhã Ca hỏi cô chuyện ngày hôm nay?”

Chữ Thanh Hoành ngạc nhiên: “Làm sao anh biết được?”

“Vì mấy hôm trước cô ấy bảo tôi phải thành thật khai báo hành tung để cô ấy biết.” Tiêu Cửu Thiệu chuyển điện thoại cho cô xem, có ít nhất mười tin nhắn do Mạc Nhã Ca gửi tới, nội dung đều là trách anh ta không thực hiện đúng cam kết.

“Cô ấy cũng hay, không đạt được mục đích liền gọi liên tục.”

“Tôi cho số cô ấy vào danh sách đen rồi.”

Cô bật cười, bầu không khí ngọt ngào ban nãy cũng tan biến.

Ăn cơm xong, Chữ Thanh Hoành đi thanh toán, ông chủ bảo hai người đã trả tiền rồi, hoá ra là Tiêu Cửu Thiệu đã thanh toán trước, liền quay đầu nói tiếng cảm ơn. Dù sao cũng là một bữa cơm, hôm nay anh trả tiền thì ngày sau sẽ đổi lại cô.

Bọn họ chậm rãi đi về phòng trọ. Trời xế chiều, ánh nắng sắp tàn hắt xuống làm cái bóng Tiêu Cửu Thiệu đổ dài xuống đường, Thanh Hoành chỉ cần giơ chân lên giẫm lên cái bóng ấy. Cô bỗng nhớ lại ngày còn bé, cô còn ngây thơ chưa biết gì, đi đường cứ chăm chăm giẫm lên cái bóng của chính mình mà không được. Cô hỏi đùa Tiêu Cửu Thiệu: “Anh đang nghĩ tới những suy luận của Goldbach đấy hả?”

*Goldbach: (Christian Goldbach, 1690 – 1764), là một nhà toán học người Đức. Thông tin chi tiết tra google nhé ^^

Tiêu Cửu Thiệu lắc đầu: “Không phải, tôi đang nghĩ tới một chuyện khá phức tạp, rất nghiêm túc nhưng lại buồn cười.”

“Chuyện gì?” Chữ Thanh Hoành hào hứng.

“... Không nói với cô.”

“Phải thế nào anh mới chịu nói cho tôi biết?” Con tò mò đã trào lên tất nhiên không thể dễ dàng dập tắt được: “Anh nói đi.”

“Mặc kệ thế nào, tôi cũng sẽ không nói.” Tiêu Cửu Thiệu trực tiếp cắt đứt ý nghĩ của cô, “Mặc Nhã Ca cũng không biết, chỉ có cha mẹ tôi biết.”

Vô duyên vô cớ làm sao có thể gặp cha mẹ anh ta chứ? Chữ Thanh Hoành đột nhiên nghĩ ra, này, không phải là ý đó chứ?

Trong lúc cô đang phân vân không biết nên nói gì tiếp theo thì Mặc Nhã Ca lại gửi tới một tin nhắn: “Tôi vừa mới đi ăn về. Tiếp tục thôi. Cửu Thiệu hôm nay biểu hiện tốt chứ hả?”

“Tốt lắm, buồn vui thất thường, còn giận nữa.”

“Vui có thể hiểu, nhưng mà giận là có làm sao?”

Chữ Thanh Hoành nói sơ qua mấy chuyện vừa nãy, Mặc Nhã Ca liền trả lời: “Đầu óc cô làm bằng hoa cúc hả? Ý cậu ta đã rõ mười mươi ra đấy mà cô nghe còn không thấm sao?”

“Đầu cô mới làm bằng hoa cúc ấy. Tôi hiểu, nhưng chẳng phải chúng tôi là bạn bè đồng nghiệp hả?” Cô vừa trả lời vừa hớn hển leo lên bốn tầng lầu. Mỗi tầng có tổng cộng sáu hộ gia đình, leo được hết thì cũng bỏ hơi tai.

Chữ Thanh Hoành móc chìa khoá ra mở cửa. Một tờ giấy màu hồng rơi ra từ khe cửa, nhẹ nhàng đáp xuống dưới chân cô. Cô còn tưởng là mẫu quảng cáo, tiện tay nhặt lên. Vừa nhìn thấy dòng chữ trên tờ giấy, cô liền gọi: “Tiêu... Anh mau qua xem cái này đi”

Tiêu Cửu Thiệu vội bước tới, nhìn tờ giấy trong tay cô. Là một hàng chữ tiếng Anh viết xiên xiên vẹo vẹo – Be Careful. Ngoài ra còn vẽ thêm vài bông hoa cây cỏ màu đen.

Tay cô run run, điện thoại rơi bộp xuống đất: “Là Ám Hoa, là hấn, chắc chắn là hấn...”

Tiêu Cửu Thiệu bình tĩnh đặt tay lên vai cô: “Cô biết Ám Hoa à?”

Cô nhìn anh, ép bản thân bình tĩnh rồi mới trả lời: “Không, không có gì.”

Tiêu Cửu Thiệu cúi người nhặt di động cho cô. Màn hình điện thoại di động không cài đặt mã khoá, vừa khéo hiện lên tin nhắn của Mặc Nhã Ca: “Tiêu Cửu Thiệu có tính hướng nội, muốn cậu ta tự mở miệng thổ lộ e là còn khó hơn bắt cậu ta thoát y khiêu vũ. Chỉ có điều, nếu cậu ta đã có gan nói câu kia, nghĩa là cậu ta bảo cậu ta yêu cô rồi...”

Bàn tay anh nắm chặt chiếc điện thoại. Biết ngay mà, cô mà tham gia vào chuyện ấy thì không thể nào yên thân.

Chữ Thanh Hoành nhận lại di động, có lẽ cũng nhìn thấy tin nhắn kia liền e dè nhìn anh. Cả hai có chút xấu hổ. Cô bất giác vò tờ giấy viết dòng chữ tiếng Anh kia lại thành một cục, cúi đầu: “Tôi vào đây, liên lạc với anh sau.”

Tiêu Cửu Thiệu gạt đầu một cái, xoay người trở về phòng.

Lúc anh xoay người đóng cửa phòng có nhìn về phía phòng của Chữ Thanh Hoành. Cô đóng cửa, còn chốt khoá. Ám Hoa, cô biết ý nghĩa của bức vẽ hoa cỏ cây lá màu đen kia. Anh dựa người vào cửa, cố gắng lục lại những sự kiện liên quan đến Ám Hoa những năm gần đây. Ám Hoa là biệt danh của một tên tội phạm IQ cao, thủ phạm của hàng loạt vụ án giết người, chưa từng có ai lần tìm được chút manh mối về danh tính thật sự của hấn.

Tiêu Cửu Thiệu giờ ra một quyển sổ có ghi đầy đủ những chi tiết vụ án liên quan tới Ám Hoa, hi vọng có thể tìm ra được thông tin nào đó. Rốt cục, anh bỗng nghĩ ra, hơn ba năm trước, một tập đoàn lớn đã xảy ra một vụ nổ lớn, hơn một trăm người chết, trong danh sách những nạn nhân xấu số, có một người là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn ấy, họ Chữ.

Chữ Thanh Hoành, thì ra là có liên quan đến chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chữ Thanh Hoành đứng lẫn vào trong đám đông nhón nháo trước nhà hát kịch.

Nhà hát này rất lớn, được thiết kế theo phong cách hiện đại. Trên trần nhà gắn chùm đèn thủy tinh lung lay như sắp rơi xuống, ánh sáng vàng hắt xuống, dịu nhẹ, tạo nên cảm giác không thích hợp với không gian.

Cô nhìn người đàn ông mặc comple đen, tay cầm đàn violon và dây cung kéo nhẹ, miệng mấp máy nói gì đó với cô. Chỉ có điều, cả thế giới như bị bấm

nút Mute – tắt tiếng, cô không thể nào nghe ra được anh ta đang nói cái gì. Cô tiến lên trước một bước, đứng gần hơn với anh ta, cố gắng theo dõi khẩu hình người đó. Tay bất giác chạm vào cổ, dây chuyền không thấy, cô xin lỗi rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Chữ Thanh Hoành chăm chú nhìn xuống nền gạch trơn bóng, ánh sáng khúc xạ chiếu thẳng xuống nền. Vẫn không thấy, sợi dây chuyền có thể ở đâu? Phía sau cô có một người đang kéo violon, giai điệu réo rắt nhưng bi thương quý dị, là bản Tartini nổi tiếng. Nghe nói, vào thời khắc bản Tartini này ra đời, người đó đã lấy linh hồn mình trao đổi với ma quỷ...

Cô bỗng hiểu ra vì sao mình không thể nghe thấy bất cứ câu nói nào của người đàn ông đó. Không gian mơ hồ, ánh sáng huyền ảo, đơn giản là cô đang ở trong giấc mộng.

Chữ Thanh Hoành dừng bước, nhìn người xung quanh đi tới đi lui, cẩn thận quan sát sắc mặt từng người, vội vàng, vui mừng, hưng phấn. Bỗng nhiên có người đi ngược lại dòng người, chạy vội vàng, thậm chí còn đụng phải cô.

Người nọ hơi khựng lại ngay khi đâm phải cô, nhưng không dừng lại mà chỉ kéo thấp vành mũ xuống, tiếp tục chạy.

Cô ngừng suy nghĩ, gơ tay ra. Những người xung quanh đột nhiên dừng hẳn lại, bất động, mà người vừa va phải cô cũng tương tự, duy trì tư thế chạy nhanh về phía trước, chỉ có điều, người đó đứng yên.

Chữ Thanh Hoành đi xuyên qua đám người bị bất động, cẩn thận nhìn người đó. Áo khoác ngoài màu nâu nhạt, khăn quàng cổ kẻ sọc, vành mũ kéo thấp, che mất nửa khuôn mặt. Cô lại tiến thêm một bước, đứng trước mặt người đó. Ở vị trí này, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn rõ mặt mũi đối phương. Chẳng hiểu sao tim cô bỗng đập nhanh hơn. Cô kiểm chân, còi mũ lưỡi trai của người đó.

Một tiếng rung nhẹ, Chữ Thanh Hoành đột nhiên mở mắt, lập tức ngồi dậy. Vì ngồi bật dậy quá đột ngột nên cô có cảm giác chóng mặt. Bầu không khí xung quanh như vẫn phảng phất giai điệu của bản Tartini quý dị ấy – Tiếng ngân rung của quý. Chỉ thiếu một chút nữa thôi, cô đã có thể nhìn thấy diện mạo của Âm Hoa. Cô nhìn chiếc điện thoại di động để trên tủ đầu giường, vì có người gọi tới, rung nên hơi lệch vị trí ban đầu một tí. Cuộc gọi này vừa khéo cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Chữ Thanh Hoành thở dài, miễn cưỡng bắt máy. Là Tiêu Cửu Thiệu gọi tới: “Rốt cuộc cô định làm gì thế hả?” Ngự khí của anh cơ hồ có vẻ tức giận, nghiêm túc hỏi cô.

Trong đầu nảy ra ý niệm nói dối nhưng cuối cùng cô vẫn nói thật: “Vừa rồi tôi đã tự thôi miên chính mình.”

“Tôi biết cô vừa tự thôi miên bản thân. Nhưng cô có biết, đến cả người thôi miên chuyên nghiệp cũng không dám làm vậy không hả? Cô có lường trước được hậu quả không?”

Chữ Thanh Hoành vò đầu, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng: “Tôi chỉ muốn nhìn rõ diện mạo của Âm Hoa mà thôi.” Giọng nói cô đã tỉnh táo hơn vài phần: “Anh không thể hiểu, việc này đối với tôi rất quan trọng... Tôi đã nghiên cứu rất kĩ tính cách, hành vi cũng như những sự kiện liên quan của hắn. Chỉ cần nỗ lực một chút, tôi đã có thể thấy rõ được bộ mặt của hắn rồi...”

Tiêu Cửu Thiệu ở đầu dây bên kia thở dài, giọng nói cũng ôn nhu hơn trước: “Vừa rồi cô tự thôi miên bản thân, tái hiện lại cảnh tượng năm đó. Cô sẽ có thể thấy rõ gương mặt của Âm Hoa, nhưng biết đâu lại là một ai đó rất quen thuộc với cô, ví dụ như cục trưởng Lăng, hoặc cũng có thể là tôi. Tôi đã xem lại đoạn băng năm đó, rất nhiều người nhưng tuyệt đối không nhìn thấy gương mặt của Âm Hoa.”

Tiêu Cửu Thiệu tìm ra một cái tên trong danh bạ điện thoại rồi bấm nút gọi. Hơn mười tiếng tút mới có người nhắc máy. Anh liền “Này” một tiếng.

Người ở đầu dây bên kia tức giận: “Arthur, cậu có biết ở đây bây giờ là mấy giờ rồi không thế hả? Có chuyện gì? Rốt cuộc là có chuyện gì khiến cậu không đợi được đến ngày mai hẵng nói hả?”

“Tôi có một người bạn mấy năm qua có tham gia điều trị tâm lý trị liệu, kết quả khá tốt, duy chỉ trừ phương pháp thôi miên trị liệu. Người khác không thể nào thôi miên được cô ấy, nhưng chính cô ấy lại có khả năng tự thôi miên chính mình. Marks, cậu có ý kiến gì không?”

Người kia thốt lên: “Người này chính là một thiên tài, không làm được trò trống gì thì chính là ngu xuẩn. Ai cũng biết tự thôi miên chính mình rất nguy hiểm, chưa từng có người nào dám làm vậy. Chưa nói đến khả năng của cô ấy, chỉ riêng phương diện này thì cô ấy chính xác là một kẻ điên.” Im lặng một lát, Marks mới kịp nghĩ ra: “Này, không lẽ cô ấy chính là người mà cậu từng bảo rất có hứng thú đấy à? Là người đã phải chịu một cú sốc tinh thần cực lớn? Cũng chính là người mà cậu nói là chịu nhiều đau đớn, tổn thương nhất sau vụ tai nạn đó nhưng lại chính là bệnh nhân hồi phục sớm nhất?”

Tiêu Cửu Thiệu sững sốt, rõ ràng là đã quên những gì mình từng nói. Ban đầu, anh vào bbs, nói chuyện với cô, lấy cớ là nhờ cô giúp đỡ về mảng điều trị tâm lý bệnh nhân. Mặc dù cô đã cố che giấu, nói mình đang học hành tâm lý học nhưng những lời nói dối ấy, cách màn hình máy vi tính, anh cũng có thể nhận ra.

“Cậu biết không, có đôi khi bác sĩ sẽ vô tình yêu chính bệnh nhân của mình.” Marks nói, “Không hề tuân theo y đức mà xuất phát từ tình cảm, dần dần sẽ khiến cậu không thể khống chế năng lực phán đoán của mình. Quan trọng nhất chính là tình cảm ấy rốt cuộc là cái gì? Là đồng cảm trước tình trạng bệnh tình của người ta nên dần chuyển thành thương cảm hay đích thực là tình yêu? Tôi đã từng gặp nhiều trường hợp như vậy, bác sĩ và bệnh nhân cùng rơi vào biển tình, đến cuối cùng lúc bệnh nhân khỏi bệnh, bác sĩ mới chợt phát hiện bản thân đến cả chút tình yêu cũng không hề dành cho đối phương. Những lúc này, bệnh nhân sẽ lại lâm vào một tình huống khó xử.”

Tiêu Cửu Thiệu trầm mặc hồi lâu: “Tôi sẽ chú ý lời cậu nói.”

Marks đột nhiên thay đổi ngữ điệu, cười hi hi: “Tôi tự hỏi, phải chăng cô gái ấy có dung mạo xinh đẹp? Nếu không làm sao có thể khiến kẻ từ trước đến giờ mắt luôn cao hơn đầu như cậu động lòng hả? Xem ra cô ấy chính là người đã kích thích hoocmon dopamine sắp chết yếu trong cậu rồi.”

Tiêu Cửu Thiệu không nói nhiều lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Điện thoại báo có tin nhắn mới, là của Chử Thanh Hoành: “Mặc dù đang thực thi nhiệm vụ nhưng có bạn gọi tới, rủ ra ngoài đi dạo, vậy tôi có thể đi không?”

Anh trả lời: “Có thể.”

Một lát sau, bên ngoài có người gõ cửa. Anh không ngẩng đầu: “Mời vào.”

Chử Thanh Hoành đi vào, lấy tay chống cằm nhìn anh: “Anh thật sự đồng ý cho tôi ra ngoài hả?”

Tiêu Cửu Thiệu đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Vì sao không được? Đó cũng là một phần trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày của cô, tôi dĩ nhiên đồng ý, cô chỉ việc thể hiện ra bên ngoài thật tự nhiên mà thôi.”

“Lạ thật đấy. Như tôi thấy thì với điều kiện của anh lẽ ra phải rất được hoan nghênh mới đúng. Tại sao có người lại gọi anh là người lập dị thế nhỉ?” Chử Thanh Hoành đánh giá anh từ trên xuống dưới, “Tôi nghe nói anh với tôi là bạn cùng trường, mặc dù tôi vào trường muộn hơn nhưng ít ra cũng phải từng nghe ít chuyện về anh rồi mới đúng chứ?”

Tiêu Cửu Thiệu mỉm cười: “Cô nghĩ người được chào đón nhất trong trường học là loại người nào?”

Chử Thanh Hoành ngẫm nghĩ: “Người được chào đón nhất mà tôi biết là Tạ Doãn Luy, con trai thứ của tập đoàn nhà họ Tạ. Tuy rằng anh ta khá đào hoa nhưng lại là người hào phóng, người xung quanh ai cũng thích anh ta.” Mặc dù Tạ Doãn Luy nổi tiếng đào hoa lăng nhăng, thay bạn gái như thay áo, nhưng cô vẫn nghĩ anh sẽ thay đổi, cô sẽ là người cuối cùng của anh, khiến anh hồi tâm chuyển ý. Nhưng cuối cùng, anh ta vẫn giữ thói quen quen đường cũ, suốt ngày oanh oanh yến yến không rời.

“Tôi vẫn còn kém cậu ta. Cho dù biết cách để khiến người khác hoàn toàn thích mình thì tôi cũng tuyệt đối không làm.” Tiêu Cửu Thiệu cười nhẹ: “Khi đó tuổi còn trẻ, cứ nghĩ chuyện đó thật vớ vẩn, hơn nữa so với nguy trang, chi bằng cứ sống thật với chính mình còn tốt hơn nhiều. Như vậy sẽ không khiến bản thân thất vọng sau khi được người ta yêu mến.”

Chử Thanh Hoành đương nhiên tin lời anh nói. Nếu anh muốn làm, nhất định sẽ giành phần thắng. Anh thông minh như vậy, dĩ nhiên sẽ có thể nhìn rõ tâm tư người khác.

“Nhưng hoá ra tôi đã làm. Quá mức thăng tiến, thành thật chưa chắc đã khiến người ta yêu mến mình, đôi khi nguy trang che dấu cũng là một cách tốt.” Anh nói xong, mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền trên má. Nụ cười ấy... khiến người ta tê dại.

Chử Thanh Hoành ngăn ra: “Chắc, tôi thấy cách nghĩ đầu tiên của anh rất đúng mà. Giả tạo làm gì chứ? Đến lúc không thể che dấu được nữa, liền bị người ta cho là lừa gạt.”

“Cô thật sự nghĩ thế sao?” Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô đang vô thức nắm chặt bàn tay lại. Anh liền nói đầy thâm ý: “Nhưng tôi lại thấy cô không hề cho là vậy.”

Trước khi hết giờ làm việc, Chử Thanh Hoành sửa sang lại trang phục. Sau lưng áo khoác ngoài của cô không biết bị ai vẽ lên một cái đuôi heo, cô cũng chẳng rõ bị người ta vẽ từ lúc nào. Thật mất mặt, cũng không biết cô đã mặc chiếc áo này đi tung tăng những nơi nào trong cục nữa.

Cô lắc đầu ngán ngẫm, khoá tủ đồ rồi ra ngoài.

Trước cổng cơ quan có một chiếc xe đang dừng, một người đàn ông mặc comple đen đứng dựa vào thân xe hút thuốc, vừa ngẩng đầu liền thấy Chử Thanh Hoành, lập tức huyết sáo.

Chử Thanh Hoành đi tới, ngạc nhiên nói: “Sao hôm nay không ai tới đuổi anh thế nhỉ? Lại còn cho anh cơ hội trung ra cái dáng kiêu ngạo đến thế này nữa.”

Tạ Doãn Luy mỉm cười, đi vòng qua cô mở cửa xe: “Hôm nay tại hạ đặc biệt ăn mặc như thế này còn không phải là vì muốn được mời Chử tiểu thư cùng ăn một bữa cơm hay sao?”

“Có muốn nghe em nhận xét khách quan về bộ đồ trên người anh không hả?”

Từ khi vào đại học, Chử Thanh Hoành đã nghe nói sau này, đối tượng kết hôn của cô chính là cậu ấm thứ hai của nhà họ Tạ, Tạ Doãn Luy này. Sau đó được sắp xếp cho gặp mặt, cô cùng Tạ Doãn Luy mỗi người chiếm cứ một bên bàn ăn, đầu khẩu, âm thầm đánh giá đối phương.

Lần gặp mặt đó, Tạ Doãn Luy nhe răng cười: “Rất nhiều người đều nói anh là nhị tử tông nhà họ Tạ, thật ra họ đã sai ở hai điểm. Thứ nhất, người nhỏ tuổi nhất trong nhà họ Tạ mới chỉ có bốn tuổi, thứ hai, anh đâu có ý biến mình thành nhị tử tông chứ? Chẳng qua là vì ngoài nghịch ngợm, anh đâu còn cái gì làm ưu điểm đâu.”

Chử Thanh Hoành cũng cười: “Đừng có vũ nhục tổ tông. Anh tưởng muốn làm nhị tử tông mà dễ lắm à? Cần phải có năng lực lắm đấy.”

Tạ Doãn Luy vuốt cằm “Chỉ tiểu thư có trí tưởng tượng còn phong phú hơn cả tại hạ nữa ấy.”

“Xi. Nhà người ăn nói cũng hùng hồn lắm cơ.”

Ngay từ lần gặp mặt đầu tiên đã đấu khẩu đến thế, tuy không phải là hoà hợp nhưng cũng không gây chán ghét cho đối phương. Những lần gặp sau này, hai người vẫn luôn như thế. Anh một câu, tôi một câu. Không gay gắt nhưng rất thú vị.

Tạ Doãn Luy hạ cửa sổ xe, mở nhạc. Tiếng nhạc rock từ CD heavy metal rock and roll vang lên âm ỉ. Chữ Thanh Hoành không chịu được liền tắt CD, mở radio nghe.

Tạ Doãn Luy lại đưa tay vuốt cằm: “Vừa rồi em bảo đánh giá khách quan quần áo của anh là ý gì?”

“Dior Homme là loại quần áo bó sát. Anh mặc vào thật sự không hợp. Vừa rồi, anh đứng ở lề đường, dáng người anh và quần áo kết hợp trông rất xấu.”

“Thật sự không hợp sao?” Anh lôi ra một cái kính mắt rồi đeo vào, “Thế mà có người bảo anh mặc như thế này trông sẽ nho nhã, lịch sự hơn.”

Chữ Thanh Hoành nhìn thoáng qua nhãn hiệu của cái kính kia, là Gucci: “... Người đó không phải là muốn chinh anh một trận đấy chứ? Quần áo, giờ lại thêm cái kính này, nhìn thấy gớm.”

Tạ Doãn Luy nghe vậy, lập tức tháo kính ra, nói thầm: “Nhưng anh nghe nói khiếu thẩm mỹ của em rất tốt, thật ra, ngoại trừ tính khí lạnh nhạt là khuyết điểm, còn lại cái gì cũng tốt cả...”

Cái từ kia là âm hồn bất tán hay sao? Cứ theo cô hoài vậy? Chữ Thanh Hoành tức giận: “Em tính khí lạnh nhạt, còn anh chính là ngựa đực.”

Tạ Doãn Luy đạp chân ga, nói bằng giọng đầy bất mãn: “Đúng, anh chính là ngựa đực. Lúc này anh vừa nhìn thấy đàn anh khoá trên của em thì phải? Anh ta đúng là dị nhân. Ngày ấy chị Diệp Vi tốn công theo đuổi anh ta bốn năm, đến cuối cùng, anh ta có mắt không trông, vứt lại một câu hoàn toàn dập tắt hi vọng của chị ấy.”

Năm đó Diệp Vi là hoa khôi của trường, gia thế tốt, học thức tốt, cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất là tính kiêu ngạo. Sau khi tốt nghiệp không bao lâu thì được gả vào làm dâu trưởng của nhà họ Tạ, vợ của Tạ Doãn Thiệu. Chữ Thanh Hoành cũng từng nghe qua chuyện kia, nhưng trong thâm tâm cô vẫn nghĩ Tạ Doãn Thiệu và Diệp Vi mới thực sự là một đôi trai tài gái sắc.

“Anh ta nói, ” Tạ Doãn Luy háng giọng bắt chước giọng điệu người đó khi ấy, “Rất xin lỗi, thì ra cô không phải là sinh viên của viện y học, bây giờ tôi mới được biết.”

Chữ Thanh Hoành lơ mơ đoán ra người nói ra câu ấy với Diệp Vi là ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

Tạ Doãn Luy là người thích hưởng thụ, chọn nhà hàng ăn nằm trên một sườn núi ở ngoại ô, từ trên ấy nhìn xuống có thể thấy được thành phố về đêm.

Nhà hàng này rất đẹp. Đứng từ ngoài nhìn vào có thể thấy bên trong trang hoàng theo phong cách thời Victoria, cách bài trí đẹp mắt nhưng khá rườm rà. Nhân viên lễ tân đều mang bao tay mở cửa mời khách. Cửa vừa mở, thực khách đã có thể nhìn thấy hai cột đèn lớn, toả ánh sáng xuống cả không gian, ánh sáng như kéo dài mãi.

Đi hết một dãy hành lang, nhân viên phục vụ đưa hai người tới một chỗ ngồi đặt sẵn, lại kéo ra một tấm bình phong, cách ly bàn ăn hẳn với cả gian phòng.

Tạ Doãn Luy lịch sự kéo ghế ra, làm động tác khoa trương mời Chữ Thanh Hoành ngồi rồi mới quay trở về chỗ của mình.

“Năm món chính, ” Tạ Doãn Luy giơ tay lên ra hiệu cho phục vụ, “Hỏi xem cô ấy có ăn kiêng hay không đã.”

Chữ Thanh Hoành hiểu quy tắc phục vụ của nhà hàng này. Thực khách không trực tiếp gọi món mà sẽ do đầu bếp chính chọn nguyên liệu rồi nấu thành món phù hợp, nhưng mỗi lần được hỏi cô vẫn cảm thấy phiền. Cô không ăn kiêng, đại khái cũng là người dễ nuôi, cái gì cũng ăn được. Lúc trước, mỗi lần đi ăn với cha mẹ, cô đều cúi đầu ăn hùng hục, họ còn nhẹ nhàng xoa đầu cô rất yêu chiều. “Cá, thịt bò. Hạn chế thịt đỏ. Đồ ngọt không dùng mật và quế. Thế thôi.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng ghi lại rồi rời đi.

Tạ Doãn Luy hơi nghiêng người về phía trước, hỏi cô: “Tại sao hôm nay em không hỏi anh lí do mời em đi ăn?”

“Anh mất công tìm ra vị trí của nhà hàng này, lại đặc biệt mời em đi ăn, nếu không nhằm thì là anh phong lưu quá nên mắc nợ người ta, đành lấy em ra làm khiên đỡ đạn. Em hiểu, nhưng không thể trách.” Bốn năm đại học, bọn họ tuy mang tiếng đã đính hôn nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè, chỉ khi ở trước mặt người lớn mới ra vẻ là người yêu, quan tâm chăm sóc. Sau này hôn ước được huỷ bỏ, hai người vẫn giữ mối quan hệ thân thiết, thường xuyên thăm hỏi nhau.

“Phụ nữ quá thông minh sẽ khiến người khác e ngại.”

“VẬY CHẮC CHẴN ANH RẤT SỢ CHỊ DÂU CỦA MÌNH.”

“Diệp Vi rất thông minh, chẳng qua em không biết thôi, hàng năm chị ấy vẫn lên chùa tu hành đấy.”

Đồ ăn được đưa lên, là salad măng tây thịt cua, cơm và rượu campari. Tạ Doãn Luy lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc quá, anh còn phải lái xe, không thể uống rượu.”

Chữ Thanh Hoành mỉm cười: “Đừng vòng vo nữa, anh muốn em làm gì?”

Tạ Doãn Luy đứng dậy, lấy từ trong túi áo ra một hộp nhỏ bằng nhung, hơi xoay người: “Tuy rằng hôn ước của chúng ta đã huỷ bỏ, nhưng hôm nay anh vẫn muốn cầu hôn em. Anh nghĩ trên thế gian này, sẽ không có ai phù hợp với anh hơn em.” Nắp hộp được mở ra, chiếc nhẫn kim cương nằm trong đó, long lanh.

Nhìn chiếc nhẫn, không hiểu sao trong đầu Chữ Thanh Hoành lại hiện lên hình ảnh chiếc nhẫn bạc nằm trong thùng rác. Chiếc nhẫn ấy so với chiếc trên tay Tạ Doãn Luy thật sự rất khó coi, nhưng lại tạo cho cô cảm giác ấm áp.

Nếu là ba năm trước, tất cả còn bình yên, cô sẽ không chút do dự mà nhận lấy hạnh phúc này. Nhưng bây giờ, tất cả đã từng xảy ra, bất kể với cô hay với anh đều đủ rồi, cầu quá nhiều hạnh phúc chưa chắc được bao nhiêu.

Cũng có lúc nhìn thấy người ta hạnh phúc, cô phát hiện bản thân cũng vẫn luôn thêm khát, thậm chí vẫn cho rằng nếu là cô, nhất định cô sẽ nắm chặt cơ hội. Nhưng lúc này đây, suy nghĩ đã khác trước nhiều, ý niệm hôn nhân đã lung lay, phải chăng thời gian đã làm hao mòn tất cả?

Cô khẽ vươn tay, đẩy nắp hộp nhẫn lại, bỏ vào túi áo anh: “Cảm ơn anh, nhưng em thật sự xin lỗi, hiện tại em đã không còn ý niệm muốn sống chung một đời với ai nữa rồi.”

Tình yêu là hai người cùng dắt tay nhau nhảy xuống một vách núi. Cô không tin vào tình yêu nhưng lại hâm mộ những đôi tình nhân có được hạnh phúc. Thế giới ngồn ngộn, lòng người góc cạnh, đâu đâu cũng là dối trá, liệu ai sẽ hạnh phúc bên ai?

Tạ Doãn Luy quay về chỗ ngồi, nhìn thẳng vào mắt cô: “Lần đầu tiên em từ chối anh. Liệu anh có thể biết lí do không?”

“Không có lí do, chỉ là em cảm thấy mình không thể. Hoàn cảnh của em bây giờ không hề hợp với yêu cầu của cha mẹ anh.”

“Ồi em đã nghe chưa? Họ rất muốn bán anh với cái giá cao ngất ngưỡng.”

Chữ Thanh Hoành phì cười: “Cái này có thể làm được đấy.”

Tạ Doãn Luy lấy hộp nhẫn ra, đẩy về phía cô: “Mặc dù là nhẫn cầu hôn nhưng mà không thể lập thành hôn ước, vậy thì em cứ giữ lại đi, mỗi người một cái gọi là kỷ niệm.”

Chữ Thanh Hoành cảm thấy, lắc lắc vài cái: “Cái này mà đem rao bán cũng được đấy chứ.”

Vừa dứt lời liền có tiếng giày cao gót gõ lóc cốc lên sàn nhà. Một người phụ nữ hùng hục hổ hổ đi tới, mặc kệ nhân viên phục vụ ra sức ngăn cản, cầm lấy ly rượu trước mặt Tạ Doãn Luy hất thẳng lên người Chữ Thanh Hoành: “Đê tiện!”

Chữ Thanh Hoành cầm khăn lông lau hết rượu trên mặt. Quản lý nhà hàng nhanh chóng lấy thêm khăn cho cô lau, còn nháy mắt ra hiệu cho người phục vụ đang đứng ngay ra: “Vị tiểu thư này, đây là hội quán tư nhân. Cô không thể tùy tiện xông vào.”

Cô gái đó hất tay người phục vụ đang giờ ra, ngẩng đầu nhìn Tạ Doãn Luy: “Trước kia anh nói người phụ nữ quá mạnh mẽ, tính cách quá nhanh nhẹn sẽ không khiến người khác yêu thương, em đã cố gắng thay đổi, vậy mà giờ anh lại đòi chia tay...” Nét mặt cô ta rất quật cường nhưng trong mắt lại ngân ngấn nước.

Tạ Doãn Luy dang rộng hai tay: “Anh đã nói rồi, tình cảm phai nhạt, hết yêu hết thương dĩ nhiên phải chia tay rồi. Chẳng lẽ cái đạo lý còn con này em cũng không hiểu?”

“Cho nên? Cô ta chính là người mới và đang vui mừng ư?”

Âm ỉ như vậy dĩ nhiên sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt. Chữ Thanh Hoành bỏ khăn xuống, giọng điệu bình tĩnh: “Đề tôi nói cô hay. Tôi cũng chỉ là tình cũ của

anh ấy mà thôi. Nhưng mà, từ trước tới nay, thời gian yêu đương và mức độ yêu thương của Tạ nhị thiếu này rất ngắn hạn đấy.” Nói xong cô lại bình tĩnh nâng ly rượu campari của mình lên, hất vào Tạ Doãn Luy: “Vừa nãy anh đã phạm sai lầm rồi. Bây giờ em trả lại anh.”

Lần này, ngay cả người quản lý nhà hàng đứng bên cạnh cũng ngây ra.

Chữ Thanh Hoành cầm túi xách, đứng lên, nói câu xin lỗi rồi đi ra ngoài. Vừa đặt chân ra hành lang cô liền gặp Mạc Nhã Ca đang đứng há hốc mồm, Tiêu Cửu Thiệu mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen đứng bên cạnh, hai tay đút túi quần, miệng cười như không cười.

Cô nghi hoặc quay đầu nhìn phía phòng ăn. Tấm bình phong bị chéch ra, đứng ở đây có thể thấy những gì đã diễn ra. Mạc Nhã Ca lấp ba lấp báp: “Khụ khụ, chúng tôi.. Ngại quá, chỉ trùng hợp tới đây ăn cơm thôi. Tôi lừa dẫn Cửu Thiệu tới đây...”

Đương nhiên là trùng hợp. Muốn ăn ở đây đều phải gọi điện đặt trước mà.

Chữ Thanh Hoành gật gật đầu: “Không sao, là tôi thất lễ.”

Nói rồi cô đi qua hai người. Mạc Nhã Ca mắt mười giây mới lại có phản ứng, đẩy vai Tiêu Cửu Thiệu: “Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đuổi theo người ta đi.”

Tiêu Cửu Thiệu kinh ngạc: “VẬY còn cô...”

Mạc Nhã Ca chột nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, đem thẻ của cậu đây cho tôi, chứ không tôi ăn xong lấy cái gì mà trả?”

Tiêu Cửu Thiệu nghe lời, đưa thẻ tín dụng cho cô rồi xoay người rời đi. Chữ Thanh Hoành vừa đi ra tới cửa, anh đã đuổi theo kịp: “Tôi đưa cô về.”

Chữ Thanh Hoành quay đầu, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Tiêu Cửu Thiệu lái xe đi dọc theo con đường ngoại ô. Vùng này đèn đường không được sáng, tối mờ mờ, đi đường phải thật cẩn thận. Anh nhẹ giọng nói: “Cơm kết hợp với rượu campari, vị cay đắng, kèm cả salad, cũng không tồi.”

Chữ Thanh Hoành cười: “Cái này là mũi anh quá thính hay trực giác quá nhạy bén?”

Phía trước có một chỗ dành cho du khách nghỉ chân. Cửu Thiệu đánh tay lái tấp vào đó, hạ cửa sổ xe, cười cười: “Còn nhớ lời tôi nói không? Không mấy ai thật lòng yêu một người không lí do, cho nên giả tạo chính là điều kiện cần và đủ.”

Chữ Thanh Hoành chỉ cảm thấy trong lòng dao động. Cô quay đầu nhìn qua. Ánh đèn đường hắt xuống người anh trong huyền ảo. Khuôn mặt đẹp trai có vẻ mỏng lung, khoé miệng anh mỉm cười, lúm đồng tiền trên má, người khác sẽ có cảm giác như anh đang cười, nhưng chẳng hiểu vì sao, cô bỗng cảm thấy nụ cười ấy hư vô, như có như không, lại mang vẻ giả tạo.

“Muốn ăn ở nhà hàng đó phải gọi điện đặt trước một tuần. Khách hàng không cần gọi món, đầu bếp sẽ tự chọn nguyên liệu nấu thành các món chính kèm theo đồ ngọt. Làm vậy sẽ dễ giúp thực khách thưởng thức theo sở thích của mình hơn.” Tiêu Cửu Thiệu cười nhẹ, vẻ mặt dễ chịu, “Ăn cơm xong lại có thể ngắm cảnh núi non, dù là nhân tạo hay tự nhiên cũng hơn đứt cảnh thành phố.”

Cô bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Trời đêm không trăng không sao, Tiêu Cửu Thiệu cho dù là người sói cũng không thể biến thân vào đêm không trăng như thế này được. Nhưng cái cảm giác trong lòng cô là thế nào chứ? “Hình như anh rất quen thuộc phong cách phục vụ của nhà hàng này thì phải.”

Tạ Doãn Luy luôn theo đuổi người khác theo cách này, xác suất thành công hầu như là 100%. Nhưng nếu là Tiêu Cửu Thiệu cũng dùng chiêu thức này của Tạ Doãn Luy, có lẽ thiên hạ sẽ đại loạn mất thôi.

“Cô đã hiểu ra rồi, vậy có đoán được tiếp theo sẽ là làm gì hay không?” Tiêu Cửu Thiệu cup mi hỏi rồi lại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. Hàng lông mi của anh cong dài, đôi mắt đen lấy thu hút người khác.

“Tôi...” Chữ Thanh Hoành ngẩn người. Anh...không phải anh là người hai mặt đấy chứ?

Tiêu Cửu Thiệu mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền trên má: “Ừ, nếu cô không đoán ra, tôi sẽ làm mẫu cho cô xem.” Anh đưa tay ấn nút hạ thành ghế, nghiêng người qua. Hai cúc áo sơ mi trên cùng không được cài, để lộ xương quai xanh khêu gợi, trên cần cổ còn có hai nốt ruồi nhỏ.

Thấy anh ghé tới sát, tầm mắt rơi xuống đôi môi mình, Chữ Thanh Hoành hoàn hồn, đưa tay đẩy anh ra: “Xin lỗi!”

Tiêu Cửu Thiệu thình lình bị đẩy ra nên người ngã về sau, lưng đụng phải tay lái, đèn lập tức chiếu sáng rực.

“Cái kia... Anh có khỏe không?” Chữ Thanh Hoành biết mình phản ứng hơi quá đành chữa ngượng: “Hôm nay anh khác ngày thường thật đấy. Hay là anh là kẻ hai mặt nhỉ?”

Tiêu Cửu Thiệu ổn định lại hơi thở, khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày: “Không có, tôi chỉ làm thí nghiệm thôi.”

“... Cái gì thí nghiệm?” Chẳng lẽ đêm nay IQ của cô xuống thấp đến thảm hại thế sao? Tại sao cô không thể bắt kịp suy nghĩ của người này chứ?

“Cô nói, giả tạo cũng không hẳn là cách tốt.” Tiêu Cửu Thiệu tựa người vào ghế, tiếp tục lái xe, “Mặc dù đối với đại đa số thì đây có lẽ là một cách tốt,

nhưng với cô mà nói, hiệu quả gần như bằng không.”

“Chắc, có lẽ tôi là trường hợp đặc biệt. Cái chiêu thức theo đuổi kia tôi đã nhìn thấy nhiều lắm rồi. Tính ra tôi cũng gần như là người thực hiện ấy chứ, cho nên có lẽ vì thế mà hiệu quả kém...” Cô nói năng càng thêm lộn xộn, “Mà này, Mạc Nhã Ca bị ném lại ở đó một mình, anh không lo chút nào sao?”

Tiêu Cửu Thiều một tay lái xe, một tay lấy di động từ túi áo ra, mở mặt khóa rồi cho cô xem tin nhắn của cô ấy. Chữ Thanh Hoành toát mồ hôi, cô không muốn sáng mai được lên báo vì thiệt mạng dưới chân núi đầu.

Tin nhắn Mạc Nhã Ca gửi là: “Một mình tôi chọn sáu món chính, cậu không tiếc chứ?”

Chữ Thanh Hoành hỏi: “Cần tôi trả lời giúp sao?”

“Tùy cô.”

Cô liền cầm di động, ngón tay lướt trên màn hình vài cái rồi lại thả vào túi áo anh.

Tiêu Cửu Thiều cũng không thèm hỏi cô trả lời thế nào. Tự mở ra là biết thôi mà.

Tin nhắn trả lời của cô là: “Sáu món chính quá ít, gọi tám món đi, ăn cơm xong chọn kem là đồ ngọt, ăn ngon miệng.”

Trở về phòng, Chữ Thanh Hoành tắm rửa thay đồ, mùi rượu trên người đã hết nhưng vết rượu trên quần áo thì vẫn còn.

Tạ Doãn Luy gọi điện cho cô, giải thích chuyện đã xảy ra. Anh cũng không hiểu vì sao bạn gái cũ đã chia tay lại có thể xuất hiện ở đó, còn dò hỏi xem cô và Tiêu Cửu Thiều có mối quan hệ như thế nào. Năm đó, chị dâu Diệp Vi của anh ta đã mất công theo đuổi Tiêu Cửu Thiều bốn năm, nhưng trong mắt người đàn ông này lại hoàn toàn chẳng có chị ấy mà chỉ để ý tới bệnh nhân của mình, dĩ nhiên Tạ Doãn Luy sẽ có hứng thú.

Chữ Thanh Hoành nghe được hai chữ bệnh nhân này, kinh ngạc, đột nhiên nhớ lại một chuyện. Hình như Tiêu Cửu Thiều từ đầu đã tỏ thái độ với cô như người quen, không quá gần gũi nhưng cũng không xa lạ, bài xích, so với tính cách của anh có phần không hợp.

Anh chỉ có hứng thú, quan tâm mỗi một người duy nhất, chính là bệnh nhân kia. Mà cô lại chính là người đó. Đây là kết luận cô đưa ra.

Năm đó sau khi vụ nổ xảy ra, cô bị thương, phải tiến hành tâm lý trị liệu. Cô bị ám ảnh mãi hình ảnh về vụ nổ, vậy nên đã cố gắng thuyết phục mình nỗ lực, sau hai, ba tháng đã gần như hồi phục hoàn toàn. Nhưng bản thân cô tự biết, trong cô vẫn luôn tồn tại một con thú hoang, im lặng không quậy phá, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nó thức dậy, buộc cô phải thay đổi.

Cô cầm lấy di động, mở hòm thư điện tử, gửi cho Arthur một tin nhắn: Bây giờ anh có rảnh không? Nói chuyện với tôi một lát.

Sau đó, cô đi tới, gõ cửa phòng Tiêu Cửu Thiều.

Tiêu Cửu Thiều có lẽ sắp ngủ, đang ngồi sấy tóc, quần áo cũng đã thay bằng bộ đồ ngủ màu đen.

Chữ Thanh Hoành thành thật: “Tôi có một chuyện muốn hỏi anh.”

Tuy rằng dạo gần đây thường có chuyện xảy ra giữa những cô nam quả nữ, thường là do nam gây ra, nhưng cô tin nếu là cướp sắc thì lúc này hẳn cô chính là kẻ cướp, rõ ràng Tiêu Cửu Thiều đáng giá hơn cô.

Tiêu Cửu Thiều có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mở cửa cho cô. Chữ Thanh Hoành đi tới đầu giường, trên tủ nhỏ cạnh giường có một quyển sách đang mở, màn hình điện thoại đang sáng. Cô cầm quyển sách lên xem, là tiểu thuyết trinh thám của Agatha Christie: “Tôi còn tưởng anh chỉ đọc sách chuyên ngành thôi cơ đấy.” Cô lật vài tờ, bên trong đều là kí hiệu viết tay, còn có biểu đồ phân tích.

* Agatha Christie (1890 – 1976), là nhà văn trinh thám người Anh, là tác giả của 66 bộ tiểu thuyết trinh thám. Thông tin cụ thể -> Google ^^

“Tôi không phải là người máy, cũng cần nghỉ ngơi chứ.” Tiêu Cửu Thiều ngồi xuống giường. Anh có nước da trắng, mặc bộ đồ ngủ màu đen nên càng nổi bật. Chân anh đi di trên sàn nhà: “Cô định hỏi cái gì?”

Điện thoại trong túi áo ngủ vẫn không có tin nhắn. Chữ Thanh Hoành cắn môi hỏi: “Anh có nghĩ, nếu bác sĩ và bệnh nhân có một thứ tình cảm ngoài luồng, không còn đơn thuần là bác sĩ và bệnh nhân, vậy thì đó có phải là không tuân theo y đức?”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tiêu Cửu Thiều hơi ngạc nhiên: “Ví dụ như?”

Chữ Thanh Hoành mỉm cười, chuyển đề tài: “Tiêu sư huynh, tôi từng được đọc sách về khắc hoạ chân dung tâm lý tội phạm, anh có đủ tự tin để thử khắc hoạ chân dung kẻ thủ ác giết người chặt xác đang nấp trong bóng tối không?”

“Nam, cao từ 1m75 đến 1m85, cao lớn, làm lao động chân tay, đối với thường thức những cảnh bạo lực rất có hứng thú.” Tiêu Cửu Thiều bình thản khắc hoạ.

“Làm lao động chân tay và thường thức những cảnh bạo lực, điểm này không phải là mâu thuẫn sao?” Nói rồi cô lại xem hồ sơ của Ám Hoa, đặt giả thiết hần trong một phút chán nản nên chọn bữa một công việc nào đấy không liên quan đến thể lực.

“Thực ra bạo lực với hần không phải là thói quen.” Tiêu Cửu Thiều nắm chặt mười ngón tay, nhìn cô: “Không phải Ám Hoa, hần không làm những vụ ấy. Nếu cô định hỏi về cái này, dĩ nhiên tôi không thể hiểu được lý do vì sao cô nhất quyết phải có được mẫu tin cảnh cáo có kí tên của hần.”

“Nếu không phải Ám Hoa, vậy vì sao con số mặt mã lại viết cho tôi?”

” Tôi vẫn chưa rõ. Có lẽ chính cô có thể đưa ra đáp án đấy.”

Chữ Thanh Hoành lờm anh: “Anh giao hoạt, lấy vấn đề tôi hỏi để hỏi lại tôi cơ à?”

Tiêu Cửu Thiều nói: “Tôi lại cho rằng, cô nửa đêm nửa hôm tới gõ cửa phòng tôi mới là chuyện kì quái hơn chứ. Cô đã từng được giáo dục lễ nghĩa chưa vậy?”

“A, tôi khi ấy không chú ý học đâu.” Chữ Thanh Hoành nhe răng cười: “Tiêu sư huynh đừng để ý, cứ xem như tôi là kẻ bất hạnh đáng thương đi.” Cô ngồi xuống bên cạnh anh, hơi nghiêng người: “Huống chi, trước kia anh đã từng làm cái thí nghiệm ấy trên người tôi, càng nghĩ tôi càng thấy biểu hiện bản thân quá kém đi.”

Tiêu Cửu Thiều bình tĩnh hỏi: “Cô muốn nói cái gì?”

Chữ Thanh Hoành lắc đầu: “Không làm phiền anh nữa, tôi về đây.”

Trở về phòng mình, điện thoại cô vẫn không có tin nhắn trả lời.

Buổi sáng đi làm, Chữ Thanh Hoành lại lấy cớ xem lại sổ lưu niệm hồi đi du học ở Đức của Tiêu Cửu Thiều. Trong sổ có một tấm ảnh chụp lễ tốt nghiệp, cô lật ngược tấm ảnh, dò danh sách, quả nhiên có một cái tên – Arthur Xiao.

Cô nhớ lần đầu tiên quen biết, ngồi cùng xe, anh đã cho cô xem cuốn sổ này. Hẳn nhiên, anh sẽ có dụng tâm, ám chỉ cô về cái tên ấy. Đáng tiếc là cô đã ngu ngơ không nhận ra.

Quay trở về bàn làm việc, lòng cô rồi ren phức tạp. Cũng không phải là cô bị lừa gạt, nhưng cái cảm giác bị người ta giấu diếm trong khi mình không biết gì thật khó chịu.

Cô gọi cho một bác sĩ tâm lý, bây giờ đang là giờ làm, người ấy hẹn gặp cô vào giữa trưa.

Người mà cô hẹn gặp tên Lâm Noãn, mặc bộ đồ công sở nghiêm túc, đeo kính, lúc thấy cô theo thói quen liền mỉm cười: “Hi, tôi còn tưởng cô bệnh nhân của tôi sau khi được chữa khỏi bệnh một cách thần kì sẽ không tới khám lại cơ đấy.”

Chữ Thanh Hoành mỉm cười. Khỏi được bệnh một cách nhanh chóng như cô, lại có thể khôi phục ổn định tinh thần sau chứng ngại, cũng có thể xem là một kì tích. Cô ngồi xuống chiếc ghế dài màu cà phê, trừng mắt nhìn Lâm Noãn: “Cô có định nghe tôi tâm sự không đấy hả?”

“Chỉ cần đúng trọng tâm, tôi có thể.”

“Bác sĩ Lâm, cô có từng nghe bác sĩ và bệnh nhân sau thời gian dài trị liệu thì nảy sinh tình cảm chưa?”

Lâm Noãn ngẩn người giây lát rồi cười nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ hôm nay cô hẹn gặp tôi là muốn tôi giúp cô xác định tâm lý hả?”

“Tâm sự vớ vẩn thôi.” Chữ Thanh Hoành nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế, đáng vẻ tùy ý. “Hơn nữa các loại trắc nghiệm tâm lý tôi đều đã làm, cô muốn kiểm tra không, tôi vẫn làm tốt đấy.”

Lâm Noãn lắc đầu, mỉm cười kéo ghế lại ngồi đối diện với cô: “Chuyện như thế này dù ít dù nhiều cũng sẽ có.”

“Đối với bệnh nhân thuộc trường hợp đặc biệt, chẳng lẽ trong lòng cũng sẽ có cảm giác? Giống như tình yêu sao?”

“So sánh hay đấy.” Lâm Noãn suy tư: “Tuy rằng không sai, nhưng mà cô phải biết, cô chính là bệnh nhân đặc biệt ấy mà tôi từng trị liệu, không phải vì kết quả trị liệu của cô tốt nhất, cũng không vì cô là người duy nhất sống sót sau vụ ấy. Suy nghĩ của cô... Ừ, rất đặc biệt, tôi nghĩ đây là nguyên nhân

giúp cô vượt qua được hoàn cảnh. Người khác sẽ thường nhờ tôi giúp đỡ, đối với phương pháp trị liệu của tôi cũng sẽ hoàn toàn tin tưởng. Nhưng cô lại khác, thay vì tôi sẽ trị liệu cho cô, chỉ bằng cứ nói cô tự đứng dậy mà vượt qua còn tốt hơn. Đương nhiên, tôi không yêu cô.” Câu cuối cùng của Lâm Noãn mang giọng cộc nhả.

Chữ Thanh Hoành ngồi thẳng dậy, nhìn Lâm Noãn: “Nếu vậy, cô thử tưởng tượng xem, nếu trước mặt cô là một bệnh nhân đặc biệt như tôi nhưng khác phái, cô có yêu anh ta hay không?”

Lâm Noãn ngừng lại, tuy không muốn bị người khác dắt mũi nhưng vẫn không kìm nổi tò mò: “Có... Tôi nghĩ khả năng này rất cao. Tuy nhiên lại không tuân theo y đức đâu.”

“Y đức cũng không phải tiêu chuẩn bắt buộc áp dụng mà, phải không? Cũng đâu phải là xấu đâu.”

“Ồ, vậy theo như cô nói thì cô định làm gì?”

“Sau đó cô cho rằng loại tình cảm này là do hai người hợp tác trị liệu với nhau trong thời gian dài nên mới nảy sinh cảm giác thương cảm chứ không phải yêu thật lòng, rồi buông tay.” Chữ Thanh Hoành nói chậm lại, “Vậy cô có nghĩ tình cảm ấy có nghiêm trọng không?”

“Tôi nghĩ là có..”

“Sau đó bệnh nhân ấy khỏi bệnh một cách kì tích, cô liền nghi hoặc, ca bệnh này rất khó trị liệu, thậm chí khả năng chữa khỏi rất thấp. Vậy mà người ta lại có thể bình phục hoàn toàn, liệu thứ cảm giác ấy có như nước sôi, sôi sục, bốc hơi rồi dừng hẳn? Hay là giống thí nghiệm axit bazơ, Oxi kết hợp với Hidro đang ổn định, bỗng dưng có thêm một yếu tố khác liền tách ra?”

Lâm Noãn: “Vậy là vốn họ không có loại tình cảm yêu đương cuồng nhiệt.”

Chữ Thanh Hoành thở phào nhẹ nhõm: “Tôi biết mà.”

Lâm Noãn đầy gọng kính: “Tôi nghĩ cô không cần phải tiến hành trị liệu gì cả, cô chính là kì tích rồi.”

Chữ Thanh Hoành không cho rằng mình với Lâm Noãn sẽ lại gặp nhau để trị liệu nữa đâu. Bác sĩ tâm lí lại để bệnh nhân của mình dắt mũi, chắc chắn cô ấy không vui về gì mà nhớ lại đâu. Cô gửi cho Arthur một tin nhắn: “Nếu anh chưa ăn cơm, vậy có thể gặp nhau ở nhà ăn được không? Tôi mời.”

Anh thông minh như vậy, chắc chắn đã biết cô đã nhận ra thân phận của mình, chắc sẽ không cần trốn tránh đâu nhỉ? Anh mới thật sự là bác sĩ tâm lí của cô.

Chữ Thanh Hoành vừa gọi món, vừa để ý điện thoại, vẫn chưa có hồi âm. Đồ uống vừa đưa ra, vị trí đối diện liền có người ngồi xuống.

Cô mỉm cười: “Arthur, anh được lắm.”

Người phục vụ đặt sai vị trí đồ uống, anh đưa tay đổi lại, đặt cốc trà sữa qua phía cô, chuyển cốc nước chanh về mình: “Tôi cứ nghĩ cô sẽ không phát hiện ra.”

“Suýt chút nữa thì không nhận ra. Cho nên, Tiêu sư huynh, vừa rồi tôi đã đi trả thù xã hội.”

Tiêu Cửu Thiệu không thích cách xưng hô của cô, sư huynh gì chứ? Anh nhíu mày: “Trả thù xã hội?”

“Bác sĩ tâm lí à, anh nên biết, trong xã hội có ít nhất vài người có kiến thức chuyên ngành rất cao. Nhưng kì quái là, cũng có người, kiến thức rất uyên thâm nhưng lại không làm nghề ấy, ví dụ như anh.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô: “Trường hợp của cô thật sự rất đặc biệt... Hơn nữa, năng lực học tập của cô rất tốt, chẳng qua là bị thiếu đi một chút suy nghĩ nên có.”

“Tôi biết, ” Địa lòng bò được đưa lên. Chữ Thanh Hoành gấp một miếng: “Tôi nghĩ, anh rất hài lòng vì tôi, bằng không cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy ở tôi.”

Tiêu Cửu Thiệu định nói gì đó nhưng không biết dùng từ thế nào cho phải nên đành im lặng.

Chữ Thanh Hoành tức giận, như thể cả thế giới đều có thể nhìn thấu tâm tư cô, trong khi bản thân lại ngu ngơ chẳng biết. Cảm giác bất lực ấy rất khó chịu: “Rất vui khi được cùng anh nói về chuyện tình yêu bệnh nhân bác sĩ vô vị ấy. Tôi nghĩ anh vì quá thông minh nên phức tạp hoá vấn đề, cho nên không nghĩ tới một yếu tố rất đơn giản vẫn luôn tồn tại. Bệnh nhân đặc biệt tuy yêu bác sĩ rất có lợi nhưng đâu cần phải lấy thân báo đáp.”

Tiêu Cửu Thiệu bắt đầu buông lỏng tinh thần.

Chữ Thanh Hoành không khỏi nghĩ, coi như so với anh, cô còn kém xa nhiều lắm về IQ nhưng về khoản nhanh mồm nhanh miệng thì cô hơn đứt anh. Chỉ cần cô muốn làm tới cùng, đối phương sẽ để lộ sơ hở, hướng chỉ trong tin nhắn anh đã nói “Cố lẽ như những người khác”, đây chính là nhược điểm lớn nhất của anh.

Cũng nên kết thúc đề tài này ở đây rồi, bằng không chắc chắn cô sẽ ăn miếng trả miếng với anh. Cùng lắm thì: “Địa lòng này cũng không tệ.” Cô giờ

chiếc đĩa, ra hiệu cho anh nhìn đĩa lòng. Kết quả, Tiêu Cửu Thiệu làm một hành động khiến cô choáng váng: Anh nghiêng người về phía trước, há miệng cắn luôn miếng lòng đang được đôi đĩa cô kẹp lại.

Tiêu Cửu Thiệu lúc này mới nói: “Tôi thừa nhận, lúc đầu tôi biết cô là vì cô đã tới tìm cậu của tôi. Ông ấy nói, nếu sau này cô có thể thi đậu pháp y, tôi cần phải chăm sóc, quan tâm cô nhiều hơn một chút.”

Cậu của anh chính là Cục trưởng Lăng. Sau chuyện kia, cô đã tới tìm ông ấy. Cục trưởng Lăng nói nếu cô hoàn thành tốt khóa trị liệu tâm lý, ông ấy sẽ cho cô một cơ hội. Nhưng cô lại chưa từng nghĩ qua, cục trưởng Lăng lại nhờ chính Tiêu Cửu Thiệu chăm sóc cô.

“Tháng đầu tiên tiến hành trị liệu liên tục nhưng không có tiến triển. Thế rồi tôi phát hiện ra cô tự tra cứu tài liệu về phương pháp trị liệu tâm lý trên mạng. Nếu cô đã quyết tâm như vậy, tôi nhất định phải giúp cô.” Tiêu Cửu Thiệu nói, “Tôi không biết trước kia cô đã gặp phải chuyện gì, cũng không muốn biết. Chỉ là tôi đang nỗ lực thực hiện lời hứa với người khác. Sau đó, cô thật sự đã thành công. Mặc kệ là do có mối quan tâm đặc biệt với trường hợp của cô hay là do tò mò muốn tìm hiểu về chính bản thân cô thì tóm lại, bây giờ tôi vẫn bị cô thu hút.”

Chữ Thanh Hoành không nghĩ tới anh sẽ thẳng thắn nói ra tình cảm của mình như thế. Anh bình tĩnh nói ra những lời ấy khiến cô hơi khó xử, luống cuống: “Anh đã từng nghĩ qua chưa? Tôi là một bệnh nhân, rồi đến một ngày nào đó sẽ hoàn toàn bình phục, khi đó điểm thu hút sẽ là con số không, như vậy sẽ không công bằng cho tôi.”

“Chắc chắn cô sẽ không nghi ngờ sức thu hút của mình đâu. Hơn nữa, số người có tình cảm với cô cũng không chỉ có mình tôi mà, phải không? Có lẽ ít nhất bây giờ cô cũng nên quen với loại cảm giác này rồi.”

Chữ Thanh Hoành theo thói quen cầm đĩa lên rồi lại buông xuống. Cô đang bối rối: “... Vậy thì thế nào?”

“Cô đang đánh trống lảng.” Tiêu Cửu Thiệu như thể đọc được tâm tư cô, thản nhiên nói, “Tôi biết muốn cô chấp nhận tôi thật sự không dễ, hơn nữa, cô không hề tin vào tình yêu. Nhưng cô cũng đã từng nghĩ qua chưa? Làm như thế đối với tôi mà nói cũng không hề công bằng.”

Răng bỗng nhiên đau buốt. Chữ Thanh Hoành thảm oán vị bác sĩ nha khoa kia phán bừa. Cô thản nhiên nói: “Cuộc đàm phán kết thúc ở đây Tôi không muốn nói tiếp chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bảng qua mấy ngày sau khi hai người nói chuyện không thành, nhiệm vụ làm mỗi nhữ của Chữ Thanh Hoành cũng coi như kết thúc. Kết quả là hung thủ vẫn không lộ diện. Hình Mẫn nghi ngờ nhìn cô một lượt như thể đang miễn cưỡng thừa nhận mình đã nhìn lầm, lại cho người bắt đầu tìm manh mối.

Việc điều tra hai vụ án mạng thảm khốc vẫn chưa có tiến triển, áp lực từ bên ngoài càng lúc càng tăng.

Người nhà nạn nhân tới nhận diện thi thể, mấy lần còn kéo người tới làm loạn, đòi mức tiền bồi thường ngày càng cao. Chữ Thanh Hoành mỗi ngày đi ra ngoài đều phải đi cửa sau, không thể công khai ra mặt.

Cuối tuần cuối cùng cũng tới, lại có vụ đánh nhau cần giải quyết, là phát sinh từ việc di dời công nhân xưởng đóng tàu cũ liên quan tới hai vụ án kia. Cán bộ quản lý ở đó giải quyết không nổi liền đưa qua bên này.

Trước khi tan tầm khoảng một giờ, Chữ Thanh Hoành định quay lại căn phòng đã thuê thu dọn đồ đạc. Nhưng xui xẻo cho cô, garage đậu xe ở tầng hầm bị người chặn lại, cô đành phải đi vòng cửa sau ra ngoài bắt xe taxi.

Xuống xe, cô nhanh chóng đi lên cầu thang, mở cửa vào phòng. Hành lý của cô khá ít, cũng chẳng mất nhiều thời gian thu dọn. Cô khoá cửa, xách theo túi hành lý đi xuống dưới.

Bỗng dưng, có một dáng người cao chừng 1m80 đập vào mắt. Cô đi xuống, anh ta đi lên, vị trí của họ vừa khéo có thể nhìn thẳng vào nhau. Cô dừng bước, nhường đường cho anh ta. Nặng chiều chiều xuống cầu thang, Chữ Thanh Hoành cảm thấy người đàn ông có chút quen mắt, cũng không biết đã gặp qua ở đâu. Đang mãi suy nghĩ, như sét đánh ngang tai, cô đột nhiên nhớ tới Tiêu Cửu Thiệu đã từng phác họa chân dung tội phạm: “Nam cao từ 1m75 đến 1m85, dáng người cao lớn, làm lao động chân tay, đôi mắt bạo lực rất có hứng thú.”

Ngay lập tức cô thò tay vào túi xách, cầm lấy bình xịt, một tay che mặt, xịt thẳng vào mặt đối phương. Người đàn ông dường như bất ngờ, không nghĩ tới cô sẽ có phản ứng như thế, đưa tay lên lau mặt, chân cũng bước nhanh về phía cô.

Nếu cứ chạy thẳng xuống phía dưới, nhất định sẽ bị hấn bắt lại. Vậy thì, chạy lên trên phòng là an toàn nhất!

Chữ Thanh Hoành nhanh chóng xoay người, chạy về phòng trên lầu, phía sau người đàn ông vẫn đang đuổi theo, chậm hơn cô một chút. Tim đập liên hồi, miệng lưỡi khô khốc, cô không biết vào giờ phút này, đầu óc cô còn có thể loại trừ nhiều tin tức đến thế: Người này có khả năng chính là hung thủ

của hai vụ án mạng kia, nhưng tuyệt đối không phải là Âm Hoa mà ngược lại, hẳn chính là kẻ được Âm Hoa phái tới truyền tin.

Cô chạy nhanh về phía căn phòng, tay luống cuống lấy chìa khoá từ trong túi ra, đút vào ổ khoá nhưng mãi mà cửa vẫn không mở. Cô thoảng quay đầu, động tác càng nhanh và dứt khoát hơn. Cửa mở, cô lập tức bước vào, ra sức đóng chặt cửa. Chậm mất rồi! người đàn ông kia đã theo tới, xô cửa, cô suýt ngã bổ nhào xuống đất.

Không còn kịp rồi.

Chữ Thanh Hoành suy nghĩ. Bây giờ vẫn chưa phải giờ tan tâm, người sống trong khu trọ này vẫn chưa về, nếu cô hét to lên, người tới ứng cứu còn chưa thấy đâu, có khả năng cô đã bị hấn giết rồi. Nếu báo tin, chỉ sợ cũng không kịp. Cô cũng không phải đối thủ của hắn, không thể quật ngã được đối phương.

“Ài, thật là. ... Chi là vụ đánh nhau bình thường, có gì cần giải quyết cơ chứ? Chỉ tổ làm lãng phí thời gian.” Tần Tấn ngâm chiếc cốc giấy, vuốt phẳng bản ghi chép, thà người đánh phịch xuống ghế.

Tiêu Cửu Thiệu ngồi bên cạnh có vẻ rất sốt ruột, đang gọi điện thoại nội bộ: “Tôi là Tiêu Cửu Thiệu của đội Hình sự, cho hỏi Chữ Thanh Hoành tan việc chưa?”

Đầu dây bên kia là Nhuê Vân, bị hỏi bất ngờ nên hơi lúng túng: “A, cô ấy đã về rồi, thấy bảo là về phòng trọ thu dọn đồ đạc.”

Chết thật, tại sao lại quên thế chứ? Tiêu Cửu Thiệu vội vàng đứng dậy, lấy áo khoác ngoài rồi ra khỏi phòng. Đám người gây chuyện còn chưa đi, anh đành phải bắt taxi. Còn 10 phút nữa mới đến giờ tan tâm, chưa có nhiều khách nên rất nhanh đã có một chiếc xe dừng lại.

Tiêu Cửu Thiệu nói địa chỉ: “Đến đường Từ Văn Lĩnh.”

Lái xe quay đầu nhìn anh một cái, miệng còn lẩm bầm câu gì đó rồi nhắc lại địa chỉ. Đường đi ngõ lại đã quen thuộc, taxi nhanh chóng đi đến cổng sau của một tiểu khu cũ. Tiêu Cửu Thiệu trả tiền rồi đi vào cổng sau ấy. Cổng này đối diện với dãy trọ hai người thuê phòng, sẽ tiết kiệm thời gian hơn.

Dĩ nhiên, cổng sau này ít được dùng đến nên được khoá lại cẩn thận. Tiêu Cửu Thiệu lùi lại, lấy đà rồi nhảy lên, tay bám vào những ô lưới rồi nhẹ nhàng nhảy qua. Điện thoại di động trong túi báo rung, là Chữ Thanh Hoành gọi tới.

Anh nhấn nút nghe, đầu bên kia có tiếng nói lộn xộn, rồi cạch một tiếng, không biết là cái gì rơi.

Anh không dám gác điện thoại, chỉ có thể cầm điện thoại di động chạy lên cầu thang. Dọc theo lối đi lên vương vãi khăn tay, hộp phấn, son môi. ... Điều này càng khiến linh cảm của anh mãnh liệt thêm.

Đến tầng 4, Tiêu Cửu Thiệu đẩy cửa, cửa không nhúc nhích. Đút chìa khoá vào cũng không mở được, cửa khoá trái từ bên trong. Anh lùi lại lấy đà, giơ chân đạp cửa một cái, tay vịn cửa lung lay nhưng không mở ra. Đạp thêm hai cái nữa, cuối cùng cánh cửa cũng bật mở.

Tiêu Cửu Thiệu thở hổn hển, phá cửa đi vào. Một người đàn ông cao lớn đang đứng quay lưng lại với anh, nghe tiếng động mới chậm chạp xoay người. Là nhân viên quản lý khu vực chiếc cửa điện ở xưởng đóng tàu cũ kia. Khuôn mặt anh ta đỏ bừng.

Tiêu Cửu Thiệu nhẹ nhàng tránh đòn của đối phương, vịn tay hắn rồi đè xuống bàn ăn cơm. Đối phương bị bất ngờ, gầm nhẹ một tiếng, ra sức giãy dụa rồi xoay người đánh Tiêu Cửu Thiệu một quyền. Anh mất đà, liền lùi lại phía sau mấy bước, tay xô ngã tủ đựng bát.

Tủ bát ngã đè lên lưng khiến hắn ta chau mày.

Tiêu Cửu Thiệu thừa dịp hắn bị đau, không thể phản ứng kịp nên đá hắn thêm vài cú hiểm, một cú đạp thẳng vào bụng khiến hắn bị ngã nhào xuống đất, đụng phải cửa phòng tắm làm cánh cửa mở ra. Nước từ trong bồn tắm tràn ra ngoài, Chữ Thanh Hoành bị trời chân tay, nằm trong đó, cả người sắp chìm xuống.

* Bắt đầu từ đây, mình sẽ đối xung hô của Cửu Thiệu với Thanh Hoành nha

Tiêu Cửu Thiệu hoảng hồn xông vào, ống tay áo cũng không xắn lên, lời cô lên rồi vỗ vỗ mặt cô: “Em ổn không?”

Chữ Thanh Hoành ho khan liên tục, mặt đỏ bừng: “Không... không sao cả...”

Tiêu Cửu Thiệu đứng dậy, tìm dao hoặc kéo có trong phòng. Dây trói tay Chữ Thanh Hoành là loại dây thừng leo núi, đường kính 0.5 cm, dùng tay không căn bản là kéo không ra.

Tìm mãi không thấy, anh quay lại phòng tắm, tìm di động của cô. Điện thoại đã tự động tắt máy, không có tín hiệu gì. Chẳng trách vừa nãy anh lại nghe tiếng động gì đó rất lạ.

Tiêu Cửu Thiệu đứng lên nói: “Tôi đi tìm kéo cời trói cho em.”

Anh đi ra khỏi phòng tắm. Người đàn ông kia bị đánh ngã, nằm co quắp trên mặt sàn bây giờ đang gượng gượng đứng lên. Tiêu Cửu Thiệu giơ chân đá hắn thêm một cái, lấy đoạn dây thừng chưa dùng tới bên cạnh, trói chân tay hắn ta rồi kéo lại ghế. Sau đó anh gọi cho Hình Mẫn. Anh ta bình tĩnh đưa ra chỉ thị: “Chúng tôi lập tức qua đó, cậu hãy ở yên đó đi.”

Tiêu Cửu Thiệu xóc chiếc túi mà gã đàn ông kia đưa đến. Bên trong ngoài mấy thứ vũ khí sắc nhọn, còn có cả چرا điện và một con dao róc xương thường dùng trong nhà hàng. Cũng may, hắn mang theo nhiều dụng cụ nên tốc độ chậm hơn bình thường. Nếu không, với thể lực và tốc độ phản ứng của Chử Thanh Hoành, chưa kịp chạy vào phòng đã bị đánh hôn mê. Anh lấy ra một con dao nhỏ, bên cạnh có tiếng rên rĩ: “Thằng nhóc này, mẹ kiếp, ra tay mạnh thật...”

“Tất nhiên. Vừa nãy tôi đã làm gãy xương sườn của anh. Tôi khuyên anh đừng có cử động, bằng không, xương gãy chọc thẳng vào phổi, tới lúc ấy, có mười xe cứu thương cũng không cứu kịp đâu.”

“Ha ha, mày không thể hiểu đâu... Mày hoàn toàn không hiểu con nhóc xinh đẹp kia, nó biết chuyện gì sẽ xảy ra cho nên mới xin được hiến tể.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn hắn. Hiến tể? Anh không tin hắn học được từ này từ cuộc sống lao động chân tay của mình, nghĩa là chỉ còn một khả năng, là Âm Hoa dạy cho hắn. Chính Âm Hoa là kẻ đứng sau xúi giục gã đàn ông này phạm tội.

Anh cầm dao nhỏ đi vào phòng tắm, vừa đi vừa suy nghĩ về hàm nghĩa câu hắn ta nói. Lúc này quá vội nên anh vẫn chưa quan sát kỹ xem Chử Thanh Hoành có bị thương hay không.

Cô đang xoa các khớp ngón tay tê cứng, những vết đỏ bầm rất rõ, thấy anh liền giải thích: “Tôi chỉ muốn kéo dài thời gian thôi. Tôi cũng không phải kẻ tâm thần, ai lại muốn chết kiểu này chứ.”

Thực ra, lúc trước Tiêu Cửu Thiệu khắc họa chân dung tội phạm, cho rằng hung thủ hết sức hứng thú với bạo lực nhưng lại không có logic. Chử Thanh Hoành hiểu nên mới yêu cầu hung thủ được phép thay quần áo. Vốn đã nói phụ nữ như một làn nước mỏng, cho dù cô bị trói chân tay thì cũng phải được chọn cái chết nào đó cho bản thân xinh đẹp chút chút.

Không ngờ hắn ta lại đồng ý, còn lấy từ trong túi cô một chiếc áo lụa tơ tằm.

Áo lụa tơ tằm màu trắng, vốn đã mỏng, cô nằm chìm trong nước lại càng như không mặc gì, chân tay lại còn bị lộ ra ngoài, đối với những kẻ biến thái, ưa thích bạo lực như hắn mà nói, đây chính là đang xem AV. Cô đánh giá rất cao đối phương. Kỳ thật, nói không sợ hãi là không đúng. Kể từ khi nghe tiếng Tiêu Cửu Thiệu đến, tinh thần đang ở trên cao cũng dần hạ xuống, hô hấp cũng bình ổn lại đôi chút.

Cô hít sâu vài lần, ngẩng đầu mỉm cười với anh: “Dù bây giờ nói cảm ơn có hơi vô nghĩa, nhưng mà... Thật may, anh đã tới đây.”

Tiêu Cửu Thiệu đột nhiên đứng lên, vô tình đụng phải bồn rửa mặt phía sau, xương sống, xương bả vai rồi cả thắt lưng đều đau. Anh đưa tay ấn thắt lưng: “Để tôi đi lấy quần áo cho em”

Một lát sau, quần áo được ném vào.

Chử Thanh Hoành đề di động, hoàn toàn không có tín hiệu, có lẽ lại hỏng rồi. Cô cúi xuống nhặt quần áo, quần dài màu đen, áo dệt kim hở cổ, thật may, anh không ném vào hai cái áo.

Mặc quần áo xong xuôi, mặc kệ mái tóc ướt nhẹp, cô đi ra khỏi phòng tắm.

Tiêu Cửu Thiệu đang đứng trong phòng khách, từ trên cao nhìn xuống hung thủ đang nằm trên mặt đất, ngẩn người.

Chử Thanh Hoành đi đến phía sau anh, tay ấn mạnh vào vùng lưng anh một cái. Anh lập tức xoay người lại, nhin đau, cắn răng hỏi: “Em làm cái gì thế?”

“À... Xem xem anh có bị làm sao hay không.” Theo kinh nghiệm ba năm làm pháp y của cô, anh chắc chắn là bị thương rồi.

“Không liên quan em”

Chử Thanh Hoành đứng dựa vào bàn com, ôm lấy cánh tay: “Đây là sự quan tâm giữa người với người, anh không nên cự tuyệt thì hơn.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô, tóc cô ướt nhẹp, mặt còn có vài giọt nước, nhìn rất đáng yêu. Anh do dự đưa tay về phía cô. Lần này cô cũng không cự tuyệt. Hai người hoàn thành nốt cái ôm còn dang dở.

Chử Thanh Hoành thở dài. Tính anh lạnh như băng, lồng ngực lại cực ấm áp và rộng lớn. Tai cô áp sát vào ngực trái anh, lắng nghe nhịp đập hơi nhanh của trái tim anh. Nếu dựa theo trình tự của một người bình thường sẽ là ôm, thổ lộ. Anh tuy IQ cao nhưng chắc là sẽ không bỏ qua trình tự này chứ?

Chử Thanh Hoành hồi hộp ngẩng đầu, chuẩn bị tinh thần đón nhận lời thổ lộ của anh. Thật sự, anh không chỉ khiến cô cảm thấy rất vững lòng mà còn cho cô cảm giác chờ mong, hồi hộp!

Tiêu Cửu Thiệu cũng hơi lo lắng, mắt một lúc mới nói: “Tôi biết em thích tôi.”

Chử Thanh Hoành hừ một tiếng: “Anh làm tên ấy chết rồi hả?”

Hình Mẫn và đội cứu viện phải một lúc lâu sau mới đến. Dù trời đã tối nhưng vẫn được tính là giờ cao điểm, vậy nên họ cũng phải cố gắng chen chúc trong dòng người để tới đây.

Chữ Thanh Hoành đã hoàn tất quá trình lấy lời khai, Hình Mẫn vốn xưa nay chưa từng nhìn cô, hôm nay lại gật đầu một cái: “Lần này cô đã khiến mọi người rất ấn tượng bằng việc giải mã kí hiệu, cũng biết kéo dài thời gian, không trực tiếp xung đột với hung thủ, tốt lắm.”

Cô khiêm tốn đáp: “Cũng may Tiêu sư huynh phản ứng kịp thời, bằng không tôi cũng không còn rồi.”

Hình Mẫn dùng ánh mắt “Cô là người ngoài nghề, dĩ nhiên không hiểu” nhìn cô: “Tiêu Cửu Thiệu với người khác không nhiệt tình như thế, chỉ riêng mình cô.”

Sau đó, đầu óc Chữ Thanh Hoành cứ quanh quẩn một câu: “Chỉ riêng mình cô”.

Cô bước ra khỏi phòng khâu cung, cùng lúc đó gã quản lý khu vực cửa điện cũng bị công tay lòi ra. Hắn bước đi tập tễnh. Dù đã được sơ cứu qua, Tiêu Cửu Thiệu cũng ra tay không đến nỗi quá nặng, không ảnh hưởng gan phổi nhưng cũng đủ khiến bước đi của hắn có phần nặng nhọc.

Hắn thấy Chữ Thanh Hoành, cười liếm liếm khô khốc môi liếm đôi môi khô khốc: “Xương của cô thật sự rất đẹp, tôi chỉ muốn đem về cất giấu trong nhà.”

Khuôn mặt Chữ Thanh Hoành biến sắc, lúc trắng lúc xanh.

Thấy sắc mặt cô khó coi, Nhuế Vân do dự hồi lâu mới đi tới: “Cái kia... Cô có chuyện phát nhanh.”

Chữ Thanh Hoành nhận lấy, xé mở, bên trong là một tờ giấy A4, nội dung là dòng chữ “gratulation” được cắt dán xiêu vẹo, có kí hiệu hình hoa lá màu đen.

Dấu bưu kiện là ngày hôm qua.

Đột nhiên cô có cảm giác, Âm Hoa vẫn luôn tồn tại ngay cạnh cô, quang minh chính đại nhìn trộm nhất cử nhất động của cô. Mọi suy nghĩ, hành động của cô đối với hắn dường như đều biến thành vô hình.

Cô sớm đã bị hắn nhìn thấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

* Xung hô giữa Thanh Hoành – Cửu Thiệu và ngược lại từ bây giờ sẽ là em – anh, anh – em nhé.

Thêm một ngày cuối tuần khác đến, một tháng liên tục tăng ca cuối cùng cũng chấm dứt.

Hình Mẫn mời cả đội Hình sự về quê chơi. Ngay lập tức, cả đội thông qua Mạc Nhã Ca mời thêm cả Chữ Thanh Hoành cùng đi với bọn họ.

Cô còn đang vui mừng đắc chí liền bị Tiêu Cửu Thiệu dội hắt một gáo nước lạnh vào mặt: “Bọn họ mời em chẳng qua là vì thiếu mất một chiếc xe thôi.” Thuê xe phải mất tiền, chi bằng mời em đi, còn có thêm tài xế miễn phí. Anh không nói câu này, tự bản thân cô cũng hiểu.

Chữ Thanh Hoành chỉ tay vào mặt anh, tức giận: “Anh... Đâu phải khi nào anh cũng có lí chứ!”

Tiêu Cửu Thiệu sửa sang lại vạt áo sơ mi hơi nhăn, từ tốn khoác áo vest vào. Cho dù trời đất có lở ra, anh vẫn chẳng hề suy suyển: “Vậy cứ chờ xem.”

Quả nhiên, Mạc Nhã Ca quay ngược lại, nói thêm một câu: “Đúng rồi, cô với cả Tiêu Cửu Thiệu đều có xe riêng phải không? Ngày mai nhớ lái tới nhà.”

Chữ Thanh Hoành nhìn Tiêu Cửu Thiệu một cái, mang một bụng tức giận đi xuống bãi đỗ xe. Đi chưa được hai mươi mét, anh đã sai chân theo sau. Tiêu Cửu Thiệu cầm cổ tay cô: “Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?”

Chữ Thanh Hoành gờ cổ tay lên ra hiệu cho anh nhìn. Tay cô vốn trắng nõn, lại nhỏ, gầy, bị tay anh nắm lấy nên có hơi ửng hồng, đồng hồ đeo tay bị che mất một nửa: “Bây giờ đã gần chín giờ, nhà ăn đóng cửa rồi.” Thật sự cô không hề đói. Kể từ sau cái vụ suýt nữa chết chìm trong phòng tắm ấy, lại thêm cả câu nói của tên sát nhân rằng muốn lưu giữ bộ xương của cô lại làm vật kỷ niệm, cô chỉ cảm thấy ghê tởm, bụng dạ trống rỗng nhưng lại nuốt không trôi.

“Anh đưa em về.”

“Không cần đâu. Không phải ngày mai còn phải xuất hành sớm sao? Anh đưa em về rồi sáng mai lại chạy qua đón em, như vậy rất mất thời gian.”

Tiêu Cửu Thiệu mỉm cười: “Ừm. Vậy em không hôn tạm biệt anh sao?”

Chữ Thanh Hoành choáng váng: “Này, ở đây còn có camera đấy.” Đương nhiên anh biết ở bãi đỗ xe tầng hầm này có gắn camera, nhưng thế thì sao? Anh cũng đâu thèm để ý? Nhìn cái dáng đứng khom lưng nhón mỏ ra đội của anh là biết. Cô thờ dài, ngẩng đầu lên, môi nhẹ nhàng chạm môi anh.

Anh cúi người xuống, để lộ xương quai xanh khêu gợi, còn có hai nốt ruồi nhỏ màu đen, lại gần liền thấy. Lúc hai đôi môi chạm nhẹ vào nhau lại còn tạo cảm giác âm áp: “Ngủ ngon.”

Tiêu Cửu Thiệu kinh ngạc nhìn cô, một lúc sau mới đưa tay chạm môi mình, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền: “Ngủ ngon.”

Trời tờ mờ sáng, Chữ Thanh Hoành đã dậy sắp xếp đồ đạc. Chuyến đi hai ngày một đêm nên đồ mang theo cũng không nhiều. Sáng sớm đường sá còn thông thoáng nên lái xe một loáng đã tới điểm hẹn cùng mọi người. Cô tắt máy xuống xe, vừa xếp hàng chờ đợi, vừa rút điện thoại đi động ra, định gửi cho Tiêu Cửu Thiệu một tin nhắn nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Vội vã xếp hàng mua com đưa cho anh như thế này rất không hợp tác phong của cô.

Hàng người nhích dần lên, sắp tới lượt mình, cô bỗng thấy có ai đó xách túi giấy xoay người lại, là Tiêu Cửu Thiệu. Anh giơ túi giấy lên, lắc lắc: “Anh mua bữa sáng cho cả em rồi.”

Chữ Thanh Hoành hoài nghi: “Anh có chắc là mua đúng khẩu vị của em không đấy?”

“Trí nhớ của anh không tồi.”

Hai người ngồi trong xe Tiêu Cửu Thiệu ăn sáng. Chữ Thanh Hoành nhìn ra bên ngoài: “Người ở đội của anh cứ thích đến muộn thế à? Đã qua giờ hẹn rồi kia.”

“Đợt này khá mệt mỏi, tới muộn 10 phút cũng bình thường thôi.”

Cô lấy hộp phở trong túi xách ra, nhìn qua gương chiếu hậu dậm thêm phở: “Em quay lại xe đợi.”

Đến bây giờ cảm xúc này vẫn còn mơ hồ lắm. Cô cùng Tiêu Cửu Thiệu giống như đang xác lập quan hệ. Nhưng cô lại không chắc chắn, dù sao giữa hai người cũng chưa có một lời ước định nào cả, như kiểu quan hệ giữa cô và Tạ Doãn Luy, lấy câu “Hợp thì đến không hợp thì đi” làm quy tắc trò chơi.

Chờ thêm 10 phút, quả nhiên người bên đội Hình sự mới lục tục kéo đến. Mạc Nhã Ca vừa đến đã thờ dài: “Trời ạ, Tiểu Hoành cũng giàu ghê, lại còn đi xe Lexus kia.”

* Lexus là loại xe hạng sang do công ty Toyota Nhật Bản sản xuất. Thông tin thêm => google

Một nữ đồng nghiệp khác tên là Hà Tiểu Linh cũng vừa đến, oa lên một tiếng: “Tiểu Hoành, cô có anh trai không? Hoặc em trai cũng được?”

“Không có, kể cả là chị em gái. Con rơi lưu lạc bên ngoài lại càng không.” Số thành viên trong gia đình cô so với nhà Tạ Doãn Luy ít hơn rất nhiều, Con riêng nhà họ Tạ lưu lạc bên ngoài đoán chừng cũng không ít, đưa em trai mới lên tiểu học của Tạ Doãn Luy là ví dụ.

Tần Tấn làm bộ ôm tim, khua tay múa chân lung tung: “Không có chị em gái cũng được. Tôi chỉ cần có cô thôi là ok rồi.”

Chữ Thanh Hoành không thèm tức giận, còn cười trả đòn: “Xếp hàng, xếp hàng đi. Tôi đây có giá lắm nha. Sẽ không vì một cái cây mà bỏ qua cả một khu rừng rậm đâu.”

Vừa dứt lời cô liền nghe Tiêu Cửu Thiệu đóng mạnh cửa xe, khởi động động cơ rồi lạnh lùng ném lại một câu: “Người đến đủ rồi thì xuất phát.” (ăn dấm chưa rồi ~.~)

Chữ Thanh Hoành thảm thán: Buổi sáng còn vui vẻ như thế, vì một câu nói mà sắc mặt đã lạnh như núi băng ngàn năm. Ôi trời, đi thôi.

Bốn chiếc xe chậm rãi hoà vào dòng xe trên đường quốc lộ rồi rẽ sang đường cao tốc.

Phía trước có một xe của người đội Hình sự dẫn đường, vị trí thứ hai vốn là xe của Chữ Thanh Hoành. Kết quả là, xe vừa lên đường cao tốc không lâu thì xe của Tiêu Cửu Thiệu đang đi kế sau cô phóng vù lên, vượt lên trước.

Mạc Nhã Ca tắc lưỡi: “Mình có nên gọi điện nhắc nhở cậu ta không đây? Tốc độ gì kinh hồn vậy?”

Chữ Thanh Hoành liếc nhìn đồng hồ vận tốc, xe cô đang đi với vận tốc gần như là cao nhất, nếu xe anh vượt lên trước thì dĩ nhiên tốc độ rất kinh hồn rồi.

Khoảng hai giờ sau, mấy chiếc xe bắt đầu chạy chậm lại, tạm nghỉ ở một trạm dừng chân. Chữ Thanh Hoành cũng rẽ vào theo.

Một đồng nghiệp bên đội Hình sự đi mua mấy chai nước quay về, chỉ hướng: “Lúc nãy chúng ta đã đi đường cao tốc rồi. Lát nữa còn phải lái qua một khu dân cư, mọi người nhớ chú ý tốc độ.” Nói xong, anh ta còn liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Thiệu một cái.

Tần Tấn ngồi xe Tiêu Cửu Thiệu còn nói đùa: “Sắp đến nơi rồi, lại sắp được nhìn mấy mỹ nữ mặc bikini mát mẻ. Ha ha.” Nói xong còn vỗ vai Tiêu Cửu Thiệu: “Đáng tiếc, người anh em không có điểm phúc ấy rồi. Có bạn gái rồi cấm có nhìn lung tung đấy.”

Chữ Thanh Hoành hoảng sợ, quay đầu nhìn bọn họ.

Hà Tiểu Linh lập tức chạy qua: “Cái gì? Anh Tiêu có bạn gái rồi á?!”

Tần Tấn ra vẻ tỉnh ranh: “Tôi vừa phát hiện ra trên xe cậu ta có một hộp phấn trang điểm, không của bạn gái thì của ai chứ?”

Chữ Thanh Hoành giật mình, lục tìm lại túi xách, quả nhiên, hộp phấn bị rơi rồi.

Mạc Nhã Ca thấy động tác này của cô, ồ lên một tiếng đầy ẩn ý. Một lát sau, Tiêu Cửu Thiệu mở cửa xe đi về phía xe Chữ Thanh Hoành, gõ lên cửa sổ xe: “Tôi hôm qua tôi ngủ không ngon, các cô, ai có băng lái xe thì đổi cho tôi một lát.”

Hà Tiểu Linh nói: “Chẳng trách, tôi còn thắc mắc tại sao hôm nay anh lại lái xe ẩu đến thế.”

Mạc Nhã Ca lại ồ lên một tiếng: “Thì ra là ngủ không ngon.”

Hà Tiểu Linh cầm chìa khóa xe từ tay Tiêu Cửu Thiệu: “Vậy để tôi. Nhưng mà nói trước, tôi lái xe bình thường thôi, mọi người đi chậm một chút.”

Mạc Nhã Ca chuyển chỗ từ ghế trước thành ghế sau, giơ tay lên: “Tôi là kẻ thức thòi, cơ mà cũng khuyên hai người, nên chú ý an toàn với đấy.”

Chữ Thanh Hoành sắp bị đám người này làm cho học máu rồi, nghe vậy liền đáp: “... Trông tôi giống kẻ sẽ gây rối trật tự công cộng lắm sao?”

“Làm sao tôi biết được?”

Chữ Thanh Hoành lắc đầu, tiếp tục lái xe. Cô liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Thiệu một cái, anh đang đeo kính đen, ngồi tựa vào ghế nghỉ ngơi. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ xe màu trà, hắt nắng lên khuôn mặt anh càng khiến sống mũi cao, cái miệng đẹp càng thêm đẹp.

Đường đi qua khu dân cư mà Hình Mẫn đã nói không được rộng lắm, mỗi góc lại lắp một camera theo dõi, xe cô đi lại phải dè chừng. Mất nửa giờ xe mới tới nơi. Quê Hình Mẫn nằm ở một thị trấn nhỏ, mặc dù anh có lòng mời tất cả mọi người về nhà mình nghỉ nhưng cả đám người đều thống nhất chọn một khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Cửa hàng rượu ở cách nhà Hình Mẫn không xa, công viên, suối nước nóng cũng loanh quanh đấy, đẹp cả đôi đường.

Chữ Thanh Hoành dừng xe, theo đoàn đi đăng kí phòng. Cả đoàn không đặt phòng trước nhưng cũng còn may, mùa này chưa phải mùa du lịch nên phòng trống còn khá nhiều.

Đội Hình sự có hai đồng nghiệp nữ, thêm cô nữa là ba nên đặt phòng lớn. Lễ tân kiểm tra hệ thống một lát mới ngượng ngùng cười: “Ngại quá, ở khu phía đông chỉ còn lại một phòng bình thường, không còn phòng lớn. Ở khu Vọng Hồ phía tây còn có một phòng đơn ạ.”

“Vậy thì lấy phòng ở đó.” Chữ Thanh Hoành nhận chìa khoá rồi xách hành lý về phòng đơn ở khu Vọng Hồ phía tây. Cô ở phía tây, cả đoàn ở phía đông. Hai phía này tương đối yên tĩnh. Cô mở cửa sổ có thể nhìn ra bể bơi nhân tạo.

Cô đang thay áo ngủ, định ngủ bù thì nhận được tin nhắn của Tiêu Cửu Thiệu: “Com trưa cùng nhau ăn hay là anh mua thay em luôn?”

“Em không đi ăn đâu, gọi phục vụ là được rồi.” Cùng nhau đi ăn nghĩa là cùng đi với cả đoàn nữa. Cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần. Hón nữa lại vừa lái xe đi đường dài, bây giờ cô rất mệt.

Cô ngủ một giấc rất say, chẳng lạ gì giường gì cả, nhắm mắt ngủ một mạch tới tận lúc hoàng hôn. Gió nhẹ làm rèm cửa bay bay, ánh hoàng hôn đỏ mờ hắt vào, trông rất mỹ hoặc.

Chữ Thanh Hoành vừa thay xong quần áo thì Mạc Nhã Ca gọi đến: “Tĩnh ngủ chưa hả? Tĩnh rồi thì mau ra đây, chúng ta cùng tới nhà Hình Mẫn ăn com.”

Cô thầm than, bọn họ lấy đâu ra sinh lực tràn trề thế nhỉ? “Được rồi, tôi ra ngay đây.”

“Nhớ mang đồ bơi đi, ăn com xong chúng ta đi tắm suối nước nóng.”

Cô vội vàng nhét đồ bơi vào túi rồi lấy thẻ ra khoá cửa. Cả đoàn đã tập trung tại sảnh, chỉ thiếu mình cô. Định mở miệng xin lỗi, mắt lại thấy Tiêu Cửu Thiệu đang đứng bên cửa sổ, mặc áo sơ mi, vạt áo buông, hai cúc áo trên để hở, lộ xương quai xanh... Rất không nghiêm túc! Nhìn đến đây, lời xin lỗi trong cổ họng cô cũng tắt ngấm. Cô còn tưởng anh sẽ mặc áo sơ mi sơ vin, quần tây đen nghiêm túc đi suối nước nóng nữa cơ đấy.

Nhà Hình Mẫn bị cả đoàn tập kích. Gia đình anh ta xây dựng khuôn viên theo mô hình một khu nhà Tiểu Dương nhỏ, bây giờ đón nhiều người như thế này bỗng có cảm giác chật hẹp.

Tần Tấn muốn uống bia. Vợ Hình Mẫn liền cản: “Lát còn tắm suối nước nóng, không nên uống rượu bia. Không tốt cho cơ thể.” Anh ta nghe lời, không đòi uống nữa.

Mạc Nhã Ca ngồi bên cạnh liền cười nhạo.

Chữ Thanh Hoành nhìn chị Hinh bận rộn, thấp giọng nói: “Em còn tưởng người như Hinh Mẫn, không khí gia đình sẽ rất áp lực, hoá ra không phải. Họ rất hạnh phúc.”

“Là do em có thành kiến với anh ấy.” Tiêu Cửu Thiều cũng thấp giọng trả lời.

“Ai bảo anh ấy có thành kiến với em trước.”

Anh liếc mắt nhìn cô: “Có sai không?”

Hừ, không sai. Nhưng mà... Chữ Thanh Hoành lén lút vỗ vào vết thương trên lưng anh: “Anh nói lại lần nữa xem nào?”

Tiêu Cửu Thiều hít một hơi: “Em...” Xung quanh nhiều người như vậy, cô dám không kiêng nể gì. Bàn tay đặt dưới bàn của anh lén lút nắm tay cô, bàn tay cô thon dài, mềm mại. Anh chậm rãi vuốt ve từng ngón một, cẩn thận nâng niu. Tiếng ồn trong phòng rất lớn hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hành động này.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tôi cho em nắng mai, em báo đáp tôi bằng sự yên tĩnh.

Chẳng biết tại sao, Chữ Thanh Hoành đột nhiên nghĩ đến câu này, thậm chí lúc vào phòng thay quần áo cũng hơi mất tập trung, thiếu chút nữa làm rơi thê phòng.

Ra khỏi phòng thay đồ nữ, trời đã tối, cô chỉ hơi ngẩng đầu đã nhìn thấy một trời đầy sao.

Cả đám con gái cùng đi tới suối nước nóng, đồng nghiệp nam phòng Hinh sự đã tập trung ngâm mình rồi, thấy các cô liền cười, thậm chí còn có người huyýt sáo. Chữ Thanh Hoành không tính là quen mặt với mọi người, Mạc Nhà Ca và Hà Tiểu Linh đã sớm xuống nước vui đùa với đồng nghiệp, bơ cô luôn. Vậy nên cô tự tìm một góc riêng rồi thư giãn, ai dè, Tần Tấn thấy liền ngoắc tay gọi cô: “Ở đây!”

Tiêu Cửu Thiều đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe Tần Tấn gọi ai đó liền mở mắt ra rồi nhìn về phía cô. Cô liền thoải mái đi qua đó, ngồi trên bờ, ngâm chân trong nước.

Tần Tấn nhìn cô, cười cười: “Dáng người đẹp đấy.”

Chữ Thanh Hoành mỉm cười: “Thì anh cũng nghe chuyện gã nhân viên xưởng đóng tàu kia khen xương cốt tôi đẹp, muốn giữ trong nhà làm kỉ niệm rồi còn gì.”

Tiêu Cửu Thiều nhìn cô một lát, vẻ mặt căng thẳng cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Chữ Thanh Hoành chỉ tay về phía trước: “Bên kia có hương hoa hồng, ai cùng tôi qua bên đó được không?”

Tần Tấn cười nhạt: “Tôi không phải tên ẻo lả.”

Chữ Thanh Hoành nhìn về hướng Tiêu Cửu Thiều: “Tôi mời anh ấy.”

“Người ta đã có bạn gái rồi, cô đừng tùy tiện đùa giỡn hoa đã có chủ nha.”

“Cái gì gọi là đùa giỡn, tình chị em cũng được mà. Anh thật là nhạt nhẽo quá.” Cô kéo Tiêu Cửu Thiều đứng dậy, anh chậm chạp theo sau cô.

Hơi nước nóng làm khuôn mặt anh phồng hồng, càng làm nổi bật làn da trắng nõn. Haiz, người có da mặt mỏng cũng không tốt gì cả, hơi tí là mặt đỏ bừng. Chữ Thanh Hoành ngâm mình xuống suối nước nóng có hương hoa hồng, oán giận: “Trời nóng như vậy, tắm suối nước nóng so với bốc hơi nước chẳng khác gì nhau.”

Tiêu Cửu Thiều nhìn cô, mỉm cười: “Em xem quan hệ của chúng ta là chị em sao?”

Chữ Thanh Hoành nhìn nụ cười này của anh liền biết có chuyện không tốt: “Anh thật là... Em chỉ nói đùa thôi mà?”

Tiêu Cửu Thiều cầm cổ tay cô đặt lên ngực mình, chậm rãi di chuyển xuống dưới: “Thật đáng tiếc, anh không thể gánh vác nổi trọng trách ấy.. Em có

muốn thử nghiệm một lần không?”

Chữ Thanh Hoành như bị bóng, vội vàng rút tay về, dĩ nhiên là không được, thế là cô ngó đông ngó tây, chắc chắn không có ai khác mới nói: “Khụ khụ, anh là hoa đã có chủ, không thể vụng trộm được.”

“Có câu ngạn ngữ nói vợ không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm, không đúng sao? Thỉnh thoảng ăn vụng cũng không tệ.” Anh thần nhiên. Thanh Hoành có hơi hồi hộp, tim đập liên hồi nhưng vẫn quyết không nhượng bộ, cao ngạo đón ánh mắt của anh: “Em ưa chủ động, không thích bị động.”

“Cái này... Xin lỗi, làm phiền một chút, tôi khuyên hai người chừng mực một tí.” Mạc Nhã Ca ho khan hai tiếng. “Tôi vốn định gọi cô tới hồ nước phía trước cùng tắm thôi.”

Chữ Thanh Hoành ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Chờ chút, tôi lập tức đi ngay.”

Cô xoay đầu lại, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, gần sát bên cạnh anh: “Ừ... thật ra câu ngạn ngữ kia còn có nửa câu sau, anh có biết không?” Tay cô chạm lên vùng ngực trái của anh, nhịp tim đập rất nhanh: “Trộm không bằng không trộm được.”

Nhìn Tiêu Cửu Thiệu xấu hổ, vừa tức vừa cáu, cô bật cười rồi đi theo Mạc Nhã Ca. Cô ấy đang nằm bò ra bờ hồ, dáng vẻ lười biếng, nói: “Tôi cứ cảm thấy sát khí đằng đằng. Thế mà hán ta vẫn chưa phi tới vụng gậy cổ cô, quả là kỳ tích.”

Chữ Thanh Hoành nói: “Bởi vì anh ấy không thể làm vậy, đây chính là rắc rối lớn nhất của đàn ông.”

Ánh mắt Mạc Nhã Ca đầy vẻ đồng tình: “Thật ra đối với cô chỉ là nhượng bộ thôi chứ gì?”

“... Câm miệng.”

Tất nhiên, con tức của Tiêu Cửu Thiệu vẫn không hề giảm, dọc đường đi về khách sạn, anh vẫn lạnh mặt không nói lời nào. Đồng nghiệp xung quanh đã quá quen với biểu hiện này của anh nên vẫn thoải mái nói cười.

Chữ Thanh Hoành gửi cho anh hai tin nhắn, cả hai đều một đi không trở lại, cô liền thôi. Cả đám người cùng tìm thấy một quán ăn, làm đồ nướng, liền hò nhau tấp vào.

Tần Tấn đi gọi món, quay đầu lại hỏi Tiêu Cửu Thiệu: “Đội trưởng Hình mời khách, cậu mời ăn nhé?” Anh ta nhìn về phía Chữ Thanh Hoành, trừng mắt, cười cười: “Không mời cũng không sao, tôi tìm được vị kim chủ mới rồi.”

Chữ Thanh Hoành bị chọc cười: “Khi nào thì tôi trở thành chủ xị của anh vậy?”

“Không phải sao?” Tần Tấn cười hề hề nhìn cô, “Ăn sạch sành sanh liền không nhận nợ?”

Tiêu Cửu Thiệu rút ví ra, liếc cô một cái: “Tôi mời.” Ngồi bên trái anh là vợ chồng Hình Mẫn, bên phải là Mạc Nhã Ca, vừa khéo tách anh và Chữ Thanh Hoành ra xa nhau. Hình Mẫn thở dài: “Xem ra tôi già thật rồi, theo không kịp suy nghĩ của mấy người trẻ tuổi.”

Tần Tấn chọn đồ nướng xong còn mang một két bia về bàn, trả tiền thừa cho Tiêu Cửu Thiệu rồi ngồi xen vào bên cạnh Chữ Thanh Hoành. Sau đó anh ta mở bốn chai bia, đặt trước mặt cô hai chai: “Lần trước ở KTV tôi với cô còn chưa phân thắng bại, bây giờ giải quyết luôn chứ nhỉ?”

Chữ Thanh Hoành cầm một chai bia lên, lắc nhẹ vài cái: “Tầm bậy, anh nói xạo vừa thôi chứ, rõ ràng lần ấy anh đã uống say mềm ra còn gì?”

“Lần đó tâm trạng không tốt thôi, hơn nữa những người ngồi ở đây hôm nay đều là người bên tôi, muốn chúc cho cô say chẳng phải quá dễ à?” Tần Tấn khoa tay múa chân, “Hôm nay tôi mà thua nhất định sẽ đòi theo họ cô!”

Chữ Thanh Hoành lắc đầu: “Chữ Tấn rất khó nghe đấy.”

Vừa nói xong, cô chợt nghe Tiêu Cửu Thiệu nhẹ nhàng hừ một tiếng. Ngẫm nghĩ vài giây, cô quyết định làm như không nghe thấy gì. Cô và Tần Tấn một hơi uống cạn hai chai bia, cả đám người cùng ồ lên nhốn nháo: “Thế có là gì chứ? Chỉ bằng uống giao bôi đi!”

Mạc Nhã Ca hạ giọng nói với Tiêu Cửu Thiệu: “Này, cậu định không giúp cô ấy đấy hả? Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, lát nữa bọn họ còn thay nhau chúc cô ấy vài lần nữa, đến cuối chắc chắn sẽ rất thâm đấy.”

Tiêu Cửu Thiệu nói: “Uống một chút thì có sao? Tôi thích là được.”

Mạc Nhã Ca lờm anh: “Được được được, xem như tôi chưa nói gì.”

“Tần Tấn, anh tránh ra, cho dù muốn uống giao bôi cũng không tới lượt anh đâu.” Hà Tiểu Linh cười hi hi, “Mọi người đều biết rồi đấy, vụ lần trước nếu không phải anh Tiêu làm anh hùng cứu mỹ nhân thì sao có thể giải quyết nhanh gọn thế được?”

Chữ Thanh Hoành cảm xúc thủy tinh, quay đầu nhìn Tiêu Cửu Thiệu, anh đương nhiên sẽ không vì mấy câu châm chọc của người khác mà thể hiện. Cô mỉm cười: “Anh Tiêu sao lại nhảm chán như vậy được, đúng chứ?” Mặc dù miệng nói là thế nhưng trong lòng cô vẫn thầm cầu khẩn: ngàn vạn lần anh đừng có nghe họ nói.

Rất tiếc, ông trời còn bận việc nên không thêm đề ý lời cầu khẩn của cô. Tiêu Cửu Thiệu cũng cảm xúc thủy tinh, đứng dậy. Sắc mặt Chử Thanh Hoành lúc trắng lúc xanh, cuối cùng đành phải giúp anh bật nắp chai rót đầy cốc bia.

Tiêu Cửu Thiệu vươn cánh tay, đợi tay cô cũng giờ ngang tầm mình mới cong khuỷu tay, hơi cúi người xuống. Chử Thanh Hoành tiếp tục mặc niệm: Chỉ một cốc thôi mà, nhanh thôi, nửa phút chứ mấy.

Tiêu Cửu Thiệu chậm rãi ghé miệng cốc lên chạm môi, ánh mắt bình thản vẫn luôn dán trên khuôn mặt người con gái trước mặt. Chử Thanh Hoành bị ánh mắt đầy hàm ý kia nhìn chòng chọc nên hơi mất tự nhiên, cũng may cốc bia nhanh chóng vơi đi. Cô vội vàng chạy như bay về chỗ ngồi, đổ hết tội lên đầu Tần Tần: “Tại anh cả đấy. Vô duyên vô cớ đòi uống giao bôi cái gì chứ? Hừ!”

Cô vừa oán giận xong thì điện thoại rung một cái. Rút điện thoại di động ra, cô liền thấy tin nhắn trả lời của Tiêu Cửu Thiệu: “Nếu muốn đòi họ, cũng phải là em đòi thành họ của anh.” (ăn đám chua kia đồ bình mực, không có tiền đồ =)))

“Sao lại là em đòi chứ không phải anh?” Chử Thanh Hoành nghĩ đến cái tên Tiêu Chử Thanh Hoành hoặc là Tiêu Thanh Hoành. Hừm, hình như đúng là dễ nghe hơn nhiều, nếu đổi lại có lẽ không được hay lắm.

Cuối cùng, nhón nháo cả tối, cả đoàn cùng bị chủ quán đuổi thẳng cổ vì tới giờ đóng cửa. Đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi gần khách sạn, mấy đồng nghiệp nam bên đội Hình sự tập vào mua cả đồng mì ăn liền, kết quả là cửa hàng ấy không đủ tiền lẻ để thối lại cho bọn họ, thế là ai nấy lại phải góp hết tiền lẻ trong người ra thanh toán.

Chử Thanh Hoành mở ví tiền, dốc ra cũng chỉ có hai đồng xu, dốc thêm vài cái mới có một vật tròn tròn rơi ra, leng keng trên mặt đất vài tiếng rồi dừng lại bên chân Tiêu Cửu Thiệu.

Thấy anh cúi người xuống, nhặt lên một chiếc nhẫn, Chử Thanh Hoành nhất thời cảm thấy ngày hôm nay cô đúng là bị sao xui xẻo chiếu mạng rồi, tí lệ bị sét đánh chết cũng không thấp đâu.

Quay về phòng tắm rửa xong, Chử Thanh Hoành lại gần cửa sổ lau khô tóc. Cảnh đêm bên ngoài tĩnh mịch, mặt bể bơi nhân tạo không một chút gợn sóng lẫn tẩn.

Màn hình điện thoại di động để trên tủ đầu giường đột nhiên sáng lên, rung vài cái, cô lập tức nhận máy: “Alo?”

Tiêu Cửu Thiệu nói: “Còn chưa ngủ sao? Em ra ngoài này chút đi.”

“Em đang chuẩn bị ngủ, cũng đã thay áo ngủ rồi.”

Ai ngờ anh lạnh nhạt nói một câu: “Ăn no liền ngủ, năng lượng trong cơ thể có bao nhiêu đều biến thành mỡ cả rồi.”

Chử Thanh Hoành chịu thua: “Được rồi, chờ em một lát, thay quần áo xong em sẽ ra ngay.” Dù sớm dù muộn thì cũng phải nói rõ ràng mọi chuyện, không cần nghĩ cũng biết anh định nói về chuyện chiếc nhẫn. Cô thay áo sơ mi và váy rồi ra ngoài.

Ra ngoài chưa lâu cô đã phải hối hận, bên ngoài này nhiều cây cỏ, muỗi cực kì nhiều, chỉ tập trung công kích cô mà không thèm đụng tới động vật máu lạnh cấp cao đứng bên cạnh.

Chử Thanh Hoành đập muỗi mãi không hết đành chịu thua: “... Thôi kệ.”

Trên mặt hồ nhân tạo có một điểm nhỏ, ánh sáng đèn vẫn làm nổi bật màu đỏ tía, sóng nước dập dềnh xung quanh, trông rất đẹp. Ngọn đèn đường cách đó không xa toả ánh sáng vàng cam làm khung cảnh như một đêm trăng rằm.

... Nơi này chắc chắn sẽ là điểm hút khách đây, chỉ có điều thời cơ chưa đến!

Chử Thanh Hoành khẽ ngẩng đầu, tầm mắt ngang với cổ Tiêu Cửu Thiệu. Cằm cổ anh cao, da trắng, yết hầu thì thoảng lại chuyển động, đến cả hai nốt ruồi nhỏ cũng rất đẹp.

Cô thầm nghĩ, haiz, có lẽ người nên mở lời trước lại là cô rồi, nếu không chắc chắn lũ muỗi sẽ sớm cho cô đi chào Diêm vương mất.

Hắng giọng một cái, cô mở lời: “Chuyện về chiếc nhẫn kia, em giữ nó thật ra là vì...”

Tiêu Cửu Thiệu cắt ngang lời cô: “Em rất đề ý sao?”

Chử Thanh Hoành sùng sốt: “Hả?”

“Chuyện chiếc nhẫn.” Tiêu Cửu Thiệu dứt hai tay vào túi quần, quay đầu nhìn cô, “Mọi chuyện trong quá khứ đều là sự thật, cho dù thế nào anh vẫn không thể thay đổi.”

Chử Thanh Hoành đưa tay ra: “Anh không vứt lần nữa đấy chứ?”

Anh rút chiếc nhẫn từ trong ví tiền ra, nhẹ nhàng đặt lại vào lòng bàn tay cô. Lúc vừa mua chiếc nhẫn này anh không bao giờ rời khỏi nó một phút, cho dù làm thí nghiệm cũng rất ít khi tháo ra cho nên mặt trong đã mòn đi một ít. Sau cùng, ngày anh lên máy bay sang Đức, chiếc nhẫn được tháo ra một

cách dễ dàng, nhưng đeo lại thì rất khó khăn. Thì ra, chiếc nhẫn này kể từ lúc ấy đã không còn phù hợp nữa.

Chữ Thanh Hoành vẫn về chiếc nhẫn, thở dài: “Sản phẩm của Tiffany tuy là đồ tốt nhưng mà chiếc nhẫn này khá nhỏ, anh mà lấy nó cầu hôn em, nhất định em sẽ trở mặt.”

Tiêu Cửu Thiều mỉm cười: “Anh biết.”

Cô nói bằng giọng nghiêm túc: “Nhưng em lại rất ngưỡng mộ đấy. Anh rất giỏi phân tích tâm lý người khác, vậy anh có biết là vì sao không?”

Tiêu Cửu Thiều khựng lại, đưa tay vuốt tóc cô, từ từ cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô. Chữ Thanh Hoành như cảm nhận được anh khẽ thở dài trong cổ họng, tay tuy ý vuốt tóc cô. Nụ hôn này nhẹ như lông chim, có chút ngượng ngập.

Cô khẽ nắm tay anh, nhiệt độ từ bàn tay anh nhanh chóng truyền sang ừ ấm tay cô. Hoá ra anh cũng như bao người khác, không phải lúc nào cũng lạnh nhạt mà ngược lại còn có lúc bất lực, cũng có nỗi phiền muộn trong lòng.

“Ngày đó khi em tới nhận nhiệm vụ, anh vừa thay ca, một đồng nghiệp khác dẫn theo em và Nhuế Vân.” Hai người nắm tay nhau, chậm rãi bước đi, “Lúc ấy anh chuẩn bị rời đi, ngang qua cửa kính nhìn vào bên trong.” Ấn tượng rất sâu sắc, cả hai cùng là người mới nhưng Nhuế Vân thì ngất lên ngất xuống, bất tỉnh nhân sự, còn cô, Chữ Thanh Hoành lại rất bình tĩnh, dường như không có chút khó chịu nào ở lần đầu tiên tiếp xúc với công việc. Quần áo bảo hộ cùng khẩu trang y tế làm cô nhỏ bé hơn nhưng lại rất sống động, vẫn toát lên vẻ thanh xuân của cô, mặc dù suy cho cùng, anh cũng chỉ hơn cô mấy tuổi.

Chữ Thanh Hoành không hiểu tại sao anh lại nhắc chuyện này, cười đùa: “Thì ra anh đây gọi là nhất kiến chung tình.”

Thật sự thì, khi đã mang khẩu trang, ngũ quan dù có xinh đẹp cũng trở nên mơ hồ, làm sao có thể truyền đi chút cảm xúc gì cho người khác nhỉ?

Tiêu Cửu Thiều nắm chặt tay cô, không phủ nhận câu vừa nãy: “Ừ, là nhất kiến chung tình.”

“Sau này tăng ca buổi tối lại gặp lại em vài lần.” Trong cùng một thang máy, đứng chung với cả một đám người. Bên trong thang máy làm bằng kim loại, bóng người in lên không rõ, dáng hình cô, anh đã quá quen thuộc nhưng cô lại chẳng hề biết đến anh. “Đã từng nghe người khác nhắc về em nhưng phải sau đó một thời gian mới có cơ hội hợp tác, thật đáng tiếc.”

Chữ Thanh Hoành đeo chiếc nhẫn kia vào tay anh ước chừng: “Anh gầy đi nhiều rồi.”

Tiêu Cửu Thiều tháo nhẫn ra, tiện tay ném luôn xuống hồ, trên mặt hồ nổi lên một tia gợn sóng, không có chút tiếng động. Chữ Thanh Hoành nhìn anh: “Thực ra em muốn nói...”

Anh im lặng nhìn cô.

“Nhẫn, nếu có cơ hội, nhất định em phải mua cho anh.”

Tiêu Cửu Thiều mỉm cười.

“Chiếc nhẫn ấy chỉ cần đổi cỡ nhỏ hơn là có thể dùng tiếp...” Chữ Thanh Hoành bị ánh mắt của anh nhìn chòng chọc, lập tức nói lại, “Tất nhiên là mua chiếc khác tốt hơn.”

Hôm sau, Hình Mẫn dẫn cả đoàn lên nông trại trên núi.

Nắng cứ thế hắt xuống đỉnh đầu, gió thổi mang theo một làn hơi nước hắt vào mặt. Vợ Hình Mẫn cùng ngồi một bàn với đám con gái, bàn còn lại đều là đàn ông.

Chữ Thanh Hoành rất thích ăn lạc, chăm chú ngồi bóc vỏ ăn, cuối cùng vợ Hình Mẫn phát hiện ra, còn giúp cô bóc vỏ.

Một lát sau, Mạc Nhã Ca và Hà Tiểu Linh đứng dậy đi sang bàn bên mời rượu, Chữ Thanh Hoành còn phải lái xe nên ngồi yên không nhúc nhích.

Vợ Hình Mẫn nhìn cô, mỉm cười: “Cô có vẻ khá an tĩnh, trầm lặng, lần đầu tiên nghe chồng tôi nhắc về cô, tôi còn tưởng cô là người hoạt bát cơ.”

Thật ra, nếu xét đúng về ánh mắt Hình Mẫn dành cho cô thì cô hẳn phải là kẻ càn rỡ, hung hăng quậy phá mới đúng.

Chữ Thanh Hoành khẽ cười: “Vâng, chồng chị là một người đàn ông tốt.”

“Cô cũng thấy đấy, nhà chúng tôi tuy không phải nghèo khổ nhưng cũng chẳng tính là khá giả. Bố mẹ chồng tôi đều là giáo viên trung học rất bình thường, tôi cũng thế.” Nói rồi cười tươi, gắp cho Chữ Thanh Hoành một con cá, “Ăn nhiều một chút đi... Lão Hình việc gì cũng làm, là người rất ngoan cố, lại còn rất hận đời.”

Đối với nhận xét này của vợ Hình Mẫn, Chữ Thanh Hoành không dám nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

“Sống ở thành phố lớn rất áp lực, nhưng tài nguyên lại phong phú. Khi con gái tôi mới vừa ra đời, anh ấy đã nói muốn mua một căn phòng nhỏ rồi đón con gái lên đó. Chỉ có điều, thủ tục phiền phức, giá cả đắt đỏ, lãi suất vay cũng rất cao, chúng tôi không kham nổi, sau này, giá phòng tăng lên, hai vợ

chồng tới một đồng thuê nhà cũng không đủ. Sang năm nay con bé sẽ lên tiểu học, thế nhưng đến giờ nhà chúng tôi vẫn chưa xoay ra tiền. Lão Hình thường nói, đến cuối cùng, là thành phố này không giữ được anh ấy hay chính anh ấy không đủ năng lực để được giữ lại nơi này.” Ngừng một chút, chị ta lại nói tiếp, “Sau này có một người thanh niên trẻ tuổi xuất thân bản hàn, lại thông minh muốn thi vào trong Cục, lão Hình rất để ý người đó, cũng muốn giúp một tay bởi vì anh ấy bảo, người đó rất giống anh ấy hồi còn trẻ.”

Chữ Thanh Hoành biết Hình Mẫn rất có kinh nghiệm trong đội Hình sự, chỉ vì bằng cấp không cao, cũng khá bảo thủ nên mãi vẫn không thể thăng chức. Còn Tiêu Cửu Thiều chưa đến ba mươi tuổi đã cùng ngang cấp bậc với ông. Cô cười cười: “Có điều người thanh niên đó sau này lại không trúng tuyển, bởi vì khi đó có một người khác chen chân vào, chính là tôi.”

Vợ Hình Mẫn vẫn cười, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô: “Nhưng tôi cũng nghe nói, cô vẫn luôn rất cố gắng, ai cũng công nhận năng lực làm việc của cô.”

Thực ra vẫn có người không ủng hộ. Chữ Thanh Hoành liếc Tiêu Cửu Thiều một cái, anh cũng đang nhìn cô. Ai, tại sao lại sắp xếp chỗ ngồi thế này chứ? Ba trăm sáu mươi độ, góc nào cũng khiến cô bị ánh mắt anh bủa vây, thật quá kinh khủng.

“Tôi rất mong cô có thể thông cảm cho lão Hình, đừng để tâm tới những chuyện đã qua.”

Chữ Thanh Hoành cầm ly trà, cụng nhẹ với người phụ nữ này: “Chị dâu, chị nói gì lạ vậy? Anh Hình không hề làm gì tôi cả, tôi cũng đâu để ý đâu, sao lại là lạ thứ hay thông cảm chứ?”

Vợ Hình Mẫn thở dài: “Khi bằng tuổi cô, anh ấy rất kém trong mấy chuyện đối nhân xử thế, không giống cô, rất chín chắn.”

“Chị dâu, chị đừng đùa.” Chữ Thanh Hoành nửa thật nửa đùa, cười cười, “Sau này tôi làm sao nhìn mặt anh ấy đây? Anh Hình quét tôi bay luôn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Ăn cơm trưa xong, tất cả mọi người bắt đầu trở về, Hình Mẫn ở lại nhà thêm một đêm, sáng mai sẽ đi đường cao tốc quay về Cục. Thiếu một xe nên đành phải nhồi nhét, mỗi xe thêm một người, chen chúc.

Đường đã đi qua một lần nên lúc lái xe quay về dễ hơn rất nhiều. Chữ Thanh Hoành ý vào việc xe có tính năng tốt, vừa lên đường cao tốc liền vượt qua xe khác đi lên trước.

Mạc Nhã Ca cầm lấy tay vịn: “Bà cô à... Làm ơn kiềm chế chút đi. Cả năm nay tôi còn chưa được mua túi đồ hàng hiệu nào đâu đấy, tôi nhất định phải trở về an toàn, đi mua một lần mới cam tâm.”

Chạy được nửa đường, dòng xe cộ bắt đầu chạy chậm lại, không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy có cảnh sát giao thông thông báo kiểm tra. Xe của Chữ Thanh Hoành là chiếc cuối cùng trong số những chiếc xe thoát được lượt kiểm tra này. Cô đặc ý: “Đấy, cô xem, lái nhanh một chút cũng có khi cần thiết. Chữ đi chậm quá, thấy chưa, bây giờ bọn họ bị kẹt lại trong đoàn xe phía sau rồi.”

Dừng xe đợi hơn mười phút, mấy chiếc xe còn lại vẫn chưa thấy đâu, chắc chắn vướng phải lượt kiểm tra rồi. Mạc Nhã Ca tò mò gọi hỏi Tần Tần nghe báo gần đó còn có cảnh sát chống bạo động đứng nữa: “Chẳng lẽ gần đây có tội phạm truy nã đang lẩn trốn sao?”

Chữ Thanh Hoành suy nghĩ hồi lâu rồi đáp: “... Không phải chứ? Tôi cũng không chắc nữa.”

Dù sao thì cô cũng lái xe đi tiếp, cuối cùng cũng đưa các đồng nghiệp trở về an toàn.

Cô mở máy tính, định tra xem gần đây có tên tội phạm nào trốn ngục đang bị truy nã hay không thì thấy đèn nick Tạ Doãn Luy sáng. Anh nhắn cho cô một tin: “Đầu năm nay công ty du lịch của bọn anh làm ăn hơi sai lệch một tí, vậy mà cục trưởng Lăng ở cơ quan em ngang nhiên dẫn người tới đó, thật sự rất có khí thế.”

Tạ thị có hẳn cả một hệ thống độc quyền, Tạ Doãn Thiệu cùng cấp dưới biến chúng thành dạng kinh doanh theo kiểu công ty du lịch, làm ăn rất hoành tráng.

Chữ Thanh Hoành ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Ai biết được, chỉ thấy ông ta tra xét danh sách đoàn tham quan du lịch sắp tới xong liền đi.”

Cô nhanh chóng trả lời: “Gần đây có lộ trình nào hay không? Giới thiệu cho em đi? Năm nay em còn chưa dùng đến lượt nghỉ phép nào đây.” Lượt nghỉ phép năm nay cô chưa dùng tới, còn có đợt nghỉ năm trước, cộng lại vừa đủ nửa tháng ăn chơi.

“Sắp tới cũng có đấy, có chuyến đi bằng du thuyền tới Đông Thái Bình Dương, giá cả vừa phải, em đi được.”

“Nhưng chỗ ấy em đã đi những ba lần rồi.”

Tạ Doãn Luy cười nhạo cô: “Em bây giờ cũng biết đòi người có đủ thứ nhằm chán rồi hả?”

“Muốn phong phú thì tự mình phải đi tìm chứ.”

“Cách nói chuyện của em càng ngày càng giống với anh cả, có điều anh ấy đã là trung niên, bụng phệ, đầu hói. Ha ha.”

Chữ Thanh Hoành không dám mở miệng chê bai Tạ Doãn Thiệu. Cô nhớ có lần cô hứa theo Tạ Doãn Luy nói đùa vài câu, không biết như thế nào lại bị Tạ Doãn Thiệu để ý, càng nghĩ càng xấu hổ, vậy là cô kiếm cớ log out.

Cô vừa mới bắt đầu tra cứu tư liệu thì Tiêu Cửu Thiệu gọi tới: “Anh đang ở gần khu nhà em, nhân tiện đi ăn cơm luôn chứ?”

“Ăn cơm bây giờ á? Còn sớm mà?” Chữ Thanh Hoành kẹp di động bên tai, “Em đang muốn tới phòng tập thể thao, anh đi luôn nhé?”

Tập chạy với máy một lát, mồ hôi đầm đìa, Chữ Thanh Hoành cầm khăn mặt lau mồ hôi, nhìn đồng hồ: “Vẫn còn sớm, hay là chúng ta làm một ván bowling nhỉ? Ai thua thì trả tiền cơm.”

Tiêu Cửu Thiệu cười cười: “Vòng vo như thế, rốt cục là em vẫn muốn mời anh ăn cơm chứ gì?”

“Chao ôi chao ôi chao ôi, anh lấy cái gì mà nói em sẽ thua nhỉ?”

“Anh không nghĩ mình thua em đâu.”

Chữ Thanh Hoành sững sốt, quay đầu nhìn anh, hừ nhẹ: “Cứ để đấy, đợi xem ai thua ai.”

Kết quả, sau khi nhận được một cuộc điện thoại, Tiêu Cửu Thiệu liền mất tập trung, có vài lần còn làm bóng đi lệch hướng.

Chữ Thanh Hoành nhân cơ hội này mà cảm hoà, về sau càng đánh càng hăng, cuối cùng người thắng là cô: “Xem đi xem đi, ai nói anh nhất định sẽ thắng? Mà vừa rồi ai gọi anh vậy?”

Tiêu Cửu Thiệu vuốt tóc cô: “Không có gì. Đi thôi, đi ăn cơm, anh đói bụng rồi.”

Chữ Thanh Hoành thấy anh không muốn nói nên cũng không hỏi nữa, cùng anh tới một quán nhỏ ăn cơm. Lúc đợi cơm mang lên, cô oán giận: “Lần trước anh mời Mặc Nhã Ca tới hội quán tư nhân kia ăn cơm, vậy mà em thì tới đây, anh thiên vị.”

“Ai bảo em không thích đồ ăn bên ấy chứ, ” Tiêu Cửu Thiệu bắt đầu cười, “Đã không thích không khí ở đó thì làm sao ăn ngon được? Mà sao hôm nay em lại nói chuyện này?”

“Có đôi khi em thấy anh cứ giả ngu hay sao ấy, chẳng lẽ người thông minh như anh lại không hiểu thật?” Chữ Thanh Hoành gấp đồ ăn cho anh, “Đáng lẽ ra khi nghe em nói anh nên mời em đi ăn ở hội quán bên đó, anh không những không được hỏi em lý do mà còn không được vạch trần sự thật em không thích chỗ đó chứ, mặc dù nếu anh có mời em đi, em cũng không thèm.”

Tiêu Cửu Thiệu càng bắt đầu cười: “Đúng đúng, em nói cái gì cũng đúng cả, kể cả một lời nói dối, rơi vào tay em đều bị bóp cho có hình có dáng cả thôi.”

“Nói đi nói lại, em cảm thấy chị Hình quả là cao thủ mềm nắn rắn buông. Hôm nay chị ấy đã nói với em rất nhiều chuyện liên quan đến Hình Mẫn, cho dù em với anh ta ôm hận trong tim, nghe xong cũng không thể không ngời giận.” Chữ Thanh Hoành nhìn thoáng qua về mặt Tiêu Cửu Thiệu: “Anh muốn nói cái gì cứ nói đi, đừng ngại.”

“...Như em nói đấy, người thông minh có lúc cũng nên giả ngu.”

“Nhưng mà người thông minh cũng phải biết nhìn ánh mắt người ta mà nói chuyện chứ.”

“Thật sự là chị dâu nói những lời này với em chứ không phải do Hình Mẫn ư? Không có sự đồng ý của anh ấy, làm sao chị dâu dám nói?”

“Vậy thì hãy cạ chén vì cái phán đoán hết sức sâu sắc kia của anh thôi.” Tay cô đột nhiên run lên, nửa cốc sữa tươi nghiêng hẳn về phía anh, áo sơ mi của anh hứng trọn. Cô ra vẻ áy náy: “Thật vô ý quá, áo này của anh chắc là đắt lắm nhỉ? Hay là bây giờ chúng ta về nhà anh, cho em mượn phòng tắm, áo này em sẽ giặt sạch?”

Cô đương nhiên là cố ý, nhưng dù biết thì anh chắc chắn sẽ không vạch trần cô đâu.

Chữ Thanh Hoành biết rõ anh còn chưa hiểu ý đồ của cô cho nên thừa nước đục thả câu. Cô cầm áo anh đi giặt, còn mượn hẳn phòng tắm của anh. Tiêu Cửu Thiệu trưng ra vẻ mặt cổ quái nhìn theo từng cử chỉ của cô, loại tình huống này thật sự anh chưa chấp nhận được.

Chữ Thanh Hoành mở vòi nước, đợi đến lúc tiếng nước chảy át hết mọi âm thanh trong phòng tắm mới lời điện thoại di động của Tiêu Cửu Thiệu từ trong túi áo sơ mi của anh ra. Có đặt mặt khau! Anh đặt mặt khau là gì nhỉ? Cô nhập ngay sinh nhật của Tiêu Cửu Thiệu rồi sau đó là sinh nhật của mình, đều không chính xác. Cô lại thử tiếp những con số khác, đều không đúng.

Đã thử tới mười mấy lượt vẫn không được, cuối cùng cô tức khí, nhập bừa bốn con số liên tiếp là 1234, màn hình mở khoá!

Cô kiểm tra nhật kí gọi tới, cuộc gọi gần nhất là của Cục trưởng Lăng, kèm theo một tin nhắn của ông, hẹn anh tám giờ tối thứ sáu.

Trả điện thoại về chỗ cũ, cô ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa trầm tư suy nghĩ, tin nhắn ấy rốt cuộc là có ý gì? Điều đáng nói ở đây là, Tiêu Cửu Thiệu thậm chí ngay cả nói với cô cũng không thêm hế nửa chữ, trực tiếp cho cô ra rìa.

Tiêu Cửu Thiệu từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô đặc biệt nghiêm túc ngồi ở trên ghế sofa, không biết đang suy nghĩ gì. Anh đến gần, ngồi xổm người xuống trước mặt cô, đưa tay vuốt mái tóc đen dài của cô rồi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em đang nghĩ, khi chúng ta đang chơi bowling, nếu như anh không nhận cuộc gọi kia, chắc chắn anh sẽ thắng em.”

“Thì ra là vậy.” Tiêu Cửu Thiệu cười nói, “Thật sự không có gì, hơn nữa, không phải thắng anh khiến em rất vui đó sao?”

“Phải không?” Chử Thanh Hoành hoài nghi nhìn anh, vươn tay ra, “Cầm điện thoại lại đây, em muốn kiểm tra xem là ai gọi anh. Ai biết được anh có lén lút lảng nhăng bên ngoài hay không?”

Lần thứ hai trong ngày Tiêu Cửu Thiệu cảm thấy dở khóc dở cười: “Thật không có.”

Chử Thanh Hoành vươn tay lấy di động: “Mật mã bao nhiêu?”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô, tuy rằng cô đang cố tình gây sự, thế nhưng hoàn toàn không khiến anh cảm thấy chán ghét mà ngược lại rất đáng yêu. Anh vội vàng hôn lên môi cô. Chử Thanh Hoành bị hành động này làm cho hoảng sợ, vội nói: “Ngày hôm nay em ra nhiều mồ hôi, còn chưa tắm đâu!”

“Không sao cả.”

“Chẳng lẽ anh quên bản thân anh ưa sạch sẽ sao?”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Tiêu Cửu Thiệu vang lên. Người gọi tới là Lăng Trác Viễn.

Về mặt anh đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, cầm di động trong tay nhưng không vội nhận máy, ngược lại còn nói với Chử Thanh Hoành một câu: “Anh nghe điện thoại một lát.” Nói rồi anh đi thẳng ra ban công, khép cánh cửa kính lại. Đến khi đảm bảo cửa đã khoá rồi, lúc này anh mới bắt máy.

Cửa kính ở ban công là loại cửa kính cách âm đặc biệt, tai dán sát lên cánh cửa cũng không thể nghe thấy gì. Chử Thanh Hoành nghĩ, quả nhiên là anh cố ý không muốn cho cô biết một việc gì đó. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì mà khiến anh phải kiêng dè cô đến thế?

Tiêu Cửu Thiệu nghe điện thoại xong, lấy cớ có việc rồi ra ngoài.

Chử Thanh Hoành càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, gọi điện thoại cho Tạ Doãn Luy, xin một ít tư liệu mà cục trưởng Lăng đã kiểm tra. Những tư liệu mà Tạ Doãn Luy gửi qua chỉ bao gồm danh sách các đoàn du khách, có hai mươi mấy cái, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Không còn cách nào khác, cô đành ngồi xem lại một lượt nữa, rốt cục, cô nhìn thấy một tin khá có ích. Thời gian xuất phát bằng du thuyền tới Đông Thái Bình Dương chính là tám giờ tối thứ Sáu tuần sau. Cô đã từng đi tới đó ba lần bằng máy bay, xuất phát từ cảng, đi qua Nhật Bản và Hàn Quốc mới tới được, mất tổng cộng năm ngày bốn đêm.

Chử Thanh Hoành suy nghĩ thật lâu vẫn không có bất kỳ manh mối nào đành phải gọi điện thoại cho Tiêu Cửu Thiệu. Nhất định là anh biết chuyện gì đó, chẳng qua là không muốn nói cho cô biết. Nếu cô cứ nói khách sáo, hỏi dò, chắc chắn anh sẽ đoán ra cô đang muốn gì, nếu vậy, sau này muốn hành động càng khó hơn.

Do dự thật lâu rồi cô cũng quyết định đánh cuộc một lần, liền nhấn phím call.

Phải hết bảy, tám lần đổ chuông, Tiêu Cửu Thiệu mới bắt máy. Đầu bên kia hoàn toàn im lặng, không có chút tạp âm, cô biết, anh đi ra chỗ khác yên tĩnh hơn để nghe máy nên mới đổ chuông lâu như vậy.

“Em còn chưa kiểm tra xong đâu đấy.” Chử Thanh Hoành hừ một tiếng, “Anh đang ở đâu?”

Tiêu Cửu Thiệu thoáng ngạc nhiên rồi trả lời, trong giọng nói mang theo ý cười: “Em chẳng khác nào một đứa con nít. Một mình em, anh đối phó còn không nổi thì lấy đâu ra sức lực mà đối phó với những người khác đây?”

Tốt lắm, mở đầu rất thành công. Chử Thanh Hoành làm bộ khoan dung rộng lượng nói: “Thôi được rồi, lần này bỏ qua cho anh. Nhưng mà thứ Sáu tuần sau đi du lịch với em đi.”

“Thứ Sáu tuần sau anh phải đi tập huấn rồi, cuối tuần sau nhé?”

“Ừ... Vậy được rồi.” Chử Thanh Hoành nhanh chóng tắt máy. Cho Tiêu Cửu Thiệu anh nghe tiếng tút kéo dài cho vui nhé, ai bảo để bản cô nương đợi lâu.

Sáng sớm hôm sau đi làm, Chữ Thanh Hoành phát hiện ra cục trưởng Lãng không đi làm, thậm chí ngay cả Tiêu Cửu Thiệu cũng không có ở đây.

Lượn đi lượn lại mấy vòng ở đội Hình sự vẫn không thu hoạch được gì, cô xoay người rời đi, không may đụng phải Tần Tấn. Anh ta lập tức ra vẻ bị trọng thương, thở không ra hơi: “Cô... Cô... Kê gãy hoa...”

Chữ Thanh Hoành cũng phối hợp, lấy cây bút trong túi áo ra, dí lên cổ anh ta: “Tốt lắm, bây giờ tôi lập tức giết người diệt khẩu, không cần lo anh sẽ tìm tới bắt đền.”

Tần Tấn cười to: “Không đùa với cô nữa, tôi còn phải đi đưa hộ chiếu cho cục trưởng Lãng.”

“Đưa hộ chiếu?” Chữ Thanh Hoành khẽ thốt lên, “Cho tôi xem một chút.”

“Cô xem cái này làm gì?”

“Tôi chỉ muốn xem ảnh chụp của cục trưởng trong hộ chiếu so với ngoài đời có đẹp trai hơn không thôi mà, có Tiêu Cửu Thiệu càng tốt.”

Tần Tấn cười nói: “Tiêu Cửu Thiệu thật sự rất tuần tú, sau này cô lên kiểm tra mà xem, tôi đang vội, đi trước nhé.”

“Lên kiểm tra mà xem”, nghe thế nào cũng cảm thấy lạ.

Dĩ nhiên, cái quan trọng không phải là lạ hay không lạ mà là mục đích Tần Tấn đưa hộ chiếu cho cục trưởng Lãng là gì? Bình thường, hộ chiếu của tất cả nhân viên đều phải giao nộp để quản lý chung, nếu có việc phải ra nước ngoài hoặc đi du lịch thì đều phải xin phê duyệt và đợi một thời gian mới lấy về được, không thể nhanh như vậy đã có. Chuyến đi tới Đông Thái Bình Dương bằng du thuyền vào tối thứ Sáu cần có hộ chiếu mới đi được, như vậy chắc chắn có liên quan.

Liên kết một loạt móc sự kiện lại với nhau, cô có thể mơ hồ đoán ra nguyên do. Kiểm tra sổ ghi chép của công ty du lịch, lấy hộ chiếu, đi tới Đông Thái Bình Dương bằng tàu thuyền, trên đường cao tốc thì vé miệng kiểm tra, Tiêu Cửu Thiệu thậm chí còn kiêng dè, không nhận điện thoại cục trưởng Lãng gọi tới trước mặt cô... Chuyện này chắc chắn liên quan tới cô, hơn nữa còn liên quan rất mật thiết. Mà đáp án, chỉ có một.

Là Âm Hoa.

Chữ Thanh Hoành lập tức gọi điện thoại cho Tạ Doãn Luy: “Chuyến đi tới Đông Thái Bình Dương có còn vé trống nữa không?”

“Cái gì? Em lại cảm thấy hứng thú với chuyến đi lần này rồi à? Đương nhiên là không còn, thứ Sáu đã khởi hành rồi, làm sao còn có vé trống?”

“Anh có cách nào để em cũng có thể đi cùng chuyến đó không? Cho dù chi phí đắt gấp mười lần cũng được.”

“... Được rồi, nếu em đã muốn đi thì anh sẽ nhường cho em vé của anh vậy, khoang hạng sang hẳn hoi. Hôm nay là ngày làm visa cuối cùng rồi, em nhanh qua đây đi.”

Chữ Thanh Hoành lập tức về nhà lấy hộ chiếu đi làm thủ tục.

Sau đó cô quay lại cơ quan xin nghỉ phép. Tuy cô còn có nửa tháng nghỉ phép nhưng mà đột ngột xin nghỉ như thế này sẽ rất dễ bị phát hiện.

Chữ Thanh Hoành chuẩn bị tốt tinh thần ứng phó với cấp trên, đợi tới thứ Ba, cục trưởng Lãng đi làm liền qua phòng làm việc của ông, lấy lý do muốn đi du lịch để xin nghỉ. Cục trưởng Lãng có lẽ bận bịu với kế hoạch kia nên không thêm để ý tới cô, không hỏi gì mà trực tiếp ký luôn vào đơn xin nghỉ phép của cô. Để tránh bị nghi ngờ, từ thứ Tư, Chữ Thanh Hoành đã nghỉ làm.

Ngay khi biết Chữ Thanh Hoành xin nghỉ phép, buổi tối cùng nhau đi ăn cơm về, Tiêu Cửu Thiệu giúp cô chuẩn bị hành lý, thấy cô sắp xếp quần áo đầy đủ vào túi du lịch cỡ lớn, anh ngạc nhiên: “Em đi xa nhà đấy à? Sao mang nhiều đồ thế này?”

Chữ Thanh Hoành ngông nghênh ngồi ở trên giường, tiếp tục cất giọng sai khiến anh: “Đi du lịch nước ngoài, đúng rồi, cái váy đen kia em cũng muốn mang theo.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô: “Ăn mặc long trọng như vậy, em định làm gì?”

“Người đẹp vì lụa, dĩ nhiên em muốn được công nhận xinh đẹp chứ sao.”

Tiêu Cửu Thiệu đẩy cô ngã xuống giường: “Sau đó?”

Chữ Thanh Hoành lần qua lần lại hồng tránh khỏi anh: “Đừng, em sợ ngứa ... Đương nhiên là sẵn cái đẹp.”

Hai chớp mắt lần lượt chạm nhau, Tiêu Cửu Thiệu nhìn thẳng vào mắt cô: “Sẵn cái gì đẹp?”

“Anh thử nói xem? Chẳng phải anh luôn nói chỉ cần liếc mắt cũng nhìn thấu tim gan em hay sao?”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn chăm chăm cô, không thể không thừa nhận, IQ của anh lúc này không có tác dụng: “Anh nhìn không ra. Cuối tháng này là sinh nhật anh, em sẽ không dập tắt mất niềm vui duy nhất của anh đấy chứ?” (niềm vui mà ai cũng biết là cái gì rồi đấy =]]]])

Chữ Thanh Hoành cười nói: “Em tự cột nơ, biến mình thành quả, dâng tặng cho anh là được chứ gì?”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn chăm chăm cằm cổ trắng mịn của cô hồi lâu, cuối cùng thấp giọng trả lời: “Được, anh sẽ chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Chữ Thanh Hoành dựa theo kế hoạch đi mua vé xe lửa, chuẩn bị đồ đạc cẩn thận cho giống với người muốn đi Tây Tạng, thực hiện cuộc hành trình "Về với chốn tâm linh". Tiêu Cửu Thiệu bật cười: "Em đi Tây Tạng mà lại mang nhiều váy ngắn, quần lửng áo ba lỗ như vậy, muốn bị cháy nắng, bong tróc hết da sao? "Về với chốn tâm linh" cái gì chứ? Trong đầu em mà cũng chứa được những điều ấy á?"

Chữ Thanh Hoành dừng lại: "Anh không đi cùng, tự em phải vận động thôi."

Tiêu Cửu Thiệu kéo tay cô, khẽ đặt lên đầu gối mình, hồi lâu sau mới nói: "Cũng tốt, thời gian này anh phải tham gia huấn luyện năm ngày liên tiếp, còn phải cắt liên lạc với bên ngoài. Chờ em đi Tây Tạng về, đợt huấn luyện cũng sẽ kết thúc. Anh... Mà thôi, không có gì." Anh muốn nói lại thôi.

Chữ Thanh Hoành nhìn anh, có thể hiểu rõ cảm giác bất an của anh. Thật ra cô cũng có thể đoán được, lúc này đây anh đang phải đối mặt với Ám Hoa – tên tội phạm có IQ cao nhất, trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Thắng lợi hay không? Anh chỉ nắm được nửa phần!

Cô đứng lên, đặt tay lên vai anh, bóp nhẹ mấy cái: "Xương đủ cứng đấy, xương cổ của anh có cứng thế này không? Để em đập cho mấy cái, thư giãn gân cốt tí nhì?"

"Không được, anh chỉ sợ với cân nặng của em, cái eo của anh sẽ sớm đứt đoạn ra mất." Tiêu Cửu Thiệu xấn ống tay áo, vạt cô ngã xuống tấm thảm làm bằng lông cừu, "Để anh làm thì hơn."

Chữ Thanh Hoành giả vờ: "Không muốn không muốn, anh có lòng tốt thế này là đủ rồi." Giả vờ hồi lâu, bỗng nhiên khóa cửa điện tử "đỉnh" lên một tiếng, cửa tự động mở ra. Không biết sức lực ở đâu ra mà cô đẩy hẳn Tiêu Cửu Thiệu ra, còn chính mình thì bất hạnh đụng đầu vào bàn trà, đau điếng nói không nên lời.

Tiêu Cửu Thiệu xoa đầu cô, quay đầu nhìn ra cửa: "Em không sao chứ?"

Di Trần đang xách túi lớn túi bé đứng ở cửa, nhìn vào: "Tiểu Hoành, là bạn con hả? Chao ôi, ngại quá, Tiểu Hoành đang bắt nạt cháu sao? Con bé có làm cháu bị thương không?"

Người bị thương rõ ràng là cô kia mà?

Chữ Thanh Hoành khó nhọc đứng lên, ngồi trên bàn trà: "Di Trần, đã muộn thế này di còn tới ạ?"

Di Trần thả mấy cái túi trong tay xuống: "À, di vừa đi dự đám cưới con gái của bạn về, tiện đường ghé sang đây một lát." Bà quan sát Tiêu Cửu Thiệu một lần nữa, mặt mày hớn hớn nhận xét: "Rất tốt, rất tốt."

Chữ Thanh Hoành đứng lên, giới thiệu: "Đây là di Trần, từ bé tới lớn đều là di ấy chăm sóc em. Còn người này là Tiêu Cửu Thiệu."

Tiêu Cửu Thiệu đứng nghiêm, hơi hơi khom người: "Di Trần."

Di Trần kéo tay anh hỏi một loạt vấn đề, y hệt như đang kiểm tra hộ khẩu. Nào là tiền lương bao nhiêu, làm đến chức vụ nào, cha mẹ làm nghề gì... Cuối cùng, bà vỗ nhẹ vào mu bàn tay anh đầy hài lòng: "Tiểu Hoành không biết tự chăm sóc cho bản thân mình, về sau còn cần phải nhờ đến cháu nhiều rồi."

Tiêu Cửu Thiệu trả lời rất ngắn gọn: "Vâng."

Di Trần lại nói: "Di vào bếp nấu cho hai đứa bát canh rồi sẽ đi, không mất nhiều thời gian đâu." Bà mau chóng lấy nồi áp suất, rửa sạch nguyên liệu xong bỏ vào nồi, cắm điện, nấu chín: "Xong rồi, hai đứa nhớ ăn đấy."

Chữ Thanh Hoành tiễn di Trần xong, quay vào nhà, xoa đầu, vẻ mặt đáng thương: "Đau muốn chết."

Tiêu Cửu Thiệu cười cười: "Em bị đụng đến góc luôn rồi." Anh đưa tay sờ sờ tóc cô.

Điện thoại di động đặt trên bàn lại vang lên, anh nhận máy, ậm ừ vài tiếng rồi cúp, áy náy nói với cô: "Cục trưởng Lãng gọi anh rồi, bây giờ còn có cuộc họp, anh phải đi rồi."

"Mấy hôm nay sao anh bận nhiều việc thế? Tan làm rồi vẫn còn phải đi họp sao?"

"Ừ, thật sự rất bận." Anh đi ra đến cửa: "Em nghỉ ngơi sớm chút đi. Sáng mai có lẽ anh không đưa em ra sân bay được, anh xin lỗi."

Chữ Thanh Hoành mỉm cười: "Không sao đâu." Cô cũng hi vọng Tiêu Cửu Thiệu sẽ không đi tiễn cô, nếu không, có lẽ đến khi xe đã đi được nửa đường rồi cô cũng phải quay về.

Tiêu Cửu Thiệu vừa đi khỏi, cô liền nhận được tin báo trả lời của khách sạn mà cô đặt phòng ở gần bến cảng. Cô quyết định dùng hai ngày này nghiên cứu kỹ về số lượng du thuyền sử dụng cho lần tới Đông Thái Bình Dương này và cả danh sách du khách sẽ đi.

Nhoáng một cái đã là buổi tối thứ Sáu. Trước khi khởi hành đi Đông Thái Bình Dương khoảng hai mươi phút, Chữ Thanh Hoành đi lên khoang thuyền, từng chùm đèn lồng hoa lệ chiếu sáng xuống cả khoang thuyền rộng lớn, hai bên là những chiếc đèn tường cũ kỹ nhưng tinh xảo, dưới chân được trải tấm thảm sàn màu đỏ thẫm mới tinh.

Đây đã là lần thứ tư Chữ Thanh Hoành tới Đông Thái Bình Dương. Nhân viên tạp vụ đi tới, dán nhãn lên hành lý của cô rồi thay cô đưa vào khoang chứa đồ.

Cô kí tên vào danh sách du khách rồi thông qua người quản lý tranh thủ điều tra thêm chút tin tức.

Đứng ở vị trí này của cô rất dễ quan sát những du khách cùng tham gia chuyến du hành tới Đông Thái Bình Dương, cũng rất tiện cho cô quan sát nét mặt mỗi người. Còn đứng mười phút nữa là bắt đầu khởi hành, cuối cùng cô cũng thấy được cục trưởng Lăng xách vali, mặc vest đen thắt cà vạt tiến vào đại sảnh. Ông tuy không phải là người đàn ông tuấn tú nhưng cũng khá dễ nhìn, mũi thẳng, làn da màu đồng, đi trên đường cũng có lúc khiến người ta bất giác ngoái nhìn.

Cục trưởng Lăng vừa ngẩng đầu, liền thấy Chữ Thanh Hoành đứng ở một góc, tay cầm ly nước chanh Hoả Long mà nhân viên phục vụ đưa cho, chân bước nhanh về phía cô: "Sao cháu lại ở đây?" Giọng nói rất nghiêm khắc.

Chữ Thanh Hoành vội đưa đồ uống trong tay mình cho Lăng Trác Viễn: "Cục trưởng, đây là nước trái cây vừa làm xong, chú uống chút đi ạ?"

Lăng Trác Viễn không để ý tới nhân viên tạp vụ đang muốn xách vali giúp mình, nôn nóng quở trách cô: "Rốt cuộc là ai báo tin cho cháu? Làm sao cháu biết mà lên chuyến này?"

Chữ Thanh Hoành trung ra vẻ mặt vô tội: "Không có ạ... Cháu thật sự đi du lịch mà... Cục trưởng, mọi người đang có nhiệm vụ gì sao?"

Lăng Trác Viễn dùng ngón tay ngoắc ngoắc cô: "Ghé qua đây, chú nói cháu nghe."

Nhân viên tạp vụ đứng bên cạnh lúng túng nói xen vào: "Vị tiên sinh này, hành lý của ngài..."

Lăng Trác Viễn đem hành lý đưa cho anh ta: "Xin lỗi, vừa nãy tôi không chú ý."

Nhân viên tạp vụ lập tức nói: "Không sao, thưa quý khách."

Chữ Thanh Hoành biết mình đoán đúng liền quay trở về chỗ của mình. Nếu cô còn ở đại sảnh thêm lát nữa chắc chắn sẽ khiến cho cục trưởng Lăng thêm tức giận.

Cô quẹt thẻ mở cửa đi vào, hành lý của cô đã được đưa tới, đang đặt bên ngoài phòng vệ sinh.

Tạ Doãn Luy bao hết cả khoang thuyền xa hoa, bên trong còn có phòng tiếp khách, trên bàn trà bày một đĩa trái cây, chocolate và hoa anh thảo màu hồng.

Chữ Thanh Hoành đi đến trước cửa kính trên ban công, mở cửa ra. Gió biển lồng lộng lập tức thổi vào, mang theo mùi biển và hơi nước ẩm ướt, dễ chịu. Cô xoa xoa hai má: Đợi lâu như vậy, rốt cuộc cô có thể gặp được Ám Hoa hay không đây?

Trời bắt đầu tối, theo kế hoạch đã sắp xếp thì không có hoạt động nào, du khách tự lựa chọn món ăn cho mình.

Chữ Thanh Hoành mặc một chiếc váy đen đơn giản, trang nhã, tóc búi lên, đi về phía phòng ăn. Cô đã đọc qua danh sách du khách, có một nửa chỗ là do một vị khách bao trọn nhưng cuối cùng bận công tác nên không thể đi, còn có một người nữa mà cách viết tên tuổi, chỉ cần nhìn một lần cô sẽ nhớ cả đời.

Cô đi vào nhà ăn. Người đầu tiên nhìn thấy cô là Hình Mẫn, chỉ gật đầu một cái rồi quay đầu sang chỗ khác. Xem ra cục trưởng Lăng đã thông báo cho bọn họ biết về sự xuất hiện ngoài ý muốn của cô.

Cả phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có một dãy bàn góc trong cùng phía đông là có người ngồi, năm người đàn ông, bốn già, một trẻ. Đây là những người đến từ một vùng nông thôn, cô nhớ lại, người trẻ tuổi kia tên là Thẩm Dật, làm nghề tự do, chưa đến ba mươi tuổi, hơn Tiêu Cửu Thiệu khoảng hai tuổi. Người này có gương mặt tuấn tú, cằm nhọn.

Chữ Thanh Hoành đang quan sát, chợt nghe phía sau có người nói: "Xin hỏi, tiểu thư có muốn dùng chút rượu không?"

Là giọng nói trầm, khá cuốn hút. Chữ ThanhHoành xoay người nhìn lại. Tiêu Cửu Thiều đứng ở quầy bar phía sau, mặc bộ vest, nho nhã lễ độ. Anh nhìn cô, mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền rất sâu, thế nhưng cô nhìn thế nào cũng không thấy ý cười trong mắt anh, khuôn mặt lại còn có vẻ giả tạo. Vẻ mặt này của anh, cô đã từng thấy một lần. Lần này là lần thứ hai.

Chữ Thanh Hoành nói: "Mojito, cảm ơn."

* Mojito: Là thức uống truyền thống của người Cuba, rất quen thuộc với người sành cocktail trên toàn thế giới; có hương vị mát lạnh cùng the nồng của bạc hà và độ chua dịu của chanh tươi, rất thích hợp cho mùa hè.

Tiêu Cửu Thiều bắt đầu chế rượu, động tác lưu loát thuần thục. Nếu không phải đã sớm quen anh thì cô căn bản không nhìn ra anh không phải một bartender pha chế rượu. Cô nhớ có người từng nói, anh là người rất sáng tạo.

"Một ly mojito, mời dùng." Tiêu Cửu Thiều để cái cốc ở trên quầy bar, đẩy về phía trước.

Chữ Thanh Hoành rút tiền trong ví ra, đặt lên quầy bar, cầm lấy cốc mojito anh đã pha, uống một ngụm liền nhũn mảy: Mojito cái gì chứ? Chẳng qua là cốc soda chanh bỏ thêm lá bạc hà.

"Mojito sao mà có vị như rượu Rum vậy? Cốc này...." Cô mới nói được nửa câu liền thấy Thẩm Dật từ phía góc bàn bên kia đang bước lại đây, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn một ly campari, cảm ơn."

Bởi vì khoảng cách khá gần nên cô có thể cẩn thận đánh giá anh ta. Anh ta cao khoảng 1m80, tóc đen, dài quá tai, mặc áo vest xám kết hợp với áo sơ mi màu xanh lam nhạt, giấy da bóng loáng, dáng đi nhẹ nhàng, tao nhã, không phát tiếng động giống như bước chân loài mèo.

Anh ta quay đầu, nhìn cô, mỉm cười: "Xem ra đêm nay thời tiết không tốt lắm, không biết ngày mai có thể khá hơn một chút không nữa."

Chữ Thanh Hoành cười cười: "Có lẽ sẽ tốt thôi."

Thẩm Dật cười, khoe miệng anh ta dường như trời sinh ra đã cong cong. Anh ta đặt bàn tay lên quầy bar, ngón tay dài mạnh mẽ, ngón áp út còn đeo một chiếc nhẫn: "Cô cũng là khách du lịch sao?"

"Đúng vậy."

"À, giới thiệu với cô, tôi là Thẩm Dật, bốn người đàn ông đi cùng tôi đang ngồi phía bên kia là các cậu của tôi, hiếm có ngày nghỉ nên tôi đưa họ ra ngoài chơi một chuyến."

"Anh thật hiểu thuận."

"Một ly campari."

Tiêu Cửu Thiều đặt cái ly xuống, nụ cười giả tạo trên mặt đã biến mất. Anh nhìn cô nhìn Chữ Thanh Hoành một cái rồi nhìn sang Thẩm Dật, "Thẩm tiên sinh còn muốn uống chút gì không?"

"A, không, mấy cậu ấy không quen uống rượu Tây Dương."

Anh ta cầm lấy cái ly, khom người chào Chữ Thanh Hoành, "Gặp lại sau."

Chữ Thanh Hoành nhẹ giọng nói: "Người này từng du học."

Ám Hoa cũng từng đi du học.

Tiêu Cửu Thiều giật giật khoe miệng, hạ thấp giọng: "Em ở đây chờ anh."

Cô bỗng hoảng hốt, quơ quơ cái cốc: "Ồ cái anh này, tôi là khách quý, làm sao anh lại nói bằng cái giọng bất lịch sự thế?"

Lúc này mọi người đã kéo tới phòng ăn dùng cơm.

Chữ Thanh Hoành liếc mắt liền nhìn thấy trong đám người có một người mặc lễ phục sang trọng, kéo bạn trai đi tới quầy bar. Đợi họ đến gần, cô mới có thể đoán tuổi của người phụ nữ đó, khoảng tầm ba mươi, ánh mắt có chút tang thương nhưng vẫn rất tinh nghịch, năng động. Cô ta tựa vào quầy bar, dùng ánh mắt đưa tình nhìn Tiêu Cửu Thiều: "Soái ca, anh làm cho tôi chút rượu gì đó ngon chút đi?"

Tiêu Cửu Thiều khom người, nói bằng giọng có tiết tấu: "Jerez Xeres, loại rượu Tây Ban Nha có màu sắc rạng rỡ như ánh mặt trời, rất thích hợp với quý cô xinh đẹp."

Cô ta cười tươi: "Anh rất có tài ăn nói."

Chữ Thanh Hoành dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị – nói không nên lời nhìn bọn họ.

Tiêu Cửu Thiều vừa chế rượu, vừa nói chuyện khiến cho đối phương cười tươi như hoa. Lúc nói chuyện anh vẫn lịch sự mỉm cười, rất nho nhã nhưng

cũng không ân cần quá mức. Bạn trai cô ta đứng bên cạnh nhìn anh bằng ánh mắt thù địch hằn học.

Đáng sợ, Chữ Thanh Hoành nghĩ, Tiêu Cửu Thiệu lúc này hoàn toàn biến thành một người khác, cho dù diễn trò cũng không nên tự nhiên như vậy chứ?

Cuối cùng, người phụ nữ kia rút từ ví ra một tấm séc, kí lên đó rồi đặt chồng lên một tấm danh thiếp, vươn ngón tay thon bõ vào túi áo vest của Tiêu Cửu Thiệu: "U, anh cứ gọi tôi là Tô Quý đi... Tôi rất thích cách nói chuyện của anh, hy vọng anh không lấy đó làm phiền." Sau đó bùng ly để cao, kéo bạn trai rời đi.

Chữ Thanh Hoành thấy trong phòng ăn dần dần náo nhiệt lên, không nên tiếp tục ngồi lại quầy bar, sẽ rất kỳ quái, thế nên cô đứng dậy, chọn một bàn ngồi xuống giải quyết bữa tối.

Cô ngẩng đầu, Tiêu Cửu Thiệu mấp máy môi nói với cô: "Chờ xong việc anh sẽ xử lý em."

Ai, thật nực cười! Bây giờ cô đang là khách quý còn anh chỉ là một phục vụ sinh, thế mà còn dám uy hiếp cô cơ đấy!

Chữ Thanh Hoành tròn mắt nhìn anh, không nhượng bộ: "Anh dám! Tôi đi tìm quản lý cho anh bị phạt chơi."

Sắc mặt Tiêu Cửu Thiệu càng ngày càng khó coi.

Quản lý lập tức chạy tới, mỉm cười rất chuyên nghiệp, luôn miệng nói xin lỗi: "Ngại quá, thật sự thật xin lỗi. Nếu quý cô có bất cứ điều gì không hài lòng với nhân viên phục vụ của chúng tôi xin hãy cứ nói với tôi, tôi sẽ đích thân xử lý."

Chữ Thanh Hoành điềm nhiên khoát tay: "Không có việc gì, lần này bỏ qua."

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cô vừa mới nhắc chân rời khỏi đó được mấy bước, Tô Quý lại quay lại quầy bar. Cô ta sai bạn trai đi lấy thức ăn cho mình, còn chính cô ta lại ngồi ở quầy bar, rút một điếu thuốc ra châm lửa hút, động tác trông có vẻ rất thành thục và tao nhã.

Tiêu Cửu Thiệu hơi nghiêng người về trước, lưng thẳng, thấp giọng trò chuyện với cô ta.

Tô Quý giơ tay lên vuốt tóc, nằm bõ ở trên quầy bar, nghiêng đầu nhìn hắn.

Chữ Thanh Hoành cố ý chọn một bàn gần sát bàn của Hình Mẫn và Lăng Trác Viễn. Hình Mẫn nhìn về hướng quầy bar, thấp giọng hỏi: "Cậu ta định làm gì vậy?"

Lăng Trác Viễn cảm xúc, chạm nhẹ vào cốc của Hình Mẫn: "Chỉ cần trong phạm vi cho phép là được. Thỉnh thoảng cũng nên cho người ta chút tự do."

Chữ Thanh Hoành nhìn bộ dạng Tô Quý hút thuốc, thầm cảm thán, quả nhiên là mỹ nhân, đến cả điệu bộ phì phèo điếu thuốc cũng dễ nhìn như thế. Cô đưa mắt quan sát từng du khách đang ở trong phòng ăn, lắng nghe bọn họ nói chuyện. Cô cũng đi chọn đồ ăn, mãi chú ý quan sát xung quanh nên cũng không biết mình lấy được những món gì, hương vị thế nào, thậm chí đã bỏ rất nhiều mù tạc vào sushi mà cũng không phát hiện. Mãi tới khi đã bỏ miếng sushi vào miệng, cô mới khổ sở phát hiện ra, che miệng cố nuốt, nước mắt lưng tròng.

"Thật ra miếng sushi cô vừa ăn là do tôi chọn ra." Thẩm Dật bùng khay thức ăn ngồi xuống đối diện với cô, cười tủm tỉm, "Nhưng tôi lại không nghĩ cô sẽ ăn nó. Thành thật xin lỗi." Anh ta cố điều chỉnh lại sắc mặt nhưng nhện không được lại cười rộ lên.

Chữ Thanh Hoành cảm xúc lên uống mấy ngụm nước: "Thảm tiên sinh, khẩu vị của anh cũng nặng thật đấy."

Thẩm Dật nâng cốc hướng về phía cô xem như lời mời. Có vẻ như anh ta uống rượu không giỏi lắm, chỉ mới nửa cốc campari đã say: "Cái anh chàng bartender bên kia khá đẹp trai, cô không tập trung cũng phải."

Chữ Thanh Hoành nói: "Anh đang xếp tôi cùng một hàng với bọn quý hào sắc đấy à?"

Thẩm Dật mỉm cười, đứng dậy, ra về ân cần hỏi cô: "Có cần tôi lấy giúp cô thêm ít thức ăn không?"

"Vốn dĩ cũng không đói, cảm ơn." Chữ Thanh Hoành đưa mắt nhìn Thẩm Dật đang đi về dãy bàn món hải sản. Cùng lúc có người bùng một khay tôm rất lớn đi hướng ngược lại, đụng phải anh ta. Thẩm Dật đứng thẳng, rút khăn giấy bên cạnh lau đi vệt dầu mỡ và gia vị dính vào áo, rất phong độ khom người chào người ta rồi bỏ đi, không truy cứu.

Chữ Thanh Hoành nhú mày, rốt cục cũng hiểu lúc này tại sao lại bất giác cảm thấy không khỏe trong khi đang cố gắng quan sát xung quanh. Trước đây

cô đã từng đến Đông Thái Bình Dương bằng máy bay ba lần, thêm cả lần này đi bằng thuyền nữa là bốn. Nếu đi bằng máy bay sẽ tốn một khoản chi phí khá nhiều nhưng hành khách lại rất lịch sự. Trong ấn tượng của cô, mỗi một hành khách trên máy bay đều rất biết giữ hình tượng, tuyệt đối không có ai tự biến mình thành kẻ phàm ăn.

Nhưng hôm nay, dường như những gì cô thấy lại hoàn toàn khác với ấn tượng trong đầu, muôn màu muôn vẻ, đủ mọi hình tượng.

Tiệc đứng sẽ kéo dài đến chín giờ tối, Chử Thanh Hoành nhìn đồng hồ đeo tay, đã bảy giờ, nếu cô cứ tiếp tục đợi đến chín giờ chắc cũng không thu được kết quả gì.

Cô đang định ra khỏi hội trường, chợt thấy Tiêu Cửu Thiệu cầm đàn violon đi lên sân khấu. Anh thử mic, chỉnh dây đàn rồi đặt trên vai, kéo một đoạn nhạc ngắn thử đàn: “Hôm nay là ngày sinh nhật của quý cô xinh đẹp tên Tô Quý, tôi xin phép được gửi tặng quý cô một bản đàn violin.”

Hình Mẫn bức tức: “Cậu ta rất cuộc...” Nhận ra mình nói khá to nên anh ta lập tức hạ thấp giọng, Chử Thanh Hoành cố gắng lắng nghe nhưng vẫn không nghe rõ.

Nhìn phản ứng của trình sát Hình Mẫn, cô đoán chắc hành động lần này của Tiêu Cửu Thiệu là nằm ngoài kế hoạch.

Ngay khi Tiêu Cửu Thiệu bắt đầu kéo đàn, Chử Thanh Hoành lập tức nhận ra đây là đoạn nhạc dạo đầu như tiếng than khóc bi ai, là Tartini – Tiếng ngân rung của quý.

Anh và ma quỷ làm một cuộc giao dịch, trao đổi linh hồn của chính mình.

Trong đầu Chử Thanh Hoành bỗng nhiên vụt qua một ý nghĩ, Âm Hoa rốt cuộc là ai? Liệu có phải là người đàn ông dễ dàng chiếm trọn ánh mắt của toàn thể mọi người trong hội trường kia?

Khúc nhạc dạo kết thúc, nhạc điệu bắt đầu đến cao trào, có một vài đoạn cần dùng đến kỹ thuật điêu luyện, Tiêu Cửu Thiệu đều dễ dàng xử lý âm nốt, những chiếc dây đàn vốn dĩ nằm im không sinh khí nay như sống lại.

Bản nhạc kết thúc. Anh cúi đầu chào rồi rời khỏi sân khấu.

Tô Quý giờ tay lên, kéo cánh tay anh, hiển nhiên là rất vui khi được chúc sinh nhật đặc biệt như thế này trước đám đông.

Chử Thanh Hoành nhắm mắt lại, giả sử như cô và ma quỷ cũng làm giao dịch, liệu có thể tìm ra Âm Hoa hay không? Rốt cuộc là anh hay không phải anh? Nếu là dã thú, một khi đã nóng lòng muốn thử thì không cần lý trí, cũng không cần đạo đức.

Cô chỉ có một nguyện vọng.

Chử Thanh Hoành trở về phòng, một nhân viên phục vụ đến quét dọn, thay đĩa trái cây mới và cả chocolate, bó hoa anh thảo màu hồng được cắm vào bình.

Cô rút ra một tờ tiền, đặt ở bàn xem như là tiền boa.

Sau đó cô mở di động, đánh dấu lên danh sách những du khách tham gia chuyến du lịch này: Tô Quý, có thể loại bỏ; Thẩm Dật, từng đi du học; còn có bốn người, hai nam hai nữ hai mươi tuổi, vừa đi làm không lâu, hoàn toàn không liên quan. Nhưng bên dưới còn có một dãy danh sách dài dằng dặc, loại cũng vô dụng.

Chử Thanh Hoành nắm di động trong tay, bất đắc dĩ phát hiện, căn bản đến một cái gạt đầu cô cũng đều không có.

Có tiếng gõ cửa cắt đứt mạch suy nghĩ của cô. Cô đứng dậy mở cửa, là Lăng Trác Viễn.

Chử Thanh Hoành vội lên tiếng: “Mời chú vào.”

Lăng Trác Viễn có lẽ là đến hỏi tội cô cũng chưa biết chừng, trông vẻ mặt rất nghiêm túc. Chử Thanh Hoành mở tủ lạnh, lấy nước mời ông: “Cục trưởng, chú ngồi đi ạ.”

“Chú nhớ, kế hoạch đi chơi của cháu không phải là ở trên chiếc du thuyền xa hoa này mà?” Lăng Trác Viễn cầm cốc nước uống một ngụm, cất giọng nhàn nhạt hỏi cô.

Chử Thanh Hoành: “Thật ra đây vốn dĩ là chuyến đi của Tạ Doãn Luy. Anh ấy vốn định đi du lịch với bạn gái, có điều hai ngày trước thì bọn họ chia tay cho nên anh ấy mới nhường cho cháu ạ.”

Hừm, lý do này quá hay, không chê vào đâu được! Tạ Doãn Luy là ai? Chính là con trai thứ hai của tập đoàn tài phiệt lớn nhất ở đây hiện nay, phụ nữ vây xung quanh anh ta nhiều vô kể, thay người yêu như thay áo. Phải biết rằng chi phí để ở trong khoang hạng sang như thế này tốn gấp mười những khoang bình thường. Cô cứ nghĩ Tạ Doãn Luy sẽ rộng lượng, không lấy tiền của cô, ai dè một nhà Tạ gia đều có máu thương gia, anh ta nhỏ mọn, vẫn cứ lấy tiền của cô, không bớt một xu, mà cái chi phí “gấp mười” này lại chính là tiền lương tiền thưởng cô tích góp cả năm nay, nghĩ đến là muốn học máu.

Lăng Trác Viễn gạt đầu: “Lúc nhìn thấy cháu, chú thật sự rất ngạc nhiên đấy.”

“Thật xin lỗi, chú Lăng, cháu ở đây có làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ của mọi người hay không?”

Lăng Trác Viễn mỉm cười: “Cháu cứ yên phận làm du khách là tốt lắm rồi, những việc còn lại mọi người sẽ làm.” Nói xong, cục trưởng Lăng đứng dậy, nhìn cô với ánh mắt nhu hoà: “Từ lâu chú đã hứa rồi, chú sẽ giúp cháu tìm ra sự thật về chuyện đó, hãy cứ tin ở chú.”

Chữ Thanh Hoành tiễn cục trưởng Lăng xong liền quay về giường chuẩn bị ngủ. Ngủ sớm dậy sớm luôn là tiêu chuẩn sức khoẻ của cô!

Kết quả, vừa rửa mặt xong, đang chuẩn bị tắt đèn, lại có người đến gõ cửa. Nhìn qua mắt mèo ở cửa, dĩ nhiên là Tiêu Cửu Thiệu. Thế là cô đành phải mở cửa để anh vào.

Tiêu Cửu Thiệu có vẻ không vui: “Khiến em lại phải ngủ muộn hơn rồi. Lần này em khiến anh bị giật mình đấy, làm rất khá.”

Chữ Thanh Hoành thả người ngồi xuống ghế sofa, sửa sang lại áo ngủ: “Anh không cần phải khen em đâu.”

“Giã vờ khen rồi lại giã vờ gây chuyện để kiểm tra, định dò xem anh làm gì hả?” Tiêu Cửu Thiệu nói, “VẬY mà anh lại hoàn toàn không phát giác ra ý đồ của em.” Thật ra, không hề khó để phát giác ra ý đồ của cô mà là vì, từ lâu, về chuyện tình cảm, anh luôn có một nhược điểm: Luôn tin tưởng vào bạn gái mình, nói cách khác, cho dù có thể nào vẫn không muốn nghi ngờ người ta! Vì vậy cô mới qua mắt anh.

Chữ Thanh Hoành lập tức phản kích: “Lại còn không phải vì anh gạt em trước hả? Anh không hề thẳng thắn với em chút nào! Cục trưởng Lăng rõ ràng có gọi điện cho anh, thế mà anh cái gì cũng không chịu nói, vậy nên em bắt buộc phải tự mình kiểm tra thôi.”

Vừa ăn cắp vừa la làng! Một câu nói của cô đã đánh tan những gì Tiêu Cửu Thiệu cố giấu giếm, lại còn dựa vào quy chuẩn đạo đức, cho rằng anh không thẳng thắn, nhân tâm lừa gạt cô, từ đó đảo ngược đúng sai.

Tiêu Cửu Thiệu bật cười: “Đây là nhiệm vụ quan trọng, đương nhiên anh không thể nói cho bất kì ai, kể cả em.”

“Anh biết rõ mà, chuyện liên quan đến Ám Hoa thật sự rất quan trọng với em! Được thôi, trước đó là anh lừa em, bây giờ đổi lại là em lừa anh, hoà cả làng, chúng ta chẳng ai đúng ai sai cả, được chưa? Nhưng thế thì tại sao còn tới tìm em hỏi tội chứ hả?” Chữ Thanh Hoành lườm anh, “Còn nữa, ở quầy bar, anh với cái cô Tô Quý kia liếc mắt đưa tình câu tam đáp tứ, thế gọi là gì?”

“Đây là nhiệm vụ, không phải em không biết chứ?”

Chữ Thanh Hoành nắm được sơ hở của anh: “Nhiệm vụ? Nhiệm vụ này cũng hay quá đi, tại sao em lại thấy cục trưởng Lăng có vẻ không đồng ý cho anh làm nhiệm vụ này ấy nhỉ?”

“Đủ rồi, em lại còn so đo nữa à? Em với cái tên Thẩm Dật đó nói chuyện rất vui vẻ, anh thấy nhưng cũng đâu có nói gì em đâu?”

“A~ vậy hoá ra anh là người đàn ông hẹp hòi!” Chữ Thanh Hoành lật lọng, “Đấy, anh xem, anh giấu em chuyện quan trọng, lại cùng mỹ nữ câu kết làm bậy, đã thế lại còn cấm cản em xã giao với người khác, anh... A à!” Còn chưa nói xong, Tiêu Cửu Thiệu đã nhắc cô đang ngồi trên sofa chuyển thành ngồi dưới sàn nhà, bụng ngang với đầu gối anh. Bị bất ngờ khiến cô choáng váng: “Anh định làm gì? Nói không lại nên giờ trò bạo lực hả? Anh...”

Sắc mặt Tiêu Cửu Thiệu rất khó coi: “Trật tự.”

Chữ Thanh Hoành lập tức ngậm miệng, anh đang rất tức giận, rốt cục cô đã thành công khiến cái tên trăm cảm này tức giận rồi!

Tiêu Cửu Thiệu hít thở sâu hai lần, bật cười: “Em thử nói xem bây giờ anh muốn làm gì?”

Chữ Thanh Hoành ngẩng lên nhìn anh, lại nhớ rat ư thế của mình lúc này, đại khái cũng hiểu ra, la lên: “Anh dám! Nếu anh dám đánh em, em sẽ...” Cả câu uy hiếp còn chưa nói xong, Tiêu Cửu Thiệu đã đánh vào mũi cô một cái. Chữ Thanh Hoành ngẩn ra, cô tức giận.

Đình đầu cô bốc khói, cái mũi cô bị ngược đãi. Anh làm như kiểu cô là đứa bé ba tuổi đang phải chịu phạt, tuy rằng anh đánh không đau nhưng khiến cô cảm thấy nhục nhã: “Này, cái tên kia, em nói cho anh biết, kể từ ba tuổi, ba em đã không còn đánh em nữa rồi!”

“Anh sẽ thay ba em tiếp tục dạy dỗ em.”

Chữ Thanh Hoành đỏ mặt. Cái gì mà lấy nhu thắng cương chứ? TMD, cô quên hết rồi: “Tiêu Cửu Thiệu, cái tên lão toét, biến thái, quái dị!”

Tiêu Cửu Thiệu ngẩn ra vài giây, phì cười: “Tốt lắm, để anh cho em biết thế nào mới gọi là biến thái!”

Chữ Thanh Hoành hò hét một trận nên mất sức, tựa đầu vào đầu gối anh thở hổn hển. Tiêu Cửu Thiệu nhắc cô đứng dậy, đưa tay nói lỏng caravat, mở cúc áo somi.

Chữ Thanh Hoành nhìn anh, nhạo báng: “Anh mặc comple mà còn đòi vận động kịch liệt á? Không sợ bị thất chết á?”

Tiêu Cửu Thiệu liếc cô một cái, cô liền như con rùa rút đầu, vẫn mạnh miệng: “Anh dám đánh em!”

“Ai bảo anh sẽ đánh em?” Tiêu Cửu Thiệu cười dịu dàng, “Bây giờ, rốt cuộc anh đã tìm ra cách chữa bệnh cho em rồi, cách này tốt đến mức không thể

tốt hơn.”

“Hỏi cũng hỏi xong, thù cũng trả rồi, sao còn chưa đi đi?”

Tiêu Cửu Thiều xoa đầu cô: “Đầu của em cũng cứng quá đấy, đụng đầu như thế mà cũng không sưng.”

Chữ Thanh Hoành chụp lấy tay anh, đưa lên miệng cắn một cái cho hả giận. Tiêu Cửu Thiều rút tay ra, hôn cô: “Nếu nói muốn trả thù em, thực ra có rất nhiều cơ hội, ví dụ như bây giờ...”

Chữ Thanh Hoành then quá hoá giận: “Cơ hội gì? Làm cho anh một chết trên giường em chắc?”

Tiêu Cửu Thiều nhú mày: “Con gái mà nói thô tục làm gì?”

“Em cứ thô tục vậy đấy, anh dám đánh em lại còn cấm em nói nữa hả?”

Tiêu Cửu Thiều khẽ cười: “Tốt lắm!” Anh nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Đêm nay anh dùng violon đàn bản nhạc ấy chẳng khác nào thách thức Âm Hoa, chỉ cần hấn ở đây, thế nào cũng sẽ đáp trả. Sự xuất hiện của em sẽ làm anh bị phân tâm.”

Chữ Thanh Hoành không nói gì, thò tay lấy tấm séc và danh thiếp trong túi áo vest của anh. Đây là loại danh thiếp đặc biệt, có tên Tô Quý, hai số điện thoại, tấm séc có kí hiệu 10024, là mã số của Tiêu Cửu Thiều.

Chữ Thanh Hoành ngạc nhiên: “Ban đầu em cứ đoán cô ta sẽ cho anh một vạn tiền boa, không ngờ là thật, đúng là lắm tiền thật đấy.”

Tiêu Cửu Thiều vỗ vỗ mặt cô: “Nếu em cũng phục vụ anh tốt, anh thậm chí còn trả cho em nhiều hơn ấy chứ.”

“Mã số của em mới chỉ có 4 con số, dĩ nhiên 1 đúng đầu. Nói chung là không có lợi.” Chữ Thanh Hoành dừng một chút, “Không đúng, anh thật quá đáng, vẫn còn muốn đánh em nữa.” Cô đẩy anh đi ra ngoài: “Đi ra đi, đi mau, không nên quấy rầy giấc ngủ của người ta.”

Vừa đem Tiêu Cửu Thiều tổng ra cửa, Chữ Thanh Hoành liền nhìn thấy cánh cửa phòng còn lại trong khoang thuyền xa hoa này bật mở, Tô Quý mặc áo ngủ gọi cảm, tay vịn vế điều thuốc, cười đầy ẩn ý với cô.

Quả nhiên là người đẹp làm điều bộ nào cũng đẹp, đừng nói là hút thuốc lá, kể cả có dùng ma túy cũng đẹp!

Tô Quý dập tắt mẩu thuốc lá, vịn vế vạt áo ngủ, nhìn theo hướng Tiêu Cửu Thiều vừa rời đi: “Phục vụ hả? Hai người cũng hơi ồn rồi đấy.”

Chữ Thanh Hoành im lặng không nói gì, làm sao cô có thể đi nói với người ta: tôi vừa bị anh ấy tét mông đấy?

Tô Quý cười, nói một câu băng quơ: “Giá bao nhiêu?”

Chữ Thanh Hoành bật cười, lắc lắc ngón tay: “Rất tiện nghi.”

“Mười vạn? Một vạn?” Tô Quý phấn khích, “Một ngàn? Không phải chứ?”

“Có một số người khá kém, xem ra lần này chọn nhầm người rồi.” Chữ Thanh Hoành nhân tiện trả thù cái tên khốn kiếp nào đó vừa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hôm sau, Chữ Thanh Hoành dậy rất sớm, đi dạo một vòng khắp du thuyền nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Nhìn ai cũng không có vẻ gì là Âm Hoa, bằng không, chắc cô phải nghi ngờ họ chính là Âm Hoa thật mất.

Lúc cô đi tới hành lang phía đông thì gặp Tiêu Cửu Thiều, sắc mặt anh có vẻ không tốt, nắm tay cô kéo về phía đuôi thuyền: “Em nói với Tô Quý cái gì vậy hả?”

“Nói cái gì? Em với cô ta không quen biết thì lấy gì mà nói chuyện?”

“Cô ta nói với anh, em đứng nói chuyện với cô ta, còn bảo em trả cho anh năm lần giá, anh mới chịu tới phòng phục vụ em! Thế mà còn bảo là không liên quan sao?”

“Em không biết.”

Tiêu Cửu Thiệu không tức giận mặc dù sắc mặt rất khó coi: “Nếu lần sau em còn dám nói hươu nói vượn, anh không ngại dạy dỗ em thêm lần nữa giống như tối hôm qua đâu.”

“Như thế là bạo lực gia đình.”

“Đúng.” Anh mỉm cười, “Là bạo lực gia đình. Có cần anh dạy em thêm một chút về kiến thức ngành pháp y không?”

Chữ Thanh Hoành tức giận bỏ đi.

Cô đi hết một vòng rồi lại quay lên boong thuyền. Hôm nay trời đầy mây đen, dày đặc, cộng thêm cánh biển êm đềm rất dễ khiến người ta buồn chán, nhất là vào hôm trời chuyển mưa như thế này.

Trên boong thuyền có mấy người đang ngồi câu cá, là Thẩm Dật và mấy vị trưởng bối nhà anh ta.

Thẩm Dật thấy cô, quay đầu chào: “Cô Chữ.”

Cô đi tới, cũng lên tiếng chào: “Chào buổi sáng, chào mọi người.”

Người đàn ông lớn tuổi nhất khoát tay, không nói gì, ba người còn lại nhìn chằm chằm vào chiếc phao chuông trên cần câu. Thẩm Dật áy náy: “Không cần để ý làm gì, bọn họ đang mài mê câu cá.”

Chữ Thanh Hoành ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh anh ta. Gió biển thổi đến, mang theo hơi nước phả vào mặt cô. Thanh Hoành nhìn mây đen, haiz, sắp mưa rồi.

Bỗng nhiên chiếc phao chuông trên cần câu vang lên, người đàn ông lớn tuổi lập tức ngồi thẳng, hơi buông cần, thu dây rồi lựa đúng thời điểm vung cần lên một cái. Một con cá lớn khoảng hai cân mắc câu, ông ta lập tức bỏ vào giỏ câu. Thẩm Dật cười nói: “Cậu cá thật là khiến cháu phải xấu hổ rồi.”

“Cậu được cá biển chẳng qua cũng là do may mắn thôi.” Cậu thứ hai của Thẩm Dật hừ lạnh. Phao rung nhưng không có con cá nào mắc câu. Ông ta không nói gì nữa, im lặng móc mồi câu.

“Ít ra, may mắn còn hơn không có.” Người cậu cả cũng hừ một tiếng.

Thẩm Dật dường như cảm thấy mấy lão nhân gia nhà mình cãi nhau rất thú vị, vẻ mặt tươi cười: “Thật ra cậu hai cũng có vận may ấy chứ.”

Ông ta không quay đầu lại, nói: “Tiểu tử thôi nhà người chỉ được cái nói sau thôi. Vừa nãy là ai nịnh hót cậu cả thế nhỉ? Anh xem đấy, cả ngày chỉ vẽ vờ bùa ngải quỷ quái, không học hành cho ra trò, chi biết ăn chơi lêu lổng.”

Thẩm Dật bật cười: “Vâng vâng, cậu hai nói phải ạ.”

Chữ Thanh Hoành hỏi: “Anh biết vẽ tranh?”

“Tôi biết, có điều không học vẽ chuyên nghiệp thôi. Trước kia tôi từng học về sinh vật y được, nhưng cuối cùng vẫn bỏ dở.”

“Là do anh không thích ngành học này?”

Thẩm Dật lắc đầu: “Không, không phải là không thích, do ngoại ngữ của tôi không tốt, đi du học nhưng vẫn gặp nhiều trở ngại lắm.”

Chữ Thanh Hoành hỏi tiếp: “Vậy anh có mang bản vẽ nào không? Tôi rất muốn xem tranh của anh vẽ.”

Thẩm Dật đứng lên, tháo kính râm: “Tôi để ở phòng, nếu cô không ngại thì mời theo tôi.”

Chữ Thanh Hoành suy nghĩ một chút, coi như Thẩm Dật là Ám Hoa thật thì giờ này vẫn đang còn rất nhiều người nghỉ ngơi ở bên trong, chắc anh ta sẽ không dám manh động. Thôi được rồi, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Cô đi theo sau Thẩm Dật. Hôm nay anh ta không mặc tây trang chỉnh tề như những lần trước mà chỉ mặc áo sơ mi và quần nam hiệu McQueen, giày hiệu GEOX, đi lại nhanh nhẹn, tác phong rất giống họ nhà mèo.

Thẩm Dật đứng ở hành lang, quét thẻ mở cửa phòng, cố ý mở rộng cửa, sau đó đến chiếc ghế sofa bên giường giờ bản vẽ cho Chữ Thanh Hoành nhìn. Bên trong có ba bức tranh đã hoàn thành, còn một cái chỉ mới vẽ được một nửa. Màu sắc bức tranh phối khá đều nhưng vẫn khiến người ta mơ hồ cảm thấy có chút quái dị, nhìn không ra có gì đó không ổn, những chỗ để trắng trên bản vẽ chỉ rất nhỏ, mang lại cảm giác bí bách, không thoải mái.

Chữ Thanh Hoành xem qua bức tranh đã hoàn thành rồi chú ý tới bức tranh còn dang dở kia, là khung cảnh nhà ăn hôm qua, có rất nhiều khuôn mặt, tuy rằng nét vẽ khá đơn giản nhưng lại rất trừu tượng, nhưng thần thái của mỗi người trong bức tranh lại được khắc họa rất rõ nét. Cô nhìn về góc vẽ quầy bar, có ba người, là Tô Quý, bạn trai cô ta, cùng Tiêu Cửu Thiệu đứng nói chuyện. Bạn trai cô ta mang vẻ mặt cảnh giác, đề phòng, còn Tô Quý và Tiêu Cửu Thiệu lại trái ngược, rất thoải mái. Cách khắc họa trong bức tranh chẳng kém gì cô quan sát ngày hôm qua.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và Thẩm Dật là, anh ta nhớ rõ từng biểu tình trên mặt từng người để rồi khắc họa rất chi tiết, còn cô chỉ ghi nhớ trong một khoảng thời gian rất ngắn. Chữ Thanh Hoành kinh ngạc phát hiện, phong cách vẽ của anh ta là vẽ theo trí nhớ.

Cô thôi ngắm mấy bức tranh, nói: “Thật ra tôi nhìn không hiểu nội dung bức tranh nhưng cách vẽ của anh rất đặc biệt khiến người ta khó mà quên được.”

Thẩm Dật rất khiêm tốn: “Chẳng qua tiện tay về thế thôi.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Mấy cậu của tôi câu cá chắc cũng chán rồi, bây giờ tôi sẽ đi mượn nhà bếp của du thuyền nấu, không biết có vinh hạnh được mời cô Chừ cùng ăn một bữa cơm hay không?”

Chừ Thanh Hoành nhanh chóng đồng ý.

Ngày tiếp theo, cô ngồi ở thuyền nhìn bốn lão nhân gia nhà Thẩm Dật câu cá, xế chiều lại ngồi bên cạnh xem Thẩm Dật tiếp tục hoàn thành nốt bức tranh mới được một nửa kia.

Chừ Thanh Hoành cố ý chọn một cuốn tiểu thuyết kín chữ, không có lấy một bức tranh minh hoạ nào rồi đưa cho Thẩm Dật nhìn. Anh ta lật qua mấy trang sách rồi mỉm cười, cô cảm thấy anh ta hình như không hề tính toán điều gì cả. Thẩm Dật có vẻ không có đủ kiên nhẫn để đọc hết cuốn tiểu thuyết dày đặc chữ này. Chỉ riêng về mặt này, khả năng anh ta là Âm Hoa đã giảm xuống đáng kể. Âm Hoa rất giỏi về những ngành, lĩnh vực liên quan đến lý, hoá, sinh, còn có thể tự chế thuốc nổ, đường dẫn cực mạnh. Âm Hoa tuyệt đối không bao giờ nhìn tới những thứ gì có nhiều chữ, kể cả một nửa trang sách cũng không đọc hết, vậy làm sao có đủ kiên nhẫn để lật giờ cuốn tiểu thuyết dày đặc chữ nghĩa này?

Ngày tiếp theo, Chừ Thanh Hoành mệt muốn chết, nằm co quắp trên giường, không nhúc nhích, nhưng hết lần này tới lần khác Tiêu Cửu Thiệu lấy danh nghĩa là nhân viên phục vụ đến gõ cửa phòng cô, kéo cô ngồi dậy.

Chừ Thanh Hoành nhàm chán lật giờ tạp chí thời thượng và một cuốn tiểu thuyết ngôn tình mua được ở hàng báo trên thuyền, ngáp liền mấy cái: “Anh không chịu an phận ở phòng mà nghỉ ngơi, chạy tới chỗ em làm gì?”

“Mấy người kia định chơi bài đầu đêm, ồn ào quá làm anh không tập trung được.” Tiêu Cửu Thiệu bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sofa, dựa lưng vào gối, không nhúc nhích. Nếu không phải anh đang mờ to mắt nhìn mình thì Chừ Thanh Hoành sẽ cho rằng anh đã ngủ quên.

“Vô lý, bất lịch sự! Người ta ở phòng anh làm ồn, anh lại ngang nhiên chạy qua phòng em thế này đây hả?”

Tiêu Cửu Thiệu không để ý tới cô, có vẻ anh hoàn toàn đang đắm chìm trong một thế giới của riêng mình. Chừ Thanh Hoành nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ, bình thường cô cũng không ngủ vào giờ này. Mấy hôm nay, vào giờ này, cô sẽ đi dạo một vòng trên thuyền cho thoải mái. Xem tạp chí một lát cũng chán, mở tivi thì sợ làm phiền anh, thế là cô ngồi ngắm anh chăm chú. Nhìn chăm chăm mãi vào một vật hoá ra cũng có tác dụng thôi miên, không bao lâu sau, cô bắt đầu mơ mơ màng màng.

Đột nhiên, Chừ Thanh Hoành bật dậy: “Anh đang định làm gì?”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô chăm chú: “Em lại giường ngủ đi.”

Chừ Thanh Hoành xoa xoa mặt: “Được rồi, vậy anh cứ tiếp tục, lúc đi nhớ đóng cửa lại, đừng đánh thức em.”

Anh cau mày: “Em thật sự không tìm không phải thế sao?”

Chừ Thanh Hoành mắt nhắm mắt mở quay trở về phòng ngủ, chui vào chăn, gối đầu chưa ngay ngắn đã nằm ngay đơ. Ngủ một mạch tới 6 giờ rưỡi cô mới dậy rửa mặt, sau đó đi ra phòng khách, sau đó nữa... cô nhìn thấy Tiêu Cửu Thiệu! Anh không những không về mà còn ngồi ở đó, người hơi đổ về trước, lưng thẳng tắp, chuyên chú xếp bài thành một chồng cao ngất.

Cô rót cho anh một cốc nước khoáng: “Anh cả đêm không ngủ đây à?”

Tay anh bỗng run lên, chồng bài cao ngất ngưỡng cũng theo đó mà đổ xuống. Tiêu Cửu Thiệu ngẩng đầu: “...Anh cũng không rõ.”

“Không rõ cái gì?”

“Trong chuyến đi Đông Thái Bình Dương lần này, có một người khách đã đặt trước gần một nửa chỗ, cuối cùng lại không có mặt.” Tiêu Cửu Thiệu nói, “Bởi vì đối phương đã thanh toán trước một khoản tiền cho nên một vài chỗ đã đặt bị bán ra ngoài với giá thấp không kiểm soát, vì sao chứ?”

“Vậy thì sao?” Biết đâu vị khách đấy là một đại gia nào đấy, hoặc cũng có thể là một công ty du lịch, đến ngày khởi hành thì có chút thay đổi nên không có mặt. Điều này cũng rất bình thường.

“Người đã đặt trước chỗ ấy chỉ để lại số điện thoại di động, hẹn ngày chuyển khoản tiền. Hệ thống kiểm tra của chúng ta đã truy ra được số điện thoại đó là của một người tên Ngô Y Thanh, trợ lý của Tô Quý.”

Chừ Thanh Hoành kinh ngạc.

“Hơn nữa, số điện thoại đó lại chính là số mà Tô Quý đang dùng, cũng chính là số được in trên tám danh thiếp cô ta đưa cho anh.” Tiêu Cửu Thiệu cau mày, “Vì sao? Anh vẫn chưa thể giải thích được.”

“Em không hiểu anh cứ liên tục hỏi vì sao, rốt cục muốn biết rõ cái gì đây? Nếu Tô Quý đặt nhiều chỗ như vậy nhưng đến cuối cùng chỉ đến với một người bạn thì cũng không khó hiểu mà.”

“Chuyển khoản bằng tiền mặt, vì sao lại chọn cách này?” Tiêu Cửu Thiệu đứng lên, bước vài bước lại quay trở lại, nắm tay cô, “Nếu là em, liệu em có bỏ qua thể tín dụng mà chọn cách giao tiền trực tiếp hay không?”

Chữ Thanh Hoành hỏi: “Ý anh muốn ám chỉ cô ta là Ám Hoa?”

“Tô Quý không phải Ám Hoa. Cô ta còn không biết được đâu là một công thức hoá học phân tử.”

“Vây chẳng phải là chuyện kia với Ám Hoa không hề liên quan nhau sao? Quá mức chú ý một chi tiết có đôi khi sẽ phản tác dụng.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô: “Anh đã sai khi để em bị cụng đầu vào bàn.”

Chữ Thanh Hoành không phản ứng gì, đến khi quay về chỗ ngồi rồi mới hiểu ý anh: “Em là người Trái Đất hiền lành, không nên so đo với kẻ lập dị đến từ sao Hỏa như anh.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn đồng hồ đeo tay, khoác vội áo vest trên sofa: “Anh phải đi họp rồi, tối lại tới tìm em.”

Đã hai ngày bình yên trôi qua, bình yên đến mức không thể bình yên hơn, thậm chí còn có mức nhàm chán.

Chữ Thanh Hoành vẫn không hiểu, chẳng lẽ lần này Ám Hoa chỉ là đi du lịch một cách đúng nghĩa hay sao? Bao nhiêu trinh sát tinh anh đều tập trung ở đây để làm trò cười hả?

Sóng yên biển lặng mức này, cũng có thể là bình yên trước cơn bão.

Chữ Thanh Hoành ngồi ở góc ngoặt của hành lang, tay lật sách, đầu óc nghĩ vẩn vơ. Hai ngày qua cô đã đi quan sát mọi nơi trên con thuyền này, cũng hiểu ra, sau này bản thân không nên tự hành động nữa, tránh làm hỏng kế hoạch của cục trưởng Lăng và các đồng nghiệp.

Lát sau, có người nhẹ nhàng đi tới, ngồi bên cạnh cô trên chiếc ghế dài.

Cô liếc nhìn, là Tô Quý.

Tô Quý mặc áo sơ tằm mỏng tanh, quần dài màu đen, có vẻ lười biếng, khẽ cười, hỏi: “Cô đang đọc sách sao? Đêm nay có tiệc rượu đấy, cô đã có bạn nhảy chưa?”

Chữ Thanh Hoành sực nhớ ra, đêm nay theo lịch trình sẽ là một bữa tiệc, có kèm theo cả buổi bán đấu giá rượu nho, trong đó có một vài chai là rượu cực phẩm xuất khẩu. Trong đầu cô bây giờ chỉ xoay quanh Ám Hoa, cái gì khác cũng không thể nhớ: “Còn chưa có.”

Tô Quý ồ lên một tiếng, nhún mày: “Tôi thấy cô với cái anh chàng bartender đẹp trai kia khá thân nhau, còn tưởng đấy là bạn nhảy của cô chứ.”

“Chúng tôi không quen nhau.”

“Cũng đúng.” Cô ta mỉm cười, “Tuy rằng là trai đẹp đấy nhưng chẳng qua cũng chỉ là ăn cơm nhão, cô có để ý thấy chiếc đồng hồ trên tay anh ta chưa? Rất phô trương, giá xa xỉ, có lẽ là của khách hàng cho anh ta. Người như thế, chơi đùa xong là hết luôn.”

Chữ Thanh Hoành trầm nghĩ, Tiêu Cửu Thiệu rốt cuộc là nhập vai quá tốt hay trên người anh có cái gì kì quái mà lại có thể làm cho Tô Quý hiểu lầm như vậy? Cô không biết tiếp lời ra sao nên đành đổi đề tài: “Cô nói vậy, chẳng lẽ cô rất khinh thường đám đàn ông ư?”

Tô Quý lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, hít một hơi, nhả ra một vòng khói lượn lờ, thoang thoang hương táo: “Cô nói đúng rồi đấy. Tôi cực kì khinh thường bọn họ.”

“Cô mang plus one rất đẹp.”

* Plus one là cái gì? Ai biết thì giúp tớ với

Tô Quý cười: “Ừ, đáng đáp không tệ, cũng hợp với tuổi nên mới mang theo bên người.” Cô ta hơi híp mắt, nhìn về phía chân trời xa: “Không nghĩ tới sẽ nhàm chán như thế này. Cứ tưởng sẽ có người chơi cùng cho khuây khỏa, ai dè không thất bóng dáng, biết thế tôi chẳng đi.”

Chữ Thanh Hoành: “Maayd lần trước tôi từng có dịp đi tới Đông Thái Bình Dương như lần này, nhưng không nhàm chán vậy đâu. Buổi tối sẽ có nhiều người tập trung lại cùng chơi bài bết, rất kích thích.”

Tô Quý hơi thả lỏng người, lười biếng mở miệng: “Đúng thế. Còn năm nay thì sao chứ? Số người ham vui như tôi với cô, ngồi vào bàn ăn không mặc tây trang, không tuân lễ nghi, góp lại một bàn chơi bài cũng không đủ.”

Mây đen dần dần kéo tới, Chữ Thanh Hoành hạ giọng: “Đêm nay trời sẽ mưa.....”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hôm sau, Chữ Thanh Hoành dậy rất sớm, đi dạo một vòng khắp du thuyền nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Nhìn ai cũng không có vẻ gì là Ám Hoa, bằng không, chắc cô phải nghi ngờ họ chính là Ám Hoa thật mất.

Lúc cô đi tới hành lang phía đông thì gặp Tiêu Cửu Thiệu, sắc mặt anh có vẻ không tốt, nắm tay cô kéo về phía đuôi thuyền: “Em nói với Tô Quý cái gì vậy hả?”

“Nói cái gì? Em với cô ta không quen biết thì lấy gì mà nói chuyện?”

“Cô ta nói với anh, em đứng nói chuyện với cô ta, còn bảo em trả cho anh năm lần giá, anh mới chịu tới phòng phục vụ em! Thế mà còn bảo là không liên quan sao?”

“Em không biết.”

Tiêu Cửu Thiệu không tức giận mặc dù sắc mặt rất khó coi: “Nếu lần sau em còn dám nói hươu nói vượn, anh không ngại dạy dỗ em thêm lần nữa giống như tối hôm qua đâu.”

“Như thế là bạo lực gia đình.”

“Đúng.” Anh mỉm cười, “Là bạo lực gia đình. Có cần anh dạy em thêm một chút về kiến thức ngành pháp y không?”

Chữ Thanh Hoành tức giận bỏ đi.

Cô đi hết một vòng rồi lại quay lên boong thuyền. Hôm nay trời đầy mây đen, dày đặc, cộng thêm cảnh biển êm đềm rất dễ khiến người ta buồn chán, nhất là vào hôm trời chuyển mưa như thế này.

Trên boong thuyền có mấy người đang ngồi câu cá, là Thẩm Dật và mấy vị trưởng bối nhà anh ta.

Thẩm Dật thấy cô, quay đầu chào: “Cô Chữ.”

Cô đi tới, cũng lên tiếng chào: “Chào buổi sáng, chào mọi người.”

Người đàn ông lớn tuổi nhất khoát tay, không nói gì, ba người còn lại nhìn chằm chằm vào chiếc phao chuông trên cần câu. Thẩm Dật áy náy: “Không cần để ý làm gì, bọn họ đang mải mê câu cá.”

Chữ Thanh Hoành ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh anh ta. Gió biển thổi đến, mang theo hơi nước phả vào mặt cô. Thanh Hoành nhìn mây đen, haiz, sắp mưa rồi.

Bỗng nhiên chiếc phao chuông trên cần câu vang lên, người đàn ông lớn tuổi lập tức ngồi thẳng, hơi buông cần, thu dây rồi lựa đúng thời điểm vung cần lên một cái. Một con cá lớn khoảng hai cân mắc câu, ông ta lập tức bỏ vào giỏ câu. Thẩm Dật cười nói: “Cậu cá thật là khiến cháu phải xấu hổ rồi.”

“Cậu được cá biển chẳng qua cũng là do may mắn thôi.” Cậu thứ hai của Thẩm Dật hừ lạnh. Phao rung nhưng không có con cá nào mắc câu. Ông ta không nói gì nữa, im lặng móc mồi câu.

“Ít ra, may mắn còn hơn không có.” Người cậu cả cũng hừ một tiếng.

Thẩm Dật dường như cảm thấy mấy lão nhân gia nhà mình cãi nhau rất thú vị, vẻ mặt tươi cười: “Thật ra cậu hai cũng có vận may ấy chứ.”

Ông ta không quay đầu lại, nói: “Tiểu tử thói nhà người chỉ được cái nói sau thôi. Vừa nãy là ai nịnh hót cậu cả thế nhỉ? Anh xem đây, cả ngày chỉ vẽ vờ bùa ngải quỷ quái, không học hành cho ra trò, chỉ biết ăn chơi lêu lổng.”

Thẩm Dật bật cười: “Vâng vâng, cậu hai nói phải ạ.”

Chữ Thanh Hoành hỏi: “Anh biết về tranh?”

“Tôi biết, có điều không học về chuyên nghiệp thôi. Trước kia tôi từng học về sinh vật y dược, nhưng cuối cùng vẫn bỏ dở.”

“Là do anh không thích ngành học này?”

Thẩm Dật lắc đầu: “Không, không phải là không thích, do ngoại ngữ của tôi không tốt, đi du học nhưng vẫn gặp nhiều trở ngại lắm.”

Chữ Thanh Hoành hỏi tiếp: “Vậy anh có mang bản vẽ nào không? Tôi rất muốn xem tranh của anh vẽ.”

Thẩm Dật đứng lên, tháo kính râm: “Tôi ở ở phòng, nếu cô không ngại thì mời theo tôi.”

Chữ Thanh Hoành suy nghĩ một chút, coi như Thẩm Dật là Ám Hoa thật thì giờ này vẫn đang còn rất nhiều người nghi ngờ ở bên trong, chắc anh ta sẽ

không dám mạnh động. Thôi được rồi, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Cô đi theo sau Thẩm Dật. Hôm nay anh ta không mặc tây trang chỉnh tề như những lần trước mà chỉ mặc áo sơ mi và quần nam hiệu McQueen, giày hiệu GEOX, đi lại nhanh nhẹn, tác phong rất giống họ nhà mèo.

Thẩm Dật đứng ở hành lang, quét thẻ mở cửa phòng, cố ý mở rộng cửa, sau đó đến chiếc ghế sofa bên giường giờ bản vẽ cho Chữ Thanh Hoành nhìn. Bên trong có ba bức tranh đã hoàn thành, còn một cái chỉ mới vẽ được một nửa. Màu sắc bức tranh phối khá đều nhưng vẫn khiến người ta mơ hồ cảm thấy có chút quái dị, nhìn không ra có gì đó không ổn, những chỗ để trắng trên bản vẽ chỉ rất nhỏ, mang lại cảm giác bí bách, không thoải mái.

Chữ Thanh Hoành xem qua bức tranh đã hoàn thành rồi chú ý tới bức tranh còn dang dở kia, là khung cảnh nhà ăn hôm qua, có rất nhiều khuôn mặt, tuy rằng nét vẽ khá đơn giản nhưng lại rất trừu tượng, nhưng thần thái của mỗi người trong bức tranh lại được khắc họa rất rõ nét. Cô nhìn về góc vẽ quây bar, có ba người, là Tô Quý, bạn trai cô ta, cùng Tiêu Cửu Thiệu đứng nói chuyện. Bạn trai cô ta mang vẻ mặt cảnh giác, đề phòng, còn Tô Quý và Tiêu Cửu Thiệu lại trái ngược, rất thoải mái. Cách khắc họa trong bức tranh chẳng kém gì cô quan sát ngày hôm qua.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và Thẩm Dật là, anh ta nhớ rõ từng biểu tình trên mặt từng người để rồi khắc họa rất chi tiết, còn cô chỉ ghi nhớ trong một khoảng thời gian rất ngắn. Chữ Thanh Hoành kinh ngạc phát hiện, phong cách vẽ của anh ta là vẽ theo trí nhớ.

Cô thôi ngắm mấy bức tranh, nói: “Thật ra tôi nhìn không hiểu nội dung bức tranh nhưng cách vẽ của anh rất đặc biệt khiến người ta khó mà quên được.”

Thẩm Dật rất khiêm tốn: “Chẳng qua tiện tay vẽ thế thôi.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Mấy cậu của tôi câu cá chắc cũng chán rồi, bây giờ tôi sẽ đi mượn nhà bếp của du thuyền nấu, không biết có vinh hạnh được mời cô Chữ cùng ăn một bữa cơm hay không?”

Chữ Thanh Hoành nhanh chóng đồng ý.

Ngày tiếp theo, cô ngồi ở thuyền nhìn bốn lão nhân gia nhà Thẩm Dật câu cá, xế chiều lại ngồi bên cạnh xem Thẩm Dật tiếp tục hoàn thành nốt bức tranh mới được một nửa kia.

Chữ Thanh Hoành cố ý chọn một cuốn tiểu thuyết kín chữ, không có lấy một bức tranh minh họa nào rồi đưa cho Thẩm Dật nhìn. Anh ta lật qua mấy trang sách rồi mỉm cười, cô cảm thấy anh ta hình như không hề tính toán điều gì cả. Thẩm Dật có vẻ không có đủ kiên nhẫn để đọc hết cuốn tiểu thuyết dày đặc chữ này. Chỉ riêng về mặt này, khả năng anh ta là Âm Hoa đã giảm xuống đáng kể. Âm Hoa rất giỏi về những ngành, lĩnh vực liên quan đến lý, hoá, sinh, còn có thể tự chế thuốc nổ, đường dẫn cực mạnh. Âm Hoa tuyệt đối không bao giờ nhìn tới những thứ gì có nhiều chữ, kể cả một nửa trang sách cũng không đọc hết, vậy làm sao có đủ kiên nhẫn để lật giờ cuốn tiểu thuyết dày đặc chữ nghĩa này?

Ngày tiếp theo, Chữ Thanh Hoành mệt mỏi muốn chết, nằm co quắp trên giường, không nhúc nhích, nhưng hết lần này tới lần khác Tiêu Cửu Thiệu lấy danh nghĩa là nhân viên phục vụ đến gõ cửa phòng cô, kéo cô ngồi dậy.

Chữ Thanh Hoành nhàm chán lật giờ tạp chí thời thượng và một cuốn tiểu thuyết ngôn tình mua được ở hàng báo trên thuyền, ngáp liên mấy cái: “Anh không chịu an phận ở phòng mà nghỉ ngơi, chạy tới chỗ em làm gì?”

“Mấy người kia định chơi bài đầu đêm, ồn ào quá làm anh không tập trung được.” Tiêu Cửu Thiệu bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sofa, dựa lưng vào gối, không nhúc nhích. Nếu không phải anh đang mở to mắt nhìn mình thì Chữ Thanh Hoành sẽ cho rằng anh đã ngủ quên.

“Vô lý, bất lịch sự! Người ta ở phòng anh làm ồn, anh lại ngang nhiên chạy qua phòng em thế này đây hả?”

Tiêu Cửu Thiệu không để ý tới cô, có vẻ anh hoàn toàn đang đắm chìm trong một thế giới của riêng mình. Chữ Thanh Hoành nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ, bình thường cô cũng không ngủ vào giờ này. Mấy hôm nay, vào giờ này, cô sẽ đi dạo một vòng trên thuyền cho thoải mái. Xem tạp chí một lát cũng chán, mở tivi thì sợ làm phiền anh, thế là cô ngồi ngắm anh chăm chú. Nhìn chăm chăm mãi vào một vật hoá ra cũng có tác dụng thôi miên, không bao lâu sau, cô bắt đầu mơ mơ màng màng.

Đột nhiên, Chữ Thanh Hoành bật dậy: “Anh đang định làm gì?”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô chăm chú: “Em lại giường ngủ đi.”

Chữ Thanh Hoành xoa xoa mặt: “Được rồi, vậy anh cứ tiếp tục, lúc đi nhớ đóng cửa lại, đừng đánh thức em.”

Anh cau mày: “Em thật sự không tìm không phối thể sao?”

Chữ Thanh Hoành mắt nhắm mắt mở quay trở về phòng ngủ, chui vào chăn, gối đầu chưa ngay ngắn đã nằm ngay đơ. Ngủ một mạch tới 6 giờ rưỡi cô mới dậy rửa mặt, sau đó đi ra phòng khách, sau đó nữa... cô nhìn thấy Tiêu Cửu Thiệu! Anh không những không về mà còn ngồi ở đó, người hơi đổ về trước, lưng thẳng tắp, chuyên chú xếp bài thành một chồng cao ngất.

Cô rót cho anh một cốc nước khoáng: “Anh cả đêm không ngủ đây à?”

Tay anh bỗng run lên, chồng bài cao ngất ngưỡng cũng theo đó mà đổ xuống. Tiêu Cửu Thiệu ngẩng đầu: “...Anh cũng không rõ.”

“Không rõ cái gì?”

“Trong chuyến đi Đông Thái Bình Dương lần này, có một người khách đã đặt trước gần một nửa chỗ, cuối cùng lại không có mặt.” Tiêu Cửu Thiệu nói, “Bởi vì đối phương đã thanh toán trước một khoản tiền cho nên một vài chỗ đã đặt bị bán ra ngoài với giá thấp không kiểm soát, vì sao chứ?”

“Vậy thì sao?” Biết đâu vị khách đấy là một đại gia nào đấy, hoặc cũng có thể là một công ty du lịch, đến ngày khởi hành thì có chút thay đổi nên không có mặt. Điều này cũng rất bình thường.

“Người đã đặt trước chỗ ấy chỉ để lại số điện thoại di động, hẹn ngày chuyển khoản tiền. Hệ thống kiểm tra của chúng ta đã truy ra được số điện thoại đó là của một người tên Ngô Y Thanh, trợ lý của Tô Quý.”

Chữ Thanh Hoành kinh ngạc.

“Hơn nữa, số điện thoại đó lại chính là số mà Tô Quý đang dùng, cũng chính là số được in trên tấm danh thiếp cô ta đưa cho anh.” Tiêu Cửu Thiệu cau mày, “Vì sao? Anh vẫn chưa thể giải thích được.”

“Em không hiểu anh cứ liên tục hỏi vì sao, rốt cục muốn biết rõ cái gì đây? Nếu Tô Quý đặt nhiều chỗ như vậy nhưng đến cuối cùng chỉ đến với một người bạn thì cũng không khó hiểu mà.”

“Chuyển khoản bằng tiền mặt, vì sao lại chọn cách này?” Tiêu Cửu Thiệu đứng lên, bước vài bước lại quay trở lại, nắm tay cô, “Nếu là em, liệu em có bỏ qua thể tín dụng mà chọn cách giao tiền trực tiếp hay không?”

Chữ Thanh Hoành hỏi: “Ý anh muốn ám chỉ cô ta là Ám Hoa?”

“Tô Quý không phải Ám Hoa. Cô ta còn không biết được đâu là một công thức hoá học phân tử.”

“Vậy chẳng phải là chuyện kia với Ám Hoa không hề liên quan nhau sao? Quá mức chú ý một chi tiết có đôi khi sẽ phản tác dụng.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn cô: “Anh đã sai khi để em bị cụng đầu vào bàn.”

Chữ Thanh Hoành không phản ứng gì, đến khi quay về chỗ ngồi rồi mới hiểu ý anh: “Em là người Trái Đất hiền lành, không nên so đo với kẻ lập dị đến từ sao Hào như anh.”

Tiêu Cửu Thiệu nhìn đồng hồ đeo tay, khoác vội áo vest trên sofa: “Anh phải đi họp rồi, tối lại tới tìm em.”

Đã hai ngày bình yên trôi qua, bình yên đến mức không thể bình yên hơn, thậm chí còn có mức nhàm chán.

Chữ Thanh Hoành vẫn không hiểu, chẳng lẽ lần này Ám Hoa chỉ là đi du lịch một cách đúng nghĩa hay sao? Bao nhiêu trinh sát tinh anh đều tập trung ở đây để làm trò cười hả?

Sóng yên biển lặng mức này, cũng có thể là bình yên trước cơn bão.

Chữ Thanh Hoành ngồi ở góc ngoặt của hành lang, tay lật sách, đầu óc nghĩ vẩn vơ. Hai ngày qua cô đã đi quan sát mọi nơi trên con thuyền này, cũng hiểu ra, sau này bản thân không nên tự hành động nữa, tránh làm hỏng kế hoạch của cục trưởng Lăng và các đồng nghiệp.

Lát sau, có người nhẹ nhàng đi tới, ngồi bên cạnh cô trên chiếc ghế dài.

Cô liếc nhìn, là Tô Quý.

Tô Quý mặc áo tơ tằm mỏng tanh, quần dài màu đen, có vẻ lười biếng, khẽ cười, hỏi: “Cô đang đọc sách sao? Đêm nay có tiệc rượu đấy, cô đã có bạn nhảy chưa?”

Chữ Thanh Hoành sực nhớ ra, đêm nay theo lịch trình sẽ là một bữa tiệc, có kèm theo cả buổi bán đấu giá rượu nho, trong đó có một vài chai là rượu cực phẩm xuất khẩu. Trong đầu cô bây giờ chỉ xoay quanh Ám Hoa, cái gì khác cũng không thể nhớ: “Còn chưa có.”

Tô Quý ồ lên một tiếng, nhú mày: “Tôi thấy cô với cái anh chàng bartender đẹp trai kia khá thân nhau, còn tưởng đấy là bạn nhảy của cô chứ.”

“Chúng tôi không quen nhau.”

“Cũng đúng.” Cô ta mỉm cười, “Tuy rằng là trai đẹp đấy nhưng chẳng qua cũng chỉ là ăn cơm nhão, cô có để ý thấy chiếc đồng hồ trên tay anh ta chưa? Rất phô trương, giá xa xỉ, có lẽ là của khách hàng cho anh ta. Người như thế, chơi đùa xong là hết luôn.”

Chữ Thanh Hoành trầm nghĩ, Tiêu Cửu Thiệu rốt cuộc là nhập vai quá tốt hay trên người anh có cái gì kì quái mà lại có thể làm cho Tô Quý hiểu lầm như vậy? Cô không biết tiếp lời ra sao nên đành đổi đề tài: “Cô nói vậy, chẳng lẽ cô rất khinh thường đám đàn ông ư?”

Tô Quý lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, hít một hơi, nhả ra một vòng khói lượn lờ, thoang thoang hương táo: “Cô nói đúng rồi đấy. Tôi cực kì khinh thường bọn họ.”

“Cô mang plus one rất đẹp.”

* Plus one là cái gì? Ai biết thì giúp tớ với

Tô Quý cười: “Ừ, đáng đáp không tệ, cũng hợp với tuổi nên mới mang theo bên người.” Cô ta hơi híp mắt, nhìn về phía chân trời xa: “Không nghĩ tới sẽ

nhàm chán như thế này. Cứ tưởng sẽ có người chơi cùng cho khuấy khuấy, ai dè không thất bóng dáng, biết thế tôi chẳng đi.”

Chữ Thanh Hoành: “Maayd lần trước tôi từng có dịp đi tới Đông Thái Bình Dương như lần này, nhưng không nhàm chán vậy đâu. Buổi tối sẽ có nhiều người tập trung lại cùng chơi bài brit, rất kích thích.”

Tô Quý hơi thả lỏng người, lười biếng mở miệng: “Đúng thế. Còn năm nay thì sao chứ? Số người ham vui như tôi với cô, ngồi vào bàn ăn không mặc tây trang, không tuân lễ nghi, góp lại một bàn chơi bài cũng không đủ.”

Mây đen dần dần kéo tới, Chữ Thanh Hoành hạ giọng: “Đêm nay trời sẽ mưa.....”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Hình Mẫn nhìn xung quanh một vòng rồi nói với quản lý: “Nhanh đi mời bác sĩ.” Người quản lý sừng sốt vài giây rồi phản ứng kịp, quay gót chạy ra ngoài.

Hình Mẫn ngồi xồm xuống, nhìn vết thương của Tô Quý rồi đưa tay xé một vạt tà váy dài để giúp cô ta cầm máu. Ông ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nhìn về phía Chữ Thanh Hoành: “Ồ đây có ai đã từng học qua kĩ năng cấp cứu?” Chữ Thanh Hoành lập tức hiểu ý, hiện giờ trong số cảnh sát có mặt ở đây, chỉ có cô và Tiêu Cửu Thiệu từng học y, đã được huấn luyện bài bản, tuy nhiên Tiêu Cửu Thiệu tuyệt đối không thể để bại lộ thân phận lúc này, bằng không toàn bộ kế hoạch sẽ tiêu tùng.

Cô đang định bước tới thì cậu cả của Thẩm Dật đã bước nhanh về phía anh ta, tát một cái rất mạnh lên khuôn mặt điển trai của Thẩm Dật: “Cái thằng súc sinh này!” Làn da màu nâu nhạt của Thẩm Dật trở nên tái nhợt. Anh ta nắm tay thành nắm đấm, im lặng cúi đầu.

Người đàn ông đi tới trước mặt Hình Mẫn: “Tôi là thầy thuốc, nếu có thể...”

Đúng lúc này, người quản lý cũng dẫn theo bác sĩ vội vàng chạy tới, cấp cứu cho Tô Quý. Hình Mẫn nghiêm mặt, đi đi lại lại hai vòng rồi dừng lại, nhìn mặt một vài người, nói: “Anh, anh, và cả cô nữa, mời theo tôi một chút.” Sau đó quay đầu nhìn người quản lý: “Xin hỏi, tôi có thể mượn một nơi nào đó để nói chuyện với họ không?”

Trong ba người được mời đi có Chữ Thanh Hoành. Thật ra Hình Mẫn cũng chỉ muốn hỏi họ đôi ba câu đơn giản, vào lúc cắt điện, bọn họ đã làm gì?

Thẩm Dật từ trong phòng đi ra, mấy ông cậu cũng đều có mặt, sắc mặt xanh mét, hận không thể nhào tới đánh gãy chân anh ta.

Hình Mẫn hắng giọng: “Anh Thẩm Dật là người thuận tay trái, thế nhưng khi đèn vừa sáng lại thì ly rượu vỡ lại đang nằm trong tay phải của anh ta. Đứng từ góc độ của Thẩm Dật, muốn đâm trọng thương cô Tô Quý sẽ rất khó. Cho nên, theo phán đoán của tôi, khả năng Thẩm Dật là hung thủ chỉ còn lại một nửa.”

Chữ Thanh Hoành nghĩ Hình Mẫn chắc chắn biết khả năng Thẩm Dật gây án là vô cùng nhỏ, chẳng qua theo tính cẩn thận của ông, chỉ cần có khả năng, cho dù gần như là bằng không cũng không được loại trừ.

Thẩm Dật không vì lời nói ấy mà thả lỏng tinh thần, ngược lại ánh mắt càng tối lại, vẻ mặt nghiêm túc. Chữ Thanh Hoành lơ đãng quay đầu, bề ngoài Ngô Y Thanh vẫn dùng thái độ thù hận nhìn trừng trừng vào Thẩm Dật, nhưng nếu tinh mắt sẽ nhận ra anh ta vừa nhếch miệng cười lạnh, có vẻ khá đắc ý.

Chuyến du hành tới Đông Thái Bình Dương lần này xảy ra chuyện, Hình Mẫn lập tức yêu cầu tàu cập bến, hủy bỏ hoạt động lặn biển vào ngày hôm sau để đưa Tô Quý tới bệnh viện cấp cứu.

Tin này vừa đưa ra, có người lo lắng cho sự an toàn của bản thân khi mà hung thủ bây giờ vẫn đang giấu mặt, cũng có những người xúm lại yêu cầu quản lý và công ty du lịch bồi thường tổn phí. Khung cảnh khá hỗn loạn.

Chữ Thanh Hoành thấy hai đôi tình nhân trẻ tuổi đang vây quanh quản lý, liên tục yêu cầu bồi thường. Người quản lý cho dù mỉm cười rất chuyên nghiệp nhưng cũng bắt đầu mất kiên nhẫn: “Thưa quý khách, tôi đã thông báo lên lãnh đạo, phía công ty cũng đã có lời rằng khi tàu trở về nhất định sẽ bồi thường tổn phí, sẽ liên lạc với quý khách sau. Hiện tại xảy ra chuyện bất ngờ như thế này, tôi không đủ khả năng để quyết định mọi việc.”

“Công ty chủ quản của các người không phải là Tạ thị à? Không lẽ một khoản tiền bồi thường nho nhỏ cũng không thể đưa ra?”

Chữ Thanh Hoành nhớ lại bản danh sách, hai đôi tình nhân này, một cô gái tên là Lý Trân, cô gái còn lại là Chu Tú, cả bốn người đều trên dưới hai mươi tuổi. Hơn ba năm trước bọn họ cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, không có khả năng là Âm Hoa, cho nên ngay từ đầu cô đã loại họ ra khỏi danh sách tình nghi.

“Xin lỗi, cũng không phải chúng tôi không đảm bảo bồi thường mà là chuyện này nhất định phải có quyết định từ lãnh đạo mới giải quyết được.” Người quản lý nói, “Huống chi, công ty chúng tôi lại không phải là công ty con của tập đoàn Tạ thị, chúng tôi là công ty độc lập.”

“Tôi biết ông chủ của các người là Tạ Doãn Luy, là nhị thiếu gia nhà họ Tạ, đem tiền cho người mẫu, diễn viên nhiều như thế mà chút tiền bồi thường lại không có hả?”

Khoé miệng đang mỉm cười của người quản lý giật giật.

Chữ Thanh Hoành than thầm, có ông chủ như thế, nhân viên cũng khổ quá đi, sơ hở một tí lập tức biến thành cái bia cho người ta bắn bỏ. Nếu xét về mọi mặt, Tạ Doãn Luy thật sự rất kém cỏi. Cùng là anh em nhưng Tạ Doãn Thiệu lại chu toàn, cẩn trọng hơn rất nhiều.

Cô nhìn sang hướng khác, Hình Mẫn đi trước, Thẩm Dật theo sau, bất kể ở đâu, anh ta vẫn cứ leo đèo bám đuôi Hình Mẫn như thế. Hình Mẫn có chút buồn bực, quay đầu lại nói: “Cậu Thẩm, cậu không cần leo đèo theo tôi như thế, dù thế nào thì cũng sẽ không tìm ra được kết quả gì đâu.”

Thẩm Dật ủ rũ, làn da vốn rất đẹp nay hơi tái nhợt, hai tay đút trong túi quần, giọng nói bình thản: “Đội trưởng Hình, nếu tôi không đi theo ông thì không biết ở trên thuyền này còn có ai sẽ không vì sự xuất hiện của tôi mà bất tỉnh đi nữa.”

Hình Mẫn nhìn anh ta, ánh mắt nhu hoà hơn một chút. Chữ Thanh Hoành đoán có lẽ ông đang nhớ lại người thanh niên ngày trước. Người đó không giống Thẩm Dật về gương mặt con lai điển trai nhưng tính cách lại gần như là một. Hình Mẫn từng rất xem trọng cậu ta nhưng cuối cùng cậu ta bị đánh trượt, còn cô may mắn được chọn vào.

Hình Mẫn vỗ vỗ bả vai Thẩm Dật: “Cậu về phòng nghỉ ngơi đi, tôi không mong cậu lăn ra ốm trước khi buổi thẩm vấn chính thức diễn ra đâu.”

Có lẽ Thẩm Dật bị thuyết phục, trầm tư một lát rồi đồng ý, liền xoay người rời đi. Ngay lúc này, Chữ Thanh Hoành bỗng nhiên nhìn thấy khoảng không trước mặt vốn trống trải, gần như hoà làm một vào màn đêm xuất hiện một hòn đảo nhiều cây cối.

Đêm nay đã là đêm thứ ba của hành trình đi Đông Thái Bình Dương. Và đêm nay, chắc chắn cũng chính là đêm khó quên nhất trong cuộc đời mỗi du khách trên thuyền.

Chữ Thanh Hoành trở về phòng, mở cánh cửa thông ra ban công, hít hà bầu không khí ẩm ướt, thấm đượm vị tanh nồng vốn có của biển cả. Cô bật máy tính, tiếp tục đối chiếu với danh sách du khách và cắt giảm số nghi phạm.

Bỗng dưng, còi báo động vang lên inh ỏi, ngoài hành lang dồn dập tiếng bước chân. Giọng người quản lý oang oang trên loa phóng thanh: “Xin mời mọi người đến tập trung tại boong tàu, tình huống khẩn cấp, chúng tôi không thể...” Cô còn chưa nói xong thì Hình Mẫn đã chen ngang: “Tôi là Hình Mẫn, người của Cục Cảnh sát, yêu cầu tất cả mọi người tập trung trên boong tàu!”

Thanh Hoành bỗng thấy lo lắng, vợ vội ba lô rồi chạy lên tầng trên. Trong ba lô có sẵn thuốc thang và giấy tờ tùy thân cô đã sắp sẵn phòng trường hợp khẩn cấp.

Lúc cô chạy đến boong thuyền, mọi người đang tỏ ra hết sức lo lắng và bối rối, không biết có chuyện gì đang xảy ra, cô cũng vậy.

Thang dây cứu hộ đã được buộc lên thành tàu, xuống cứu hộ cũng được thả xuống rất nhiều. Thanh Hoành đưa mắt tìm kiếm, nhanh chóng nhìn thấy Tiêu Cửu Thiệu. Anh đang vừa xem đồng hồ vừa chỉnh lại thiết bị liên lạc không dây.

Cô chen vào dòng người, chạy đến bên cạnh anh, vừa mở miệng đã hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Có điều xung quanh quá ồn ào, giọng cô nhanh chóng bị nhấn chìm trong mớ âm thanh hỗn tạp.

Tiêu Cửu Thiệu thấp giọng nói mấy câu qua thiết bị liên lạc rồi mới ngẩng đầu nhìn cô. Về mặt anh rất bình tĩnh và lạnh lùng: “Em mau qua bên kia đi, đội trưởng Hình nói cái gì thì em làm cái đó.”

“Vi sao? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan tới Ám Hoa phải không?” Cô hỏi anh dồn dập nhưng thực ra trong đầu còn vô số nghi vấn khác. Lúc này, sau lưng cô bắt đầu có người trèo lên thang dây để xuống xuống cứu hộ.

Cửu Thiệu không trả lời, chăm chú quan sát bộ thu phát tín hiệu gắn trên đồng hồ đeo tay, ánh sáng màu đỏ nhấp nháy có nhịp điệu rồi tắt ngấm.

Thanh Hoành nắm lấy cánh tay anh: “Ám Hoa đâu? Các anh rốt cuộc đã tìm được hấn chưa?”

Cửu Thiệu nhìn cô trân trân, lần đầu tiên cô trông thấy biểu cảm áy trên khuôn mặt anh, thật khó để hình dung, nó giống như vẻ xấu hổ và thất vọng của đám học trò khi bị thầy cô bắt quả tang vi phạm kỷ luật. Chắc chắn là cô nhìn lầm rồi, anh vừa kiêu ngạo, vừa tự phụ về tài năng của mình như thế, làm sao có thể lộ ra vẻ mặt áy chứ?

Anh hắng giọng nhưng âm thanh phát ra lại khàn đục: “Nhiệm vụ lần này thất bại, cho nên...”

Hình Mẫn tiếp tục bắc loa thúc giục hành khách mau chóng rời khỏi tàu. Cửu Thiệu gỡ bàn tay Thanh Hoành đang nắm cánh tay mình, đẩy cô vào dòng người: “Đi mau.”

“VẬY CÒN ANH?”

Anh đứng thẳng lưng, tự tin đáp: “Anh không sao đâu.”

Hình Mẫn đương nhiên không hài lòng khi thấy họ dùng dằng như thế (thực tế Chữ Thanh Hoành cảm thấy cô với anh còn không đủ thời gian để bận rộn), ông đi tới, lôi Thanh Hoành đi đến bên thang máy: “Xuống ngay cho tôi! Tác phong chậm chạp, lè mề chẳng khác gì mấy người kia.”

Chữ Thanh Hoành xuống xuống cứu hộ, gương mặt lộ vẻ hoang mang, lo sợ, toàn bộ thần kinh như tê liệt. Đây không phải là lần đầu tiên cô phải đối mặt với tình huống như thế này, hơn ba năm trước, ngay khi cô vừa bước ra khỏi cửa nhà hát Ly Ca, linh tính mách bảo cô quay đầu lại, nhìn thấy ngọn lửa như vòi rồng phun ra từ đại sảnh rực rỡ ánh đèn của nhà hát, đèn chum trên trần nhà rung lên và vỡ tan tành, mảnh vụn văng tứ tung, thời gian như ngừng lại ngay khoảnh khắc đó. Cô thậm chí còn nhìn thấy bức tường trước mặt từ từ nứt toác. Đám đông gào thét hỗn loạn, xô nhau chạy ra ngoài, còn cô lại gắng sức chen vào bên trong.

Hai người quan trọng nhất cuộc đời cô đang ngồi ở hàng ghế VIP trong nhà hát, họ không hề hay biết về vụ nổ đáng sợ vừa xảy ra. Họ nhất định đang hoảng sợ giống như cô lúc này, vì cô mà lo lắng, muốn được trông thấy cô ngay lập tức.

Còn bây giờ, cảnh tượng khủng khiếp ngày ấy lại được tái hiện thêm lần nữa.

Cô thấy bóng Cửu Thiệu thấp thoáng trên boong tàu chói sáng ánh đèn, lưng thẳng tắp, nghiêng đầu nói gì đó vào thiết bị liên lạc không dây. Trước ngày khởi hành làm nhiệm vụ, anh đã cắt tóc, để lộ vàng trán trơn bóng.

Như thể có ai đó vừa nhấn vào nút dừng hình.

Tiêu Cửu Thiệu nhìn chăm chăm vào bộ thu phát tín hiệu. Họ sử dụng bảng mã Morse để truyền các thông tin điện báo. Đèn tín hiệu liên tục nhấp nháy, thỉnh thoảng dừng lại rồi lại tiếp tục nhấp nháy, đó là tín tức gửi đến từ Lăng Trác Viễn: “Fail”. Khi những chữ cái cuối cùng xuất hiện, nỗi đau khổ không bút nào tả xiết cuộn trào trong tim anh.

Anh ấn nút gửi thông báo đã được cài đặt sẵn: “Hành động thất bại, mọi người hãy mau rút lui.”

Đột nhiên, Cửu Thiệu nhìn chăm chăm vào bộ thu phát tín hiệu bây giờ đang tiếp tục nhấp nháy, lại là một tín nhắn khác được gửi từ cậu anh. Anh âm thầm mã hoá tín hiệu và tín nhắn hiện ra dần đầy đủ: “G... A... M... E... O... V... E... R...” (trò chơi kết thúc).

Anh kinh ngạc, thờ dốc, cậu anh, cục trưởng Lăng đang ở cùng một chỗ với Ám Hoa thế nhưng lại không phát tín hiệu vậy bắt. Tình trạng này đã diễn ra bao lâu? Có phải ngay từ lúc họ nhận được mệnh lệnh đưa hành khách rời khỏi tàu? Anh gạt cánh tay chắn trước mặt mình, chạy thật nhanh về phía cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Có khoảng gần một trăm phòng cho du khách trên du thuyền này, ngoài ra còn có buồng máy và các khoang nội bộ khác mà chỉ có các kỹ sư chuyên trách mới được ra vào. Chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể tìm ra hai người họ là điều không tưởng. Dầu vậy, anh vẫn muốn thử sức một lần.

Trong đầu anh thăm về lại sơ đồ mặt cắt ngang tổng thể của con tàu rồi xác định một số địa điểm có khả năng cao nhất theo lối tư duy của Ám Hoa.

Cửa hành lang vừa mở, luồng lửa lập tức quét đến, luồng khí cực mạnh cuốn anh vào rồi lại hất anh lên không trung không thương tiếc.

Tiếng ồn ào bên tai anh xa dần, thế giới dường như tắt hết thanh âm.

Cửu Thiệu cảm giác được cơ thể mình đã mất đi tri giác, đang dần chìm vào biển nước lạnh băng. Anh cố mở mắt, mặt biển tươi đẹp màu nhưng tím sẫm dưới nền trời u tối. Anh chìm xuống sâu hơn, rất chậm, rất chậm, dưới đáy biển, vô số sinh vật nhỏ bé, mỏng manh nhấp nháy snags như những vì tinh tú trên trời cao.

Cho dù dùng lý trí sáng suốt và tư duy khoa học cứng nhắc để bình luận, nhất định anh vẫn sẽ nói rằng: biển đêm nay thật đẹp!

Khi con tàu nổ tung, xuống cứu hộ cũng bị nổ theo, Chữ Thanh Hoành cảm thấy cơ thể cô bị hất mạnh xuống biển, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cô hoàn toàn mất cảm giác. Nhưng rồi cô nhanh chóng tỉnh táo lại và gắng sức ngoi lên mặt biển.

Xung quanh cô đều là người gặp nạn bị hất xuống biển, theo bản năng, cô đưa tay kéo lấy một người gần đó, người đó bám chặt tay cô, kiên quyết không buông, kéo cô chìm sâu xuống.

Cô đã quên mất, vào những lúc như thế này, bất kỳ một hành động nào cũng có thể khiến bản thân vĩnh viễn chìm xuống đáy biển, mặc kệ hành động của cô xuất phát từ sự cảm thông đi chăng nữa.

Chữ Thanh Hoành nín thở, cố gắng thoát khỏi bàn tay đag kẹp chặt của người kia thế nhưng người đó lại bẻ eo cô đau điếng. Cô nhịn đau, vùng vẫy, cuối cùng cũng thoát được, lập tức xuôi theo dòng nước, bơi về phía trước.

Sau khoảng năm phút hoảng loạn, bắt đầu có người thuận theo thủy triều bơi về hướng Bắc. Có lẽ do ảnh hưởng của tâm lý đám đông, dần dần số người bơi về hướng này ngày càng nhiều. Lúc này, Thanh Hoành đã đủ bình tĩnh để nhớ lại, hướng này chính là hướng của hòn đảo mà cô đã nhìn thấy lúc còn ở trên tàu.

Hòn đảo hoang kia nằm cách điểm con tàu gặp nạn một khoảng khá xa. Trời bây giờ đã là đầu thu, ban đêm nhiệt độ hạ thấp, ngấm mình trong nước một khoảng thời sẽ rất lạnh, cô thật sự không dám chắc liệu mình có còn đủ sức để bơi được vào bờ hay không nữa.

Nhưng phải cố, nếu không, họ không còn cách nào khác để sống sót.

Trước khi đợi người ta tới cứu, chính bản thân mình phải tự cứu mình trước đã.

Thanh Hoành bơi theo đoàn người, tiết kiệm tối đa sức lực, sóng biển nhấp nhô, cô chỉ có thể nhìn thấy đầu người chứ không thể thấy mặt, không thể biết có ai quanh cô là người quen hay không, cũng không biết liệu Cửu Thiệu có đang ở trong đám đông gắng sức bơi về phía trước?

Dáng lưng thẳng tắp, gương mặt khẳng khái, anh đứng đó tự tin nói với cô: “Anh không sao đâu.” Dường như khung cảnh ấy là ảo ảnh, cứ đeo bám mãi tâm trí cô không dứt. Mắt cô cay xè, không biết vì nước biển hay vì một điều gì khác.

Màn đêm vẫn tăm tối khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Mặt trời ló rạng, ánh bình minh rực rỡ, nền trời rực lên như một tấm lụa đỏ vắt ngang không trung.

Thanh Hoành lạnh run cầm cập, vừa mệt vừa đói, nhưng vẫn kiên trì nhắc nhở bản thân không được dừng lại, bằng mọi giá phải khua động chân tay nếu không muốn bỏ mạng trên biển. Dòng người nối đuôi nhau bơi về hòn đảo hoang phía trước đã mất dấu nhiều người, thậm chí đã có thể đếm được bao nhiêu cái đầu đang không ngừng nhấp nhô phía trước.

Ánh bình minh phía xa xa, nơi tiếp giáp mặt biển, chói đỏ đến nhức mắt.

Cô vắt kiệt sức lực, cắn chặt răng, cố không để mình bị chìm xuống biển. Cô cố gắng hướng suy nghĩ đến những thứ tạp nham để quên đi mệt mỏi. Bao năm kiên trì rèn luyện thể lực nay phát huy hiệu quả tối đa, ít nhất cũng giúp cô kiên trì được đến lúc này.

Không biết mất bao nhiêu thời gian, cuối cùng trước mắt cô cũng hiện ra hòn đảo đơn độc nằm chìm trong màn đêm u tối, cô chắc chắn như thế. Phía trước có người reo lên đầy vui mừng.

Thanh Hoành vẫn tiếp tục bơi về phía trước, bỗng nhiên nhận ra hướng gió buổi sáng đang thay đổi, dòng hải lưu cũng thay đổi theo, đây quả thật là tin dữ đối với những người đã sức cùng lực kiệt như cô. Đầu óc cô thậm chí còn nghĩ tới kết cục xấu nhất cho đoàn người là hòn đảo ở trước mặt nhưng lại không thể với tới.

Cô không dám nghĩ lung tung nữa, tự ép buộc bản thân phải quên đi mệt mỏi, đói khát và giá lạnh.

Mãi lâu sau đó, gần như cả thế kỉ, cuối cùng cô cũng có thể an toàn dạt vào hòn đảo.

Mất đi lực đẩy của nước đột ngột, cô lao đảo ngã nhào về phía trước, bên cạnh lập tức có người đưa tay ra đỡ cô dậy, diu vào bờ.

Người ấy cũng đã kiệt sức nhưng vẫn sẵn lòng giúp đỡ cô. Dệt hoa trên gấm nào có dễ dàng, cũng chẳng có ai nguyện ý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Vì thế, hành động này của người đó thật sự đã khiến cô cảm động.

Vừa chạm chân lên bờ cát, cả hai cùng ngã vật ra, không buồn nhúc nhích.

Chỉ Thanh Hoành nghiêng đầu, nhìn người bên cạnh. Anh ta là Thẩm Dật, không phải người cô mong ngóng. Thẩm Dật thờ đốc, hỏn hển nói với cô: “Nhìn tôi như thế làm gì? Bây giờ cô mới nhận ra đã yêu tôi rồi hả?”

Đã lúc này rồi mà anh ta vẫn còn sức đùa cợt, thật không biết anh ta là gã đàn hay là gan góc nữa!

Chỉ Thanh Hoành nói: “Chẳng buồn cười chút nào.” Cô thầm nghĩ nhất định là do ở gần Cửu Thiệu quá lâu nên cô bị “lây bệnh” rồi nên mới mất đi tinh thần lạc quan, hài hước khi lâm vào tình cảnh này.

Thẩm Dật vẫn cười, mở miệng nghêu ngao: “Đứng lên đi hồi những nô lệ đói rét cùng khổ, đứng lên đi hồi thế giới cần lao, khi nhiệt huyết dâng trào, hãy đấu tranh cho công bằng, lẽ phải...”

Thanh Hoành cố nén mà vẫn không nhịn nổi, phì cười, vừa cười vừa ho sặc sụa.

Thẩm Dật gượng dậy, đôi mắt nhìn biển cả mênh mông, vô tận, trầm tư: “Cảm giác chết đi sống lại thế nào? Có phải cô ngộ ra rằng, thiên nhiên rất đáng sợ không?”

“Anh vẫn còn tâm trạng nghĩ về điều này cơ à?” Chỉ Thanh Hoành lẩm bẩm nói, “Chết mới là đáng sợ nhất.”

“Cô sai rồi, chết thực ra rất dễ dàng. Mỗi một ngày qua đi có bao nhiêu người bỏ mạng vì thảm họa tự nhiên? Khó có thể đếm được. Cái chết thật ra rất đáng được chúng ta hoan nghênh đón nhận, bởi vì, nó giúp chúng ta thanh tẩy mọi vết nhơ.”

Anh ta càng nói càng “nặng mùi” tôn giáo. Chữ Thanh Hoành không biết anh ta có phải là một nghệ sĩ đích thực hay không, hay do được di truyền, nhưng cô cảm thấy, ở anh ta toát ra một khí chất gì đó vừa lãng mạn, vừa điên rồ, rất mới lạ.

Những người may mắn sống sót nằm la liệt trên bờ lồm chồm sỏi đá dần khôi phục sức lực. Bỗng có tiếng kêu thất thanh, một ai đó lồm cồm bò dậy và lao ra biển. Bọn bè của cậu ta lập tức giữ cậu ta lại: “Hứa Khâm, đừng kích động! Lý Trân không quay về được đâu, cậu làm thế cũng vô ích!”

Hai cái tên quen thuộc khiến đầu óc Thanh Hoành thanh tỉnh hẳn. Hứa Khâm – Lý Trân chính là một trong hai đôi tình nhân trẻ tuổi mà cô đã loại ra khỏi danh sách tình nghi. Cả bốn đều mới hai một tuổi, có người vừa đón sinh nhật lần thứ hai mươi. Đối với họ, chuyến đi tới Đông Thái Bình Dương lần này thật sự là con ác mộng đề đời.

Đối với cô cũng chẳng khác gì!

Cô vốn rất tự tin sẽ bắt được Ám Hoa, sau đó thoát ra khỏi cuộc sống hiện nay. Nhưng không. Thậm chí cô còn chưa tìm ra được nghi phạm giống Ám Hoa thì sự việc đã thành ra thế này.

Thanh Hoành thừa nhận, cô chỉ là một người bình thường, ba năm trước đã từng bắt lực, ba năm sau vẫn không khá hơn.

Lúc bơi vào đảo, Thẩm Dật mang theo ba lô đựng mấy chai nước, đồ hộp và ba túi lương khô, tuy ít nhưng có còn hơn không.

Anh ta mở ba lô, dốc toàn bộ thức ăn, nước uống ra, cười khỏ: “Tôi mang theo mấy thứ này lên tàu, phòng khi nửa đêm vẽ tranh đói bụng còn có chút gì đó lót dạ.” Thẩm Dật cầm hai chai nước, chia cho hai cô gái duy nhất bơi được vào bờ là Chu Tú và Thanh Hoành, còn lại đem phân phát cho cánh mày râu, hai người một chai: “Phụ nữ được ưu tiên, không ai có ý kiến chứ?”

Hình Mẫn nhìn anh ta, ánh mắt đầy thiện cảm: “Cậu chia như vậy rất hợp lý. Cậu thậm chí có quyền không phân phát thức ăn, nước uống cho mọi người.”

Thẩm Dật lắc đầu: “Ông đừng đùa, lúc này còn gay gắt căng thẳng làm gì?”

Ngô Y Thanh ngồi riêng một góc khuất trong hang đá, không nhúc nhích. Tô Quý bị thương nhưng anh ta chẳng thèm để ý, anh ta đã bỏ rơi cô ấy, chỉ lo cho bản thân mình.

Thẩm Dật lấy ra một hộp thịt bò, lương khô và những đồ hộp khác đều đã chia cho mọi người. Anh ta đưa tới, đặt trước mặt hai người cậu, mỉm cười: “Cậu, dù ít dù nhiều thì cũng phải ăn một chút đi, nếu ngày mai đội cứu hộ vẫn chưa đến, chúng ta rất có thể không còn gì ăn nữa đâu.”

Chữ Thanh Hoành ôm đầu gối, chăm chú nhìn chai nước quý giá trước mặt. Cứu Thiệu không có mặt trong số những người may mắn sống sót bơi vào hòn đảo này. Anh dường như biến mất, ngay cả Hình Mẫn cũng không biết tung tích của anh.

Kế hoạch mà họ dày công chuẩn bị hoàn toàn thất bại.

Thanh Hoành đưa tay chạm vào chai nước, lần đầu tiên cô phát hiện ra một điều, một chai nước lọc lại có lúc quý giá thế này. Cô chưa từng phải chịu khổ cực bao giờ, cũng chưa hề phiền muộn vì kẻ sinh nhai, cô muốn thứ gì đều có thể mua ngay thứ đó. Tính cách cô có đôi phần ích kỷ và ngạo mạn nhưng lại khá yếu đuối trong tình cảm. Giờ đây, Ám Hoa lại một lần nữa đánh bại cô, khiến cô gần như sụp đổ hoàn toàn.

Lòng cô đang rất đau. Chu Tú ngồi bên, tựa đầu vào vai cô, khóc nức nở.

Ước gì nổi cảm phẫn và bi ai của cô có thể truyền qua Chu Tú, tan chảy theo từng giọt nước mắt của cô ấy.

Đã lệnh dềnh trên biển được bốn ngày! Nếu đúng theo kế hoạch đã định thì bây giờ tất cả du khách đang cùng tham gia lặn biển, bắt hải sản tươi ngon làm thành thức ăn ngon lành.

Chữ Thanh Hoành lặng im không nói gì, những người xung quanh cô cũng vậy, ai cũng nâng cao tinh thần cảnh giác. Bản năng của con người chính là theo lợi tránh hại, không thể tin tưởng bất kì một ai, nhất là trong tình cảnh này, một giọt nước ngọt, một mẫu thức ăn đều rất quý giá!

Ngày thứ hai con tàu gặp nạn. Đội cứu hộ vẫn chưa tới.

Đã có lúc Thanh Hoành có ý nghĩ để mặc bản thân chết đói chết khát đi, dù sao cô cũng đâu không lại Ám Hoa, đến cả một vạt áo của hắn, cô cũng chưa từng thấy.

Thẩm Dật là người duy nhất trong số những người dạt vào hòn đảo còn lạc quan, ăn một miếng thịt xay, uống một hớp nước ngọt, sau đó đứng dậy đi tìm đồ ăn. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi cỡ lớn và quần dài, vạt trước áo còn vương màu vẽ, không có áo khoác, chân đi giày lười hiệu GEOX, bước đi thoăn thoắt, nhanh nhẹn như loài mèo.

Thanh Hoành thầm nghĩ, GEOX thật sự rất thích hợp để đi trên cát sỏi, nhưng cô không chắc trên hòn đảo hoang này lại có thứ gì đó cho họ ăn được. Nếu như gặp phải thú hoang sẽ càng nguy hiểm.

Thẩm Dật đi dạo một vòng rồi về tay không. Anh ta xòe tay: “Hòn đảo này sạch quá đi, thú hoang có lẽ cũng không có đâu, nhưng thực vật thì có đầy. Có điều, chúng ta không thể tùy tiện ăn được.” Anh ta liếc nhìn chai nước chưa mở nắp trước mặt Thanh Hoành: “Sao cô không uống nước?”

Thanh Hoành nhìn anh ta một cái: “Không cần thiết.”

Thắm Dật cúi thấp đầu nhìn khoảng đất dưới chân, một lúc sau mới lên tiếng: “Nói như thế này có lẽ hơi tàn nhẫn, nhưng tôi không đòi nào đi giúp đỡ một kẻ chán sống đâu. Nếu cô còn muốn sống, đương nhiên rất tốt. Nhưng nếu cô thấy tuyệt vọng thì số nước và thực phẩm cô không cần có thể cứu được người khác đấy.”

Thanh Hoành ngẩng đầu nhìn anh ta.

Không biết vì sao, trong đầu cô chợt vang lên câu nói của Cửu Thiệu: “Liệu trình điều trị tâm lý được bố trí dày đặc suốt một tháng ròng không có tiến triển, nhưng anh phát hiện em tự tra cứu tài liệu tâm lý học trên mạng. Nếu em đã muốn tự cứu mình, vậy anh sẽ giúp em.” Câu nói không mang màu sắc tình cảm, hơn nữa khi ấy anh cũng chưa nảy sinh tình cảm với cô. Bây giờ cô đột nhiên nhớ tới câu nói này của anh cũng không liên quan gì đến chuyện tình cảm giữa hai người.

Sau khi nói câu đó, anh đã ngừng lại một lát. Cô nghĩ, có lẽ về tiếp theo của câu nói đó cũng chính là câu mà Thắm Dật vừa nói, anh sẽ để mặc cô, không muốn lãng phí thời gian với một người lạ.

Thế nhưng anh đã không nói. Thực ra, anh không hề lý trí như cô đã nghĩ, ít nhất anh còn biết để tâm cảm xúc của người đối thoại với anh.

Cô nhắm mắt một lát lại mở ra, khẽ đáp: “Nếu anh còn đủ sức, vậy hãy giúp tôi mở nắp chai nước đi.”

Thắm Dật mỉm cười, cầm lấy chai nước, vặn mở nắp rồi đưa cho cô: “Hi vọng cô vẫn đủ sức để uống nước.”

Thanh Hoành kiểm tra vật dụng trong ba lô của mình. Hộ chiếu và di động chắc chắn không dùng được nữa vì ngâm trong nước quá lâu. Trong vòng một tháng cô đã làm hỏng hai chiếc điện thoại. Haiz, chắc lần này trở về cô sẽ mua một chiếc di động đơn giản nhất có thể, chỉ dùng để nhắn tin và gọi điện là đủ.

Cô kiểm tra đến các loại thuốc dự phòng khi đi du lịch. Nước đã ngấm vào chai, thuốc vữa nát thành hồ nhão, không thể dùng được nữa. Chỉ còn chai nước muối sinh lý 5%, chai dung dịch tiêm truyền Glucose kẹo nho bọc giấy thiếc và mấy hộp kẹo bạc hà là còn nguyên vẹn. Cô chia kẹo bạc hà cho mọi người. Có tấm gương sáng chói mang tên Thắm Dật ở đây, cô không thể không noi theo.

Hình Mẫn cầm chai dung dịch tiêm truyền Glucose của cô lên, cười bảo: “Nếu đến phút chót mà đội cứu hộ vẫn chưa tới, không biết chừng chúng ta vẫn có thể cầm cự thêm nhờ cái này.”

Thanh Hoành mỉm cười: “Đến lúc ấy tôi không dám chắc mình sẽ tìm được ven chuẩn đâu.”

“Như vậy tôi lại càng có cơ sở để hoài nghi trình độ chuyên môn của cô. Biết không? Bây giờ cô chỉ còn chuyên môn để cứu vớt hình tượng thôi đấy.”

Họ nhìn nhau giây lát. Thanh Hoành trầm nghĩ, chính vào lúc này, họ đã thật sự gác qua một bên những định kiến và hiểu lầm của mình với đối phương.

Cô đứng dậy, phui bụi đất trên quần áo: “Thử tìm kiếm xung quanh sao, rất có thể sẽ tìm được nguồn nước.”

Có lẽ trong hoàn cảnh này, hành động thiết thực nhất là tiết kiệm năng lực, hạn chế đi lại. Thế nhưng, không ai biết đội cứu hộ khi nào mới tới, ngồi một chỗ đợi chờ chính là cách giết mình nhanh nhất.

Đến một góc khuất, Thanh Hoành hỏi: “Đội trưởng Hình, vì sao nhiệm vụ tối hôm đó của mọi người lại thất bại?”

Hình Mẫn cau mày vì câu hỏi thẳng thắn của cô, lát sau ông bình tĩnh đáp: “Thật sự mà nói, tôi cũng không biết vì sao. Cô quên là tối hôm đó xảy ra sự cố bất ngờ khiến tôi lộ thân phận rồi sao? Một khi thân phận bị bại lộ, tôi buộc phải rút khỏi kế hoạch.”

Lúc nói câu đó, Hình Mẫn và Thanh Hoành chạm mắt nhau, cả hai cùng nghĩ tới một vấn đề: Sự cố đó có thật là bất ngờ?

Thanh Hoành vừa đi vừa cúi người bẻ cành cây, cạo vỏ để kiểm tra và phát hiện hầu hết chúng đều cho chất nước màu trắng đục. Cô thở dài: “Nơi này là biển, không có nguồn nước ngọt, các phương pháp lấy nước truyền thống về cơ bản không có tác dụng.” Hơn nữa, trong tay họ cũng không có công cụ đốn củi, tay không thể chặt cây lấy nước, mà nếu có thì họ cũng phải xem xét kỹ càng có nên làm hay không.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một khúc cây bị gãy ở gần đó, cô lại gần, đưa tay kiểm tra một lát: “Kỳ lạ thật, đội trưởng Hình, khúc cây này có vẻ như không phải bị gãy một cách tự nhiên.”

Hình Mẫn ngồi xổm xuống xem xét kỹ lưỡng, cũng đồng tình với nhận định của cô: “Tạm thời cứ đánh dấu lại, cho dù vì lý do gì thì đây cũng là nguồn nước quý giá.”

Cả hai đánh dấu xong, định quay lại thì thấy Thắm Dật đang ôm một đồng quả dại và cành lá. Thanh Hoành thấy thế, bước lại gần anh ta và nói: “Anh chưa ăn thứ gì đấy chứ?”

Thắm Dật ngơ ngác: “Chưa. Cô còn chưa kiểm tra, tôi không dám ăn chúng.”

Thanh Hoành kiểm tra một lượt, gạt bỏ hết phân nửa chúng: “Đều là loại cây lâu năm, dương xỉ và ngũ cốc đều có vấn đề.” Càng kiểm tra cô càng thất

vọng: “Mấy thứ anh tìm đều có độc tính, không phải anh cố ý đẩy chứ?”

Thẩm Dật nhún vai. Anh ta nhìn về phía trước rồi đột nhiên nói: “Hai người nhìn xem, trên bờ biển có phải có người không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 21

Hình Mẫn vừa quay ra nhìn lập tức chạy đến bờ biển. Thẩm Dật cũng chạy theo sát phía sau. Thanh Hoành phản ứng chậm hơn, bọn họ đã chạy được vài bước cô mới đuổi theo. Cô gần như cạn kiệt cả sức lực lẫn tinh thần, chỉ chạy một đoạn ngắn đã thở hồng hộc, đành phải chạy chậm lại.

Khi cô chạy đến nơi, Hình Mẫn đã thực hiện xong các biện pháp cấp cứu cho người bị sóng đánh dạt vào bờ. Thẩm Dật nhìn người đó, đột nhiên nói: "Hình như tôi biết cô gái này. Cô ấy tên Lý Trân, hôm đầu tiên khởi hành, chính cô ấy đã làm đổ cả đĩa tôm vào người tôi."

Thanh Hoành lập tức nhớ lại buổi tối hôm đó, Lý Trân và một người bạn gấp đầy một đĩa tôm, vừa quay người liền đụng phải Thẩm Dật, khiến cả đĩa tôm đầy dầu mỡ và nước sốt bắn đầy lên người anh ta.

Thẩm Dật cười nói: "Hai người đợi ở đây, tôi quay lại gọi Hứa Khâm."

Hình Mẫn nhìn bóng lưng của anh ta, thở dài: "Cậu ta là một chàng trai trẻ tốt bụng."

Thanh Hoành cười cười: "Đúng vậy."

Cô quỳ xuống bên cạnh Lý Trân: "Đội trưởng Hình, phiền ông xoay người sang chỗ khác, tôi cần kiểm tra sơ bộ cho cô ấy."

Hình Mẫn liền xoay người ngấm phong cảnh.

Thanh Hoành vén chiếc áo T-shirt dài tay của cô gái, nhấn nhẹ vài cái lên vùng bụng, xương sườn vẫn chưa gãy. Sau đó cô lật nhẹ người cô gái, phát hiện một vết thâm tím rõ rệt trên lưng cô ấy. Cô cau mày, vết thâm tím này rõ ràng là dấu giày.

Kiểm tra xong, cô kéo áo cô gái xuống rồi nói với Hình Mẫn: "Đã xong, không có vấn đề gì."

Hình Mẫn gật đầu: "Cô ấy rất may mắn khi được thủy triều đẩy lên bờ."

Thanh Hoành không trả lời, Hình Mẫn cũng trầm mặc. Cô biết câu ông muốn nói là: Không phải ai cũng may mắn như vậy. Biển cả mênh mông, trong một đêm đã nhấn chìm biết bao nhiêu con người?

Thanh Hoành chợt nhận ra, cái chết thật dễ dàng, bởi vì sinh mệnh con người mới nhỏ bé, yếu ớt làm sao, không thể chịu nổi một cơn sóng vỗ.

Thẩm Dật và những người khác nhanh chóng quay lại. Sắc mặt Hứa Khâm trắng bệch, những ngón tay đan vào nhau, miết mạnh đến nỗi khớp ngón tay kêu răng rắc. Cậu ta tần ngần, bước đi còn chậm chạp hơn cả Chu Tú.

Chu Tú bỏ nhào xuống bên cạnh Lý Trân vừa cười vừa khóc: "Lý Trân, Lý Trân! Tốt quá, tốt quá rồi!"

Thanh Hoành đưa tay ra, vỗ nhẹ lên lưng cô ấy: "Đừng khóc, cô ấy không sao cả, chỉ bị sốc tạm thời thôi, em nên vui mừng mới phải."

Chu Tú xoay người, ôm chầm lấy cô: "Cậu ấy không sao hết, em biết cậu ấy sẽ không có chuyện gì mà!"

Khác với biểu hiện của Chu Tú, người yêu Lý Trân, Hứa Khâm, đứng đó, nghi hoặc nhìn bạn gái đang hôn mê bất tỉnh, sau đó cậu ta quay sang nhìn Thanh Hoành, hỏi tình queo: "Cô ấy không sao ư?"

"Không sao." Thanh Hoành gật đầu, bắn khoả nhìn cậu ta. Cô vẫn nhớ rõ cảnh tượng cậu ta gào khóc thảm thương, đòi lao ra biển tìm Lý Trân, bộ dạng đau thương tan nát cõi lòng ấy tuyệt đối không thể là giả vờ, thế nhưng bây giờ, tại sao thấy Lý Trân an toàn, cậu ta lại không hề biểu lộ một chút vui mừng nào?

Hứa Khâm lui về sau một bước rồi lại tiến lên trước hai bước, lắp bắp hỏi: "Tôi có thể ôm cô ấy không?"

Thanh Hoành đứng lên, không thèm trả lời câu hỏi ngu ngốc này. Cô lui về, đứng cạnh Thẩm Dật: "Người hùng Lôi Phong thời hiện đại, hành động của anh mấy ngày qua đáng được biểu dương đấy."

Thẩm Dật gãi đầu, khẽ cười: "Cô không thấy cảm động khi chứng kiến cảnh tượng trùng phùng sau kiếp nạn của những bạn trẻ này sao?" Anh ta đặt tay lên vai cô, ấn xuống một chút, thiếu nước làm cô té nhào ra đất: "Tôi phát hiện ra cô cũng khá lắm, ý chí rất mạnh mẽ, giống như con gián, đập không

chết."

Thanh Hoành hất tay anh ta, cười mắng: "Anh mới là con gián."

Họ vừa về đến hang động trú tạm thì thấy Ngô Y Thanh mặt như đeo đá đứng ở bên ngoài: "Hai ông cậu của anh đang cãi lộn bên trong."

Thanh Hoành nghe vậy lập tức dừng bước: "Vậy tôi không vào nữa."

Thẩm Dật gật đầu, rào bước vào trong.

Thanh Hoành thảm thán, mấy ngày qua anh ta đúng là xui xẻo quá mức rồi, đầu tiên là trở thành nghi phạm đâm Tô Quý bị thương, tiếp theo là có khả năng sẽ mất đi hai người cậu, bởi vì xác suất may mắn được thủy triều đẩy lên bờ như Lý Trần là rất thấp. Còn bây giờ, hai ông cậu còn lại của anh ta thì bất chấp hoàn cảnh vẫn tiếp tục cãi cọ. Bảo sao anh ta không đau đầu phiền não cho được.

Cô tựa người vào thân cây, lắng nghe động tĩnh bên trong. Bọn họ chắc không chỉ cãi cọ suông mà còn động thủ nữa. Cô lảng máng nghe được hai ông cậu trách cứ Thẩm Dật sắp xếp chuyến đi này, hại chết hai người cậu, mà hai người đó lại không có con cái. Vì vậy, việc phân chia tài sản và khoản tiền bảo hiểm kén sù mới là nguyên nhân chính của cuộc ẩu đả.

Ngô Y Thanh cười khinh bỉ.

Thanh Hoành nói: "Con người là vậy, dầu biết không tranh chấp là tốt nhất nhưng tranh chấp cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Điều đáng quan tâm là, không biết người thụ hưởng tài sản của cô Tô là ai đây?"

Ngô Y Thanh ngao mạn nhưong mày nhìn cô: "Ý cô là gì?"

"Anh chỉ là người tình của cô ấy, tôi không nghĩ cô ấy sẽ để anh đứng tên thừa hưởng tài sản của cô ấy đâu?"

Ngô Y Thanh sắc mặt xanh mét, đột nhiên đứng dậy: "Nếu cô không là phụ nữ thì..."

"Nếu tôi không là phụ nữ thì anh đã ra tay đánh tôi từ lâu rồi chứ gì?" Thanh Hoành bỏ sung nốt về sau giúp anh ta, còn nói thêm "Quên mất không nói, tôi là bác sĩ pháp y, nếu anh đánh tôi, tôi sẽ đi giám định và tố cáo anh. Tôi rành hơn người khác chuyện này đấy."

Sắc mặt Ngô Y Thanh thay đổi, anh ta nện một cú đấm lên thân cây, sau đó quay sang Thanh Hoành, nghiêng răng: "Cô cũng chẳng khác loại người như Tô Quý là bao."

Thanh Hoành ngạc nhiên: "Loại người nào?"

"Ngao mạn, ích kỷ, chỉ biết đến tiền, cho rằng chỉ cần có tiền là có thể mua được hết thầy."

Thanh Hoành cảm thấy anh ta thật đáng thương, tức giận tới nỗi không kìm chế được bản thân mà để lộ nhiều sơ hở đến thế: "Đúng là tôi cũng có ít tiền. Nhưng tiền bạc cũng có cái hay, có thứ gì mà không thể dùng tiền mua được đâu?"

Cô giả vờ nhìn anh ta từ trên xuống dưới. Bố cô là cổ đông của tập đoàn dược phẩm Tinh Triền, mặc dù mấy năm gần đây nội bộ tập đoàn có vấn đề, cổ phiếu mất giá, nhưng số cổ phần mà bố cô để lại vẫn là khối tài sản khổng lồ.

Ngô Y Thanh ra sức hít thở thật sâu, gắng gượng kìm chế, nói với cô: "Tôi biết cô coi thường những người như tôi, đúng là tôi đã bán mình cho Tô Quý vì muốn có cơ hội thăng chức. Không chỉ cô, tất cả những ai biết điều này đều khinh bỉ tôi, không quan tâm tới lòng tự tôn của tôi."

Thanh Hoành thần nhiên: "Nếu anh cho rằng việc mình làm là xứng đáng thì đừng nghĩ đến lòng tự tôn nữa, đây chính là cái giá mà anh phải trả."

Ngô Y Thanh bất giác ngồi phịch xuống đất. Nhưng khi Thẩm Dật giải quyết xong việc gia đình và bước ra ngoài, Ngô Y Thanh lập tức khôi phục lại nét mặt bình thường như chưa hề xảy ra việc tranh cãi với Thanh Hoành.

Thanh Hoành cảm thấy lo lắng thay cho anh ta, biểu hiện thất thường đó rất giống người mắc bệnh tâm thần phân liệt giai đoạn đầu. Nếu anh ta là Ám Hoa, thì chắc chắn mọi chuyện đều do phần nhân cách xấu xa kia gây nên.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người tản mát mỗi người một góc, họ mỗi một tựa lưng vào vách hang nghỉ ngơi. Nhịp hải triều lên xuống đã ru họ vào giấc ngủ, có người đã bắt đầu say giấc. Thanh Hoành đang mê man bỗng giật mình vì một chuỗi âm thanh bất thường. Cô muốn mở mắt nhưng lại không thể cưỡng lại được cơn buồn ngủ nặng nề. Cô thử thay đổi nhịp thở và nhận ra các ngón tay vẫn còn cử động linh hoạt. Cô từ từ mở mắt, có bóng người lơ mơ trước mặt, cách cô rất gần. Hình như người đó đang giơ tay chạm vào yết hầu một người khác. Cô cố ép bản thân mình tỉnh táo nhưng không được, lát sau, cô lại chìm vào giấc ngủ mê mết.

Hôm sau, vừa mở mắt cô đã thấy Hình Mẫn ngồi xổm dưới đất, cách chỗ cô mấy bước chân, ông đưa tay lên kiểm tra động mạch cổ người cậu cả của Thẩm Dật, một lúc sau mới trầm giọng nói: "Mạch không còn đập."

Nhớ lại cảnh tượng cô lơ mơ nhìn thấy tối qua, Thanh Hoành vội rào bước tới bên cạnh Hình Mẫn: "Tối hôm qua tôi từng tỉnh giấc một lần, nhìn thấy..." Nói đến đây cô bỗng im bặt, bởi vì trên cổ nạn nhân không hề có dấu tay.

Hình Mẫn ngẩng đầu lên nhìn cô: "Cô thấy cái gì?"

Thanh Hoành áp ứng: "Không, có lẽ tôi gặp ác mộng, tôi thấy có ai đó đang giờ tay bóp cổ một người khác."

Hình Mẫn không bận tâm lời cô nói, chỉ ra hiệu bảo cô kiểm tra: "Cô kiểm tra xem nạn chết chết vì nguyên nhân gì?"

Thanh Hoành ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra nhưng không tìm thấy vết thương rõ ràng nào. Tuy da có vài chỗ trầy xước nhưng có lẽ là do quá trình bơi dưới biển và bò lên bờ gây ra: "Kết luận sơ bộ là tử vong tự nhiên, không có dấu hiệu bất thường nào."

Hình Mẫn cau mày, không trả lời. Thanh Hoành nhìn xung quanh. Hai cặp đôi kia vẫn đang ngủ say. Cô hỏi: "Thẩm Dật đâu? Anh ta đi đâu rồi?"

"Nạn nhân là cậu cả của Thẩm Dật, còn một người cậu ba nữa nhưng không biết chạy đi đâu, bây giờ cậu ta và Ngô Y Thanh đang đi tìm"

Hình Mẫn lạnh lùng nói, "Nếu là tử vong tự nhiên thì không sao, còn không, trong số chúng ta có một kẻ giết người."

Thanh Hoành nhìn nạn nhân nằm dưới đất, bên cạnh ông ta có một chai nước bị đổ, trên đất vẫn lưu lại vệt nước. Cô cầm chai nước rỗng lên, quan sát rồi bỗng nói: "Đội trưởng Hình, ông xem, có lỗ nhỏ trên chai nước."

Hình Mẫn cầm chai quan sát, đột nhiên hỏi: "Hình như trong ba lô của cô có ống tiêm, phải không?"

"Vâng, đúng vậy." Cô chợt hiểu ra, vội kéo ba lô, dốc toàn bộ vật dụng bên trong ra, "Đội trưởng... ống tiêm của tôi đã mất sạch." Cô định dùng số ống tiêm đó để truyền dung dịch Glucose vào tĩnh mạch cho mọi người.

Hình Mẫn đứng dậy, dứt tay vào túi áo: "Đi, chúng ta ra ngoài kiểm tra xem sao."

Hai người tìm trong các bụi cỏ, lùm cây xung quanh. Hình Mẫn nhanh chóng phát hiện ra mấy ống tiêm bị vứt trong đó. Ông rút khăn tay, gói bọc cẩn thận và dứt vào túi: "Còn có chai nước kia nữa, phải giữ lại cẩn thận."

Vừa lúc đó, Thẩm Dật và Ngô Y Thanh từ xa chạy tới, cả hai đều mặt nhợt nhạt, thở không ra hơi. Thẩm Dật hét hoảng: "Tôi... Chúng tôi tìm thấy cậu ba rồi, nhưng cậu ấy..."

Hình Mẫn đẩy vai anh ta: "Mau! Mau dẫn chúng tôi tới đó!"

Người cậu ba của Thẩm Dật nằm ở bên bờ biển, tay chân co giật mạnh rồi tắt thở, sùi bọt mép.

Thanh Hoành đề tay lên động mạch cổ nạn nhân: "Chết rồi." Cô kiểm tra hết một lượt, sau đó mở miệng ông ta ra, trên răng có dính vài vệt đen: "Nguyên nhân cái chết có thể là do trúng độc cự lóa mạch. Nếu được cứu chữa kịp thời thì ông ta sẽ không chết, nhưng vì ông ta đã chạy cả một đoạn đường dài sau khi trúng độc nên mới lên cơn co giật và tắt thở. Có điều, đây cũng chỉ là suy đoán của tôi mà thôi, tạm thời chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng."

Thẩm Dật nghiêng chặt răng: "Rốt cuộc là kẻ nào đã gây ra chuyện này?"

Hình Mẫn khoanh tay trước ngực: "Cậu không thấy đêm qua chúng ta đều ngủ rất say sao?"

Nghe vậy, Thanh Hoành chợt nhận ra, xưa nay cô ít khi ngủ li bì như vậy, tối qua có tỉnh lại một lần nhưng sau đó lại nhanh chóng ngủ say, thật không bình thường.

Bốn người quay lại hang đá, Hình Mẫn kiểm tra nước uống, phát hiện ra những lỗ kim châm rất nhỏ trên chai. Ông nhìn Thẩm Dật: "Tôi thấy cậu cả của cậu có mang theo một cái túi, tôi kiểm tra được chứ?"

Thẩm Dật cầm túi, dốc hết đồ đạc ra ngoài. Hình Mẫn ngồi xuống kiểm tra từng thứ một, chợt ông hỏi: "Loại túi này có tác dụng chống thấm à?"

Thẩm Dật gật đầu: "Cậu tôi rất mê câu cá, nếu bỏ thùng nước vào trong túi chống thấm này thì dù đường có xóc, nước cũng không trào ra và làm ướt đồ trong cốp xe."

Hình Mẫn cầm một chai thuốc nhỏ màu trắng: "Ông ấy mắc chứng mất ngủ nên luôn mang theo thuốc ngủ phải không?"

"Vâng."

"Ông ấy có tiền sử bệnh trạng gì nghiêm trọng không? Ví dụ như mắc cảm với các thành phần của thuốc chẳng hạn?"

"Xưa nay cậu tôi rất khỏe mạnh, kể cả cảm sốt, hắt hơi, sổ mũi cũng ít khi bị." Thẩm Dật úp mặt vào lòng bàn tay, đáng vẻ đau khổ: "Nếu như tôi không nằng nặc đưa họ lên chuyến tàu này..."

Hình Mẫn vỗ vai anh ta an ủi rồi chậm chậm cất bước, lát sau ông quay sang nói với Thanh Hoành: "Gọi mấy cô cậu kia dậy đi."

Thanh Hoành gật đầu, đi đánh thức bốn người kia. Họ mắt nhắm mắt mở không hiểu chuyện gì. Cô liếc nhìn vỏ chai nước nằm chỏng chơ trên đất. Nước ngọt khan hiếm, họ buộc phải hạn chế uống nước. Trước kia cô từng được huấn luyện, chỉ cần uống một phần ba chai nước trong vòng hơn một ngày. Còn những bạn trẻ này thì đã uống sạch số nước của họ. Cô nghĩ, nếu những chai nước uống bị tiêm thuốc ngủ vào, vậy thì chắc chắn là do cô uống ít

nước nhất nên nửa đêm mới tỉnh giấc.

Nhưng hung thủ giết hai ông lão kia là ai được đây? Cô nghi ngờ quay lại liếc Thảm Dệt một cái.

Chợt nghe Hình Mẫn hỏi: "Nếu cả bốn người cậu của cậu đều đã qua đời thì ai sẽ là người thừa kế tài sản?"

Thảm Dệt chậm rãi đáp: "Cậu hai và cậu tư có khả năng đã bỏ mạng trên biển, cả hai người đều không có con cái nên tài sản sẽ do cậu cả và cậu ba thừa kế. Cậu cả và cậu ba đều có con cái, cho nên tài sản của họ sẽ do con cái thừa kế."

"Họ lập di chúc chưa?"

"Chưa. Các cậu đều rất kiêu kỳ nên sẽ không lập di chúc sớm vậy đâu." Anh ta sừng sốt vài giây, lại nói, "Nhưng tôi không chắc chắn, cũng có thể là lập rồi, nói chung là tôi không biết."

Nghĩa là ở đây không có ai có động cơ để giết hai ông lão này.

Thanh Hoành lắc đầu mệt mỏi, từ lúc bước chân lên con tàu Đông Thái Bình Dương này, bao nhiêu chuyện kì lạ và chết chóc liên tiếp xảy ra, trực giác mách bảo cô, dường như tất cả đã được sắp xếp từ trước. Nhưng rốt cuộc là tại sao? Mọi liên quan giữa những chuyện này là gì?

Đúng lúc cô đang chìm trong suy tư thì Ngô Y Thanh chạy vào, vẻ mặt tái nhợt vì xúc động. Anh ta lạc cả giọng: "Cứu hộ, tàu cứu hộ đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 22

Khi Thanh Hoành lên được thuyền cứu hộ, nhìn hòn đảo đơn độc xa khuất dần khỏi tầm mắt, cô bỗng cảm giác như mình vừa trải qua mây kiếp. Thật ra, khoảng thời gian họ dạt vào hòn đảo đến lúc được đưa lên tàu cứu hộ còn chưa đến 48 giờ đồng hồ, sau khi con tàu Đông Thái Bình Dương phát nổ còn chưa đến 60 giờ.

"Chúng tôi nhận được tín hiệu kêu cứu của tàu Đông Thái Bình Dương. Người phát tín hiệu rất chuyên nghiệp, cung cấp tọa độ rất chính xác nên chúng tôi mới có thể tìm ra các vị nhanh thế này." Chủ thuyền vẫy tay gọi, "Mọi người cũng đã hai ngày không ăn không uống gì rồi phải không? Mau tới ăn một chút đi."

Đồ ăn trên thuyền vô cùng đơn giản, dĩ nhiên không thể đem so sánh nổi với đồ ăn trên tàu Đông Thái Bình Dương, chỉ có một nồi lẩu cá biển bốc hơi mù mịt. Chủ thuyền lại lấy ra hai chai rượu: "Đến đây, uống chút rượu cho ấm bụng."

Hình Mẫn cũng không khách khí, cầm chén lên uống một ngụm.

Chủ thuyền cười nói: "Anh Hình Mẫn thật thoải mái."

Thanh Hoành vội hỏi: "Ngoài mấy người chúng tôi, còn có những ai được cứu?"

"Cái này tôi không rõ lắm, tôi chỉ phụ trách tìm kiếm khu vực này, ở nơi con tàu kia gặp nạn là do người khác phụ trách. Có điều, tôi nghe nói có một cô gái bị thương đã được cứu, đưa tới bệnh viện gần nhất làm phẫu thuật. Bác sĩ gấp được mấy miếng thủy tinh từ vết thương của cô gái đó."

Ngô Y Thanh nói: "Là Tô Quý ư? Cô ấy không sao?"

Thanh Hoành liếc mắt nhìn anh ta, bởi vì quá xúc động mà gương mặt anh ta ửng đỏ, có vẻ anh ta thật lòng vui mừng khi nghe tin Tô Quý bình an.

Hình Mẫn hỏi: "Vậy đã tìm được hộp đen của con tàu chưa?"

"Vẫn chưa. Khu vực này có rất nhiều dòng chảy ngầm, có khả năng hộp đen đã bị đẩy đi xa rồi, không dễ gì tìm được."

Thanh Hoành chợt nghĩ, nếu không tìm thấy hộp đen thì e rằng sẽ không có ai biết chuyện gì đã xảy ra vào thời điểm tàu Đông Thái bình Dương phát nổ. Có lẽ Cửu Thiệu và cục trưởng Lăng biết rõ chân tướng nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được hai người. Nếu bọn họ gặp nạn. ... Cô sợ hãi không dám nghĩ tiếp.

Cô hít thở sâu vài lần, ép bản thân kìm nén cảm xúc để tư duy lý trí, sáng suốt: Nếu bọn họ cũng gặp nạn, nghĩa là chân tướng mãi mãi không được phơi bày. Và, hộp đen kí thác mọi hi vọng đó có thật sự giải đáp được mọi nghi vấn hay không? Sau khi du thuyền phát nổ, Ám Hoa đã đi đâu? Nếu như hắn đã thoát được, vậy hắn đã làm cách nào để trốn thoát?

Không ai biết được.

Xuống thuyền, việc đầu tiên là phải vẽ cục lấy lời khai. Dù biết đây là quy định chung nhưng Thanh Hoành vẫn cảm thấy bức bối. Cô chỉ dám tỏ thái độ trong lòng chứ không dám nói ra.

Người lấy lời khai là Tần Tấn, vì có camera nên anh ta, cũng chỉ có thể nháy mắt với cô, ho khan vài tiếng rồi bắt đầu tiến hành.

Khai báo xong, Tần Tấn cười hi hi nhìn cô: “Bộ dạng cô bây giờ thật đáng thương quá đi.”

Cô bị hắt văng xuống biển, dầm mình dưới nước lạnh, lại đói khát, khổ sở suốt hai ngày, vật vờ trên đảo hoang, thử hỏi ai còn có thể rạng rỡ, xinh xắn được nữa? Hơn nữa, cô tự hiểu bản thân không được xinh đẹp cho lắm, chẳng qua là do cô giỏi trang điểm và biết cách ăn mặc mà thôi: “Đã thế này rồi còn xinh đẹp cho ai ngắm?”

Bọn họ sống vai đi một đoạn đường, chợt thấy Hình Mẫn vội vàng đi đến, nhìn thấy Thanh Hoành thì gật đầu: “Cô đi theo tôi một lát.”

Thanh Hoành thăm thò dài: “Vâng.”

Hình Mẫn đi vào trong văn phòng, đóng cửa lại, hai tay chống cằm, bình tĩnh mở miệng: “Vừa rồi bên pháp y đã báo kết quả, trên thi thể ông cậu cả của Thẩm Dật còn lưu lại dấu tích của thuốc Mao địa hoàng.”

Thanh Hoành kinh ngạc: “Bị tiêm vào người phải không?”

“Vẫn chưa phát hiện ra dấu kim châm, ống tiêm chúng ta đã tìm được trong bụi cỏ ở hòn đảo kia cũng đã được lau sạch dấu vân tay. Có điều, tôi muốn nghe xem ý kiến của cô, cô có cảm thấy tình huống này có điểm gì khác thường?”

“Nếu nạn nhân mắc bệnh tim thì có thể giải thích cho điều này. Mao địa hoàng vốn là loại thuốc chuyên trị bệnh tim phổ biến, những người mắc bệnh này phải uống Mao địa hoàng thường xuyên. Nhưng nếu ông ấy bị tim do huyết áp cao thì Mao địa hoàng sẽ phản tác dụng.”

“Tôi đã cho người điều tra tình trạng sức khỏe của nạn nhân, sẽ có kết quả nhanh thôi.” Hình Mẫn nói, “Cô có nghĩ nạn nhân bị tim do huyết áp cao không?”

Đáp án này, chỉ sợ không cần nói mà ai cũng biết.

Thanh Hoành chợt nghĩ, hung thủ quả nhiên là rất khéo léo, biết nạn nhân bị bệnh tim vì huyết áp cao nên chọn cách tiêm vào tĩnh mạch hoặc cho nạn nhân uống Mao địa hoàng. Hơn nữa, cậu cả của Thẩm Dật bị tim do cao huyết áp, Mao địa hoàng là loại thuốc kích độc đối với bệnh nhân bị tim do cao huyết áp. Có điều, kết quả kiểm tra sức khỏe thường không nói bệnh nhân bị bệnh tim vì nguyên nhân nào nên dù có khám nghiệm ra thành phần của Mao địa hoàng trên cơ thể ông ấy cũng không thể nói ra điều gì.

Chuông điện thoại reo vang, Hình Mẫn nghe xong chỉ đáp ngắn gọn: “Tôi biết rồi.” Ông để điện thoại xuống, nói: “Đúng là cậu cả của Thẩm Dật bị bệnh tim, nhưng không có ghi chép cụ thể.”

Thanh Hoành gật gật đầu, chờ đợi mệnh lệnh của ông.

Hình Mẫn do dự một chút, lại nói: “Bây giờ cô về nghỉ ngơi đi, tối nay quay lại tăng ca, mau chóng cung cấp cho tôi kết quả giải phẫu. Những người khác phải ở lại đây đủ bốn mươi tám tiếng.”

Nghĩa là, chỉ mình cô được ưu tiên. Hình Mẫn đã châm chước cho cô.

Thanh Hoành về nhà tắm rửa xong, vừa ngã lưng xuống giường đã ngủ thiếp đi, cô chỉ tỉnh giấc khi chuông đồng hồ báo thức reo ầm ĩ. Lúc này là bốn giờ chiều, cô vội vàng quay lại cơ quan tăng ca, tránh tắc đường trong giờ cao điểm. Vừa ra cửa thì gặp dì Trần, cô chỉ kịp nói một câu “Cháu quay lại cơ quan tăng ca”, rồi ấn nút đóng cửa thang máy. Dì Trần không kịp nói gì, đứng cản nhần: “Giờ này rồi còn làm việc gì nữa?”

Tới cơ quan, người đầu tiên cô gặp là Mạc Nhã Ca đang đi mua cơm. Cô còn chưa hỏi gì, Mạc Nhã Ca đã than thở: “Bốn ngày rồi mà vẫn chưa có tin gì của cục trưởng Lăng với tên họ Tiêu kia, mặc dù đội cứu hộ vẫn đang tìm kiếm nhưng mà ai cũng biết bây giờ đã không còn nhiều hi vọng rồi.”

“Bây giờ tôi phải làm báo cáo gấp, tôi sẽ hỏi đội trưởng việc này, có tin tức sẽ báo cho cô biết.”

Mạc Nhã Ca nghiêng đầu nhìn cô: “Kì lạ, cô không khó chịu sao?”

Thanh Hoành nhìn lại không kiêng dè. Thang máy dừng ở tầng nhà ăn, mọi người đã ra ngoài cả, chỉ còn lại hai người các cô. Cô lại nhấn nút lần nữa, cửa thang máy khép lại, gương mặt họ mờ nhoà in trên cửa kim loại: “Nếu đau khổ mà hữu ích, nhất định tôi sẽ thể hiện thật tốt khiến mọi người hài lòng.”

Mạc Nhã Ca sững sốt: “Cô không biết tên họ Tiêu kia yêu cô nhiều bao nhiêu đâu.”

Thanh Hoành cười buồn: “Nếu anh ấy từng nói với cô về chuyện của tôi thì cô sẽ biết, tôi bị khủng hoảng tâm lý sau chấn thương. Cho dù kết quả trị liệu rất tốt nhưng trạng thái cảm xúc của tôi vẫn khác với người bình thường.”

Mạc Nhã Ca vội vàng nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, thật sự tôi không biết.”

Cửa thang máy lại mở ra, Chử Thanh Hoành bước ra một bước liền quay người lại: “Tôi tin anh ấy. Ai cũng bảo anh ấy thường tạo ra lắm kỳ tích, vậy chúng ta hãy cùng chờ đợi kỳ tích xuất hiện đi.”

Miệng nói thế nhưng lòng cô không nghĩ thế. Cô biết, khả năng này không nhiều!

Qua giai đoạn hi vọng, khả năng sống sót của con người là vô cùng thấp.

Cô thức suốt đêm, gửi báo cáo cho Hình Mẫn. Cậu cả của Thẩm Dật quả nhiên mắc bệnh tâm phế (bệnh tim do phổi), vì thế Mao địa hoàng trở thành liều kịch độc cho ông ấy. Cô kiểm tra rất lâu nhưng vẫn không phát hiện ra vết tiêm, có lẽ nạn nhân đã uống nó.

Hình Mẫn đọc xong báo cáo, day day huyết thái dương nói: “Có lẽ tôi đã đoán đúng. Hôm đó cô nghe thấy cậu cả và cậu ba của Thẩm Dật cãi nhau vì chuyện thừa kế, cậu cả của Thẩm Dật lại mắc bệnh tim, không dùng được Mao địa hoàng. Cậu ba của Thẩm Dật có thể hoà Mao địa hoàng vào nước rất dễ dàng từ cây cỏ trên đảo. Trùng hợp là, hôm đó cậu cả của Thẩm Dật cũng nảy sinh ý đồ tương tự. Ông ta bơm thuốc ngủ vào chai nước của tất cả mọi người, nhân lúc nửa đêm ai cũng đã ngủ say liền cạy miệng đối phương, cho ông cậu ba ăn cỏ độc. Chính là lúc cô lơ mờ nhìn thấy có ai đó đang bóp cổ một người khác.”

“Do cô uống ít nước nhất nên mới tỉnh lại lúc nửa đêm, vừa khéo thấy cảnh tượng đó. Cậu ba của Thẩm Dật cũng tỉnh lại lúc đó, ông ta đẩy đối phương rồi bỏ chạy. Thời khắc nguy hiểm, con người ta thường hành động thiếu suy nghĩ. Ông ta chạy ra bờ biển thì lên con thuyền rồi tắt thở. Vì chúng ta đều uống phải thuốc ngủ nên mới không hay biết gì.”

Không tìm được khe hở và sai sót trong lập luận của hình Mẫn, vả lại, các bằng chứng gián tiếp cũng đã chứng minh lập luận này là chính xác.

Thanh Hoành mặt mày dụi mắt: “Đội trưởng Hình, đã có kết quả vụ Tô Quý bị sát thương trên du thuyền chưa?”

Hình Mẫn nói: “Tôi đã gọi đến bệnh viện Tô Quý đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng không muốn trình báo vụ việc, cũng không truy cứu trách nhiệm hình sự đối với người gây thương tích cho cô ấy. Có lẽ cô ấy biết rõ chuyện gì xảy ra nhưng không muốn nói mà thôi.”

“Nhưng đây là vụ án hình sự, không phải án dân sự. Không thể cứ nói không truy cứu là bỏ qua như thế được.”

“Nói thì dễ nhưng nếu nạn nhân không hợp tác thì không thể làm gì khác được, chỉ e vụ này sẽ thành “vụ án lơ lửng”. Hình Mẫn chuyển đề tài, “Vẫn chưa tìm ra tung tích của cục trưởng Lăng và những người khác, hộp đen cũng không tìm được, đội trực vớt đã lặn xuống biển nhiều lần nhưng không có kết quả.”

Không có nhân chứng, không có vật chứng, chẳng lẽ vụ nổ trên tàu Đông Thái Bình Dương sẽ rơi vào bế tắc?

Thanh Hoành lặng lẽ dọn hồ sơ, đứng lên nói: “Đội trưởng Hình, không còn việc gì nữa, tôi xin phép đi trước.” Khi cô đi ra tới cửa, mới nghe thấy Hình Mẫn đáp: “Nếu mai không có việc gì, cô nên nghỉ thêm một ngày. Hình như cô vẫn còn ngày nghỉ phép.”

“Cảm ơn đội trưởng.”

Thanh Hoành ra khỏi phòng làm việc, hành lang tối om, cô muốn bật đèn nhưng lại sợ ánh sáng đột nhiên ập tới. Cô xuống hầm gửi xe, lục túi xách tìm điện thoại mới mua. Người bán điện thoại ở cửa hàng gần cơ quan đã quen mặt cô, nhìn cô vẫn chọn kiểu điện thoại trước đó thì rất ngạc nhiên: “Tôi có thể hỏi vì sao cô mua liền mấy chiếc giống nhau không?”

Thanh Hoành nhớ mình đã trả lời là: “Bởi vì đặc thù công việc thôi, đây là yêu cầu.”

Nhân viên cửa hàng ồ lên một tiếng: “Tôi hiểu rồi.”

Cũng không biết người này đã hiểu được những gì nữa.

Cô gửi tin nhắn cho Mạc Nhã Ca: “Tôi vừa mới gặp đội trưởng Hình, ông ấy nói vẫn chưa có tin tức gì.” Mạc Nhã Ca chưa ngủ, lập tức gọi điện thoại cho cô: “Tiểu Hoành, tôi ở gần đây, cậu xuống đợi tôi trước cổng cơ quan, tôi qua đón ngay bây giờ.”

Phản ứng đầu tiên của Thanh Hoành là ngần ra, đã trẻ thế này mà cô ấy còn muốn thức trắng đêm nói chuyện với cô ư? Sáng ngày mai cô làm sao đi làm? Ngay sau đó cô lại bật cười vì suy nghĩ của mình, sự việc đã đến nước này, làm gì còn ai để ý đến mấy chuyện còn con như thế?

Cô ghé siêu thị 7-11 ở ngã tư mua cơm cuộn và kẹo bạc hà. Thanh toán xong, vừa ra ngoài đã thấy Mạc Nhã Ca đang nhìn đồng hồ tây tìm cô.

Mạc Nhã Ca giờ tay kéo cô: “Lần trước là tôi không đúng, đã nghi ngờ cô. Tuy rằng Cửu Thiệu với tôi từ nhỏ đến lớn là bạn tốt, nhưng chuyện tình cảm là chuyện riêng của hai người, tôi không có quyền can thiệp.”

Thanh Hoành lắc đầu: “Vi lo lắng nên cô mới vậy thôi mà.” Cô không muốn nhắc lại chuyện này nên khéo léo nói sang chuyện khác: “Cô nói, tôi không biết anh ấy yêu tôi nhiều mức nào?”

Mạc Nhã Ca bị đề tài này thu hút, cười tí mắt: “Đúng vậy, tôi nghĩ người cậu ta yêu nhất chính là cậu, còn yêu hơn cả yêu Tiêu Nguyệt nữa cơ.”

Thanh Hoành trầm ngâm giây lát: “Thật không?”

Mạc Nhã Ca thuộc tuýp người nhiều chuyện hay nói điển hình, chỉ cần mở miệng nói là quên luôn trời đất, không thèm để ý tới sắc mặt người bên cạnh: “Cô không tin sao? Nói thực là ban đầu tôi cũng nghi ngờ, nhưng lạ lắm nhé, mấy ngày đó tôi để ý thấy cậu ta có vẻ rất vui vẻ, dễ gần hơn, hoà đồng hơn.”

Thanh Hoành thở dài. Không biết cô nên dùng vẻ mặt gì để nói chuyện với cô ấy nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23

Đội cứu hộ vẫn tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm. Đã bảy ngày kể từ khi du thuyền phát nổ, phần lớn những người mất tích đều được xác định là gặp nạn. Vụ việc nghiêm trọng là thế nhưng chỉ được phát trên các bản tin thời sự đêm khuya của đài phát thanh, đài truyền hình và trên các mẫu tin văn của các tờ báo buổi tối. Cổ phiếu Tạ thị bị ảnh hưởng trực tiếp, chỉ trong ba ngày đã liên tục giảm mạnh, rớt giá.

Sáng sớm hôm nay, những người may mắn sống sót lạc vào hòn đảo hoang được trả tự do.

Thanh Hoành đưa Thẩm Dật ra bến xe. Sắc mặt anh ta tiêu tụy, màu da nâu nhạt hấp dẫn trở nên tái dại. Thanh Hoành dừng xe, quay sang nhìn anh ta: “Tôi không vào bến nữa, không được phép dừng xe ở đây lâu.”

Thẩm Dật chìa tay về phía cô: “Dù gì cũng đã là chỗ quen biết, sau này có dịp thì mời cô tới nhà chơi.”

Thanh Hoành bắt tay anh ta, định rút tay về thì lại bị anh ta nắm chặt. Thẩm Dật nghiêng đầu, nhướn lông mày nhìn cô: “Phản ứng của cô cứ như thể muốn tôi đi càng nhanh càng tốt.”

Cô mỉm cười: “Sao anh nghĩ vậy?”

“Trực giác.”

“Nhưng tôi không tin vào trực giác.”

“Trực giác ấy còn mách bảo tôi, cô và anh chàng pha chế rượu kia quan hệ không bình thường.”

“Trực giác của anh thật đặc biệt.”

Thẩm Dật hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Tôi muốn mời cô làm người nấu cho bữa về sắp tới của mình, không biết có được không?” Anh ta im lặng vài giây, lại nói: “Không cần trả lời vội, cô cứ suy nghĩ kĩ rồi hãy nói cho tôi biết. Không ai có thể khẳng định chắc chắn sẽ ở bên người nào đó mãi mãi tới thiên trường địa cửu, bởi tình cảm cũng có hạn bảo hành.”

Người ta đã nói như thế rồi, cô cũng không cần phải giả vờ làm gì: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Thẩm Dật mở cửa xe, vẫy tay chào cô rồi rào bước đi vào phòng chờ.

Tâm tình Thanh Hoành không tốt nên cô cũng không quay về cơ quan ngay mà lái xe dọc con phố rồi dừng xe bên đường, lang thang dạo phố. Cô bỗng nghĩ tới thời điểm chuẩn bị lên đường cô mới tự tin làm sao, cô tin chắc mình sẽ tìm ra Âm Hoa trong đám du khách. Cô đã nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả tài liệu về hắn và âm thầm suy đoán tâm tư của hắn. Nhưng ngay cả một lần thử sức cô cũng chưa có mà đã thất bại. Kế hoạch lần này của cục trưởng Lãng huy động hầu hết các tinh anh của cơ quan, ngoài Hình Mẫn bất ngờ bị lộ thân phận, buộc phải rời kế hoạch, đến nay, những người còn lại đều đang không rõ tung tích, ai còn ai mất vẫn chưa biết được, khả năng sống là vô cùng mong manh.

Thậm chí cô còn nghĩ, thực ra cô còn bi ai hơn họ! Thẩm Dật từng nói: “Không có gì dễ hơn cái chết, và cái chết thực ra cũng rất đáng để chúng ta hân hoan”. Bởi vì, tuy cô may mắn sống sót nhưng lại hoàn toàn bất lực, không thể làm được gì, đó mới chính là điều đau khổ nhất.

Đi được một đoạn đường, cô chợt thấy một tiệm đồ ăn Tây nhỏ với tường ngoài sơn gam màu trầm, cô liền bước vào.

“Chào chị! Xin hỏi, chị muốn dùng gì?” Chủ tiệm là một người con gái xinh đẹp, đeo tạp dề thêu hoa, mái tóc dài đen nhánh tết gọn thả sau lưng, nụ cười duyên dáng.

Thanh Hoành thấy cô ấy dễ thương nên cũng tươi cười đón lấy thực đơn và gọi món.

Chủ tiệm rót nước, mang bánh ngọt tới cho cô: “Cái này mời chị.”

Thanh Hoành ngẩng đầu nhìn cô gái: "... Vì sao?" Cô tự thấy mình không phải người dễ bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, chẳng lẽ bây giờ mặt cô trông khó coi lắm ư?

Cô gái cười tươi rói: "Vâng, trông chị rất giống người bị hạ đường huyết."

Thanh Hoành bật cười, càng nhìn lại càng thấy cô gái này trông rất quen. Chợt thấy một cuốn tập vẽ bày trên quầy thanh toán, liền hỏi: "Cô đang vẽ phác hoạ?"

Cô đón lấy cuốn tập từ tay cô gái, lật trang đầu tiên liền thấy một bức tranh biếm hoạ. Nhân vật chính có khuôn mặt bánh bao mũm mĩm. Chữ kí ở góc dưới bên phải là một tên gọi khá quen, giống hệt một đóa hoa bách hợp úp ngược. "Tiêu Nguyệt... Là tên cô sao?"

Cô gái cười e thẹn: "Chị tinh mắt thật đấy, vừa nãy đã nhận ra hai chữ đó."

Cuối cùng Thanh Hoành cũng hiểu vì sao cô lại cảm thấy cô gái này trông rất quen, kể ra các cô cũng coi như đã có duyên gặp mặt một lần, chính trong vụ án cắt ròi thi thể trước đó. Cô từng xem giấy tờ của cô gái này, bức ảnh dán trong hồ sơ của cô ấy giống hệt gương mặt nghiêm khắc của cô giáo chủ nhiệm.

Thanh Hoành lật thêm vài trang, đều là những bức biếm hoạ nhỏ, nét vẽ rất đáng yêu. Đến trang cuối cùng, là một bức chân dung.

Cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tiêu Nguyệt, mỉm cười: "Tôi quen người này."

Tiêu Nguyệt lấp bắp, mặt đỏ lên: "Thật... thật không? Có khi nào chị nhìn nhầm không?"

Thanh Hoành chống cằm, nói: "Thật à? Thế nhưng giờ tôi chợt nhớ ra chúng ta đã từng gặp qua." Nói rồi cô kể lại cảnh tượng gặp mặt hôm ấy. Tiêu Nguyệt lại kinh ngạc, cuối cùng cười nói: "Hóa ra chúng ta từng gặp nhau như vậy."

Tiêu Nguyệt chỉ chỉ bức vẽ, hỏi: "Anh ấy có khỏe không?"

Câu hỏi này thật sự đã làm khó Thanh Hoành, cô không biết liệu có nên giấu nhem sự thật hay nên nói dối có thiện ý? Cuối cùng cô quyết định không nên để quá nhiều người lo lắng: "Tuy chúng tôi là đồng nghiệp, nhưng tôi với anh ấy không thân quen nên cũng không biết dạo này anh ấy thế nào."

"Cũng phải. Tính cách anh ấy vốn cũng không dễ gần cho lắm." Bất giác Tiêu Nguyệt giơ tay lên, vuốt ve chiếc vòng cổ có lồng một chiếc nhẫn bạc kiểu dáng rất đơn giản, là nhẫn đôi với chiếc nhẫn của Cửu Thiệu.

Chỉ Thanh Hoành nói: "Tôi nhớ không nhầm thì anh ấy cũng có một chiếc nhẫn giống của cô."

Tiêu Nguyệt bỏ tay xuống, chậm rãi nói: "Thực ra chúng tôi quen nhau được mười năm. Nghe nói anh ấy vừa 16 tuổi đã lên đại học?"

Cửu Thiệu chưa từng nói với đồng nghiệp nào ngoài cô về chuyện này, nhưng trong hồ sơ thì có một lần bắt buộc phải ghi. Thanh Hoành phối hợp lắc đầu: "Chưa từng nghe qua."

"Ừ, khi còn học trung học tôi với anh ấy là bạn học cùng lớp, anh ấy là người nhỏ tuổi nhất, đương nhiên là không ai biết cả. Hằng ngày anh ấy đều trung ra về mặt lạnh lùng, ít nói, rất khó gần." Tiêu Nguyệt khẽ cười, "Tôi ngồi bàn trước anh ấy, ba năm, cho đến có một lần, tôi lên về chibi chân dung anh ấy và bị anh ấy phát hiện."

Thanh Hoành cầm lấy đĩa ăn, cắn một miếng bánh ngọt: "Bánh ngọt cô làm ngon thật. Thế rồi anh ấy tỏ tình với cô?" Đột nhiên nghe câu chuyện tình yêu trong sáng ấy, cô cảm thấy mình cũng trở nên vô tư hơn. Kiểu người đẹp trai nhưng lạnh lùng, ít nói, lại là một sách như Cửu Thiệu có lẽ chỉ cô thời đi học mới được săn đón, hoan nghênh, còn khi ra ngoài xã hội, lăn lộn vào đời thì Tạ Doãn Luy mới là mục tiêu của các chị em. Dù là người phụ nữ mạnh mẽ đến đâu, tự tin nhường nào cũng không dại gì theo đuổi anh để rồi ngậm đắng nuốt cay khi bị cự tuyệt. Chị dâu Tạ Doãn Luy, Diệp Vi chính là ví dụ điển hình.

Tiêu Nguyệt lắc đầu: "Không phải, tôi mới là người chủ động, tỏ tình vào ba ngày trước khi thi tốt nghiệp. Tôi đã rất ngạc nhiên khi anh ấy đồng ý, cũng không nhớ mình đã trải qua ba ngày đó như thế nào, thậm chí đến khi đã ngồi trong phòng thi mà đầu óc tôi vẫn hoàn toàn trống rỗng." Tiêu Nguyệt cụp mí, khoé mắt đỏ hoe: "Kể từ đó, mối quan hệ của chúng tôi giảm chân tại chỗ. Hôm gặp lại anh ấy đang làm nhiệm vụ, tôi cứ nghĩ chúng tôi vẫn có thể quay lại..."

Thanh Hoành lặng lẽ cầm cốc nước, uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Nguyệt nâng lên lông mi, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống: "Nhưng anh ấy nói, anh ấy đã thích người khác."

Thanh Hoành mân mê cốc nước, xưa nay chưa từng có ai rơi nước mắt mạt khiến cô chấn động như Tiêu Nguyệt. Cô cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

"Tôi cứ nghĩ Cửu Thiệu là người cuồng công việc và không màng đến thứ khác." Tiêu Nguyệt cười trong nước mắt: "Tôi hỏi anh ấy, người đó thế nào. Anh ấy bảo cô ấy là người kỳ lạ nhất mà mình từng gặp, rõ ràng rất ngốc nghếch nhưng luôn tỏ ra mình thông minh."

Thanh Hoành há hốc miệng, cô không biết phải tiếp chuyện thế nào. Cô vốn cho rằng Cửu Thiệu là người rất kỳ quặc nhưng không ngờ anh cũng nghĩ về cô như vậy. Thật không biết trong mắt anh, ngoài Âm Hoa, trên đời này còn có ai là người bình thường nữa không?

“Anh ấy còn nói, những lúc ở bên cô ấy là những lúc anh ấy cảm thấy vui vẻ nhất.”

Thanh Hoành rời khỏi tiệm ăn, quay lại chỗ đậu xe.

Cô mở cửa xe, không nhận được liềm nhắc chân đạp một cú thật mạnh vào thân xe, chuông báo động kêu inh ỏi, người đi đường dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía cô.

Thanh Hoành lạnh lùng ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Bây giờ cô rất khó chịu, không cách nào phát tiết. Cừ Thiệu thật tàn nhẫn, chặn hết mọi đường lui của cô. Kể cả nếu cô có tâm tư ong bướm với Tạ Doãn Luy, cô cũng buộc lòng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cô gục đầu trên vô lăng, rút điện thoại ra nhắn tin cho Cừ Thiệu. Cô biết anh không được mang theo di động khi thực hiện nhiệm vụ, nên chắc chắn di động của anh không bị rơi xuống biển. Nhưng rất có thể tin nhắn này của cô sẽ không có hồi âm: “Em thua rồi, chừng nào anh mới trở về?”

Đến ngày thứ mười, đội tìm kiếm cứu hộ các nạn nhân mất tích chuyển thành đội trực vớt hộp đen của tàu Đông Thái Bình Dương. Tuy các nhà chức trách vẫn chưa đưa ra tuyên bố thức rằng những người mất tích đã gặp nạn, nhưng kết quả sau cùng đã bày ra trước mắt.

Trong lúc kết quả tìm kiếm trên biển vẫn là con số không thì hòm thư nội bộ của Cục cảnh sát nhận được một thư điện tử mà địa chỉ hòm thư hoàn toàn loạn mã: “Rất vinh hạnh được gặp cục trưởng Lăng! Nhưng thật đáng tiếc, cho dù kế hoạch của các vị hoàn hảo đến đâu, đối với tôi cũng chỉ là trò đùa nhạt nhẽo! Mấy ngày qua tôi đã rất vui vẻ!” Cuối thư là ký hiệu hoa lá màu đen.

Hình Mẫn lập tức lệnh cho cảnh sát mạng truy tìm địa chỉ IP của thư điện tử này, kết quả, đó chỉ là một địa chỉ IP trung gian. Sau khi lấy được mật mã hòm thư, họ phát hiện trong hòm thư chỉ có duy nhất thư điện tử này, và thời gian gửi thư được cài đặt từ trước.

Khoảng mười phút sau Thanh Hoành nhận được một thư điện tử khác, chỉ có một câu: “Hey sweetie, cô làm tôi thất vọng quá!” Lúc đọc dòng này, suýt chút nữa thì cô đập nát màn hình máy tính.

Không ngờ Ám Hoa lại sống sót sau vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương, hẳn còn gửi email. Thanh Hoành có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của hắn lúc gõ bức thư này.

Cô định đi tìm Hình Mẫn và cho ông đọc bức thư này. Tuy cô tin chắc Ám Hoa sẽ không để lại bất kỳ sơ hở gì giúp họ tìm ra hắn, nhưng chỉ ít nó cũng là một manh mối. Nhưng cô vừa đi ra tới cửa đã thấy Mạc Nhã C hốt hải chạy đến, mặt đỏ phừng phừng: “Có... Có tin mừng!”

Tòa nhà cơ quan của Thanh Hoành có rất nhiều tầng, Nhã Ca không chờ được thang máy nên quyết định chạy cầu thang bộ: “Đội cứu hộ đã tìm thấy Cừ Thiệu và đưa cậu ta đến bệnh viện gần bến cảng nhất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24

Chỉ Thanh Hoành vừa rảo bước vừa nghe Mạc Nhã Ca kể lại. Sáng sớm hôm nay khi đội cứu hộ chặn một tàu đánh cá ở gần khu vực tìm kiếm để kiểm tra thì phát hiện ra Cừ Thiệu. Mạng anh thật lớn, sau khi bị hỏa lực hất văng xuống biển thì hải lưu đã đẩy anh đến thuyền đánh cá này. Nhưng tình hình không được tốt lắm, anh vẫn rơi vào trạng thái hôn mê sâu, đang nằm trong phòng theo dõi đặc biệt của bệnh viện.

Lúc họ đến văn phòng của Hình Mẫn thì ông đang sắp xếp kế hoạch. Lực lượng cảnh sát từ các đơn vị trực thuộc tuyến dưới được điều động đến canh gác 24/24 giờ ngoài cửa phòng bệnh và tầng một của bệnh viện. Bất kỳ ai tiếp xúc với Cừ Thiệu đều sẽ bị kiểm tra. Ngay cả nhân viên y tế cũng không ngoại lệ.

Sự sắp xếp này làm cho Mạc Nhã Ca chấn động, trực tiếp xông vào chất vấn: “Đội trưởng Hình, ông sắp xếp như thế là có ý gì?”

Hình Mẫn vẫn cầm tờ lệnh trên tay, nhấc bút ký xoẹt xuống bên dưới, mới ngẩng đầu nhìn Mạc Nhã Ca: “Không có ý gì, Ám Hoa còn sống, tôi nghi ngờ trong nội bộ điều tra có người tiết lộ tin tức, hoặc là, Ám Hoa là một trong số chúng ta.”

Mạc Nhã Ca lại kích động: “Là ý gì? Ý của ông là Cừ Thiệu chính là Ám Hoa? Nhưng bác Lăng là cậu của cậu ta, ông nghĩ cậu ta sẽ tự tay hãm hại người thân của mình sao?”

Hình Mẫn bị Mạc Nhã Ca chất vấn trước mặt mọi người, giận dữ đứng lên: “Cô không nên chất vấn tôi kiểu đó. Ngoài ra, đây là cục cảnh sát, không phải là nhà cô, không có bác Lăng nào cả.”

Thanh Hoành chợt nghĩ đến điều này, Lăng Trác Viễn là người sắp đặt kế hoạch vây bắt Âm Hoa, nhưng Âm Hoa đã trà trộn vào đội hình của họ, lật ngược thế cờ, ép họ vào chỗ chết. Hẳn có thể nhanh chóng tìm ra họ như thế, nhất định là bởi vì hắn có tay trong tiết lộ tin tức, để rồi phá vỡ toàn bộ kế hoạch.

“Ông bị điên thì có!” Mạc Nhã Ca tức đến nổi mặt đỏ tía tai, “Tiêu Cửu Thiệu là Âm Hoa? Thế mà ông cũng nghĩ ra được. Vậy ông nói thử xem cậu ấy có điểm nào giống Âm Hoa?”

Thanh Hoành vội vàng giữ chặt Nhã Ca lại: “Đừng nói nữa.”

Nhưng đã quá muộn, Hình Mẫn nghiêm giọng: “Nếu cô không đồng tình thì có thể rời khỏi đội điều tra của tôi. Tiêu Cửu Thiệu có phải là Âm Hoa hay không, tôi không thể khẳng định, nhưng hiện nay cậu ta là người duy nhất sống sót. Cô nói xem, vì sao cả đội chỉ có mình cậu ta có được may mắn ấy?”

Thanh Hoành kéo tay Nhã Ca lùi ra ngoài. Nhã Ca vừa bước lùi về phía sau vừa trừng mắt nhìn Hình Mẫn, miệng vẫn nói không ngừng: “Cô nhìn cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí của ôn ta mà xem! Cục trưởng Lăng không còn nữa, từ nay ông ta tha hồ mà thăng tiến, thế mà còn không tiếc giẫm đạp cả Cửu Thiệu.”

Thanh Hoành biết Nhã Ca đang lửa giận ngút trời, không thể giải thích cho cô ấy hiểu vì sao Hình Mẫn lại làm như vậy được. Suy nghĩ một lát, cô nói: “Nhã Ca, bớt giận đi, vấn đề bây giờ là chúng ta phải đến bệnh viện trước họ, nếu chậm chân, chỉ sợ một chút cơ hội cũng không có.”

Mạc Nhã Ca suy xét một hồi, quyết định nghe theo Thanh Hoành.

Nhã Ca ngồi vào ghế phụ, giọng vẫn rất bức bối: “Trước kia tôi cứ nghĩ Hình Mẫn rất cứng nhắc, khó gần, bây giờ mới biết, hóa ra ông ta còn là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, giậu đổ bìm leo! Tôi đứng là đồ ngốc, bị về ngoài đạo mạo, đường hoàng, chính trực của ông ta lừa rồi.”

Thanh Hoành đánh lái, cho xe chạy ra đường chính, vượt qua mấy chiếc xe, mắt vẫn nhìn thẳng, nói: “Điều quan trọng nhất bây giờ là sự thật. Cửu Thiệu có phải là Âm Hoa hay không, không phải một mình đội trưởng có thể kết luận. Sắp tới sẽ có một cuộc điều tra, chờ khi có kết quả, chúng ta sẽ biết ngay thôi.”

Thực ra buổi tối đầu tiên sau khi lên du thuyền, cô cũng từng có suy nghĩ đó: Liệu Cửu Thiệu có phải là Âm Hoa? Khi ấy anh đứng trên bục biểu diễn, tay trái kéo đàn, tay phải lướt dây, một khúc Tartini – Tiếng ngân rung của quỹ vang lên đã mở màn cho con ác mộng kinh hoàng này.

Hắn lấy linh hồn mình trao đổi cho quỷ dữ.

Cô gắng gượng xua đuổi suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Nếu anh đúng là Âm Hoa, đây sẽ là điều điên rồ nhất cô gặp phải trong đời.

Hình Mẫn hành động nhanh hơn họ nghĩ. Ông điều động cảnh sát ở khu vực lân cận đến canh gác dọc hành lang bệnh viện, tất cả mọi người kể cả y bác sĩ của bệnh viện đều phải được tiến hành kiểm tra cẩn thận.

Đừng nói có thể đến được phòng bệnh của Cửu Thiệu, ngay cả qua được hành lang này cũng rất khó khăn, bởi vì cảnh sát có mặt ở lối lên xuống các tầng và các cửa thang máy.

Mạc Nhã Ca mang theo thẻ cảnh sát, viện có điều tra danh tính của bệnh nhân nằm trong phòng VIP ở cuối dãy hành lang để có thể đi ngang qua phòng của Cửu Thiệu.

Cô lật mở sổ khám bệnh, bất giác nói: “Diệp Vi? Cái tên quen quá.”

Thanh Hoành vội chụm đầu lại xem “Đúng là chị Diệp Vi.”

“Cô quen cô ấy?”

“Hồi xưa lúc hai nhà đi ăn với nhau, tôi từng gặp chị ấy.” Thực ra cô cũng không dám chắc Diệp Vi còn nhớ mình hay không. Ngày đó có rất đông người trong bữa tiệc, Diệp Vi vốn xinh đẹp giỏi giang lại còn là con nhà danh giá, có vô số người muốn lấy lòng chị ấy. Cô đã nhìn thấy vẻ mỉm cười chán nản trên gương mặt chị ấy, nhưng đáng tiếc là không có cơ hội bắt chuyện.

Thanh Hoành viết một tờ giấy, đưa cho anh cảnh sát trực ban. Người đó kiểm tra kỹ lưỡng, thấy không có vấn đề gì liền giúp cô chuyển cho Diệp Vi.

Lát sau, anh ta quay lại, gật đầu với cô: “Cô Diệp đã xác nhận các chị là khách của cô ấy, các chị có thể vào.”

Mạc Nhã Ca và cô đi về phía cuối hành lang, lúc đi ngang qua phòng bệnh có cảnh sát đứng canh gác, Nhã Ca ngoái qua mấy lần, thấp giọng nói: “Chẳng nhìn thấy gì cả.”

Thanh Hoành vẫn nhìn thẳng, đi về phía trước: “Đừng ngoảnh lại nhìn mãi như thế.”

Cô đi đến cửa phòng bệnh, gõ vài tiếng. Cánh cửa không khóa, chỉ khép hờ, vừa gõ liền mở ra. Diệp Vi đứng bên cửa sổ, trên tay còn cầm một bông hoa bách hợp, quay đầu thấy cô liền mỉm cười: “Đã lâu không gặp. Không ngờ em lại đến thăm chị thế này. Đây là bạn em à?”

Mạc Nhã Ca mở to hai mắt, thì thào: “Tôi biết chị ấy là ai rồi...” Người phụ nữ này từng xuất hiện trên tạp chí kinh tế tài chính, bên cạnh Tạ Doãn Thiệu,

họ cùng xuất hiện trong một buổi cắt băng khánh thành. Bây giờ Diệp Vi đã là vợ của cậu cả nhà họ Tạ. Đương nhiên, bọn họ từng chỉ chiết, day nghiền cô ấy suốt ba ngày liền. Tuy cô ấy rất xinh đẹp, nhưng vẻ thanh cao, kiêu ngạo của cô ấy khiến họ ngứa mắt, cho rằng không xứng với Tạ Doãn Thiệu. Bây giờ được gặp người thật, Mạc Nhã Ca không kìm nổi xúc động.

Diệp Vi ngoài đời còn đẹp hơn trong ảnh, đặc biệt là khí chất thoát tục của cô.

Thanh Hoành thẳng thắn nói: “Thật ra trước đó em cũng không biết chị bị bệnh, chỉ vì muốn đến gần phòng bệnh bên cạnh nên mới vô tình biết mà đến.”

Diệp Vi cười cười, cắm hoa vào lọ: “Chị cũng thấy rất ngạc nhiên, em và Doãn Luy quan hệ rất tốt, nhưng em với chị thì lại rất bình thường.” Cô mời họ ngồi xuống, còn lịch sự hỏi họ muốn uống gì.

Thanh Hoành vội ngăn: “Không cần đâu chị. Bọn em chỉ ngồi một lát thôi.”

Diệp Vi chống cằm: “Nhưng chị không biết gì về người bệnh phòng bên cạnh. Sáng nay người đó mới vào, chị không biết người đó là ai, chỉ e các em đã uống công vô ích rồi.”

Trong một vài giây, Thanh Hoành chợt muốn cho Diệp Vi biết sự thật, nhưng sau đó cô lập tức dập tắt ý nghĩ này đi. Có thể Diệp Vi đã quên chuyện tỏ tình với Cửu Thiệu thất bại, nhưng ai biết được bây giờ chị ấy đang nghĩ gì. Huống chi nếu để chị ấy biết cũng không có ý nghĩa.

Cô ngẫm ngợi một lát rồi đứng lên, nói: “Xin lỗi đã làm phiền chị, chúng em xin phép.”

Diệp Vi cũng đứng lên: “Đề chị tiễn hai em”

Họ vừa ra tới cửa thì thấy phòng bệnh bên cạnh đang rối loạn. Cảnh sát tập trung ở trước cửa phòng của Cửu Thiệu, sắc mặt ai nấy đều căng thẳng. Người có cấp bậc cao nhất đứng ngoài cửa nói vọng vào: “Anh có yêu cầu gì cứ nói, xin hãy thả những người vô can!”

Mạc Nhã Ca đi lên trước, xuất trình thẻ cảnh sát cho người đó nhìn: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có cần tôi giúp gì không?”

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng bên đáp: “Vừa rồi y tá của chúng tôi vào trong kiểm tra, bệnh nhân kia bỗng nhiên tỉnh lại, uy hiếp y tá.”

Thanh Hoành chau mày: Hình Mẫn vừa cử người đến giám sát thì Cửu Thiệu liền tỉnh lại, và hành động không giống với tính cách của anh chút nào.

Mạc Nhã Ca nói vọng vào: “Tiêu Cửu Thiệu, đừng kích động, cho dù bọn họ có giám sát cậu, cậu cũng không được uy hiếp y tá!”

Thanh Hoành quay đầu nhìn, thấy Hình Mẫn cùng những người khác đã chạy tới, trầm mặt hỏi: “Bác sĩ, tình hình bệnh nhân thế nào?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không khả quan, có lẽ não bộ đã bị chấn động, thần trí rối loạn. Hơn nữa tâm lý cảnh giác rất lớn khiến bệnh nhân có hành động tự vệ như vậy.”

Hình Mẫn nhìn hết một lượt những người đang có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Thanh Hoành: “Chúng tôi sẽ rút lui, cô vào trong nói chuyện với cậu ta một lát.”

“Tại sao lại để cô ấy đi vào?” Mạc Nhã Ca nói, “Cửu Thiệu là học viên xuất sắc nhất khóa huấn luyện võ thuật của chúng tôi ngày ấy, để cô ấy đi vào, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

“Bởi vì nhìn tôi không nguy hiểm, không có khả năng tấn công cho nên mới chọn tôi.” Thanh Hoành hít sâu một hơi xoay người vặn nắm cửa, “Tôi muốn vào trong đó, tôi cũng không có ác ý gì.”

Cô chỉ mới hé cửa đã bị ai đó nắm chặt cổ tay, kéo tuột vào bên trong, còn chưa kịp đứng vững liền bị người đó bóp cổ, ấn đầu lên cửa.

Từ góc nhìn của cô chỉ có thể đủ thấy một vạt áo đồng phục màu hồng nhạt phía sau giường bệnh. Cô vùng vẫy thoát khỏi gọng kìm trên cổ, đối phương lập tức siết chặt hơn.

Thanh Hoành nghẹt thở, đưa tay túm lấy cánh tay đầy vết thương đang bóp cổ cô. Đáng sợ nhất là, ánh mắt Cửu Thiệu nhìn cô rất lạnh lùng và đầy cảnh giác, như thể đang nhìn một người xa lạ. Sắc mặt cô trắng bệch, giọng hỏi: “Anh... có còn nhớ em là ai không?”

Cửu Thiệu nhìn vào mắt cô, đột nhiên nói lỏng bàn tay, lạnh nhạt hỏi: “Cô là ai?”

Thanh Hoành tủi thân muốn khóc, câu hỏi này của anh khiến cô không biết nên trả lời ra sao.

Cửu Thiệu lặp lại một lần nữa: “Cô là ai?”

Thanh Hoành muốn gỡ tay anh ra, nhưng anh chỉ nói lỏng thêm chút ít, cô nhận ra đây đã là sự nhượng bộ tối đa của anh. Nếu cô được nước lấn tới, kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì: “Chúng ta đang trong giai đoạn tìm hiểu, nói thẳng ra là chúng ta đang yêu nhau.”

Cửu Thiệu suy nghĩ một lát rồi lạnh lùng đáp: “Xin lỗi, tôi không nhớ gì cả.” Ngập ngừng một chút, anh lại nói: “Nhưng tôi không nghĩ tôi thích kiểu người như cô.”

Cô phì cười: “Tất nhiên anh không thích, vì anh đã từng nhận xét em thế này: Em là người kỳ lạ nhất anh từng gặp, rõ ràng rất ngốc nghếch nhưng lại luôn tỏ ra thông minh.”

Cửu Thiệu nhìn cô thật lâu, cuối cùng anh cũng buông tay. “Tôi tin cô không nói dối.”

Thanh Hoành không rõ dựa vào đâu anh rút ra kết luận này. Cô đưa tay lên xoa cổ, không biết có để lại dấu tay không nữa. Cô nắm lấy bàn tay anh, viết lên ba chữ “Chữ Thanh Hoành”: “Đây là tên của em. Dù không biết tình trạng của anh thế nào, nhưng em sẽ chuẩn bị tâm lý đón nhận tình huống xấu nhất là suốt đời anh không thể nhớ lại.” Thật đau lòng! Gần đây cô vừa mới chuẩn bị tâm lý cho việc sẽ gắn bó với con người này mãi mãi, vậy mà chỉ trong nháy mắt, anh đã quên mất cô là ai!

Anh mặc quần áo bệnh nhân, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt. Cô vẫn nhớ lúc nào anh cũng comple đen, somi trắng chỉnh tề, chín chu hết mực.

Tiểu Cửu Thiệu nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô: “Nếu tôi không thể nhớ ra, cô định thế nào?”

Thanh Hoành khoanh tay trước ngực: “Nếu anh vẫn không nhớ lại được, em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm. À không đúng, anh cũng không cần phải chịu trách nhiệm, vì chúng ta vẫn chưa kịp tiến xa hơn.”

“Cô đang đề phòng tôi, cô nói dối.”

Thanh Hoành cảm thấy ngạt thở. Cô quên mất, dù rơi vào tình cảnh bi đát này, dù não bộ của anh không còn hoàn hảo như trước thì anh vẫn có thể phân tích và đánh giá chuẩn xác. Cô mỉm cười: “Được rồi, nếu như anh muốn nghe lời nói thật thì đây: Em sẽ đi tìm một người đàn ông khác, chỉ ít anh ta không bị mất trí nhớ.”

Cửu Thiệu thoáng sững sờ, anh chau mày, định nói gì lại thôi.

Họ lặng lẽ nhìn nhau, tiếng thiết bị y tế kêu lách cách trong không gian. Thanh Hoành xoa xoa hai má, đang muốn xoay người, chợt nghe “thình” một tiếng, cửa phòng bệnh bị đập tung, Hình Mẫn xông vào, túm lấy Cửu Thiệu, ép chặt anh vào tường, đồng thời quặp tay anh lại. Động tác nhanh gọn, quyết liệt, không ai kịp trở tay!

Không biết Cửu Thiệu làm sao mà thoát được khỏi tay Hình Mẫn, quay ngược lại đâm ông một quả. Anh bây giờ đang rất yếu, một cử động nhỏ cũng khiến anh mất sức, thở dốc. Cảnh sát bên ngoài cũng xông vào, đè chặt Cửu Thiệu xuống đất. Hình Mẫn rút còng tay bên hông, khóa cổ tay trái của anh vào chân giường: “Mau tiêm thuốc giãn cơ cho cậu ấy!”

Bác sĩ đứng chờ bên ngoài lập tức mang theo hộp thuốc cấp cứu vào phòng.

Thanh Hoành đứng sang một bên, nhìn vào ánh mắt sắc lạnh như loài thú hoang bị người ta bắt trời của anh. Đột nhiên anh hướng ánh nhìn về phía cô. Cô giật mình thảng thốt, muốn giải thích nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô hiểu, vừa nãy cô đã chiếm được chút xiu lòng tin nơi anh, nhưng bây giờ sự tin nhiệm ấy đã thành con gió thoảng.

Vị bác sĩ run rẩy tiêm thuốc giãn cơ cho anh. Dần dần anh thôi giãy giụa, nhắm mắt lại.

Hình Mẫn ôm mặt, rít một hơi thật sâu: “Chuyện này là thế nào?”

Thanh Hoành dờ dẩn nói: “Có thể là não bộ đã bị chấn động mạnh khiến anh ấy bị mất trí nhớ, nhưng có phải là tạm thời hay không thì tôi không rõ.”

Bác sĩ gật đầu: “Theo tôi, tình trạng bệnh nhân đúng là như vậy.”

Hình Mẫn đút hai tay vào túi quần, nói: “Cô hãy liên lạc với giáo sư Đàm Húc Đông, chờ thuốc hết tác dụng, chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 25

Giáo sư Đàm Húc Đông là nhà tâm lý học nổi tiếng ở thành phố này. Sau vụ nổ năm đó, cục trưởng Lăng giới thiệu cho cô làm quen với giáo sư Đàm. Khi ấy, giáo sư giao cô cho học trò cưng của mình là Lâm Noãn. Trong thời gian nghiên cứu các tài liệu về tâm lý học, cô cũng từng viết một vài bài luận về đề tài này và được giáo sư hết lời khen ngợi.

Thanh Hoành rút điện thoại, trình bày lý do với giáo sư ngay trước mặt Hình Mẫn và hẹn gặp ông. Tất máy, cô nói: “Giáo sư nói hôm nay ông ấy có buổi diễn thuyết, chiều mai mới có thể sắp xếp thời gian.”

Hình Mẫn gật đầu: “Cũng được. Ngày mai tôi sẽ đích thân tiếp giáo sư, cô không cần phải tới.”

Thanh Hoành rời bệnh viện. Mặc Nhã Ca mặt co mày cau, buồn bã nói: "Nếu như bố mẹ Cửu Thiệu hỏi tôi vì sao lâu rồi cậu ấy không về thăm nhà thì tôi biết trả lời sao đây?"

Thanh Hoành cười buồn: "Đành phải giấu chứ biết làm sao? Có lẽ anh ấy chỉ bị mắc chứng rối loạn thần kinh tạm thời thôi."

Cô lái xe trở về cơ quan, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng không yên. Cô đi đi lại lại trong phòng liên tục khiến đồng nghiệp hoa mắt chóng mặt, la lên: "Đủ rồi, cô đừng đi qua đi lại mãi thế được không? Tôi chóng mặt muốn chết."

Chờ mãi cũng đến giờ tan làm, Thanh Hoành vội vàng chạy đến văn phòng của giáo sư Đàm Húc Đông. Lâm Noãn đang sắp xếp tài liệu ở phòng ngoài, trông thấy cô, vẻ mặt thoáng nét căng thẳng: "Tôi nhớ là cô hẹn với giáo sư Đàm vào chiều mai mà, sao giờ lại đến đây?"

"Tôi có chuyện muốn trao đổi thêm với giáo sư về tình trạng bệnh nhân mà ngày mai ông ấy sẽ gặp."

Lâm Noãn cầm một chiếc cốc sứ, quay lại hỏi: "Để tôi rót nước cho cô, cô muốn uống hồng trà hay trà thanh nhiệt giải độc như tôi?"

Thanh Hoành cười nói: "Tôi uống giống cô."

Lâm Noãn vừa đi khỏi, Thanh Hoành liền đổ thuốc nhuận tràng chiết xuất từ lá Phan tả diệp vào trong cốc nước của Lâm Noãn. Lâm Noãn quay lại rất nhanh, đặt cốc trà trước mặt Thanh Hoành: "Tôi đang giảm cân, loại trà này rất hữu ích."

Thanh Hoành mỉm cười, bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra trên du thuyền trừ những chi tiết liên quan đến Ám Hoa. Cô chỉ nói với Lâm Noãn là họ thực hiện nhiệm vụ, rồi tùy hứng thêm bớt tình tiết. Lâm Noãn nghe rất chăm chú, quên cả ghi chép, cuối cùng thở dài: "Cho nên bệnh nhân kia chính là một trong số những người may mắn sống sót?"

"Phải. Nhưng nội bộ chúng tôi bắt đầu hoài nghi kế hoạch thất bại là do trong đội ngũ có kẻ biến chất. Và bệnh nhân này là người nắm được nhiều thông tin cơ mật nhất. Hiện anh ấy được phỏng đoán là mất trí nhớ, chúng tôi cần kiểm tra nói dối và trắc nghiệm tâm lý."

Lâm Noãn xoay cây bút trong tay: "Tôi hiểu rồi, đợi giáo sư trở về tôi sẽ chuyển lời giúp cô."

Thanh Hoành đứng lên: "Vậy tôi xin phép. Ngày mai tôi sẽ tới đón hai người. Xin đừng bước."

Sáng sớm hôm sau, Thanh Hoành vừa đến cơ quan đã bị Hình Mẫn gọi đi "nói chuyện". Cô trầm nghĩ, số lần nói chuyện của cô và Hình Mẫn mấy ngày qua còn nhiều hơn những ngày trước đây cộng lại.

Cô vừa bước vào phòng làm việc của Hình Mẫn, ông đã nói ngay vào chủ đề chính: "Tôi gọi cô đến là vì vụ án tàu Đông Thái Bình Dương." Ngừng một lát, ông nói tiếp: "Những gì tôi nói không nhằm vào một ai cụ thể. Đến nay, Ám Hoa vẫn còn sống và kế hoạch của chúng ta thì thất bại hoàn toàn, đây là thực tế rõ ràng nhất. Ám Hoa, rất có thể là một trong số chúng ta."

Thanh Hoành gật đầu: "Tôi hiểu. Tôi sẽ xin nghỉ phép, chờ có kết quả điều tra."

"Cô hiểu là tốt rồi. Trong thời gian này, cô không được phép xuất ngoại, cũng không được đi cư." Hình Mẫn gõ bàn, "Không chỉ mình cô, tất cả những người sống sót sau vụ nổ đều phải tuân thủ quy định này. Được rồi, nếu không còn việc gì khác thì cô đi làm thủ tục xin nghỉ phép đi. Tôi đã nhắc các bộ phận liên quan giúp cô rồi."

Thanh Hoành đứng lên, đi ra cửa. Còn chưa kịp mở cửa lại nghe thấy Hình Mẫn hỏi: "Mối quan hệ riêng tư giữa cô và Cửu Thiệu rất tốt phải không?"

Cô xoay người lại: "Cũng bình thường ạ. Sao đội trưởng lại hỏi vậy?"

Hình Mẫn khoát tay: "Tôi hỏi thế thôi, không sao."

Thanh Hoành hiểu cô đã bị cuốn sâu vào vụ án liên quan đến Ám Hoa, thậm chí có thể cô sẽ bị mất việc. Thực ra có mất việc hay không với cô không quan trọng. Cửu Thiệu từng nói cô không hợp với công việc này.

Hoàn tất thủ tục, rời khỏi cơ quan lặng lẽ, không một lời từ biệt, Thanh Hoành hiểu hoàn cảnh của mình bây giờ rất khó xử. Khi vụ án chưa được điều tra rõ ràng, những người xung quanh sẽ chẳng thể lại gần cô.

Rời khỏi cơ quan, cô lái xe tới văn phòng của giáo sư Đàm. Vừa vào cửa chính đã thấy Lâm Noãn mặt mày xanh xao, bước đi nhẹ như trên mây, tay vẫn còn cầm một tập tài liệu, Thanh Hoành vội hỏi: "Cô làm sao vậy?"

Lâm Noãn khổ sở nói: "Uống nhiều trà thanh nhiệt giải độc quá, bị đi ngoài."

Thanh Hoành biết đó là do tác dụng của lá Phan tả diệp liền bảo: "Tôi thấy cô nên tới bệnh viện kiểm tra xem sao."

Đột nhiên, Lâm Noãn đặt cả chồng tài liệu vào tay Thanh Hoành, nói nhanh: "Xin lỗi, tôi phải vào nhà vệ sinh một lát!"

Thanh Hoành ôm chồng tài liệu đứng đó, tự vấn lương tâm xem có phải cô đã hơi quá tay rồi không. Đúng lúc đó giáo sư Đàm Húc Đông xách cặp đi ra, sắc mặt không vui: "Bây giờ đi luôn phải không? Lâm Noãn lại chạy đi đâu rồi?"

"Hình như bụng dạ cô ấy không được tốt, có lẽ cô ấy nên tới bệnh viện kiểm tra ạ."

Đàm Húc Đông nhàu mày, nói với thư ký: "Bảo Lâm Noãn đi bệnh viện đi, tôi đi cùng Tiểu Hoàn là được."

Thanh Hoàn không ngờ được kế hoạch của cô lại diễn ra suôn sẻ đến thế, thậm chí còn không phải chủ động nói lời đề nghị như trong kịch bản. Cô vội nói: "Có thể đi theo giáo sư, cháu nhất định sẽ học được rất nhiều điều. Có việc gì cần sai bảo, chú hãy cứ nói cháu ạ."

Đàm Húc Đông mỉm cười nói: "Cháu là học trò cưng của cục trưởng Lãng, tôi đâu dám chỉ bảo gì?"

Câu nói này chợt khiến Thanh Hoàn cảm thấy bối rối. Năm ấy, cô chờ cục trưởng Lãng dưới chân toà nhà nơi ông ở, trời mưa rất to, cô ướt như chuột lột, đứng chặn đầu chiếc xe hơi màu đen cũ kĩ. Khi đó, cục trưởng Lãng vẫn còn trẻ nhưng mái tóc đã điểm bạc. Ông nhìn cô, chỉ nói ngắn gọn: "Lên nhà ngồi đi". Mãi sau này cô mới hiểu hết ý nghĩa đằng sau câu nói "Lên nhà ngồi đi" ấy. Không lâu sau khi cô thi đậu ngành pháp y, một lãnh đạo ngành cảnh sát đã "ngã ngựa". Nguyên nhân đằng sau vụ việc này là do có người tố cáo ông có quan hệ với trẻ vị thành niên. Mà sự thực chỉ đơn thuần là ông cho cô bé lên nhà sưởi ấm vì cô bé đã bị rét công khi đứng chờ dưới chân toà nhà ông ở. Cô bé được bác cha chú rù lòng thương xót ấy đã lấy trộm một vài món đồ cá nhân của ông làm bằng chứng uy hiếp rồi bị đối thủ của ông trên quan trường lợi dụng.

Mặc dù lúc ấy cô không hề biết tới những thủ đoạn đê tiện bị ỏi đó, nhưng hành động của Lãng Trác Viễn thật sự đã quá mạo hiểm. Cô nghĩ, nếu cô là học trò của cục trưởng Lãng thì hẳn là một học trò bất tài.

Có giáo sư Đàm làm tấm bia đỡ đạn, Thanh Hoàn dễ dàng vượt qua vòng kiểm tra khám xét của cảnh sát để được phòng chăm sóc đặc biệt. Cầm Thiều mặc quần áo bệnh nhân, cổ chân, cổ tay được buộc cố định bằng một sợi vải. Nghe tiếng động, biết có người vào phòng nhưng anh vẫn không buồn quay ra nhìn, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Giáo sư Đàm đặt cặp xuống, cởi áo khoác ra, Thanh Hoàn nhanh nhẹn đón lấy và treo lên móc. Ông ngồi xuống sofa cạnh giường bệnh, bật bút ghi âm: "Chúng ta trò chuyện một chút nhé."

Cầm Thiều vẫn không nhúc nhích, như thể không nghe thấy ông nói gì. Giáo sư Đàm hơi nghiêng người về phía trước, nhìn anh: "Cậu ở đây đã bao lâu rồi? Tình trạng sức khoẻ của cậu ra sao? Tôi là bác sĩ tâm lý của cậu. Tôi mong chúng ta có thể trò chuyện với nhau."

Nhưng bất kể ông nói gì, Cầm Thiều vẫn không hề đáp lại. Giáo sư Đàm đọc thoại một hồi thì y tá đẩy cửa bước vào, cầm theo hộp thuốc: "Tôi phải thay thuốc cho bệnh nhân. Nếu hai vị muốn trò chuyện với bệnh nhân thì xin đừng nói quá lâu, trạng thái cảm xúc và sức khoẻ của bệnh nhân rất không ổn định. Bệnh nhân đau đầu cả đêm, đến sáng nay mới thiếp đi được một lát."

Giáo sư Đàm hỏi: "Chúng tôi có cần tránh mặt không?"

Cô y tá mỉm cười: "Không sao." Cô vén áo Cầm Thiều, tháo lớp băng gạc, bôi thuốc khử trùng và băng bó lại cho anh: "Thật ra thể chất bệnh nhân rất tốt, những vết thương ngoài da cũng nhanh chóng lành lại. Chỉ có điều, trạng thái tinh thần thì quá kém."

Lúc y tá thay thuốc, Cầm Thiều dờ dẩn hết như một con rối gỗ, một phản ứng nhỏ cũng không có. Có mấy lần y tá hơi mạnh tay, chạm đến vết thương mà biểu cảm của anh vẫn không thay đổi.

Giáo sư Đàm đứng bên quan sát, lắc đầu, đi đến bên móc áo, lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi áo, rút một điếu rồi bỏ vào miệng. Y tá nói: "Đây là phòng cấp cứu, không thể hút thuốc."

Giáo sư Đàm đáp: "Tôi chỉ ngâm một lát cho đỡ thèm thôi. Hôm nay tôi quên mang bật lửa."

Y tá thay thuốc xong liền bụng đồ đi ra ngoài. Đàm Húc Đông vút điếu thuốc lá vào thùng rác: "Tôi vào toilet một lát."

Thanh Hoàn đứng bên giường, cúi đầu nhìn Cầm Thiều. Anh nằm, kê cao đầu lên gối, vẻ mặt không tức giận cũng chẳng buồn vui. Một vạt áo bệnh nhân nằm ở bên trong quần, vạt còn lại nằm ngoài quần. Một Cầm Thiều như thế rất xa lạ với cô.

Lát sau, anh quay đầu, nhìn cô. Ngoài cửa sổ, ánh sáng chói chang hắt vào khiến anh hơi nheo mắt, lông mi cong dài như cánh bướm. Thanh Hoàn giơ tay giúp anh sửa sang lại quần áo chỉnh tề. Do dự một lát, cô đưa ngón tay vuốt dọc sống mũi của anh. Cầm Thiều không chống cự, ngược lại còn nhắm hai mắt lại, lông mi quét qua mu bàn tay của cô.

Thanh Hoàn ngồi xổm người xuống, nhìn hai bàn tay bị buộc sợi vải cố định kia. Đôi bàn tay ấy vốn rất đẹp, ngón tay thon dài, từng kéo dây đàn violon, từng pha chế rượu, cũng từng cầm tay cô. Vậy mà bây giờ, hai mu bàn tay đã có thêm nhiều vết sẹo khiến đôi bàn tay này bỗng chốc trở nên xấu đi.

Tiếng xả nước trong toilet vang lên. Giáo sư Đàm mở cửa đi ra: "Cậu ta vẫn không chịu nói chuyện sao?"

Thanh Hoàn lắc đầu. Giáo sư Đàm cúi thấp người, nhìn vào mắt Cầm Thiều: "Hôm nay cậu đã mệt rồi, ngày mai chúng tôi sẽ lại tới thăm cậu. Cậu có cần chúng tôi mang giúp cái gì vào đây không?"

Cầm Thiều vẫn không nói một lời. Giáo sư Đàm chỉ hỏi vậy chứ không chắc chắn mang đồ vào. Trước khi vào được phòng bệnh, bọn họ phải trải qua sự khám xét gắt gao của cảnh sát, cho nên câu hỏi này chỉ mang tính dụ dỗ anh nói chuyện, nhưng đáng tiếc vẫn thất bại.

Ngày hôm sau, Thanh Hoành vẫn như cũ đứng giờ tới đón giáo sư Đàm tới bệnh viện. Hình Mẫn cũng có mặt ở đó, nhìn thấy Thanh Hoành, ông không hề ngạc nhiên, chỉ đánh mắt nhìn một lượt từ đầu đến chân cô rồi quay sang nói chuyện với Đàm Húc Đông: "Giáo sư Đàm, xin hỏi đã có kết quả kiểm tra nói dối chưa?"

Đàm Húc Đông bắt giắc đứt tay vào túi áo tìm bao thuốc nhưng ông chợt dừng lại: "Hiện tại tâm lý bệnh nhân rất không ổn định, chưa thể tiến hành kiểm tra. Tôi đang cố gắng nói chuyện với cậu ta."

Hình Mẫn gật đầu rồi rào bước.

Kiểm tra xong xuôi, Thanh Hoành theo giáo sư vào phòng bệnh. Hôm nay cũng như hôm qua, không có tiến triển gì. Dù giáo sư Đàm có nói chân thành, cảm động đến mấy thì Cửu Thiệu vẫn không đáp lại. Thanh Hoành thấy cổ áo anh xộc xệch liền giúp anh sửa sang lại. Lúc vén cổ áo của Cửu Thiệu, ngón tay cô chạm vào gáy anh, anh thoáng rùng mình.

Đàm Húc Đông đứng lên, kéo cánh cửa thông ra lan can: "Tiểu Hoành, lại đây, tôi có vài điều muốn nói với cháu."

Thanh Hoành bước ra ban công, ánh mặt trời khiến cô chói mắt. Những ngày qua biến cố liên tục xảy ra, cô như người bước đi trong cõi u mê, không biết rằng bây giờ đã là giữa thu, rừng phong đầu đường đã bắt đầu đỏ lá.

Giáo sư lên tiếng: "Tôi để ý thấy người bệnh có cảm tình với cháu, lát nữa cháu hãy thử nói chuyện với cậu ấy."

Thanh Hoành sững sốt, hỏi: "Cháu phải nói gì với anh ấy?"

Đàm Húc Đông lấy làm lạ: "Chẳng phải cháu từng viết nhiều bài luận về chứng ngại tâm lý sau chấn thương sao? Nay bệnh nhân ở trước mặt mà cháu lại không biết phải làm gì hả?"

Nghe giáo sư nhắc, Thanh Hoành mới nhận ra Cửu Thiệu đang rơi vào trạng thái chứng ngại tâm lý sau chấn thương. Cô quay lại phòng, lấy ra bài trắc nghiệm tâm lý gồm tám nội dung, đọc cho anh nghe từng nội dung một. Sau đó cô đặt bút chỉ vào tay trái của anh, hướng dẫn anh khoanh tròn các câu trả lời. Bút ký tên và bút máy đều đã bị tịch thu trước khi họ vào phòng với lý do, đó là những vật dụng có thể gây nguy hiểm. Trong phòng còn lắp đặt camera theo dõi, để nếu có bất cứ động tĩnh gì, phía cảnh sát có thể lập tức ứng phó. Chế độ "chăm sóc" đặc biệt này có lẽ chỉ có những nhân vật "tầm cỡ" như Âm Hoa mới được hưởng mà thôi.

Thanh Hoành đọc hết câu trắc nghiệm cuối cùng và bắt đầu tính điểm. Kết quả khiến cô hết sức ngạc nhiên: "Thưa giáo sư, kết quả bài trắc nghiệm của anh ấy...."

Điểm số cho mỗi nội dung đều rất thấp và được chia đều.

Rời khỏi phòng bệnh, Thanh Hoành chợt nhớ lại một chuyện cũ. Năm đó khi mới quen người có nickname Arthur trên mạng, cô từng nói với người đó, bác sĩ Lâm Noãn cho cô làm một bài trắc nghiệm tâm lý, cô đã cố ý để điểm số của mỗi nội dung trắc nghiệm tương đương nhau khiến Lâm Noãn rất đau đầu.

Sau đó, Arthur bảo rằng, anh có thể làm cho bài trắc nghiệm tâm lý gồm mười sáu nội dung đạt bất cứ điểm số nào anh muốn. Khi ấy cô không tin, phần này số lượng câu hỏi của loại bài trắc nghiệm này rất lớn, nội dung trắc nghiệm lại nhiều, làm sao có thể vừa làm vừa có thể tính toán chính xác điểm số của mình được? Nhưng câu trả lời của Arthur rất đặc biệt, anh nói, nếu cô hiểu ý nghĩa thực sự đằng sau các bài trắc nghiệm tâm lý thì câu hỏi trắc nghiệm sẽ không còn là vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 26

Ngày thứ hai giáo sư Đàm có giờ giảng nên Thanh Hoành đến bệnh viện một mình.

Cô vừa vào phòng thì gặp y tá liền gật đầu, cười hỏi: "Tình trạng bệnh nhân hôm nay thế nào?"

Y tá cũng cười: "Đã có chuyển biến tốt, có vẻ như tối qua anh ấy ngủ rất ngon."

Thanh Hoành đến gần giường bệnh, nhìn thấy bữa trưa của anh với món ướp đắng thịt bò còn nguyên ở đầu giường liền hỏi: "Đã 11 giờ rồi sao anh chưa ăn?" Rồi mặc kệ anh có để ý lời cô nói hay không, cô nhắc hộp cơm, xúc một thìa, đưa đến miệng anh: "Nào, anh mau ăn đi."

Tiêu Cửu Thiệu cựa người, cúi đầu đón lấy thìa cơm, ăn hết.

Cô đứt cho anh mấy thìa liền, chợt anh hỏi: "Cô ăn chưa?" Có lẽ vì đã lâu không nói chuyện nên giọng anh khàn đặc.

Thanh Hoành kéo ghế ngồi xuống: "Em ăn rồi. Anh muốn ăn gì cứ nói với em, mai em sẽ đưa vào cho anh... Anh có kiêng thứ gì không?"

Giọng anh đều đều như đọc thuộc lòng: "Gừng, tỏi, ớt xanh, rau cần, súp lơ, rau xà lách, đậu nành, nội tạng gia cầm..."

Thanh Hoành chặn lời anh lại: "Ngừng... Xem như em chưa hỏi." Ngẫm nghĩ giây lát, cô lựa lời nói tiếp: "Ngày mai em và giáo sư Đàm sẽ lại đến, sẽ có một cuộc kiểm tra, sử dụng các thiết bị chuyên môn, anh hiểu chứ?"

Cửu Thiệu nhìn vào mắt cô và gật đầu.

Cô nhào người về phía trước, xoa đầu anh: "Ngoan lắm."

Cửu Thiệu ngẩng đầu, nhìn cô, chậm rãi nói: "Đừng xoa đầu tôi, tôi không phải thú cưng."

Thanh Hoành ra khỏi phòng bệnh, các đồng chí cảnh sát đứng gác bên ngoài hết lời khen ngợi cô: "Một ca khó như vậy mà cô cũng làm được, khó tin quá." Trong phòng có lắp camera theo dõi nên hiển nhiên bọn họ đã thấy hết được cuộc trò chuyện của hai người. Cô mỉm cười: "Ngày mai sẽ tiến hành kiểm tra nói dối, sau đó phần việc của giáo sư Đàm sẽ kết thúc."

Cô vừa đi vừa gửi tin nhắn cho Đàm Húc Đông, báo cáo tiến độ. Một phút sau, Đàm Húc Đông liền trả lời: "Tôi đã nhận được tin. Tôi đang lên lớp, liên lạc với cháu sau."

Hôm sau là buổi kiểm tra nói dối.

Thanh Hoành đưa giáo sư Đàm tới bệnh viện, Hình Mẫn cũng đã chờ ở cửa, chào hỏi mấy câu rồi đưa ra yêu cầu: "Thầy Đàm, liệu tôi có thể ở đây khi thầy tiến hành kiểm tra không?"

Đàm Húc Đông bị hai tiếng "thầy Đàm" dỗ ngọt liền đồng ý.

Nhiệm vụ hôm nay không cần đến Thanh Hoành, cô cầm cuốn sổ ghi chép, ngồi bên cạnh lắng nghe. Chuẩn bị xong thiết bị, giáo sư Đàm bắt đầu đặt câu hỏi. Đó là khoảng thời gian dài dằng dặc và tẻ nhạt, Cửu Thiệu đa phần chỉ gật hoặc lắc đầu, thỉnh thoảng mới nói một câu. Căn phòng vang lên tiếng máy móc kêu ro ro đều đều.

Thanh Hoành sốt ruột xem đồng hồ, đã ba tiếng đồng hồ trôi qua, cô đã bắt đầu đói bụng. Cô đã xem các câu hỏi của giáo sư Đàm, gồm hơn một trăm nội dung. Những nội dung này đã được xáo trộn và hỏi đi hỏi lại nhiều lần. Thanh Hoành nhìn xuống phần ghi chép của mình và thấy, dù có một số câu hỏi đã được hỏi đến bảy, tám lần nhưng câu trả lời của Cửu Thiệu giống nhau hoàn toàn, anh trả lời rất nhanh, hầu như không cần suy nghĩ.

Sắc mặt Hình Mẫn càng ngày càng khó đoán, cũng không biết là đang vui hay buồn.

Qua thêm nửa tiếng, giáo sư Đàm tắt thiết bị, đứng dậy: "Anh Hình này, theo như kinh nghiệm của tôi thì bệnh nhân này đã mất đi phần lớn trí nhớ, chương ngại tâm lý sau chấn thương cũng không hề nhẹ."

Hình Mẫn bắt tay giáo sư và hỏi: "Không phải tôi nghi ngờ phán đoán của thầy, tôi chỉ muốn xử lý một vấn đề cho triệt để và thoả đáng mà thôi. Theo thầy, kết quả này có sai sót hay không?"

Đàm Húc Đông cười nói: "Hầu như không có khả năng, cho dù có, cũng chỉ chiếm 1%. Được rồi, nếu đã có kết quả, vậy tôi xin phép."

Hình Mẫn vội hỏi: "Thầy ở lại dùng bữa rồi hãy về. Tôi đã đặt chỗ ở một nhà hàng gần bệnh viện, chúng ta ngồi lại ăn với nhau một bữa cơm, tôi rất muốn tìm hiểu về chương ngại tâm lý sau chấn thương, mong được thầy chỉ giáo đôi điều."

Giáo sư Đàm nhận lời mời, quay đầu hỏi Thanh Hoành: "Tiểu Chủ, cháu cũng đi ăn với chúng tôi luôn chứ?"

Thanh Hoành lắc đầu: "Cháu cũng muốn đi lắm, nhưng mà buổi chiều còn bận chút việc, cháu xin phép về trước ạ."

Với tính cách cẩn thận của Hình Mẫn, chắc chắn ông sẽ tìm cách thu thập thêm thông tin trên bàn tiệc để đánh giá mức độ sai sót của lần này. Cô không nên có mặt thì tốt hơn, tránh cho ông khó xử.

Lúc đi qua giường bệnh, Thanh Hoành dừng lại, cúi xuống sửa lại cổ áo cho Cửu Thiệu, khẽ nói: "Tạm biệt anh."

Rời khỏi hầm gửi xe, Thanh Hoành lái xe đến khu mua sắm gần đó. Đầu tiên cô vào tiệm ăn nhanh giải quyết cái bụng đói, sau đó, bắt đầu nhập cuộc với những cô gái khác, lang thang khắp nơi chọn đồ.

Đi hết một vòng quanh khu mua sắm, sau khi đã xác định chắc chắn Hình Mẫn không phải người theo dõi mình, cô mới chạy như bay đến mấy quầy hàng bán quần áo nam, chọn vài bộ. Nhân viên đặc biệt chào đón những vị khách như cô, mua liền một mạch mấy bộ mà không hỏi một câu. Đám nhân viên rối rít khen cô khéo chọn đồ. Cô cầm phiếu thanh toán đi quẹt thẻ, sau đó xách túi đồ ra về.

Cô lái xe đi vòng vèo qua nhiều con phố chính, sau đó đi siêu thị theo thường lệ, còn mua cả đồ ăn ở tiệm ăn Quảng Đông mà cô rất thích, sau đó mới về nhà.

Lúc này đã là xẩm tối, không khí se lạnh, trời càng lúc càng tối mau hơn.

Cô nhập mật mã, mở cửa vào nhà thì thấy cánh cửa ban công đang mở rộng, gió lạnh ùa vào phòng, thổi tung tấm rèm treo trắng muốt. Cô dừng bước, ai đó đang đứng ngắm cảnh ngoài ban công từ từ quay người lại, rào bước đến trước mặt cô.

Anh còn mặc quần áo bệnh nhân, bên ngoài khoác thêm áo khoác không biết lấy ở đâu ra. Dáng người vắn cao gầy, lưng thẳng tắp.

Thanh Hoành ngẩng đầu lên nhìn anh, khẽ cười nói: "Em còn tưởng một lát nữa anh mới đến cơ."

"Anh đợi không được..." Cừ Thiệu ôm cô, "Trước giờ anh chưa từng nghĩ thời gian lại có thể trôi chậm đến mức ấy."

Thanh Hoành luống cuống tay chân đẩy anh ra: "Em biết anh rất cảm động, nhưng buông em ra đã. Em đã mua thức ăn về rồi."

"Em mua đồ ăn ngoài?" Cừ Thiệu lộ ra ý cười, "Anh còn tưởng em sẽ đích thân xuống bếp."

Thanh Hoành nói: "Thôi đi, em bị cái danh sách các món kiêng kỵ của anh dọa cho gần chết rồi. Sao bỗng dưng em thấy thương mẹ anh ghê, không biết bác đã phải chịu khổ như thế nào mới nuôi được anh lớn đến chừng này."

"Từ nhỏ đến lớn mẹ chưa bao giờ đề ý đến anh."

"Em cũng vậy đấy, bố mẹ đều bận rộn, ngay cả hợp phụ huynh cũng phải nhờ người đi họp thay. Nhưng mà... Hôm đầu tiên tỉnh lại, anh thật sự đã quên hết mọi thứ sao?"

"Tiểu Hoành, thật xin lỗi, hôm đó anh đã khiến em bị thương." Cừ Thiệu cau mày, "Lúc ấy anh chỉ vừa mới tỉnh lại, đầu óc anh vô cùng hỗn loạn, trực giác mách bảo anh đang rơi vào nguy hiểm nên mới khiến em bị thương như vậy."

"Trực giác của anh cũng rất đặc biệt."

Thanh Hoành lôi quần áo mới mua trong túi ra, đem ngâm trong nước khử độc rồi đưa vào máy sấy khô quần áo: "Ăn cơm xong thì đi tắm, tắm xong thì quần áo cũng khô."

Cô xoay người lại, thiếu chút nữa đụng vào cằm của Cừ Thiệu, oán giận nói: "Anh đứng gần như vậy làm gì?"

"Em vừa mới nói 'trực giác của anh cũng rất đặc biệt'?"

"... Làm sao vậy?"

"Em nói 'cũng', vậy người còn lại là ai?"

Thanh Hoành ngăn người, lập tức nói: "Chỉ thừa một chữ thôi mà, cứ coi như em nói nhầm đi." Trực giác mách bảo cô, tốt nhất đừng nhắc đến Thẩm Dật! Ngày trước cô viện cớ mua cà phê, đến tìm Tần Tần hóng tin tức, kết quả là bị anh ép uống cà phê suốt ba ngày liền. Nếu lần này để lộ ra Thẩm Dật, chắc chắn cô sẽ bị thẩm tra đến cùng cho xem.

Thật may là Cừ Thiệu không có ý định truy xét việc đó, chỉ im lặng nhìn cô.

Thanh Hoành mở hộp đồ ăn kiểm tra xong rồi đẩy về phía anh: "Cháo gà là của anh, còn gan ngỗng kho này là của em"

Từ lâu, Cừ Thiệu đã biết cô thích nhất là những món ăn nhiều chất béo, giàu protein, nhưng lạ ở chỗ, thói quen ăn uống ấy lại không khiến cô mắc các chứng bệnh về đường tiêu hoá mà trái lại, cô vẫn giữ được dáng chuẩn.

"Em phát hiện ra anh không mất trí nhớ từ bao giờ? Anh còn nghĩ có lẽ sẽ phải gửi cho em thêm ít ám hiệu nữa cơ đấy."

Thanh Hoành đang gấp một miếng gan ngỗng, nghe anh hỏi vậy thì thoáng chút bối rối: "...Gây là phản xạ cảm nhát của anh, lúc em chỉnh lại cổ áo cho anh, có lẽ chạm vào nhưng anh lại không né tránh, nên em đoán là anh không mất trí nhớ. Còn nữa, khi tiến hành làm trắc nghiệm tâm lý, kết quả kiểm tra của anh là số điểm chia đều. Không biết anh có còn nhớ hay không, trước đây anh từng gửi email cho em và nói, ngay cả loại bài trắc nghiệm tâm lý gồm mười sáu nội dung này, anh vẫn có thể làm ra bất kỳ đáp số nào mà anh muốn?"

Sau khi phát hiện anh không bị mất trí nhớ, cô đã đề nghị anh bắt đầu tiến hành kiểm tra nói dối. Lúc giáo sư Đàm thông báo kết quả, mọi người đều thờ phào, bắt đầu nói lòng canh gác. Hình Mẫn cũng không nhận ra, cho nên đã đi ăn với giáo sư Đàm. Cừ Thiệu liền lợi dụng khoảng thời gian này để trốn khỏi bệnh viện.

Trước lúc rời khỏi phòng bệnh, cô đã sửa sang lại cổ áo cho anh, nhưng thực chất là nhét chìa khoá nhà cho anh.

Cừ Thiệu cười nói: "Đương nhiên là anh vẫn nhớ. Anh còn nhớ em rất ghét người khác hỏi em ăn kiêng cái gì, đúng không?"

"Không đúng, sao em lại ghét người khác hỏi mình ăn kiêng cái gì?"

"Tuy em không nói ra nhưng câu trả lời thì lại hiện rõ trên mặt." Cừ Thiệu ăn một thìa cháo rồi nói tiếp, "Trong đầu em nghĩ, đối với người không kiêng khem thứ gì như em thì nên trả lời câu hỏi này như thế nào... Em không còn là đứa bé mười tuổi dù chỉ biết cắm đầu vào ăn uống vẫn có người xoa đầu

khen đáng yêu. Bây giờ nếu em vẫn như thế người ta sẽ nghĩ..."

Thanh Hoành vội vàng ngăn lại: "Dừng! Dừng ngay! Không được nói nữa!"

Cửu Thiệu vẫn ung dung nói: "Xem ra anh nói đúng rồi, em sợ người ta sẽ nghĩ..."

"Không được nói nữa!" Thanh Hoành cảm giác mạch máu trong người đang căng phồng lên, "Anh đừng cho rằng em sẽ sợ anh... Được rồi, anh nói điều kiện đi."

"Đôi bằng gan ngỗng, miếng em đang gấp đó."

Thanh Hoành nhìn miếng gan ngỗng trên đũa của cô: "Nhưng em đã cắn mất một góc rồi. Á không đúng, anh bảo anh không ăn nội tạng gia cầm"

Cửu Thiệu giục cô: "Nhanh lên."

Thanh Hoành đành phải bỏ miếng gan cắn dở vào bát của anh.

Anh ném thử, cau mày nói: "Vẫn khó ăn như thế."

Thanh Hoành tranh thủ hong khô quần áo cho anh trong lúc anh đi tắm. Bỗng nhiên cô có cảm giác mình giống hệt một bà nội trợ, đảm đương, quán xuyến hết mọi việc trong nhà.

Là xong quần áo ngủ cho anh, cô quay qua gấp gọn gàng những bộ quần áo khô còn lại, sau đó đến gõ cửa phòng tắm: "Em đem quần áo tới cho anh, anh đừng xấu hổ."

Cô treo quần áo lên móc, chợt nghe "roẹt" một cái, rèm che trong nhà vệ sinh được kéo ra, tiếng nước cũng ngừng chảy. Cửu Thiệu nói: "Em nói ngược rồi, người xấu hổ phải là em mới đúng."

"Anh nói vậy làm em rất muốn xoa người lại."

"Tùy em thôi."

Phòng tắm mịt mù hơi nước, sữa tắm mùi nhựa thông lan toả trong không gian. Những ai biết cô dùng loại sữa tắm này đều tỏ ra ngạc nhiên trước sở thích quái đản của cô. Thanh Hoành quay đầu lại nhìn anh, ngạo mạn tuyên bố: "Anh đừng hòng dọa được em, nói cho anh biết, em nhìn cơ thể không mảnh vải che thân còn nhiều hơn cả Tạ Doãn Luy đấy." Chẳng qua đều là người chết mà thôi.

Cô treo áo xong thì khép cửa phòng tắm, đi ra ngoài, tranh thủ là phẳng áo somi và áo khoác ngoài cho anh. Đang là quần áo thì Mạc Nhã Ca gọi điện thoại tới. Cô ấy hào hứng kể, không quên thêm thắt: "Hình Mẫn ăn xong cơm trưa thì quay lại bệnh viện, phát hiện ra Cửu Thiệu biến mất dưới sự canh gác cẩn mật của cảnh sát, cô không biết đâu, lúc ấy nhìn ông ta cứ như người bị zombie ngoạm đầu vậy." Thanh Hoành kẹp điện thoại giữa má và vai, giữ phẳng chiếc áo vừa là xong: "Tôi tin chắc là cô gọi tới không chỉ để cười nhạo đội trưởng Hình, phải không?"

Nhã Ca đang hào hứng đột nhiên ịu xù: "Ừ, là thế này, về cơ bản thì họ đã xác định được số người mất tích còn lại đều đã gặp nạn. Ngày kia sẽ tổ chức lễ truy điệu cho cục trưởng Lăng, cô có đi không?"

Thanh Hoành im lặng hồi lâu mới đáp: "Ừ, tôi sẽ tới."

Cô cúp điện thoại, nhìn thấy Cửu Thiệu đang đứng cách đó không xa. Anh mặc bộ đồ ngủ màu đen, càng tôn thêm nước da trắng và toát lên vẻ nam tính, mạnh mẽ.

Thanh Hoành nắm chặt đi động: "Vừa đây chứ nhì? Em chỉ đoán mò size của anh thôi."

Cửu Thiệu đi đến trước mặt cô: "Mạc Nhã Ca nói gì vậy?"

"Không có gì."

"Hiện lên mặt em cả rồi kia."

Thanh Hoành treo quần áo lên móc: "Nếu đã đoán ra rồi thì anh còn hỏi em làm gì?" Phút chốc, cô cảm nhận được vòng tay anh trên eo mình, vòm ngực rộng rãi, ấm áp của anh ở ngay phía sau lưng cô. Anh vui cầm vào gáy cô, thì thào: "Anh chỉ muốn xác nhận lại, có phải ngoài anh ra, tất cả đều đã gặp nạn?"

Thanh Hoành gật đầu, bổ sung thêm: "Ngoại trừ anh và đội trưởng Hình."

Cửu Thiệu hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Yên tâm, anh không sao."

Câu chuyện nhỏ: Báo cáo phân tích xác suất theo đuổi thành công

Trước ngày xảy ra vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương.

Cảnh sát Lưu Hạ thất tình.

Cầm tập hồ sơ đi ngang qua và bắt gặp gương mặt như đưa đám, tay áo somi nhàu nhĩ, xộc xệch, Cửu Thiệu tình ý đoán ngay được anh chàng Lưu Hạ thất tình.

Một lúc sau, Tần Tấn rón rén vào phòng: "Này, thấy gì lạ không, ngày nào Lưu Hạ cũng nấu cháo điện thoại với bạn gái, nhưng hôm nay không thấy gọi mà lại ngồi thừ lù một đống ở chỗ ấy. Dùng cặp mắt chứa tia X-quang của cậu nhìn xem, cậu ta có chuyện gì?"

Cửu Thiệu nghĩ đến câu nói kia của Thanh Hoành: "Có đôi lúc con người ta cũng nên giả ngu một tí", liền im lặng lắc đầu.

Vì thế Tần Tấn lại đi chia sẻ phát hiện mới này với những người khác. Bị mọi người chiếu tướng bằng ánh mắt cảm thông, rốt cuộc Lưu Hạ cũng nổi đóa lên: "Đừng vậy! Tôi thất tình, thất tình, thất tình! Mọi người còn muốn thế nào? Muốn cười nhạo thì cứ việc đi!"

Nhã Ca nhìn anh ta một cái, xoay xoay cây bút trong tay: "Sáng sớm đã nổi điên, xem ra anh ta bị đã kích nghiêm trọng lắm rồi."

Tần Tấn nghĩ ngợi một lát, an ủi: "Phòng chúng ta toàn người độc thân cả, vài lần thất bại thì có sao? Cậu nhìn sếp Tiêu mà xem, chẳng phải cậu ấy tu thành chính quả cũng nhờ vào quá trình bách chiến bách bại trong tình yêu à?"

Lưu Hạ úp quyển sổ ghi chép lên đầu, chậm rãi nói: "Thực ra, lúc trước tôi có nhờ sếp Tiêu tính toán xác suất theo đuổi thành công giúp tôi..."

Tần Tấn hỏi: "Kết quả thế nào?"

Anh ta lập tức gục xuống bàn, ai oán nói: "Rõ ràng xác suất thành công là 56% mà, nhưng vì sao tôi tỏ tình lại bị từ chối?"

Hình Mẫn không thể nhịn được nữa, đẩy cửa văn phòng: "Các cô các cậu cũng rảnh rồi quá nhỉ? Rảnh rồi thì mau đứng dậy đi đổ rác đi, ngồi trên đống rác mà không thấy khó chịu à?"

Mọi người lập tức ngồi xuống, người viết báo cáo, kẻ nghiên cứu hồ sơ, ai cũng trưng ra bộ dáng "thực ra chúng tôi rất bận".

Cửu Thiệu kéo rèm cuốn, mở máy laptop, nhập vào một chuỗi các con số, chữ cái, ký hiệu, sau đó đăng nhập vào phần mềm đã viết sẵn. Phần mềm này gồm ba trăm câu hỏi, sau khi gõ xong câu trả lời của cả hai người, phần mềm sẽ tiến hành tính toán xác suất, kết quả hiện ra chính là con số thể hiện mức độ "ăn ý" của hai người trên mọi phương diện. Phần mềm này được anh viết ra lúc rảnh rỗi khi còn đang học đại học, với mục đích chính là đánh giá xu hướng của các loại cổ phiếu niêm yết trên thị trường Hồng Kông. Về sau, anh sửa lại để dùng với mục đích như hiện nay.

Anh kích chuột, lấy bảng số liệu nguồn của mình và Thanh Hoành. Anh đã tốn không ít công sức để có được bảng số liệu này, bởi cô rất đa nghi và cảnh giác, mỗi khi anh hỏi cô đều nói hươu nói vượn dài chán chê nhưng vẫn không trả lời được câu hỏi chính. Mất nửa năm trời, anh mới có thể thiết lập được kho số liệu này.

Và tất nhiên, kết quả không như anh mong đợi.

Tính cách, lối sống, kinh nghiệm từng trải của cả hai người cộng lại cũng chỉ được 50%. Tất nhiên, xác suất càng cao càng tốt.

Dựa theo tác phong làm việc của anh, anh tuyệt đối không bao giờ đánh trận nếu không nắm chắc phần thắng. Đối với những chuyện có xác suất thành công thấp hơn 90% thì anh sẽ không làm. Xác suất thành công quá thấp, mức độ rủi ro lớn, kết quả chưa chắc đã như ý, những việc như vậy chỉ tổ làm lãng phí thời gian.

Cửu Thiệu tắt laptop, cầm di động lên nhắn tin: "Xin hỏi, em định bao giờ mới công khai danh phận của anh?"

Câu trả lời của Thanh Hoành rất thú vị: "Danh phận của anh sờ sờ ra đó, không đến cũng chẳng đi, còn gì phải cất giấu hay công khai nhỉ?"

Anh chưa bao giờ bận tâm tới những lời xì xầm bàn tán về mình, bằng không anh đã bị con lũ những lời bình xét không hay của người đời nhấn chìm từ lâu.

Lát sau, Thanh Hoành lại gửi thêm một tin nhắn nữa: "Anh rất để ý về chuyện đó sao?"

"Không thêm để ý."

"Anh nói dối."

"Ừ thì anh nói dối."

"..."

Thanh Hoành làm việc ở Cục cảnh sát đã được ba năm, trong khoảng thời gian này, cô như cá gặp nước. Phàm là những việc đồng nghiệp không giải quyết được, cần phải trao đổi qua lại nhiều lần thì cô chỉ chốc lát là xử lý ổn thỏa. Cuối dãy hành lang khoa bệnh lý có một máy bán cà phê hoà tan tự

động, nhiều anh chàng độc thân của các phòng ban khác đều thích tới đó mua cà phê.

Nhưng nếu đừng phải Thanh Hoành, vậy thì đó chính là nỗi bất hạnh lớn nhất cuộc đời họ. Cô giỏi nhất là giả ngây giả ngô, chỉ cần đối phương không tỏ tình trực tiếp, thẳng thắn thì mọi lời ong bướm, hoa lá cành cô đều có thể biến thành chưa có, giả vờ như chưa nghe thấy bao giờ. Tất nhiên, ngay cả khi đối phương có thẳng thắn bộc lộ tình cảm thì cô vẫn hồn nhiên xem như không có chuyện gì xảy ra. Cái này gọi là "đi qua cả vườn hoa, không để hương vương tóc."

Cửu Thiệu đứng ngoài quan sát những vụ tỏ tình thất bại, hình thức thất bại thì nhiều nhưng kết quả chỉ có một. Cho nên anh đành "án binh bất động". Xác suất thành công chỉ có 50%, nếu anh vẫn muốn "tham chiến" thì không thể thiếu sách lược và thủ đoạn.

Một thời gian sau xảy ra vụ án phanh thây, từ chỗ bị động, cô chuyển thành chủ động xuất hiện, suốt ngày lẩn vẩn quanh cái máy bán cà phê tự động.

Vừa đi họp trên tỉnh về, Cửu Thiệu đã nhìn thấy Thanh Hoành cầm một hộp cà phê đứng đó nói nói cười cười với Tần Tấn. Anh vào phòng, giờ hồ sơ ra đọc nhưng không vào được chữ nào, anh liền đứng dậy đi cửa bước ra ngoài. Thanh Hoành thôi nói chuyện với Tần Tấn khi bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, xoay người định quay về phòng làm việc.

"Cô lại đến mua cà phê à?"

"Hả?" Cô nhìn lon cà phê chưa mở nắp trong tay, liền lơ lên, lắc lắc: "Tôi mê cà phê, đây đã là lon thứ hai rồi."

Tan làm, anh lái xe một vòng qua siêu thị, tìm mua bình giữ nhiệt bằng inox cỡ XL.

Mẹ anh vừa đi châu Âu tham dự nhạc hội về, không có việc gì làm nên suốt ngày cằn nhằn con trai: "Lạ nhỉ? Con trai mẹ đẹp trai thế này, công việc tốt, lương cũng được, nhà mình cũng khá khá, mà tại sao đến giờ vẫn không có bạn gái?"

"Bởi vì con của mẹ không có duyên với phụ nữ." Cửu Thiệu rửa sạch bình giữ nhiệt, đổ hạt cà phê vào máy pha cà phê.

"Con không thích uống cà phê kia mà? Sao hôm nay lại thay đổi khẩu vị thế?"

"Con đang thích một cô gái rất mê cà phê."

"Hợp với mẹ đấy, cô ấy thích uống loại nào? Để mẹ làm cho nào." Bà hươ hươ ngón tay: "Con không được bắt nạt con gái nhà người ta đâu đấy, nếu không nghe mẹ thì con ế cả đời đấy nhá. Cứ nghĩ đến cảnh mẹ đã già mà con trai vẫn một thân một mình là mẹ chịu không nổi rồi."

"... Cô ấy không bắt nạt con trai mẹ là may lắm rồi đó."

"Hả? Con bé bắt nạt được con hả? Giỏi quá. Thế bao giờ con mới dẫn về cho mẹ gặp đây?"

Ngày hôm sau, Thanh Hoành lại xuất hiện bên chiếc máy bán cà phê tự động.

Cửu Thiệu gọi cô: "Cô vào gặp tôi một lát."

Thanh Hoành mờ mịt, muốn hỏi lại thôi, theo sau anh đi vào phòng làm việc.

Cửu Thiệu đặt bình giữ nhiệt đựng cà phê xuống trước mặt cô: "Cho cô."

Về mặt bối rối của cô thật thú vị: "Tôi không mang theo cốc, anh xem..."

"Cô cứ dùng cái cốc này đi, tôi sẽ rửa sau." Trong lòng anh thầm nghĩ: dù sao cũng mua cho em mà.

Chối không được, cô đành ép mình uống hết nửa bình.

Về nhà, Cửu Thiệu đưa cho mẹ chiếc bình trống không: "Cô ấy rất thích, bảo là một bình không đủ."

Cứ thế liên tục ba ngày, Thanh Hoành bắt đầu lơ đãng, ngáp lên ngáp xuống cả ngày. Thấy thế, Mạc Nhã Ca quan tâm, hỏi cô: "Cô làm sao mà lại có vẻ mệt vậy?"

"... Uống quá nhiều cà phê."

Cửu Thiệu lại đặt bình giữ nhiệt xuống trước mặt cô. Thanh Hoành rút cuộc không thể giả vờ nữa: "Tôi thề, tôi hứa sẽ không tới đó mua cà phê nữa. Anh Tiêu, anh tha cho tôi đi."

Đối phó với kiểu người như Thanh Hoành, kế sách đầu tiên chính là: rút cùi dưới đáy nồi, xử lý đến nơi đến chốn.

Sau đòn xử lý của anh, Thanh Hoành không còn giả vờ lui tới đó mua cà phê mà thực chất là đi hóng tin tức nữa, dây hành lang khoa bệnh lý trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. Nhưng dù vậy, anh vẫn còn cách mục tiêu theo đuổi của mình một quãng đường khá xa.

Đối phó với kiểu người như Thanh Hoành, kế sách thứ hai chính là: như có như không.

Người như cô, trong lòng thì hiểu rõ mà mặt ngoài thì như không. Cô thừa biết người ta có tình cảm nên mới tìm cách tiếp cận, trò chuyện với cô, sau đó lựa thời điểm thích hợp mời cô đi ăn uống, xem phim. Nhưng cô vẫn vờ như không nhận ra, ánh mắt đưa tình của người ta vào mắt cô thì bị xem là khinh khỉnh.

Muốn cô chú ý tới, cách tốt nhất là không thể hiện, không chủ động, không nhiệt tình cũng chẳng thờ ơ. Càng khó nắm bắt thì mới thu hút được sự chú ý của cô. Cô sẽ tò mò muốn biết rốt cuộc tâm tư đối phương như thế nào.

Mỗi câu càng phong phú thì xác suất cả câu càng cao.

Anh chỉ việc diễn vai ngư ông đắc lợi là xong.

Giữa trưa, nhà ăn luôn chật ních người.

Ngó nghiêng một hồi, Thanh Hoành phát hiện còn một chỗ trống ở bàn ăn của mấy người thuộc đội điều tra. Cô bung suất com của mình lại, vừa đi vừa nói: "Cho tôi ngồi chung với nhé?"

Cửu Thiệu vẫn yên vị, chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Tần Tấn vội xích sang một bên: "Lại đây, lại đây. Chân dài phải ngồi cạnh đại gia mới hợp."

Thanh Hoành vẫn đứng yên không nhúc nhích: "Tiếc quá, tôi muốn ngồi bên trái Nhã Ca, chỗ đó yên tĩnh."

Vị trí bên trái Nhã Ca dĩ nhiên là chỗ của Cửu Thiệu. Cô dùng ánh mắt nói với anh: Anh có định nhường chỗ không hả? Com nước no nê rồi thì đi đi.

Cửu Thiệu mỉm cười: "Vì sao cô lại thích chỗ ngồi của tôi?"

Hà Tiểu Linh ngạc nhiên, nói: "À, đúng đấy, vì sao?"

Thanh Hoành không ngờ anh lại hỏi như thế nên lúng túng, chưa biết trả lời ra sao. Cửu Thiệu lại nói: "Xét về góc độ tâm lý mà nói, thông thường một người có ý gây sự với người khác là vì muốn chú ý đến mình, cô thuộc kiểu nào?"

Cái gì mà kiểu nào? Rõ ràng anh chỉ đưa ra có một kiểu mà còn bắt người ta chọn! Thanh Hoành không biết trả lời thế nào khiến anh cứng họng nên đành im lặng.

Mặc Nhã Ca nhìn cô đầy thông cảm, hơi xích sang một bên, cười tủm tỉm: "Ngồi đây đi, tuy không được như mong muốn nhưng cũng tạm."

Thanh Hoành lập tức chuyển đề tài để tránh xấu hổ: "Ồ, Luru Hạ, sao nhìn anh chán đời thế? Thất tình?"

Cả đội điều tra, trừ Cửu Thiệu và Luru Hạ, đều cười ồm lên "Cô bị lây bệnh của sếp Tiêu từ lần thực hiện nhiệm vụ trước rồi à? Sao vừa nhìn đã nhận ra thế kia?"

Luru Hạ tức giận: "Các người cười xong chưa?" Nói xong quay qua Cửu Thiệu: "Không phải anh nói xác suất thành công là 56% à? Sao tôi vừa ra trận đã chết nghèo thế này?"

Cửu Thiệu ngồi nghiêm chỉnh, liếc nhìn Thanh Hoành một cái, thân nhiên trả lời: "Tò tính tức là cho người ta cơ hội để từ chối. Cậu thất bại là đúng rồi còn gì?"

Luru Hạ nghĩ lại, lập tức nói: "Đúng rồi, sao lúc ấy tôi lại không nghĩ tới nhỉ?"

Đối phó với kiểu người như Thanh Hoành, kế sách thứ ba chính là không bao giờ tò tính. Tò tính tức là cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thanh Hoành nhớ lại câu nói của anh: "Tôi biết là em thích tôi", trong lòng cô như chợt có mười vạn con thú hoang giày xéo.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27

Thanh Hoành ngủ mơ, trong mơ, tất cả mọi người đều là Âm Hoa, rất nhiều gương mặt quen thuộc, người cuối cùng vừa xoa người lại biến thành một gương mặt xa lạ, nói với cô: "Hey sweetie, cô làm tôi quá thất vọng rồi."

Giật mình tỉnh giấc, cô nhìn ra cửa sổ, vầng trăng ngoài kia cô độc, đêm khuya tĩnh mịch.

Khoác thêm chiếc áo khoác, cô đứng dậy đi ra khỏi phòng, định kiểm chút gì đó ăn. Chợt thấy một bóng người đang ngồi ngoài phòng khách, cô đầu tiên là giật mình, sau đó nhớ ra liền cười nói: “Anh cũng mất ngủ sao?”

Tư thế ngồi của Cửu Thiệu rất nghiêm túc như đang suy nghĩ tới một vấn đề gì đó, nghe cô hỏi cũng không ngạc nhiên mà chỉ bình thản đáp một câu: “Ừ, ngủ không được.”

Thanh Hoành đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, nghĩ thế nào lại co chân ngồi xếp bằng trên ghế sofa: “Anh đừng có chê tư thế ngồi khiếm nhã của em, đêm khuya rồi, không ai so đo thế đâu.”

Cửu Thiệu nhìn cô một cái: “Em đã từng trang nhã rồi à?”

Thanh Hoành không thêm đề ý: “Anh thử nghĩ mà xem, em sống trên đời này cứ như là một người khác ấy, chỉ có những lúc như thế này em mới thật sự là chính em thôi. Văng trắng ngoài kia sáng như vậy, đợi lát nữa em biến hình cho anh xem”

Cửu Thiệu bật cười: “Chẳng bằng em cứ nói thẳng ra là em đang lo cho anh, không muốn thấy anh yếu đuối không gượng dậy nổi. Thẳng thắn như vậy tốt hơn.”

Thanh Hoành nghiêng đầu nhìn anh: “Em đang lo cho anh, không muốn thấy anh yếu đuối không gượng dậy nổi.”

Anh ngẩn người, nhìn cô.

Lặng im nhìn nhau một lát, cô khẽ cười: “Có điều, em thấy tuy lần này anh thật sự suy sụp nhưng cũng không đến nỗi không gượng dậy nổi, đúng không?”

Cửu Thiệu cầm tay cô đặt lên đùi mình, trán kề sát trán cô, khẽ cười: “Em nói đúng.”

Thanh Hoành nhìn anh: “Lạ nhỉ, anh không muốn hôn em sao?”

“... Rất muốn nhưng không thể thoát nên lời.” Anh hơi băn khoăn, “Anh không biết em định nghĩa ‘Yêu thương’ là gì. Còn anh đã từng thất bại một lần, cũng không có kinh nghiệm. Liệu em có thể dạy anh không?”

“Đầu tiên là phải thành thật.” Cô ngồi thẳng người, nhìn anh chăm chú, “Anh còn nhớ chị Diệp Vi không?”

“Diệp Vi? Không nhớ.”

Thanh Hoành kéo cổ áo anh: “Câu nói đầu tiên đã không thành thật rồi, em cho anh không điểm. Em không tin anh không có chút ấn tượng gì với người phụ nữ xinh đẹp như chị Diệp Vi. Được rồi, anh không thừa nhận cũng chẳng sao. Em cứ thắc mắc. Em không xinh đẹp như chị Diệp Vi, gia thế không hoành tráng, không được nuôi dạy tốt như chị ấy, thậm chí còn không hề dùng cảm và kiên trì trong tình yêu nữa. Tóm lại, em chỉ là phiên bản lỗi của chị ấy. Nhưng sao anh lại đi thích phiên bản lỗi là em đây chứ không phải là Diệp Vi?”

Cửu Thiệu bật cười: “Sao em nở tàn nhẫn với mình như thế nhỉ?”

“Sự thật luôn tàn khốc vậy đó.”

“Em hỏi vậy anh cũng chịu, không trả lời được, theo em thì vì sao?”

“Em mà biết thì còn hỏi anh làm gì?”

Cửu Thiệu cúi đầu hôn cô: “Anh chịu, không biết được. Giống như trúng tà vậy.”

Thanh Hoành vui vẻ: “Có lẽ là vì kiếp trước anh nợ em rất nhiều tiền, hoặc là rất nhiều tình cảm, nên kiếp này phải trả nợ.”

Khi cô tỉnh giấc đã là giữa trưa. Cô chỉ nhớ mình và Cửu Thiệu ngồi nói chuyện rất lâu, rồi cô ngủ thiếp đi, sau đó anh phải bế cô vào phòng ngủ.

Rửa mặt, chải tóc xong, cô đi tìm khắp phòng trong phòng ngoài mà vẫn không thấy Cửu Thiệu đâu.

Anh bây giờ đang đứng đầu danh sách nghi phạm, vậy mà vẫn ung dung ra đường, rõ ràng anh đang muốn trêu ngươi phía cảnh sát.

Cô mở máy tính xem tin tức, đã có kết quả cứu hộ du thuyền Đông Thái Bình Dương, tính đến nay, số người mất tích vẫn đang tăng lên, người ta cũng đã tìm được một số thi thể gặp nạn, đang tiến hành chứng thực thân phận. Trong đó phải kể đến một cánh tay gãy mà sau khi tiến hành kiểm tra DNA, họ xác nhận đây là phần di thể của một người đàn ông mang quốc tịch Trung Quốc, tên Lăng Trác Viễn, cán bộ ngành công an. Người nhà nạn nhân cũng xác nhận khuy măng sét cài tay áo chính là loại mà Lăng Trác Viễn thường dùng khi còn sống.

Thanh Hoành nhắm nghiền mắt, rất lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại, đăng nhập vào hòm thư. Cô trả lời bức thư của Ám Hoa: “Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nhưng bức thư bị đẩy trả lại với lý do gửi sai địa chỉ.

Đầu giờ chiều Cửu Thiệu mới quay trở lại.

Anh đeo balo chuyên dụng khi leo núi, mũ lưỡi trai kéo thấp, vừa mở cửa đã trông thấy vẻ mặt cô như vậy, anh ngăn người, hỏi: “Là tin về cục trưởng Lăng à?”

Thanh Hoành muốn giấu diếm anh: “Ừ... Người ta đã tìm thấy di thể của cậu anh.”

Cửu Thiệu đứng bất động hồi lâu rồi mới buông balo, cúi người kiểm tra đồ đạc: “Trước lúc lên đường thực hiện nhiệm vụ, đề phòng tình huống xấu nhất xảy ra, anh đã thuê một phòng trọ bằng chứng minh nhân dân của người khác và chuẩn bị sẵn một ít đồ dùng cần thiết.”

Chỉ là anh không thể ngờ tình huống xấu nhất ấy đã thật sự xảy ra.

Thanh Hoành im lặng.

“Bao giờ nghỉ thức bắt đầu?”

“Ngày mai.”

“... Anh không đi được.”

Thanh Hoành không biết phải nói sao, nếu chỉ là những lời an ủi thông thường, cô nghĩ anh không cần đến. Đột nhiên cô cảm thấy bị ai thay cho anh. Tính cách anh quá mạnh mẽ, cho nên mọi người đều cho rằng bất kì chuyện gì anh cũng sẽ làm tốt, không bao giờ thất bại, cũng sẽ không có những lúc yếu đuối như người khác.

Nhưng đúng là anh đã quen như vậy. Cho nên chính anh không biết phải thể hiện nỗi đau của mình ra sao.

Cô đứng lên, im lặng bước tới sau lưng anh.

Balo chỉ mới được kéo một nửa, anh đang dùng nó để giấu đi cảm xúc của mình.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh.

Cửu Thiệu thoáng rung mình rồi ngẩng đầu, mỉm cười: “Anh không sao.”

“Em bắt đầu cảm thấy việc anh trốn khỏi sự kiểm soát của hệ thống camera giám sát là một sai lầm. Điều này càng chứng tỏ khả năng anh là nghi phạm.”

“Chỉ là khả năng mà thôi. Sau một tháng sẽ có kết quả kiểm tra. Nhưng khoảng thời gian này rất quan trọng, anh không thể lãng phí.”

“Đội trưởng Hình nói nội bộ chúng ta có kẻ phản bội.”

“Khả năng là như vậy.”

“Ám Hoa còn sống, cho nên hẳn là một trong số những người sống sót.”

Cửu Thiệu đứng lên, cúi đầu nhìn cô như đang nhìn con mèo nhỏ búống bình: “Em không nên tham gia vào những chuyện này, không hợp với em.”

Hầu hết đồng nghiệp trong cơ quan đều tới tham dự tang lễ của Lăng Trác Viễn.

Vừa vào bãi đỗ xe, Thanh Hoành liền chú ý tới mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở hai bên đường. Cửu Thiệu không tới tham dự tang lễ của cục trưởng Lăng là quyết định sáng suốt.

Từ bãi đỗ xe đi ra ngoài, Thanh Hoành chợt thấy một phụ nữ trung niên mặc bộ đồ đen từ đầu bên kia bãi xe đi tới. Ở người phụ nữ ấy toát lên vẻ trang nhã, quý phái, trên tay bà là một bó hoa ly trắng.

Bà nhìn giỏ hoa trên tay Thanh Hoành rồi lại nhìn cô, nhận xét: “Giỏ hoa rất đẹp.”

Thanh Hoành lễ phép đáp lại: “Của bác cũng vậy ạ.”

Người phụ nữ khẽ nhướn mày: “Cháu có biết hoa này tượng trưng cho điều gì không?”

Tượng trưng cho sự tưởng nhớ.

Thanh Hoành gật đầu: “Cháu biết.”

Bà lại nhìn cô thêm vài lần, bỗng nhiên nói: “Vừa nhìn bác đã thấy cháu rất quen, cháu là Chử Thanh Hoành phải không?” Bà bắt tay cô: “Bác là Lăng Trác Ninh.”

Thanh Hoành biết bà là ai. Bà không chỉ là chị gái của cục trưởng Lăng, bà còn thường xuyên xuất hiện trên báo chí với danh tiếng của một nghệ sĩ

đương cảm nổi tiếng và là giáo sư thỉnh giảng của một khoa Âm nhạc một trường đại học nào đó. Nhưng câu tiếp theo của bà khiến cô sững sờ: “Bác đã nghe Cửu Thiệu nói về cháu, Cửu Thiệu là con trai bác.”

Thanh Hoành bối rối: “Xin lỗi bác, cháu không nhận ra, bác trẻ quá.”

Lăng Trác Ninh tươi cười, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị: “Cháu thật khéo ăn nói, tuổi tác là thứ không thay đổi được, tuổi này rồi, còn trẻ gì nữa.”

Bãi đỗ xe cách lễ đường một đoạn khá dài, Thanh Hoành thầm cầu mong mau chóng đến đó. Nếu bác gái hỏi thăm về tin tức của Cửu Thiệu, cô biết phải trả lời ra sao?

Thật may là Lăng Trác Ninh không làm khó cô, bà bắt đầu cuộc trò chuyện một cách tự nhiên: “Cháu có biết vì sao chúng tôi đặt tên con trai mình như vậy không? Bởi vì chồng bác là giảng viên khoa Toán còn bác là giảng viên Âm nhạc, tên gọi đó là sự dung hoà cả hai lĩnh vực”

Nghe bà nói vậy, Thanh Hoành lập tức nhớ đến nhà toán học trứ danh Tần Cửu Thiệu thời Nam Tống, người viết nên bộ sách Số thư cửu chương nổi tiếng với câu thơ:

Nhạc Cửu Thiệu năm âm biến tấu

Bạn tri âm bốn cõi tề trung

Tên gọi ấy là kết tinh tình yêu của hai người, quả nhiên họ đã rất khổ công đặt tên cho con mình.

Lăng Trác Ninh lại nói: “Cửu Thiệu rất giống bác. Hồi nhỏ, nó là đứa trầm tĩnh, ít nói, giống hệt con gái, thường bị đám con trai hàng xóm bắt nạt, nên bác cho nó đi học võ từ nhỏ. Thành bé rất trượng nghĩa, luôn bênh vực công lý, nên mới quyết định từ bỏ ngành y mà vào ngành cảnh sát.” Bà dừng bước: “Bác có thể lấy tư cách một người mẹ ra đảm bảo với cháu rằng, người ta có thể khen ngợi thằng bé thông minh, mạnh mẽ, kiên cường, nhưng bác nghĩ, những ưu điểm đó không là gì so với nguyên tắc bất khả lay biến của nó về đúng – sai, xấu – tốt được.”

Thanh Hoành bắt đầu hiểu được vì sao bà lại nói những điều này với cô. Thì ra không phải bà không biết về việc Cửu Thiệu bị giám sát, theo dõi, nhưng bà hiểu, bà “không nên biết”, vì vậy mới vờ như không hay biết gì. Nhưng bà đã khéo léo nói với cô, với tư cách là một người mẹ, bà khẳng định Cửu Thiệu tuyệt đối không phải là Âm Hoa.

Thanh Hoành nhìn về phía trước, linh đường đã gần ngay trước mặt: “Cháu thấy, tinh thần cảnh giác và khả năng gìn giữ bản thân của anh ấy vô cùng cao.”

Lăng Trác Ninh đưa tay vỗ vỗ tay cô: “Như vậy thì bác yên tâm rồi. Bác giao Cửu Thiệu cho cháu, mong cháu không từ chối.”

Thanh Hoành ngăn người: “Giao cho cháu ư?”

Bà mỉm cười: “Bác rất thích cháu, chắc là bác sẽ không nhìn sai người”

Di thể của cục trưởng Lăng chỉ là một cánh tay đứt lìa.

Thanh Hoành đã thức trắng đêm chuẩn bị tâm lý nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này cô vẫn không chịu nổi. Cánh tay ấy giống như được làm bằng sáp, trông như thật, kể cả tay áo bao bọc cánh tay ấy và cả khuy măng sét màu đỏ trên cổ tay.

Cô đặt giỏ hoa ở một góc linh đường, lúc quay lại thì Lăng phu nhân bước đến, ôm lấy cô: “Cháu đã đến rồi.”

Thanh Hoành nhất thời mất đi khả năng ngôn ngữ, tựa như ngày hôm qua không thể an ủi Cửu Thiệu vậy. Cô không biết phải nói gì, bởi cô cũng từng rơi vào cảnh mất đi người thân yêu, đau đớn, thống khổ, cô biết, trong lúc này, có nói gì cũng sẽ thành dư thừa, vô nghĩa.

Thật lâu sau, cô mới vỗ nhẹ lưng Lăng phu nhân: “Cháu xin lỗi.”

“Ngốc ạ, làm sao cháu lại phải xin lỗi chứ?” Mắt Lăng phu nhân đỏ hoe.

Cô cảm thấy mình thật vô dụng khi để tuột mất nhiều cơ hội tóm gọn Âm Hoa. Nhưng sau vụ nổ du thuyền Đông Thái Bình Dương, cô mới nhận ra mình đã quá tự phụ. Ba năm trước, khi cầu xin cục trưởng Lăng cho mình một cơ hội, cô đã hứa hẹn mới hay làm sao. Vậy mà giờ thì sao? Cục trưởng Lăng hi sinh, còn cô thì vẫn còn sống.

Sống như thế này có khác gì một cái chết thoi thóp?

Sau lễ viếng là lễ hoá táng. Lăng phu nhân dắt tay con gái và Thanh Hoành, cùng bước vào bên trong.

Khi cánh tay như tượng sáp ấy bị ném vào biển lửa, ngọn lửa đột ngột bùng lên, Lăng phu nhân ngất xỉu. Toàn thân Thanh Hoành lạnh toát, vội vàng xốc Lăng phu nhân lên, ấn huyệt nhân trung. Cô con gái của bà ở bên cạnh, vừa lay mẹ vừa gào khóc thảm thiết.

Cảnh tượng đau lòng ấy khiến cô chỉ muốn chết ngay tức khắc.

Chương 28: Chương 28

Cô không biết mình về nhà như thế nào, chỉ cảm thấy đường về nhà rất mơ hồ, dường như rất dài nhưng cũng rất ngắn, chớp mắt đã về đến nhà.

Cửu Thiệu còn chưa về, ngay cả không khí trong căn phòng trống vắng cũng trở nên rất lạnh. Cô vào phòng tắm, vận nước ở mức nóng tối đa nhưng cơ thể vẫn không cảm nhận được gì, toàn thân vẫn lạnh toát như thể vĩnh viễn cũng không thể nào ấm lại.

Cô trùm chăn ngồi co ro trên sofa, đợi mãi đến nỗi ngủ thiếp đi. Cũng không biết cô đã ngủ như thế bao lâu, cuối cùng cũng có một chút ấm áp, mở mắt ra liền nhìn thấy hai nốt ruồi nhỏ gần ngay trước mắt, còn có vết sẹo mờ mờ trên cổ. Thanh Hoành cúi đầu vào vai anh, thì thào: “Cuối cùng anh cũng đã trở lại...”

Cửu Thiệu cau mày: “Lần sau đừng ngủ ở đây, em sẽ cảm lạnh đấy.”

Anh nhẹ nhàng bế cô vào phòng ngủ, đang muốn duỗi tay tắt đèn ngủ ở đầu tủ cạnh giường thì bị cô kéo lại. Anh không đứng vững, thiếu chút nữa ngã nhào lên người cô, may mà anh phản ứng nhanh, kịp thời chống tay xuống.

Thanh Hoành rướn người lên, liếm môi anh tỉnh tức, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách môi anh. Cửu Thiệu thoáng sững sờ rồi cướp lại thế chủ động. Thanh Hoành ôm hông anh, làm nũng: “Em muốn anh ở đây với em.”

Cửu Thiệu vỗ vỗ lưng cô: “Đừng như thế, anh chưa chuẩn bị...”

Thanh Hoành ngồi hẳn dậy, cởi bỏ từng chiếc cúc áo somi của anh: “Em mặc kệ, hơn nữa, mẹ anh cũng giao anh cho em rồi.” Cửu Thiệu còn chưa kịp hỏi ý tứ câu nói này của cô thì cô đã cắn nhẹ vào cần cổ, trong họng lập tức phát ra tiếng rên khe khẽ. Thanh Hoành cũng bất ngờ trước cử chỉ này của bản thân, nhưng cô khao khát muốn làm một việc, nên cô như người trúng tà vậy. Cô cúi thấp lưng anh, có thể đoán đọc tâm trạng anh lúc này. Nhìn về mặt đây giăng xé của anh lúc này thì biết, anh bây giờ chẳng khác gì người đàn ông mất vợ nhưng lại trúng số độc đắc năm triệu đô la.

Cô bỏ tay xuống, thì thầm bên tai anh: “Em đang trong kỳ an toàn, anh đừng lo.”

Cửu Thiệu trầm ngâm giây lát, khẽ nói: “Sau vụ nổ trên biển, anh rất may mắn thoát nạn, nhưng lại có vô số vết thương trên người.” Anh cởi nốt những cúc áo còn lại, để lộ nửa thân trần với chi chít vết sẹo: “Theo kết luận tình trạng tổn thương của lớp biểu bì thì nhwnxg vết sẹo này khó mà xoá đi được.”

Thanh Hoành vuốt ve những vết sẹo ấy: “Em tin anh nói như vậy không phải để nghe em an ủi.”

“Đúng.” Cửu Thiệu nói, “Anh sẽ bắt Âm Hoa trả lại hết thảy.”

Thanh Hoành nhẹ nhàng hôn lên những vết sẹo trên cơ thể anh, mỗi dấu hôn đi qua, cơ thể anh lại thêm căng thẳng. Cửu Thiệu há miệng, dường như muốn rên rỉ nhưng lại không phát ra tiếng, gương mặt lạnh lùng, cương nghị của anh bắt đầu trở nên mê loạn. Anh nhìn cô đắm đuối, lật người cô, đè cô xuống dưới thân. Áo ngủ bị ném qua một bên, anh bắt chước động tác vừa này của cô, nhẹ nhàng hôn lên từng tác da thịt cô. Thanh Hoành khẽ cựa quậy dưới thân anh, nhỏ giọng: “Đừng anh, đừng mà, em chỉ cần anh ở đây thôi.”

Cửu Thiệu chế ngự cô bằng cánh tay nhưng lại sợ cô đau nên không dám dùng lực: “Ngoan nào, đừng ồn ào.”

Nhưng cô chỉ cần được đau, cô cần cảm giác đau đớn để biết rằng mình còn sống, để quên đi cảnh tượng Lăng phu nhân ngắt xiêu ngay khi ngọn lửa thiêu đốt phần di thể còn lại của chồng bà bùng lên, để xua đi cái lạnh thấu tận xương tủy. Cô thật sự không cần cái cảm giác mê mẩn mà người ta thường có ngay trong lần đầu tiên ấy.

Thời điểm anh tiến vào thân thể cô, cuối cùng cô cũng đã có thể trải qua cảm giác đau đớn, thống khổ mà cô muốn có. Thanh Hoành thờ dốc, hai chân quặp lấy hông anh: “Em ổn, anh cứ tiếp tục đi.”

Cô thấy mình sắp điên mất rồi. Bề ngoài bình tĩnh là thế, nhưng kỳ thực, bên trong, cô đại đã lan tràn, tua tủa, cô cần được huỷ diệt, để rồi lại lần nữa tái sinh. Và anh, anh thật ấm áp vô cùng. Họ quấn lấy nhau, tay trong tay, cô là nàng yêu quái nơi quán khuya thồn vắng, cô cần phải hút lấy nhân khí của anh để tiếp tục tồn tại.

Nước mắt cô tuôn rơi. Lốp vỏ cứng rắn, lạnh ngắt đang bao bọc trái tim cô rạn vỡ, sự vô cảm dần dần tan chảy.

Cửu Thiệu nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng hôn lên vệt nước mắt tràn mi của cô. Anh chưa bao giờ chiếm hữu đối phương bằng động tác dịu dàng đến thế. Sự tuyệt vọng của họ đã lây truyền sang nhau. Anh say mê, ngây ngất đến hoang dại, chút lý trí còn sót lại ép anh phải kiềm chế, không phát ra tiếng kêu.

Nếu cần phải tổng kết một câu thì đó là một đêm cuồng loạn, bừa bộn, thâm thâm. Ga trải giường đầy vết máu và chất dịch, không thể dùng được nữa. Đền bàn ở đầu giường vẫn miệt mài chiếu ra thứ ánh sáng vàng vọt, yếu ớt. Thanh Hoành ngồi im một chỗ, nhìn anh thu dọn tàn cuộc.

Ngồi mãi một chỗ cũng chán, nên nhân lúc anh thay ga trải giường, cô đưa tay lên xoa đầu anh: “Anh khá lắm, mặt nào cũng giỏi.”

Cửu Thiệu giữ lấy tay cô: “Em nói em đang trong thời kỳ an toàn là nói dối.”

“Cho là thế đi.”

Cửu Thiệu nhìn cô, một lát sau, anh vỗ nhẹ vai cô qua một lớp chăn: “Có vẻ em lại quên mất bài học lần trước rồi nhì.”

“Anh dám!” Thanh Hoành nhắc chân đạp đầu gối anh, “Anh dám như vậy, em sẽ không thêm đề ý tới anh nữa.”

Cửu Thiệu tóm lấy cổ chân cô, kéo ra sau, suýt nữa khiến Thanh Hoành ngã lăn ra đất: “Á, buông em ra.” Cửu Thiệu nghe lời, buông cô ra sau đó xoay người đi ra ngoài. Thanh Hoành hỏi: “Anh đi đâu đó? Mua thuốc hử?”

Cửu Thiệu xoay người lại, cốc đầu cô không chút thương tiếc: “Anh đi xả nước tắm.” Anh xách theo một bọc ga trải giường vừa thay ra, đột nhiên quay đầu lại: “... Em cần tiếp tục điều trị tâm lý.”

“Bao lâu nữa?”

“Theo em thì bao lâu?”

Thanh Hoành chống cằm: “Nếu theo tiểu thuyết ngôn tình thì hẳn là em phải nói là: điều trị suốt đời. Anh thích câu trả lời như thế không?” “... Anh sắp cảm động rồi đây.” Từ phòng tắm đi ra, anh đến ngồi xuống trước mặt cô, đầu gối chạm vào đầu gối cô, “Sữa tắm của em mùi gì mà kỳ cục! Cay xè cả mắt.”

“Mùi nhựa thông.” Thanh Hoành đắc ý cười, “Không cần khích lệ em đâu, gu thẩm mỹ của em khá lắm.”

Anh kéo tấm chăn cô đang quấn quanh người ra, luồn tay dưới gối, nhắc bổng cô lên: “Lần sau tâm tình em có không tốt cũng đừng hòng anh hầu hạ em.”

Thanh Hoành cố ý xuyên tạc ý của anh: “Nhưng nếu anh không hầu hạ em chuyện này, chẳng lẽ em phải đi tìm người khác hử?”

Cô dầm mình trong bồn nước ngẫu bọt, hít thở sâu nhiều lần, cảm giác thân thể và tinh thần đều vẫn ổn. Quả nhiên muốn điều chỉnh tâm lý có rất nhiều cách. Cô vừa say sưa giới thiệu cấu tạo chiếc bồn tắm mát xa này vừa hào hứng kể lại chiến tích lấy lòng của bản thân: “Chiếc bồn tắm này, em giành lấy từ chỗ Tạ Doãn Luy về đây. Anh ta rất biết hưởng thụ nên đồ dùng nào cũng tốt.”

Cửu Thiệu bước vào bồn tắm, nghe vậy “hử” một tiếng, không nói gì thêm.

Thanh Hoành xoay người nói: “Đừng có lúc nào cũng hậm hực như mèo đực xù lông thế... Á á, anh làm gì vậy?” Cô nghiêng đầu, nhìn dấu răng trên vai mình: “Anh còn dám cắn em ư?”

Cửu Thiệu nhắm mắt lại, nói rành mạch: “Có đôi khi anh hận không thể bóp chết em.” Ý tứ chính là “Cắn em như vậy còn đang nhẹ đấy”.

Thanh Hoành nằm bò lên thành bồn, khoan khoái nói: “Đúng rồi, hôm nay em đã gặp mẹ anh. Cuối cùng em cũng cảm giác được mẹ con anh sinh ra là để cổ vũ cho lý thuyết của các nhà di truyền học.”

Có một lý thuyết tương truyền trong di truyền học như thế này: đằng sau mỗi chàng trai trí tuệ vượt trội là một bà mẹ trí tuệ đỉnh cao. Nếu mẹ anh trở thành mẹ chồng tương lai của cô thì thật đáng sợ, sau này mỗi lần nói dối chắc cô sẽ phải viết nháp một trăm lần mới được.

Lát sau, Cửu Thiệu mở mắt ra: “Không sao cả. Sau này em muốn nói dối, chỉ cần không vượt quá nguyên tắc, thì anh vẫn sẽ nhắm mắt làm ngơ cho.”

... Đáng ghét, cô không còn chút tự do nào cho hoạt động tâm lý của mình nữa á?

Cửu Thiệu mát xa vai và lưng cho cô, dùng lực vừa đủ: “Còn khó chịu nữa không?”

“Lần đầu không tránh được bị đau, không phải do kỹ thuật của anh không tốt.” Thanh Hoành ngoan ngoãn nằm bò lên thành bồn, hưởng thụ sự phục vụ này. Không khí bây giờ thật sự quá tốt, khiến cô nhớ tới mấy ngày trước, khi cô nói muốn tham gia vào vụ án liên quan đến Âm Hoa, anh đã thẳng thừng từ chối cô. Đang lúc vui vẻ, tahanan mặt thế này, nếu cô lại nhắc lại một lần nữa, thêm chút nũng nịu, biết đâu anh lại chịu cũng nên. Ai dè, mới nói được nửa câu đã bị anh gạt phăng đi: “Không được.”

“Vi sao?” Thanh Hoành lập tức xoay người lại, thiếu chút nữa gãy lưng.

“Em ở bên cạnh khiến anh không tập trung được.”

“Đó là việc của anh, tahanan nên học cách tự kiểm chế bản thân đi chứ.”

Cửu Thiệu nâng mặt cô lên, nghiêm túc hỏi: “Em thấy ưu điểm lớn nhất của anh là gì?”

Tính cách cổ quái, động một cái là giận dữ vớ vẩn, nhưng cũng không thể nói anh cảm tính, vì thực sự anh rất già dặn, chín chắn. Chỉ có điều, anh không thích lấy lòng người khác mà thôi. Nhưng như vậy lại trở thành khuyết điểm rồi.

“Nói không nên lời đúng không?” Anh nheo mắt, “Là có chủ kiến.”

Thanh Hoành suy nghĩ một lát, cảm thấy mình nhất định sẽ không nói lý lẽ thắng được anh, cho nên cô dứt khoát chọn kẻ sách làm nũng: “Quan hệ của chúng ta đã sâu nặng như thế này rồi, chẳng lẽ anh vẫn nỡ để em đứng ngoài cuộc sao? Anh biết rõ là em rất dễ ý mà.”

Cửu Thiệu giận tái mặt: “Cho nên em cảm thấy, anh nhất định phải báo cáo lại với em tất cả mọi chuyện hay sao?”

Thanh Hoành thoáng sững sờ, sau đó dùng dùng nổi giận: “Anh có ý gì?”

“Anh phải hỏi em mới đúng.” Ánh mắt anh lạnh lùng, “Anh rất muốn biết, rốt cuộc em coi anh là cái gì? Khi muốn đạt mục đích, em sẽ dọn đường bằng cách ban phát tình cảm và sự quan tâm cho anh. Ví như lúc trước, muốn có được tin tức nên em giả vờ ghen tuông, đòi kiểm tra anh, lúc đó anh đã rất vui. Nhưng sự thực thì sao? Bây giờ em lại lợi dụng quan hệ của hai ta để đưa ra yêu cầu này. Rốt cuộc em coi anh là gì hả?”

Thanh Hoành cảm thấy máu đang xông lên não, đứng bật dậy, lấy khăn tắm quấn quanh người, bỏ ra ngoài, trước khi bỏ đi còn ném chiếc khăn tắm còn lại lên đầu Cửu Thiệu: “Tiêu Cửu Thiệu, anh là tên khốn!”

Không khí đang lắng mạn, tình cảm là thế, thoáng cái đã biến mất. Thanh Hoành chỉ hận không thể đánh chết anh đi. Tất nhiên cô không phải là giận quá mất khôn, nếu sử dụng bạo lực với anh, cô nhất định sẽ là kẻ bại trận. Cô nổi giận dùng dùng, thay quần áo chỉnh tề xong xuôi liền đi thẳng ra phòng khách, anh đứng mở cửa bỏ đi.

Đợi khi xuống đến lầu dưới, cô mới nhớ ra một vấn đề quan trọng: Nhà là của cô, cô là chủ hộ, tại sao khi cãi nhau với Cửu Thiệu, người bỏ nhà đi lại là cô? Theo lẽ thường, người bỏ đi là anh mới phải chứ?

Thanh Hoành sờ sờ túi tiền, trên người ngay cả một xu cũng không có, nếu không cô còn có thể đến chợ đêm giải quyết cái bụng đói. Cô xoay người, nhìn khu chung cư lại cảm thấy buồn bực: Cứ như vậy mà quay về về thật sự rất bức tức.

Cô ra tới cổng khu chung cư, bảo vệ trông thấy cô thì hỏi thăm: “Trễ như vậy rồi còn ra ngoài sao?” Thanh Hoành xốc lại cổ chiếc áo dệt kim, đi nhanh: “Ngủ không được nên tôi ra ngoài dạo một lát.”

Cô lang thang trên phố, loáng cái đã đi tới ngã tư đường, đèn xanh cho phép người đi bộ sang đường. Cô đang định bước qua thì một chiếc xe thể thao màu đen đánh võng sượt qua cô, Cô nhìn chiếc xe lượn một đoạn thì đâm sầm vào hàng rào chắn bên đường rồi đứng im. Thanh Hoành đoán chủ xe chắc chắn đang phê thuốc hoặc là say rượu, đáng tiếc cô không mang theo thẻ công an, bằng không cô sẽ dọa cho hắn chết khiếp mới thôi. Cô đi tiếp một đoạn nữa, trông thấy siêu thị 7-11 thì nhớ ra, mượn điện thoại báo cảnh sát sau đó chậm rãi đi về. Lúc bỏ đi cô mang theo một bụng ầm ục, đến khi quay về thì con giận đã tiêu tan. Bây giờ cô mới nhận ra, hoá ra cô đã đi xa đến thế.

Những lúc giận quá mất khôn thường sẽ làm ra những việc ngớ ngẩn, Thanh Hoành bắt đầu suy nghĩ, có lẽ cô phải xem lại bản thân mới được. Lúc đầu cô cũng ý vào vị thế của mình trong tình yêu mà quên mất suy nghĩ của đối phương, cô cũng là người có lỗi. Rõ ràng giữa họ không nên có mối quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng, nhưng lại luôn dẫn đến hiểu lầm.

Rất lâu sau cô mới về đến khu nhà của mình, đèn điện trong khu nhà nhấp nháy vài cái rồi tắt phụt. Khu nhà ngập chìm trong bóng tối.

Đến chân toà nhà cô ở, cô lấy điện thoại gọi phòng quản lý, họ bận máy suốt, sau cùng có người nhắc máy thì lại vội vội vàng vàng, rồi như canh hẹ. Cô nghe thấy ai đó giải thích, khu nhà cúp điện tạm thời là do họ phải kiểm tra đột xuất đèn điện trong khu vực, sẽ nhanh chóng có điện lại.

Không có điện, thang máy cũng tạm thời không thể sử dụng, công suất máy phát điện của khu nhà này quá thấp, chỉ có thể cung cấp điện chiếu sáng.

Thanh Hoành nói thêm vài câu rồi gác máy.

Cũng phải, đêm hôm khuya khoắt thế này làm gì có ai cần dùng thang máy? Những người trực đêm thì còn chưa đến giờ giao ban.

Cô tưởng tượng ra hai mươi tầng lầu rồi quyết định chờ tới lúc có điện. Thế là cô ngồi đợi trên bậc cửa bên ngoài cửa kính. Phía trước là ánh sáng nhờ nhờ của đèn chiếu sáng khẩn cấp, còn trùng chen nhau bay về phía nguồn sáng ấy, va rào rào vào chụp đèn.

Đang mãi nhìn, chợt nghe phía sau lưng có tiếng mở cửa, cô quay đầu, bắt gặp Cửu Thiệu mặc quần dài áo sơ mi, vạt áo nhàu nhĩ, xộc xệch, không chỉnh tề tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Một lúc sau, anh mới lại gần, ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói: “Anh xin lỗi.” Hơi thở của anh còn có chút gấp gáp, trán lấm tấm mồ hôi. Thanh Hoành không hiểu rốt cuộc anh đã làm gì mà lại thành ra thế này, đây rõ ràng là bộ dạng sau khi vận động mạnh.

Cửu Thiệu lặp lại: “Anh xin lỗi.”

Thanh Hoành quyết định không làm khó anh nữa: “Lỗi cũng do em, đưa ra đề nghị không đúng lúc, khiến anh hiểu nhầm em đang lợi dụng anh.”

Cửu Thiệu cầm tay cô, lòng bàn tay anh ẩm ướt.

Thanh Hoành hỏi: “Sao anh lại thờ hồng học thế kia?”

“Lúc này anh xuống lầu tìm em thì khu nhà mất điện. Không thấy em đâu, anh nghĩ có lẽ em đã lên nhà rồi nên lại chạy cầu thang bộ lên. Nhưng em vẫn chưa về, anh lo quá.”

Cô kéo tay anh đứng dậy: “Có vẻ sẽ mất điện lâu đấy, chúng ta lên nhà thôi.”

Cửu Thiệu để mặc cô kéo đi. Thanh Hoành leo được hai tầng thì chán nản, ngược cổ nhìn lên khoảng cầu thang tối thui phía trên: “Em đi không nổi nữa, anh công em đi.”

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng cúi xuống cho cô leo lên lưng rồi công cô đi. Sau gáy anh vẫn còn ướt sũng mồ hôi. Bước chân của anh rất trầm ổn, Thanh Hoành nằm trên lưng anh không hề cảm thấy khó chịu.

Thanh Hoành cũng không biết hai người đã lên đến tầng thứ mấy. Hơi thở của anh bắt đầu dồn dập, nặng nề. Anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục sau chấn thương, bây giờ phải công thêm cô trên lưng, leo hết mấy tầng lầu, cũng quá khó cho anh rồi! Cô ghé sát lỗ tai anh, thì thầm: “Được rồi, em chỉ nhõng nhẽo thế thôi, thực ra em vẫn tự đi được mà.”

Cửu Thiệu hơi dừng bước, trả lời: “Cứ để anh công em.”

“Thật sự không cần, thả em xuống đi, để em tự đi.”

Cô muốn trượt xuống lại bị anh ghim chặt. Thái độ của anh rất kiên quyết, cô đành thôi không giãy dụa, tiết kiệm sức lực cho anh. Thanh Hoành thật sự cảm thấy tình yêu của họ giống hết câu chuyện tình yêu trong bệnh viện tâm thần. Mỗi lần cãi cọ, giận dỗi, không phải vì cô thiếu dịu dàng, thương yêu, lại càng không phải vì anh đào hoa, lăng nhăng, mà tất cả chỉ vì một kẻ tên là Âm Hoa. Thật là ngớ ngẩn!

“Em đã suy nghĩ nhiều chuyện, em thấy chúng mình không nên lại tranh cãi nhau chỉ vì Âm Hoa nữa.” Cô khẽ nói, “Cuộc sống và tình yêu của em bị hủy hoại bởi một kẻ mà em không biết mặt, cũng chẳng rõ thực hư sự tồn tại của hắn. Điều này không đáng! Chỉ riêng điểm này thôi, em cũng nên xin lỗi anh.”

Cửu Thiệu mỉm cười: “Không sao.”

“Còn nữa, em thật sự đang trong kỳ an toàn mà.”

“... Cho dù không phải thì cũng không sao, anh vẫn sẽ chịu trách nhiệm.”

Xã hội hiện đại, cuộc sống trôi đi với tiết tấu nhanh, phàm là chuyện gì cũng xuất phát từ sự tự nguyện đôi bên, nào có cần ai phải chịu trách nhiệm với ai. Cô hiểu nhưng không nói ra.

“Nhưng em vẫn không chấp nhận chuyện anh đẩy em ra rìa khỏi toàn bộ vụ án này. Anh không chịu cho em đi cùng, nhưng nếu em cứ bám theo anh đến cùng thì anh làm gì được em? Anh đang trong tình cảnh khó xử, không thể tự làm nhiều chuyện, chẳng lẽ anh không cần một trợ thủ bên cạnh sao?”

Cửu Thiệu nghe cô lăm lăm một hồi vẫn lải về chủ đề này, lắc đầu bất lực: “Nếu có thể, anh rất muốn bỏ đầu em ra để xem xét cấu tạo đại não của em.”

Thanh Hoành nói: “Vì sao chứ? Em thấy cách suy nghĩ của em mới là suy nghĩ của người bình thường. Có thể vĩnh viễn em sẽ không bao giờ chạm tới được sự thật dù nó cách em rất gần, rất gần, nhưng đầu vậy em vẫn muốn cố gắng một lần.”

Nếu phải dùng phép so sánh thì cô nhất định sẽ là cô bé hiếu động trong truyện tranh giành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, còn anh là ông cụ suốt ngày thờ ơ, ca cẩm, hướng đi sai thì cố gắng cách mấy cũng vẫn sai.

“Thực lòng, trước lúc lên đường, anh vẫn luôn tin chắc mình sẽ bắt được Âm Hoa. Đồng thời, anh còn nghĩ Âm Hoa cũng không chắc chắn có thể dồn anh vào chỗ chết.” Giọng nói ôn tồn, điềm đạm của Cửu Thiệu thoáng vẻ xúc động: “Điều khiến anh hối hận nhất, cả đời này không thể tha thứ cho chính mình là, ngay khi cậu anh phát ra tín hiệu lệnh cho tất cả hành khách rời khỏi tàu, anh đã không đi tìm cậu ngay. Lúc ấy, cậu đã bị Âm Hoa khống chế.”

“Anh đã mất cậu, không thể lại để mất em. Mà em, lại chính là điểm yếu của anh.”

Khi về đến nhà, Thanh Hoành bắt đầu sắp xếp hành lý, cô cố gắng tinh giản tối đa những thứ có thể mang theo, nhét vừa một ba lô nhỏ. Đôi giày thể

thao nhãn hiệu GEOX cô mua mấy năm trước để tham gia hoạt động của câu lạc bộ leo núi nhưng bận quá, không có thời gian nên đôi giày cứ nằm im trong hộp, mãi tới hôm nay mới có cơ hội phát huy tác dụng.

Sắp xếp xong xuôi, cô không dám đi ngủ, sợ nếu ngủ quên, sáng mai thức dậy thì Cửu Thiệu đã bỏ đi, cô lại mất công đi tìm anh nữa.

Cuối cùng cô ngồi ngủ gật trên ghế sofa. Quá nửa đêm, nghe thấy tiếng kẹt cửa, cô lập tức bật dậy, thấy Cửu Thiệu rời khỏi phòng với chiếc ba lô leo núi chuyên dụng trên vai. Cô ngó đi động, lúc này là bốn giờ mười lăm phút sáng.

Cô nhanh nhẹn khoác ba lô lên vai, đi ra cửa mang giày.

Cửu Thiệu nhìn hành động của cô, im lặng nhủ mảy.

Bọn họ một trước một sau ra cửa, Cửu Thiệu đi rất nhanh, không hề có ý định chờ cô. Thanh Hoành bắt đầu đi phải bước nhanh để theo kịp anh, bước không kịp thì chạy.

Cửu Thiệu đi được một đoạn, vừa khéo có một chiếc taxi trôi tới, anh ngoắc tay lại rồi tự động mở cửa ngồi vào ghế phụ lái phía trước.

Thanh Hoành mở cửa sau xe, ngồi vào, nghe anh nói với tài xế: “Đến nhà ga.”

Đúng là vào thời điểm nhạy cảm này, anh chỉ có thể ngồi tàu hỏa hoặc đi xe khách đường dài. Những người sống sót sau vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương không nhiều, cô quen hầu hết những người đó, chỉ riêng về điểm này, cô cảm thấy rất tự tin khi nắm được nhiều thông tin hơn anh.

Sáng sớm đường phố vắng tanh nên họ nhanh chóng đến được nhà ga. Vì còn sớm, nhà ga chưa mở cửa bán vé, nhưng đám cô vé, phe vé đã lượn lờ quanh đó. Cửu Thiệu rút ví định mua, nhưng Thanh Hoành nhanh tay hơn: “Cho hai vé đi thành phố Tân”.

Cửu Thiệu nhìn cô một cái, không nói gì. Người bán vé nhìn hai người một cái, thu tiền xong còn cười hi hi hỏi: “Vợ chồng son cãi nhau hả?”

Thanh Hoành nắm chặt cặp vé: “Em biết người mà anh nghi ngờ đầu tiên chính là Thẩm Dật, anh ta đang sống ở thành phố Tân.”

Cửu Thiệu nhìn cô, có vẻ anh đã khá mệt mỏi với sự ngang bướng của cô: “Em không cần phải đi.”

“Tự em muốn đi.”

Anh đành bó tay, thờ dãi cầm lấy cặp vé: “Đi thôi.”

Thanh Hoành mừng thầm, sóng vai bên anh: “Đáng lẽ anh nên đồng ý từ đầu đi mới phải, nếu không đã không phải thờ dãi như thế.”

Tàu đến thành phố Tân vào ga, họ nhanh chóng lên tàu. Thanh Hoành cả một đêm không được ngủ nên cảm thấy mệt, mí trên đánh mí dưới, vừa lên tàu đã dựa đầu vào vai anh ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại, tàu vừa đi vào đường hầm, tối thui. Cô khẽ cử động, Cửu Thiệu đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh cũng cựa quậy, duỗi thẳng hai chân, giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Trưa rồi, đi ăn thôi.”

Thanh Hoành đi theo anh xuyên qua đám đông đi tới toa ăn. Cửu Thiệu đút hai tay vào túi quần chậm rãi bước đi, thế rồi đột nhiên anh bước nhanh hơn. Thanh Hoành lập tức tăng tốc độ, vừa đi vừa ngoảnh lại phía sau. Không có người theo dõi. Cô vẫn còn đang thắc mắc thì Cửu Thiệu đã giảm tốc độ, bước đi thong thả, chậm rãi, mắt vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Thanh Hoành cũng đánh mắt nhìn ra ngoài nhưng không thấy gì cả.

Thanh Hoành không hiểu ra sao, đành phải bám sát anh.

Tàu sắp vào ga kế tiếp nên tốc độ càng ngày càng chậm rồi dừng lại. Cửu Thiệu tới toa ăn mua hai suất cơm hộp, sau đó họ ngồi ăn bên cửa sổ.

Thanh Hoành hỏi: “Hồi nãy anh sao thế? Có ai đó theo dõi chúng ta sao?”

Anh đặt ngón tay lên môi, ra hiệu cho cô im lặng.

Mười lăm phút sau, thời gian dừng nghỉ đã hết. Cửu Thiệu bỏ hộp cơm vào thùng rác, quay về chỗ ngồi. Thanh Hoành không muốn ăn, cũng chẳng đói nên chỉ kêu vài miếng rồi thôi. Tiếng loa phát thanh thông báo tiếp tục khởi hành, hồi còi báo hiệu reo lên, đoàn tàu rừng mình chuyển bánh.

Bỗng nhiên Cửu Thiệu chạy như bay ra ngoài cửa toa tàu. Lúc này Thanh Hoành mới để ý trong đám đông có một vài người đeo bộ phát tín hiệu trong tai, đang thì thầm trao đổi điều gì đó. Cô khẽ cắn môi, ra sức chạy theo Cửu Thiệu, mặc kệ những va đập với những người xung quanh. Cũng may có anh chạy phía trước mở đường nên cô cũng không tốn nhiều thời gian hay sức lực để lách qua.

Cuối cùng, anh nhảy khỏi tàu. Thanh Hoành cắn chặt môi nhảy xuống theo anh dù bị vướng vài người. Cửa tàu đóng lại, đoàn tàu tăng tốc chuyển tới ga tiếp theo. Thanh Hoành ngoái lại nhìn, mấy người lạ kia đang dán mắt vào hai người họ, rồi rít nói gì đó.

Chắc chắn sẽ có người đuổi theo vây bắt họ.

Thanh Hoành biết điều này, mặc kệ khi nãy nhảy tàu có bị thương hay không, cô vẫn gắng bám theo sát nút Cửu Thiệu. Họ chọn đi cầu thang bộ vì thang

cuốn rất đông người. Họ chạy nhanh lên cầu thang. Thật khó cho Thanh Hoành, cô vừa đeo ba lô vừa phải chạy theo người phía trước, lại còn phải phán đoán tình hình tiếp theo.

Điều duy nhất cô chắc chắn là, vừa nãy Cửu Thiệu muốn cắt đuôi cô.

Nhớ lại lúc trước, anh chỉ mới thở dài chứ chưa hề đồng ý sẽ cho cô đi cùng. Càng nghĩ càng tức, Thanh Hoành chỉ hận không thể lập tức xông lên đánh cho anh một trận.

Họ chạy lên bậc thang trên cùng thì nghe thấy tiếng ồn ào bên dưới. Thanh Hoành quay lại nhìn và thấy mấy người mặc đồng phục nhà ga đang đuổi theo họ. Không nghĩ ngợi nhiều, Thanh Hoành liều mạng chạy về phía trước. Thật may là mấy năm qua cô vẫn luôn duy trì thói quen tập thể hình, cho nên không đến mức chạy không nổi.

Ra khỏi nhà ga, Cửu Thiệu dừng lại, nhìn biển chỉ đường rồi nhanh chóng chọn hướng đi.

Thanh Hoành vừa chạy vừa thở hồng hộc như người sung phổi. Đột nhiên Cửu Thiệu xoay người, nắm tay cô chạy tiếp, đến ngã ba, anh dừng lại, chỉ về một hướng: “Em chạy hướng đó.”

Thanh Hoành siết chặt tay anh, phản đối: “Tại sao em lại phải đi theo hướng đó? Em còn nên tin anh nữa ư?”

Cửu Thiệu cau mày: “Nhanh lên, chúng ta không có thời gian. Gặp nhau ở ngã tư kế tiếp, anh sẽ cắt đuôi bọn họ.”

Thanh Hoành phân vân, cô không dám chắc những gì anh nói có đáng tin hay không, trong khi đám người kia sắp đuổi kịp họ. So về thể lực và tốc độ, cô không thể bằng họ được. Cô ngẫm nghĩ một lát, trở giọng uy hiếp anh: “Nếu như anh lại lừa em, em sẽ lập tức báo cảnh sát!”

Cửu Thiệu “ừ” một tiếng, chạy ra rào chắn đường, chống một tay lên thành rào rồi nhảy qua, loáng cái đã không thấy anh đâu nữa. Thanh Hoành quyết định chạy theo hướng anh chỉ, mục tiêu vây bắt của đám người kia không phải cô nên họ sẽ không đuổi theo cô. Cô thấp thỏm lo sợ anh sẽ không xuất hiện.

Nếu anh không xuất hiện, cô chỉ có thể lên tàu, tự mình đi tới thành phố Tân. Thẩm Dật là một trong số những người sống sót, Cửu Thiệu chắc chắn sẽ đến thành phố anh ta sống. Cô hoàn toàn có thể đợi, nhưng nếu vậy cô sẽ mất đi quyền chủ động.

Đến điểm hẹn, ngó nghiêng mãi không thấy anh đâu, cô còn đang thất vọng, có lẽ anh lại lừa cô thì có ai đó vỗ vai cô một cái, kéo tay cô đi ngược trở lại.

Thanh Hoành thoáng hoảng hốt, nhưng rất nhanh phản ứng kịp. Anh kéo thấp mũ lưỡi trai, quần áo cũ thay bằng quần bò, áo phông mặc trong, khoác sơ mi kẻ ca rô bên ngoài, nhìn qua trẻ hơn vài tuổi.

Cửu Thiệu thở dài: “Phản ứng chậm chạp, thiếu cảnh giác như thế này, em có dám chắc sẽ không cản đường anh không?”

Thanh Hoành nuốt cục tức: “Em sẽ sửa.” Đương nhiên cô biết, bây giờ có cố công mấy, cô cũng theo không kịp Cửu Thiệu. Thực ra một số khả năng của con người là thiên bẩm, trời phú, không phải cứ muốn rèn luyện là có thể thành.

Cửu Thiệu nắm tay cô băng qua ngã tư, sau đó rẽ vào một hẻm nhỏ, rồi dừng chân tại một nhà nghỉ nhỏ. Anh vừa mở ba lô vừa bước vào trong: “Tranh thủ nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai sẽ bắt chuyến xe lúc bốn rưỡi sáng.”

Thanh Hoành sùng sốt: “Bốn rưỡi sáng?”

“Nếu không thì mấy giờ?” Đến quầy lễ tân, Cửu Thiệu thân nhiên rút chứng minh thư ra.

“Một phòng giường đơn khổ lớn.”

“Một phòng giường đôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Họ đồng thanh lên tiếng, rồi quay sang nhìn nhau, sau đó cùng nhắc lại:

“Một phòng giường đơn khổ lớn.”

“Một phòng giường đôi.”

Thanh Hoành cảm thấy như bị nội thương. Nếu như những chuyện liên quan đến Âm Hoa mà họ cũng đồng thuận được như thế này có phải tốt hơn không?

Cô bé lễ tân không buồn ngẩng đầu, giọng lạnh nhạt: “Hai người thống nhất trước đi.”

Cửu Thiệu lại thờ dãi, kéo thấp mũ hơn nữa, ôm vai cô, khẽ nói: “Phòng đôi giường bé quá, không tiện.”

Không tiện? Vì sao không tiện? Không tiện làm gì?

Thanh Hoành tròn mắt nhìn anh nhưng không nói gì nữa.

Anh lấy lại chứng minh thư và thẻ phòng, khoác tay cô, mãi đến khi đi tới khúc quẹo vào dãy hành lang vòng vào mới bỏ ra: “Đến Motor Hotel mà em đòi đặt phòng đôi? Định gây ấn tượng đấy à?”

“Cái... cái gì?” Thanh Hoành sững sốt, “Motor Hotel không phải là chuỗi nhà nghỉ hay sao?”

Đến trước cửa phòng, Cửu Thiệu đút thẻ vào hộp cảm ứng, không thèm quay đầu lại, “Hay nói cách khác, đây là nhà nghỉ tình nhân, khách trọ theo giờ.”

“... Sao lại ở đây?”

“Nhà nghỉ mà có thể kinh doanh ở nơi này nghĩa là sẽ ít bị kiểm tra.”

Thanh Hoành ngó nghiêng xung quanh, cứ thấy nơi này ghê ghê, nhưng họ đang chạy trốn, không thể chọn chỗ ở sang trọng. Cô đang định theo Cửu Thiệu vào phòng thì có ai đó túm lấy cánh tay.

Cô quay lại và thấy một người đàn ông trung niên đang ôm ấp một cô gái trang điểm khá đậm: “Bao nhiêu? Năm trăm nhé?”

Thanh Hoành lập tức hiểu ra, cô giận tím mặt: “Ông nói gì thế?”

“Chê ít sao? Vậy thì tám trăm, giá ấy là cao lắm rồi. Cô em tưởng mình cao quý, sang trọng lắm hả?”

Cô đang định ăn miếng trả miếng với gã này thì Cửu Thiệu quay trở lại, kéo cô giật vào trong, mỉm cười thật tươi để lộ cả lúm đồng tiền: “Bình thường với phụ nữ, tôi sẽ giảm giá hai mươi phần trăm, khách nam phải trả gấp đôi.”

Gã đàn ông kia ngờ ngàng, mặt mày biến sắc: “Thật là xui xẻo!”

Thanh Hoành nín cười, chưa kịp nói gì đã bị anh đẩy vào trong. Cửu Thiệu coi ba lô, rút ví tiền: “Em đói bụng chưa? Anh đi mua ít đồ ăn.”

“Ăn gì cũng được.”

Anh đi một lát đã quay lại, trên tay là mì gói, xúc xích và bánh quy, có lẽ là mua ở quầy lễ tân.

Thanh Hoành ngồi ở mép giường, có chút bối rối vì chưa bao giờ đặt chân đến những nơi này. Nhưng có vẻ Cửu Thiệu lại hết sức tự nhiên. Cô tò mò nhìn anh, chẳng may bị phát hiện: “Trước kia khi đi làm nhiệm vụ anh cũng đã từng ở nơi như thế này. Chỉ đơn giản là điều tra án, không làm gì khác.”

Thanh Hoành vội vàng giải thích: “Em biết anh sẽ không đi tìm... À, ừ, em biết anh không phải loại người đó.” Cô xấu hổ. Thanh mình là thú tội, chi bằng cô im lặng còn hơn.

Cửu Thiệu bước lại, kiểm tra khăn trải giường, chăn và gối, vẻ mặt cau có. Thanh Hoành biết tính anh ưa sạch sẽ, bắt anh ở đây chẳng khác gì tra tấn anh. May mà cô không kỹ tính như anh, chỗ nào cũng được, dù sao cũng chỉ ngủ lại một đêm, cô không thêm để ý.

Cô đứng lên đi đun nước pha mì làm bữa tối. Ăn xong, cô quay lại giường, nằm một bên nghỉ ngơi.

Lát sau, cô quay đầu nhìn lại, Cửu Thiệu vẫn đang ngồi ở bên mép giường, dáng vẻ như đang suy nghĩ cái gì đó. Thanh Hoành thầm nghĩ, tốt nhất không nên làm phiền anh. Bây giờ anh đã tạm chấp nhận cho cô đi theo, ngày mai không biết sẽ xảy ra chuyện gì, điều quan trọng nhất cô cần làm bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị tinh thần chiến đấu cho ngày mai.

Đang mê man chợt cô nghe phòng bên có tiếng động lịch kịch, đầu tiên là tiếng bàn ghế xô lệch, sau đó là tiếng hét của một người phụ nữ, rất khủng khiếp. Nghe giọng thì có vẻ người đó còn rất trẻ, có thể còn chưa đến tuổi thành niên.

Thanh Hoành ngồi bật dậy, đẩy đẩy người bên cạnh: “Liệu có chuyện gì nguy hiểm không anh?”

Cửu Thiệu vẫn nhắm nghiền mắt, trở người, giọng còn mang âm mũi: “Họ đang diễn trò đấy. Nếu em muốn thì có thể sang gõ cửa yêu cầu họ ngừng lại.”

Thanh Hoành xấu hổ, rút tay về: “Em xin lỗi đã đánh thức anh.”

Cửu Thiệu nhẹ giọng “ừ” một tiếng rồi thôi.

Cô đương nhiên hiểu “diễn trò” có nghĩa là gì. Tiếng động từ phòng bên ngày một rõ ràng. Chợt cô nhớ tới Tạ Doãn Luy từng nói với cô: “Em cái gì cũng tốt, chỉ riêng chuyện ấy là lạnh nhạt.”. Thực tế thì cô cũng không hẳn là lạnh nhạt, chỉ ít cô cũng từng “lăn giường” với Cửu Thiệu rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, Cửu Thiệu mới là kẻ lạnh nhạt với chuyện ấy thì có. Tiếng động như thế mà anh vẫn ngủ ngon lành đi được.

Đây mới thực sự là Liễu Hạ Huệ thời hiện đại.

Những tiếng động từ phòng bên vẫn không ngừng vang lên, quấy nhiễu tâm trí người khác, thúc bách trí tưởng tượng nhạy cảm của Thanh Hoành. Cô cứ nghĩ vơ vơ, cuối cùng con buồn ngủ chết tiệt cũng tìm đến. . . Sau đó cô ngủ thiếp đi.

Chuông báo thức của Cửu Thiệu vang lên inh ỏi. Thanh Hoành bật dậy như robot, đánh răng rửa mặt với tốc độ nhanh nhất có thể, xếp gọn gang ba lô để có thể lên đường bất cứ lúc nào.

Ngược lại Cửu Thiệu có vẻ rất thông thả, anh nằm lười thêm mười phút rồi mới đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Cửu Thiệu vừa ra ngoài đã thấy Thanh Hoành chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, bắt đầu đi anh lại thở dài. Số lần thở dài bất lực mấy ngày qua của anh đã sắp bằng số lần của hai mươi năm trước cộng lại.

Thanh Hoành nhìn anh, ngập ngừng không nói.

“Em muốn nói gì thì nói đi.”

“Em thấy anh có vẻ mệt sắp chết rồi. . .”

Cửu Thiệu đưa tay bóp trán: “Ừ, tối hôm qua ngủ không ngon.”

Á, thế hoá ra cô mới chính là Liễu Hạ Huệ thời hiện đại!

Thanh Hoành lém lỉnh trêu chọc: “Em thấy anh rất có hứng thú với màn diễn trò đêm qua thì phải.”

Cửu Thiệu liếc cô, thành thực: “Vốn dĩ không có gì, chỉ tại em ngủ bên cạnh nên mới làm anh mất ngủ.”

Thanh Hoành ngăn người, không biết nên phản bác thế nào, cô hỏi dò: “Hết giận em rồi à?”

Tự dưng cô có cảm giác mình thật sự rất bị thăm, rõ ràng cô đã phải nén giận nhịn anh, vậy mà bây giờ còn phải mặt dày đi dò la thái độ anh nữa. Tui thân quá mà!

Anh sửa sang lại ba lô, đứng lên, bình thản “ừ” một tiếng.

“Vậy anh cũng sẽ thôi không nảy ý xấu bỏ rơi em giữa đường nữa phải không?”

Cửu Thiệu rút thẻ mở cửa phòng, hỏi vặn lại cô: “Em có định đi nữa không?”

Mặc dù không có được đáp án rõ ràng, nhưng nhìn thái độ của anh đã dễ chịu hơn nhiều. Thanh Hoành cũng không dám lăm chuyện đi đôi co với anh, cô ngoan ngoãn theo sau anh lên đường. Đến một ngã rẽ, anh đột ngột dừng lại, giơ đồng hồ lên xem rồi đứng yên.

“Sao lại dừng ở đây?”

“Bốn giờ mười lăm sẽ có một chiếc xe khách đường dài chạy qua đây. Vì là chuyến sớm nên vắng khách, lái xe sẽ thường dừng ở đây đón khách. Từ bến xe chạy đến đây mất khoảng mười lăm phút. Tầm này xe cộ lưu thông còn thưa thớt, cùng lắm chỉ mất năm phút đợi xe. . . Xe đến rồi.”

Thanh Hoành nhìn thấy chiếc xe khách đường dài dừng lại. Đầu xe ghi điểm đến không phải thành phố Tân mà là một thị trấn nhỏ tên Vân Lạc ở gần đó. Cô thắc mắc nhưng lại ngại mất mặt nên không hỏi anh. Có điều, lát sau cô đã nhận không được mà hỏi: “Không phải anh định tới thành phố Tân sao?”

“Anh chưa từng nói sẽ tới đó.”

“Vậy sao anh còn để em mua vé tàu?”

“Lúc vừa đến nhà ga, anh phát hiện ra có người theo dõi, vậy thôi.”

“Cho nên địa điểm anh muốn đến đầu tiên là thị trấn Vân Lạc? Nhưng em nhớ, Vân Lạc là quê của bốn cô cậu thanh niên kia. Họ không có khả năng là Âm Hoa. Có lẽ anh nhầm rồi.”

“Anh đi tìm bọn họ, không có nghĩa là họ chính là Âm Hoa. Tương tự, nếu anh đi tìm Thẩm Dật, cũng không có nghĩa Âm Hoa chính là anh ta.”

Vậy anh còn đi làm gì?

Đương nhiên cô không dám nói với anh câu này. Nghĩ lại, cô quyết định nịnh nọt anh: “Anh cũng giỏi ghê, biết được cả thời gian xe khách chạy.”

Một lúc sau Cửu Thiệu mới đáp: “Cũng bình thường thôi, vì anh có thể đọc thuộc thời gian xuất phát của tất cả các chuyến tàu và xe khách trên cả nước.”

“... Anh thuộc lòng cái đó làm gì?”

“Vì anh rảnh.”

“VẬY anh...”

Cô còn chưa kịp nói hết câu thì anh đã ngã lưng vào ghế, nhắm mắt lại, không có ý trả lời thêm bất cứ chuyện gì. Thực ra Thanh Hoành còn rất nhiều câu hỏi. Việc anh muốn tìm gặp từng người trong số những hành khách may mắn sống sót sau vụ nổ là điều hết sức rõ ràng, không cần phải nghi ngờ gì nữa. Nhưng cô vẫn không hiểu, vì sao lựa chọn đầu tiên của anh lại là những người mà cô cho là không có dấu hiệu khả nghi? Còn nữa, hôm qua anh đã không ngại ngần rút chứng minh thư ra đặt phòng nhà nghỉ. Chẳng lẽ anh không nhớ, sự tồn tại của anh bây giờ chẳng khác gì Âm Hoa, chỉ còn thiếu mỗi lệnh truy nã toàn thành phố nữa thôi sao?

Ôm một bụng nghi vấn, lại phải để phòng anh nhảy xe trốn đi, Thanh Hoành cảm thấy rất mệt. Trái lại, Cửu Thiệu nằm ngủ ngon lành, ngón tay cũng chẳng thèm động đậy. Thanh Hoành trừng mắt nhìn anh hồi lâu mới giận dữ nhìn sang hướng khác.

Vân Lạc là một thị trấn nhỏ, giống quê của Hình Mẫn.

Khi xe khách bắt đầu đi vào thị trấn Vân Lạc, Cửu Thiệu mới mở mắt, gợn tay kéo thấp mũ lưỡi trai, đeo ba lô đứng dậy, đi đến lái xe, dùng tiếng địa phương nói chuyện với anh ta vài câu. Lái xe cho xe dừng ở ven đường, để họ xuống.

Thanh Hoành bây giờ đã không còn bất ngờ với bất cứ hành động gì của anh nữa.

Bọn họ sống vai nhau đi trên đường. Người ta bắt đầu rục rịch bày ra các sạp hàng đêm và đồ nướng ven đường, cả thị trấn chìm trong bầu không khí yên bình, no ấm.

Thanh Hoành bỗng cảm thấy rất thích nơi này. Trái hẳn với thành phố nơi cô sống. Ở đó, nhịp sống trôi đi quá hối hả, xô bồ, ai nấy đều vội vàng, gấp gáp, lâu dần con người hình thành nên thói thờ ơ, vô cảm với mọi người, mọi sự.

“Nếu em sống ở đây, nhất định em sẽ thấy tẻ nhạt.” Cửu Thiệu đột nhiên mở lời.

“Cũng chưa chắc. Em vốn không thích đi chơi đêm hay ăn đêm.”

“Em không thích mấy thứ đó, nhưng em sống khác người thường. Em tận hưởng cảm giác phấn khích mà cuộc sống mang lại không giống những người khác. Anh bỗng hoài nghi, sau khi mọi chuyện kết thúc, có thể em sẽ cảm thấy hụt hẫng.”

Thanh Hoành sững sốt, lập tức cười nói: “Thầy Tiêu...”

Bước chân anh hơi chậm lại, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô vẫn tươi cười: “Thầy từng nói sẽ thực hiện giai đoạn hai của quá trình điều trị tâm lý cho em, vì thế, dù sau này em có bị hẫng hụt thì em vẫn còn có thầy kia mà.”

Cửu Thiệu lặng thinh, lát sau khoé miệng thấp thoáng ý cười.

Thanh Hoành nghĩ, anh nói đúng, thời gian đầu sau khi xảy ra vụ nổ, cô chìm đắm trong đau khổ không cách nào thoát ra. Nhưng rồi cô đã tự mình giải thoát vì cuộc sống của cô có mục tiêu, cô như được tái sinh với năng lượng sống tràn đầy. Trước kia cô có mọi thứ nên không tha thiết bất cứ ai hay bất cứ cái gì. Kể từ sau sự kiện đó, cô trở nên cố chấp, chịu đựng và kiên cường lạ thường. Nếu mọi chuyện liên quan Âm Hoa kết thúc, rất có thể cô sẽ bị hẫng, khó thích ứng nổi.

“Em bỗng cảm thấy anh gặp phải em thật sự là rất xui xẻo, nhưng anh không còn cách nào khác nữa rồi. Nếu em không thể tiếp tục theo anh điều tra, em sẽ hành động một mình. Mà nếu thế, chắc chắn sẽ hỏng việc, anh biết mà.”

“Anh không nghĩ em hành động một mình lại là chuyện xấu.”

Thanh Hoành nhìn anh đầy bất ngờ, không biết có phải anh lại đag trên đùa cô hay không. Bởi vì những lời an ủi, động viên sẽ không bao giờ được phát ra từ miệng anh, hơn nữa cô cũng chẳng mong chờ.

Quả nhiên, anh nói tiếp: “Bởi vì em không nắm được tình hình thực tế.”

Chương 31

Lúc này, bọn họ đang ngồi trong một quán ăn nhỏ bên ngoài xưởng may mà Chu Tú, Hứa Khâm đang làm việc.

Cửu Thiệu đọc thực đơn một hồi và chọn khá nhiều món. Thanh Hoành ngạc nhiên, nói: “Chúng ta chỉ có hai người, anh gọi nhiều như thế ăn sao hết được?... A, anh định mời bọn họ ăn cơm cùng sao? Nhưng họ có biết anh mời họ đâu.”

Cửu Thiệu tráng cốc qua nước nóng rồi rót cho cô một cốc trà, đẩy tới trước mặt cô: “Nếu là em, tự nhiên có hai người lạ đến mời em ăn cơm, liệu em có đi không?”

“Sẽ không.”

Anh nói “hai người” nghĩa là thái độ của anh đã thoải mái hơn trước, chí ít thì anh cũng sẽ không còn gạt cô ra rìa nữa.

“Điều này cũng tương tự việc em cho rằng anh nghi ngờ Thẩm Dật là nghi phạm số một, cho nên anh sẽ đến thành phố Tân.” Anh chậm rãi hỏi, “Em nói xem, em đã nghĩ vậy, liệu Hình Mẫn có nghĩ giống em hay không?”

Thanh Hoành bỗng nhiên hiểu ra, chẳng trách anh rời khỏi nhà sớm như vậy. Bọn họ vừa đến ga tàu đã bị theo dõi, hẳn là Hình Mẫn từ đầu đã cho rằng Cửu Thiệu nghi ngờ Thẩm Dật nhất. Chỉ có điều nửa đường anh lại đánh lạc hướng người của Hình Mẫn, đi tới thị trấn Văn Lạc này. Hình Mẫn muốn phản ứng kịp thì sợ là cũng phải dạo hết một vòng thành phố Tân đã mới xong.

Cô “ồ” lên một tiếng, cười hỏi: “Vậy mục tiêu kế tiếp của anh là ai?”

“Tô Quý.” Cửu Thiệu nhìn xưởng may ở bên kia đường. Bây giờ đã là giờ tan tầm, đã có vài người từ bên trong xưởng đi ra. “Chỉ có điều, anh nghĩ mình phải ở lại đây tầm hai, ba ngày.”

“Vì sao?”

“Chúng ta phải giả vờ như vô tình gặp họ ở đây, tuy nhiên xác suất không cao, thất bại một hai lần cũng là chuyện thường.”

“Nhưng tại sao anh lại khẳng định họ sẽ sang quán này ăn cơm?”

Cửu Thiệu ra hiệu cho cô nhìn con tỳ hưu trên quầy thu ngân, con tỳ hưu này bị sứt mất một góc. “Chu Tú từng viết trên trang cá nhân rằng thường tới đây ăn cơm, trong ảnh chụp kèm có một con tỳ hưu.”

Thanh Hoành kinh ngạc: “Anh cũng vào mạng xã hội?” Chẳng qua sự kinh ngạc này không kéo dài được bao lâu thì cô đã bị phân tán bởi một đôi nam nữ trẻ tuổi vừa bước vào quán. Cô gái trẻ vừa trông thấy cô liền nhẹ nhàng đi tới: “Ôi, chị tới đây du lịch sao? Thật là trùng hợp quá. Chị cso còn nhớ em nữa không?”

Thanh Hoành ra bộ suy nghĩ, lát sau cô vui vẻ nói: “Em là Chu Tú!”

“Đúng rồi ạ.” Nói rồi cô kéo người bạn trai bên cạnh, “Chị hẳn là vẫn còn nhớ anh ấy chứ ạ? Khi đó chúng em đều ở trên tàu, còn dạt vào hòn đảo đó nữa. Văn Tiêu, anh thấy trùng hợp không?”

Lý Văn Tiêu cũng cười nói: “Đúng vậy.”

Thanh Hoành vội nói: “Hay là ngồi đây ăn chung đi, đang giờ cao điểm, sợ là các em sẽ phải đợi lâu đấy.”

Chu Tú liếc nhìn Cửu Thiệu nãy giờ vẫn một mực giữ im lặng, do dự: “Cái này... Không nên ạ, em sợ sẽ quấy rầy hai người.”

Thanh Hoành lờm Cửu Thiệu, thấy anh vẫn không mở miệng thì lấy làm lạ. Chẳng phải nãy giờ anh vẫn đang ôm cây đợi thỏ sao? Tại sao thỏ đến mà thợ săn lại im thin thít thế kia? Cô vừa định lên tiếng thì chuông điện thoại reo vang, Cửu Thiệu lấy điện thoại di động ra, chỉ ậm ừ vài câu rồi cúp, nói với cô: “Tân Tân và mấy người kia bảo hôm nay không qua được.”

Thanh Hoành mờ mịt không hiểu sao anh lại nhắc đến Tân Tân làm gì.

Anh đứng lên, nói: “Mời ngồi, vừa hay bạn chúng tôi không thể tới ăn cùng được, chỉ bằng hai người ngồi đây ăn chung với chúng tôi luôn.”

Chu Tú vui vẻ đồng ý, nói nhỏ vào tai Thanh Hoành: “Bạn trai chị sao? Rất đẹp trai, cao ráo, khí chất cũng rất tốt, rất giống diễn viên ạ.”

Thanh Hoành không biết nếu Cửu Thiệu là ngôi sao nổi tiếng sẽ như thế nào, nhưng cô biết chắc nhất định anh sẽ đắc tội với không ít người. Ngoại trừ Âm Hoa, tất cả mọi người đều bị anh xem là ngu xuẩn.

Đồ ăn nhanh chóng được bung lên.

Thanh Hoành chịu trách nhiệm dẫn dắt buổi trò chuyện, cô vốn rất giỏi trong chuyện này. Chu Tú cũng hăng say trò chuyện với cô. Lý Vân Tiêu có vẻ rụt rè và kiệm lời, phần lớn cả buổi cậu ta chỉ ngồi lắng nghe và mỉm cười. Trái lại, Cừ Thiệu lại hoàn toàn im lặng.

Thanh Hoành hỏi: “Đúng rồi, bạn của em, tên gì nhỉ? Lý Trân? À đúng rồi, là Lý Trân, cô ấy sao rồi?”

Chu Tú thoáng buồn: “Cậu ấy không được tốt lắm.”

Thanh Hoành còn muốn hỏi thêm thì Cừ Thiệu đã mở lời: “Đừng nói những chuyện làm mất không khí thế. Mọi người uống gì không? Tôi đi mua.”

Đúng lúc ấy, chủ quán đưa lên một đĩa tôm hùm xào sả ớt đỏ au, trông rất hấp dẫn. Thanh Hoành lập tức hiểu được ý anh: “Em muốn uống bia.”

Lý Vân Tiêu thấy Chu Tú ủ dột, im lặng không nói, sợ Thanh Hoành xấu hổ liền mở miệng giải vây: “Bia là hay nhất.”

Cừ Thiệu liền gọi thêm một két bia.

Thanh Hoành biết muốn dụ người khác uống rượu, người uống đầu tiên phải là mình, vậy nên cô rót đầy một cốc bia, thẳng một hơi uống cạn. Cừ Thiệu vỗ vỗ tay cô, thấp giọng nói: “Uống ít một chút.”

Chu Tú lắc đầu: “Anh chưa từng trải qua sẽ không hiểu được đâu. Bọn em đều đã trải qua sự kiện đó, tâm tình của ai cũng đều không ổn, lấy bia rượu giải sầu cũng tốt.”

Thanh Hoành rót bia cho Chu Tú: “Đừng đùa vậy chứ, chị sao lại có thể để tâm tình không tốt được? Sao phải mượn rượu giải sầu?”

“Chị nói dối.” Chu Tú uống liền hai cốc, mặt bắt đầu đỏ lên, cũng nói nhiều hơn: “Con tàu phát nổ, rồi còn dạt vào hòn đảo kia, cả đời này em sẽ không quên. Em không tin chị lại có thể quên dễ dàng như vậy.” Cô thoáng im lặng rồi lại nhẹ nhàng nói khẽ: “Thôi, không nói những chuyện không vui. Hai người tới đây chơi định ở lại bao lâu?”

Thanh Hoành bực bội, cứ hễ cô vừa khơi ra chuyện này lại bị vớt sang một bên ngay. Cứ thế thì biết đến bao giờ mới có được thông tin cô cần đây hả?

Cừ Thiệu tỏ ra hết sức điềm tĩnh, ứng xử lịch sự: “Tôi không biết các bạn đang buồn vì chuyện gì, nhưng nếu đã không muốn nhắc lại thì đừng nghĩ về nó nữa.”

Thanh Hoành liếc anh, cô nóng lòng vì anh, vậy mà anh vẫn cứ đững đĩnh như không. Đúng là hoàng đế không vội, thái giám đã vội! Bỏ đi, người đứng đầu danh sách truy nã của cảnh sát bây giờ không phải cô, việc gì cô phải vội: “Bọn chị định ở lại vài ngày, em biết chỗ nào thú vị thì giới thiệu cho bọn chị đi.”

Chu Tú nhiệt tình giới thiệu cho cô khá nhiều địa điểm du lịch.

Thêm vài tuần bia, bầu không khí bắt đầu thoải mái, cởi mở hơn, bọn họ nói được nhiều hơn chứ không rụt rè, giữ ý như lúc đầu nữa.

Chu Tú hỏi: “Lát nữa anh chị định về khách sạn hay là còn đi đâu nữa? Nếu không, hay là bốn người chúng ta cùng chơi bài đi?”

Thanh Hoành đáp: “Bọn chị còn chưa đặt phòng khách sạn, đang đi tìm đây.”

Chu Tú khá bất ngờ, cô cười, bảo: “Chị thoải mái thật đấy, em cứ tưởng việc đầu tiên khi đến một nơi nào đó phải là đặt chỗ ở. Nhưng không sao, nếu không đặt được phòng, chị có thể ở cùng em trong kí túc.”

Sau đó, cô vẫy tay gọi chủ quán: “Ông chủ, cho chúng tôi thanh toán.” Rồi cô giơ tay ra trước mặt Lý Vân Tiêu: “Đưa ví cho em, em mời, anh trả nhé.”

Chủ quán đi tới, lật lật chìa khoá đơn: “Bàn này đã thanh toán rồi.”

Thanh Hoành lập tức đoán ra là Cừ Thiệu mượn cơ đi toilet để thanh toán.

“A? Khi nào vậy?” Chu Tú ngạc nhiên không hiểu, còn Lý Vân Tiêu ngại ngùng cười: “Anh chị là khách đến chơi lại còn mời chúng em ăn cơm thế này, thật ngại quá.”

Cừ Thiệu lịch sự mỉm cười: “Hai người là bạn của Tiểu Hoành, cũng có nghĩa là bạn của tôi.”

Họ rời quán cơm. Chu Tú nắm tay Lý Vân Tiêu đưa Cừ Thiệu và Thanh Hoành đi tìm khách sạn. Lúc đi ngang qua một cửa hàng tạp hoá, Cừ Thiệu ghé vào mua một bộ bài và đồ ăn vặt. Chu Tú ngưỡng mộ: “Bạn trai chị chu đáo quá, còn nhớ mua đồ ăn vặt cho chị nữa. Mặt mũi đẹp, đáng lại chuẩn, quả là hoàn hảo.”

Thanh Hoành nở nụ cười tươi rói mà một cô gái đang yêu đương hạnh phúc nên có: “Ừ, đúng thế.”

Lát sau, Cừ Thiệu thấp giọng nói: “Đừng giả bộ nữa, mặt đỏ hết rồi.”

Thanh Hoành cau mày: “Biết làm thế nào! Em định hỏi tường lại những kỷ niệm ngọt ngào, ai ngờ hiện ra trong đầu toàn là màn bạo lực của anh bữa trước và màn rượt đuổi theo anh muốn hút hơi hôm vừa rồi. Anh đáng ghét lắm, biết không hả?”

Chu Tú nghe hai người nói chuyện liên tục: “Chị ghét anh ấy, vậy thì giao anh ấy cho em đi, em cầu còn không được ấy chứ.”

Thanh Hoành lại, cười: “Em cũng to gan đấy, bạn trai còn ở bên cạnh đấy kia.”

Lý Vân Tiêu cười cười: “Tính cô ấy hay đùa, em quen rồi.”

Chu Tú đột nhiên dừng bước, chỉ vào khách sạn bên kia đường: “Khách sạn ấy thì thế nào ạ? Trông có vẻ ổn.”

Bây giờ chưa phải mùa du lịch nên không cần đặt trước vẫn có phòng trống. Thanh Hoành để ý thấy lúc làm thủ tục, Cửu Thiệu sử dụng chứng minh thư của một đồng nghiệp. Cô định đặt một phòng giường đôi nhưng anh đã lên tiếng trước: “Cho hai phòng.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, thầm nghĩ, anh lại định cắt đuôi cô hay sao? Tại sao cô không ngại mà anh lại phải đặt hai phòng.

Họ mở cửa phòng, vút ba lô lên sofa rồi ngồi chơi bài, bên thua bị phạt một lon bia.

Thanh Hoành và Cửu Thiệu về một đội, chẳng lo bị thua. Bộ não của anh không khác gì cái máy tính, anh nhớ không sót một quân bài nào, như thể vừa nhìn là biết đối phương sẽ ra con nào vậy.

Chu Tú và Lý Vân Tiêu thua liên năm ván, tặc lưỡi: “Anh chị tốt vận ghê cơ!”

Thanh Hoành nhìn đồng hồ, gần mười hai giờ rồi. Bỗng nhiên cô nghĩ ra ý tưởng: “Chúng ta chơi trò chơi đi, giờ này chơi mới vui.”

Chu Tú và Lý Vân Tiêu chỉ mới hai mươi tuổi, vẫn còn ham chơi nên rất vui về đồng ý.

Thanh Hoành nói: “Bây giờ là mười hai giờ kém 3 phút, chúng ta tắt đèn, mỗi người phải kể một chuyện ma.”

Chu Tú xung phong chạy đi tắt đèn, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, chỉ còn ánh đèn đường bên ngoài hắt vào trong phòng, lờ mờ.

Thanh Hoành hắng giọng một cái: “Chị sẽ kể về câu chuyện trên một hòn đảo hoang.” Cô vừa nói xong, Chu Tú co rúm lại, nắm chặt tay cô.

Cô kể chuyện hai người cậu của Thẩm Dật chết một cách kỳ lạ trên hòn đảo hoang. Cô vốn hay ăn khéo nói nên câu chuyện được cô thêu dệt trở nên rất ly kỳ, cuốn hút. Thậm chí cô còn thêm mắm dặm muối vào đoạn cô tỉnh lại giữa đêm và trông thấy một người đang bóp cổ một người khác. Nghe đến đây, Chu Tú buột miệng kêu lên.

“Đương nhiên đây không hẳn là một câu chuyện ma, trong câu chuyện này không có ma quỷ nào xuất hiện, chỉ có lòng người khó lường.” Thanh Hoành dừng một chút, lại nói tiếp: “Mọi người đoán xem hung thủ là ai?”

Lý Vân Tiêu lắc đầu: “Chuyện này tựa như ác mộng vậy, em không muốn nhớ lại, càng không muốn đoán xem hung thủ là ai.”

Thanh Hoành thuật lại kết luận của Hình Mẫn: “Hai người ấy tự tàn sát lẫn nhau”, khiến Chu Tú và Vân Tiêu la lên kinh ngạc. Chợt nhớ ra bên cạnh còn có một chuyên gia của ngành, Cửu Thiệu, cô liền hỏi: “Anh có ý kiến gì không? Anh là chuyên gia của lĩnh vực này mà.”

Chu Tú ngạc nhiên hỏi lại: “Chuyên gia của ngành ư?”

“Ừ, bạn trai chị là tiến sĩ về tâm lý học. Anh ấy thường trợ giúp phía cảnh sát điều tra.” Thanh Hoành tùy ý gán cho anh một thân phận mới.

Cửu Thiệu bình thản: “Bên điều tra đã kết luận như vậy thì không có gì phải bàn luận cả.”

Thanh Hoành liếc anh, có cảm giác anh ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại không tán đồng kết luận của Hình Mẫn.

Chu Tú bị thu hút bởi cái mác tiến sĩ tâm lý: “Tiến sĩ tâm lý có giống như bác sĩ tâm lý không nhỉ? Cũng trợ giúp cảnh sát điều tra vụ án, như Sherlock Holmes ă? Nếu vậy, anh có thể giúp em một việc không?”

“Em nói đi.”

“Bạn em tên là Lý Trân, có lẽ cô ấy cần anh giúp.” Chu Tú và Lý Vân Tiêu nhìn nhau một cái rồi trình bày: “Là thế này, lần trước bọn em cùng đi trên con tàu Đông Thái Bình Dương. Nhưng sau đó xảy ra vụ nổ kia, chuyện này chắc là bạn gái anh cũng kể rồi.”

Cửu Thiệu nhích ghế ra một chút, hơi đổ người về phía trước, chăm chú lắng nghe: “Anh biết, em cứ tiếp tục đi.”

Được động viên nên Chu Tú bắt đầu nói nhanh hơn: “Sau khi con tàu phát nổ, không biết là ai đã bơi về hòn đảo hoang kia đầu tiên, bọn em cũng vội bơi theo đoàn. Lúc đó, ngoài hai chúng em thì còn có Hứa Khâm và Lý Trân. Lý Trân là người cùng thôn với bạn trai em nên lâu nay bọn em vẫn rất thân nhau.”

Cửu Thiệu gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại hỏi: “Các bạn đã gặp chuyện lạ trong chuyến đi đó?”

“Chuyện lạ ư? Chuyện lạ...” Chu Tú nhắc lại từ “chuyện lạ” rồi bỗng nhiên nói, “Anh nói thế khiến em đột nhiên nghĩ tới chuyện này ngay từ đầu đã rất lạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chu Tú nói: “Thực ra lúc đầu chúng em không định đặt chỗ trên du thuyền Đông Thái Bình Dương vì giá đắt quá. Chúng em vừa ra trường, mới đi làm chưa được bao lâu, không có nhiều tiền nên đã đặt một tour du lịch khác. Nhưng khoảng một tuần trước khi du thuyền Đông Thái Bình Dương khởi hành, chúng em nhận được một cuộc gọi từ giám đốc công ty du lịch, nói là có một khách VIP của họ đột ngột hủy tour vì công việc, công ty đã nhận đủ tiền phạt nên sẽ bán chỗ trống trên tàu với giá rẻ.”

Thanh Hoành đã nghe Cửu Thiệu nói qua chuyện có vị khách VIP đặt một nửa số phòng trên du thuyền nhưng lại đột ngột hủy tour. Lúc kể chuyện này, Cửu Thiệu tỏ ra rất khó hiểu, còn cô lại cho rằng anh quá đa nghi, bây giờ nghĩ lại mới thấy ra chuyện này có điểm nghi vấn. Cục trưởng Lăng và các thành viên nòng cốt của đội điều tra đều lên du thuyền với danh nghĩa khách du lịch. Nếu như người kia không đột ngột hủy tour, nghĩa là cục trưởng và các đồng nghiệp sẽ phải cải trang thành nhân viên của hãng du lịch để lên tàu.

Sẽ là một chuyện kỳ quặc nếu trên du thuyền bỗng nhiên xuất hiện thêm nhiều nhân viên không chuyên như thế.

Thanh Hoành bắt đầu có ý nghĩ, liệu có phải vị khách đó chính là Ám Hoa? Ngay từ đầu hẳn đã nảy sinh ý định dẫn họ lên tàu và tiêu diệt một thế.

Nhưng Cửu Thiệu bảo, số điện thoại mà vị khách đó để lại là số di động của Tô Quý. Mà chắc chắn Tô Quý không thể nào là Ám Hoa được, vì vậy ý nghĩ trên của cô sẽ lập tức trở thành mâu thuẫn.

“Đêm đầu tiên sau khi lên du thuyền khá là trùng hợp, vì hôm đó là sinh nhật của Lý Trân. Chúng em vui lắm, hôm đó trên tàu còn có bữa tiệc buffet hải sản thật linh đình.” Chu Tú lấy tay che mắt, “Vốn dĩ không khí rất vui vẻ, tối hôm đó chúng em còn nhảy múa, nếu không phải du thuyền bỗng nhiên gặp rủi ro...”

Phải nhớ lại cơn ác mộng này, thật sự rất khó chịu.

Thanh Hoành chưa kịp nói an ủi đã thấy Cửu Thiệu đưa tay vỗ mấy cái trên vai Chu Tú: “Em rất dũng cảm, không phải ai cũng có thể nhớ lại đoạn hồi ức đáng sợ này.”

Chu Tú nắm lấy tay Cửu Thiệu, nước mắt cô rơi trên mu bàn tay anh nhưng anh không khó chịu, còn lịch sự chìa khăn giấy cho cô. Chu Tú nhận lấy, lau nước mắt.

“Chúng ta tiếp tục.”

Thanh Hoành định trêu anh vài câu, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô chợt thấy áy náy, thậm chí cảm thấy mình có chút hẹp hòi. Biết đâu hành động vừa rồi của anh xuất phát từ lòng thương cảm thật sự nên anh mới ân cần, chu đáo như vậy với Chu Tú.

“Sau vụ nổ ấy, chúng em bơi theo đoàn vào hòn đảo kia. Khi lên bờ, em phát hiện ra Lý Trân không có mặt. Hứa Khâm, bạn trai cô ấy, khóc lóc, kêu gào rồi đòi lao ra biển tìm cô ấy. Nhưng chúng em giữ lại, không để cậu ấy kích động thêm.” Nói xong cô liếc Lý Vân Tiêu, hỏi lại, “Em nói đúng phải không?”

Lý Vân Tiêu gạt đầu: “Chính xác là vậy.”

“Lúc Lý Trân được thủy triều đưa lên bờ cát, bọn em đã rất vui, thật sự rất vui, cả bốn người cùng đi, bây giờ đều đã có mặt cùng một chỗ. Nhưng rồi, em cảm thấy Hứa Khâm không có vẻ gì là vui mừng cả.” Chu Tú thắc mắc, “Anh là tiến sĩ tâm lý học, anh có thể phân tích tâm lý cậu ấy lúc đó không?”

Chu Tú vừa dứt lời, Thanh Hoành bỗng nhớ lại cảnh tượng đó. Biểu cảm của Hứa Khâm có chút kỳ quặc, không hề vui mừng, cô cứ tưởng đó là do tâm trạng bị kích động nên cậu ta nhất thời không biết biểu đạt ra sao. Lúc ấy cô đã rất mừng cho Lý Trân. Thẩm Dật đứng bên cạnh cô, vui vẻ nói: “Thật cảm động khi chứng kiến cảnh đoàn tụ của họ sau kiếp nạn”.

Bây giờ nhớ lại, mọi thứ dường như đều bị che phủ bởi một lớp màng đen u ám.

Cửu Thiệu trầm ngâm giây lát rồi trả lời: “Theo anh thì có lẽ là do tâm trạng kích động, căng thẳng, nên cậu ta nhất thời không biết phải biểu đạt ra sao.”

Thanh Hoành bắt gặp liếc anh, suy nghĩ của hai người giống nhau. Nhưng sao có thể?

Chu Tú lắc đầu: “Em không biết, còn có một chuyện kỳ lạ nữa. Sau khi trở về, tình bạn giữa chúng em tốt hơn do đã cùng vào sinh ra tử với nhau. Nhưng kể lúc ấy, Lý Trần bỗng khác hẳn, hết như bị trúng tà vậy, cả ngày rầu rĩ không cười nói, buổi tối đi ngủ còn thường xuyên gặp ác mộng. Nhiều lần em còn bị tiếng thét chói tai giữa đêm khuya của cô ấy đánh thức. Em mới cho rằng tâm trạng cô ấy bị ảnh hưởng sau vụ nổ, cho đến cuối tuần vừa rồi, cô ấy bị sốt nhẹ. Hôm đó em lại phải trực ca tối nên mới nhờ Hứa Khâm tới chăm sóc cô ấy.” Chu Tú cầm lấy một lon bia, mở ra uống vài ngụm, lại tiếp tục nói: “Em để quên chìa khoá nên lại phải quay về kí túc, ai ngờ nhìn thấy Lý Trần cầm dao gọt trái cây chĩa thẳng vào Hứa Khâm. Đến bây giờ em vẫn nhớ như in biểu cảm trên gương mặt cô ấy, cứ như hận không thể giết chết Hứa Khâm ngay lập tức vậy. Em thấy rất lạ, có phải hồn đảo kia có ma, khiến hai ông cụ kia tự giết lẫn nhau, bây giờ lại khiến Lý Trần thành ra như thế?”

Cửu Thiệu hỏi: “Bây giờ Lý Trần đang làm ở đâu?”

“Sang làm ở một xưởng may khác. Ở đây chỉ có hai xưởng may phù hợp với tay nghề của cô ấy... Anh... làm sao anh biết cô ấy chuyển đơn vị? Em đã từng nói qua sao?”

“Tôi đoán mò thôi.”

“Vậy anh sẽ giúp cô ấy chứ?”

“Tôi sẽ đi gặp cô ấy, nhưng có lẽ cô ấy sẽ không quay lại đây làm việc cùng các em nữa đâu.”

“Không sao hết, chỉ cần anh giúp cô ấy bình ổn lại, như vậy đã là tốt lắm rồi.” Chu Tú ngập ngừng, “Vậy... phí tổn thế nào ạ?”

“Không liên quan phí tổn. Tôi chỉ cảm thấy hứng thú với chuyện của cô ấy.” Cửu Thiệu đi bật đèn, “Nếu có thể, phiền hai em viết hộ tôi vài dòng giới thiệu cho tôi gặp cô ấy.”

Thanh Hoành mở ba lô, lấy sổ nhật kí và bút bi. Chu Tú nhận lấy, viết lên mấy hàng chữ, lại đưa trả cho cô.

Cửu Thiệu dứt hai tay vào túi quần, lịch sự mở lời: “Bây giờ cũng khuya rồi, hai người ở lại đây đi, tôi và Tiểu Hoành sẽ sang phòng bên cạnh.”

Thanh Hoành đột nhiên bị điểm danh, nhất thời ngơ ngác: “A?”

“Đi thôi.” Anh mở cửa, “Đừng quấy rầy người ta nghỉ ngơi.”

Thanh Hoành vốn đã nghĩ xong phương án đối phó đề phòng trường hợp anh bỏ rơi cô giữa đêm. Cô sẽ thức canh trắng đêm ngoài cửa. Nhưng xem ra cô không phải vất vả nữa rồi, quá tuyệt!

Cửu Thiệu nhẹ nhàng đóng cửa, liếc Thanh Hoành: “Em định ngủ ngoài cửa phải không? Em không mất mặt, anh thì có đấy.” Anh dùng thẻ mở cửa phòng, chớp mắt, con người lịch thiệp, nhã nhặn vừa nãy biến mất.

Thanh Hoành bắt lấy cánh tay anh, tức giận nói: “Anh thật đáng ghét, với em thì tệ bạc, với người khác lại ân cần, dịu dàng.”

Cửu Thiệu nhìn chằm chằm những móng tay như vuốt sắc xuyên qua lớp áo, đâm vào da thịt anh, cau mày: “Em thì tốt với anh lắm ấy.”

“Em đối với anh có gì không tốt?”

“Em từ té với anh khi nào?” Anh nâng cằm cô: “Thôi đi, em có nghĩ đến sáng cũng không nghĩ ra đâu. Ngủ sớm đi thì hơn.”

“Ngủ?”

“Lại nghĩ linh tinh cái gì đấy? Ý anh là ngủ trong trạng thái tỉnh.”

Trong lúc tắm gội, Thanh Hoành đã nghĩ thông một vấn đề: Theo những gì cô quan sát được từ thái độ của anh, xem ra anh đã thỏa hiệp. Hẳn anh đã biết, dù gì cũng không ngăn được cô tham dự vào chuyện này nên quyết định thu nạp cô làm chiến hữu. Ra khỏi phòng tắm, cô vừa hát “Oan gia ngõ hẹp, đừng mong thoát khỏi kim kẹp” vừa đi tới đi lui trước mặt anh.

Cửu Thiệu giữ chặt cổ tay cô, kéo cô ngồi lên đùi mình: “Vui đến thế sao?”

Ngồi trong lòng anh, Thanh Hoành không chịu yên phận, cổ sức ngo ngoe, lắc lư hai chân: “Anh muốn nghe chuyện trên đảo hoang thì cứ trực tiếp hỏi em là xong, cần gì phải phí sức sắp xếp để nghe người khác kể làm gì?”

“Nghe em kể mất công anh phải ngồi lược bỏ hết mấy chi tiết thừa thãi, vớ vẩn, thêm mắm dặm muối của em. Nghe Chu Tú kể khoẻ cho anh quá rồi còn gì?”

Thanh Hoành ôm cổ anh: “Vậy anh thích cô ấy hay thích em?”

Cửu Thiệu chỉ im lặng nhìn cô không đáp.

“Rồi sẽ có ngày em bắt anh trả hết nợ cho em.”

Anh nhủ mày: “Con gái nói chuyện nhẹ nhàng chút xem nào.”

Thanh Hoành thu mình về góc giường, nhìn anh chăm chăm: “Thế sao anh còn có phản ứng?”

Cửu Thiệu mặt đỏ tía tai, dứt khoát đứng dậy, cầm theo quần áo bước vào phòng tắm.

Thanh Hoành nằm ở trên giường một lúc thì thiêu thiêu ngủ. Lát sau, anh quay trở lại giường, mang theo hơi nước, cô lẩm bẩm: “Anh tắm lâu thế...”

Cửu Thiệu vỗ nhẹ lên lưng cô: “Em ngủ đi.”

Anh vỗ rất nhẹ nhưng lại khiến Thanh Hoành tỉnh giấc. Cô mở mắt, kéo tay áo anh: “Khoan đã, anh phải trả lời em một vấn đề này đã mới được ngủ.”

“... Vấn đề gì?”

“Về cái chết của hai ông cậu nhà Thẩm Dật.” Thanh Hoành để ý từng biểu cảm trên mặt anh: “Em đã từng nhắc lại kết luận của đội trưởng Hình cho anh nghe, có vẻ anh không cho là vậy, đúng không?”

Cửu Thiệu thở phào, trở mình nằm nghiêng, kéo chăn: “Em suy nghĩ nhiều quá.”

“Không tin, em không tin đâu. Biểu cảm vừa rồi của anh cứ như đang khinh bỉ đám người địa cầu ngu xuẩn ấy. Nói mau!” Cô đẩy vai anh.

“Anh không nghi ngờ suy luận của đội trưởng, vì nó rất hợp lý, logic. Nhưng xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, thì hình thức phạm tội của họ là do bị kích động mạnh. Nhưng tính cách của những người đó không thuộc vào loại tội phạm này.”

“Anh có thể nói đơn giản hơn không?”

“Nói cách khác, nếu muốn hãm hại đối phương, họ không cần phải động chân động tay trong hoàn cảnh tệ hại ấy. Nếu giả thuyết họ đã sắp đặt sẵn kế hoạch là đúng, vậy chẳng lẽ họ biết trước du thuyền sẽ phát nổ và họ sẽ dạt vào hòn đảo kia?” Cửu Thiệu nhắm mắt lại, giọng nói uể oải, “Em rất giống đội trưởng, chỉ xét bề ngoài sự việc chứ không đi sâu.”

Thanh Hoành nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh có biết so sánh em với đội trưởng chắc khác nào vũ nhục em không hả?”

“... Thẳng thắn mà nói, so em với đội trưởng chính là hạ thấp ông ấy mà lại nâng em lên một cấp rồi đấy.”

Cô tỉnh ngủ hẳn, lay anh mấy cái: “Anh thật đáng ghét!”

Cửu Thiệu ôm cô, nói khẽ: “Chính em bảo, mong anh không chinh phục em bằng vẻ giả tạo cơ mà, sao bây giờ lại muốn anh đổi lòng? Với anh mà nói, giả tạo hay thành thật thì cũng như nhau cả thôi, dễ ợt.”

“Không cần, anh cứ như thế này đi cho em.” Thanh Hoành thăm ói, bộ dáng anh lúc này đáng ghét thật, nhưng nếu anh giả tạo thì mới thật sự là khủng khiếp.

Buổi sáng, Thanh Hoành thức dậy, cảm thấy trong người khó chịu, nặng nề, vào nhà vệ sinh mới biết mình đã đến kỳ. Cô nhắm tịt lại, lần này đến trước ba ngày, chắc là do mấy ngày qua cô đi khắp nơi, mệt mỏi.

Từ nhà vệ sinh đi ra, sắc mặt cô trắng bệch. Cửu Thiệu ngẩng đầu nhìn cô một cái, đứng dậy sờ trán cô: “Làm sao vậy? Em khó chịu ở đâu sao?”

Cô cau có: “Phụ nữ cứ mấy ngày này thật là khổ quá mà.”

Cửu Thiệu gạt đầu: “Vậy hôm nay em đừng theo anh ra ngoài nữa, ở nhà nghỉ ngơi kéo mệt.”

“Khó chịu tí thôi, anh đi đâu em vẫn theo được đến đấy.”

Cửu Thiệu bật cười, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Em ở đây đợi anh, anh chỉ ra ngoài một lát rồi quay lại ngay, được không?”

Thanh Hoành thấy anh không mang theo ba lô, tin chắc anh không hề có ý định bỏ rơi mình nên cũng không kháng kháng đòi đi theo nữa. Cô uống một cốc nước ấm, chui vào chăn nằm. Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Lát sau, cửa phòng mở ra, Cửu Thiệu quay về, trên tay cầm theo một túi nhỏ mua ở cửa hàng tiện lợi. Anh để túi đồ lên tủ đầu giường, vén tay áo lên rồi đặt tay lên trán cô: “Nãy có sốt nhẹ, bây giờ khá hơn rồi đấy.”

Thanh Hoành mở to mắt, dánh về tội nghiệp, thều thào: “Ngày mai, em cam đoan ngày mai sẽ khỏi.”

“Không vội, nghỉ ngơi hai ngày cũng không sao hết.” Anh kéo chăn ra: “Đừng ngủ nướng nữa. Thực ra hồi nãy anh đi tìm Hứa Khâm.”

“Tìm cậu ta làm gì?” Cô cảm thấy thay vì tìm Hứa Khâm không bằng trực tiếp đi gặp Lý Trần. Cứ nhìn một loạt phản ứng của Hứa Khâm, chắc chắn không đời nào cậu ta nhắc lại chuyện trên đảo hoang. So với phụ nữ, đàn ông thường kín mồm kín miệng hơn, tìm cậu ta chỉ tổ làm tổn công vô ích.

“Anh không phí thời gian với cậu ta vì chuyện đó.” Cửu Thiệu nhìn ra suy đoán của cô: “Anh chỉ muốn tìm hiểu con người cậu ta thôi.”

Chương 33

Thanh Hoành tò mò, tuy rằng cô biết cách tư duy của cô và anh cách xa nhau, nhưng có cơ hội học hỏi anh suy luận vấn đề cũng tốt: “Kết luận thế nào?”

Cửu Thiệu mỉm cười: “Vây em đứng lên đi, chúng ta đi ăn đã. Ăn xong anh sẽ nói cho em.”

“Tại sao không thể vừa ăn vừa nói?” Thanh Hoành ra khỏi chỗ, khoác thêm áo khoác: “Em không đói.”

Cửu Thiệu ôm vai cô: “Mặc kệ em có đói hay không, cơm vãi phải ăn đúng giờ, đủ ba bữa cho anh. Bắt buộc!”

Thanh Hoành thò tay vào trong túi áo anh, lấy điện thoại ra, bật amfin hình. Thật lạ là điện thoại anh chưa lắp thẻ sim. Thế sao tối qua anh lại nhận được điện thoại? Rõ ràng anh không dùng sim cũ nữa, vì nếu như thế, khi cô bật màn hình sẽ hiện ra màn hình khóa tự động.

Nhà ăn dưới tầng một của khách sạn mới mở cửa, người đến ăn cũng không nhiều.

Cửu Thiệu giờ thực đơn, gọi ba món ăn thanh đạm, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Thanh Hoành, anh lại phải gọi thêm món bò câu sữa quay và một bát canh gà đen.

Trong lúc chờ đồ ăn, Thanh Hoành tranh thủ: “Anh đi tìm Hứa Khâm làm gì?”

Đến ăn cơm cũng không được yên thân! Cửu Thiệu thở dài. Anh biết cô sốt ruột, phàn là chuyện gì dính dáng đến Ám Hoa đều khiến cô không giữ nổi bình tĩnh: “Trong câu chuyện của Chu Tú có một điểm rất thú vị. Lý Trần được thủy triều đánh dạt vào bờ, mọi người đều cảm thấy mừng cho cô ấy. Nhưng bạn trai Lý Trần lại không như vậy mà còn có hành động kỳ quái.”

“Em nghĩ có hai nguyên nhân. Thứ nhất, cách biểu đạt của mỗi người mỗi khác. Thứ hai, cậu ta có tật giật mình.”

Cửu Thiệu chớp mắt, chậm rãi phân tích: “Tốt. Vậy chúng ta bắt đầu đi từ điểm thứ nhất. Cậu ta nhất thời không thể biểu đạt tâm tình của mình. Không thể biểu đạt chính xác tâm tình của bản thân mình thường có mấy điểm đặc trưng: cực kỳ hướng nội hoặc tính cách luôn bất ổn, về mặt tinh thần mà nói, họ đã bị tổn thương sâu sắc. Anh đã đi tìm cậu ta, nhưng sự thật là cậu ta lại cực kỳ hướng ngoại, rất hoà đồng.”

“Cũng có thể do cậu ta có tinh thần thiện để che giấu điều gì đó?”

“Anh cũng đã nghĩ đến điểm này. Tối hôm qua anh đã có một phán đoán, nhưng chỉ cần còn có một phần vạn khả năng, anh sẽ lại phải đi nghiệm chứng thêm một lần nữa.” Cửu Thiệu cười cười, “Phương thức để phán đoán rất đơn giản. Sáng sớm hôm nay anh đã đến hỏi Lý Vân Tiêu, bình thường Hứa Khâm hay làm gì, cậu ta mới bảo hôm nay là cuối tuần, Hứa Khâm ra ngoài đi đánh bài.”

Thanh Hoành bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Cho nên anh cũng đi đánh bài? Đánh bài với anh chán ngắt, anh luôn biết trước người ta sẽ ra quân bài nào, mất hứng, đánh thế nào được?”

“Vi vậy mới nói, hôm nay vận may của anh đi nghỉ, anh thua sạch.” Anh cười rộ lên, để lộ ra má lúm đồng tiền, trông anh lúc này rất giống một cậu nhóc buống binh. “Nhưng nhờ thế mà anh biết chắc phán đoán của anh không hề sai.”

Thanh Hoành đang muốn hỏi tiếp thì đồ ăn đã được đưa lên. Bò câu sữa quay rất vừa, ngoài giòn trong mềm. Cô vừa cầm đũa đã nhắm ngay đến nó. Cửu Thiệu không mấy hài lòng với thói quen ăn uống của cô, ăn cay bỏng lưỡi, thích đồ nhiều dầu mỡ, nhiều thịt. Đúng ra những người học y khoa thì phải chú trọng dinh dưỡng kết hợp rèn luyện thân thể nhất, thế nhưng, cô nàng này thì ngược lại. Anh cau mày: “Uống canh trước.”

Thanh Hoành cầm lấy thìa, bỗng nhiên nói anh: “Ăn xong chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Không phải em không khoẻ sao?”

“Nhưng cũng không thể quay đi quần lại trong phòng được, ngột ngạt muốn chết.”

Thị trấn Vân Lạc không lớn, đi tới đi lui cũng chỉ có hai con đường lớn. Dân cư ít, xe cộ cũng ít, ở đây vẫn còn có xe ba bánh, loại xe này lâu lắm đã không còn xuất hiện ở thành phố nữa.

Thanh Hoành vẫy vẫy tay, một chiếc xe ba bánh dừng lại. Cô cười nói: “Anh à, cho chúng tôi đến Bán Nham.”

Đối phương phì cười: “Cô gái, tuổi tôi nên bị gọi là chú rồi.”

Thanh Hoành nhanh miệng đáp lại: “Nhìn anh chắc cũng không lớn hơn bạn tôi được mấy tuổi đâu.”

Cửu Thiều liếc cô một cái, ánh mắt âm trầm.

“Bán Nham là nơi rất đẹp, chùa chiền ở đó cũng rất linh.” Ông chú ấy vừa đạp xe vừa trò chuyện với Thanh Hoành, dần dần chuyển qua tâm sự về đứa con gái của mình. Thanh Hoành cũng hào hứng tám chuyện với người ta.

Cửu Thiều nhìn cô, nếu ba năm trước không xảy ra vụ nổ kia, người con gái này sẽ như thế nào? Có một điều anh dám chắc, nếu như vậy anh sẽ không may mắn gặp được cô. Cho dù có may mắn gặp được, anh cũng sẽ coi cô như Diệp Vi, không nhìn thẳng, không nói chuyện, cũng sẽ không có chuyện bỏ công đi tìm kiếm. Bọn họ cuối cùng sẽ vô tình đi lướt qua nhau.

Thanh Hoành bỗng quay đầu lại, cười cười: “A, đến rồi.”

Cô liếc mắt nhìn anh: “Anh đang nghĩ cái gì vậy? Đi ra ngoài giải sầu có nhất thiết phải đeo bộ mặt phức tạp thế kia không?..”

Bọn họ xuống xe, lại đi bộ thêm một đoạn đường, ở đầu đường bán vé vào cửa. Vé vào rất lạ, nhân viên bán vé lấy con dấu đóng lên mu bàn tay hai người một cái nhưng nhìn mãi cũng chẳng thấy dấu gì cả.

Thanh Hoành tò mò, lật đi lật lại soi mãi, đột nhiên giơ tay lên, xoa xoa mu bàn tay lên mặt anh, lập tức bị cảnh cáo: “Mua vé để đi cáp treo, em còn xoa nữa làm mất dấu thì tự quay lại mà đóng dấu bổ sung đây.”

Bán Nham được ví như toà thành giữa trời, vắt ngang trên không trung, khách tham quan di chuyển bằng cáp treo. Bọn họ dọc theo thêm đá chậm rãi leo lên trên, lúc này đã là đầu mùa đông, không khí rất trong trẻo nhưng cũng rất lạnh, thở ra đều là khói trắng.

Thanh Hoành cảm thán: “Cho tới bây giờ, điều đáng mừng nhất là ngày đó du thuyền gặp nạn, trời không lạnh buốt như thế này, chứ nếu không thì ngâm trong nước lâu như vậy, không chết nó cũng chết rét.”

Cửu Thiều đột nhiên hỏi: “Tại sao khi đó em lại biết được nhiệm vụ của bọn anh trên tàu Đông Thái Bình Dương?”

Thực ra Thanh Hoành có thể kết luận thẳng một câu là do những sự trùng hợp bất ngờ. Nhưng cô biết anh muốn nghe chi tiết liền thay đổi ý nghĩ: “Nhắc mới nhớ, trùng hợp nhiều lắm. Anh có nhớ cái hôm chúng ta rời khỏi quê của đội trưởng Hình không? Đang đi được nửa đường thì gặp một nhóm cảnh sát giao thông kiểm tra ấy?”

Cáp chuẩn bị dừng ở chỗ họ đang đứng, dừng lại trước cửa một hang lớn, nhân viên trạm lấy máy quét ra dò trên mu bàn tay họ một cái là xong. Trong bóng tối, Thanh Hoành vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy ánh huỳnh quang do lúc này cô chà dấu vết con dấu trên mu bàn tay lên. Cô thích chí, âm thầm cười trộm.

Xe cáp khựng lại, dừng hẳn ở trạm. Hôm nay du khách tới Bán Nham khá ít, đứng sau lưng hai người là một đôi tình nhân không ngồi chung cáp mà ngồi riêng ở một cáp khác.

Càng tốt. Thanh Hoành thầm nghĩ, dù sao câu chuyện họ sắp nói cũng không được bình thường cho lắm, người thường nghe không hiểu họ nói cái gì sẽ lầm tưởng đây là một đôi bệnh nhân trốn trại tâm thần.

“Hôm đó, lúc về em lái xe khá nhanh nên vừa vận tránh được chuyện kiểm tra. Nhã Ca gọi cho Tần Tấn hỏi tình hình. Tần Tấn nói, trên đường có cảnh sát chống bạo động. Khi đó em đã thắc mắc, dạo ấy cũng không có tội phạm truy nã thì cảnh sát chống bạo động xuất hiện làm gì?”

Cửu Thiều kinh ngạc: “Cảnh sát chống bạo động?”

“... Làm sao vậy?”

“Không, không có gì, em nói tiếp đi.”

“Sau khi về đến nhà, em mới nhận được tin nhắn của Tạ Doãn Luy, anh ta oán than em là công ty du lịch nhà họ Tạ bất ngờ bị cục trưởng Lăng dẫn người tới kiểm tra. Khi đó em đã nghĩ, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Rồi anh đến tìm em đi chơi bowling, sau một cuộc gọi của ai đó thì anh liền mất tập trung.” Thanh Hoành nói tới đây, lén nhìn anh: “Lúc em ăn cơm làm đổ cốc nước lên người anh, sau đó anh theo em về nhà thay đồ, em đã lén kiểm tra điện thoại anh.”

“Di động có mặt khẩu.”

“Ai bảo anh cài mặt khẩu là 1234 cơ chứ. Dãy số ấy chỉ có kẻ ngốc mới dùng thôi.”

“Cài ngày sinh mới ngốc.”

Thanh Hoành quyết định giả điếc, không thêm so đo với anh. Vì cô cài mặt khẩu là ngày sinh cho nên ban đầu cô đã thử khả năng này trước: “Tra lịch sử cuộc gọi, em mới biết người gọi cho anh là cục trưởng Lăng. Cục trưởng còn gửi cho anh một tin nhắn, hẹn tám giờ tối thứ sáu. Sau khi anh ra ngoài có việc, em liền hỏi Tạ Doãn Luy tất cả thông tin về các chuyến khởi hành trong tuần đó, lúc ấy em mới biết tàu Đông Thái Bình Dương khởi hành vào đúng tám giờ tối thứ sáu.”

Cửu Thiều “ừ” một tiếng. Cáp treo đang từ từ di chuyển trên không trung, một cơn gió nổi lên khiến nó lung lay. Thanh Hoành nhìn xuống dưới,

cây cối trùng điệp, dãy núi cao, tất cả dần dần chìm trong làn sương trắng, huyền ảo.

Cô chống cằm, nhìn ra màn sương trắng bên ngoài cửa kính, hà hơi thổi lên mặt trong cửa kính một tầng hơi nước mỏng: “Thực ra ban đầu em chỉ nảy ra ý nghĩ theo chân anh lên tàu, nhưng chỉ là muốn chứ chưa dám thực hiện. Quyết định chỉ được đưa ra sau khi em gặp Tần Tần.”

Cửu Thiệu thần nhiên nói: “Xem ra em với Tần Tần cũng thân thiết quá nhỉ.”

Thanh Hoành ghen hờn, xua tay: “Mặc kệ. Tóm lại hôm đó em gặp Tần Tần đi lấy hộ chiếu cho anh và cục trưởng Lăng, em biết các anh sẽ phải xuất cảnh, như vậy khả năng cao là sẽ đi trên tàu Đông Thái Bình Dương. Đây, toàn bộ quá trình là thế. Tiểu sư huynh có cao kiến gì hay không?”

“Cao kiến thì không nhưng ý kiến nhỏ thì có một số.” Anh không thèm quan tâm giọng nói châm chọc của cô, dứt khoát cho ý kiến: “Trước đây anh chỉ nghĩ ngờ, nhưng bây giờ thì có thể khẳng định, trong một số trường hợp, Âm Hoa xuất hiện là vì em.”

Thanh Hoành lập tức đứng bật dậy, hành động bất ngờ này của cô khiến cáp treo chòng chành, lắc mạnh. Cửu Thiệu ngồi ở phía đối diện với cô, biểu cảm khuôn mặt vẫn như cũ, chân gác chữ ngũ, nhàn nhạt nhìn cô.

Cô bình ổn lại cảm xúc, ngồi xuống: “Anh nói Âm Hoa xuất hiện là vì em, nghĩa là sao?”

“Anh cảm thấy dường như hẳn rất có cảm tình với em. Hẳn rành rề các mối quan hệ của em, sau đó dùng một phương thức đủ kín kẽ và mờ ám để truyền tin cho em, đủ khéo léo để em có thể tận hưởng niềm vui khi suy luận của em gặt hái được thành tựu. Anh sắp cảm động rồi đây.”

Thanh Hoành nghiêng chặt răng, hàm răng truyền đến cảm giác đau buốt: “Anh đang đùa em, đúng không?”

Nói Âm Hoa là kẻ thù không đội trời chung với cô còn được, đằng này Cửu Thiệu lại nói Âm Hoa có cảm tình với cô. Liệu sau đó có phải tình cảm của hẳn dành cho cô sẽ trở thành tình yêu sâu đậm, mãnh liệt, không thể dứt bỏ?

Cáp treo vượt qua gờ trung chuyển, bắt đầu trượt nhanh xuống dưới rồi đi vào hầm nhân tạo, sau đó dừng lại ở khu vực an toàn.

Cửu Thiệu bước xuống trước, sau đó đưa tay ra đỡ cô. Thanh Hoành nắm tay anh, nói đùa: “Một cô gái ngực không có, dáng không đẹp, IQ không cao, tính tình cũng vô duyên như em chẳng biết điểm phúc nào lại thu hút được cảm tình của tên tội phạm IQ siêu đẳng kia nữa.”

“Em có biết vì sao lịch sử tiến hoá của nhân loại phát triển cho đến ngày nay, sự phát triển về gen vẫn rất cân bằng không?” Cửu Thiệu không đợi cô trả lời, nói luôn, “Bởi vì người thông minh luôn thích người ngốc nghếch, như anh với em chẳng hạn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Nếu hỏi Thanh Hoành, kẻ nào đáng ghét nhất trên đời, cô sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay rằng, kẻ đó là Tiểu Cửu Thiệu. Nếu hỏi cô, ba kẻ nào đáng ghét nhất trên đời, câu trả lời vẫn sẽ là: Tiểu Cửu Thiệu, Tiểu Cửu Thiệu và Tiểu Cửu Thiệu.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao một người đạt điểm cao cả về ngoại hình, gia thế, sự nghiệp như anh mà sắp ba mươi tuổi vẫn còn độc thân. Nếu cô không yêu anh, chắc chắn anh sẽ còn ế dài dài, bởi vì không phải ai cũng đủ sức chịu đựng cái miệng độc địa của anh. Và mặc dù anh biết rõ nói thế nào sẽ khiến người khác cảm thấy thoải mái, dễ chịu, nhưng anh kiên quyết không theo. Cô thực lòng “phục anh sát đất”.

Chùa Bán Nham nằm cheo leo trên vách núi, đã trải qua hàng nghìn năm lịch sử, không biết người xưa làm cách nào vận chuyển vật liệu xây dựng lên độ cao thế này để dựng chùa.

Cô ký tên vào sổ công đức bên ngoài gian chính điện, công đức chút tiền nhang khói, sau đó mới vào chùa thắp hương lễ Phật. Cô không cầu xin điều gì ngoài nguyện vọng được tự tay bắt trộm Âm Hoa.

Cửu Thiệu chỉ đứng nhìn mà không thắp hương. Thanh Hoành đoán anh là người theo chủ nghĩa vô thần, vì thế mới không ký thác nguyện vọng vào tín ngưỡng như cô.

Họ rời khỏi chính điện và đi tham quan gian điện khác. Họ vào gian điện cầu nhân duyên, cây bồ đề ngoài điện treo rất nhiều khóa đồng tâm, mỗi lần gió mạnh thổi qua là chuông khóa kêu inh ỏi.

Thanh Hoành ngắm nhìn những chiếc khóa đồng tâm, bồi hồi nhớ lại: “Thực ra không phải bố mẹ em không hề quan tâm đến em. Một năm nọ, công ty của bố tổ chức đi du lịch ở vùng Tây Nam, họ đã đưa em đi cùng. Hôm ấy cả đoàn dừng chân tại một thị trấn nhỏ...” “Chiều muộn, họ ngồi bên chiếc bàn kê ở chỗ giồng trời, vừa cắn hạt dưa, uống trà vừa nghe nghệ nhân kinh kịch ngẫu hứng ca văng:

“Ta cười ngựa trắng, vượt tam quan.

Ta thay áo trắng, về Trung nguyên.

Tây Lưong từ nay không người hỏi...”

Bố cô nói giọng địa phương lơ lớ: “Bình yên quá ông thầy ơi!” Sau đó mọi thanh âm đều chìm lấp trong tiếng bàn luận xôn xao của mấy người cấp dưới của ông.

Đến nay cô vẫn còn nhớ như in câu hát kinh kịch ấy:

“Ta cười ngơ trắng, vượt tam quan.

Ta thay áo trắng, về Trung nguyên.

Tây Lưong từ nay không người hỏi...”

Cô ngỡ mình vừa trải qua một giấc mộng. Thậm chí cô từng nghĩ, có phải mọi thứ đang diễn ra chỉ là bầy mộng cảnh của cuộc đời, mà khi tỉnh lại, cô sẽ thấy mình vẫn đang ngồi bên chiếc bàn đặt ở chỗ giếng trời, và nghe bố cô nói: “Bình yên quá ông thầy ơi!”

Cửu Thiệu siết tay cô: “Tiểu Hoành, mặc dù sự thật quá tàn khốc, nhưng em phải chấp nhận nó, đây không phải là ác mộng. Nhưng anh hứa, sẽ luôn ở bên em.”

Cô nhìn anh, khẽ nghiêng đầu: “Anh lấy gì ra để bảo đảm?”

“Tất cả mọi thứ của anh.”

Cô nhìn anh chăm chú, cô tin anh. Anh không dễ yêu ai, cũng không bao giờ yêu chơi. “Bỗng nhiên em thấy mình không đến mức quá đen tối, thậm hại, vì ít nhất em đã gặp được anh.”

Cửu Thiệu mỉm cười: “Em sai rồi, gặp được em là may mắn của anh, ngược lại thì chưa chắc.”

Họ ngồi cáp treo xuống núi, gió thổi mạnh, cáp treo như trực rơi xuống vực.

Thanh Hoành trêu: “Nếu dây cáp bị đứt, anh biết ta phải làm gì không?”

Anh khẽ nhướn mày: “Hành động sáng suốt nhất của em là nhảy vào lòng anh.”

“Sau đó thì sao?”

“Làm gì có sau đó.” Cửu Thiệu ngả lưng ra sau ghế. “Ít nhất, trông chúng ta sẽ giống những cặp tình nhân quán quýt, mặn nồng thông thường khác.”

Thanh Hoành phì cười, một lát sau cô hỏi: “Em đoán chúng ta không ở lại thị trấn Vân Lạc này lâu, đúng không?”

“Chỉ còn hai việc chưa làm xong, gặp Lý Trân và mua xe chợ đen.”

“Mua xe chợ đen?” Cô lấy làm khó hiểu. “Anh đùa đấy à?”

Khoảng thời gian sau đó, cả hai đều ngầm hiểu ý và không nhắc đến Âm Hoa, cũng không đã động đến cục diện phức tạp trước mắt nữa.

Họ đi xem phim như những cặp tình nhân bình thường khác, một bộ phim hành động của Mỹ. Chỉ có điều, sau màn đấu đá đầu phim, Cửu Thiệu chỉ “hừm” một tiếng tỏ ý khinh bỉ, sau đó thì nhắm mắt ngủ li bì đến tận cuối phim.

Lúc ăn tối, Thanh Hoành nhận được điện thoại của Nhã Ca, rủ cô đi ăn cùng.

Thanh Hoành đành nói dối rằng cô đang đi du lịch giải khuây ở mấy vùng lân cận, tạm thời chưa về thành phố. Nhã Ca hỏi dò có phải Cửu Thiệu đi cùng cô không, Thanh Hoành phủ nhận thẳng thừng.

Cô tắt máy, hỏi ý kiến anh:

“Em nói dối như vậy có quá đáng không? Thực ra chỉ cần gợi ý để cô ấy hiểu, cô ấy sẽ không phải lo lắng nữa.”

Anh điềm nhiên đáp: “Không sao. Cô ấy thường không giỏi che giấu cảm xúc, biết càng ít càng tốt.”

“Em thấy anh và cô ấy khác hẳn nhau, anh giấu giếm cảm xúc quá tốt. Nếu anh không chịu nói thì không ai có thể đoán biết tâm tư của anh.”

Tay cầm đĩa của anh chợt ngừng lại, anh ngẩng lên, khóe môi thấp thoáng nụ cười, để lộ lúm đồng tiền.

“Em nói câu này chứng tỏ em đã bắt đầu hiểu anh rồi đó. Có lẽ sau này em sẽ đoán ra được mọi suy nghĩ của anh, mặc dù anh không chịu nói ra.”

Thanh Hoành lẩm bẩm: “Chi e không có ngày đó...”

“Em nói gì?”

“... Không có gì.”

Rong chơi suốt cả ngày, lại đứng vào kỳ kinh nguyệt, nên Thanh Hoành cảm thấy mệt mỏi rã rời, vừa về đến phòng liền lăn ra ngủ. Nửa đêm tỉnh giấc, cô vẫn thấy anh ngồi ở đầu giường, trầm tư suy ngẫm điều gì đó.

Một lúc sau, anh xoay người, chậm chậm cúi xuống.

Cô lập tức nhắm chặt mắt lại, cổ tỉnh thờ phỉ phò, giả vờ đang say ngủ. Cô không hiểu vì sao mình phải làm vậy, thực ra bị anh bắt gặp đã thức giấc cũng có sao đâu.

Sau đó, cô cảm thấy bàn tay mình được anh vuốt ve nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp của anh phả vào má cô. Cô cứ nghĩ anh sẽ hôn cô, nhưng không, anh chỉ nhẹ nhàng chà tay lên tai cô và vuốt ve cổ cô.

Cô cảm thấy hơi nhột, lâu lâu một tiếng rồi ôm siết lấy anh: “Ngủ đi...”

Sáng hôm sau tỉnh giấc, cô bỗng nhận ra cảnh tượng “kinh ngưòi”. Cô mở mắt và thấy sống mũi cao vút của anh kề sát mặt mình, và còn nữa, tứ chi của họ quấn riết lấy nhau. Cô quan sát tình hình, và ngẫm nghĩ cách thức “thoát thân”, nhưng nghĩ mãi mà không tìm ra cách nào ổn thỏa.

Đúng lúc cô đang ngơ ngậy cố sức rút chân, rút tay ra thì hàng mi dài như cánh bướm của anh khẽ cử động, anh mở mắt. Thực ra, con ngươi của anh có màu cả phê nhạt, còn đồng tử thì đen lầy, càng nhìn càng muốn chìm đắm trong đôi mắt anh. Anh quan sát tư thế nằm của hai người một lúc rồi mỉm cười bảo:

“Dáng ngủ của em xấu quá.”

Cô lấy làm lạ: “Sao anh không tự nhận dáng ngủ của mình rất xấu?”

Hai người cùng cố gắng phối hợp, nên cuối cùng họ cũng được giải thoát khỏi tư thế kỳ quặc đó. Thanh Hoành duỗi dài tay chân, thả lỏng phần cơ thể gần như tê cứng của cô, rồi hỏi: “Lát nữa em có thể cùng anh đi gặp Lý Trân không?”

Cửu Thiệu nhìn cô: “Không cho em đi cùng có được không?”

Thanh Hoành lập tức nhảy khỏi giường, đi đánh răng rửa mặt, và không quên trang điểm nhẹ nhàng.

“Mấy ngày nay sắc mặt em xấu quá, ra ngoài mà không trang điểm một chút thì không tự tin.”

Cửu Thiệu miệng đầy bột kem, lẩm bẩm: “Chi e lát nữa không ai thèm để ý đến sự tồn tại của em đâu.”

“Ý anh là gì?”

“Ý anh hiển hiện trên mặt chữ.”

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, quyết định không thêm đề ý đến những lời nói độc địa mà anh chủ tâm nhắm vào cô. Anh cứ tự nói tự nghe mãi rồi cũng chán thôi. Cô mở ba lô, lôi cuốn sổ tay ra đọc lại những dòng chữ Châu Tú viết cho Lý Trân. Cô xé tờ giấy bỏ vào phong bì có sẵn trong khách sạn. Châu Tú viết rất ngắn gọn, giới thiệu Cửu Thiệu là bạn của cô ấy, đề nghị Lý Trân nể mặt cô mà đồng ý gặp và trò chuyện với anh.

Nếu không biết đầu đuôi câu chuyện, cô sẽ nghĩ rằng họ sắp đi xem mặt.

Họ dạo một vòng quanh khu ký túc xá của Lý Trân, và tìm được một quán ăn sáng rất đông khách.

Thanh Hoành vừa ăn sùi cảo vừa hỏi:

“Còn sớm lắm, chưa chắc Lý Trân đã ăn sáng, hay là anh mang cho cô ấy chút đồ ăn?”

Sự quan tâm và chu đáo đúng lúc sẽ tạo nên bầu không khí thân thiện cho cuộc trò chuyện.

Nhưng Cửu Thiệu không nghĩ vậy: “Anh không cho rằng cô ấy còn tâm trạng để ăn sáng, đừng lãng phí đồ ăn.”

Ăn sáng xong, họ đến phòng quản lý ký túc xá. Người quản lý là một phụ nữ thân thiện, thích buôn chuyện. Sau khi nghe Cửu Thiệu trình bày mục đích, bà ta chăm chú nhìn anh từ đầu xuống chân, rồi cười bảo: “Thì ra cậu đến gặp Lý Trân, chờ một lát nhé.”

Một lúc sau, bà ta đem trả lá thư đã bóc cho Cửu Thiệu: “Xin lỗi anh bạn, Lý Trân bảo không muốn gặp cậu.”

Thanh Hoành nghi ngờ không biết bà cô này có lên đọc lá thư hay không, vì cô để ý thấy ánh mắt bà ta nhìn Cửu Thiệu đầy ý tứ.

Cửu Thiệu lật mặt sau của tờ giấy, viết lên đó mấy chữ, rồi bỏ vào phong thư, vẽ mặt vô cùng thành khẩn: “Nhờ cô chuyển thư giúp cháu một lần nữa. Nếu lần này cô ấy vẫn không chịu gấp, cháu sẽ đi ngay.

Người quản lý ký túc xá nhận thư, lắc đầu.

“Các cô cậu thời nay yêu đương thật lạ, yêu nhau mà như kẻ thù truyền kiếp ấy, chẳng giống thế hệ chúng tôi gì cả...” Bà ta vừa đi lên tầng trên vừa căn nhắc.

Lần này, bà ta không quay lại một mình, theo sau là Lý Trân.

Lý Trân sắc mặt trắng bệch, bước đến trước mặt Cửu Thiệu: “Anh muốn gặp tôi?”

Cửu Thiệu cúi xuống nhìn cô: “Tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

“Tôi không cảm thấy anh có điều gì cần hỏi.”

Giọng Lý Trân sắc nhọn, gay gắt, rõ ràng đang xúc động mạnh. Một lúc sau, cô mới bình tĩnh trở lại, quay sang hỏi người quản lý: “Cô ơi, cháu mượn phòng cô một lát được không?”

Người quản lý ký túc nhìn họ bằng ánh mắt háo hức sáng rực, như thể đang được thưởng thức cảnh quay sống động tại hiện trường của các bộ phim truyền hình chiếu vào khung giờ vàng.

“Được chứ, tất nhiên là được.”

Thanh Hoành cũng muốn vào theo nhưng Lý Trân bồi thêm một câu: “Tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với anh, không muốn người thứ ba có mặt.”

Cô đành ngồi chờ bên ngoài. Phòng quản lý rất nhỏ, nhưng cửa sổ dùng để quan sát mọi người ra vào thì rất lớn. Lý Trân vào phòng liền đóng cửa kính, nhưng quên kéo rèm, vì thế cô vẫn có thể quan sát tình hình bên trong. Lúc đầu chỉ có một mình Lý Trân nói chuyện, cô ấy nói rất nhanh, Thanh Hoành không được đào tạo chuyên môn đoán khẩu hình, nên không rõ vì sao cô ấy xúc động đến thế.

Người quản lý ngồi bên cạnh Thanh Hoành, vỗ nhẹ vào đùi cô: “Nghe lời cô, đừng buồn, thực ra bạn trai cháu đã dao động rồi, cháu cứ khẳng khẳng muốn giữ cậu ấy, cũng không có kết quả gì đâu.”

Thanh Hoành luôn cho rằng trí tưởng tượng phong phú và trực giác của cô đã rất đáng nể, nào ngờ còn có người vượt xa cô.

“... Sao ạ?”

“Nhìn cháu thì bậc bố mẹ nào cũng sẽ chọn cháu làm con dâu mà không phải Lý Trân, nhưng đàn ông chưa hẳn đã nghĩ vậy.” Cô quản lý cười ha ha. “Cô xem phim truyền hình đều gặp cảnh này, có thể Lý Trân không xinh đẹp, tư chất không bằng cháu, nhưng đàn ông vẫn cứ chọn cô ấy.”

“Cô ơi, cô nghĩ họ là một đôi?”

“Lẽ nào không phải? Cháu xem, Lý Trân nó khóc rồi kìa, tiếp theo cậu ấy sẽ ôm nó vào lòng mà vỗ về an ủi.”

Nhưng thực tế không như người quản lý mong đợi. Cửu Thiệu hoàn toàn dửng dưng, không hề có ý định an ủi Lý Trân. Chờ khi Lý Trân nín khóc, anh mới nói với cô câu gì đó. Hai người đứng trò chuyện một lát thì người trước kẻ sau rời khỏi phòng quản lý.

Lý Trân không buồn nhìn họ, lẳng lặng lên lầu với đôi mắt sưng đỏ.

Thanh Hoành đứng lên, hết sức ngạc nhiên, hỏi: “Tình hình thế nào?”

Cửu Thiệu đeo ba lô lên vai, giành lấy ba lô của cô, trả lời ngắn gọn: “Đi thôi, lát nữa anh kể em nghe cụ thể.”

Họ rời khỏi khu ký túc xá của Lý Trân nhưng không về khách sạn ngay mà đi vào một ngõ nhỏ tối thui. Cửu Thiệu bước đi thoăn thoắt, không nhìn ngang ngó dọc, một lát đã tới bãi đậu xe. Anh rút bao thuốc lá, nói vài câu với người gác cửa, người đó nhanh chóng đưa họ vào trong, tới thẳng chỗ một chiếc xe Buick đời cũ đang đỗ. Cửu Thiệu mở ba lô, rút ra một xấp tiền mặt, không buồn đếm lại, đưa thẳng cho người kia. Anh ta nhận tiền, đếm đi đếm lại vài lần, rút chìa khóa xe trong túi áo quần cho Cửu Thiệu, rồi quay người bỏ đi.

Cửu Thiệu mở cốp xe, xếp ba lô vào đó, rồi mở cửa ghế phụ và nói: “Đi thôi.”

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào xe. Lúc trước anh có nói cần làm hai việc, gặp Lý Trân và mua xe ở chợ đen. Bây giờ thì cả hai việc đều đã hoàn thành, có điều, cô không cảm thấy việc này là cần thiết.

Cửu Thiệu cắm chìa vào ổ khóa, khởi động xe, đồng hồ kilômét hiển thị tình trạng của chiếc xe còn khá mới, số kilômet không nhiều. Anh móc túi áo lấy ra vài tờ giấy tờ, chọn một thứ, rồi chìa tay về phía cô: “Đưa thẻ phòng khách sạn cho anh.”

Cô đưa thẻ cho anh, anh đặt chồng lên giấy tờ kia và bê gấp cả hai thứ rồi ném vào thùng rác đặt bên ngoài.

Thanh Hoành kinh ngạc thốt lên: “Chúng ta vẫn chưa trả phòng.”

Anh mỉm cười với cô: “Không cần trả phòng.”

Anh nhấn ga, lái xe rời khỏi bãi đậu xe, hòa vào làn đường chính, họ nhanh chóng về đến gần khách sạn. Anh đỗ xe ở bên kia đường, trông sang đại sảnh khách sạn.

“Em nhìn bên trong mà xem.”

Thanh Hoành nhìn qua cửa kính màu nâu, nhìn mãi mà không phát hiện ra điều gì.

“Bên trong làm sao?”

Anh vói tay ra ghế sau mở ba lô và lôi ra một chiếc ống nhòm với độ phóng đại lớn, chỉnh tiêu cự rồi đưa cho cô: “Em hãy quan sát mấy người ngồi trong đại sảnh.”

Nghe anh nói vậy cô mới để ý đến mấy người trông rất giống khách du lịch đang ngồi đọc báo trong đại sảnh khách sạn. Nhưng rất lâu sau không thấy họ lật sang trang khác.

“Bọn họ đều đeo tai nghe bluetooth, có phải họ đuổi theo chúng ta không?”

Thực ra cô cũng là người của đơn vị đó, nếu là trước đây, cô và bọn họ có thể coi là “người mình cá”. Cửu Thiệu thản nhiên đáp:

“Nhắm tính thời gian thì đúng là họ rồi. Trong số họ có một người anh từng gặp một lần trong đợt huấn luyện trước đây, anh ấy là một cảnh sát phòng chống bạo động.”

Thanh Hoành định bỏ ống nhòm xuống thì chợt thấy một người đàn ông mặc áo khoác màu xám bước vào. Cô ngạc nhiên, nói: “Đội trưởng đã đến.”

Cửu Thiệu “hừm” một tiếng, khởi động xe.

“Bây giờ em biết vì sao anh phải mua xe chợ đen rồi chứ? Bến xe khách và ga tàu quanh đây đều đã bị theo dõi, nếu chúng ta đi tàu hoặc bắt xe khách thì chẳng khác nào chui đầu vào rọ.”

Anh lái xe chạy vòng vòng một đoạn đường quốc lộ, tìm một trạm xăng nhỏ, đổ đầy bình, sau đó mới rẽ sang đường cao tốc.

– Hình Mẫn đuổi theo đến thành phố Tân thì phát hiện anh không ở đó, mới đoán anh đã chuyển hướng đi thị trấn Vân Lạc, nên đã đuổi theo đến đây. Ông ấy tính toán thời gian rất chuẩn xác, vừa khớp với tính toán của anh.

Thanh Hoành kinh ngạc:

– Anh biết rõ điều đó? Vậy mà hôm qua vẫn đưa em đi chơi khắp nơi? Vì sao không tranh thủ thời gian xử lý dứt điểm mọi việc trong ngày hôm qua?

Cửu Thiệu cười, đáp:

– Âm Hoa chưa chịu xuất hiện nên anh đành tìm cho mình đối thủ khác để giết thời gian.

Chạy xe trên đường cao tốc thật nhàn nhã, tay lái của Cửu Thiệu tương đối “lụa” nên chỉ một lúc sau anh đã bỏ xa những xe khác.

Thanh Hoành xem xét phương hướng và thấy rằng anh đang đi về thành phố Nam, Tô Quý sống ở thành phố đó.

Chạy xe được khoảng hai tiếng thì đến giờ trưa, anh cho xe dừng tại trạm nghỉ gần đó. Ở trạm nghỉ chỉ có cơm canh đạm bạc. Thật tệ là cơm hộp hôm nay lại có món rau cần và ớt xanh mà anh không ăn được. Anh vừa nhìn thấy đã sa sầm nét mặt. Thanh Hoành đành nhặt rau cần và ớt xanh ra cho anh.

– Tội phạm truy nã mà còn kén ăn vậy sao?

Cửu Thiệu nắm chặt tay cô, cô vùng vẫy thế nào cũng không thể rút tay về. Họ vừa ăn cơm vừa nắm tay nhau thật chặt, hệt như một đôi uyên ương đang độ yêu đương nồng thắm.

Xong bữa, họ tiếp tục lên đường. Thanh Hoành giành lấy chìa khóa xe:

– Để em lái, anh tranh thủ ngủ một lát đi. Đến trạm dừng tiếp theo chúng ta sẽ đổi lái.

Cửu Thiệu không phản đối, anh nhìn đồng hồ báo tốc độ, bảo:

– Không ngờ em chạy xe hăng thế.

Cô cười, nói:

– Bạn gái của anh có nhiều ưu điểm lắm, anh nên biết quý trọng. – Cô nhìn phía trước, hỏi: – Anh đã nói gì với Lý Trân mà khiến cô ấy xúc động như vậy?

Cửu Thiệu ngả lưng ra ghế, nhắm mắt, đáp:

– Đến điểm dừng chân tiếp theo anh sẽ cho em biết.

Thanh Hoành cau mày:

– Anh thừa biết em rất tò mò.

– Lúc này khi anh giải thích với em lý do phải mua xe chợ đen, em có phản ứng gì đâu.

Thanh Hoành phì cười, anh giống hệt học sinh cấp một, hễ đạt điểm tối đa là nằng nặc đòi được khen. Nhưng cô quyết định không nói ra suy nghĩ đó với anh.

– Về chuyện đó, em thấy anh thật là tuyệt đỉnh vô song, phi phàm xuất chúng.

– Giáo viên ngữ văn của em dạy dỗ kiểu gì mà em sử dụng thành ngữ bừa bãi như vậy?

Cô cười, đáp:

– Đó là phép tu từ nói quá.

Thực ra, cô chủ động đề nghị đổi lái cho anh sau bữa trưa vì cô biết sau khi ăn no, lại bị mặt trời chính ngọ chiếu vào như vậy, người ta rất dễ buồn ngủ. Đối thủ của Cửu Thiệu là tên tội phạm trẻ tuổi, trí tuệ đỉnh cao và nguy hiểm bậc nhất trong lịch sử, vì thế anh phải chuẩn bị cho mình tâm thái tốt nhất để đối mặt với hắn. Nhưng mấy ngày trước anh bị cảnh sát theo dõi, truy đuổi, cộng với tin buồn giám đốc Lăng gặp nạn đã khiến anh không thể duy trì được thể trạng và tinh thần ở mức tốt nhất. Cô từng trải nghiệm và biết rằng, nếu chỉ dựa vào năng lực của bản thân thì ngay cả vạt áo của Ám Hoa cô cũng không thể chạm vào, thế nên cô chọn cách nhận về mình những việc nhỏ nhặt như lái xe để anh được nghỉ ngơi.

Đây là việc duy nhất cô có thể làm.

Lúc cô chạy đến trạm dừng chân tiếp theo, anh có vẻ đang ngủ say, cô quay lại nhìn, gương mặt anh mới thư thái, yên bình làm sao, anh đẹp trai quá! Cô nhún ga, vượt qua trạm dừng chân.

Cô chạy được khoảng hơn bảy mươi kilômét nữa thì anh tỉnh giấc, bóp huyệt thái dương:

– Anh ngủ quên à? Sao em không gọi anh?

Cô biện bạch:

– Em có gọi nhưng anh không dậy.

Cửu Thiệu ngó biển chỉ dẫn ven đường, nói:

– Đến ngã rẽ tiếp theo thì ra khỏi đường cao tốc.

Thanh Hoành không hỏi anh vì sao, mà bật xi-nhan, đổi làn đường. Năm phút sau, họ ra khỏi đường cao tốc, rẽ vào đường vành đai. Cửu Thiệu nói:

– Dừng xe bên đường đi, anh đổi lái cho em.

Cô ngoan ngoãn dừng xe, đổi vị trí cho anh.

Cửu Thiệu cảm thấy hôm nay cô rất lạ, rất nghe lời, không chống đối anh như mọi ngày, anh thấy không quen.

– Hôm nay em không sao đấy chứ?

– Em ổn.

– ... Anh có hứa sẽ giải thích với em về chuyện của Lý Trân. – Anh lôi trong túi áo ra mảnh giấy của Châu Tú: – Em đọc cái này đi.

Thanh Hoành cầm tờ giấy, lật mặt sau, đọc những dòng Cửu Thiệu viết cho Lý Trân: “Tôi biết chuyện về dấu chân.”

Thanh Hoành ngẩn ngơ mất một lúc, cô chợt nhớ lại, hôm đó, sau khi Lý Trân bị sóng biển đánh dạt lên hòn đảo, cô đã kiểm tra cho cô ấy để xem có bị gãy xương hay không. Lúc vén áo kiểm tra phần lưng, Thanh Hoành phát hiện vết thâm tím, rất giống dấu mũi giày.

Thanh Hoành “a” lên một tiếng, hỏi:

– Có nghĩa là, lúc bơi vào bờ Lý Trân đột nhiên mất tích là vì bị Hứa Khâm đạp vào lưng?

Khi ấy tình hình rất hỗn loạn, suýt nữa cô đã bị ai đó kéo xuống và chết chìm dưới đáy biển. Họ đã trông thấy hòn đảo hoang, trông thấy hy vọng sống tràn trề, nhưng đúng lúc đó dòng nước bỗng nhiên đổi chiều, gió cũng đổi hướng. Cô mệt đến nỗi không suy nghĩ được bất cứ điều gì, chỉ biết gắng bơi tiếp. Có lẽ lúc ấy Hứa Khâm đã bị chuột rút hoặc vì quá mệt mà bất đầu chìm xuống. Bên cạnh là cô bạn gái Lý Trân, thế là cậu ta chẳng buồn suy nghĩ thêm nữa, túm lấy cô, lợi dụng cô làm cái phao cứu mạng mình. Lý Trân ra sức vùng vẫy, nhưng đã bị cậu ta đạp mạnh vào lưng. Sau đó cậu ta bơi được vào bờ, còn cô ấy suýt chết chìm.

Cửu Thiệu ngạc nhiên nhìn cô:

– Hôm nay em phản ứng rất nhanh.

– Hôm đó em đã kiểm tra và phát hiện vết bầm trên lưng Lý Trân, nhưng nhất thời không suy đoán ra điều này. – Cô ấy này, hạ thấp giọng: – Tất nhiên Châu Tú và những người khác không hay biết chuyện này, em cũng quên không nói lại với anh...

Một tay đặt lên vô lăng, tay kia đưa lên vuốt tóc cô, anh nói:

– Anh đã rất lo lắng. Sau khi tai nạn xảy ra, anh đã không ở bên em những lúc cam go, gian nan nhất.

Thanh Hoành nắm chặt tay anh:

– Anh đừng tự trách mình, lúc đó tình hình của anh còn tệ hơn em nhiều. – Cô gấp ngừng giây lát, chợt nhớ đến một chuyện: – Lúc ở bãi đậu xe anh bỏ chứng minh thư và thẻ phòng rồi ném vào thùng rác như thế, liệu có để lại chứng cứ hữu ích cho Hình Mẫn không?

– Anh mong là sau khi tìm được những thứ đó, ông ấy sẽ nhanh chóng đoán ra điểm đến tiếp theo của chúng ta.

– ... Anh cố tình ư? – Cô nhìn anh như nhìn một gã điên. – Khó khăn lắm mới cắt đuôi bọn họ, anh lại muốn họ đuổi kịp chúng ta sao?

Anh lái xe đến trước cửa một nhà trọ Thanh Niên (Youth Hostel) ở gần đó, dừng xe, xách hành lý.

– Bởi vì anh không phải Ám Hoa, sẽ có kết quả điều tra ngay thôi. Nhưng anh không muốn ông ấy bỏ lỡ một số chuyện, nên đành phải làm như vậy.

Chứng minh thư lúc trước dùng để đặt phòng khách sạn ở thị trấn Vân Lạc đã bị bẻ gãy, Thanh Hoành tò mò không biết anh sẽ làm thế nào thì thấy anh lôi ra một chứng minh thư mới.

Lễ tân nhà trọ không hề nghi ngờ người trên chứng minh thư không phải anh, vẫn hồn nhiên cấp thẻ phòng cho anh. Thanh Hoành không chịu trình chứng minh thư, cô lễ tân cũng không ý kiến gì. Họ vào phòng, Cửu Thiệu đặt ba lô lên bàn, nói:

– Túi của em khá nặng, hay là bỏ hết mấy thứ nặng sang ba lô anh đi.

Cô không từ chối, chọn ra vài món đồ:

– Quần áo của anh thì để em đeo.

Cửu Thiệu mở ba lô, đưa cho cô:

– Em sắp xếp đi.

Thanh Hoành nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên:

– Anh... không sao đấy chứ?

Anh bảo cô sắp xếp đồ đạc cho anh, tức là muốn chia sẻ mọi thứ riêng tư với cô.

Cửu Thiệu đứng lên, anh mỉm cười, nụ cười tuy chỉ thoáng qua, nhưng rất quyến rũ.

– Anh đi tắm trước.

Anh không ở lại giám sát ư? Thanh Hoành dốc hết đồ đạc trong ba lô của anh ra. Thực ra cũng không có gì đặc biệt, ngoài sợi dây leo núi đường kính chừng 0.5 cm và ống nhôm, còn lại đều là thuốc men, quần áo thay giặt hằng ngày và mấy xấp tiền mặt còn nguyên giấy bọc của ngân hàng. Cô mở ví tiền của anh ra xem, bên trong có hai thẻ ngân hàng, mấy tấm chứng minh thư và thẻ ngành.

Cô không biết anh làm cách nào có được những giấy tờ này, vì chúng không dễ làm giả.

Cô xếp giấy tờ, tiền mặt, dây thừng và thuốc men cùng một ít đồ của mình vào ba lô của anh, còn quần áo của anh, cô lôi ra gấp gọn, xếp vào ba lô của mình. Xong xuôi, cô đứng lên, vươn vai, cầm chiếc áo khoác anh vứt chồng chơ trên giường lên rũ sạch, bỗng cô thấy một chiếc hộp màu xanh rơi ra.

Cô nhặt chiếc hộp lên nhìn, màu xanh lam ban đầu đã chuyển sang màu lục, không ngờ anh còn mang theo cả bao cao su hiệu Durex. Vừa lúc Cửu Thiệu tắm gội xong, anh xỏ dép lê đi ra, tay cầm khăn lau đầu. Cô ném bao cao su về phía anh:

– Anh mang theo thứ này làm gì?

Cửu Thiệu đón lấy, nhún vai:

– Phòng khi em định làm gì anh.

Đầu Thanh Hoành như muốn bốc khói, cô há hốc miệng, nhưng không biết phản bác như thế nào, cảm thấy vô cùng bức bối, khó chịu.

Gần mười giờ tối họ mới xếp xong đồ đạc. Thanh Hoành rút đi động kiểm tra chặng đường còn lại, còn khoảng một ngày rưỡi nữa là đến thành phố Nam.

Cửu Thiệu ngồi trên giường, tay chống đầu, không biết đang nghĩ gì.

Thanh Hoành cảm thấy rất kỳ lạ, nếu cần tra cứu, tìm tòi tư liệu cô thường lên mạng, nhưng chưa bao giờ cô thấy anh làm vậy. Anh chỉ ngồi yên một chỗ, chìm trong suy tư.

Ngắm ngọi một lát, cô rón rén trèo lên giường anh, đặt ngón tay lên trán anh, nhưng ngón tay cô chưa kịp chạm tới trán anh đã bị anh nắm chặt. Anh nhìn cô, ôm cô vào lòng, khẽ hỏi:

– Sao thế?

– Em cảm thấy anh rất lạ, chẳng bao giờ thấy anh tra cứu, tìm kiếm tư liệu, anh cứ ngồi như vậy là ra thông tin sao?

– Làm gì có chuyện đó. – Anh phì cười. – Anh tra cứu xong tư liệu từ lâu rồi, nước đến chân mới nhảy như em thì hòng hết việc.

Anh ngo bần đồ chỉ dẫn đường đi trên di động của cô:

– Hành trình của em không ổn. Lúc trước anh thoát khỏi sự kiểm soát của họ, nên chắc chắn Hình Mẫn sẽ đoán ra anh muốn đến thành phố Nam, họ sẽ cử người chốt chặn trên trục đường cao tốc này. Chúng ta phải đi đường vòng.

– Vậy anh còn phải nghĩ ngọi điều gì nữa?

Anh cười, bảo:

– Anh đang nghĩ, nguyên nhân đằng sau tất cả những chuyện này là gì? Phải có điều gì xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau chứ, nó không thể xảy ra một cách vô duyên vô cớ. Nói một cách đơn giản, động cơ và hoàn cảnh của những chuyện này là gì?

Thanh Hoành nói:

– Theo anh, liệu Âm Hoa có phải là người mà chúng ta quen biết, thậm chí là rất thân thuộc hay không? Khả năng hấn có mặt trên du thuyền là rất lớn, và dường như hấn còn biết rõ thân phận của các anh.

Cửu Thiệu siết chặt cánh tay.

– Thực ra anh không lo lắng việc Âm Hoa là ai, điều anh lo lắng nhất là không tìm được chứng cứ hữu ích để chứng minh hấn chính là người đó.

Họ đến thành phố Nam vào đúng dịp Giáng sinh, giao thông toàn thành phố gần như tê liệt. Thời gian này cũng bắt đầu vào mùa du lịch, khách du lịch từ những nơi khác lũ lượt kéo về đây tránh rét.

Thời tiết thành phố Nam ấm áp như mùa xuân, Thanh Hoành chỉ mặc một chiếc áo len mỏng mà cũng thấy nóng bức.

Trong lúc chờ đèn đỏ, cô hào hứng giới thiệu với Cửu Thiệu về vẻ đẹp của thành phố này:

– Trước khi tốt nghiệp đại học, em từng có ý định đến đây bán cá cảnh nhiệt đới, sau đó sẽ thi lấy chứng chỉ bơi lội. Nếu được thì mua một căn hộ trông ra biển, để bất cứ khi nào muốn đều có thể đi bộ ra bãi biển tắm nắng, giả như có được làn da nâu gọi cảm thì tuyệt biết mấy.

Cửu Thiệu vỗ nhẹ tay cô:

– Anh thấy da em bây giờ rất đẹp rồi, nhưng mua nhà bên bờ biển cũng là một ý kiến hay.

Anh đánh xe vào tầng hầm gửi xe, ném thẻ tính tiền đỗ xe theo giờ vào ngăn chứa đồ, lấy ba lô ra khỏi xe, sau đó rút giấy ăn lau sạch những nơi có dấu tay như cửa xe và vô lăng.

– Khi kiểm tra chiếc xe này, chắc chắn Hình Mẫn sẽ đối chiếu vân tay. Dù thế nào cũng không thể để ông ấy phí công vô ích, anh lau sạch những dấu vết này, nhưng để lại thẻ tính tiền theo giờ cho ông ấy là đủ.

Thanh Hoành bỗng cảm thấy thương thay cho Hình Mẫn, ông vất vả đuổi theo họ, nhưng tất cả mệnh mỗi thu lượm được đều do Cửu Thiệu cố ý để lại, anh làm thế có lẽ là vì muốn bảo vệ lòng tự tôn của ông.

Xong xuôi, anh đứng lên, bảo:

– Xong rồi, đi thôi.

Anh biết địa chỉ công ty của Tô Quý nhưng cô thì không. Thế là cô leo đèo theo anh ngồi mấy tuyến tàu điện ngầm. Trong tàu điện ngầm có lắp camera theo dõi, anh kéo thấp mũ lưỡi trai, kéo tay cô:

– Cứ đi theo anh, anh sẽ chọn góc để camera không quay được chính diện.

Thanh Hoành bắt giác than thở:

– May mà anh không cùng hội cùng thuyền với tên Ám Hoa đó, bằng không, thiên hạ này sẽ đại loạn vì hai vị.

– Cho dù anh không đối đầu với hắn, giả như anh với hắn thuộc cùng một bè lũ thì hậu quả vẫn khôn lường, bởi vì một núi không thể có hai hổ.

– Không có dù chỉ một chút đồng điệu giữa những người ngang tầm trí tuệ sao?

– Đồng điệu? – Cửu Thiệu cảm thấy vừa nghe truyện tiểu lâm. – Chỉ muốn thấy hắn mắc sai lầm, chỉ thế thôi, không hơn.

Dù sao cô cũng không thể hiểu tư duy phức tạp của bọn họ.

Công ty của Tô Quý nằm giữa trung tâm khu thương mại sầm uất của thành phố, địa thế hoàn hảo, tắc đất tắc vàng. Họ đến quầy lễ tân, nhân viên lễ tân tươi cười đón tiếp:

– Xin hỏi anh chị có hẹn trước với Tổng giám đốc Tô không?

Thanh Hoành do dự, nếu nói là không có hẹn trước, thì e khó mà gặp được người bận rộn như Tô Quý. Nhưng nếu nói là có hẹn, lời nói dối này rất dễ bị lật tẩy, đến lúc ấy sẽ càng khó xử. Cô đang đau đầu nghĩ đối sách thì thấy Cửu Thiệu rút thẻ cảnh sát, đặt lên cuốn sổ ghi chép lịch hẹn:

– Không hẹn trước.

Nhân viên lễ tân nín cười, một lúc sau mới bình tĩnh lại, vội đứng lên, nói:

– Xin anh chị chờ cho một lát, tôi lập tức đi báo với chị Tô.

Thanh Hoành bảo:

– Trông cô ta cuồng quýt thế kia, liệu công việc làm ăn của công ty này có điều gì khuất tất không? Nếu không vì sao sợ cảnh sát như vậy?

Cửu Thiệu cất thẻ ngành vào túi, bình thản đáp:

– Trên danh nghĩa họ là công ty truyền thông, báo chí, thực chất là một công ty làm giàu dựa trên việc buôn bán thông tin bí mật của những người nổi tiếng. Thế nên cô ta mới hoang mang, cuồng quýt như vậy.

Quả nhiên chỉ lát sau, nhân viên lễ tân vội vã quay lại, cung kính nói:

– Xin lỗi đã để anh chị chờ lâu. Chị Tô mời anh chị vào gặp. Xin mời đi theo tôi.

Cô ta dẫn họ đi qua cửa kính, qua phòng thư ký, cuối cùng dừng trước một cánh cửa gỗ màu đỏ. Cô nhân viên gõ cửa, giọng nói khàn khàn đặc trưng của Tô Quý vang lên:

Mời vào.

Cô nhân viên đẩy cửa, mời họ vào. Tô Quý ngồi sau bàn làm việc, lưng ngả tựa vào chiếc ghế xoay bọc da sang trọng, tay cầm bút máy, gương mặt lộ vẻ kỳ bí khi nhìn thấy họ:

– Thì ra là hai người, bất ngờ quá.

Cô ta đứng lên, đỡ người về phía trước, chìa tay ra:

– Đã lâu không gặp, hai người vẫn khỏe chứ?

Cửu Thiệu vờ như không nhìn thấy động tác chìa tay ra của cô ta.

Thanh Hoành vội bắt tay Tô Quý, cô để ý thấy Tô Quý mặc một chiếc áo sơ mi bó sát đến mức tức thờ, cúc áo và khuy áo như chực bung ra. Cô ấy sở hữu một thân hình thật sự bốc lửa.

– Vết thương của chị thế nào rồi?

Tô Quý nướn mồm nhìn Cửu Thiệu, rồi quay sang nhìn Thanh Hoành, chừng như đang cân đo đong đếm điều gì.

– Tôi ổn, chỉ là vết thương ngoài da, khâu mấy mũi là xong.

Sau đó cô quay sang nói với nhân viên lễ tân:

– Phiền cô pha cho chúng tôi mấy cốc trà, dùng trà cất trong tủ đằng kia.

Nhân viên lễ tân nhanh nhẹn pha trà và bung đến mời họ.

Thanh Hoành ngửi mùi trà, nhận xét:

– Trà của chị ngon quá!

Tô Quý tươi cười:

– Cô quả là người hiểu biết. Trên du thuyền lần đó chỉ có cô là người đẳng cấp, tôi đã không nhìn lầm người.

Thanh Hoành đặt cốc trà xuống:

– Chị quá khen, tôi cũng chỉ biết chút ít thôi.

Cô nhìn thấy cuốn tạp chí in mẫu trên bàn Tô Quý, liền hỏi:

– Chị xuất bản tạp chí thời trang?

– Không, tôi chỉ cung cấp kênh truyền thông và dịch vụ thông tin cho bên tòa soạn thôi. – Tô Quý khép những ngón tay ngà ngọc. – Ngôn ngữ bình dân gọi là “bán chui”.

Thanh Hoành lật vài trang cuốn tạp chí.

– Chà trách, chứ tôi nghĩ, chị không thể phạm sai lầm như thế này.

Cô lật đến trang chuyên tư vấn thời trang dành cho nam giới, có hình ảnh về mẫu trang phục được ưa chuộng nhất thời điểm đó.

– Bộ vest hoa văn kẻ sọc của Valentino vốn mang phong cách Yuppie look trẻ trung, khỏe khoắn, năng động, nhưng cái chiếc măng sét này không phù hợp chút nào, cứ như hai dấu chấm than gắn trên cánh tay vậy. Cho dù siêu mẫu nam trình diễn đi nữa, trông vẫn kệch cỡm.

Tay chống cằm, Tô Quý mỉm cười, nói:

– Lúc trước tôi thấy tiếc thay cho cô, vì cô là người có gu thẩm mỹ đẳng cấp nhưng lại chọn một người đàn ông như vậy. Bây giờ xem ra tôi đã sai. Tôi nghĩ đồng chí cảnh sát với tâm lòng đại lượng, sẽ không để bụng những cư xử không được phải phép lắm của tôi trước đây chứ?

Cô ta ngừng lại một lát, quay sang nói với Cửu Thiệu:

– Không biết anh có thể cho tôi xem lại thẻ ngành của anh không? Tôi muốn xác nhận chắc chắn.

Cửu Thiệu đặt thẻ cảnh sát trước mặt Tô Quý.

Tô Quý chỉ liếc qua rồi đẩy trả lại anh:

– Thì ra là cảnh sát Lưu. Nhưng anh Lưu đâu phải cảnh sát của thành phố này. Anh đến gặp tôi vì vụ án du thuyền Đông Thái Bình Dương?

Thanh Hoành liếc thẻ cảnh sát, người trong ảnh, ngoài mái tóc, không có một nét nào giống Cửu Thiệu. Nhưng ảnh thẻ thường như vậy, không có gì phải ngạc nhiên. Bỗng cô nghe Cửu Thiệu đáp:

– Đúng, mà cũng không đúng.

– Nghĩa là sao?

– Tôi không đến đây để xác minh xem ai khiến cô bị thương, mà tôi đến vì một vụ án khác. Ngày đó, tôi đóng giả làm nhân viên phục vụ trên tàu cũng là vì vụ án này.

Tô Quý mỉm cười:

– Thế thì tốt, tôi cũng không muốn truy cứu trách nhiệm trong vụ việc lần đó. Còn về vụ án khác mà anh nói, tôi không biết có giúp được gì cho anh hay không.

– Cô biết một số chuyện, nhưng cô không rõ giá trị thực sự của thông tin mà cô có được. Hôm khác tôi sẽ ghé thăm cô và hỏi cô một vài câu hỏi.

– Được thôi.

Anh đứng lên:

– Vậy chúng tôi không làm phiền cô nữa, xin phép!

Tô Quý tiễn họ ra cửa, trao đổi thông tin liên lạc, rồi bắt đầu gọi:

– Cảnh sát... Lưu Hạ?

Cửu Thiệu quay đầu lại một cách rất tự nhiên:

– Có chuyện gì vậy cô Tô?

Tô Quý tươi cười xua tay:

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh chị đã chọn được khách sạn nào chưa? Ở thành phố Nam, ngoài khách sạn ven biển, còn có khu vui chơi giải trí Hải Yếu rất nổi tiếng. Nếu anh chị muốn tới đó nghỉ ngơi, hãy nói với họ là tôi giới thiệu, hoặc tôi có thể cử trợ lý của tôi là anh Ngô Y Thanh đưa anh chị đến đó, tôi có thể VIP.”

Cửu Thiệu lạnh lùng từ chối:

“Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng chúng tôi không bao giờ đến những nơi như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Họ ra khỏi thang máy, Thanh Hoành bật di động tìm khách sạn quanh đó. “Đặc sản” của thành phố Nam chính là bãi cát tuyệt đẹp, khách sạn hạng sang và đồ hải sản phong phú.

Cửu Thiệu ghé vào nhìn:

– Chọn khách sạn ven biển đi.

– Tại sao?

Cô không hiểu. Bờ biển cách trung tâm thành phố rất xa, mặc dù có thể dễ dàng bắt xe hoặc đi tàu điện ngầm, nhưng không tiện bằng các khách sạn nằm ngay khu trung tâm.

– Em bảo thích căn phòng nhìn ra biển còn gì. Như thế em có thể tản bộ trên bãi biển bất cứ lúc nào em muốn.

Thanh Hoành nhanh chóng chọn được một khách sạn, cô đặt phòng qua điện thoại.

– Nhưng đó là khách sạn hạng sang, chúng ta phải trình chứng minh thư khi đặt phòng, không sao chứ?

Cửu Thiệu mỉm cười:

– Đến lúc để Hình Mẫn tìm được chúng ta rồi.

Thanh Hoành tắt di động, đột nhiên bảo:

– Tô Quý không giống người dễ tin lời người khác. Nhưng vì sao cô ta lại dễ dàng tin anh như thế, thậm chí không buồn xem kỹ thẻ ngành của anh.

– Cô ta đã kiểm chứng rồi.

– Khi nào? Sao em không biết?

– Trước lúc chúng ta ra về, cô ta đã gọi anh lại.

Thanh Hoành lập tức nhớ ra:

– Cô ta gọi anh là Lưu Hạ. Nếu lúc ấy anh không phản ứng nhanh nhạy, hoặc tỏ ra thiếu tự nhiên, chắc chắn cô ta sẽ biết anh mạo danh.

– Cô ta khôn ngoan, giả hoạt hơn em nhiều! – Cửu Thiệu khoác vai cô. – Cô ta ăn muối nhiều hơn em ăn cơm đấy.

Thanh Hoành âm ỉ:

– Đừng đùa, cô ta không thể ăn nhiều muối như vậy được.

Thanh Hoành đặt phòng hạng thương gia, nên trong phòng trang bị sẵn máy vi tính, bàn làm việc và giá sách.

Lúc làm thủ tục, Cửu Thiệu đặt cọc mười ngày, khiến cô không nén nổi, cứ muốn trêu chọc anh:

– Anh đã tốn rất nhiều tiền vì Ám Hoa. Sắp đến mùa du lịch, giá phòng sẽ tăng lên từng ngày.

Không ngờ, anh hài hước đáp lại:

– Giá của hân cũng cao lắm chứ, xét về tổng thể anh vẫn được hời.

Vì đi vội, họ không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ một lát đã sắp xếp xong hai ba lô. Nhưng vẫn chưa đến giờ ăn, Thanh Hoành buồn chán, bật máy tính lên mạng. Không biết bất chợt nghĩ đến điều gì, cô quyết định mở lại thư điện tử mà Ám Hoa gửi cho cô. Sau đó tìm kiếm thông tin về địa chỉ hòm thư ấy. Lần trước cô gửi thư hỏi đáp nhưng bị đẩy về. Nên cô nghĩ có tìm kiếm cũng vô ích, nào ngờ lại nhảy ra một trang blog. Cô nhấn vào đường link của trang đó, nhưng muốn mở các mục thì phải nhập mật mã, điều thú vị là mật mã được gợi ý bằng câu hỏi: Bức tranh của Van Gogh mà bạn yêu thích nhất?

Cô cảm thấy câu hỏi này thật kỳ quặc, vì sao không là: Bức tranh của Van Gogh mà tôi yêu thích nhất? “Bạn” ở đây có phải ám chỉ cô không?

Lúc ấy, Cửu Thiệu đứng cách cô không xa, cô gọi:

– Anh mau lại đây xem mật mã của cái này là gì?

Cửu Thiệu đến sau lưng cô, tay chống ghế, chăm chú nhìn màn hình:

– Liên quan đến Ám Hoa?

Thanh Hoành kể lại cho anh nghe, Ám Hoa ngang nhiên gửi thư điện tử cho tất cả mọi người trong Sở, viết rằng: “Mấy ngày qua tôi đã rất vui sướng”, và gửi thư riêng cho cô với nội dung: “Cô làm tôi thất vọng quá!”, rồi cô tình cờ phát hiện ra trang blog này như thế nào.

Cửu Thiệu đưa mắt nhìn cô, đột nhiên anh hỏi:

– Em ấn tượng với bức tranh nào của Van Gogh nhất?

– Đêm đầy sao? Hoa hướng dương? Quán cà phê về đêm? – Thanh Hoành rầu rĩ. – Thực lòng, em không biết nhiều về tranh của Van Gogh nên không thể nói là thích bức nào nhất. Cha em thì thích tranh của Triệu Vô Cực, cũng từng tham gia đấu giá, nhưng em hầu như mù tịt về tranh sơn dầu.

Anh đặt tay lên vai cô:

– Gõ thử Đêm đầy sao đi, đây là đáp án em nghĩ đến đầu tiên.

Thanh Hoành gõ ba chữ Đêm đầy sao, màn hình hiện lên kết quả: Đáp án không đúng, bạn còn một lần nhập mật mã nữa.

Cửu Thiệu kéo ghế lại, ngồi sau cô, anh nói:

– Đề bài lần này của Ám Hoa không nhắm vào em mà là anh.

– Sao anh biết?

– Xét trong một lĩnh vực, Van Gogh là người vô cùng tài hoa, nhưng tài hoa của ông rất khác người, vì thế thời đó nảy sinh rất nhiều tranh cãi về ông. Ám Hoa muốn ám chỉ rằng, anh cũng giống Van Gogh, quan điểm sống và cả lối hành xử đều không dễ được mọi người chấp nhận. – Cửu Thiệu cười mỉa: – Đúng là cách nghĩ thiên cận từ một phía.

Anh rê chuột, tìm kiếm những bức ảnh chụp tranh của Van Gogh có hiệu ứng tốt nhất, xem xét kỹ lưỡng từng bức một, xóa đi một số bức, tiếp tục so sánh, đánh giá những bức còn lại, lại xóa đi một vài bức. Cuối cùng anh phóng to bức Hoa diên vĩ.

– Em nhìn bức tranh này đi, những bông hoa diên vĩ màu lam tím không ngừng vươn lên sinh sôi, nhưng có một bông hoa màu trắng duy nhất mọc tách biệt, giống như đang đứng bên ngoài quan sát vậy. Khổ đau chính là cuộc đời, và bi thương là mãi mãi. Khi vẽ bức tranh này, tinh thần của Van Gogh đã bắt đầu có vấn đề.

Anh gõ ba chữ Hoa diên vĩ không một chút do dự, và chỉ trong nháy mắt màn hình vi tính xuất hiện một trang mới.

Thanh Hoành cảm thấy máu huyết trong cơ thể bỗng nhiên sục sôi. Đây là lần đầu tiên cô được tận mắt thấy Cửu Thiệu giải mã, có cảm giác như đang được chứng kiến anh và Ám Hoa đấu trí, và trong bước đi đầu tiên, anh đã đưa ra quyết định rất chính xác.

Nhưng trang vừa hiện ra chỉ toàn chữ là chữ, lại là một tiểu thuyết khiêu dâm.

Thanh Hoành đọc lướt mười dòng đầu, ngoài việc miêu tả các cơ quan sinh dục và một số tư thế, động tác thì không còn nội dung gì khác.

– Hẳn đúng là bệnh hoạn, còn đăng tải cả những thứ này.

Cửu Thiệu tập trung toàn bộ sự chú ý vào màn hình máy tính, anh gần như không bỏ sót một chữ nào. Nghe cô cầu nhàu anh cũng chỉ đưa tay ra khề vuốt tóc cô, mà không hề lên tiếng.

Thanh Hoành ngó đồng hồ, anh đã đọc suốt mười lăm phút, còn muốn đọc đến bao giờ nữa?

Bỗng, anh cảm xấp giấy và chiếc bút mà khách sạn bày sẵn trên bàn, viết chữ đầu tiên ra giấy: “Tôi”. Một lát sau, anh viết chữ thứ hai “Và” và chữ thứ ba “Anh”, sau đó là một câu hoàn chỉnh: “Tôi và anh giống nhau cả thôi”. Anh khề nói:

– Đó là loại mật mã ngắt quãng, cách hai mươi chữ truyền tải một thông tin. Thì ra độ mẫn cảm về mật mã của hấn kém đến như vậy.

Thanh Hoành đọc câu anh viết ra tờ giấy, hỏi:

– ... Hấn nói vậy là có ý gì? Gây dựng quan hệ?

– Anh không dám chắc, có lẽ hấn muốn nói rằng giữa anh và hấn có nhiều điểm tương đồng. – Cửu Thiệu tỏ vẻ khinh bỉ: – Anh mà có điểm chung với kẻ thiếu năng ngôn ngữ như hấn ư?

Anh đứng lên, xếp ghế vào chỗ cũ:

– Đi ăn thôi.

Đằng sau khách sạn là bãi biển cát trắng, mềm mịn như một tấm lụa thượng hạng. Có lẽ sắp mưa, nền trời ngoài bãi biển bao trùm bởi một màu lam tím kỳ dị, rặng cao su trồng ven biển nghiêng ngả giữa cuồng phong.

Một nghệ sĩ chơi đàn rong nhanh nhẹn chạy đến, hỏi:

– Anh chị có muốn nghe một khúc nhạc không?

Thanh Hoành ngẩng lên, mỉm cười, đáp:

– Anh biết chơi đàn âm láy ma quỷ không?

Người nghệ sĩ tỏ ra bối rối:

– Xin lỗi, bản sonate này tương đối phức tạp, trình độ của tôi còn non kém.

Cô biết yêu cầu như thế là làm khó người khác, liền đổi lại:

– Vậy thì bản Minuet nhẹ nhàng, vui vẻ của Bach.

Khi anh chàng chơi nhạc dạo kết thúc bản nhạc, Thanh Hoành nhanh nhẹn trả tiền thay Cửu Thiệu. Họ đang ăn thì anh đứng lên đi vào nhà vệ sinh, lúc quay lại, anh mang theo cây vĩ cầm trên tay.

Thanh Hoành không tỏ ra ngạc nhiên, cô cười, bảo:

– Phiền phức rồi đây, em phải boa cho anh bao nhiêu?

Cửu Thiệu mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền khiến người ta phải ngây ngất.

– Yên tâm, em trả được mà.

Anh đặt vĩ cầm lên vai, nghiêng đầu hỏi:

– Bắt đầu từ bản Minuet của Bach nhé!

– Anh định chơi mấy bản? – Cô chống cằm – Anh no rồi à? Không định ăn xong mới biểu diễn?

Cửu Thiệu đặt nhẹ cây vĩ lên dây đàn, chỉnh tư thế và bắt đầu diễn tấu bản Minuet của Bach. Bản nhạc này rất dễ chơi, giai điệu của đoạn nhạc chính lặp đi lặp lại, không thể hiện được trình độ của người chơi đàn. Sau lưng anh là bầu trời màu lam tím, bên dưới là bãi cát trắng tinh khôi, gió biển lùa vào dãy hàng lang của khu ẩm thực, vạt áo sơ mi của anh tung bay theo gió.

Thanh Hoành chìm đắm trong tiếng nhạc, bản Minuet kết thúc, cô vỗ tay cổ vũ nhưng không phát ra tiếng. Bản tiếp theo vẫn của Bach, tổ khúc số 2 cho violoncello độc tấu cung Rê thứ. Lúc đầu anh còn mải mê phô diễn kỹ thuật, nhưng đến bản nhạc thứ ba, vũ khúc của Jascha Heifetz thì anh nhắm nghiền mắt lại, hoàn toàn nhập tâm vào bản nhạc.

Thanh Hoành không rõ cô đang nghe nhạc hay đang xem anh biểu diễn, từng động tác kéo vĩ của anh, những ngón tay điêu luyện lướt trên dây đàn đều khiến cô mê mẩn. Đột nhiên, anh thay đổi phong cách chơi nhạc, vũ khúc vui nhộn lúc trước bỗng chuyển sang giai điệu thê thiết như than như khóc.

Cô đã nghe bản âm lấy ma quỷ này rất nhiều lần, vì thế, ngay khi nốt nhạc đầu tiên nảy lên, cô nhận ra ngay tức khắc. Ngón tay anh như nhảy múa trên dây đàn, khúc nhạc nhanh chóng đi vào đoạn chính. Ở một quãng rung đòi hỏi kỹ thuật đỉnh cao, bất chợt cô nghe ra một lạc âm. Cô ngạc nhiên, chăm chú nhìn và thấy một sợi dây đàn mềm mại rũ xuống bên má anh.

Cô trầm nghĩ, vì sao dây đàn bị đứt? Có phải trong lòng anh chất chứa ưu phiền?

Cửu Thiệu không hề ngại ngùng, anh chơi tiếp bản nhạc cho đến những nốt sau cùng.

Thanh Hoành thở phào, lo lắng hỏi:

– Anh vẫn ổn chứ?

Anh buông đàn, chỉ cười, không nói. Anh chàng chơi nhạc dạo khi nãy hấp tấp từ đằng xa chạy lại, tha thiết giải bày:

– Kỹ thuật chơi đàn của anh thật đáng nể, tôi múa rìu qua mắt thợ, thật ngại quá!

Cửu Thiệu trả đàn cho anh ta:

– Bị đứt một dây đàn, chi phí sửa chữa tôi sẽ trả cho anh.

Anh đọc số phòng khách sạn của mình.

Anh chàng chơi đàn dạo lắc đầu, bảo:

– Được xem anh biểu diễn thế này, đứt dây đàn cũng xứng đáng.

Thanh Hoành chờ anh ngồi vào ghế mới nhận xét:

– Thực ra, nếu anh không thích công việc hiện tại thì có thể theo học âm nhạc cũng ổn. Bây giờ em đã hiểu, vì sao anh bạn chơi đàn dương cầm ở trường cấp ba của em lại được miễn nợ đến vậy. Thần thái và kỹ thuật biểu diễn của anh vừa rồi có sức lôi cuốn kỳ lạ.

Cửu Thiệu thoáng chút ngượng ngùng, anh đặt tay lên trán, tươi cười lắc đầu:

– Không, như bây giờ anh thấy rất tốt. – Thấy cô không có phản ứng gì, anh đặt tay lên tay cô, lặp lại: – Như thế này là đủ.

Ăn xong, tuy không nói lời nào nhưng họ ngầm hiểu rằng, người kia cũng không muốn về nghỉ ngay. Họ đi dạo trên bãi biển đằng sau khách sạn.

Thanh Hoành ngồi xuống bậc đá cời giày, đi chân trần trên cát, ngửa mặt đón lấy luồng gió biển ào ạt. Cảm giác này khiến cô nhớ lại đêm đầu tiên trên du thuyền Đông Thái Bình Dương, thời tiết cũng ẩm ướt như vậy, không gian tràn ngập hương vị của biển. Điều khác biệt duy nhất đó là, gió biển ở đây còn mang theo những hạt cát nhỏ li ti, khiến cô có cảm giác ran rát. Thậm chí cô còn lo lắng, liệu những hạt cát này có chui vào lỗ chân lông hay không.

Cửu Thiệu nhanh chóng bắt kịp cô, anh cũng thả chân trần trên cát, áo sơ mi buông vạt, dáng vẻ thư thái, thành thoi.

Họ nắm tay nhau tản bộ trên bãi biển, được một lúc thì ngồi xuống nghỉ.

Thanh Hoành hơi ngẩng lên, cười bảo:

– Chạy theo anh bao ngày qua, nhưng em không hề có cảm giác lo lắng.

Kế hoạch của anh rất chắc chắn, thi thoảng lại đan xen một vài tình tiết gay cấn, nguy hiểm, tạo cho cô cảm giác mình đang đi du lịch. Chỉ tội cho đội trưởng Hình Mẫn, vất vả đuổi theo họ.

Cửu Thiệu mỉm cười, đặt tay ra sau gáy cô, đỡ lấy đầu cô và hôn lên môi cô.

– Thực ra em có một số ý nghĩ rất đáng hoan nghênh.

– Ý nghĩ gì?

– Ví như mua nhà ven biển ở thành phố Nam, nhà phải trông ra biển, buổi sáng chỉ cần kéo rèm cửa là nhìn thấy biển.

– Anh không sao đấy chứ? – Cô tỏ vẻ ngờ vực. – Những lời này của anh giống như màn dạo đầu của tiết mục cầu hôn ấy. Mơ tưởng về một cuộc sống tương lai. Tuy nhiên, nề tình anh “học yêu” chưa đạt điểm chuẩn, em sẽ giảng giải cho anh điều này. Anh không nên tùy tiện nói ra những lời vừa rồi, bằng không sẽ khiến người ta hiểu lầm!

Nói xong, cô đứng lên, phui sạch cát trên người.

– Đứng lên thôi, em thấy cát bay vào đầy miệng rồi.

Bỗng anh quỳ một chân xuống cát, nắm lấy bàn tay phải của cô, hơi thở gấp gấp:

– Lấy anh nhé, được không?

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Thanh Hoành, cô bật cười:

– Không phải chứ, em nghĩ chúng ta hãy cứ yêu nhau vài năm đã rồi mới tính đến chuyện này.

– Tình yêu và hôn nhân vốn không hề mâu thuẫn.

– Nhưng em chưa hiểu rõ về anh.

– Nhưng anh thì đã hiểu rất rõ về em.

– Anh không cảm thấy cầu hôn thế này hơi đơn giản à? – Cô đặt tay lên tay anh. – Anh đứng lên đi, nếu có người đi qua, anh sẽ xấu hổ lắm đó.

– Nhấn cưới anh bù sau. Có người đi qua càng tốt, họ sẽ là người làm chứng.

Thanh Hoành nhú mày:

– Nhưng, sau khi vụ án này kết thúc, em sẽ thôi không làm pháp y nữa, anh cũng biết em không hợp với nghề này. Khi đó, em sẽ thất nghiệp.

– Không đi làm cũng không sao, anh nghĩ mình đủ sức nuôi em.

– Nhưng em còn muốn học tiếp nghiên cứu sinh. . .

– Điều đó có gì trở ngại đâu.

Thanh Hoành đành chấp nhận thua trận:

– Em nhận lời, anh mau đứng lên đi!

Cửu Thiệu đứng lên, nhanh như cắt, anh ôm ngang người cô, bế lên:

– Bây giờ thì đi về được rồi.

Anh bế cô đến chỗ hai người dừng lại cời giày khi trước. Thanh Hoành lẩm bẩm:

– Anh chắc chắn muốn cầu hôn em đấy chứ? Tuy em có rất nhiều ưu điểm, nhưng khuyết điểm cũng không ít. Em khá giống Doãn Luy ở cái tính trắng hoa. . .

Anh dùng bước, quay đầu lại, nói:

– Vì thế anh mới phải nhờ đến pháp luật để quản lý em.

Họ về phòng, Cửu Thiệu dùng điện thoại bàn gọi cho Tô Quý, anh cúp máy rất nhanh và nói:

– Anh hẹn Tô Quý tối mai cùng ăn tối.

Thanh Hoành đi lại trong phòng, bước một bước cát lại rơi đầy xuống thảm trải nền. Cô khó chịu, bảo:

– Em phải đi tắm, bẩn quá.

Vào nhà tắm chưa được bao lâu, cô đẩy cửa, thò đầu ra hỏi:

– Ngày mai anh đi gặp chị Tô, em có cần tránh mặt không?

Cửu Thiệu nghiêng đầu nhìn cô một hồi, anh vừa bực vừa buồn cười:

– Em đang nghĩ gì thế? Anh không có chút hứng thú nào với cô ấy cả.

Tắm gội xong, Thanh Hoành lại ngồi vào bàn, bật máy tính, lên mạng đọc tin tức. Thì ra người ta vừa hoàn tất việc trùng tu nhà hát, nơi tổ chức tiệc liên hoan cuối năm của tập đoàn được phẩm Tinh Triền ba năm trước và bị hủy hoại sau vụ nổ kinh hoàng. Nhà hát được xây lại theo lối kiến trúc cũ. Cô ngẫm ngợi một lát, gõ “tập đoàn được phẩm Tinh Triền” vào ô tìm kiếm. Một trong số những tin tức về tập đoàn này đã được đưa tin từ ba năm trước và nay vẫn đứng đầu danh mục kết quả tìm kiếm, đó là: Tập đoàn Tinh Triền bị phạt nặng, mức phạt cao nhất từ trước đến nay, vì biệt được Actos bị nghi ngờ có chứa chất gây ung thư.

Thực ra, thông tin này không hề nổi cộm so với vụ nổ năm đó, do vậy báo giới, truyền thông không hề đưa tin rộng rãi. Vì mức độ chấn động và bùng nổ của thông tin này không bằng một phần vạn của vụ nổ kinh hoàng kia.

Cô nhấp chuột, đọc lại một lượt từ đầu đến cuối và bất chợt dừng người khi đọc đến dòng tin về thời gian ở cuối trang. Cô không bao giờ quên, hôm đó là ngày thứ hai sau khi vụ nổ xảy ra.

Bố mẹ cô đều là những chuyên gia nghiên cứu phát triển được phẩm rất có tiếng. Trước khi xảy ra tai nạn, họ từng kể cô nghe về việc điều chế loại thuốc mới. Cô đang ngần ngại hồi tưởng, bỗng thấy một luồng hơi ấm phả vào tai, liền ngoảnh sang bên, bờ môi vừa khéo chạm vào má Cửu Thiệu. Anh vừa từ nhà tắm đi ra, hơi nước ẩm tỏa trên làn da ửng đỏ vì nóng. Ghé sát lại mới thấy những sợi lông tơ mỏng manh và vài vết chai mờ ảo trên cằm anh. Cô đoán những vết chai ấy là hậu quả của quá trình luyện đàn vĩ cầm.

Cửu Thiệu ti khụy tay vào lưng ghế:

– Em đang đọc lại tin tức ba năm trước?

– Chỉ tình cờ thôi. Vì em vừa đọc được thông tin nhà hát đó đã được xây lại. –

Thanh Hoành ngập ngừng một lát, nói: – Rồi tình cờ đọc lại thông tin về loại thuốc có vấn đề.

Cô ngẫm ngợi một hồi, tiếp tục:

– Ngày đó, bố em là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Tinh Triền, ngoài ra còn một người nữa họ Trác. Chú ấy đã chịu rất nhiều áp lực, sau khi thông tin kia xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, một mình chú ấy phải gánh vác trách nhiệm nặng nề. Năm đó, Tinh Triền gần như phải rút khỏi thị trường cổ phiếu.

– Em cho rằng hai vụ việc này có liên quan đến nhau?

– Em đâu dám khẳng định như vậy. – Thanh Hoành lắc đầu. – Dù có chăng nữa, sau ngần ấy năm cũng khó mà tìm được mối liên quan giữa chúng.

Cửu Thiệu lặng nhìn cô, rồi đột nhiên anh hôn cô.

– Đừng nghĩ ngợi nhiều.

– Em cũng không muốn nhớ lại.

– Thế thì chỉ nghĩ về anh thôi.

Môi anh thật ấm, hơi thở cũng thật ấm, sự tồn tại của anh ấm áp như một tấm chăn nhung, quấn chặt lấy thân thể cô, không còn ngờ vực, không còn phũ phàng, cũng không còn lừa dối. Cô có cảm giác mình như một đứa trẻ sơ sinh, mở mắt ra giữa một không gian đầy ấm cúng, đứa trẻ hiếu kỳ và háo hức với sự sống mới, chăm chú nhìn những người xung quanh.

Tivi không ngừng phát bản hit mới của Black Byrd: “You are beautiful, you are. Someone special shining star that’s what you are, and your eyes Light up the midnight sky...”

* Dịch lời: Hồi cô gái xinh đẹp, em là vì sao lấp lánh. Đôi mắt em tỏa rạng trời đêm...

Ánh sáng lạnh hắt ra từ màn hình, chiếu rọi từng sợi mi dài của anh, những sợi mi rập rờn như cánh bướm chực vỗ cánh bay lên.

Cô gái trong MV vẫn say mê cất tiếng hát trầm ấm, với sức lôi cuốn ma mị: “You are, you are beautiful, you are...”

Cô cảm thấy ca khúc ấy quả là một nền nhạc tuyệt hảo cho đêm nay.

Cửu Thiệu hẹn gặp Tô Quý ở khách sạn Xuyên Lục Địa vào buổi tối.

Đến khách sạn họ mới biết hôm nay có một cặp uyên ương tổ chức tiệc cưới ở đây. Ảnh cưới của cô dâu chú rể bày giữa đại sảnh, lối đi lên cầu thang tầng hai trải đầy hoa tươi và được tết bởi các sợi ruy băng tuyệt đẹp.

Với cặp mắt tình tường, Thanh Hoành chỉ thoáng nhìn cũng nhận ra Tô Quỳnh trong đám đông. Cô ta đang đứng bên bàn tiếp đón quan khách, múa bút ký tên mình vào sổ. Hôm nay cô ta không làm tóc và chỉ mặc một bộ đồ trắng giản dị, không đeo hoa, sang trọng, hấp dẫn như mọi khi.

Ký tên xong, cô ta quay lại và nhìn thấy họ, liền vẫy tay gọi.

Thanh Hoành vào cuộc hàn huyên:

– Hôm nay là đám cưới người thân của chị?

Cô hỏi câu này là có nguyên do, vì thông thường khi đi dự tiệc, với cá tính của Tô Quỳnh, chắc chắn cô ta sẽ phải ăn mặc và trang điểm thật lộng lẫy, để áp đảo tất cả những người phụ nữ có mặt trong buổi tiệc đó. Nhưng hôm nay, cô ta ăn mặc giản dị khác thường, nên Thanh Hoành mới nảy ra ý nghĩ đó.

Tô Quỳnh cười, đáp:

– Tiếc là cô đoán sai rồi, tôi không quen cô dâu cũng không quen chú rể.

Lúc này, khách mời bắt đầu nườm nượp kéo đến. Đôi tân lang tân nương cũng đã có mặt ngoài cửa để nghênh đón. Tô Quỳnh mỉm cười, nói:

– Hôm nay em gái tôi làm phù dâu trong đám cưới này. – Trên gương mặt cô ta bỗng xuất hiện một nụ cười rất lạ. – Tôi mong là mình có cơ hội được trông thấy con bé làm cô dâu xinh đẹp ở đây.

Thanh Hoành bắt gặp ánh mắt nhìn Cừ Thiệu.

Đúng lúc ấy, một cô gái trẻ mặc đầm dài cúp ngực, mái tóc thẳng, đen nhánh nhấc cao gấu váy, chạy như bay về phía họ, cô gái vừa thở hổn hển vừa gọi:

– Chị ơi, chị đến rồi à! Sao còn đứng đây?

Tô Quỳnh mỉm cười nắm tay em gái, âu yếm lắc nhẹ:

– Thôi, chị không vào đâu, lát nữa chị tiếp bạn ở phòng VIP trên lầu. Khi nào em thấy đói thì ra ăn cùng tụi chị.

Làm phù dâu khổ nhất ở khoản này, lúc khách khứa nhập tiệc linh đình, thì phù dâu không có thời gian trống để lót dạ, đến khi có thể ngồi xuống ăn cơm thì đồ ăn đã nguội cả.

Lúc hai chị em đứng cạnh nhau, có thể dễ dàng nhận ra những nét tương đồng của họ, nhưng cũng không giống hoàn toàn, Tô Quỳnh xinh đẹp hơn cô em nhiều. Cô em cầm tay chị, nũng nịu:

– Chị lúc nào cũng cưng em nhất!

– Chị thương em nhất là đúng rồi, nhưng sau này em sẽ tìm được một anh chàng còn cưng em hơn cả chị.

Tô Quỳnh quay lại, nói với Thanh Hoành:

– Tôi đã đặt phòng VIP trên tầng hai, chúng ta lên đó thôi.

Lúc này, Tô Tường mới nhận ra những vị khách mời của chị gái. Cô quay đầu lại, bỗng tròn xoe hai mắt:

– Anh... anh có phải là Cừ Thiệu không? Em từng đến nghe buổi nói chuyện của anh ở khoa Y của Đại học Heidelberg.

Nghe vậy, Thanh Hoành trầm trồ, thò tay ra nắm lấy tay anh, Tiểu Cừ Thiệu quá nổi tiếng, mới đóng giả cảnh sát Lưu Hạ chưa đầy một ngày đã bị em gái của đương sự lật tẩy. Cô vội liếc Tô Quỳnh, thấy cô ta thoáng sửng sốt, nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười chuyên nghiệp.

Cừ Thiệu chẳng vì thế mà hoang mang, anh lạnh lùng nhìn Tô Tường, nói:

– Em đến nghe tôi nói chuyện? Em có học khoa Y đâu.

Thanh Hoành cuống cuống huých khuỷu tay vào hông anh, ra hiệu cho anh ngậm miệng lại. Không cần nghĩ cũng biết những lời tiếp theo anh sẽ nói gì. Chắc chắn không nằm ngoài những câu kiểu như: “Em không học khoa Y mà đến nghe những buổi nói chuyện về chuyên môn thì chỉ lãng phí thời gian và công sức.”

Tô Tường tỏ ra bối rối:

– Vâng, em học khoa Văn, em đến Heidelberg thăm bạn, tình cờ nghe được buổi nói chuyện của anh.

Tô Quý khéo léo kết thúc cuộc nói chuyện:

– Thôi thôi, hôm nay em là phù dâu kia mà, cứ đứng nói chuyện mãi ở đây thế này cô dâu sẽ trách em đó. Tụi chị ở trên lầu hai, em rảnh lúc nào thì lên lúc ấy nhé.

Tô Tường gật đầu đồng ý.

Thanh Hoành đang định quay người bước đi, chợt nghe giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau:

– Tô Tường, đi đâu mà lâu thế...

Cô bất giác quay đầu lại, người đó mặc trang phục Dior Homme màu đen, đeo cà vạt kẻ sọc, măng sét thêu hình con ong nhỏ, chân dài, vai rộng, eo nhỏ, dáng cao, lưng thẳng tắp.

Tạ Doãn Luy từng đóng bộ y hệt thế này, nhưng bị cô chê không nể nang, rằng anh ta đi lại khốn khổ như bị người hoạn vậy. Còn người trước mặt cô lúc này, chẳng khác nào người mẫu nam chuyên nghiệp của hãng thời trang này vậy. Tô Tường quay đầu lại, tươi cười, nói:

– Thẩm Dật, hôm nay anh đẹp trai thật đấy! A, xin lỗi, đây là bạn học cũ của em, tên Thẩm Dật. Đây là chị gái Tô Quý của em, còn hai anh chị này...

– Không cần giới thiệu đâu.

Anh ta đến trước mặt Thanh Hoành, động tác nho nhã, lịch thiệp, khẽ cúi người, cầm thay phải của cô lên, hôn nhẹ vào mu bàn tay cô:

– Cô Chủ, không ngờ chúng ta có duyên đến thế.

Thanh Hoành cảm thấy bàn tay trái của mình đau ê ẩm trong tay Cử Thiệu. Cô có cảm giác mơ hồ rằng mình sắp gặp họa lớn.

Phòng VIP mà Tô Quý đặt chỗ có kiến trúc kiểu Ngẫu Hương Tạ(*). Tô Quý vào phòng, cởi áo khoác vắt lên cây treo quần áo, rồi quay lại ngồi xuống bên cạnh Thanh Hoành, mở thực đơn đưa cho cô:

* Kiểu phòng được xây trên mặt nước, xung quanh có cửa sổ, trái phải có hành lang, một bên là bờ một bên là mặt nước, phong cảnh hữu tình.

– Cô thích ăn gì cứ gọi thoải mái.

Thanh Hoành chọn bốn món không quá đắt, Tô Quý gọi thêm hai món nữa, rồi trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ:

– Thêm bốn suất cơm bào ngư, nhưng sẽ gọi sau.

Tô Quý mỉm cười, nói:

– Em gái tôi rất thích món cơm bào ngư hầm chân ngỗng ở đây. Tôi nghĩ lát nữa chắc nó sẽ đói meo.

Thanh Hoành nói:

– Cô ấy thật may mắn khi có một người chị như chị.

Trên du thuyền Đông Thái Bình Dương ấn tượng của Thanh Hoành về Tô Quý là một cô gái xinh đẹp mỹ miều, rất tự phụ về sắc đẹp của bản thân và tự tin rằng có thể sử dụng nó để đùa đám mây rầu. Thế nên, hình ảnh một người chị tận tâm, chu đáo, hết lòng yêu thương em gái của Tô Quý lúc này đã gây ấn tượng rất mạnh cho Thanh Hoành.

Tô Quý ngấm ngội một lát, nói:

– Chị em tôi nương tựa vào nhau từ nhỏ, chị cũng như mẹ, tôi chăm sóc con bé như chăm sóc con gái của mình. Tất nhiên, tiếc là tôi không thể có con.

Thanh Hoành không biết phải tiếp chuyện thế nào. Nhưng nếu phải chuyển đề tài, thì những chuyện mà cô có thể nghĩ ra được đều thuộc phạm trù cấm kỵ. Đúng lúc ấy, giọng Cử Thiệu vang lên:

– Cô Tô Tường là bạn học cũ của anh Thẩm Dật?

– Chắc vậy. Thực ra tôi cũng vừa mới hay, trước đó thì tôi cũng như các vị thôi, không biết gì cả.

Tô Quý nhấp một ngụm trà.

– Sao vậy? Chuyện đó cũng liên quan đến vụ án của anh sao, cảnh sát Tiêu?

Gương mặt của Cử Thiệu không hề biến sắc:

– Thật tốt quá, vì tôi định gặp cô xong sẽ đến tìm anh ta.

Tô Quý cười lạnh nhạt:

– Tôi thấy cảnh sát các anh thật thú vị, làm hỏng chuyến du lịch tốt đẹp của chúng tôi, bây giờ lại muốn điều tra những người may mắn sống sót. Không biết các anh muốn tìm hiểu điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

– Tôi cần sự hợp tác của cô. Tất nhiên, đổi lại, tôi sẽ giữ kín bí mật Ngô Y Thanh là người dùng mảnh thủy tinh gây sát thương cho cô. – Cửu Thiệu nhìn Tô Quý, giọng bình thản. – Nếu cô yêu cầu tôi đưa ra chứng cứ, tôi chỉ có thể nói chính mắt tôi trông thấy cảnh đó. Có một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hôm đó, trước khi đèn vụt tắt, vì quá mệt mỏi tôi đã nhắm mắt lại một lúc, nên đã sớm thích nghi với bóng tối, may mắn hơn là tôi đứng gần hai người. Thêm vào đó, gấu vấy của cô lại lấp lánh sáng, nên tôi thấy rất rõ ràng.

Thanh Hoành cảm thấy chỗ ngồi của mình thật tệ hại, kẹp giữa Tô Quý và Cửu Thiệu, hai luồng hỏa công đều bắn qua cô, có câu thật hay “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết”, cô khó tránh bị liên lụy. Cô lảng lảng dịch ghế lui về phía sau, nhưng lập tức bị Tô Quý giữ tay lại:

– Ngồi yên!

Giương mặt xinh đẹp của Tô Quý bỗng chốc trở nên dữ tợn, nhưng sau cùng, cô ta lại bật cười.

– ... Anh được lắm!

Cửu Thiệu vẫn tiếp tục, như thể không buồn để tâm đến con giận bưng bưng của Tô Quý:

– Mặc dù tôi không dám chắc về tình yêu cô dành cho Ngô Y Thanh, nhưng điều hiển nhiên là cô không muốn hủy hoại tiền đồ của anh ta.

– Tình yêu? – Tô Quý chậm rãi lặp lại hai tiếng ấy. – Người như anh cũng hiểu về tình yêu? Tôi lại cảm thấy Thẩm Dật hiểu biết về ý nghĩa của hai tiếng đó sâu sắc hơn anh.

Xin cô đừng, nước sông không phạm nước giếng, sao đột ngột lại lôi Thẩm Dật vào chuyện này? Thanh Hoành cảm thấy mình giống hệt nhân vật chính trong bức Tiếng thét của danh họa người Na Uy Edvard Munch, với gương mặt biến dạng méo mó vì gào thét giữa đồng hoang. Quả nhiên, ngay sau đó là giọng nói của Cửu Thiệu:

– Anh ta thấu hiểu hơn tôi cái gọi là sự thất bại trong tình yêu.

– Vậy sao? Thế nhưng tôi nghe Ngô Y Thanh kể lại, mối quan hệ của anh Thẩm và cô Cửu đây đã tiến một bước rất xa vào cái ngày họ dạt lên hòn đảo hoang ấy.

Thanh Hoành không chịu nổi nữa, cô đặt mạnh cốc trà xuống mặt bàn:

– Xin hai vị đừng lôi tôi vào cuộc chiến có được không? Tôi hoàn toàn vô tội.

Tô Quý gờ tay lên, cười nói:

– Thôi được, tôi đã làm liên lụy đến những người vô tội, tôi xin lỗi. Thưa anh Tiêu, anh là người đưa ra điều kiện, vậy tiếp theo đây tôi phải làm gì cho vừa ý anh?

– Tôi mong cô ghi lại một cách chi tiết nhất có thể toàn bộ sự việc diễn ra trong ba ngày ở trên tàu Đông Thái Bình Dương. Cô là người làm báo, tôi tin việc này không hề khó với cô.

– Chỉ thế thôi sao? – Tô Quý nhướn mày. – Đúng là một yêu cầu không quá khó. Tôi đồng ý.

Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn đồ ăn lên, Tô Quý lập tức lấy lại vẻ tươi cười, thân thiện, hòa nhã lúc đầu.

Họ đang ăn thì Tô Quý rút điện thoại, bấm một lát, rồi ngẩng lên bảo:

– Em gái Tô Tường của tôi sẽ lên đây bây giờ. Nó còn muốn xin chữ ký của anh nữa đó, anh Tiêu.

Thanh Hoành tin chắc sự việc không chỉ đơn giản như vậy. Quả nhiên, ít phút sau, Tô Tường mặc áo khoác bước vào, theo sau còn có Thẩm Dật. Trông thấy Cửu Thiệu vẫn còn ở đó, cô gái tỏ ra kinh ngạc và vui sướng:

– Anh Tiêu, hôm nay được gặp anh ở đây em vui quá. Anh bây giờ đang là bác sĩ phải không?

Bao nhiêu năm theo học chuyên ngành y khoa, rồi lấy bằng tiến sĩ, vậy mà cuối cùng Cửu Thiệu lại theo nghề pháp y, rồi cảnh sát điều tra, điều này thật kỳ lạ. Anh đã phải từ bỏ rất nhiều thứ.

– Không, tôi không theo nghề bác sĩ.

Tô Tường ngồi xuống bên trái anh, nói:

– Vậy thì đáng tiếc quá. Năm đó có rất nhiều người đến nghe anh nói chuyện.

Tô Quý đứng lên, đẩy Thẩm Dật:

– Ngồi đi chứ. Tiếc quá, cậu là bạn học của em gái tôi, nên tôi chỉ có thể làm chị của cậu.

Tô Tường cười, bảo:

– Chị đừng như vậy, Thẩm Dật rất ngoan, tuy anh ấy rất đẹp trai, nhưng chưa từng có bạn gái.

Thẩm Dật không ngần ngại ngồi vào chỗ vốn là của Tô Quý, cười, nói:

– Vì hai người trông không giống nhau, nên tôi mới không nhận ra.

Tô Tường bổ sung:

Đúng vậy. Lần trước Thẩm Dật đến thành phố Nam chơi, em định đưa anh ấy tới gặp chị, nhưng chị bận họp, nên mới không gặp được. Không ngờ hai người đã quen nhau từ trước.

Tô Quý gọi nhân viên phục vụ, yêu cầu món chính. Com bào ngư vừa được dọn lên, Tô Tường hoan hô sung sướng và bắt đầu ăn uống ngon miệng. Món com bào ngư này Thanh Hoành đã ăn rất nhiều lần đến phát ngán, vì thế cô không hề động đũa. Thẩm Dật rất chu đáo, quay sang hỏi:

– Nếu cô Chử không thích món này thì...

– Tôi no rồi, xin cứ tự nhiên.

Anh ta lột vỏ bằng mấy miếng com, rồi bỗng nhiên quay sang nhìn Thanh Hoành bằng ánh mắt đầy tình ý:

– Lần trước tôi có đề nghị cô làm người mẫu cho bức tranh của tôi, không biết cô nghĩ xong chưa?

Thanh Hoành cảm thấy sống lưng lạnh toát, lập tức đáp:

– Tôi nghĩ anh đã thấy cả rồi, không cần tôi phải nhắc lại chứ?

Thẩm Dật nhìn cô, cười thật tươi:

– Cô cứ nhắc lại cũng không sao, vì tôi không có ý định rút lui một cách dễ dàng như vậy. Sau lần chia tay ở đảo hoang, đêm nào tôi cũng mơ thấy cô.

– ... Nhưng tôi đã có bạn trai.

– Có rồi thì đã sao? Cho dù đã kết hôn cũng chưa chắc sẽ chung sống với nhau trọn đời trọn kiếp. – Thẩm Dật cười, nói: – Huống hồ hai người vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu. Nếu cô muốn tìm hiểu người khác cũng không có gì lạ.

Thanh Hoành cảm thấy mồ hôi vã ra sau lưng, lông tơ dựng đứng.

– Nhưng tôi cho rằng thủy chung là một đức tính tốt đẹp.

– Vậy thì cũng không sao, tôi sẵn lòng làm người đàn ông bí ẩn của cô. Có so sánh mới thấy sự khác biệt.

Thanh Hoành ôm trán đau khổ, điều cô sợ hãi nhất đã xảy ra. Hôm nay quả nhiên là ngày cô gặp đại nạn, cứ nhìn vẻ mặt lạnh lùng không nói không rằng của Cửu Thiệu từ nãy đến giờ là biết.

– Anh Thẩm đừng đùa nữa.

– Xin hãy gọi tên tôi. – Anh ta nghiêm túc nói. – Tôi không cho rằng mình đang đùa. Cô biết không, tôi có thể kể lại từng chi tiết dù là nhỏ nhất của mỗi lần gặp mặt của chúng ta... Tất nhiên, với những gì chúng ta có với nhau trên hòn đảo hoang ấy, tôi cảm thấy rất hối hận vì đã không yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Vừa ra khỏi khách sạn Xuyên Lục Địa, Thanh Hoành lập tức bao biện:

– Em xin thề, em và Thẩm Dật không hề có chuyện gì. Và lại, ngày đó có rất nhiều người trên đảo hoang, giữa chúng em không hề xảy ra chuyện gì.

Cửu Thiệu nhìn cô lạnh lùng:

– Thật không?

– Anh không tin lời em sao? Em không nghĩ mình mất uy tín đến vậy.

– Ngược lại thì có, anh tin em. – Giọng anh bình thản. – Anh tin những gì em nói đều là sự thật.

Thanh Hoành chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã nghe anh bồi thêm một câu:

– Nhưng có điều này rất lạ, em chưa bao giờ né tránh, thậm chí không buồn giải thích về chuyện giữa em và Tần Tấn, nhưng lại tỏ ra bối rối, lo lắng về chuyện với Thẩm Dật?

Thanh Hoành suyt nghẹn. Cô ngẫm nghĩ một hồi mới tìm được câu trả lời mà cô cho rằng khá an toàn:

– Là bởi vì em thấy anh đề bụng chuyện về anh ta nhiều hơn. Hoặc giả vì anh ta có khả năng cao là Ám Hoa chăng?

– Em thấy anh ta giống Ám Hoa?

Lại thế rồi! Anh lúc nào cũng xảo quyết như vậy, ném trả lại cô nguyên vẹn câu hỏi đầy tính thăm dò của cô. Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, đáp:

– Thực ra, lúc đầu em nghĩ khả năng cao Ám Hoa chính là anh ta, xét cả về tuổi tác hay những gì anh ta từng trải qua. Nhưng sau đó, em nhận ra những điểm tương chừng tương đồng giữa họ thực ra không chính xác. Và dường như ai đó đang cố tình lèo lái suy đoán của em đi theo hướng “Thẩm Dật chính là Ám Hoa”. Lý trí cho em biết anh ta không phải Ám Hoa.

Không ngờ Cửu Thiệu mỉm cười, nói:

– Trước đây em luôn dựa vào trực giác kia mà, sao bây giờ chuyển sang suy đoán dựa vào lý trí thế?

– Em học anh đấy. Sau khi loại bỏ tất cả những khả năng khác, và chỉ còn lại một kết quả thì dù kết quả ấy có kỳ quặc thế nào, nó vẫn là sự thật. Có phải có câu nói như vậy không?

Cửu Thiệu mỉm cười:

– Em đọc quá nhiều tiểu thuyết trinh thám rồi.

– Ý anh là gì?

– Trong thực tế cuộc sống, không tồn tại cái gọi là kết quả kỳ quặc. Kết quả chính xác sẽ luôn rõ ràng, minh bạch và đơn giản, chỉ cần em tìm ra được bằng chứng để chứng minh cho kết quả ấy.

Chẳng mấy chốc họ đã về đến khách sạn. Thanh Hoành cảm thấy cách phân bố khách sạn ở thành phố Nam này rất kỳ lạ, một vài khách sạn lớn nằm rất gần nhau, mùa du lịch thì không sao, nhưng đến mùa vắng khách, sự cạnh tranh giữa các khách sạn sẽ vô cùng khốc liệt.

Họ vừa vào khách sạn liền trông thấy một người đang ngồi chờ ở đại sảnh trong tư thế hết sức nghiêm trang. Phong thái của người đó hoàn toàn không ăn nhập với bầu không khí xung quanh. Những người khác đều chỉ mặc áo sơ mi hoặc áo phông, riêng ông ấy vẫn áo vest màu xám chín chu, chỉ có điều râu ria mọc lôm chôm và gương mặt nhuốm vẻ mệt mỏi.

Thanh Hoành huych người đi bên cạnh:

– Họ chưa trông thấy chúng ta đâu, bây giờ quay đầu bỏ chạy vẫn kịp chứ?

Cô không ngờ ông ấy đến nhanh như vậy, hành lý của họ vẫn nằm nguyên trong phòng khách sạn, trên người họ lúc này chỉ có độc chiếc ví tiền.

Cửu Thiệu siết mạnh tay cô, rồi buông ra, đi thẳng đến chỗ sofa trong đại sảnh khách sạn.

– Đội trưởng!

Hình Mẫn ngẩng đầu nhìn, nhưng không có bất cứ hành động gì, cũng không hạ bất cứ mệnh lệnh nào. Xung quanh có rất nhiều khách du lịch vừa xuống xe, nườm nượp kéo vào đại sảnh, không ai để ý đến tình trạng lạ lùng ở góc này.

Thanh Hoành mang theo tâm lý “đâm lao phải theo lao” tiến lại, chào:

– Đội trưởng!

Hình Mẫn quay ra nhìn cô, chỉ “ừ” khẽ một tiếng, chỉ vào chỗ ngồi đối diện, và bảo:

– Ngồi xuống nói chuyện.

Cửu Thiệu vẫn đứng yên không nhúc nhích, anh quan sát xung quanh:

– Chỉ bằng lên phòng trò chuyện.

Hình Mẫn không nói thêm câu nào, lập tức đứng lên. Ba người hòa vào dòng người, cùng bước vào thang máy. Cửu Thiệu ấn tầng tám, vẻ mặt lạnh lùng, gồ đá. Thanh Hoành có cảm giác một cơn sóng ngầm đang cuộn cuộn trào dâng giữa hai người, nhưng không biết nguyên do vì đâu. Hình Mẫn gặp Cửu Thiệu nhưng không thực thi phép công, bắt trời anh về hồi tội. Điều này cho thấy, tình hình đã thay đổi, nhưng theo chiều hướng tốt hay xấu thì còn chưa rõ.

Rất nhanh, thang máy vang lên một tiếng “tinh”, họ đi ra ngoài.

Cửu Thiệu mở cửa phòng, chờ họ vào hết mới đóng lại. Thanh Hoành cầm ấm siêu tốc đi đun nước. Hai người ngồi im một lúc, Hình Mẫn hắng giọng, lên tiếng trước:

– Từ ngày xảy ra vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương đến nay, tôi chưa được nghỉ ngày nào, cũng chưa về thăm nhà ngày nào. Tất cả đều “nhờ ơn” cậu.

Cửu Thiệu mỉm cười, nhưng không tiếp lời.

Thanh Hoành cắm điện vào ấm siêu tốc, rồi quay ra, ngồi xuống cạnh Cửu Thiệu.

Hình Mẫn liếc nhìn cô, hỏi một câu không hề liên quan:

– Hai người đang tìm hiểu nhau? Chuyện này bắt đầu từ khi nào?

– Từ sau vụ án cất rồi thi thể.

Thanh Hoành đáp.

Hình Mẫn bật cười:

– Thì ra tôi chính là người mai mối của cô cậu, khi nào tổ chức đám cưới nhớ mời tôi làm chủ hôn.

– Tất nhiên!

Cửu Thiệu đổi đề tài bằng một câu ngắn gọn:

– Vụ đó có tiến triển gì sao anh?

Hình Mẫn gạt đầu, rút di động trong túi, chỉnh âm lượng.

– Nói suông chỉ lãng phí thời gian, cậu nghe cái này thì sẽ hiểu.

Đoạn băng ghi âm ấy có rất nhiều tạp âm, sau khúc dạo đầu toàn những tiếng rè rè hỗn loạn thì bắt đầu có tiếng người nói: “Tôi là Âm Hoa, mục đích hành động lần này là dụ bằng được các cán bộ nòng cốt, đội quân tinh anh của phía cảnh sát lên du thuyền Đông Thái Bình Dương và tiêu diệt toàn bộ. Nhiệm vụ sắp hoàn thành. Mười phút nữa, kíp nổ đã gài sẵn trên con tàu sẽ được khởi động, đội điều tra và du khách sẽ biến mất hoàn toàn...”

Đoạn tiếp theo lại là những tạp âm rất khó nghe.

Thanh Hoành nhìn trộm Cửu Thiệu, anh vẫn ngồi thẳng, cơ mặt căng cứng, dường như anh đang cắn chặt răng, mỗi đường gân thó thịt dưới lớp áo sơ mi của anh như được nạp sẵn một nguồn sức mạnh kinh người, có thể phát đòn tấn công đối thủ bất cứ lúc nào.

Hình Mẫn tắt đoạn băng ghi âm, bỏ di động vào túi áo:

– Tôi sao lại đoạn băng này từ thiết bị ghi âm trên du thuyền. Nhân viên kỹ thuật chỉ khôi phục được bấy nhiêu, nhưng cũng khá rõ ràng.

Ông nhìn Cửu Thiệu, dường như rất hài lòng với biểu cảm của anh lúc này.

– Lần đầu thấy cậu tỏ ra như vậy, thiết nghĩ tôi không cần giải thích thêm nữa.

Chắc chắn cậu đã biết người đó là ai.

Ấm siêu tốc sôi sùng sục, Thanh Hoành đứng dậy đi pha trà. Thành phố Nam không sản xuất được loại trà nào ngon nổi tiếng, trong khách sạn chỉ có trà xanh đóng gói trong hộp nhỏ. Cô bóc hộp trà đất nhất, pha mời Hình Mẫn.

Hình Mẫn nhấp một ngụm, hỏi cô:

– Cô biết người trong đoạn băng ghi âm lúc này là ai không?

– Có quá nhiều tạp âm, tôi không nghe ra.

Hình Mẫn lại nói:

– Để tôi gợi ý nhé, tối hôm qua lệnh theo dõi Cửu Thiệu đã bị hủy bỏ. Kết quả điều tra mới có cách đây một tiếng, trước khi hai người về khách sạn.

Thanh Hoành bắt giác nhớ lại, tối hôm qua, họ ăn tối cùng nhau ngoài bờ biển, anh nổi hứng chơi đàn vĩ cầm tặng cô. Và đúng lúc anh chơi đến bản âm lý ma quỷ thì dây đàn bị đứt.

Cửu Thiệu cắt ngang về câu còn lại mà Hình Mẫn định nói (Thường ngày, tuy rất lạnh lùng nhưng anh luôn tỏ ra lịch sự, nhã nhặn, chưa bao giờ ngắt lời người khác như thế này):

– Anh đừng hỏi nữa, ở đây không phải Cục cảnh sát, không phải ai cũng có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của anh. Người trong đoạn băng ghi âm đó là cục trưởng Lăng.

Thanh Hoành bàng hoàng, nước nóng trong ấm trào ra tay, bàn tay cô tấy đỏ.

Cửu Thiệu lập tức đứng lên, kéo cô vào nhà vệ sinh xả nước lạnh.

Anh khẽ trách:

– Sao em bất cẩn thế?

Thanh Hoành ngẩng nhìn anh, cô thấy trong đôi mắt tinh anh, tuyệt đẹp của anh vẫn lên những tia máu. Ánh sáng màu vàng ấm của bóng đèn nhà vệ sinh cũng không thể xua đi vẻ hoang mang trên gương mặt anh.

Cô nhớ lại lần đầu cô gặp cục trưởng Lăng sau vụ nổ năm ấy, và câu nói cuối cùng ông nói với cô lúc ở trên tàu: “Chú sẽ cho cháu câu trả lời xứng đáng.” Cô vẫn không từ bỏ quan điểm của mình về ông:

– Em không tin cục trưởng Lăng là Ám Hoa.

– Anh cũng không tin. – Anh nói nhanh. – Nhưng lý do?

Căn phòng chìm trong im lặng, dường như chỉ có loài yêu tinh tà ác đang nhảy tung tung trước mặt họ, lung lạc niềm tin của họ bằng sự thôi thúc ma quái:

Hãy tin đi, tin đi, sự thật rành rành, chứng cứ rõ ràng, nào, hãy cùng nhau xuống địa ngục!

– Em không tin, theo như những gì em hiểu về cục trưởng Lăng, ừm, mặc dù thực ra em không hiểu nhiều về chú ấy... nhưng anh thử nghĩ xem, nếu Ám Hoa là cục trưởng Lăng, vậy kẻ nào đã gửi thư điện tử cho tất cả mọi người trong Cục cảnh sát? Nếu Ám Hoa muốn lợi dụng thân phận của cục trưởng Lăng để đánh lừa mọi người rằng hắn đã chết, thì vì sao hết lần này đến lần khác hắn đều xuất hiện đột ngột và nhắc nhở chúng ta về sự tồn tại của hắn?

Thanh Hoành cảm thấy mình đang rất bối rối và xúc động.

Một lúc sau, Cửu Thiệu khóa vòi nước, anh xoay người lại và bất ngờ ôm chặt lấy cô:

– Em nói đúng, cậu ấy không phải hắn.

Cái ôm rất ngắn ngủi, anh nhanh chóng cầm tay cô đi ra ngoài phòng khách. Lúc này tinh thần của anh trở nên thư thái hơn nhiều. Anh bình thản ngồi xuống ghế, đối diện với Hình Mẫn, hỏi:

– Tìm thấy hộp đen của tàu Đông Thái Bình Dương chưa anh?

Hình Mẫn tỏ ra khá bất ngờ trước biểu cảm của anh lúc này. Ông chăm chú quan sát anh một hồi, đáp:

– Vẫn chưa.

– Vậy hãy tiếp tục tìm kiếm, chúng ta sẽ có kết luận sau cùng khi tìm thấy chiếc hộp. Cho dù đoạn ghi âm này được ghi lại bởi bút ghi âm khác mã số của cục trưởng Lăng thì cũng chỉ có thể coi nó là chứng cứ gián tiếp.

Hình Mẫn tỏ ra rất bất ngờ:

– Chứng cứ gián tiếp? Cậu cho rằng như vậy vẫn chưa đủ?

– Nếu tôi nói tôi biết kẻ nào mới thực sự là Âm Hoa, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, chắc chắn anh sẽ không chấp nhận suy đoán của tôi, đúng không?

– Vậy thì hãy cùng chờ xem, tôi dùng cách của tôi, cậu theo cách của cậu, để xem ai là người tóm được Âm Hoa trước.

– Vâng.

Hình Mẫn đứng dậy, ra đến cửa, ông quay đầu lại, nói:

– Tuy tôi vẫn luôn đánh giá cao cậu, nhưng nhược điểm lớn nhất của cậu là sự tự tin thái quá, sớm muộn cũng có ngày cậu phải trả giá vì điều này.

Cửu Thiệu đáp lại:

– Tôi sẽ chia sẻ với anh mọi thông tin tôi thu thập được ở chỗ Tô Quý.

– À phải rồi, cảm ơn cậu mấy ngày qua đã để lại dấu vết giúp tôi đuổi theo và tìm được cậu.

Nói xong, Hình Mẫn mở cửa bước ra.

Thanh Hoành ngừng lại đoạn đối thoại sau cùng giữa Hình Mẫn và Cửu Thiệu.

Mỗi câu họ nói đều chứa đựng rất nhiều thông tin cơ mật. Cô cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, trằn trọc không yên, nhiều lần cô đã định leo lên giường của Cửu Thiệu, lay anh dậy.

Anh nói với Hình Mẫn: “Nếu tôi nói tôi biết kẻ nào mới thực sự là Âm Hoa, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, chắc chắn anh sẽ không chấp nhận suy đoán của tôi, đúng không?” Anh hầu như không bao giờ sử dụng những từ ngữ giả định “nếu như”. Vậy, khi nói câu đó phải chăng anh đã biết Âm Hoa là ai?

Điều này thật không thể chịu nổi, khi tâm trí cô vẫn rối như canh hẹ thì anh đã có kết luận của riêng mình.

Rất lâu sau cô mới nghe thấy tiếng cựa mình khe khẽ của anh. Không kìm chế nổi nữa, cô lẳng lặng trèo lên giường anh, khẽ hỏi:

– Anh chưa ngủ à?

Anh trả lời, giọng tỉnh bơ:

– Ngủ rồi.

– Ngủ rồi nhưng chưa say.

– ... Say rồi.

Thanh Hoành vòng tay ôm eo anh, thổi hơi vào tai anh:

– Đừng ngủ nữa, dậy nói chuyện với em đi.

– Đừng động vào người anh.

Giọng anh không hòa nhã chút nào.

Cô đã quen với việc bị anh từ chối, không cho đi theo rất nhiều lần, nên đã dần luyện cho mình “công phu chai mặt”.

– Thì em không động vào anh nữa, nhưng anh trò chuyện với em một lúc, được không?

Không chịu nổi sự đeo bám của cô, anh đành xoay người lại, đối mặt với cô:

– Em muốn hỏi gì thì hỏi đi, bé cưng hay tò mò!

Cô quyết định bắt đầu từ câu hỏi đơn giản nhất:

– Có thật anh đã nhìn thấy Ngô Y Thanh làm cho Tô Quý bị thương?

Những gì anh nói, về mặt logic hoàn toàn kín kẽ, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, lẽ nào anh thật sự đã nhắm

mất ngay trước lúc đèn tắt.

– Anh không thấy.

– Sao?

– Anh bảo anh không nhìn thấy, anh nói dối cô ấy.

– ... Được rồi.

Thanh Hoành bắt giác cảm thấy buồn thay cho Tô Quý, thật hổ danh người phụ nữ học cao hiểu sâu, giao thiệp rộng rãi, khôn ngoan khéo léo, chỉ một câu nói đã sập bẫy của Cửu Thiệu.

– Anh nói như thật ấy, thì ra chỉ là suy đoán?

– Anh chưa bao giờ suy đoán suông. – Cửu Thiệu đáp. – Em không nhận thấy vị trí của em, Thẩm Dật, Tô Quý và Ngô Y Thanh khi ấy vừa khéo sao? Nhưng nếu muốn gây sát thương cho Tô Quý, thì vị trí lý tưởng nhất tuyệt đối không phải của Thẩm Dật, huống hồ anh ta còn là người thuận tay trái. Trên gấu váy của Tô Quý có dấu vết của bột dạ quang, vì thế cô ta mới chẳng khác nào một vật phát sáng trong đêm. Những người có thể gây sát thương cô ta chỉ có thể là Thẩm Dật hoặc Ngô Y Thanh, mà Thẩm Dật đã được loại trừ, vậy thì chỉ còn người kia thôi.

– Câu hỏi thứ hai, Âm Hoa là ai?

Thanh Hoành rất bất ngờ khi thấy anh hoàn toàn im lặng.

Cô đành tiếp tục dò hỏi:

– Lúc nãy anh nói với đội trưởng: Nếu tôi nói tôi biết kẻ nào mới thực sự là Âm Hoa, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, ý nghĩa sâu xa của câu nói này là, từ lâu anh đã biết Âm Hoa là ai?

Anh trả lời dứt khoát:

– Rất khó để giải thích cho em hiểu. Thứ nhất, rất có thể suy đoán của anh là sai, nhưng sau khi nghe những gì anh nói em sẽ chú ý đến người đó, bất kể người đó làm gì em cũng sẽ nghĩ theo hướng xấu vì có sẵn định kiến. Thứ hai, đôi lúc không cho em biết là vì muốn bảo vệ em. Biết nhiều quá cũng không tốt.

Thanh Hoành vốn không trông đợi anh sẽ phơi bày gan ruột của mình ra với cô, tuy rằng cảm thấy hơi thất vọng cũng không lấy thế làm giận.

– Vậy còn chuyện về cục trưởng Lăng thì sao? Sau đây sự việc sẽ tiếp diễn thế nào?

Cô rất lo cho Lăng phu nhân và con gái của họ. Người chồng, người cha hy sinh vì nhiệm vụ nay bỗng trở thành tội phạm nguy hiểm số một. Khả năng này lớn đến đâu? Nhưng nếu Lăng Trác Viễn không phải Âm Hoa mà họ lại không tìm được bằng chứng để chứng minh, thì dù đã chết, ông vẫn phải gánh trên đầu tội danh này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến con gái ông.

– Dĩ nhiên, cậu ấy không phải Âm Hoa. – Cửu Thiệu trả lời rất nhanh. – Điều anh có thể khẳng định chắc chắn đó là, kế hoạch của Âm Hoa không phải hoàn toàn hoàn hảo. Hắn đã phạm sai lầm, vì thế hắn cố gắng để đoạn thu âm ấy không lọt vào tay cảnh sát.

Thanh Hoành vô cùng kinh ngạc, đúng như Cửu Thiệu nói, nếu kế hoạch của Âm Hoa hoàn hảo như mong muốn của hắn, thì cục trưởng Lăng lẽ ra phải là một trong số những người may mắn sống sót, và đoạn thu âm kia sẽ là bằng chứng khiến ông thân bại danh liệt.

– Nhưng còn điều này, nếu Âm Hoa muốn cục trưởng Lăng sống sót, mà đoạn thu âm của chú ấy lại được thực hiện dưới sự uy hiếp của hắn, có nghĩa là chú ấy đã nhìn thấy hắn. Lẽ nào hắn không sợ thân phận bị bại lộ?

– Không, hắn sẽ không để cậu ấy sống sót. Cậu ấy có thể sống sót sau vụ nổ, nhưng sau đó thì chết chìm hoặc chết theo một cách thức nào đó, hoặc cũng có thể tự sát vì cùng đường. Nhưng người ta sẽ tìm thấy chiếc bút ghi âm ấy trong hộp bảo hiểm hoặc ở một nơi nào đó. Đây có lẽ là kế hoạch lúc đầu của Âm Hoa. Nhưng kế hoạch của hắn đã mắc một sai lầm: cậu ấy chết trong vụ nổ.

Theo anh, đoạn băng trong hộp đen là vô cùng quan trọng. Và Âm Hoa biết rằng, một khi tìm được hộp đen ấy, thì đoạn ghi âm kia không còn giá trị gì nữa. Thế nên hắn mới gửi thư điện tử cho tất cả mọi người trong Cục cảnh sát để uy hiếp.

Vì không thể hoàn thành kế hoạch, nên hắn mới phơi bày kết quả ra trước mắt đối thủ, để trêu ngươi, chọc giận đối thủ.

Thanh Hoành bắt giác nói:

– Hắn là một thiên tài, nhưng cũng là một tên điên.

– Hắn chưa điên, hắn vẫn luôn tỉnh táo tận hưởng những thâm kịch mà hắn gây ra.

Cô tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy anh ngồi trên sofa cạnh cửa thông ra ban công. Cửa sổ mở một bên, rèm cửa màu trắng vờn bay sau lưng anh. Anh

mặc sơ mi trắng, tay áo xắn cao, tay chống cằm, trầm tư suy nghĩ. Trông anh thật thanh lịch, điển trai.

Cô ngấm anh một hồi mới lên tiếng:

– Anh thức cả đêm à?

Anh quay lại, mỉm cười trong nắng mai:

– Anh ngủ được một giấc rất ngon.

Cô ngồi yên lặng, cảm thấy khoảnh khắc này mới êm đềm, bình yên làm sao. Thực ra, cô không hề ham thích cuộc sống xa hoa đủ đầy, cô chỉ cần mỗi sáng thức giấc nhìn thấy người mình yêu ở bên cạnh, như thế đã là một viễn cảnh hạnh phúc viên mãn rồi.

Lúc sau, tiếng chuông cửa đã phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh của họ.

Cửu Thiệu đứng lên ra mở cửa, anh nói câu gì đó mà vì cô ở gian trong nên nghe không rõ, cũng không chú tâm lắng nghe. Hồi ở trên tàu Đông Thái Bình Dương, cô lang thang khắp nơi nghe ngóng người này người kia chuyện phiếm, lại đồng tai nghe lén cục trưởng Lăng và Hình Mẫn nói chuyện, khi ấy cô có cảm giác mình sắp trở thành cái máy nghe lén chuyên nghiệp.

Cửu Thiệu đóng cửa, bụng khay đồ ăn vào:

– Coi như đây là bữa sáng.

Nghe anh nói vậy cô mới nhớ, cầm đồng hồ lên xem, đã hơn mười một giờ. Cửu Thiệu xếp đồ ăn ra bàn, rồi quay lại nói:

– Sáng sớm Tô Quý gọi điện báo, ba giờ chiều nay sẽ cử Ngô Y Thanh đến đón chúng ta.

– Phải phiền trợ lý Ngô tiếng tăm lẫy lừng của nhà cô ấy đến rước chúng ta ư? Nghe mà thấy run sợ trong lòng.

– Em biết chuyến đi này là một màn tiệc Hồng Môn là được rồi.

– Cửu Thiệu nhìn cô đầy ý tứ:

– Không dậy nổi à? Cần anh giúp một tay không?

Thanh Hoành túm quần áo, đi vào nhà tắm. Lúc cô bước ra, anh thấy cô đã mặc xong chiếc váy liền thân và trang điểm đầu vào đầy. Cô xé ni lông bọc khay đồ ăn và chun mũi:

– Anh nhìn em xem có xinh đẹp hơn Tô Quý không?

Cô thề rằng chỉ cần anh nói một tiếng “không”, cô sẽ lấy đĩa đập anh.

Anh trả lời ngay lập tức:

– Người anh yêu đương nhiên là xinh đẹp nhất rồi, còn phải hỏi?

Ăn xong, anh mượn di động của Thanh Hoành, gọi cho Hình Mẫn, báo cáo về cuộc hẹn với Tô Quý. Hình Mẫn đồng ý, nhân tiện trao đổi với anh thông tin:

– Vẫn chưa tìm thấy hộp đen.

– Sẽ tìm được thôi, cần thêm chút thời gian nữa.

Anh tắt máy, trả di động cho cô:

– Em muốn nói gì thì nói đi.

Cô cắt miếng Lạp Xưởng kiểu Đức bày trên đĩa thành mười hai miếng, cắt xong mới áp ứng nói:

– Thực ra, em vẫn luôn canh cánh trong lòng điều này, nhưng lại thấy suy nghĩ của mình thật điên rồ. Chúng ta từng thống nhất quan điểm rằng, Âm Hoa nằm trong số những người may mắn sống sót. Nếu vậy... ngoài Thẩm Dật, Tô Quý và những người khác, đội trưởng cũng nằm trong số đó...

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Cửu Thiệu đến cơ sở chăm sóc khách hàng của công ty mạng di động gần khách sạn làm thủ tục lấy lại thẻ sim khi trước của anh. Xong xuôi, anh bật máy, hàng tràng dài tín hiệu thông báo ồ ạt vang lên, di động của anh suýt nữa sập nguồn.

Đúng lúc Ngô Y Thanh cũng vừa đến, anh ta ngồi ở ghế phụ, bên cạnh còn có tài xế. Anh ta mở cửa kính xe:

– Anh chị làm xong thủ tục trả phòng chưa? Mời lên xe.

Cửu Thiệu ngồi vào ghế sau, bắt đầu công cuộc xóa tin nhắn.

Thanh Hoành đành vào vai “ban đối ngoại”:

– Chị Tô đột nhiên mời chúng tôi đến nhà có lý do gì đặc biệt vậy?

– Đó không phải nhà cô ấy, mà là một biệt thự ven biển cô ấy mua để tiếp khách. - Ngô Y Thanh nhìn Thanh Hoành qua gương chiếu hậu, nói tiếp: – Cô ấy có kế hoạch riêng của mình. Thực ra cô ấy không chỉ mời hai anh chị, còn có ba người bạn khác của cô ấy.

Thanh Hoành lần la hỏi thêm dăm ba câu nữa, và nắm được một số thông tin về Ngô Y Thanh. Không ngờ anh ta tốt nghiệp là một kỹ sư lại đi làm về truyền thông báo giấy, hoàn toàn không đúng chuyên môn. Mặc dù anh ta rất cần cù, nỗ lực trong công việc, nhưng khả năng nắm bắt và tài ăn nói thì thua xa “con nhà nòi” như Thanh Hoành.

Cô đã thu thập được hết những thông tin mà anh ta cố tình vòng vo che giấu, thực ra, Tô Quý chỉ định mời ba người bạn của cô ta. Hai trong số họ là bạn làm ăn. Vì lo lắng cuộc đàm phán không suôn sẻ, giữa chừng xảy ra điều gì bất trắc, làm hỏng bầu không khí vui vẻ, nên mới kéo Cửu Thiệu vào. Dù sao anh cũng là cảnh sát, những người kia ít nhiều sẽ phải nể mặt anh.

Cô ta thật ghê gớm, quyết không chịu thua thiệt.

Cửu Thiệu sớm đoán ra điều này, nên anh chỉ im lặng tập trung xóa tin nhắn. Mẹ anh chỉ gửi một tin duy nhất, ngoài ra không có bất cứ cuộc gọi nhờ nào của bà. Tin nhắn rất ngắn gọn: “Mẹ đã gặp cô gái ấy, con bé rất ngọt ngào, đúng kiểu mẹ thích. Con không được bắt nạt con bé đâu đấy, nếu trái lời, chờ con về nhà mẹ sẽ xử lý con.”

Khỏe môi Cửu Thiệu khẽ rung lên, anh xóa luôn tin nhắn này. Anh thoáng ngơ ngẩn khi đọc tin nhắn tiếp theo, sau đó anh xoay màn hình về phía Thanh Hoành, mỉm cười, nói:

– Đề nghị em giải thích hàm ý sâu xa của tin nhắn này.

Vừa liếc thấy tin nhắn của mình, Thanh Hoành tái mặt. Lúc đó vì nghĩ rằng anh không còn hy vọng sống, cô mới gửi tin nhắn đầy ai oán cho anh: “Em thua rồi, bao giờ anh quay về?”, những ngày qua bận rộn bỏ trốn, bận rộn điều tra, cô gần như đã quên hẳn chuyện này.

Cửu Thiệu rút di động về, bảo:

– Anh sẽ giữ lại tin nhắn này.

– Anh giữ lại làm gì?

– Đề lúc nào thấy tẻ nhạt thì lôi ra đọc.

Thanh Hoành quay mặt sang phía cửa xe:

– Anh thật tẻ nhạt!

Một tiếng sau họ mới đến biệt thự ven biển của Tô Quý. Ngô Y Thanh mở cốp, xách túi hành lý, dặn dò tài xế vài câu, sau đó tài xế lái xe đi.

Có một chiếc xe thể thao màu đỏ sẫm, rất bắt mắt đỗ trong gara, rất hợp với phong cách của Tô Quý.

Ngô Y Thanh đi trước dẫn đường:

– Anh chị đi cẩn thận, sau khúc cua này vẫn còn một đoạn cầu thang nữa, rất dễ ngã.

Đến trước một cánh cửa, anh ta đang định rút chìa khóa thì thấy cửa đã hé sẵn. Tô Quý đứng đó tự bao giờ, cười tươi như hoa:

– Các vị vất vả quá!

Cô ta đưa họ lên phòng nghỉ dành cho khách ở tầng hai, và hỏi:

– Vẫn còn sớm, hay là tôi dẫn hai người đi dạo một vòng quanh đây?

Cửu Thiệu nhìn cô ta:

– Tôi có lời cảnh báo này, không biết cô Tô có muốn nghe không?

– Anh cứ nói.

– Cô nên gọi điện hủy cuộc hẹn hôm nay, vẫn còn kịp đấy.

Tô Quý ngạc nhiên hết sức:

– Vì sao?

– Nghe lên chuyện đời tư của người khác, chẳng khác gì loài ma cà rồng rình rập để hút máu người. Từ cổ chí kim, kết cục của loại người này thường không có hậu.

Tô Quý như bất thành linh bị một cái tát trời giáng, lông mày dựng đứng, như sắp nổi trận lôi đình. Nhưng cô ta kìm chế rất giỏi, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng cười:

– Cảm ơn đã nhắc nhở. Nhưng thực tế sẽ chứng minh, việc làm này của anh hoàn toàn không cần thiết.

Thanh Hoành nhìn theo bóng Tô Quý xa dần, buột miệng nói:

– Nếu anh đứng thứ hai trong bảng xếp hạng “Những người dễ làm phật lòng người khác nhất” thì không ai dám đứng thứ nhất.

Hồi mới quen, cô đã thấy anh là người không biết nể nang ai khi nói chuyện. Và hôm nay được mở rộng tầm mắt hơn nữa.

Cửu Thiệu dừng dừng đáp lại:

– Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng, tiếc là không phải ai cũng muốn nghe sự thật.

Thanh Hoành nhún vai:

– Thôi được, cứ cho những gì anh nói đều là sự thật, vậy rốt cuộc anh muốn ám chỉ điều gì? Rằng nếu cô ta tiếp tục công việc đang làm thì sẽ bị ám sát, hay cô ta sẽ bị mưu sát trong buổi tiệc thiết đãi bạn bè tối nay? Anh không cảm thấy suy nghĩ của anh nói ra sẽ khiến người ta sồn da gà sao? Nếu đổi lại là em, em cũng không tin.

Chiều muộn hôm ấy, ba người bạn của Tô Quý mới đến, họ đều là những nhân vật có máu mặt ở thành phố Nam. Hai trong số họ rất nổi tiếng trong ngành truyền thông, cũng là bạn làm ăn của Tô Quý, người còn lại là một phụ nữ, làm cán bộ nghiên cứu phát triển dược phẩm.

Ăn tối xong, họ vào bàn chơi bài chéo cánh. Thanh Hoành gấp vận son, vừa nhặt được quân bài đầu tiên đã cố diễn vẻ mặt lạnh lùng, vì sợ lộ. Cửu Thiệu ngồi bên, thấy vẻ mặt khác lạ của cô thì ghé lại nhìn, rồi “hừ” một tiếng rất khé.

Thanh Hoành quay sang hỏi:

– Thế nào, không tôi đây chứ?

Cửu Thiệu điềm tĩnh hơn cô rất nhiều, anh miễn cưỡng đáp:

– Cũng tạm tạm.

Chơi cặp với Thanh Hoành là người hoạt động trong ngành truyền thông, tên La Lệnh. Quan sát cách nhặt bài, xáo bài thì biết ngay anh ta là một cao thủ. Nghe họ nói chuyện với nhau, anh ta cười, bảo:

– Bài không đẹp cũng không sao, đôi lúc phải dựa vào trình độ chứ không phải vận may... Và tất nhiên, vẫn còn tôi chống đỡ.

Tô Quý cầm bài trên tay nhưng có vẻ thiếu tập trung, cô ta đang bật cười cười nói nói với người đàn ông tên Lâu Triệt ngồi bên cạnh.

Người duy nhất chơi bài nghiêm túc có lẽ chỉ có cô chuyên gia nghiên cứu phát triển dược phẩm Lục Mẫn Chi, chuyên tâm vào ván bài, xuất quân rất chắc tay.

Bài của Thanh Hoành rất đẹp, ván bài bắt đầu chưa bao lâu cô đã thắng. Lâu Triệt định ghi điểm vào tờ giấy, thấy cô hạ bài liền xuyết xoa. Tô Quý vuốt tóc mai, cười, bảo:

– Tôi thấy số cô rất son.

Thanh Hoành cũng cảm thấy từ nhỏ đến lớn cô luôn gặp vận may. Ví dụ trước mỗi kỳ thi, mặc dù không ôn bài chăm chỉ nhưng điểm số của cô vẫn khá cao. Hay như, cô chưa bao giờ có ý định theo đuổi “mỹ nam” số một của Sở cảnh sát, nhưng Tiêu Cửu Thiệu lại chủ động “xin chết”.

Sau vài ván, cô giành điểm cao nhất, trong khi những người khác chỉ bình thường. Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn mọi người sẽ cảm thấy ngán ngẩm, nên cô chủ động đề nghị nhường chỗ cho Lâu Triệt.

Cũng giống những người làm trong ngành truyền thông khác, Lâu Triệt ăn mặc rất thời trang, khéo ăn khéo nói, vừa nghe cô đề nghị liền cười, bảo:

– Hay cô nhường cơ hội cho anh Tiêu đi, lát nữa tôi vào sau cũng được.

Tô Quý đưa tay lên bóp trán, lặng thinh không nói. Thanh Hoành trầm nghĩ, chắc cô ấy cũng suy nghĩ giống mình. Mọi hoạt động có sự tham gia của Cửu Cửu Thiều đều sẽ mất đi sự thú vị của nó, đặc biệt là “công cuộc” cờ bạc này.

Anh sẽ vừa chơi vừa tính ra từng cây bài trên tay đối thủ. Cửu Thiều cười, bảo:

– Thôi khỏi, tôi mà vào chơi thì ván bài sẽ hết thú vị.

Anh nói vậy càng khiến La Lệnh nổi hứng, nằng nặc đòi anh vào chơi.

Thanh Hoành nhường chỗ, ngồi sang bên xem họ xáo bài, nhặt bài, lại nhìn lá bài trên tay Cửu Thiều, cô cảm thấy mình sắp bị nội thương đến nơi vì phải cố nín nhịn. Cửu Thiều nghiêng đầu nhìn cô, khoe môi khẽ nhếch lên, như thể muốn nói: “Giờ thì em biết rồi chứ.” Cô thầm cảm ơn ông trời vì hôm nay cô không phải ngồi chơi bài với anh, nếu không chắc chắn sẽ thua không còn một cắc. Anh chơi hết ba ván thì đứng lên, viện cớ ra ngoài đi dạo, mọi người đồng lòng nhất trí không giữ anh lại.

Thấy anh đứng ngoài cửa một lúc lâu không quay vào, Thanh Hoành cũng viện cớ ra theo. Tô Quý trên:

– Cô thật là, người ta mới đi có mấy phút đã không chịu được rồi.

Thanh Hoành cười đáp lại:

– Một ngày không gặp tựa ba thu, năm phút không gặp cũng dài như hai, ba ngày vậy.

La Lệnh cười, hùa theo:

– Sến sẩm quá nhỉ!

Cô ra đến cửa, thấy anh đứng ngoài hành lang, bóng lưng anh thẳng tắp, trên tay là điếu thuốc lá, tàn thuốc lấp lóe trong bóng đêm. Cô bước lại, ngạc nhiên nói:

– Thì ra anh cũng hút thuốc, sao trước đây em không thấy anh hút bao giờ.

Cửu Thiều rít một hơi, và ho sặc sụa.

– Anh không hút, chỉ muốn đẩy tinh thần lên chút thôi.

Còn cả nửa điếu nhưng anh thẳng tay dập tắt, ném vào thùng rác bên cạnh.

– Em sao thế, không thích chơi bài nữa à?

Thanh Hoành tì tay vào lan can, khẽ đáp:

– Em không thích chơi bài chéo cánh, gần đây em thích quan sát não bộ của anh và học hỏi cách tư duy của anh hơn.

Anh quay người lại, nhìn cô một hồi, đột nhiên hỏi:

– Bây giờ muốn xem không?

– Muốn.

– Thị lực của em trong bóng tối thế nào?

– Điều này có liên quan đến những gì em vừa nói sao?

– Em nhìn ra đằng kia, dưới cột đèn thứ sáu có một chiếc xe hơi bị chết máy.

Thanh Hoành nhìn theo hướng anh chỉ, trong bóng tối mờ nhòe, cô thấy đúng là có một chiếc xe dừng ở đó, lát sau người trong xe bước ra, đi đi lại lại.

– Em thấy rồi, sao nữa?

Cửu Thiều không đáp. Một lúc sau, bóng người ở đằng xa kia bắt đầu di chuyển về phía họ. Lúc bóng người đến gần cô mới nhận ra, có ba người chứ

không phải chỉ một. Người đi đầu là Tô Tường, theo sau cô là Thẩm Dật và Hình Mẫn.

Thanh Hoành quay sang nhìn Cửu Thiệu, anh tỏ ra hết sức bình tĩnh, còn cô thì cảm thấy lạ lùng khó tả.

Tô Tường chạy lại, hớn hờ gọi chị gái ra đón. Cô ta nhảy lên bậc thềm, trông thấy Cửu Thiệu thì thoáng ngỡ ngàng, sau đó lập tức im bật, chỉ khẽ hỏi:

– Anh cũng ở đây sao?

Thanh Hoành bỗng thấy tội cho Tô Tường. Phàm là người tinh mắt đều nhận ra Tô Tường thích Cửu Thiệu, nhưng cô gái này thậm chí còn không biết cách bắt chuyện. Cô hỏi một người đang đứng trước mặt mình: “Anh cũng ở đây sao?” sẽ chỉ khiến người ta coi thường cô là kẻ đầu óc bả đậu. Quả nhiên, Cửu Thiệu chỉ lịch sự gật đầu chào, ánh mắt anh lướt qua cô ta, và dừng lại trên người Hình Mẫn.

Hình Mẫn bước lên thềm, rút khăn ướt ra lau mồ hôi. Mùi hương tỏa ra từ chiếc khăn ướt khiến Thanh Hoành hắt xì hơi.

Tô Tường cười bảo:

– Em và Thẩm Dật đi chơi dọc đường thì xe bị thùng sấm, may gặp được chú Mẫn nên mới nhờ chú ấy đưa về đây.

Thanh Hoành bị chấn động mạnh khi nghe Tô Tường gọi “chú Mẫn”. Bấy lâu nay cô vẫn học theo mấy người trong đội điều tra gọi phu nhân của Hình Mẫn là chị dâu. Nhưng Tô Tường lại gọi là chú Mẫn, lẽ nào muốn cô già hơn cô ấy một bậc? Lại nữa, thành phố Nam vốn nổi tiếng cả nước về chất lượng đường sá, sao họ lại thùng sấm xe giữa đường như vậy? Ai mà biết vụ này có phải do “chú Mẫn” kia gây ra hay không?

Hình Mẫn tỏ ra là một người chú mẫu mực, tươi cười thân thiện:

– Tiện đường thôi mà, không còn việc gì nữa, tôi về đây.

Tô Tường vội ngăn ông lại:

– Trời tối như thế, xe chú lại hỏng, nếu đi bộ phải mất một tiếng mới đến điểm dừng xe buýt, mà giờ này chuyến xe cuối cùng cũng chạy mất rồi. Chú nghỉ tạm ở đây đêm nay đi.

Tô Tường vừa dứt lời, Tô Quý đã xuất hiện ở cửa, vừa trông thấy họ, gương mặt cô lộ vẻ khó hiểu:

– Cảnh sát Hình, trùng hợp quá! Chỉ bằng anh cứ nghỉ tạm ở đây đêm nay, chúng tôi vẫn còn nhiều phòng trống, nhân tiện trò chuyện giao lưu với đồng nghiệp của anh.

– Đồng nghiệp?

Tô Tường thắc mắc.

Tô Quý âu yếm quàng vai em gái:

– Vào trong rồi nói tiếp.

Bốn người đứng ngoài cửa mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không ai nói với ai lời nào.

Thẩm Dật là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng đó, anh ta mỉm cười, nói:

– Lúc ở trên du thuyền, tôi đã thấy ông Hình Mẫn rất ra dáng một cảnh sát, không ngờ anh Tiêu đây cũng là đồng nghiệp của ông. Thứ lỗi cho tôi thiên cặn, bấy lâu nay không nhận ra, tôi cứ nghĩ anh chỉ là nhân viên phục vụ.

Anh ta cố tình nhấn mạnh hai tiếng “phục vụ”. Nhưng Cửu Thiệu không trúng kế khiêu khích, trái lại, anh khẽ nhếch môi cười, rồi anh hơi cúi xuống, thân mật cọ mũi vào mái tóc của Thanh Hoành.

– Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm khá cao, vào nhà đi kéo ôm.

Thanh Hoành nổi cả da gà, nhưng anh đã kéo cô đi.

– Anh và đội trưởng định tranh giải Oscar năm sau đây à?

– Em cho rằng anh đang diễn kịch?

Cô gật đầu:

– Rất giống.

– Là tình cảm ào ạt dâng trào đó.

Tô Quý giới thiệu mọi người làm quen với nhau.

Vào lúc đó, người giúp việc theo giờ bùng đồ điểm tâm lên mời khách. Họ bắt đầu phân tán mỗi người một nơi, người ngồi trong phòng khách, người ngồi trong phòng chơi bài. Hai phòng vốn là hai không gian hoàn toàn khác nhau, nhưng khi thuê thiết kế và sửa sang lại căn nhà, Tô Quý đã cho người đập bỏ bức tường ngăn giữa hai phòng.

Gần mười một rưỡi đêm thì Lục Mẫn Chi bắt đầu thấy buồn ngủ, và là người đầu tiên đứng lên định về phòng.

Tô Quý đột nhiên nói:

– Tôi vốn định tổ chức một bữa tiệc thiết đãi quý vị ở đây, nhưng sau đó lại nghĩ, một bữa tiệc thì nhàm chán quá. Hôm nay cơ duyên đã đưa hai vị cảnh sát đến với chúng ta, chỉ bằng chúng ta bày trò đổi gió nhẹ. Tôi đang nắm giữ một số bí mật riêng tư của các vị, vị nào đoán ra bí mật của người khác trước tiên, tôi sẽ thưởng bằng cách giữ kín bí mật cho người đó.

Thanh Hoành thấy Lục Mẫn Chi bị vấp trên cầu thang, có vẻ mất cá chân vừa bị một cú đau điếng. Trong khi La Lệnh và Lâu Triệt vẫn tươi cười ngồi đó, không hề tỏ ra khó chịu, bất mãn.

– Tất nhiên, để cho công bằng và để cho những người đến sau không cảm thấy bớt phần kịch tính và thú vị, thật may mắn là trước đó tôi đã tiến hành một vài cuộc điều tra nho nhỏ và nắm được một số bí mật của tất cả các vị ở đây.

Tô Quý đặt ngón tay sơn màu đỏ lên bờ môi, trông cô mê hoặc và tàn nhẫn giống hệt vị thần mặt người mình sư tử trong thần thoại Hy Lạp lúc đưa ra câu đố thần bí.

– Xin các vị đừng lo, chỉ là trò chơi thôi, cứ tuân thủ đúng quy tắc là được.

Cô ta kết thúc lời tuyên bố vào đúng mười một giờ ba mươi phút, chiếc đồng hồ treo tường kiểu cổ trong phòng khách đổ một hồi chuông, như thông báo mở màn trò chơi này vậy.

Thanh Hoành cảm thấy mình hoàn toàn vô tư, trong sáng, ngoài vụ nổ năm xưa, cô không có bất cứ bí mật nào cần giấu giếm. Và trong vụ nổ đó, cô là người bị hại, vì thế cũng không tồn tại bí mật đáng ngại nào. Nhưng liệu những người có mặt ở đây hôm nay có như cô, không có điều gì phải thẹn với lòng hay không?

Chợt Hình Mẫn hỏi:

– Ý cô Tô là, cô biết cả bí mật của tôi?

– Tất nhiên.

– Tô Quý mỉm cười là lời.

– Không chỉ có anh Hình, mà còn cả anh, anh, và anh nữa, tôi đều có thông tin liên quan. Trong số các vị, thậm chí còn có cả tội phạm giết người.

Thế nào, các vị thấy trò chơi của chúng ta bắt đầu trở nên thú vị rồi đúng không?

Thanh Hoành đứng ngoài cửa phòng, bên cạnh cô là phòng của Lục Mẫn Chi, cô ấy vừa vào phòng liền chốt hai lần cửa.

Cô không thể không thừa nhận trò chơi của Tô Quý có sức hấp dẫn rất mạnh, rõ ràng cô không hề muốn tham gia trò chơi này, nhưng lại có cảm giác mình đang trong trò chơi đó. Cô tự thấy không thẹn với lòng và nghi ngờ những người còn lại, phải chăng họ cũng đang nghi ngờ cô?

Cô đóng cửa, ngẫm nghĩ một lát, bắt chước Lục Mẫn Chi, chốt cả hai cửa.

Cô để tay dưới gối, nằm yên suy nghĩ, Tô Quý biết cả bí mật của Hình Mẫn ư?

Nhưng rốt cuộc đó là bí mật gì? Tô Quý vốn chỉ định mời cô, Cửu Thiệu, La Lệnh, Lâu Triệt và Lục Mẫn Chi, vậy nếu giữa chừng không có mấy người kia tham dự, liệu cô ta có bày ra trò chơi này không? Còn nữa, bí mật của Cửu Thiệu mà cô ta nắm giữ là gì?

Ngay từ đầu cô đã kiên quyết loại bỏ khả năng Cửu Thiệu là Âm Hoa, phải chăng vì thâm tâm cô không chắc chắn nên phải ép mình tin như vậy? Trực giác mách bảo cô Cửu Thiệu không phải Âm Hoa, nhưng nếu phân tích một cách lý trí thì không phải không có khả năng này. Cửu Thiệu từng dùng nickname Arthur để trao đổi với cô, anh có thói quen sử dụng địa chỉ IP trung gian, thật trùng hợp Âm Hoa cũng có thói quen này. Vào đúng ngày anh được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện gần cảng biển, cô đã nhận được thư nặc danh của Âm Hoa. Sự việc này phải chăng không hoàn toàn trùng hợp ngẫu nhiên?

Thanh Hoành trở mình, kéo gối úp lên mặt, cô luôn luôn nhắc nhở và cảnh báo bản thân không được có những suy nghĩ tương tự. Nếu đã quyết định tin tưởng Cửu Thiệu, cô không nên đặt giả thuyết như vậy.

Bức màn đã bắt đầu được vén lên.

Thanh Hoành dậy sớm, mon men xuống tầng một thì gặp La Lệnh vừa chạy bộ về. Anh ta vắt mảnh khăn trên cổ, tươi cười chào cô:

– Chào cô.

– Chào anh!

Bước lên cầu thang được mấy bước, bỗng La Lệnh quay lại:

– Nếu cô không vội thì nên đợi thêm mười phút nữa.

Thanh Hoành ngạc nhiên:

– Tại sao?

La Lệnh chỉ nhún vai, rồi chạy nhanh lên lầu.

Thanh Hoành do dự một lát, quyết định đi ra cửa, cô bắt gặp một cặp trai gái đang đứng trò chuyện dưới giàn nho cuối dãy hành lang, đó là Cửu Thiệu và Tô Quý. Ma xui quỷ khiến thế nào, Thanh Hoành liền nhón chân đến gần để nghe lỏm cuộc nói chuyện của họ. Cô cảm thấy từ sau sự kiện tàu Đồng Thái Bình Dương, cô đã sắp trở thành cái máy nghe trộm chuyên nghiệp.

– ... Cô nên dừng lại thì hơn.

– Vì sao? Hay là anh sợ rồi?

– Tô Quý cười cợt.

– Tôi sẽ không dừng lại. Tôi đang rất vui và còn muốn vui nữa.

– Bởi vì có... nên sẽ càng nguy hiểm. Tôi mong cô suy nghĩ thấu đáo.

Giọng Cửu Thiệu vừa nhỏ vừa trầm, cô đóng tai cũng không nghe rõ mấy từ còn thiếu. Nói xong câu đó, Cửu Thiệu liền quay người đi về đầu này của dãy hành lang. Anh không tỏ ra bất ngờ khi thấy cô, anh đưa tay lên, dịu dàng vuốt tóc cô:

– Rốt cuộc cũng chịu dậy.

– Mới có chín giờ, không muộn lắm.

Vừa dứt lời cô thấy Hình Mẫn từ xa chạy lại, mồ hôi ướt đầm áo phong màu xám nhạt, chiếc áo bông chốc biến thành màu tro xám. Ông nhìn họ bằng ánh mắt “kiểm duyệt”, rồi vẫy tay gọi:

– Luyện tập thể lực cũng rất quan trọng. Tiểu Hoành, lười luyện tập như cô nếu chẳng may ra đường gặp kẻ cướp, đừng hòng đuổi bắt được chúng.

Thanh Hoành đáp:

– ... Tôi sẽ báo cảnh sát.

Hình Mẫn lắc đầu, đi lướt qua cô.

Khi chỉ còn hai người, Thanh Hoành bước lên một bước, hỏi:

– Anh đang nói chuyện với Tô Quý? Thật quý hóa, cô ấy không lấy thứ gì nện vào đầu anh à?

– Đây là lần cảnh báo thứ hai của anh, nhưng có vẻ cô ta chẳng hề bận tâm.

Anh dừng dừng:

– Anh nghĩ Âm Hoa đang ở gần đây, cô ta làm vậy rất nguy hiểm.

Âm Hoa là loài dơi hút máu người ẩn nấp trong bóng tối, chỉ chờ có dịp là lao ra hút lấy thứ mà nó thèm khát nhất.

Thanh Hoành định nói thì nghe “xoẹt” một tiếng, rèm cửa sổ trên tầng hai được kéo sang bên, cô ngẩng lên, thấy Thẩm Dật nhô cả người ra ngoài, tì tay vào thành cửa sổ, cúi xuống nhìn cô, mỉm cười:

– Chào bé cưng!

Cửu Thiệu “hừ” lạnh, quay đi chỗ khác.

Thanh Hoành bỗng rơi vào trạng thái rất dỗi khó xử, nếu bây giờ chạy đuổi theo Cửu Thiệu sẽ khiến Thẩm Dật mất mặt. Cô ngẩng đầu lên, cười đáp lại:

– Không còn sớm nữa đâu.

– Vậy sao? Không còn sớm nữa ư? – Anh ta chăm chú ngắm cô một lúc, đột nhiên nói: – Đúng rồi, chính thế, cô ở yên đó, chờ tôi xuống.

Rèm cửa lại “xoẹt” một tiếng, về vị trí cũ.

Cửu Thiệu dừng bước, quay lại, cau mày:

– Còn đứng đó làm gì?

Thanh Hoành vội vàng theo anh vào nhà. Cửu Thiệu chọn một cuốn tạp chí trên giá để sách báo, ngồi trên sofa đọc. Thanh Hoành liếc nhìn thì thấy đó chỉ là một cuốn tạp chí lá cải, cô không ngờ anh đủ kiên nhẫn đọc loại tạp chí này.

Anh lật đến một trang nào đó rồi lật trở lại, cứ đọc đi đọc lại mười mấy lần. Cô đã đọc cuốn tạp chí này từ lâu, thực ra chỉ toàn những thông tin như chuyện phim giả tình thật của diễn viên nổi tiếng, hay như người ta chụp được hình ảnh một người đàn ông đầu hói, bụng bự tướng trước cửa phòng mình tình màn bạc nào đó.

Thanh Hoành thấy vô vị, liền đi đến bức tường treo ảnh chụp của hai chị em Tô Quý ngắm nghía. Đó là những bức ảnh chụp chung của chị em họ ở mọi kích cỡ, và đều là ảnh chụp ghép với các công trình kiến trúc khác nhau, họ cười rất tươi. Giấy dán tường màu xanh dương mang phong cách trẻ trung, điểm xuyết bởi những hoa văn độc đáo, xinh đẹp. Thanh Hoành đoán loại giấy dán tường này do Tô Tường chọn. Ngôi biệt thự mang phong cách Châu Âu điển hình, đơn giản mà sang trọng, với gam màu chủ đạo là trắng sữa và nâu sẫm. Vì thế, bức tường màu xanh dương hoàn toàn không ăn khớp với phong cách của ngôi nhà. Nhưng Tô Quý vốn rất yêu chiều em gái, hẳn là cô ta không thấy phiền lòng gì khi cô em phá hỏng toàn bộ thiết kế.

Khoảng mười phút sau, Thẩm Dật mang theo giá vẽ xuống tầng một và thấy cô đang ngồi trong phòng thì tỏ ra hết sức bất bình:

– Tôi bảo cô đứng nguyên tại chỗ kia mà!

Thanh Hoành giãi biện:

– Tôi nghĩ anh chỉ đùa thôi, nhờ đâu anh bắt tôi đứng phoi nắng suốt mấy tiếng đồng hồ thì sao.

– Trông tôi giống một kẻ bị ôi đến thế à?

Thẩm Dật bước lại, tóm lấy tay cô:

– Đi thôi, quay về chỗ ban nãy cô đứng.

Thẩm Dật kéo cô ra chỗ cũ, còn anh ta thì lùi lại vài bước, đứng tựa vào lan can, lấy bút chì căn khoảng cách.

– Cô đứng lệch sang trái một chút. Dừng lại, chính là vị trí này. Rồi, bây giờ cô quay người sang bên.

Thanh Hoành ngoan ngoãn nghe theo chỉ dẫn.

– Anh định vẽ tôi đấy à? Nhưng tôi đã đồng ý đâu, anh đang xâm phạm quyền sở hữu hình ảnh cá nhân.

Bàn tay Thẩm Dật lướt nhanh như gió, loáng một cái anh ta đã phác họa xong vóc dáng.

– Này cô ơi, cô có thể tạm thời nhắm mắt lại được không? Khi cô nói, cơ mặt của cô cử động, sẽ phá hoại cảm hứng sáng tác của tôi.

Lúc này, anh ta đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, và gần như không để tâm đến bên ngoài. Thanh Hoành thấy buồn chán, buồn tay, buồn miệng vì không được cử động cũng không được nói, nhưng trông mặt thì vẫn có thể đảo vòng. Cô liếc bên đồng hồ bên tây, đột nhiên phát hiện ra một vật hoa màu lam rất đẹp. Nhiều người bảo rằng, đôi khi họ nhìn thấy những cảnh tượng rất đời quen thuộc, như thể từng gặp ở đâu đó, nhưng ngẫm kỹ thì hóa ra không phải. Cô cũng có cảm giác ấy khi nhìn thấy vật hoa màu xanh lam rực rỡ dưới ánh mặt trời kia. Cô cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không biết đã gặp ở đâu.

Bất giác cô dịch chuyển tư thế mà Thẩm Dật sắp đặt lúc trước. Cô cúi xuống, chạm khẽ vào những cánh hoa mon môn. Một lúc sau mới sực tỉnh, vội quay ra xin lỗi:

– Xin lỗi, có phải tôi đã phá hỏng bức vẽ của anh rồi không?

Thẩm Dật nheo mắt nhìn cô, nét bút chậm lại:

– Không sao, không hề gì. Cô thích loài hoa màu lam đó?

– Cũng không hẳn.

Chỉ là bỗng nhiên cô cảm thấy mê mẩn thôi. Anh ta gác bút ngay sau đó, dịch chuyển giá vẽ, vẫy cô lại:

– Tôi xong rồi, cô muốn xem không?

Tốc độ ký họa chân dung của anh ta thật đáng nể. Thanh Hoành chạy lên hành lang, anh ta đang tô thêm màu cho một vài nét vẽ, sau đó kí tên mình bên góc phải, rồi đưa bức ký họa cho cô.

Thanh Hoành ngắm nghía một hồi, đúng là nhìn thoáng thấy rất giống cô, nhưng cô vẫn có cảm giác giống mà như không giống. Và biểu cảm trên gương mặt của cô gái trong tranh, hình như là... vẻ cười trong giấc ngủ say sưa mà cô gái không hề hay biết. Cô không thể không thừa nhận tài năng thiên bẩm của Thẩm Dật về phương diện này. Cảm giác đầu tiên khi tiếp xúc với tranh của anh ta không phải là bút pháp cao siêu mà là ấn tượng khó quên, kể cả đối với dòng tranh sơn dầu tạo ảo giác xuyên thấu và cách phối màu táo bạo, hay ấn tượng về không gian lạ lùng khôn tả mà tranh ký họa chân dung của anh ta mang lại.

Thanh Hoành chỉ bông hoa trong bức tranh, hỏi:

– Đây là hoa gì vậy? Nhìn quen lắm.

Thẩm Dật vờn vai, trong chớp mắt anh ta đã trở lại là một chàng trai vui vẻ, tinh nghịch:

– Hoa báo xuân. Cô yêu thích loài hoa này là giúp tôi tiết kiệm được khối tiền đấy, so với hoa hồng thì loài hoa này chẳng đáng mấy đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Tô Quý ngủ đến trưa mới thức dậy, xuống lầu ăn trưa cùng mọi người. Ăn xong, cô ta đề nghị đưa mọi người đi dạo quanh khu du lịch sinh thái gần đó.

Mấy năm gần đây, thành phố Nam tích cực đẩy mạnh phát triển du lịch, vì thế các điểm du lịch và các khu du lịch sinh thái nối đuôi nhau nườm nượp ra đời.

Thành phố này vốn được thiên nhiên ưu ái ban cho những bãi cát mềm mịn tựa nhung lụa, nước biển trong vắt, và đường bờ biển uốn lượn miền man.

Trời hôm nay thật đẹp, xanh trong thăm thẳm, khu du lịch sinh thái đông đúc, vui nhộn với không ít khách du lịch là người nước ngoài.

Tô Quý giới thiệu:

– Khu du lịch sinh thái này có rất nhiều trò chơi, nổi tiếng nhất là các trò mạo hiểm.

Thanh Hoành quay sang chăm chú nhìn một người “vũ trang” từ đầu đến chân với mũ bảo hiểm và găng tay, đệm gối, đang chơi trò trượt ván, kết thúc mỗi lần tung mình trên máng trượt là một vòng xoay một trăm tám mươi độ trên không vô cùng điệu nghệ, khiến đám đông vỗ tay cổ vũ rầm rầm. Thẩm Dật bất ngờ gác khuỷu tay lên vai cô, hỏi:

– Cô thích trò đó?

Thanh Hoành chưa kịp trả lời đã bị Cửu Thiệu kéo giật về phía mình, thậm chí anh còn phui nhẹ vai cô.

– Tiểu Hoành không ưa vận động mạnh, nhưng tôi thì có đấy.

Anh mỉm cười, khoe môi lộ ra một lúm đồng tiền. Nụ cười ấy khiến Thanh Hoành có cảm giác tê dại cả da đầu.

– Anh thích trò đó?

– Thẩm Dật chỉ tay sang chỗ khác:

– Trò này thì sao?

Đó là khu vực thi đấu của trò chơi đi thẳng bằng trong vòng tròn kim loại. Trò chơi này hầu như chỉ có người nước ngoài tham gia, khán giả cũng đa phần là người nước ngoài.

Thanh Hoành quan sát kỹ thì thấy trên khán đài có hai vòng tròn kim loại khổng lồ được buộc vào nhau bằng dây thép, người chơi bước đi trong vòng kim loại, vòng kim loại cứ thế được đẩy lên cao, sau khi chạm mốc cao nhất sẽ quay trở lại mặt đất. Trước đây, hồi đi du lịch ở nước ngoài cô cũng từng thấy người ta chơi trò này.

Lúc này, cả hai người chơi vừa rút khỏi vòng tròn kim loại, dây an toàn co giãn tuyệt đối, chậm chậm thả người chơi xuống đất. Trọng tài cuộc thi đấu bất giác thờ dài, tiếc nuối:

– Trình độ của các anh chỉ đến thế thôi sao?

Tô Quý dừng bước, nở nụ cười tươi rói:

– Thảm Dật, anh thấy trò này thú vị lắm à?

Thảm Dật nhún vai, không mắc bẫy:

– Cũng tạm tạm.

Tô Quý nháy mắt:

– Tôi thì cho rằng những người đàn ông dám thử sức, dám mạo hiểm là những người có sức hấp dẫn lớn nhất. À không, tôi nghĩ, tất cả phụ nữ đều sẽ mềm lòng trước bầu không khí căng thẳng, kịch tính và đầy hấp dẫn này.

Lúc nói những lời này, Tô Quý cố gắng phát huy sở trường thuyết phục người khác bằng giọng nói mê hoặc và nụ cười khiêu khích.

Lục Mẫn Chi đột nhiên ngắt lời cô ta:

– Cô nói những lời này nhằm mục đích gì? Chứng minh sức quyến rũ vô biên của cô?

– Làm gì có.

– Tô Quý nhìn ra xung quanh, tỏ vẻ oan ức.

– Người có sức hấp dẫn vô biên là cô Chủ mới phải. Chị không thấy hai người đàn ông điển trai đang chết mê chết mệt cô ấy à?

Tô Quý vừa dứt lời đã thấy Thảm Dật nhảy tót lên sàn thi đấu, nhìn xuống đám đông bằng ánh mắt thách thức:

– Có vị nào muốn thi đấu với tôi không?

Thanh Hoành nhận thấy tình hình đang dần trở nên mất kiểm soát, bầu không khí náo nhiệt, sục sôi, trò chơi mạo hiểm dễ kích động thú tính và lòng hiếu thắng của con người, và còn cả đám đông không ngừng hò reo cổ vũ này nữa. Cô quay sang, định giữ tay Cửu Thiệu lại, nhưng không kịp nữa rồi, anh đã bước lên sàn đấu, đối mặt với Thảm Dật:

– Có tôi.

Thảm Dật nhìn anh, nụ cười chứa đầy vẻ ngạo mạn, thách thức:

– Không buộc dây an toàn chứ?

Thanh Hoành cảm thấy chóng mặt muốn xỉu, cô mong Cửu Thiệu lý trí một chút. Vòng kim loại có thể đưa họ lên độ cao tối đa mười mét, nếu ngã xuống chắc chắn sẽ gãy cổ.

Cửu Thiệu trầm ngâm giây lát, nở nụ cười khinh khinh:

– Anh nghĩ chúng ta mà cần đến dây an toàn sao?

Thanh Hoành quay đầu lại, trừng mắt lườm Tô Quý, cô ta vội xòe tay, nhún vai, giả giọng lầy lăm tiếu:

– Tôi chỉ đùa thôi, ai biết các anh ấy cả nghĩ như vậy.

Tô Tường không kìm được sự lo lắng:

– Chị ơi, trò này nguy hiểm lắm, họ lại không thắt dây an toàn!

Tô Quý ôm eo em gái:

– Đừng lo, họ thấy không ổn tự khắc sẽ dừng lại, họ có phải trẻ con đâu.

Về mặt của La Lệnh, Lâu Triệt và Hình Mẫn đều không hề vui vẻ.

Thanh Hoành nghe thấy Lục Mẫn Chi lẩm bẩm bên cạnh:

– Cô ta đúng là đồ ma nữ...

Cô định lên ngăn cản họ, nhưng bảo vệ đã lừa khán giả ra xa sàn đấu, không cho ai lại gần trong phạm vi một mét, thêm vào đó tiếng trống báo hiệu nổi lên ầm ầm, át cả tiếng gào thét của cô.

Thanh Hoành thấp thỏm lo âu, nhưng lúc này hai người đã đứng trong vòng tròn kim loại, bắt đầu cất bước trong tiếng trống ầm vang. Vòng kim loại cuộn lên cao, nhanh chóng tới lưng chừng. Ở bên dưới bắt đầu có người la hét inh ỏi, tiếng la hét hòa vào tiếng trống tạo nên bầu không khí sôi sục, điên cuồng.

Thanh Hoành rút đi động, định báo cảnh sát, nhưng lại thôi. Bỗng, cô thấy bên Thẩm Dật lắc lư không vững, để giữ thăng bằng, anh ta buộc phải dừng bước. Nhưng Cửu Thiệu không dừng nhịp bước khớp với Thẩm Dật, nên vòng kim loại cứ lắc lư dữ dội giữa không trung.

Điều quan trọng nhất của trò chơi mạo hiểm này là sự phối hợp, nhịp bước và tốc độ di chuyển của hai người phải khớp với nhau, thì vòng tròn kim loại mới duy trì được sự thăng bằng. Nếu một trong hai người đi lệch nhịp, vòng tròn sẽ nghiêng đổ về phía người đó. Và nếu người đó rút khỏi vòng kim loại thì trọng tâm sẽ rơi vào vị trí của người còn lại, hậu quả sẽ khôn lường.

Mặc dù ngay khi Thẩm Dật bước sai nhịp, Cửu Thiệu đã lập tức điều chỉnh thế đứng, nhưng mức độ nguy hiểm vẫn rất lớn.

Trọng tài ra hiệu cho nhân viên y tế đứng chờ phía bên dưới, họ nhanh chóng mang theo hộp thuốc, băng qua khu vực cách ly, đến trước sàn đấu. Cũng có người cầm sẵn di động chuẩn bị gọi cấp cứu.

Thanh Hoành lo lắng phát điên, đúng lúc đó cô thấy hai người tiếp tục bước đi trong vòng tròn, đưa vòng kim loại lên điểm cao tối đa, rồi từ từ hạ độ cao. Lúc này, tiếng hò reo, tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên rào rào nhưng cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả, ánh mắt cô dán chặt vào vòng kim loại đang từ từ hạ thấp độ cao và nhanh chóng đến điểm chỉ còn cách mặt đất năm mét.

Lục Mẫn Chi vỗ vai an ủi cô:

– Không sao rồi, trông cô kia, sợ hãi tái xanh cả mặt.

Thanh Hoành gượng cười:

– Tôi thường bị hạ đường huyết, không phải vì sợ.

Vòng kim loại chỉ còn cách mặt đất một mét, lúc này trọng tài mới thổi phào nhẹ nhõm, ông ta bắt đầu khuấy động bầu không khí vui vẻ bằng mấy câu hài hước.

Thẩm Dật nhảy khỏi vòng kim loại, hí hửng chạy tới chỗ Thanh Hoành, hôn hờ như trẻ con đòi quà vì lập được thành tích cao:

– Khi này cô có thấy vẻ đẹp trai, sức hấp dẫn mãnh liệt của tôi không?

Thanh Hoành giận run người, lạnh lùng chỉ tay vào anh ta và quát:

– Anh cút thật xa cho tôi!

Cửu Thiệu đứng từ xa quan sát Thẩm Dật hứng chịu cơn giận dữ ngút trời của Thanh Hoành. Anh quyết định không lại gần cô cho đến khi lửa giận xẹp xuống chỉ số an toàn. Con tức giận của con người luôn có điểm cực hạn, sau khi được xả bớt sẽ trở lại bình thường, khi ấy anh sẽ an toàn.

Còn về phần Thẩm Dật, anh ta đại dốt thì mặc anh ta.

Có lẽ do không chịu nổi sự mắng mỏ nặng lời của Thanh Hoành, Lục Mẫn Chi huých khuỷu tay vào tay cô:

– Đừng như thế, các cô các cậu vẫn còn trẻ, tuổi trẻ vốn bốc đồng mà. Và lại, họ có sao đâu.

– Bốc đồng?

Thanh Hoành ném ánh nhìn sắc hơn dao về phía Cửu Thiệu. Thẩm Dật bốc đồng thì mặc anh ta, vì anh ta vốn là nghệ sĩ, nghệ sĩ thường hành động điên điên khùng khùng. Nhưng Cửu Thiệu không phải kiểu người bốc đồng. Anh vốn là người điềm đạm, cẩn trọng, dù có bị kích tướng cũng kiểm soát rất tốt tâm lý.

Ánh mắt sắc lạnh của Thanh Hoành khiến Cửu Thiệu buộc lòng phải điều chỉnh tốc độ, anh đi chậm lại, chờ Hình Mẫn.

Hình Mẫn hắng giọng, nói:

– Ở nhà tôi, phạm những việc trọng đại, tôi đều là người quyết định.

Cửu Thiệu đưa mắt nhìn ông.

– Mặc dù vợ tôi giữ thẻ ngân hàng, nhưng khi nào cần tiêu tiền, tôi cứ việc chi tiêu thoải mái, không phải báo cáo.

– Rốt cuộc anh muốn nói điều gì?

– Ngoài sự ngạo mạn, tôi còn phát hiện ra một điểm yếu chết người ở cậu.

– Thứ nhất, tôi không ngạo mạn, cùng lắm chỉ là khiêm tốn và không biết ra vẻ. Thứ hai, nhược điểm mà anh nói cũng chẳng có gì to tát.

Hình Mẫn mỉm cười:

– Vậy cứ chờ xem. Nếu tôi là Âm Hoa, tôi sẽ lợi dụng nhược điểm này của cậu.

Cửu Thiệu vẫn nhìn thẳng phía trước, anh thừa hiểu Hình Mẫn đang thử anh, mặc dù họ từng là đồng đội, từng sát cánh bên nhau, nhưng sự tín nhiệm giữa họ đang rơi vào khủng hoảng.

– Anh là Âm Hoa? Hay là đồng phạm của hắn?

– Tôi cũng muốn hỏi cậu câu hỏi ấy.

Nhưng lúc này chưa thể có câu trả lời.

Thanh Hoành muốn lập tức rời khỏi biệt thự của Tô Quý, trò đùa của cô ta quá nguy hiểm, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng ngoài cô, hình như không ai muốn đi khỏi đó. Cho dù là La Lệnh và Lâu Triệt đều bắt đầu nhìn Tô Quý bằng ánh mắt căm ghét và đề phòng, bọn họ cũng không có ý định rời khỏi biệt thự.

Bữa tối chìm trong bầu không khí nặng nề. Ăn xong, Lục Mẫn Chi, Thẩm Dật và những người khác quyết định ra ngoài đi dạo. Thanh Hoành về phòng thu dọn đồ đạc. Nghe tiếng gõ cửa, cô không buồn quay đầu lại, nói:

– Vào đi.

Cửu Thiệu vào phòng, ngồi bên mép giường trong dáng vẻ của người biết lỗi.

– Hôm nay anh hơi bốc đồng.

Cô nhìn anh:

– Bốc đồng?

– Dù anh rất giỏi kiềm chế cảm xúc, dù máy kiểm tra nói dối cũng phải chịu thua anh, thì điều đó cũng không có nghĩa anh không bao giờ bốc đồng.

Thanh Hoành giờ tay túm áo sơ mi của anh:

– Độ cao mười mét, không thắt dây an toàn, anh không cảm thấy có lỗi với mẹ anh à?

Cửu Thiệu tìm tìm:

– À, nếu em nhắc đến mẹ anh... anh nghĩ bà ấy không để bụng đến chuyện này đâu. Bởi vì dây thần kinh của bà to ngang với dây cáp điện.

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát thì thấy anh nói cũng có lý. Khi con trai chưa biết sống chết ra sao, rồi khi được cứu thì bị theo dõi giám sát 24/24 giờ, bà vẫn đứng đưng như không. Bà không hề lo lắng như những người mẹ bình thường khác. Di truyền học quả thật vi diệu. Cô vung tay, thả anh ra, rồi tự an ủi:

– Thôi được, chẳng nào anh cũng không việc gì, em hết giận rồi.

Cô vừa thả tay thì mấy chiếc cúc áo của anh cũng rơi lèng xèng xuống nền nhà.

Cửu Thiệu nhích lại gần, kéo túi hành lý của cô sang bên, anh hoàn toàn không bận tâm đến mấy chiếc cúc áo bung rơi.

– Em rất muốn tìm ra Âm Hoa, đúng không?

Thanh Hoành thoáng sửng sốt trước vẻ nghiêm túc của anh. Cô gật đầu lia lịa.

– Kể cả trong mơ. Trước khi đưa hắn đi “ăn đạn”, em sẽ hoạn hắn, cắt của quý của hắn thành mười hai phần và bắt hắn ăn hết.

Khóe môi Cửu Thiệu giật khẽ khi nghe kế hoạch tàn bạo của cô.

– Ủ, nhưng trước tiên phải tìm cho ra hắn đã.

Thanh Hoành gật đầu đồng tình.

– Muốn thế, phải luôn bám sát những người may mắn sống sót, chờ Âm Hoa sơ sẩy để lộ dấu vết.

Thanh Hoành suy nghĩ một lát, tiếp tục gật gù.

Anh khéo léo đồ ngon đồ ngọt cô:

– Nếu em bỏ đi lúc này sẽ dễ lộ tin tức quan trọng. Hình Mẫn là người giàu kinh nghiệm và nhạy bén trong phá án, em thấy không, anh ấy đã phải vất vả thế nào mới tạo ra cơ hội để được ở lại đây. Trong khi em chẳng cần nhọc lòng sắp đặt cũng có được cơ hội này.

Cô thở than:

– Em không ngờ anh khéo ăn nói đến thế.

Anh mỉm cười:

– Anh cũng không ngờ em thích anh nhiều thế.

Lúc rời khỏi sân đấu và nhìn thấy vẻ mặt không giấu nổi tâm tư của cô, anh cảm thấy rất hài lòng. Anh muốn có được cảm giác chắc chắn ấy, và việc tham gia trò chơi mạo hiểm kia không hoàn toàn chỉ là sự bốc đồng.

Buổi tối hôm đó, mọi người không hẹn mà gặp, đều tập trung tại phòng khách hoặc phòng chơi bài.

Thanh Hoành biết vì sao có sự “ăn ý” như vậy giữa bọn họ. Tô Quý nói cô ta biết bí mật của từng người. Nhưng khi nào tiết lộ bí mật, còn tùy thuộc vào tâm trạng của cô ta. Vì thế, nếu vắng mặt, rất có thể anh sẽ trở thành đối tượng bị dị nghị.

Trong lúc đó, Tô Quý đang ngồi viết trên chiếc ghế lười. Cô ta mặc trang phục ở nhà rộng rãi, tóc búi cao, để lộ chiếc cổ dài quyến rũ. Cô ta viết được một lúc thì vờn vai cho đỡ mỏi rồi lại cầm cúi viết tiếp.

Thanh Hoành chơi bài với mấy người kia, nhưng tâm trí họ cứ để đâu đâu, chốc chốc lại liếc Tô Quý bằng ánh mắt đầy hồ nghi. Đúng tám giờ tối, chị giúp việc bưng trà và đồ ăn đêm lên mời họ. Chị đặt cốc trà bên cạnh Tô Quý, rồi lôi trong túi áo ra một phong thư nhàu nhĩ.

– Thưa cô... tôi tìm thấy cái này trong hòm thư báo ngoài cửa.

Chị ta ra ngoài đổ rác, lúc quay vào tiện tay mở tủ thì thấy lá thư này.

Bì thư không có dấu bưu điện, chỉ có vài dòng chữ xiên xẹo, ghi người nhận là Tô Quý.

Tô Quý nhận thư, ngó qua, định vứt sang một bên, nhưng sau đó có chút tò mò, liền mở ra đọc. Đột nhiên, hai mắt Tô Quý trừng trừng, hơi thở gấp gấp, cô ta đưa tay với cốc trà nhằm che dấu sự xúc động, nhưng bàn tay run rẩy, vừa chạm vào cốc, trà nóng liền bắn ra ngoài, rớt vào tay. Tô Quý tức giận gạt cốc nước xuống nền nhà, lông mày dựng ngược:

– Trà nóng thế này thì uống thế nào?

Chị giúp việc vội vàng lau vết nước trà vấy lên quần Tô Quý, và xin lỗi:

– Thưa cô, tôi không cố ý, tôi không cố ý thật mà... Tay cô tẩy đồ rồi kìa, cô mau xối nước lạnh đi.

La Lệnh miết lá bài, “chặt” một tiếng.

– Cô ta đến kỳ mãn kinh rồi hay sao?

Lục Mẫn Chi không rời mắt khỏi lá bài, chỉ lạnh lùng tiếp một câu:

– Đáng đời.

Thanh Hoành hơi do dự, thực ra nếu không xảy ra việc lúc trước, ấn tượng của cô về Tô Quý khá tốt, nhưng giờ đây cô đã nảy sinh ác cảm với cô ta, nên quyết định không chạy ra hỏi han.

Rốt cuộc chỉ có Tô Tường chạy lại, đẩy chị gái vào nhà bếp, xối nước lạnh vào tay bị bỏng của cô ta. Chờ họ đi khỏi, Hình Mẫn bước lại, nhặt lá thư Tô Quý đánh rơi dưới đất lên, nước trà làm tờ giấy ướt nhẹp, nhưng vẫn có thể đoán ra nét chữ. Ông đọc xong lá thư thì gấp lại, hỏi chị giúp việc đang bận nhặt nhạnh những mảnh cốc vỡ:

– Chị có trông thấy ai đã bỏ lá thư này vào hòm thư báo không?

– Thưa, không, lúc mở hòm thư báo ra tôi mới thấy nó.

Hình Mẫn gật đầu, quay sang đưa lá thư cho Cửu Thiều:

– Cậu nghĩ sao?

Cửu Thiệu đọc qua lá thư, lắc đầu:

– Tạm thời tôi chưa nghĩ ra điều gì.

Thanh Hoành tò mò, bỏ cả ván bài, chạy lại, thì thấy lá thư viết: “Thanatos sẽ đến khi hoa báo xuân nở rộ”.

Nét chữ của người thuận tay phải nhưng cổ tay viết bằng tay trái, vì thế không thể truy ra người cầm bút. Thanh Hoành thắc mắc:

– Thanatos?

Hình Mẫn lắc đầu, như thể cảm thấy tuyệt vọng vì kiến thức nghèo nàn của cô. Cửu Thiệu đáp:

– Thanatos là thần Chết trong thần thoại Hy Lạp.

Bên dưới không thấy xuất hiện ký hiệu hoa văn màu đen quen thuộc, vậy thì đây không phải là thư của Ám Hoa. Ám Hoa vốn là kẻ tự phụ, ngạo mạn, nên không có chuyện hèn gửi thư nặc danh thế này.

– Khi hoa báo xuân nở rộ...

– Thanh Hoành kinh ngạc nói:

– Trong vườn nhà này trồng hoa báo xuân, nhưng hoa đã nở nhiều ngày rồi mà.

Cửu Thiệu nói:

– Vì thế anh mới bảo tạm thời chưa nghĩ ra điều gì. Có lẽ “hoa báo xuân” ở đây dùng để ám chỉ điều gì đó.

Sau khi được em gái đưa vào phòng khách, Tô Quý lại ngồi vào ghế lười, lẳng lặng tiếp tục công việc đang dở khi nãy. Sau một hồi do dự, Tô Tường đến trước mặt Cửu Thiệu, cô nói mà như sắp khóc:

– Em thay mặt chị gái em xin lỗi anh về chuyện lúc trước. Xin anh đừng ghét bỏ mà hãy nghĩ cách cứu chị ấy. Em xin anh!

Cửu Thiệu quay lại, khẽ nói:

– Tôi đã nhắc nhở cô ấy.

Tô Tường quay sang Hình Mẫn:

– Chú Hình, xin chú...

Hình Mẫn vỗ vai cô gái:

– Điều quan trọng nhất bây giờ là phải hết sức bình tĩnh, không được hoang mang, không nên để chị cô ở một mình. Lời đe dọa trong thư không dễ trở thành hiện thực đâu.

Ông quay đầu lại, dùng ánh mắt trao đổi với Cửu Thiệu, bì thư không có dấu bưu điện, điều đó chứng tỏ người viết thư đang ở gần đây, hoặc cũng có thể đang ở trong ngôi biệt thự này.

Thanh Hoành không biết Tô Quý đã trải qua đêm đó như thế nào, riêng cô thì ngủ từ đầu tối cho đến trưa hôm sau. Cô vừa ra cửa đã thấy Lục Mẫn Chi đứng nói chuyện điện thoại dưới giàn hoa. Thấy cô bước tới, Lục Mẫn Chi nói thêm vài ba câu nữa rồi tắt máy.

– Con trai tôi mới có hai tuổi rưỡi đã biết gọi điện thoại cho mẹ.

Giàn hoa râm mát, họa hoàn lấm mới có vài sợi nắng len qua lớp dây leo chằng chịt, chiếu xuống má cô ta. Thanh Hoành bỗng mê mẩn trước nụ cười dịu dàng tỏa nắng, in hằn vết thời gian nơi khóe mắt Lục Mẫn Chi. Cô khen:

– Con trai chị thật thông minh.

Lục Mẫn Chi mỉm cười:

– Chỉ sợ lớn lên không mấy xuất sắc... Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần nó mạnh khỏe, vui vẻ là được.

Cô ta mở album ảnh chụp con trai trong điện thoại cho Thanh Hoành xem. Đó là một cậu bé rất dễ thương. Thanh Hoành nhận xét:

– Rất giống chị.

Lục Mẫn Chi cười tươi, một lát sau mới hỏi:

– Cô làm lành với bạn trai rồi?

– Vâng, tôi vốn là người rộng lượng, bao dung.

– Thế thì tốt, không đáng để người đàn bà đó chia rẽ hai người.

Vừa nhắc đến Tô Quý, sắc mặt Lục Mẫn Chi đột nhiên trở nên cau có, khó chịu.

– Tôi không để cô ta uy hiếp chúng ta.

Thực ra, nếu ngẫm kỹ, Thanh Hoành nhận thấy Tô Quý là người rất giỏi giao thiệp, không thể có chuyện gây thù chuốc oán với người khác một cách trực tiếp như vậy, hành vi của cô ta mấy ngày vừa qua rất khác thường.

Bỗng, Thanh Hoành nghe thấy tiếng la hét thất thanh. Phản ứng đầu tiên của cô là chạy về phía phát ra tiếng kêu ấy, đến nơi thì cả Cửu Thiệu và Hình Mẫn đều đã có mặt. Tô Tường đứng đó, toàn thân run lên bần bật, bộ dạng thảm thương.

Tô Quý đứng bên, cầm cuốn sổ trên tay, vẻ mặt rất đỗi bình tĩnh:

– Tôi không sao, em gái tôi không hiểu chuyện nên mới kêu ầm lên thế.

Thanh Hoành chưa kịp thở phào thì bỗng bàng hoàng kinh sợ. Vì cô nhìn thấy hình ảnh một bông hoa đỏ nở rộ rờ trên bức tường màu lam kia.

“Thanatos sẽ đến khi hoa báo xuân nở rộ”.

Và lúc này, hoa báo xuân đã nở rộ.

Tô Quý lôi trong túi áo ra bình xịt cắt con hen Beclomethasone, xịt vào miệng và nói:

– Tôi sắp lên con hen, tôi lên lầu nghỉ ngơi đây. Bữa trưa và đồ tráng miệng cô giúp việc sẽ chuẩn bị cho mọi người. Tôi xin phép.

Nói xong, cô ta quay người đi lên tầng trên.

Thanh Hoành muốn lại gần nhìn cho rõ bông hoa đỏ đột ngột xuất hiện trên bức tường kia, nhưng bị Hình Mẫn ngăn lại. Ông rút di động, gọi vài cuộc, trao đổi ngắn gọn rồi tắt máy.

– Đừng động vào nó, tôi đã thông báo cho Sở cảnh sát thành phố Nam, họ sẽ đến đây thu thập bằng chứng... với danh nghĩa điều tra án đe dọa, khủng bố tinh thần người khác.

Hiện mới chỉ là vụ án đe dọa, nên họ cũng không quá chú trọng, buổi trưa họ cử một vài nhân viên đến kiểm tra một lúc rồi ra về.

Tô Quý xuống ăn tối cùng mọi người, sắc mặt cô ta nhợt nhạt, bước đi như trên mây. Cô ta đặt cuốn sổ lên bàn, nói:

– Anh Tiêu, tôi đã viết ra đầy đủ những gì anh yêu cầu... Không không, không phải lúc này, sau đêm nay anh mới được đọc.

– Cô ta gượng cười.

– Trò chơi của tôi vẫn chưa kết thúc.

Thanh Hoành cảm thấy Tô Quý thật gan lì! Sự việc đến nước này mà cô ta vẫn muốn tiếp tục trò chơi nguy hiểm kia, cô ta chán sống rồi hay sao?

Tô Quý quay sang em gái, dịu dàng bảo:

– Em gọi điện cho Ngô Y Thanh, nhắn anh ta đưa luật sư Vương đến đây.

Tô Tường sợ hãi cứng người, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, liền rút điện thoại gọi cho Ngô Y Thanh.

Tô Quý tươi cười:

– Trò chơi sắp đến hồi kết. Trước mười hai giờ đêm nay tôi sẽ công bố mọi bí mật... trừ phi, trong số các vị có ai đó thuyết phục được tôi, thì tôi sẽ giữ lại bí mật của người đó.

La Lệnh, Lâu Triệt và Lục Mẫn Chi nhìn nhau không hiểu. Chỉ có Thẩm Dật ngáp một cái thật dài, hạ thấp giọng nhưng vẫn đủ mọi người nghe thấy:

– Cố tình làm trò!

– Cứ cho là thế đi, đến lúc đó mọi người khắc biết. – Tô Quý cười tươi như hoa.

– Đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, thì ra ai cũng có sơ hở. Xin hỏi các vị có mặt ở đây, vị nào thấy mình không thẹn với lòng, hoàn toàn vô tội? Tất nhiên tôi xin phép được đặt cô Chử và em gái tôi ra bên ngoài.

Thanh Hoành bắt giấc nhủ mảy, cô ta bảo không ai hoàn toàn vô tội, trừ cô và Tô Tường? Những người có vẻ không hề liên quan như Cửu Thiệu, Hình Mẫn, Thẩm Dật thì sao? Họ thế nào?

Sau bữa tối, Tô Quỳ dịch chuyển chiếc ghế lười của mình đến gần bàn chơi bài, rồi nằm dài trên ghế, tay đung đưa cuốn sổ.

Tối nay Thanh Hoành không chơi bài, mà ngồi đọc sách trên sofa và chốc chốc lại liếc Tô Quỳ. Cửu Thiệu dường như không bận tâm đến nhất cử nhất động của Tô Quỳ, anh nằm nghiêng trên ghế, cạnh Thanh Hoành, mắt nhắm nghiền, hình như đang bận ngủ. Hình Mẫn chơi bài kém, lại kém may mắn, chẳng mấy chốc đã thua sạch tiền, phải nhường chỗ cho Tô Tường. Thẩm Dật đang bận rộn bồi bồi trát trát trên giá vẽ. Anh ta dành toàn tâm toàn ý cho niềm đam mê vẽ vời của mình, gần như bỏ mặc thế giới bên ngoài.

Chiếc đồng hồ kiểu cổ đặt trong phòng khách chạy thật nhanh, chớp mắt đã mười một giờ đêm.

Tô Quỳ vươn vai, duỗi dài chân tay, với cốc đồ uống đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, uống vài ngụm rồi tiếp tục nằm dài trên ghế.

Thi thoảng một vài người trong bàn chơi bài đứng lên đi lấy đồ uống, mọi thứ diễn ra hoàn toàn bình thường.

Khi đồng hồ đồ chuông báo hiệu mười hai giờ đêm, Tô Tường đi đến bàn bày đồ uống và la hét kinh hoàng.

Hình Mẫn hành động rất nhanh, lập tức chạy đến chiếc ghế lười của Tô Quỳ, gương mặt cô ta bình yên như đang say trong giấc ngủ, nụ cười lạ lùng lấp lánh nơi khóe môi.

Nếu trên ngực cô ta không cắm một con dao găm thì trông rất giống một người đang say ngủ. Ngô Y Thanh và luật sư Vương gần như đến cùng lúc với phía cảnh sát.

Viên cảnh sát họ Lâm là người phụ trách vụ án này, ông ấy lúc nào cũng cười tươi thân thiện, khác hẳn Hình Mẫn. Cảnh sát Lâm đảo qua đảo lại quanh Tô Tường, cô gái đang úp mặt vào tay khóc nức lên. Đột nhiên ông hỏi:

– Cô là người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân?

– Ông lôi giấy bút ra ghi lại, rồi tiếp tục. – Cô là em gái nạn nhân, đồng thời cũng là người thừa kế toàn bộ tài sản của cô ấy?

Tô Tường ngừng khóc, lúc đầu là sững sờ kinh ngạc, tiếp theo đây là cơn giận dữ bốc cao:

– Ông muốn ám chỉ tôi là hung thủ? Ông thì biết gì về tình cảm của chị em tôi. Rõ ràng ông chỉ vô đoán thôi!

Cảnh sát Lâm quay sang hỏi luật sư Vương:

– Nạn nhân đã lập di chúc phân chia tài sản chưa?

Luật sư Vương lau mồ hôi, cảnh tượng này khiến ông vô cùng bối rối.

– Cô ấy đã lập một lần, sau đó khoảng năm ngày trước làm lại một bản mới.

Hôm nay tôi lại nhận được điện thoại của trợ lý Ngô, bảo sẽ đến đón tôi. Tôi vừa đi công tác ngoại tỉnh về, xuống sân bay là đến đây ngay.

– Tài sản của cô ấy phân chia thế nào? Ông còn nhớ không?

– Cô Tô đã bán toàn bộ cổ phần của mình ở một tờ tạp chí. Chín mươi phần trăm tài sản của cô ấy bao gồm cổ phiếu, tiền vốn, tín thác và bất động sản đều thuộc sở hữu của cô Tô Tường. Phần còn lại dành cho trợ lý Ngô và làm từ thiện.

Cảnh sát Lâm nhìn Tô Tường:

– Bây giờ cô đã hiểu vì sao cô bị nghi ngờ rồi chứ.

Rồi ông quay ra thăm vấn Lâu Triệt, La Lệnh và Lục Mẫn Chi, kết luận là tất cả bọn họ đều khả nghi.

Tuy rằng về cơ bản, suy đoán của ông không sai, vì cả bốn người tham gia chơi bài đều ở gần Tô Quỳ, vì thế hung thủ hiển nhiên nằm trong số họ, nhưng Thanh Hoành thiết nghĩ, liệu có cần thiết phải lần lượt tra xét động cơ của từng người như thế không?

Cửu Thiệu ghé tai cô thì thầm:

– Ông ấy có cách của mình, cái này gọi là “công tâm vi thượng”, tức là, trước tiên phải khiến cho đối phương hoang mang, rối bời.

– ... Sau đó thì sao?

– Thanh Hoành không dám nói xấu sau lưng người khác một cách trắng trợn, nên cô dùng khẩu hình để nói với anh:

– Ông ấy có trong tay bốn nghi can, mà một trong số họ là em gái yêu quý của nạn nhân.

Sau đó, vị cảnh sát của thành phố Nam tiếp tục thẩm vấn bốn nghi can kia. Những câu hỏi tương tự lặp đi lặp lại, có tác dụng thôi miên rất hiệu quả, và Cừ Thiều quả thật đã thiếp đi.

Sau một đêm mỗi một, rạng sáng cảnh sát Lâm nhận được điện thoại của bên pháp y. Ông bảo:

– Nạn nhân chết do bị vật nhọn đâm vào tim, trên dao không có dấu vân tay. Trong đường hô hấp của nạn nhân có dấu vết của loại chất độc Cyanide. Chất độc này có nguồn gốc từ bình xịt cắt con hen trong túi áo nạn nhân. Bốn vị có suy nghĩ gì?

Cảnh sát Lâm thôi cười, nhìn anh đầy ngờ vực, sau cùng thì gật gù.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cừ Thiều đi về phía La Lệnh, thì thảo nhỏ to với anh ta một hồi. La Lệnh ôm mặt ngồi xuống, toàn thân run lên bần bật, khoảng mười phút sau, anh ta đứng lên, giơ hai tay ra:

– Chính tôi dùng dao đâm Tô Quý, tôi xin nhận tội.

Cảnh sát Lâm nhìn xoáy vào anh ta:

– Anh hiểu rõ những gì anh đang nói chứ?

– Tôi hiểu.

– La Lệnh cúi đầu.

– Tô Quý có cổ phần ở tờ báo của tôi. Cô ta giỏi giao thiệp, chỉ cần cô ta xuất hiện là nhiều vấn đề cam go đều được giải quyết. Nhưng cách đây không lâu, giữa chúng tôi bắt đầu xuất hiện những quan điểm trái ngược. Cô ta định rút toàn bộ cổ phần, tôi không đồng ý và bị cô ta uy hiếp.

– Cô ấy uy hiếp anh thế nào?

– Cô ta mời tôi đến một nhà nghỉ tên Hải Yêu, tôi... say rượu, làm ra cái việc đáng xấu hổ và bị cô ta chụp lén. Cô ta đe dọa sẽ gửi ảnh cho vợ và con tôi xem. Vì thế tôi buộc phải ngăn cô ta lại, tôi không muốn phá hỏng gia đình mình, và... đứa con gái mà tôi cưng nhất.

Hai mắt anh ta đỏ hoe, anh ta vui mặt vào lòng bàn tay.

– Tôi không thể để cô ta hủy hoại cuộc sống của mình. Cô ta đe dọa sẽ công bố mọi chuyện vào lúc mười hai giờ, nên tôi rất sợ...

Cảnh sát Lâm gật đầu, gọi người tới, đeo còng số tám vào tay anh ta.

– Còn một câu hỏi nữa, vì sao trong đường hô hấp của cô Tô có dấu vết của chất độc Cyanide? Và còn bức thư nặc danh đe dọa kia nữa, “hoa báo xuân nở rộ” là ý gì?

Thanh Hoành bắt giắc đưa mắt liếc Cừ Thiều, anh ngồi trên sofa, dáng vẻ thờ ơ nhưng dường như đã biết tất cả.

Cảnh sát Lâm đảo một vòng quanh ba người còn lại. Ông có vẻ phát tướng, bụng bia tròn trịa, trông khá mắc cười, nhưng những người kia làm gì còn tâm trạng để cười. Gương mặt ông lộ vẻ hả hê của người đang tận hưởng niềm vui mềo vòn chuột.

– Không muốn nói à? Thế để tôi nói nhé.

– Ông dừng lại trước mặt Lục Mẫn Chi, chậm rãi nói:

– Khi này người của chúng tôi đã điều tra tất cả chủ hộ, nhân viên quản lý, và cả người làm vườn ở khu vực này. Cô thử đoán xem kết quả thế nào?

Lục Mẫn Chi cắn chặt răng, ngồi im như pho tượng.

– Lúc tôi nhắc đến người làm vườn, trông mắt cô mở rất to thì phải?

– Cảnh sát Lâm nhún vai.

– Cyanide pha loãng có thể dùng làm thuốc diệt côn trùng, cô đã lấy thứ đó ở chỗ người làm vườn, đúng không?

Lục Mẫn Chi khẽ thở phào:

– Ngoài phỏng đoán này ra, ông không có bằng chứng nào để buộc tội tôi, đúng không?

– Vì sao bông hoa báo xuân trên bức tường màu lam biến thành màu đỏ, điều này rất dễ lý giải, vì chỉ cần dán giấy quỳ màu lam lên, đổ dung dịch kiềm vào là giấy quỳ chuyển sang màu đỏ. Đó là kiến thức hóa học của học sinh trung học cơ sở.

Rồi ông đột ngột sai một bước dài về phía trước, gần như dán mặt mình vào mặt Lục Mẫn Chi:

– Nhưng lúc làm mấy trò hù dọa người khác ấy, cô đã quên một điều, không nên để lại vân tay trên lớp băng dính ở mặt sau giấy quỳ.

– Ông chỉ vào ngón tay của Lục Mẫn Chi:

– Vân tay của mỗi người là độc nhất vô nhị, cô không thoát được đâu.

Lục Mẫn Chi bàng hoàng nhìn ông, sắc mặt tái dại, chừng như không hiểu những gì ông vừa nói. Cảnh sát Lâm tiếp tục:

– Tất nhiên, cô may mắn hơn anh La rất nhiều, vì cùng lắm cô chỉ bị buộc tội có ý đồ gây thương tích cho người khác. Nhưng khi này tôi đã cử người đi điều tra và được biết rằng, cô từng tham gia vào một cuộc thí nghiệm thử thuốc, không ít người bị tổn hại sức khỏe sau cuộc thử thuốc ấy. Đó là do thí nghiệm thất bại, hay do cá nhân cô mắc sai lầm trong quá trình thao tác? Tôi nghĩ cô Tô đã nắm được điểm yếu của cô trong chuyện này.

Lục Mẫn Chi đột nhiên thở gấp, rồi sụp xuống.

Lập tức có người bước đến kiểm tra và báo cáo với cấp trên:

– Chi bị sốc tạm thời, một lát nữa cô ta sẽ tỉnh.

Thanh Hoành không khỏi ngỡ ngàng trước cảnh tượng ấy. Cảnh sát Lâm kết luận một câu:

– Tội phạm giết người thời nay làm sao thể nhỉ, tố chất tâm lý kém đến thế à!

Trước lúc ra về, ông khoác vai Cửu Thiệu, hỏi:

– Làm cách nào cậu khuyên nhủ được La Lệnh tự thú thế? Hấn gây án không để lại dấu vết rõ ràng nào. Và rõ ràng, hấn không yếu tâm lý như Lục Mẫn Chi.

Cửu Thiệu lật bức ảnh chụp lên trong tờ tạp chí cho ông ta xem:

– Bởi vì tôi nhìn thấy tấm hình này.

Cảnh sát Lâm ngó bức hình đen trắng chụp nghiêng, võ vai Cửu Thiệu, rồi rút một điều thuốc mời anh:

– Người anh em, cậu có ý định chuyển công tác đến thành phố Nam không? Nếu có, tôi nhất định sẽ đề bạt cậu.

Cảnh sát Lâm dẫn nghi can và mang theo vật chứng về để tiếp tục thẩm vấn.

Hình Mẫn đề nghị quay về khách sạn Xuyên Lục Địa. Thanh Hoành thắc mắc:

– Vì sao phải quay về đó?

Tầm này nên tìm khách sạn nào quanh đây thì hơn.

Hình Mẫn rút điều thuốc trong tay Cửu Thiệu, châm lửa hút, và nhả khói:

– Chiều nay Tàn Tấn và Mạc Nhã Ca sẽ đến, họ tự bỏ tiền túi đi công tác.

Hình Mẫn đưa họ về khách sạn Xuyên Lục Địa. Thẩm Dật đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, rồi lên thẳng phòng mình, còn họ ngồi uống trà chờ đợi.

Hình Mẫn rút di động, nhấn số, bật loa ngoài, chuông điện thoại đổ những hồi dài, lặp đi lặp lại nhưng không ai nghe máy. Thanh Hoành không rõ ông gọi cho Tần Tấn hay Nhã Ca, nhưng cô thấy lo cho cả hai. Cuộc gọi thứ hai, sau mười mấy lần chuông đổ, một giọng nói khàn đặc cất lên:

– A lô.

Xem ra đến lượt Tần Tấn gặp vận đen, Thanh Hoành thấy lo cho anh ta.

Tần Tấn đang say ngủ, bị đánh thức giữa giấc nồng, anh ta tỏ ra rất bực bội, không kim chế được còn văng tục mấy câu. Hình Mẫn lạnh lùng nói:

– Trước lúc lên đường tôi đã nói gì với cậu, cậu quên rồi à? Cậu và Mạc Nhã Ca xuống tầng một cho tôi ngay bây giờ, ngay lập tức! Tôi cho hai người ba phút, chú ý tốc độ!

Tần Tấn chưa kịp hoảng hồn, diễn về đáng thương:

– Không phải chứ đội trưởng, em làm sao đánh thức Nhã Ca được, bọn em có cùng phòng đâu, sao chỉ có ba phút.

– Bây giờ còn hai phút năm mươi giây. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không lãng phí thời gian quý giá vào việc mặc cả.

Hình Mẫn tắt máy, ngồi xuống đối diện với hai người:

– Tôi thấy chúng ta cần nói chuyện.

– Hình Mẫn đưa tay lên chống cằm.

– Tô Quý đã chết, mục tiêu số một hiện nay chỉ còn Thẩm Dật. Thực lòng, tôi không muốn thấy kết quả này, vì tôi rất có cảm tình với anh ta, tất nhiên anh ta có hơi bốc đồng, xốc nổi. Nhưng sự việc đã đến bước này thì không còn đường lùi nữa. Nếu Thẩm Dật được loại khỏi danh sách đối tượng tình nghi, sẽ chỉ còn lại hai chúng ta. Nếu không phải cậu thì là tôi.

Thanh Hoành thắc mắc:

– Ông không nghi ngờ cục trưởng Lãng nữa?

– Nếu cục trưởng Lãng tử nạn trên biển, thì ông ấy không phải Âm Hoa, nhiều nhất ông ấy chỉ là đồng bọn của hắn.

– Hoặc Âm Hoa chỉ là biệt hiệu, đằng sau biệt hiệu này không chỉ có một người.

Thanh Hoành muốn đưa ra nhiều khả năng.

– Không, khả năng này gần như không tồn tại. Hôm đó, sau khi quay về tôi đã suy nghĩ về điều này. Âm Hoa... là kẻ mắc bệnh thích điều khiển, thích kiểm soát. Việc hắn gửi thư điện tử cho chúng ta chứng tỏ hắn còn sống, đó không phải là thể thân của hắn.

Lúc này, Hình Mẫn mới nhận ra Thanh Hoành dẫn dắt ông đi quá xa chủ đề ban đầu, nên ông lập tức chuyển sang đối diện với Cửu Thiệu:

– Khi này tôi đã nói, nếu khả năng Thẩm Dật là Âm Hoa bị loại trừ, thì chỉ còn lại tôi và cậu, cậu đồng ý với lập luận này không?

Cửu Thiệu gật đầu.

– Tôi biết tôi không phải, vì thế, đến lúc đó chỉ có thể là cậu.

– Logic kiểu áp đặt!

– Thanh Hoành bức xúc.

– Ông biết ông không phải, nhưng chúng tôi không cho là vậy. Đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của cá nhân ông.

– Đừng lý luận về logic với tôi.

Hình Mẫn chừng như sắp nổi nóng. Suốt đêm không ngủ, khó trách ông dễ nổi giận như vậy.

– Tốt nhất cô nên cầu cho Thẩm Dật chính là Âm Hoa.

Thanh Hoành muốn lý luận tiếp, nhưng Cửu Thiệu đã ngăn cô lại.

Anh vỗ nhẹ vào tay cô, nói khẽ:

– Cái cọ lúc này chẳng có nghĩa lý gì cả.

Vừa lúc đó, Tần Tấn và Nhã Ca từ thang máy bước ra.

Nhã Ca đột nhiên xông tới, bóp cổ Thanh Hoành:

– Cậu đi cùng cậu ấy? Vậy tức là lúc trước cậu lừa dối tôi bảo rằng không biết gì cả? Hãy mau giải thích, bằng không tôi sẽ giết cậu!

Thanh Hoành khò sở vùng vẫy:

– Đừng mà, giết người phải đền tội đấy...

Nhã Ca càng nổi giận:

– Ngồi tù thì ngồi tù, trong đó tôi có người quen!

Thanh Hoành run rẩy chỉ sang bên cạnh:

– Rõ ràng cậu thân với anh ấy hơn, sao chỉ nhằm vào tôi, sao không đến mà tấn cho anh ấy một trận? Tôi sẽ không ngăn cản cậu đâu, thậm chí còn cổ vũ cậu nữa.

Nhã Ca trả lời rất nhanh:

– Tôi mà đánh được cậu ấy thì cần gì phải tính sổ với cậu.

Nhã Ca cuối cùng cũng thôi bóp cổ Thanh Hoành, nhưng vẫn tiếp tục la mắng và đập vào lưng cô bôm bốp. Đòn trừng phạt của Nhã Ca không hề nhẹ, cô ấy chẳng buồn nường tay, vì thế suýt nữa Thanh Hoành “cho ra” cả bữa tối hôm qua.

Mắng chửi chán, trút giận xong, Nhã Ca bỗng ngồi sụp xuống cạnh Thanh Hoành, khóc mắt đỏ hoe:

– Cậu có biết tôi lo lắng thế nào không?

Hai người còn coi tôi là bạn không? Lẽ ra hai người phải nói với tôi từ đầu chứ!

Thanh Hoành giải thích:

– Tôi sợ liên lụy đến cậu, sợ đội trưởng trách mắng cậu.

Lúc này Nhã Ca mới nhớ ra cấp trên của cô đang ngồi bên cạnh. Cô vờ hắng giọng, nói:

– Cũng phải, tôi mà biết chuyện, chắc chắn sẽ báo cáo lên cấp trên.

Tần Tấn thở than:

– Tâm tư đàn bà... thật đáng sợ!

Hình Mẫn hất hàm ra hiệu:

– Ra quầy lễ tân đặt cho tôi sáu vé máy bay đi thành phố Tân.

Rồi ông nhìn đồng hồ, lúc này là bốn giờ năm mươi phút.

– Bây giờ cậu và Nhã Ca đến chỗ cảnh sát Lâm lấy bản tường trình viết tay của Tô Quý về đây cho tôi. Cố gắng về trước bảy giờ, đánh thức Thẩm Dật dậy, sau đó chúng ta sẽ xuất phát.

Tần Tấn và Nhã Ca đi khỏi, để lại ba người ngồi đối diện với nhau trong im lặng. Thanh Hoành không thể ngồi yên như vậy, cô nghĩ mình không thể thờ ơ nổi trong bầu không khí yên ắng dị thường giữa Hình Mẫn và Cửu Thiệu. Cô liền đứng lên, nói:

– Tôi muốn tìm một phòng nào đó nằm nghỉ, tới giờ tôi sẽ xuống.

Cô ra quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, lúc vào thang máy, cô quay đầu lại nhìn họ.

Hồi Cửu Thiệu còn là cán bộ pháp y, Hình Mẫn rất yêu mến anh, nhưng từ khi anh chuyển đến đội điều tra, lập trường của họ trở nên đối nghịch nhau. Hình Mẫn hơn anh mười mấy tuổi, đã bao năm lăn lộn dưới cơ sở, từng phá thành công nhiều vụ án, nhưng chức vị chỉ ngang với một chàng trai chưa đầy ba mươi tuổi là anh. Thậm chí, trong tương lai không xa, anh sẽ trở thành sếp trực tiếp của Hình Mẫn, nếu không xảy ra vụ án trên tàu Đông Thái Bình Dương.

Lòng yêu mến của Hình Mẫn đối với Cửu Thiệu vốn nảy sinh từ tình cảm của một vị tiền bối dành cho lớp hậu sinh. Nhưng khi hậu sinh trở thành cấp trên của mình, thì dù người đó có suy nghĩ thoáng đến đâu cũng khó mà tiếp tục yêu mến đối phương như trước.

Cô vừa ngả lưng xuống giường đã lập tức thiếp đi. Đó là thói quen cô tập cho mình trong những ngày qua. Phải nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu giúp

cho thần kinh thật tỉnh táo, bởi vì cô có quá nhiều việc phải làm mỗi ngày, không lấy đâu ra thời gian để xả hơi.

Trước khi ngủ cô đặt chuông báo thức lúc sáu rưỡi, nên khi chuông vừa kêu, cô lập tức tỉnh giấc, xuống sảnh làm thủ tục trả phòng. Hình Mẫn và Cửu Thiệu vẫn ngồi nguyên tại chỗ, Hình Mẫn nằm bò ra bàn ngủ gục, Cửu Thiệu đang trầm tư suy nghĩ. Xem ra, họ đã nói chuyện xong.

Thanh Hoành bước lại, đứng bên họ. Cô ngẩng đầu nhìn về phía chiếc cầu thang lát đá hoa màu trắng trước bàn uống nước. Hôm đó, Tô Tường làm phù dâu, Tô Quý đứng ký tên ở lối đi lên cầu thang, cô ta mặc trang phục màu trắng giản dị và nói: “Tôi mong được thấy em mình làm cô dâu ở đây”.

Trên môi cô ta còn nở nụ cười rất lạ.

Thanh Hoành nắm tay Cửu Thiệu, gợi ý anh đi theo cô. Cô dắt tay anh đến chỗ Tô Quý đứng ký tên hôm trước.

– Em còn nhớ, hôm đó cô ta đứng ở đây, nhìn về phía cô dâu, chủ rể đang đón khách. Cô ta bảo mong được thấy em gái mình làm cô dâu tại đây...

– Cô lắc đầu, về bản khoán:

– Đột nhiên em có suy nghĩ, lúc nói câu đó, cô ta đã biết mình sắp ra đi.

Anh nhìn cô thật dịu dàng, và không chọc giận cô như mọi khi:

– Đúng là lúc đó cô ta đã biết mình sắp chết. Nói một cách thiếu nghiêm túc thì cô ta không đơn thuần bị La Lệnh mưu sát mà bản thân cô ta cũng muốn chết.

– ... Vì sao?

– Vì tờ tạp chí của cô ta đã đăng tải bức ảnh vốn không nên đăng tải, mà cô ta không kịp thời biên tập, và khi cô ta nhận ra thì đã quá muộn. Trang đầu của tạp chí có tên của chủ biên, người đó là La Lệnh.

Những người hành nghề buôn bán thông tin giống như đi trên dây thép. Tô Quý biết cô ta đã “động” vào một nhân vật tầm cỡ, sự nghiệp chắc chắn đi tong, và còn có thể liên lụy đến cả em gái của cô ta. Vì thế cô ta đã chọn cái chết để đổi lại nửa đời bình yên, vui vẻ cho em gái mình. Bởi vì chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật. Cô ta mời những người kia đến, bởi vì họ đều có những bí mật riêng, cô ta muốn uy hiếp họ, kích động họ, để cuối cùng đạt được mục đích.

Ngoài mặt, cô ta là nạn nhân bị mưu sát. Chỉ riêng hai chữ “mưu sát” đã đủ gây chấn động mạnh, và cô ta cần điều này. Nhân vật tầm cỡ kia dù có muốn hăm hại Tô Tường để bảo vệ bản thân thì cũng phải dè chừng, vì rất có thể báo chí sẽ liên kết vụ án của hai chị em họ với nhau, và sau đó, bức ảnh chụp lên kia sẽ được dịp mang ra mổ xẻ trước bàn dân thiên hạ. Điều đó sẽ cực kỳ bất lợi cho người đó.

Thanh Hoành nói:

– Cô ta quả thực... rất thông minh.

Cho dù sự thông minh của cô ta không giống với anh.

Có thể cô không ưa Tô Quý, nhưng không thể không thừa nhận thủ đoạn của cô ta vượt tầm tư duy của người thường.

Cửu Thiệu “ừ” khẽ một tiếng, biểu thị sự đồng tình.

– Về phương diện nào đó, cô ta là người phụ nữ rất đáng nể.

Thanh Hoành ngoắc tay ra hiệu cho anh ghé tai lại:

– Nhưng vì sao anh khẳng định kẻ giết người là La Lệnh mà không phải Lục Mẫn Chi Hay Lâu Triệt?

– Phép loại trừ. Quan sát Lục Mẫn Chi chơi bài thì biết, cô ta là người yêu thương gia đình và cẩn trọng, không giống loại người xốc nổi, bất chấp tất cả.

Như vậy chỉ còn lại La Lệnh và Lâu Triệt. Nhưng nếu để ý tờ giấy ghi kết quả sẽ thấy, trong số người chơi, chỉ có La Lệnh đánh bài rất bất thường, hăn rao giá rất cao, là bởi vì hăn buộc phải ra tay trước mặt mọi người, nên tâm lý bị ảnh hưởng. Tất nhiên, không thể coi đó là bằng chứng. Cảnh sát Lâm đã nhìn ra, nhưng ông ấy không tìm được sơ hở của hăn. Anh đã nói với La Lệnh về nguyên nhân cái chết của Tô Quý. Sau khi biết chân tướng sự việc, hăn chỉ còn cách nhận tội, hăn làm thế để bảo vệ gia đình của hăn.

Thanh Hoành mỉm cười:

– Em càng ngày càng hiểu hơn phương pháp tư duy của anh. Không biết còn mất bao lâu nữa, em mới được như anh.

Cửu Thiệu nhìn cô, nhún mày, chừng như rất khó xử.

– Em thật sự muốn biết câu trả lời cho câu hỏi này không?

– ... Không, em không muốn, anh đừng nói gì cả.

Đúng bây giờ, Tàn Tấn và Nhã Ca về đến khách sạn.

Tàn Tấn thở hổn hển, ném cuốn sổ tay xuống bàn, cầm ly trà lên tu ừng ực.

– Không bắt được taxi, chúng tôi phải ngồi tàu điện ngầm, rồi chạy bộ về đây. Tay cảnh sát Lâm đó thật khó chịu, chưa đọc nát tài liệu chưa chịu bàn giao.

Thanh Hoành nhanh nhẹn đưa cốc nước cho Nhã Ca:

– Cốc nước này tôi chưa uống đâu, nguội rồi đấy.

Nhã Ca đón lấy:

– Uống rồi cũng có sao đâu, cầu kỳ làm gì!

– Cô uống vài ngụm, rồi nói

– Đen đui quá, tàu điện ngầm đang yên đang lành thì lặn ra hồng, phải chờ sửa suốt nửa tiếng.

Hình Mẫn lật trang đầu tiên cuốn sổ chép tay, ngẩng lên bảo:

– Các cô các cậu ngồi xuống cùng nghiên cứu tài liệu này đi.

Tô Quý ghi chép rất rõ ràng, mạch lạc, câu cú gãy gọn, chữ viết ngay ngắn.

Bỗng họ lật đến trang viết xuất hiện một câu hỏi đặt giữa một khoảng giấy trống bên dưới: Ngày xảy ra vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương, ai đã rời khỏi boong tàu?

Thanh Hoành bỗng thấy tim đập rất nhanh, tình hình lúc đó rất hỗn loạn, cô không nhớ nổi ai không có mặt hoặc giữa chừng rời khỏi boong tàu. Nhưng Tô Quý đặt câu hỏi như vậy, chứng tỏ cô ấy đã phát hiện ra điều gì then chốt ở đây.

Hình Mẫn lật sang trang khác, nội dung thông tin không mấy quan trọng.

Ông cầm cuốn sổ lên, nhìn kỹ phần gáy, phát hiện ra một trang giấy đã bị xé bỏ, và là trang quan trọng nhất.

Ông ném cuốn sổ xuống bàn, nhìn Tàn Tấn:

– Trên đường về đây, có ai va vào cậu không?

Tàn Tấn nhớ lại, lắc đầu:

– Hình như không có.

– Hình như?

Hình Mẫn lặp lại câu hỏi, có vẻ ông đang rất không hài lòng.

– Lúc cảnh sát Lâm đưa cho cậu, cậu có để ý thấy một trang đã bị xé bỏ không?

Tàn Tấn bối rối, gãi đầu, bứt tóc:

– Em... không để ý.

Ông quay sang hỏi Nhã Ca:

– Còn cô?

Nhã Ca cũng lắc đầu.

Hình Mẫn đập tay lên bàn:

– Cái gì cũng không chú ý, Tàn Tấn, đó chính là lý do suốt mấy năm trời cậu không được thăng chức đấy, đồ phôi bò!

Rồi ông rút điện thoại gọi cho cảnh sát Lâm, mới hỏi được vài câu đã bị người kia chặn họng:

– Xin anh đấy, anh Hình, người của anh đến lấy tài liệu, tôi đã thực hiện theo quy định, bây giờ anh quay ra chất vấn tôi sao? Cái gì? Anh bảo ai đó đã xé

một trang giấy? Có phải anh nghi ngờ tôi làm hỏng bằng chứng? Anh có chứng cứ không? Không có chứng cứ mà anh dám vu khống người khác? Anh có biết anh đang đứng trên địa bàn của ai không?

Lúc này khách khứa đã bắt đầu xuống tầng một uống trà, Hình Mẫn đành phải tìm góc khuất để tiếp tục cuộc trao đổi qua điện thoại.

Nhìn biểu cảm và động tác tay chân thì có vẻ như ông đang cãi cọ với cảnh sát Lâm.

Sau cùng vẫn không có kết quả.

Thanh Hoành đặt tay lên ngực, có lẽ vì thời gian qua đã xảy ra nhiều chuyện kịch tính, nên mặc dù hơi thất vọng, nhưng cô không thấy chán nản, rầu rĩ.

Cô thấy mình càng ngày càng suy nghĩ thoáng hơn, tích cực hơn, không bị ngoại cảnh tác động mạnh mẽ như trước.

Tần Tấn xoa mũi, hỏi:

– Theo cô, khi nào quay về liệu đội trưởng có “xử lý” tôi không?

Nhã Ca nhìn Tần Tấn đầy vẻ thông cảm:

– Còn phải hỏi, bị gọi cả họ cả tên như thế, không “xử lý” mới lạ.

– ... Nhã Ca, cậu không thấy an ủi người khác như thế là không ổn à?

Đúng, và cả cách trút giận của cô ấy cũng không thể chấp nhận được! Thanh Hoành lẳng lặng đưa tay lên xoa cổ. Suýt nữa thì cô đã bị cô ấy bóp chết.

– Cậu giỏi thì vào mà an ủi!

Thanh Hoành hắng giọng, lựa lời động viên Tần Tấn:

– Công việc này có gì hay ho đâu, vừa mệt vừa buồn, cùng lắm thì đổi nghề.

Nhã Ca lập tức mỉa mai:

– Sao tôi thấy cậu an ủi người khác còn tệ hơn cả tôi!

– Tệ chỗ nào?

Tần Tấn tức giận:

– Cô có biết con nhà giàu không bao giờ thấu hiểu được nỗi khổ của con nhà nghèo không? Cô đi làm cho vui chứ mức lương chết đói ấy cô cần gì. Cô ở nhà lâu, đi xe hơi sung sướng an nhàn như thế, cô lấy tư cách gì mà khuyên tôi bỏ việc!

Thanh Hoành nhún vai:

– Thế thì xem như tôi chưa nói gì! ... À, anh quên chưa gọi Thẩm Dật dậy đâu đấy!

Thẩm Dật thích ngủ nướng, trong suốt kỳ nghỉ dưỡng ở biệt thự của Tô Quý, ngày nào anh ta cũng ngủ đến mười giờ trưa. Tần Tấn nhờ dịch vụ bảo thức của khách sạn, nhưng không ăn thua, đành phải rút thẻ ngành yêu cầu nhân viên lễ tân mở cửa phòng.

Kết quả là chuyến bay mà họ đặt chỗ trước đã bay mất, nên họ phải đi chuyến sau. Tần Tấn rất đau khổ khi không được hưởng giá vé ưu đãi. Bởi vì phần lớn chi phí đi công tác, họ phải tự bỏ tiền túi.

– Thực ra chúng ta có thể ngồi tàu nhanh, chỉ mất khoảng một ngày thôi.

Hình Mẫn đưa mắt về phía Thanh Hoành và Cửu Thiệu đang ngồi sát bên nhau đọc sách.

– Ngồi tàu thì vẫn có thể nhảy tàu, nhưng máy bay thì đừng mơ.

Thẩm Dật thấy chán, bèn ghé vào xem sách với họ. Đó là tập truyện ngắn của Raymond Carver.

– Nhiều chữ như vậy mà cũng đọc được à?

Thanh Hoành ngẩng nhìn anh ta:

– Trở ngại đọc hiểu của anh quả rất nghiêm trọng.

Kỳ thực, Thanh Hoành cũng không được chữ nào vào đầu, vì lúc ngồi trong phòng chờ máy bay, cô nhận được điện thoại của Tô Tường. Tô Tường nức nở trong điện thoại, mời cô ở lại dự tang lễ chị gái mình, nhưng cô buộc phải từ chối vì họ đã đến sân bay. Không biết lúc đó cô nghĩ gì, cô hỏi Tô

Tường: “Trợ lý Ngô có ở cạnh cô không? Tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

Tô Tường liền đưa điện thoại cho Ngô Y Thanh.

Ngô Y Thanh ngập ngừng một lúc mới: “A lô”.

Thanh Hoành nói thật nhanh: “Có chuyện này tôi suy nghĩ rất lâu, và thấy rằng nên nói với anh. Từ lâu Tô Quý đã biết người gây sát thương cho cô ấy trên du thuyền lúc mất điện chính là anh.”

“... Cô ấy nói với cô như vậy?”

“Cô ấy thừa nhận, và bảo không muốn hủy hoại tiền đồ của anh.”

Người ở đầu bên kia đột nhiên thở gấp. Thanh Hoành vội hỏi: “Anh không sao chứ?”

“... Không sao.” Ngô Y Thanh khẽ đáp. “Thực ra, cô không cần nói với tôi, nhưng dù sao cũng cảm ơn cô.”

Thanh Hoành nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Tô Tường vang lên: “Anh làm sao thế, sao lại khóc?”

“Cô Chử, nếu không còn việc gì, tôi tắt máy đây.”

“Còn một việc nữa, anh có biết vì sao Tô Quý đặt một nửa số phòng trên du thuyền Đông Thái Bình Dương, nhưng sau đó chỉ có hai người lên tàu không? Cô ấy dùng số điện thoại của anh để đặt chỗ.”

Ngô Y Thanh trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không thể có chuyện đó, tôi nghĩ cô đã hiểu nhầm”

Thẩm Dật quay sang Hình Mẫn, hỏi:

– Cảnh sát Hình, tôi không muốn giả vờ vì tôi không phải thành phần. Tôi nghĩ các vị đang điều tra một vụ án, và vụ án đó liên quan đến tôi, đúng không?

Hình Mẫn điềm tĩnh đáp:

– Tôi chưa biết vụ án có liên quan đến anh hay không, nhưng người chúng tôi cần tìm nằm trong số những người may mắn sống sót trong vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương. Tô Quý đã chết, ứng cử viên thứ hai chính là anh.

Thẩm Dật tươi cười như vừa trút được gánh nặng:

– Thì ra là vậy, các vị cần tôi hỗ trợ gì không?

– Chỉ cần anh không rời khỏi tầm mắt của chúng tôi là được. Còn lại, chúng tôi sẽ tự phán đoán.

Thẩm Dật quay ra gác một chân lên đùi, dáng vẻ thư thái, còn ngâm nga hát, được một lát, lại hỏi:

– Các anh cần tìm ai? Người đó quan trọng lắm à?

Người đó đã gây ra chuyện gì mà các anh phải nhọc công tìm kiếm như vậy?

Thanh Hoành không nhịn nổi cười, các câu hỏi của anh ta đều nhắm trúng trọng tâm vấn đề, Hình Mẫn không thể trả lời. Nếu Thẩm Dật là Âm Hoa, câu trả lời của ông là vô nghĩa. Còn nếu anh ta không phải, câu trả lời của ông sẽ tiết lộ thông tin cơ mật cho người không liên quan.

Cửu Thiệu nhìn cô, khẽ hỏi:

– Buồn cười lắm à?

– Anh không thấy buồn cười sao?

Cô gần như đã “miễn dịch” với ánh mắt coi thường của anh.

– Em cười là việc của em, liên quan gì đến anh?

Nhã Ca ngồi bên cạnh vờ ho vài tiếng.

– Không liên quan đến anh? Sau này, mọi thứ trong cuộc sống của em, bao gồm cả nhu cầu về ăn uống lẫn quan hệ tình dục đều liên quan đến anh.

– Đây, anh đừng nói mấy chuyện đó giữa chốn đông người, được không hả?

Nhã Ca ngồi bên cạnh ho như người lao phổi.

– Đề nghị hai người chú ý giữ gìn hình ảnh ở nơi công cộng...

Cửu Thiệu nói:

– Nghe trộm người khác có gì hay ho đâu!

– Tên ranh này có vẻ đặc chí gồm nhi! Vừa có bạn gái thì quên luôn người bạn hết lòng vì cậu! Cậu có tin tôi sẽ kể hết với Tiểu Hoành những chuyện “hay ho” của cậu hồi bé không hả?

– Nhã Ca chun mũi cảnh cáo:

– Kể thành truyện tiếu lâm, hay lắm đấy!

Thanh Hoành lập tức nhảy ra chỗ Nhã Ca:

– Ngồi xa xa một chút nghe truyện cười thì an toàn hơn.

– Ý kiến hay!

Nhã Ca dịch chuyển chỗ ngồi ra xa một chút.

– Cậu có biết hồi bé, lần đầu tiên tôi gặp Cửu Thiệu trông cậu ta thế nào không?

Mẹ cậu ta chải chuốt cho cậu ta giống như búp bê Barbie ấy, nhưng không hề xấu xí nhé, phải nói là rất xinh! Tôi định trêu cậu ta, mới lại gần kéo váy của cậu ta lên...

Thanh Hoành chưa kịp phì cười đã nghe Cửu Thiệu lạnh lùng gọi:

– Chừ Thanh Hoành, em có lại đây không thì bảo?

Gọi cả tên cả họ như thế chứng tỏ anh đang rất giận.

Thanh Hoành đành đứng lên, vờ vai Nhã Ca, rồi quay về bên anh. Nhìn vẻ mặt cau có khó chịu của anh, cô biết Nhã Ca không nói quá.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Cửu Thiệu hít một hơi thật sâu, hỏi:

– Cô ấy nói gì với em?

– Cái đó...

Cô không thể bán đứng Nhã Ca nếu cô còn muốn nghe kể chuyện nữa.

– Anh ghé tai lại đây, em nói cho nghe. – Cô thì thào vào tai anh: – Cô ấy hỏi chúng ta đã tiến hành đến đâu rồi? Em trả lời, những gì có thể làm đều làm cả rồi, em còn khen anh rất giỏi về khoản đó.

Anh nhìn cô, nâng nặt cô lên:

– Em nghĩ anh dễ bị lừa thế sao?

– Anh buông tay và nói tiếp:

– Nhưng niềm tình em nhận xét chuẩn xác về khoản đó, nên tha cho em lần này.

Khóe môi Thanh Hoành giật giật, thì ra đàn ông đều thích được khen ngợi về khoản đó, ngay cả người siêu lý trí như Cửu Thiệu cũng không ngoại lệ.

Họ đợi mãi mới đến giờ qua cửa kiểm soát để lên máy bay.

Bây giờ Thẩm Dật đã trở thành đối tượng theo dõi và giám sát trọng điểm, nên anh ta phải ngồi giữa Hình Mẫn và Tần Tấn. Thanh Hoành ngồi hàng ghế sau, cô cứ ngó ngang ngó dọc, không chịu yên vị. Cửu Thiệu bật đèn chiếu sáng, chăm chú đọc sách, nhưng được một lúc thì không chịu nổi cô:

– Em sao thế?

– Hành khách đông quá, chỗ ngồi... chật chội, em không quen.

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô phải ngồi ở khoang phổ thông. Thực ra, trước lúc lên máy bay vẫn có thể làm thủ tục đổi sang hạng ghế thương gia, nhưng cô không muốn thể hiện lối sống sang chảnh kiểu cậu ấm cô chiêu trước mặt Hình Mẫn và mọi người. Cửu Thiệu tắt đèn chiếu sáng, vòng tay ôm eo cô, nói khẽ:

– Dựa vào người anh, nhắm mắt ngủ một giấc là tới.

Thanh Hoành dựa vào vai anh, chỉ cần mở mắt là thấy rõ mấy vết sẹo nhỏ trên cổ anh, cô khẽ mỉm cười, cảm giác thật ngọt ngào!

Họ qua cửa kiểm soát, Thẩm Dật gọi một cuộc điện thoại, rồi quay lại bảo:

– Người đến đón chúng ta đang chờ bên ngoài.

Tài xế đến đón vừa trông thấy Thẩm Dật thì lập tức xuống xe, chào:

– Cậu chủ!

Thẩm Dật tươi cười giới thiệu:

– Đây là bác Vương, bác ấy làm việc cho gia đình chúng tôi nhiều năm rồi, thân thiết như người nhà. Còn đây là mấy người bạn của cháu.

Bác Vương niềm nở mở cửa xe mời khách:

– Mời các vị lên xe. Cậu chủ, ông biết cậu về nên dặn tôi nhấn với cậu, mời cậu về nhà ăn cơm.

Thẩm Dật cười, bảo:

– Vâng, lâu rồi cháu cũng chưa được ăn bữa cơm nào với ông ngoại.

Anh ta giới thiệu sơ lược bối cảnh gia đình mình. Ông ngoại anh ta là người nắm quyền quyết định trong nhà, năm xưa họ phát lên nhờ sản xuất, kinh doanh xi măng và gang thép. Tuy kinh tế hiện nay yếu kém, thị trường biến động, nhưng gia đình họ vẫn còn cả khối tài sản khổng lồ. Có lẽ vì ông ngoại của anh ta quá tài ba, lỗi lạc, nên thế hệ con cháu không ai xuất sắc, đều sống nhờ vào gia sản là chính.

Tần Tấn ghé lại hỏi:

– Nhà anh có chị gái hay em gái nào không?

Thanh Hoành che miệng, cố nhịn cười.

Thẩm Dật tỏ vẻ kinh ngạc, đáp:

– Tôi có hai người chị họ, sao nào?

– Hơn anh nhiều tuổi không?

– Chúng tôi sinh cùng năm, chỉ cách nhau vài tháng.

– Anh thấy tôi thế nào? Tôi bằng lòng ở rể.

Nhã Ca ho hắng:

– Đủ rồi đấy, trò đùa của cậu nhạt nhẽo quá!

Do dự một lát, Thẩm Dật đáp:

– Tôi thì không vấn đề gì... Nhưng họ đều đã có chồng có con. Ở vùng này phụ nữ thường lấy chồng từ rất sớm.

Nhã Ca ngạc nhiên hỏi:

– Thế sao anh chưa kết hôn? Anh vừa đẹp trai lại phóng khoáng, dễ chịu.

Thẩm Dật mỉm cười:

– So với họ, tôi là kẻ bất tài vô dụng, bỏ dở đại học, lại không có việc làm ổn định. Tôi nghĩ không mấy người muốn lấy tôi đâu. Huống hồ, tôi đây đốt đèn mới tìm được người ưng ý thì cô ấy có bạn trai mất rồi.

Anh ta quay sang Thanh Hoành, hỏi:

– Cô thấy có phải không?

Thanh Hoành suýt nghẹn.

Nhà Thẩm Dật ở vùng ngoại ô, xung quanh là công viên rộng lớn vừa mới đưa vào khai thác du lịch, nền trời xanh trong, không khí trong lành, thoáng đãng.

– Đây là nơi tôi sinh sống.

Thẩm Dật xuống xe, đưa họ đi qua bậc thang dẫn vào khu nhà.

– Bố mẹ tôi để lại cho tôi căn nhà này. Ông ngoại tôi ở khu nhà phía trước. Hay là mọi người đến chỗ ông ngoại dùng bữa cùng tôi luôn?

Hình Mẫn đáp:

– Không làm phiền gia đình anh đoàn tụ, chúng tôi ở đây chờ anh cũng được.

Thẩm Dật cũng không nài ép, anh ta mở cửa chính đưa họ vào nhà.

– Tầng trên tầng dưới đều có phòng nghỉ dành cho khách. Nhưng số lượng phòng không nhiều, mọi người tự chia nhau vậy. Phòng bên phải trên tầng hai là phòng ngủ của tôi.

Thẩm Dật vừa đi khỏi, Hình Mẫn lập tức rút trong túi ra mấy bộ găng tay, chia cho mọi người:

– Chúng ta không có nhiều thời gian, phải xong trong vòng một tiếng, hãy bắt đầu từ tầng hai.

Thanh Hoành biết họ muốn lục soát toàn bộ căn nhà nhân lúc Thẩm Dật đi vắng, vì thế cô ngoan ngoãn tránh sang bên, nhường đường cho họ.

– Cần tôi giúp gì không?

Hình Mẫn nhìn cô:

– Cô đứng ngoài canh gác, nếu thấy Thẩm Dật về thì báo cho chúng tôi.

Thanh Hoành giận bản thân vì trót hỏi câu đó, bỗng dưng phải làm chân gác cửa. Lúc ra ngoài cửa cô ngoái đầu nhìn lại thì thấy Hình Mẫn đang cầm một sợi dây thép cong cong, móc vào ổ khóa phòng ngủ tầng hai, xoay qua xoay lại một lát thì cánh cửa mở ra.

Cô đi dạo một vòng quanh vườn hoa nhỏ. Sống một mình trong căn nhà rộng lớn, vậy mà Thẩm Dật vẫn chăm chỉ chăm sóc vườn hoa, anh ta trồng khá nhiều loại hoa trong vườn. Thanh Hoành ngoảnh đầu nhìn và bắt gặp khung cửa sổ mở rộng dưới giàn hoa tử đằng. Có lẽ trước khi ra ngoài, Thẩm Dật quên khóa cửa. Nhưng loài thường xuân chằng chịt trên tường đã giúp che đi phân nửa, nên dù mưa to gió lớn cũng không sợ bị hất vào phòng.

Ngắm ngọi một lát, cô quyết định đến gần khung cửa. Cô kiễng chân ngó vào trong, chỉ thấy tối thui, cố gắng lắm mới nhìn thấy thứ ánh sáng màu xanh leo lét phát ra từ chiếc bình thủy tinh đặt trên giá. Trí tưởng tượng của cô được dịp trỗi dậy, cô lập tức nhớ đến cảnh tượng rừng rợn trong bộ phim Tử thần vùng Texas.

Thanh Hoành quay lại cửa chính, cô dễ dàng tìm ra căn phòng có cửa sổ mở rộng, trông ra vườn hoa. Căn phòng nằm dưới cầu thang, hình như là một phòng chứa đồ. Cô vận nắm cửa, nhưng cửa đã bị khóa. Cô vội chạy lên tầng hai, thấy mọi người đang lục soát phòng của Thẩm Dật.

Phòng của Thẩm Dật không có “họ” với gọn gàng, ngăn nắp, các bản vẽ nháp nhét đầy thùng rác, roi bừa trên nền nhà. Cửu Thiệu cúi xuống mở từng bản vẽ ra xem, xem xong vo viên đặt lại chỗ cũ.

Thanh Hoành gõ cửa, Hình Mẫn không buồn quay đầu lại, hỏi:

– Cô đang gác kia mà!

– Tôi đứng từ ngoài nhìn qua cửa sổ vào phòng chứa đồ ở tầng dưới, thấy trong mấy chiếc bình thủy tinh đặt trên giá có vật gì đó hình cầu.

Hình Mẫn đứng lên, ra hiệu cho Cửu Thiệu:

– Chúng ta xuống xem thử.

Tần Tấn và Nhã Ca ở lại, tiếp tục phần việc đang dở. Tần Tấn mở ngăn kéo thứ ba dưới bàn đọc sách, và lôi ra mấy hộp màu vẽ:

– Anh ta đúng là tay cuồng vẽ, trong phòng toàn giấy vẽ và các dụng cụ vẽ.

Thanh Hoành theo họ xuống tầng dưới, cô chỉ vào cánh cửa căn phòng dưới cầu thang:

– Ở đây.

Hình Mẫn ngồi xuống, lôi sợi dây thép ra móc thử, lát sau, ông đứng lên, bảo:

– Không biết có phải khóa cửa kiểu cổ hay không mà không mở được.

Cửu Thiệu cúi xuống xem xét một hồi, bảo:

– Để tôi thử xem.

Hình Mẫn chưa kịp đưa dây thép cho anh đã thấy anh lùi lại vài bước, đập thẳng vào cánh cửa, cú đập vừa nhanh, mạnh, dứt khoát khiến cánh cửa phòng chứa đồ vốn đã xộc xệch kêu răng rắc, khóa cửa nảy lên, long ra.

Cửu Thiệu thân nhiên bảo:

– Xong rồi đó.

Thanh Hoành lo lắng lát nữa Thẩm Dật quay về mà nhìn thấy cảnh này, không biết phải giải thích với anh ta thế nào.

Hình Mẫn thở hắt ra, xung phong vào trước. Ông thấy trên giá đỡ kê sát tường quả nhiên có một dãy bình thủy tinh, trong mỗi bình đều chứa một cặp vật gì đó hình cầu. Hình Mẫn nhắc bình thủy tinh lên xem xét và tỏ vẻ nghi hoặc:

– Đây là nhân cầu? Những con mắt màu xanh lam? Người nước ngoài à?

Thanh Hoành lại gần và nhận ra có điều gì đó không ổn, đúng là những cặp mắt ấy đang nhìn cô chăm chăm, nhưng dù công nghệ chế tạo có cao siêu, tài tình đến đâu, cô vẫn nhận ra ngay đó là những cặp mắt giả. Vậy là cô đã khiến tốc độ điều tra của họ phải ngừng giữa chừng chỉ vì mấy đôi mắt nhân tạo, và còn phá hỏng cả cửa nhà người ta...

Cửu Thiệu kéo tấm vải màu trắng phủ trên chiếc hòm làm từ gỗ long não, mở ra thì thấy trong hòm nhét đầy tay và chân người. Anh ngập ngừng một lát, lại mở chiếc hòm thứ hai, bên trong là một vài chiếc đầu lâu nhân tạo, gương mặt giống hệt người thường.

– Thì ra là búp bê ghép hình.

Anh cúi xuống, chọn ra hai đoạn tay người, lắp chúng lại với nhau, các khớp xương được chế tạo rất tinh vi, linh hoạt giống như tay người thật.

– Không có gì đặc biệt ở đây cả, chỉ là mô hình người đồ chơi được chế tạo phỏng theo chiều cao thực của con người thôi.

Nhìn những chiếc đầu lâu và các đoạn tay, chân người trong hòm gỗ, Hình Mẫn hình dung ra cảnh tượng của vụ án cất rồi thì thể người bằng cưa điện:

– Cậu đánh giá thế nào về sở thích này của anh ta? Liệu có phải anh ta mắc chứng tự kỷ không?

Cửu Thiệu đáp:

– Có lẽ có, nhưng hầu như không thể nhìn ra.

– Theo cậu khả năng anh ta là Ám Hoa chiếm bao nhiêu phần trăm?

– Rất khó nói.

Cửu Thiệu xếp hai hòm gỗ về vị trí ban đầu, cẩn thận phủ vải trắng lên, và không quên tạo nếp gấp ở mép vải như lúc đầu.

Thanh Hoành lẳng lặng lên ra ngoài ngắm phong cảnh, còn họ nhanh chóng lên tầng hai tiếp tục công việc đang dở lúc trước.

Khoảng nửa giờ sau, Thanh Hoành trông thấy Thẩm Dật trên con đường nhựa phía trước, dáng đi của anh ta rất đặc biệt, nhanh và nhẹ hơn người khác rất nhiều. Thanh Hoành vội báo tin cho đồng đội. Hình Mẫn nhấn lại: “Giữ chân cậu ta thêm năm phút, chúng tôi phải sắp xếp lại căn phòng như nguyên trạng.”

Thanh Hoành đánh liều ra đón Thẩm Dật:

– Anh về nhanh thế à?

Thẩm Dật mỉm cười:

– Chỉ ăn cơm thôi mà, và lại lúc trên máy bay tôi đã ăn rồi, nên chỉ đến trò chuyện với ông ngoại một lát.

Thanh Hoành vội chặn anh ta lại:

– Này, ông ngoại anh là người thế nào?

– Nóng nảy, khó tính, thù cừu, hay hoài cổ, chắc là hồi trẻ ông rất hấp dẫn. Bà ngoại tôi là con nhà trâm anh thế phiệt, hồi ông cưới bà, ông vẫn còn nghèo, học hành cũng không đến nơi đến chốn.

– Thế... ông ngoại anh có la mắng anh về cái chết của mấy người cậu không?

Khóe môi Thẩm Dật cong cong:

– Cô thật lòng muốn biết câu trả lời, hay chỉ muốn kéo dài thời gian?

Thanh Hoành cứng họng, lẽ ra cô phải viện ra mọi lý do để bào biện cho hành động của mình, nhưng quả thật cô đã hết cách.

– Tôi đã nói với các vị từ lâu, tôi không phải gã đần, làm gì có chuyện tôi không nhận ra điều gì đó. Thôi được, cô nói đi, tôi nên chờ thêm bao lâu? Năm phút đủ không?

– ... Đủ.

Cô ngượng ngùng im lặng, một lát, lại hỏi:

– Anh không tức giận thật sao?

– Tất nhiên, vì sao phải tức giận?

– Anh ta cười.

– Lần trước tôi bị nghi ngờ là thủ phạm gây sát thương cho cô Tô Quý, nhưng sau đó mọi chuyện đã được làm sáng tỏ đầy thôi.

Họ chờ đủ năm phút mới vào nhà.

Người trong nhà đã hoàn tất công việc, họ đang chia nhau mỗi người đứng một góc trong phòng khách, chiêm ngưỡng những bức tranh treo trên tường. Từ lâu, các bức tranh sơn dầu của Thẩm Dật đã tạo cho Thanh Hoành cảm giác quái dị, lạ thường, và giờ khi chúng được bồi đắp chín chu, đóng khung và treo lên tường nhà trong phòng khách, cảm giác kỳ dị, quái đản ấy càng trở nên rõ nét hơn. Tranh sơn dầu của anh ta tạo ảo giác xuyên thấu và gam màu rất kỳ lạ.

Thẩm Dật chào Hình Mẫn và mọi người bằng vẻ mặt hoàn toàn bình thường, nhưng lúc quay người lại, anh ta thoáng sững sờ khi nhìn thấy cánh cửa phòng chứa đồ.

Thanh Hoành đành giờ đầu chịu tội:

– Xin lỗi anh, chính tôi làm hỏng khóa, tôi sẽ trả tiền sửa cửa.

Thẩm Dật xua tay:

– Không sao, dù sao nó cũng cũ rồi.

Anh ta vào phòng, kéo hòm gỗ ra, lật tấm vải phủ màu trắng, thận trọng, nâng niu nhất từng mảnh ghép ra ngoài. Một lát sau, từng đoạn tay, chân, đầu lâu hình người bày đầy trên nền đất, giống hệt hiện trường vụ án phanh thây.

Tần Tấn chứng kiến anh ta lắp ráp từng bộ phận cơ thể người bằng ánh mắt kinh khiếp, rùng rợn.

Thẩm Dật mỉm cười, nói:

– Đây là trò chơi hồi nhỏ của tôi. Bố mẹ tôi mất sớm... trong một tai nạn đột ngột. Tôi không có bạn chơi, đám búp bê này chính là những người bạn ấu thơ của tôi.

Lắp ghép xong một mô hình cao chừng hơn một mét rưỡi, anh ta liền nhắc lên cho mọi người cùng nhìn:

– Rất tinh xảo, sống động đúng không?

Nhã Ca nuốt nước bọt, đáp:

– Đúng... đúng là rất giống người thật. Các khớp của nó còn có thể cử động nữa.

Thanh Hoành và Cửu Thiều âm thầm chạm mắt, cô muốn nói với anh: “Xét ở góc nào Thảm Dật cũng đều không giống Âm Hoa. Anh ta chỉ là một người không có tuổi ấu thơ trọn vẹn mà thôi.”

Cửu Thiều gật đầu: “Anh biết tình mẫu tử đang dâng trào trong em, nhưng xin em hãy nhìn vào thực tế, anh ta hơn em bốn, năm tuổi, nên không cần một bà mẹ trẻ đâu.”

Thanh Hoành có cảm giác máu lại xông lên não:

– Anh...

– Thực ra, tuổi thơ của anh cũng không trọn vẹn...

– Đó là vì tính tình dị hóm của anh. Vì anh coi thường những người bạn kém thông minh hơn mình nên không ai muốn chơi với anh.

– Anh cũng không muốn chơi với họ.

– Cửu Thiều ngẩng lên nhìn cô, hàng mi dài rập rờn như cánh bướm.

– Nhưng mà...

Thanh Hoành nín thở chờ đợi, nhưng anh không chịu nói tiếp. Cô chờ mãi không thấy động tĩnh gì, bèn giục:

– Nhưng mà sao?

Anh nhìn cô một lúc mới đáp:

– Mười giờ tối nay đến phòng anh, anh sẽ nói cho em nghe.

Chiều muộn hôm ấy, ông ngoại của Thảm Dật chống gậy tới thăm cháu.

Họ đang phân công nhau chuẩn bị bữa tối. Hình Mẫn không thạo việc bếp núc, Thanh Hoành hoàn toàn hiểu được, vì ông có một người vợ hiền thực, đảm đang, nấu ăn rất ngon, ông chẳng cần động chân động tay. Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là, Cửu Thiều nấu ăn rất khá.

Món bò bít tết của anh bên ngoài chín vàng, bên trong bầy phần chín ba phần tái, hoàn hảo không chê vào đâu được. Nhã Ca nếm thử một miếng, kinh ngạc:

– Tiểu Hoành à, cậu thật có phúc, món này tổ cho mười điểm.

Thanh Hoành vội quay ra ngồi đối diện với anh:

– Có việc gì anh làm rất tệ không?

Người ta vẫn nói ông trời vốn rất công bằng, nếu đã phú cho một người tài năng thiên bẩm về mặt này thì sẽ khiến họ khiếm khuyết ở mặt khác.

Cửu Thiều chau mày ngẫm ngợi một lúc, đáp:

– Yêu đương?

Thanh Hoành chưa kịp đáp lại, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Thảm Dật đứng lên ra mở cửa và cung kính chào:

– Ông ngoại!

Ông Thảm chống gậy bước vào, trông thấy họ chỉ hỏi một câu:

– Bạn cháu à? Sao không mời đến nhà ông ăn cơm?

– Cháu định ngày mai đưa họ sang bên ông. Ông đến đúng bữa, hay là ông ở lại ăn cùng chúng cháu?

– Ông sẽ đến chỗ bà Lâm ăn tối. Lát nữa mấy bà cô và mấy đứa chị họ có hỏi cháu thì đừng nói gì cả, không chúng lại nặng xị lên.

Ông Thảm nhìn quanh một lượt, ánh mắt dừng lại chỗ Thanh Hoành, ông nhấc gậy lên chỉ về phía cô.

– Cháu thích cô ấy phỏng? Chân thì nhỏ, mông thì bé, trông có vẻ không mấn cho lắm.

Bốn chữ “không mấn cho lắm” cứ đảo vòng vòng trong đầu Thanh Hoành.

Thảm Dật vội chữa:

– Dạ không phải, họ đều là bạn cháu.

– Cháu nên tìm cô nào miễn đề một chút, sinh cho nhà chúng ta thêm vài đứa cháu.

Ông Thắm vỗ vai cháu trai, rồi quay người bước đi.

Nụ cười thấp thoáng trên môi Cửu Thiệu, anh khẽ nói:

– Đừng lo, nhà anh không cần em để nhiều em bé đâu.

Tất nhiên, nếu đó là sở thích của em thì lại là chuyện khác.

Thanh Hoành muốn đập vào ghế của Cửu Thiệu, nhưng vì ở vị trí này, nếu đập ghế sẽ không đủ thể hiện sự tức giận của cô, vì thế cô đập vào đầu gối anh.

Nhưng anh đã nhanh tay tóm được cổ chân cô. Sắc mặt cô biến đổi lạ thường, lúc tím lúc tái, đủ mọi sắc thái. Có đánh chết cô cũng không tin anh lại làm ra cái trò này. Hơn nữa, bàn tay của anh không chịu yên phận, sau khi tóm được cổ chân cô thì nó bắt đầu vờn lên trên.

Thanh Hoành nghiêng răng đe dọa:

– Anh có bỏ tay ra không?

Cửu Thiệu thả tay, tiếp tục bình thân ăn uống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù quan hệ giữa họ đã ở mức thân mật hơn thế, nhưng Thanh Hoành vẫn cảm thấy mất tự nhiên. Cô cầm đầu và com, Nhã Ca thấy thế, lo lắng hỏi:

– Tiểu Hoành, không sao chứ?

– ... Không sao.

Cô không sao, cô chỉ vỡ mạch máu mà thôi.

Ngay sau đó bát com của cô xuất hiện món ngon. Cửu Thiệu nói:

– Ném thử tay nghề của anh đi.

Thanh Hoành cắn thử một miếng. Xưa nay, cô không phải người kén ăn, cô chỉ cần được ăn no. Nhưng bây giờ, cô buộc lòng phải thừa nhận, nếu ăn quen các món Cửu Thiệu nấu, chắc chắn cô không thể nuốt được đồ ăn ở nhà ăn cơ quan và đồ ăn nhanh ngoài hàng, vì những thứ đó sẽ trở nên rất khó nuốt.

– Không phải anh biết nấu ăn sau khi sang Đức đâu.

– Cửu Thiệu vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói. – Từ hồi học trung học anh đã biết nấu ăn rồi. Nhưng tất nhiên, sau khi từ Đức trở về, anh biết nấu thêm món Tây.

– ... Bố mẹ anh trước kia không ăn com nhà sao?

– Mẹ anh không biết nấu ăn, bà ấy thậm chí còn nhầm giữa muối và đường. Bố anh thì bận. – Cửu Thiệu mỉm cười, tiếp tục: – Vì thế, anh rất muốn được nấu ăn cho người mình yêu mỗi ngày.

– ...

Dù biết anh đang cố gắng lấy lòng cô, nhưng Thanh Hoành không nỡ lật tẩy anh. Vì thái độ của anh rất đổi chân thành, những lời anh nói khiến cô thấy thương anh, và thấy bản thân thật tệ. Cô ôm đầu, thờ dài.

Nhà Thắm Dật nằm ở vùng ngoại thành, quanh đây không có khu vui chơi giải trí nào cả, và lại cả ngày trời lênh đênh tàu xe khiến mọi người mệt lử, nên tất cả đều về phòng nghỉ sớm.

Thanh Hoành chung phòng với Nhã Ca. Vừa vào phòng, Nhã Ca liền thực hiện bài tập nâng người gấp bụng hai trăm lần. Thanh Hoành ngồi khoanh tròn trên giường, bất giác nói:

– Làm cảnh sát điều tra như các cậu thật vất vả.

Nhã Ca vẫn dư sức tiếp chuyện cô:

– Cậu có biết mấy hôm nay tớ đã giảm mức độ luyện tập xuống chỉ còn một nửa so với bình thường không? Tớ phải duy trì kỷ lục trong tổ cảnh sát nữ.

Buồn chán, Thanh Hoành bật di động và chơi game. Cô đang chơi thì màn hình hiện ra tin nhắn của Cửu Thiệu: “Xuống đây!”

Cô định nhắn tin từ chối thì lại nhận được tin nhắn mới của anh: “Luyện yêu cùng anh!”

Thanh Hoành nhìn dòng chữ đó chằm chằm một lúc, và quyết định:

– Nhả Ca, tôi ra ngoài một lát, để cửa cho tôi nhé.

Nhả Ca hai tay ôm đầu, nâng người, gập bụng, cố gắng để khuỷu tay chạm đầu gối, nghe vậy liền bảo:

– Đi đi, đi đi, nhìn thấy hai người mà phát ón!

Thanh Hoành xuống tầng một thì thấy Cửu Thiệu đã chờ sẵn ngoài cửa. Cô căn vặn:

– Đủ rồi đấy, anh có thôi đi không!

– Ý em là gì?

– Anh không chịu được vì hôm nay Thẩm Dật trở thành tâm điểm, được mọi người quan tâm, đúng không?

– Thanh Hoành lắc đầu.

– Việc gì cũng nên có giới hạn, gia đình và sự nghiệp của anh đều hoàn hảo, hoàn mỹ hơn người, anh đừng cố tranh giành làm gì nữa.

Cửu Thiệu tủm tỉm cười, anh bước lại, cúi xuống, nắm lấy tay cô:

– Anh chỉ muốn được em yêu chiều, như thế có gì sai?

Thanh Hoành hết cách, đành nói:

– Anh gọi em ra đây có việc gì?

– Muốn kể cho em nghe về tuổi thơ thiếu thốn của anh, nhằm giành được “đãi ngộ” tốt hơn từ em.

Tất nhiên, Thanh Hoành không tin anh đột nhiên nổi hứng thích kể lể dông dài về tuổi thơ của mình. Nếu anh có chút ít thói quen hỏi tường chuyện quá khứ thì anh đã kể cho cô nghe từ lâu rồi.

Họ đi bộ men theo con đường dẫn lên núi. Những ngôi nhà ở vùng này đều tựa lưng vào núi, không gian thanh tịnh, trong lành. Bên dưới là những dãy nhà san sát, bên trên là biệt thự nằm tách biệt. Họ đi bộ được chừng mười phút thì bắt gặp một chiếc xe hơi chạy vụt qua. Chiếc xe đó giống hệt xe đi đón họ ở sân bay.

Xe dừng cách họ không xa. Cửu Thiệu kéo tay cô đi lên thảm cỏ, đến một khoảng cách đủ gần để quan sát họ mới dừng lại. Thanh Hoành thấy cửa xe mở ra, ông ngoại Thẩm Dật chống gậy bước xuống trước, rồi xoay người đỡ một người khác xuống xe, hình như là một người phụ nữ. Họ nắm tay nhau trò chuyện nhỏ to một hồi, rồi chụm đầu vào nhau rất thân mật, sau đó họ cùng nhau đi vào nhà.

Thanh Hoành thì thầm:

– Người đó hình như không phải bà ngoại của Thẩm Dật.

– Tất nhiên là không.

– Cửu Thiệu nheo mắt dõi về hướng đó.

– Cử chỉ của họ khi này không giống một cặp vợ chồng đã chung sống với nhau nhiều năm. Nhưng bóng lưng và dáng đi của người đó cũng không giống một phụ nữ trẻ, có thể phán đoán tuổi tác của người đó không kém ông Thẩm bao nhiêu. Cộng với việc ông Thẩm từng nói với Thẩm Dật sẽ qua nhà bà Lâm ăn tối, thì có thể kết luận, người phụ nữ ấy chính là bà Lâm.

– Có lẽ người vợ danh chính ngôn thuận của ông Thẩm đã qua đời, nên ông ấy muốn tìm một người bạn dỗi già chăng?

Hai người đi vòng về theo đường cũ, được một đoạn, Cửu Thiệu đột nhiên nói:

– Muốn đánh cược với anh không?

– Có gì đáng đánh cược đâu!

– Vì cả hai giả thuyết của em đều sai.

Thanh Hoành ngẫm ngợi một lát, quả quyết:

– Cuộc gì nào? Nếu em thua thì thế nào, nếu em thắng thì thế nào?

– Anh nghĩ bà Thắm còn sống. Bà Lâm kia có lẽ là người yêu trước kia của ông Thắm, cũng có thể là mối tình đầu của ông ấy. Bà Lâm chắc hẳn đã có con cái riêng, chí ít cũng có một người con trai. Chỉ cần một trong những phán đoán này sai anh sẽ nhận thua.

Vụ cá cược này phần thắng nghiêng về cô nhiều hơn, vì cô chỉ đưa ra hai giả định, trong khi anh có hàng tá. Hơn nữa, dù cả hai giả định của cô đều sai cũng không hề gì, chỉ cần một trong số các phán đoán của anh không chính xác, anh sẽ thua. Cô là đồ ngốc nếu không chấp thuận vụ cá cược này.

– Nếu anh thắng, anh muốn gì nào?

– Nếu anh thắng, em hãy đến nhà anh ăn cơm khi chúng ta quay về. Nếu anh thua, em muốn làm gì anh cũng được.

– Nếu anh thua, anh phải nói cho em biết, Ám Hoa trong đầu anh là ai?

– Thanh Hoành làm mặt hình sự:

– Mà này, sao anh lại bảo, em thích làm gì anh cũng được, anh cho rằng em sẽ làm gì anh?

Cửu Thiệu mỉm cười:

– Cũng phải, chúng ta đã thực hiện mọi động tác trong lần đó, sau này phải làm sao đây?

Hôm sau, Thắm Dật không được yên ổn ngủ nướng như mọi ngày, vì mới sáu giờ sáng, hai người chị họ của anh ta đã tìm đến, họ vừa đập cửa và gào gọi ầm ĩ. Thanh Hoành bị tiếng ồn đánh thức, cô lập tức trở dậy, túm áo khoác, nhanh chóng hoàn tất các thủ tục vệ sinh cá nhân. Xong xuôi, quay lại phòng ngủ vẫn thấy Nhã Ca túm gối bịt kín hai tai, và tiếp tục co quắp trong chăn. Cô lác đầu, một mình xuống tầng một, vừa lúc Hình Mẫn và Cửu Thiệu chuẩn bị chạy bộ, họ đóng bộ thể thao đầu ra đấy.

Khoảng nửa tiếng sau, Thắm Dật mới chạy xuống tầng một trong bộ đồ ngủ, mắt anh ta sưng húp.

Hai cô chị hùng hổ xông đến, như thể muốn xé nát bộ đồ ngủ của Thắm Dật:

– Cậu là đồ vô tâm vô tướng, cậu có biết trong nhà xảy ra chuyện lớn không?

Tối hôm qua mụ đàn bà ấy đến nhà chúng ta rồi đó!

Thanh Hoành quay sang nhìn Cửu Thiệu, nhưng anh đứng đưng như không.

Thắm Dật rõ ràng vẫn đang ngái ngủ, phản ứng chậm chạp:

– ... Hôm qua ông bảo sẽ sang nhà bà Lâm ăn tối.

– Ăn cái gì mà ăn, cậu chỉ biết có thể thôi à? Tối hôm qua người đàn bà ấy đã dọn đến nhà chúng ta. Cậu có biết như thế nghĩa là gì không? Biết không hả?

Thắm Dật xoay lưng, đồ người xuống sofa, vơ một chiếc gối, ôm trong lòng:

– Các chị muốn nói gì?

– Dù gì cậu cũng là đàn ông, lại mang họ mẹ, sao cậu không có ý thức gìn giữ, bảo vệ gia đình này thế?

Cô chị lớn Thắm Đàm ngồi bên Thắm Dật, khế khàng:

– Bây giờ người ngoài đến ở nhà mình, lẽ nào chúng ta không nên đoàn kết lại?

Thắm Dật trở mình, nhìn cô chị:

– Đoàn kết lại? Đoàn kết lại để làm gì?

– Đầu óc cậu đúng là có vấn đề! Người đàn bà đó con trai con gái đủ cả, mà thằng con trai của bà ta lại rất được lòng ông cụ. Bố của hai chúng tôi đều đã qua đời, không thể quyết định việc trong nhà. Hôm nay bà ta dọn đến, vài ngày nữa rất có thể cả nhà bà ta sẽ dọn đến. Đến lúc ấy, theo cậu, cái nhà này là của ai? Bà ta chẳng qua hám tiền của ông cụ, ý mình là người tình cũ, nên mới lợi dụng ông cụ thôi.

Cô chị hai Thắm Am tức giận đá sofa:

– Dậy mau, đến nói chuyện với ông cụ, lời nói của cậu vốn rất có trọng lượng với ông cụ.

Thắm Dật uể oải ngồi dậy, đột nhiên hỏi:

– Em nhớ bà ngoại lên chùa ăn chay niệm Phật, hôm nay bà về, đúng không?

Anh ta bật dậy, chạy lên tầng hai, bỏ lại hai người chị nhìn nhau hằm hằm.

Chưa đầy hai phút sau, anh ta đẩy cửa đi xuống, vừa đi vừa mặc áo khoác.

– Bác Vương tuổi cao hay quên, bây giờ em sẽ đi đón bà, những việc khác dẹp sang bên, đừng nói gì với em.

Thảm Dật chạy ra ngoài, vù ồ ào buổi sáng đến đây kết thúc.

Hai cô chị mặt nặng như chì, một lúc sau mới gượng cười, nói:

– Xin lỗi để các anh chị phải chứng kiến việc không hay trong nhà.

Nói xong cấp đít ra về.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hình Mẫn phát biểu:

– Chị họ của Thảm Dật bảo đầu óc anh ta có vấn đề...

Vậy là khả năng anh ta là Ám Hoa lại bị hạ xuống một bậc.

Ông quay lại, nhìn Cửu Thiệu:

– Ngược lại, khả năng chúng ta là Ám Hoa sẽ càng cao hơn, cậu thấy đúng không?

Thanh Hoành đến sau lưng anh, thì thầm:

– Xem ra anh lại thắng rồi.

Anh chưa thua lần nào ngoài lần trên tàu Đông Thái Bình Dương thì phải?

Cửu Thiệu đứng dưới giàn hoa, không buồn quay đầu lại, đáp:

– Anh còn nhớ hồi nhỏ, hình như chưa vào lớp một, có lần anh bắt gặp người phụ nữ ở tầng bảy và người đàn ông ở tầng năm từ thang máy bước ra, vừa trông thấy họ anh đã đoán ra mối quan hệ mờ ám của họ, thường ngày họ tỏ ra ghét nhau, nhưng thực tế không phải vậy. Khi đó, thậm chí anh còn tìm được lý do để giải thích cho phán đoán của mình. Nhưng anh không biết điều đó có nghĩa là gì. Sau lần đó, hàng xóm láng giềng không ai dám nhìn anh quá nửa phút. Và cuối cùng, bố mẹ anh buộc phải chuyển nhà đi nơi khác.

– Ủ, thiên tài thường bộc lộ tài năng từ bé.

Anh xoay người lại, quay lưng về phía ánh sáng.

– Không ai muốn người khác đọc được suy nghĩ của mình.

Anh đã chủ động không chế bản thân, nhưng những chuyện như thế cứ xảy ra một cách vô thức. Nhưng điều may mắn là, phần nửa thời gian anh không đoán được suy nghĩ của em. Nếu không, chắc chắn em sẽ không chịu nổi anh.

Thanh Hoành chủ động ôm anh:

– Không ai có thể đọc được mọi suy nghĩ của người khác, kể cả người đó có là thiên tài đi nữa. Giống như việc trên đời này không bao giờ tồn tại hai người có tính cách giống hệt nhau, có quá khứ giống hệt nhau. Mà kể cả có những người như thế, thì cũng chưa chắc họ đã hoàn toàn hiểu người kia.

– Cô vuốt ve những sợi tóc đen sau gáy anh.

– Nhưng anh lại thắng, thử nói xem, bao giờ anh mới chịu thua em?

Vòng tay anh đột nhiên siết cô thật chặt, thật mạnh, như thể muốn khảm cô vào thân thể của anh.

Thanh Hoành đưa tay lên vỗ về anh, cô bật cười:

– Em thấy dạo gần đây anh rất tình cảm, có chuyện gì thế?

Cửu Thiệu ‘hừ’ một tiếng.

– Đây là anh trả công cho em vì thấy em ngày càng thích anh.

Chiều hôm đó, Thẩm Dật lái xe đón bà ngoại và đưa về nhà mình. Anh ta dìu bà vào phòng khách nghỉ ngơi, sau đó định đi dọn một phòng cho bà. Bà Thẩm gọi anh ta lại:

– Cháu có bạn đến chơi, đám trẻ các cháu thích tự do tự tại, bà không muốn làm phiền, cứ để bà về nhà.

Thẩm Dật cúi xuống, siết chặt bàn tay nhăn nheo của bà:

– Bà ơi, bà không muốn ở chơi với cháu vài ngày sao?

Bà Thẩm âu yếm cúi xuống. Thẩm Dật vốn cao ráo, lúc này anh ta ngồi xổm cạnh sofa, ngược lên nhìn bà ngoại, giống hệt một chú chó lai ngoan ngoãn, nghe lời. Thanh Hoành mang trà đến:

– Mời bà dùng trà.

Bà Thẩm quay sang nhìn cô, nét cười thấp thoáng trên gương mặt. Da bà trắng như tuyết, từng đường nét trên gương mặt đều rất đẹp, chắc chắn hồi trẻ bà là một mỹ nữ quý phái. Thanh Hoành có chút bối rối khi nhìn vào đôi mắt bà.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đen hun hút, thâm trầm sâu xa như thế.

Bà Thẩm vỗ vai Thẩm Dật:

– Cháu đứng lên đi. Thường ngày chỉ có hai cô chị của cháu ở bên bà. Bà thừa nhận là hai đứa nó rất biết cách lấy lòng bà. Bà già rồi, thích nghe những lời ngọt ngào, dễ chịu, mặc dù bà biết chúng nó đều có ý đồ cả.

– Bà ngừng lại một lát, thở dài.

– Không ngờ lần này chỉ có cháu đến đón bà.

Thẩm Dật cười, nói:

– Bà đừng nghĩ ngợi nhiều. Các chị đã chuẩn bị sẵn cơm nước chờ bà về đó.

– Tuy bà đã có tuổi nhưng bà không khờ khạo. Nếu hai đứa nó đã chuẩn bị cơm nước chờ bà về thì vì sao cháu lại giữ bà ở nhà cháu?

Bà Thẩm vịn vào cánh tay Thẩm Dật, đứng lên:

– Đi thôi, về nhà!

Thẩm Dật khó xử:

– Việc này...

– Có phải người đàn bà họ Lâm đã dọn đến ở?

– Bà thở dài.

– Thật không tin nổi, không còn gì để nói! Vì sao không chờ cho ta chết đi rồi hãy làm việc đó?

Bà bước vài bước thì quay đầu lại, nhìn Thanh Hoành:

– Hay là cháu cũng đến thăm nhà ta một lát đi.

Thanh Hoành có chút e dè, tuy bà Thẩm tỏ ra rất thân thiện, nhưng không hiểu vì sao cô cứ có cảm giác kỳ lạ khi đứng trước bà lão này. Cô nhận lời và không quên gửi tin nhắn cho Cửu Thiệu. Gần đây bầu không khí giữa anh và Hình Mặc ngày càng trở nên căng thẳng, họ thường xuyên xuất hiện cùng nhau ở mọi nơi, vì thế càng khiến cho những người xung quanh cảm thấy ngột thở. Cửu Thiệu nhắn tin trả lời rất nhanh: “Đã nhận được tin của em, phải chú ý an toàn, cố gắng để mắt từng chi tiết nhỏ.”

Thẩm Dật lái xe ra khỏi gara, đỡ bà ngoại ngồi vào ghế sau, rồi mở cửa ghế phụ mời Thanh Hoành:

– Lên xe đi.

Nhà Thẩm Dật cách nhà ông ngoại rất gần, đi bộ chỉ mất chừng mười phút, nên ngồi ô tô chỉ chớp mắt là đến nơi. Thanh Hoành cúi xuống đỡ bà Thẩm ra khỏi xe. Bà Thẩm nhìn cô bằng cặp mắt đen thâm trầm, sâu hun hút. Lát sau, gương mặt bà thấp thoáng ý cười, bà bảo:

– Cháu ngoại của ta hình như rất thích cháu.

Thanh Hoành vội đáp:

– Chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường thôi, bà hiểu nhầm rồi.

– Vậy tức là nó yêu đơn phương?

– Bà Thẩm cười, lắc đầu.

– Ta nói cho vui thôi, cháu đừng để bụng.

Đám con cháu nhà này, đứa nào cũng lặn lội đường tình duyên.

Thanh Hoành không dám tiếp lời, cô theo bà Thẩm vào phòng khách. Ông ngoại Thẩm Dật đang ngồi trên sofa, bên cạnh là một người phụ nữ, xem chừng không còn trẻ nữa, có lẽ chỉ kém ông Thẩm vài tuổi.

Thấy bà Thẩm đi vào, người phụ nữ nọ có vẻ bối rối, bà đứng lên, hai tay nắm chặt:

– Tòì... tôi nghĩ tôi nên về thì hơn.

Thanh Hoành đoán bà ta chính là bà Lâm mà Thẩm Dật nhắc đến.

Nhìn những ngón tay thô kệch, méo mó và gương mặt không được chăm sóc đến nơi đến chốn của bà ta thì biết bà ta không phải con nhà giàu sang, sống trong nhung lụa.

Bà Thẩm gật đầu với người phụ nữ kia, vẻ mặt hết sức bình thản:

– Đã đến đây tức là không định quay về đâu. Thôi ngồi xuống đi.

Ông Thẩm háng giọng, nói với Thẩm Dật:

– Cháu đến đúng lúc lắm, rót trà mời bà Lâm đi.

Thẩm Dật khó xử:

– Ông ơi, như thế không hay lắm...

– Có gì mà không hay? Cháu định chống lại ông giống mấy đứa chị họ của cháu phải không?

Thanh Hoành bỗng có cảm giác cô đang được xem vở kịch luân lý đạo đức thời Dân quốc. Chỉ có điều, ba nhân vật chính của vở kịch đã ở vào độ tuổi thất thập cổ lai hy, nên có phần kệch cỡm. Nhưng bà Thẩm đã giải vây giúp Thẩm Dật:

– Cháu đi rót bốn cốc trà mời khách, cô Chử không phải khách hay sao?

– Này bà, tôi là chủ cái gia đình này, tôi muốn làm gì, muốn quyết định chuyện gì phải cần bà gật đầu đồng ý hay sao?

Ông Thẩm giờ gậy chỉ mặt bà Thẩm.

Bà Thẩm ngồi xuống sofa đôi ở phía đối diện, lắc đầu:

– Ông là chủ gia đình, tất nhiên ông là người quyết định.

Lần này, ông không đưa về một cô gái trẻ trung, xinh đẹp mà lại là một bà lão tóc bạc da mồi chẳng khác gì tôi. Ông quả là người nặng tình nặng nghĩa, bao năm qua vẫn không quên mối tình đầu.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu Thanh Hoành lúc này là, bộ óc của Cừ Thiệu thật tài tình, đến cả chi tiết mối tình đầu anh cũng đoán trúng.

– Tôi đã quá mệt mỏi khi phải chung sống với bà!

– Ông Thảm bỗng nhiên nổi trận lôi đình.

– Bà là đồ rắn độc, là loài động vật máu lạnh!

Thanh Hoành giật mình khiếp hãi trước con thịnh nộ của ông Thảm.

Nhưng vì cô là người ngoài, nên không tiện can ngăn.

Thảm Dật vội chạy lại, dâng trà cho ông ngoại bớt giận:

– Ông ơi, bệnh tim của ông không ổn định, ông đừng nổi nóng.

Người cậu của Thảm Dật bị chết trên đảo hoang cũng mắc bệnh tim, xem ra đây là căn bệnh gia truyền của nhà anh ta. Thanh Hoành ghi nhớ lời dặn dò của Cửu Thiệu, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

– Cứ nhìn thấy bà ta là ta không kìm được cơn giận!

Ông Thảm thở gấp, tiếp đó là cơn ho ập đến.

Ông nói với bà Lâm:

– Bà gọi mấy đứa nhỏ đến đây ăn tối.

Thảm Dật, cháu mời cả mấy người bạn đến ăn cơm cho vui.

Thảm Dật đứng dậy, mỉm cười buồn:

– Dạ thôi, chúng cháu có kế hoạch rồi ông ạ... Ông ơi, không còn việc gì nữa, cháu xin phép về.

Thảm Dật không nói không rằng suốt đường về, vừa vào nhà anh ta lập tức giam mình trong phòng với lý do phải hoàn thành bức vẽ. Tần Tấn lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

– Tay này thường ngày vui vẻ, tinh nghịch lắm mà, hôm nay sao thế?

Hình Mẫn thân nhiên đáp:

– Tôi đã điều tra bối cảnh gia đình anh ta. Theo tôi được biết, gia đình này tương đối phức tạp, sống trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn nuôi dưỡng được tính cách như anh ta bây giờ là quý lắm rồi.

Hình Mẫn đi rồi, Tần Tấn mới cười khi khi:

– Mấy ngày nay chưa có lúc nào rảnh rỗi mà tám chuyện với cô.

Nói đi, cô làm cách nào theo đuổi thành công mỹ nam của Sở chúng ta thế?

Thanh Hoành cảm thấy tâm trạng tốt hơn khi nhìn điệu bộ của anh ta:

– Có bí quyết.

– Bí quyết gì?

– Đầu tiên hãy đâm vào mặt anh ấy, sau đó nói với anh ấy ba lần:

Anh là đồ quái thai.

Anh ấy sẽ lập tức đổ gục trước anh.

Tần Tấn phì cười:

– Tôi đảm bảo với cô, nếu tôi làm thế, chắc chắn sẽ bị đánh cho biến dạng, nát hình hài.

Nếu cô bằng lòng thị phạm trước mặt tôi, tôi xin gọi cô hai tiếng “bà trẻ”!

– Đang yên đang lành bị anh gọi bằng “bà” có gì tốt đẹp đâu! Cửu Thiệu còn bảo sau này sẽ nấu cơm cho tôi ăn nữa đấy!

Tần Tấn như người vừa bị sét đánh trúng:

– Đi làm về còn phải vào bếp nấu cơm phục vụ cô...

Sau vụ tàu Đông Thái Bình Dương mà cậu ấy không đòi chia tay cô ư?

– Không hề. Anh ấy chỉ bảo sẽ không có lần thứ hai.

Tần Tấn lắc đầu:

– ... Cậu ấy thắng rồi.

– Ý anh là gì?

– Trước đây tôi từng nghĩ, cho dù tất cả đám đàn ông trong Sở đều mê cô thì cũng không bao gồm Cửu Thiệu.

Hay nói cách khác, hai người như đôi đũa lệch. – Tần Tấn ngược mặt nhìn trời.

– Thôi thôi, cứ nói thẳng thế này cho dễ hiểu nhé. Sự khác biệt giữa hai người là một trời một vực. Cô vừa mới chân ướt chân ráo vào đại học thì cậu ấy đã lấy bằng thạc sĩ. Cô không cảm thấy khoảng cách giữa hai người rất xa vời sao?

Thanh Hoành không nhiều lời, lập tức thưởng cho anh ta một cú đập.

Tần Tấn kêu lên, né tránh:

– Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi. Cô thử nghĩ mà xem, làm sao cô biết trong đầu cậu ấy nghĩ gì, trong khi cậu ấy chỉ nhìn thoáng qua là biết cô đang nghĩ gì. Khoảng cách giữa hai người quá là biển rộng trời cao!

Thanh Hoành cúi xuống nhặt hòn đá, ném về phía anh ta.

Tần Tấn vừa né đòn vừa gào lên:

– Cứu tôi với, có kẻ giết người...

– ... Hai người thân thiết quá nhỉ! Đùa vui chút!

Cửu Thiệu đứng tựa lưng vào tường, khoanh tay nhìn họ, ánh mắt của anh sắc lạnh hơn cả dao.

Thanh Hoành và Tần Tấn âm thầm chạm mắt, cả hai đều ngầm hiểu “thôi xong rồi”. Tần Tấn là đồ hèn hạ, anh ta lập tức đầu hàng:

– Sếp Tiêu, thực ra từ lâu tôi đã hết tình ý với cô ấy, cậu xem, với tính cách bạo ngược của cô ấy, chúng tôi chỉ có thể là huynh đệ của nhau mà thôi.

Thanh Hoành bật lại:

– Huynh đệ? Tôi giống đàn ông thế nào? Làm chị em còn nghe được.

Vừa dứt lời cô lập tức hối hận. Có gì cô phải ăn miếng trả miếng với Tần Tấn, lúc này lại nhắc chuyện “chị em” trước mặt anh, chắc chắn sẽ khiến anh nhớ lại chuyện cô giả ngây giả ngô lúc trước để dò đoán ý anh.

– Em có vẻ thích làm chị em với người khác nhỉ.

Tần Tấn vội vàng lùi mất.

Thanh Hoành vội chữa:

– Chị em có thể có nhiều nhưng bạn trai chính thức thì chỉ có một.

– Cô ôm eo anh, xoa dịu:

– Đừng giận nữa, đừng giận nữa mà...

Ơ...

Anh hôn cô, khiến cô giật mình tròn xoe mắt. Cô mơ màng nói:

– Thì ra anh không hề giận...

– Anh không giận em tiếc lắm hả? – Cửu Thiệu mỉm cười, đưa tay lên vuốt tóc cô. – Em và Tần Tấn chỉ đùa đùa với nhau thôi, anh đây mới là “chính cung”, việc gì anh phải tức giận.

Thanh Hoành chẳng buồn bắt bẻ hai chữ “chính cung” của anh. Không biết nên khen ngợi tình thần tự giác của anh, hay anh không hề biết đến ý nghĩa

thực sự của hai chữ này.

– Khoan đã, hình như có điều gì không ổn ở đây.

– Điều gì?

Cô cố vắt óc suy nghĩ mà không ra:

– Em cũng không rõ. Chỉ là trong tích tắc em chợt nghĩ ra điều gì, nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng biến mất.

– ... Em cứ từ từ mà nghĩ.

– Không ổn, hình như em nghĩ không ra.

Thanh Hoành chau mày, vẻ khổ sở.

– Có lẽ vậy... có lẽ là một việc gì đó không mấy quan trọng.

Đột nhiên cửa sổ phòng Thẩm Dật ở tầng trên mở tung, một thùng màu bị quăng ra ngoài. Thanh Hoành chuyển sự chú ý về phía đó.

– Từ lúc về đến bây giờ anh ta cứ lăm lăm li li như thế, thực ra cũng khó trách, nếu đổi lại là em, em cũng không chịu được.

Cô vừa dứt lời đã thấy một bức tranh bị ném xuống.

Thanh Hoành liếc mình chạy tới nhặt bức tranh lên, đó là một bức phác thảo tranh gia đình theo phong cách biếm họa, diện mạo của các nhân vật trong tranh mờ ảo, đáng vẻ kỳ quái, dị thường, cộng với phông nền u ám, cực kỳ giống tranh quảng cáo của các bộ phim kinh dị.

Cửu Thiều chỉ nhìn thoáng đã nhận ra hình ảnh tươi sáng, ấm áp duy nhất trong bức vẽ, có lẽ đó chính là Thanh Hoành, nhưng anh quyết không nói cho cô biết điều này.

Chiều muộn hôm đó, cô chị Thẩm Am của Thẩm Dật lại tới tìm anh ta. Lần này, thái độ của cô ta không hung hăng, hống hách như lần trước, cô ta mệt mỏi đảo mắt một vòng, rồi nói nhỏ:

– Hôm nay, ông cụ đã gọi cho luật sư hỏi tư vấn về thủ tục lập di chúc mới.

Cậu nghĩ sao về chuyện này?

Thẩm Dật thờ ơ đáp:

– Tài sản là của ông ngoại, ông muốn quyết định thế nào là quyền của ông, phận làm con cháu không được phép xen vào.

Thẩm Am bật cười, hai tay chống nạnh:

– Thanh cao góm, cậu có dám khẳng định chưa bao giờ tư tưởng đến tài sản của ông không?

Vẫn biết lúc này không nên đề ý đến chuyện riêng của nhà họ, nhưng Thanh Hoành không ngăn nổi sự tò mò. Thực ra bộ dạng của Thẩm Am lúc này rất giống Thẩm Dật thường ngày, vênh vang, ngạo mạn, tự tin có thừa.

Thẩm Dật đứng lên, lưng vươn thẳng, cao hơn Thẩm Am nửa cái đầu:

– Sao tôi không dám nói? Tôi chưa bao giờ tư tưởng đến khối tài sản của ông ngoại.

– Khóe môi anh ta mang theo vẻ cười khinh miệt:

– Chính chị là người thèm khát tài sản, nhưng chị không dám nói, nên mới lôi tôi ra chịu tội thay.

Nếu chị tài ba, giỏi giang thì đi mà ngăn ông ngoại... Nhưng mà, chị có dám không?

Thẩm Am giận run người:

– Cậu cho rằng tôi không dám? Cậu nghĩ tôi không dám à?

Cứ chờ mà xem!

Cô ta ra khỏi nhà và đóng cửa đánh “rầm” một tiếng.

Thẩm Dật lùi lại, cuộn tròn người trên sofa. Một lúc sau, Hình Mẫn bước đến, vỗ vai anh ta:

– Lúc này anh không nên nói những lời như vậy.

– Vì sao?

– Anh nói thế sẽ kích động cô ấy làm ra những chuyện nguy hiểm.

– Hình Mẫn chậm rãi phân tích:

– Khi bị kích động, người ta thường làm ra những việc không tưởng tượng nổi.

Thẩm Dật ngẫm nghĩ một lát, thờ dãi:

– Tôi hiểu rồi, sáng mai tôi sẽ sang xin lỗi chị ấy.

– Không, anh không hiểu ý tôi.

– Hình Mẫn làm dấu tay.

– Lúc này anh nói “Nếu chị tài ba, giỏi giang thì đi mà ngăn ông ngoại”, câu này rất có thể sẽ kích động cô ấy thực hiện những hành vi nguy hiểm.

Hình Mẫn chăm chú quan sát biểu cảm trên gương mặt Thẩm Dật.

– Ví như, mưu sát chẳng hạn. Vì khối tài sản khổng lồ, người ta hoàn toàn có thể gây ra những chuyện không ai ngờ tới.

Thẩm Dật chùng như có chút dao động:

– Tôi... không biết, tôi không nghĩ chị ấy có gan làm chuyện đó.

Tôi nghĩ, đến lúc chị ấy đủ dũng khí để làm việc đó, thì tôi đã ra tay trước chị ấy rồi.

Thanh Hoành lắc đầu khi nghe những lời Thẩm Dật vừa nói.

Anh ta dám nói những lời như vậy trước mặt Hình Mẫn, anh ta chán sống rồi chắc.

Có lẽ anh ta vẫn chưa biết, anh ta bây giờ giống như một cọng rơm.

Nếu có thể chứng minh Thẩm Dật chính là Ám Hoa thì mọi việc diễn ra tiếp theo sẽ hoàn toàn hợp tình hợp lý. Nhưng nếu Thẩm Dật được loại khỏi danh sách nghi phạm, thì Hình Mẫn và Cửu Thiệu sẽ gặp rắc rối to.

Một đêm nữa trôi qua trong yên bình.

Những lời của Hình Mẫn khiến Thẩm Dật không yên tâm, sau bữa tối, anh ta gọi điện về nhà ông bà ngoại. Bà Thẩm là người nghe điện, trong điện thoại vang lên tiếng quát tháo oang oang của ông Thẩm.

– ... Không có gì, cháu thấy lo cho bà thôi.

– Có gì đâu mà phải lo lắng.

– Giọng bà Thẩm hoàn toàn bình tĩnh.

– Cháu là đứa hiểu chuyện nhất trong ba đứa cháu của bà, từ lâu bà đã nhận thấy điều này.

Thẩm Dật bật cười:

– Bà có bao giờ nhận ra đâu... Hồi bố mẹ cháu qua đời, cháu không muốn đi học nhưng bà bắt cháu phải đi, bà còn mắng cháu thiếu hiểu biết. Lúc đó, bà và cậu đều nói dối cháu rằng bố mẹ cháu đi du lịch ở nước ngoài, nhưng cháu không tin.

– Nhưng cuối cùng cháu vẫn phải nghe lời bà mà đi học đại học đấy thôi.

– Không, không phải cháu bị bà ép, mà là cháu tự nguyện.

Cháu muốn chịu trách nhiệm với mọi người, nhất là với bản thân cháu.

– Lúc đó cháu mới mười mấy tuổi đầu... Đúng rồi, vừa mừng sinh nhật thứ mười sáu.

– Vâng, lúc đó cháu đã nghĩ, không ai có thể ép buộc cháu làm những việc mà cháu không thích, nhưng cháu cần phải chịu trách nhiệm về mọi việc làm của mình.

Bà Thắm bị anh ta chọc cho phì cười:

– Được rồi, được rồi, nghỉ sớm đi, đừng nghĩ ngợi lung tung như chị họ cháu, không có chuyện gì đâu.

Thẩm Dật gác máy, quay ra nói với Hình Mẫn:

– Tôi nghĩ rồi, sáng mai tôi vẫn nên qua đó xem sao. Tôi sợ chị tôi sẽ vì câu nói của tôi mà gây ra chuyện gì điên rồ.

Nhưng, khi anh ta chạy đến nhà ông bà ngoại thì đã thấy cảnh sát căng dây bảo vệ hiện trường, đèn báo hiệu xanh đỏ nhấp nháy không ngừng trên nóc chiếc xe cảnh sát đỗ bên ngoài khu nhà. Hình Mẫn rào bước lên trước, xuất trình thẻ ngành:

– Đã xảy ra chuyện gì?

Cảnh sát bảo vệ hiện trường kiểm tra giấy tờ của ông xong, đứng thẳng, đáp:

– Thưa anh, chúng tôi nhận được điện thoại của chủ hộ, thông báo cửa phòng ngủ bị khóa trái, kết quả là đã xảy ra án mạng. Chúng tôi đang tiến hành điều tra tại hiện trường.

Thanh Hoành vội đưa mắt nhìn Thẩm Dật, anh ta bị cảnh sát chặn bên ngoài không cho vào, sắc mặt tái nhợt, hai tay bóp chặt thành nắm đấm, cắn chặt răng không nói câu nào. Cô và Cửu Thiệu âm thầm chạm mắt, cô hiểu sự việc đã diễn biến theo hướng xấu đi. Bất kể câu nói tối hôm qua của Thẩm Dật là vô tình hay hữu ý thì sự lo lắng của anh ta đã biến thành hiện thực.

Và tất cả mọi người đều biết rằng, nơi nào có sự xuất hiện của Âm Hoa, nơi đó sẽ xảy ra án mạng.

Nếu Thẩm Dật là Âm Hoa, chắc chắn anh ta sẽ không chịu ngồi yên một chỗ mà không ra tay hại người. Nhưng giờ đây, án mạng đã xảy ra mà Thẩm Dật lại không xuất hiện tại hiện trường, tức là anh ta không thể gây án.

Khả năng anh ta là Âm Hoa đang ngày càng giảm đi, điều này đồng nghĩa với việc, khả năng Hình Mẫn hoặc Cửu Thiệu là Âm Hoa ngày càng tăng lên.

Hình Mẫn hỏi:

– Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Viên cảnh sát báo cáo tình hình:

– Khoảng nửa giờ trước, sau khi nhận được điện báo, chúng tôi lập tức tới đây.

Ông Thẩm, tức chủ nhân của ngôi biệt thự này đã ngã và chết trong phòng ngủ, cửa phòng khóa trái. Đồng nghiệp của chúng tôi đang tiến hành thẩm vấn những người trong nhà.

Cửa phòng khóa trái?

Hình Mẫn ngẩng nhìn cánh cửa sổ mở rộng trên tường. Rất có thể tội phạm ra vào bằng lối cửa sổ kia, nhưng giàn dây leo bên ngoài có vẻ không chắc chắn lắm, khó mà chống đỡ trọng lượng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành.

Và ông biết chắc, tối qua Thẩm Dật không hề rời khỏi phòng mình, bởi vì phòng của ông ở bên cạnh phòng anh ta, nếu bên ngoài có động tĩnh, chắc chắn ông phải nghe thấy, trừ phi Thẩm Dật nhảy qua cửa sổ. Khoảng năm phút sau, một cảnh sát đi vòng ra sau nhà, đến chỗ giàn dây leo, thử treo lên, nhưng mới được hai bước, giàn dây leo đã kêu răng rắc và đổ sập. Viên cảnh sát đó cao khoảng 1m75, thân hình gầy guộc. Anh ta còn không leo lên được thì Thẩm Dật lại càng không thể.

Cửu Thiệu bước lên vài bước, hỏi:

– Sếp Hoàng là người phụ trách ở đây hôm nay, đúng không? Anh ấy từng giảng dạy tôi một thời gian, nhờ anh nhắc giúp với anh ấy, vụ án này rất có thể liên quan đến vụ án mà chúng tôi đang điều tra.

Viên cảnh sát nhìn anh một hồi, khá lưỡng lự, nhưng sau đó cũng miễn cưỡng gật đầu, đồng thời căn dặn:

– Các anh chờ ở đây, tôi vào trong báo cáo cấp trên.

Một lúc sau có người chạy xuống, người đó nhìn thấy Cửu Thiệu thì niềm nở vỗ vai anh:

– Cậu Tiều, lâu rồi không gặp, nghe nói cậu mới thăng chức?

– Làm gì có, thời gian trước tôi phạm quy, sau chuyển công tác này có khi còn phải viết kiểm điểm ấy chứ.

– Cửu Thiệu tươi cười đáp lại.

– Thầy Hoàng, lần này phải nhờ anh phá lệ, giúp đỡ chúng tôi.

– Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?

Cảnh sát Hoàng nhìn anh đầy băn khoăn, sau đó quay sang chào Hình Mẫn.

– Anh Hình, thời gian trước, lúc cậu Tiêu còn là cán bộ pháp y, cậu ấy được điều động đến hỗ trợ chúng tôi, nhờ có cậu ấy, chúng tôi mới giải quyết được vụ án giết người hàng loạt.

Thanh Hoành từng nghe nói về vụ án đó, biệt hiệu “Tay mổ 3000 dao” của anh ra đời chính từ vụ đó. Vụ án không quá phức tạp, nhưng tên hung thủ vô cùng tàn bạo, gần như mất hết tính người. Ngay cả các bác sĩ pháp y đã có thâm niên công tác cũng khó mà chịu đựng được khi chứng kiến hiện trường gây án.

Nghe nói Cửu Thiệu đã phải một mình nhặt các mảnh thân thể rời rạc của người bị hại và ghép lại. Sau đó vì mệt mỏi rã rời, anh thiếp đi ngay trên bàn giải phẫu. Sáng hôm sau, khi cô lao công vào phòng dọn dẹp, nhìn thấy anh chui ra từ đồng chăn đầm máu, đã rú lên kinh hoàng và sợ quá ngất đi.

Vụ đó quá nổi tiếng nên cô vừa vào khoa bệnh lý đã được nghe kể lại. Câu chuyện được gắn kết với gương mặt điển trai, hấp dẫn chết người của Cửu Thiệu nên lại càng mang màu sắc kỳ thú.

Hình Mẫn nói:

– Nếu không phiền, tôi muốn nhờ anh cho chúng tôi tham gia vào vụ án này.

Ông bước lại gần, nói nhỏ câu gì đó khiến cảnh sát Hoàng đột nhiên biến sắc mặt, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Thanh Hoành chỉ có thể phỏng đoán qua khẩu hình, ông đã nhắc đến hai chữ “Ám Hoa”. Cái tên Ám Hoa đặc biệt nổi tiếng trong ngành cảnh sát, bởi vì hầu hết các vụ trọng án đều có sự xuất hiện của hắn, và mỗi lần hắn xuất hiện, như một sự mĩa mai đối với năng lực của cán bộ ngành cảnh sát vậy.

Cảnh sát Hoàng lệnh cho cấp dưới mang đến mấy đôi ủng.

– Vào thôi.

Thẩm Dật cũng muốn vào theo nhưng lập tức bị chặn lại.

Cảnh sát Hoàng ra hiệu cho cấp dưới:

– Anh ta cũng là thân nhân của người bị hại, đưa anh ta đi trình báo.

Thanh Hoành chỉ kịp liếc nhìn Thẩm Dật một cái rồi theo họ thay giày, vào nhà.

Công việc của cô khác với những người trong đội điều tra, cô không cần phải đến hiện trường, chỉ cần phối hợp tác nghiệp trong phòng mổ là được. Nhưng dạo gần đây, cô đã liên tục có mặt tại hiện trường các vụ án, không biết đây là điềm tốt hay dở.

Cảnh sát Hoàng hạ thấp giọng, nói với Hình Mẫn:

– Ý anh là, chàng trai trẻ khi này có liên quan đến vụ án của Ám Hoa? Thậm chí, rất có thể anh ta chính là Ám Hoa?

Hình Mẫn nghiêm mặt:

– Tôi e là vậy.

– Thật không thể tin nổi.

Cảnh sát Hoàng lắc đầu.

– Nếu anh ta là Ám Hoa, vậy ra hắn còn chưa đến ba mươi tuổi? Và, khi mới ngoài hai mươi tuổi hắn đã gây ra vụ án đầu tiên? Mà trong vụ án đó, hắn không để lại bất cứ dấu vết nào?

– Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, trên đời này không ít người được trời phú cho những khả năng thiên bẩm. Tiêu Cửu Thiệu học thạc sĩ năm hai mươi tuổi, và còn có các dự án thí nghiệm của riêng mình.

Cảnh sát Hoàng cười bối rối:

– So sánh của anh có vẻ không hợp lý cho lắm...

Thanh Hoành liếc Cửu Thiệu, anh vẫn thản nhiên như không, chẳng buồn cũng chẳng vui. Cô có cảm giác bầu không khí giữa Hình Mẫn và Cửu Thiệu ngày càng kỳ quặc, và dường như ngày càng trở nên nghiêm trọng từ sau vụ án của Tô Quý. Lúc đi lên cầu thang, cô thì thào:

– Anh và đội trưởng ngã bài với nhau rồi à? Em cảm thấy dạo gần đây ông ấy rất khó tính, giống hệt phụ nữ ở độ tuổi mãn kinh.

Cửu Thiều vẫn nhìn thẳng, chỉ hạ thấp giọng nói:

- Những lúc cần não bộ hoạt động thì em để mặc nó ngoi nghỉ, còn lúc cần yên lặng thì não bộ của em lại hoạt động không mệt mỏi.
- ... Cảm ơn đã khen ngợi, phương pháp tư duy của em xưa nay vẫn độc đáo như vậy, anh quả là tình huống!

Khóe môi Cửu Thiều khẽ nhấc lên:

- Không cần cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Họ lên đến phòng ngủ của ông Thẩm Cảnh sát Hoàng giờ bàn tay đeo găng lên chỉ vào cánh cửa gỗ bị phá hỏng:

– Đây là điểm đầu tiên phát hiện ra thi thể nạn nhân. Lúc đó tình hình cấp bách, những người đến hiện trường trước nhất đã phải phá cửa xông vào, và phát hiện nạn nhân nằm trên giường. Hiện thi thể đã được đưa về Sở cảnh sát thành phố tiến hành khám nghiệm, phân tích tìm ra nguyên nhân cái chết, phán đoán sơ bộ là nạn nhân bị trúng độc.

Hình Mẫn đi đi lại lại ở khu vực cửa sổ:

- Ngoài một bên cửa sổ hé mở, tất cả các cửa khác đều khóa trái? Vậy đây là một mật thất?
- Mật thất? Tôi cứ nghĩ chỉ trong tiểu thuyết mới có mật thất
- Cảnh sát Hoàng nhún vai
- Cửa sổ chỉ mở một bên, mi cửa không có dấu chân, tay.

Khi này tôi cũng đã cử nhân viên thử treo lên giàn dây leo, nhưng khả năng này là không thể. Phụ nữ thì không đủ sức leo lên, còn trọng lượng cơ thể nam giới thì giàn dây leo dưới kia vốn không thể chống đỡ.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Thanh Hoành đã nhận ra dấu vết trên chiếc tủ thấp kê sát đầu giường:

- Trên tủ này có phải từng để cốc nước hay bát nước gì đó, đúng không?
- Có một cốc nước đã uống cạn và một cái bát, chúng tôi đã đưa đi giám định.

Cảnh sát Hoàng nhìn cô bằng ánh mắt khen ngợi:

– Trước lúc chết, nạn nhân đã ăn và uống không ít đồ. Cô nhìn xem, tủ rượu này cũng lưu lại nhiều dấu vết, trong có một chai vang Cabernet Sauvignon, chúng tôi cũng đã đưa đi giám định.

Cảnh sát Hoàng mở sổ ghi chép cho họ xem:

- Tôi đã thẩm vấn từng người trong nhà và liệt kê những thứ nạn nhân đã ăn trước khi ngủ.

Hình Mẫn cầm cuốn sổ, đọc to nội dung:

- Bánh ngọt vị mật ong trộn phô mai; nửa bát cháo trắng; một ly rượu và một cốc nước.

Ông gấp sổ lại:

- Đã có kết luận gì chưa?
- Cả bốn thứ này đều khả nghi, nhưng tất nhiên, có thể vẫn sót manh mối nào đó.

Thanh Hoành quen mặt hầu hết những người đang bị thẩm vấn trong phòng khách. Biểu cảm trên gương mặt mỗi người mỗi khác, phản ứng của họ trước biến cố trọng đại này cũng không giống nhau. Bà Lâm ngồi cạnh con trai, bà có vẻ bị chấn động mạnh, nên câu trả lời của bà lộn xộn, rối bời. Con trai bà tỏ ra bức xúc, anh ta lớn tiếng với viên cảnh sát lấy lời khai:

– Anh cảnh sát, rõ ràng chúng tôi chẳng có lý do gì để hại chết bác Thắm. Tối hôm qua bác ấy bảo sẽ lập lại di chúc, điều đó có nghĩa bác ấy sẽ chia tài sản cho mẹ tôi. Nếu bây giờ chúng tôi giết bác ấy thì chúng tôi chẳng được lợi lộc gì cả!

Hình Mẫn bước tới, ấn anh ta ngồi xuống ghế:

– Không cần phải tỏ ra bức xúc, tôi đưa ra giả định thế này nhé, nếu như anh định hãm hại bà Thắm mà cuối cùng lại giết nhầm ông Thắm thì sao?

– Anh... anh là ai? Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?

– Nhìn lại mẹ anh đi, bà ấy chỉ là nhân tình của người khác, à không, nói chính xác phải là nhân tình già của người khác.

Thắm Am khoanh tay trước ngực, lạnh lùng xen vào một câu.

– Cô đừng cho rằng cô là phụ nữ thì tôi sẽ nhìn cô nhé!

Cậu con trai của bà Lâm chưa kịp nhảy lên đã bị Hình Mẫn ấn xuống ghế, không nhúc nhích được nữa.

Cảnh sát Hoàng hắng giọng thật lớn:

– Chúng tôi chưa hỏi đến thì đừng nhiều lời.

Hình Mẫn và cảnh sát Hoàng liên tục trao đổi với nhau về từng chi tiết của vụ án, trong khi Cửu Thiều im lìm như tượng, anh ngồi trên sofa, mắt cụp xuống, không nói không rằng. Thanh Hoàng không nhìn nổi, chọc khẽ vào eo anh:

– Anh không có suy nghĩ gì về chuyện này à?

Suy nghĩ đột ngột bị cắt ngang, Cửu Thiều ngoảnh sang nhìn cô, và mỉm cười:

– Anh thì có suy nghĩ gì được?

– Ví như, đúng là loại phạm nhân ngu dốt chẳng hạn?

– Thời gian trước, anh được điều đến thành phố Tân này, thầy Hoàng đã dẫn dắt, chỉ bảo anh rất nhiều, nhờ ông ấy anh mới có được cơ hội như bây giờ. Tôn trọng người đi trước là một trong những phẩm chất tốt đẹp của anh.

– Cam chua thế này thì ăn làm sao?

Thắm Am ném quả cam đã bóc vỏ vào đĩa hoa quả, rồi rút mấy tờ giấy ra lau tay.

Hình Mẫn quay người lại, nhìn cô ta chăm chăm, không nói gì.

Thắm Am không biết sợ là gì, cô ta cự lại:

– Anh nhìn gì mà nhìn! Chẳng lẽ ăn hoa quả cũng không được à?

Cô chị Thắm Đàm vội kéo tay Thắm Am:

– Bớt nói vài câu đi.

Hình Mẫn bước lại, nhặt quả cam Thắm Am vừa bóc vỏ lên, quệt ngón tay vào nước cam đưa lên mũi ngửi, sau đó ông nhặt hết hoa quả ra khỏi đĩa, quệt tay vào đáy đĩa, chất bột màu trắng bám vào ngón tay ông. Cảnh sát Hoàng thấy vậy cũng bước lại, nhìn thấy chất bột màu trắng liền chấm ngón tay vào và đưa lên miệng nếm thử, sau đó Thanh Hoàng thấy ông cau mày.

Thanh Hoàng thầm nghĩ, họ thật gan dạ, chưa rõ đó là chất bột gì mà cũng dám bỏ vào miệng.

Cảnh sát Hoàng đứng lên, hỏi người giúp việc đang đứng ở góc nhà:

– Tối hôm qua các vị đã ăn gì?

– Thưa... thưa ông, tối hôm qua chúng tôi ăn hải sản, vì ông Thắm thích hải sản nhất, đặc biệt là món tôm hùm.

– Cam này ai mua?

– Dạ là tôi mua... Có vấn đề gì vậy thưa ông?

– Ai bảo cô đi mua?

Cô giúp việc chỉ về phía Thẩm Đàm, nói:

– Cô Thẩm Đàm bảo tôi đi mua, chiều hôm qua cô ấy bảo tự nhiên thèm ăn cam, nên tôi đã đi mua. Bây giờ là cuối năm, nơi đây lại cách xa phố xá, mua cam rất khó...

Cảnh sát Hoàng ghé tai nói vài câu với nhân viên của mình, người đó vội vã rời khỏi phòng khách. Sau đó, ông quay người, đi đến trước mặt Thẩm Đàm:

– Cô Thẩm, chúng tôi nghi ngờ cô liên quan đến vụ án giết hại ông ngoại cô.

Vì thế mời cô theo chúng tôi về Sở cảnh sát lấy lời khai.

Thẩm Đàm thoáng vẻ hoảng hốt, nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

– Anh dựa vào đâu? Chỉ dựa vào việc chiều hôm qua tôi muốn ăn cam thôi sao?

– Chiều hôm qua cô thấy nhà bếp chuẩn bị món hải sản, nên cô đã sai cô giúp việc đi mua cam, nước cam chứa nhiều vitamin C, nếu kết hợp với phốt pho có trong tôm sẽ tạo thành Asen (As_2O_3).

– Thế thì sao? Có cần tôi ăn tôm và cam trước mặt anh không?

Cảnh sát Hoàng nghiêm mặt:

– Theo cô chất bột màu trắng này là gì? Vì sao mấy quả cam này lại chua như thế? Đó là vì cô đã tiêm vitamin C vào cam. Nếu ăn tôm và cam cùng lúc sẽ chỉ khiến trí não của con người mất kiểm soát, nhưng nếu tiêm vitamin C vào cam là hành vi cố ý giết người.

– Ông có bằng chứng chứng minh tôi đã phạm tội không? Nếu không, ông đừng hòng bắt tôi.

Sắc mặt của Thẩm Đàm càng lúc càng trắng bệch, nhưng cô ta vẫn tỏ ra hết sức ngạo mạn.

Thanh Hoành cảm thấy vẻ mặt của Thẩm Đàm lúc này rất quen, nghĩ kỹ mới nhớ, rất giống bà Thẩm, thần thái của bà ấy cũng toát lên vẻ cao ngạo bất khả xâm phạm. Thực ra, Thanh Hoành cho rằng Thẩm Đàm, Thẩm Am và Thẩm Dật giống ông ngoại hơn bà ngoại, và họ đều là những người không thể thực hiện hành vi mưu sát, nhưng bà Thẩm thì không hẳn, bà ấy thâm trầm, bình tĩnh, bất gặp chồng mình đưa người phụ nữ khác về nhà cũng không tỏ ra ngạc nhiên hay tức giận. Nhưng điều đó không có nghĩa thâm tâm bà ấy không nổi sóng. Mỗi lần bà ấy nhìn cô, cô đều cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của cảnh sát Hoàng reo vang, ông nghe máy, ậm ừ vài tiếng rồi tắt di động:

– Kết quả xét nghiệm rất thú vị, thừa các vị, trong món bánh ngọt vị mật ong trộn pho mát tối qua có chứa chất phốt pho vàng. Xem ra chúng tôi phải đưa tất cả các vị về Sở.

Bà Lâm đứng phắt dậy, kêu lạc cả giọng:

– Chúng tôi chẳng liên quan gì đến chuyện này! Bản thân tôi lại càng không thể giết ông ấy!

Con trai bà Lâm vội đỡ lấy thân hình mềm oặt của bà.

– Chúng ta không phạm tội, nên dù là cảnh sát cũng không thể vu oan giá họa cho chúng ta. Chúng ta không việc gì phải sợ.

– Nhưng mẹ không làm chuyện đó, mẹ không hề! Vì sao họ bắt cả chúng ta?

Bà Lâm nghe nói sẽ bị giải về Sở cảnh sát thì trở nên mất bình tĩnh. Bà chỉ mặt Thẩm Am, Thẩm Đàm mà rằng:

– Chính họ! Họ cho rằng tài sản của ông ấy đều thuộc về họ, nên mới mưu sát ông ấy. Chắc chắn là bọn họ đẩy ông cảnh sát!

Cảnh sát Hoàng cau mày khó chịu trước thái độ của bà Lâm:

– Đưa tất cả về Sở, nhưng hết sức chú ý khi áp giải người cao tuổi.

Rồi ông quay sang cô giúp việc:

– Chị hãy đánh thức bà Thẩm dậy, chúng tôi cho rằng bà ấy cũng cần về Sở để lấy lời khai.

– Không cần đâu.

Bà Thẩm chống cây gậy mà sinh thời ông Thẩm vẫn thường dùng, bước từng bước ngẩn đi vào:

– Tôi thức giấc rồi đây, bây giờ phải đến Sở cảnh sát, đúng không?

– Đúng thế thưa bà, bà có yêu cầu gì xin hãy nói với nữ cán bộ của chúng tôi, cô ấy sẽ lên lầu thu dọn đồ đạc giúp bà

– Không cần đâu, tôi già rồi, không nên lãng phí thời gian của mọi người, cứ thế này đi thôi.

Bà Thắm chỉnh trang lại chuỗi trân châu trên cổ, lưng vươn thẳng, chậm chậm cất bước đi ra cửa.

Họ ra ngoài thì thấy Thảm Dệt vẫn đứng chờ bên ngoài, cơ thể anh ta như toát ra luồng khí lạnh, và hình như anh ta chỉ đứng yên một chỗ. Trông thấy họ, anh ta vội chạy tới gần hỏi:

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải bà ngoại tôi làm sao không?

Cảnh sát Hoàng vỗ vai anh ta:

– Xin chia buồn với cậu!

Thảm Dệt đỡ đầu, cắn chặt hai hàm răng, và dường như anh ta không hề nghe lọt câu trả lời của Hình Mẫn:

– Sáng nay cảnh sát phát hiện ra ông Thảm trúng độc và chết trong phòng ngủ.

Thanh Hoành lo lắng nhìn anh ta, khẽ gọi:

– Anh không sao chứ? Thảm Dệt, Thảm Dệt?

Anh ta khẽ cử động, rồi thoăn thoắt lao đến chỗ bà Thắm như loài mèo:

– Bà ơi... bà ơi, bà không sao chứ...

Bà Thắm tỏ ra hết sức bình tĩnh, vuốt ve bàn tay anh ta:

– Cháu ngốc quá, sao tay lạnh như đá thế này.

Anh ta ngẩng lên, vẻ mặt hoang mang:

– Chuyện này là thế nào?

– Ông ngoại cháu vừa qua đời, cảnh sát bảo ông ấy bị trúng độc.

– Bà Thắm mỉm cười nhìn cháu trai:

– Đừng lo, chỉ là tuân theo quy định thông thường thôi, xong việc bà về ngủ một giấc là lại khỏe ngay.

Bà ngẩng cao đầu, là người đầu tiên ngồi vào xe cảnh sát, sau đó một nữ cảnh sát ngồi vào cạnh bà và đóng cửa xe lại.

Thảm Dệt quay đầu lại, ngơ ngẩn một hồi, đột nhiên, anh ta rào bước đến trước mặt Hình Mẫn, ngữ điệu hoàn toàn bình tĩnh:

– Ông Hình, chính tôi đã hạ độc ông ngoại, và còn nữa, vụ án các ông đã và đang tiếp tục điều tra cũng liên quan đến tôi.

Hình Mẫn nhìn anh ta, ánh mắt đỏ của ông, Thanh Hoành cảm thấy rất quen, bởi vì lúc cô vừa thi vào Sở cảnh sát, ông cũng nhìn cô bằng ánh mắt ấy, như đang nhìn một sinh vật thiếu năng trí tuệ. Về điểm này, ông và Cửu Thiệu rất giống nhau. Hình Mẫn hắng giọng, hỏi:

– Anh nói anh đã hạ độc hại chết ông ngoại mình, vậy động cơ của anh là gì?

Thảm Dệt chỉ vào bà Lâm vừa từ trong nhà đi ra:

– Chính bởi người đàn bà kia, bà ấy đã phá hoại gia đình tôi, nên tôi định giết bà ta.

Bà Lâm gào lên:

– Cậu muốn giết tôi? Cậu muốn giết tôi sao?

Tôi không phá hoại gia đình các người. Tại người đàn bà ấy không biết cách giữ chồng.

Tại ông ngoại cậu cứ muốn quay lại với tôi.

– Thôi được, vậy anh đã hạ độc ông của anh như thế nào?

Hình Mẫn không chờ anh ta trả lời, lúc đi vượt qua, ông còn đưa tay lên vỗ vai anh ta:

– Những người trẻ tuổi thường xốc nổi, nhưng anh làm thế là cản trở người thi hành công vụ, tốt nhất anh hãy về nhà mà suy nghĩ cho kỹ.

Cảnh sát Hoàng đưa tay lên ngoáy lỗ tai, chừng như không chịu nổi sự om sòm đang diễn ra. Ông quay đầu lại, gọi Cửu Thiệu:

– Cậu Tiêu rất giỏi phác họa tâm lý tội phạm, đúng không? Chi bằng hãy về Sở cùng chúng tôi.

Tuy cảnh sát Hoàng không mời Thanh Hoành, nhưng cô vờ như mình cũng được mời về Sở, cô lẳng lặng theo sau Cửu Thiệu, ngồi vào xe cảnh sát. Một lúc sau, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, Cửu Thiệu nói với cô bằng giọng điệu giễu cợt:

– Hình như họ không mời em thì phải.

Thanh Hoành lập tức đáp trả:

– Anh nên biết, thông thường một tâm thiệp mời sẽ bao gồm cả “người thương” của người được mời. Mà người thương của anh, hiển nhiên chính là em đây.

Anh lờm cô, khéo môi thấp thoáng ý cười:

– Gần đây, miệng lưỡi của em càng ngày càng sắc sảo đấy nhỉ?

– Anh cho rằng em sẽ tức giận mà đấu khẩu với anh? Trái lại thì có, em xin được bày tỏ sự cảm ơn đối với lời khen của anh.

– Thanh Hoành nhìn ra ngoài cửa kính.

– Cảm ơn lời khen, xin đừng khách sáo!

Cảnh sát Hoàng ngồi ghế phụ nghe thấy thế bật cười ha hả, ông quay đầu lại, chọc Cửu Thiệu:

– Này cậu Tiêu, tài ăn nói của cậu khá ra phết đấy! Xem ra các cô gái mê mẩn cậu trước đây đã chọn sai cách rồi.

Cửu Thiệu nắm lấy tay Thanh Hoành, cười, đáp:

– Vâng, cũng chẳng biết làm thế nào, vì tôi chỉ thích mẫu người như cô ấy.

Thanh Hoành đưa tay lên bóp trán, thật không biết phải nhận xét thế nào về anh mới phải. Tuy anh thường dùng lời lẽ châm chọc cô, nhưng hề có ai trêu đùa chuyện của anh và cô, anh đều thân nhiên thừa nhận.

Cô thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì.

Cũng may cảnh sát Hoàng không định tiếp tục trò đùa của mình, ông nhìn gương chiếu hậu và nói:

– Chiếc xe đó đã bám theo chúng ta cả một đoạn đường dài.

Thanh Hoành quay đầu nhìn và nhận ra chiếc xe giống mẫu xe hơi của Thẩm Dật.

Tiếp theo đó là chuỗi những câu hỏi thăm vấn lặp đi lặp lại mà Thanh Hoành đã chứng kiến nhiều lần. Kết quả của lượt thăm vấn đầu tiên gồm băng thu giọng nói và sổ lấy lời khai nhanh chóng được đưa đến trước mặt họ.

Cảnh sát Hoàng cầm cốc cà phê bằng giấy lên, uống cạn:

– Toàn bộ kết quả thăm vấn đều ở đây cả, không ai thừa nhận đã hạ độc.

Thanh Hoành ngồi một chỗ lật mở kết quả xét nghiệm.

Đồ ăn còn thừa lại trong phòng ngủ của ông Thẩm gồm có: nửa bát cháo, một cốc đựng nước trống không, và một miếng bánh ngọt vị pho mát trộn mật ong.

Bát cháo trắng do người giúp việc nấu cho ông Thẩm ăn không có gì khả nghi.

Bánh ngọt chứa rất nhiều phốt pho vàng, cốc nước cũng không có gì khác thường, chỉ là có chứa một lượng nhỏ lưu huỳnh.

Thanh Hoành rút bức ảnh chụp đĩa bánh ngọt ra xem, hình dáng miếng bánh không theo quy chuẩn, nên rất khó phán đoán ông Thẩm có ăn bánh hay không, nhưng một lượng nhỏ lưu huỳnh còn sót lại trong cốc nước khiến cô có chút nghi hoặc. Tuy nhiên, nếu chất lượng nước ở vùng này kém thì việc kiểm nghiệm ra lưu huỳnh có trong nước cũng là bình thường. Cô bỏ báo cáo kiểm định xuống bàn, Cửu Thiệu ngồi bên cạnh, đưa tay ra vuốt tóc cô, ánh mắt anh vẫn tập trung cao độ trên cuốn sổ ghi lời khai.

– Em ngủ một giấc đi, không cần thức cả đêm với anh đâu.

Thanh Hoành ghé sát tai anh, thì thầm:

– Không cần thật chứ?

Hơi thở nhẹ của cô phả vào tai anh, tạo cảm giác tê tê, rồi cuộc anh cũng phải dẹp tập tài liệu sang bên, quay sang nhìn cô:

– Em có ý phải không?

Thanh Hoành diễn về mặt hoàn toàn vô tội:

– Em có làm gì đâu.

Anh nhìn cô chăm chăm, rồi buông tay:

– Ra kia nằm ngủ đi, đừng làm phiền anh.

Thanh Hoành ngã lưng trên chiếc ghế dài, đèn tuýp chói sáng, lại liên tục có người ra vào, khiến cô không thể ngủ sâu giấc.

Nhưng vì quá mệt, cô vừa nhắm mắt đã lơ mơ thiếp đi.

Trong giấc ngủ chập chòn, mọi thanh âm dù là nhỏ nhất cũng đều trở nên rõ ràng.

Cô nghe thấy Hình Mẫn nói nhỏ:

– Lưu huynh dưới đây cốc có nghĩa gì?

Rõ ràng ông ấy không hề lơ đãng bỏ qua những chi tiết khả nghi mà ngay đến cô cũng nhận ra.

Tiếng lật mở tài liệu vang lên sột soạt, cô nghe thấy cảnh sát Hoàng nói:

– Kết quả giám định thi thể của ông Thẩm đâu? Mau đi lấy kết quả về đây cho tôi. Còn nữa, kết quả báo cáo của bên pháp y có chưa?

Tiếng bước chân nện trên hành lang dồn dập, và xa dần.

Trong giấc ngủ không sâu, bỗng nhiên cô nhìn thấy ai đó đứng xoay lưng về phía mình, dáng người rất quen thuộc, nhưng cô không nhớ nổi đó là ai. Cô chỉ nghe thấy giọng nói của mình vang lên:

– Thì ra anh chính là người liên lạc.

Người đó quay lại, nhưng cô chưa kịp nhìn rõ dung mạo của anh ta thì một họng súng đen sì đã kề vào trán cô. Thanh Hoành giật mình bừng tỉnh, trước mắt cô là ánh đèn led chói sáng trên trần nhà. Cô vừa hé miệng đã cảm thấy vật gì mềm ướt đang xâm nhập vào khoang miệng. Cô thoáng giật mình, nhưng mùi hương quen thuộc vẫn vít nơi đầu mũi giúp cô xác nhận người đó là ai, cô nhip nhàng phối hợp với anh bằng cách ôm lấy bờ vai anh.

Cửu Thiệu hoàn thành nộ hôn kiểu Pháp một cách thành thực.

– Chào buổi sáng!

Thanh Hoành ngó đồng hồ đeo tay, mới ba giờ, định nghĩa về nộ hôn buổi sáng của anh thật lạ lùng, có điều mọi thứ ở con người anh từ trước đến nay chưa bao giờ diễn ra theo lẽ thường. Cô ngắm nghía gương mặt anh, và vệt nước trên cổ áo anh.

– Mùi hương kem đánh răng, nước cạo râu đều không tồi.

Anh gần như ngồi xổm cạnh chiếc ghế dài, nghe cô nói vậy anh phì cười, nộ cười kéo dài hơn thường ngày.

– Ủ, ... còn những hương vị khác thì không đạt à?

Thanh Hoành đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người đi đâu cả rồi, trong phòng chỉ còn hai người. Cô âm thầm tự trào, lẽ ra phản ứng đầu tiên của cô phải là kiểm tra xem xung quanh có ai không đã chứ. Bộ não của cô quả nhiên kém nhanh nhạy.

– Họ đi đâu cả rồi?

– Đi thẩm vấn.

– Sao anh không đi cùng?

– Mục tiêu của anh là Âm Hoa, anh không muốn bị phân tán vì chuyện khác.

Cô nhìn anh:

– Rốt cuộc đối tượng anh nghi ngờ là ai?

– Em đừng quên em đã thua trong vụ cá cược lần trước.

Thanh Hoành nghi ngờ anh cố tình gài cô trong vụ cá cược đó.

Cô nhủ mày, đang định nói lý lẽ với anh thì đã bị nụ hôn của anh ngăn lại. Lúc đầu cô còn ra sức vùng vẫy, nhưng vô ích, nên cô đành trút giận bằng việc ôm riết lấy anh và hôn đáp trả, dù sao kỹ thuật hôn của cô cũng không tồi.

Rốt cuộc, anh cũng chịu buông cô ra, hơi thở của anh trở về trạng thái bình thường:

– Nói lời phải giữ lời! Em không phải kiểu người lật lọng đấy chứ?

Chắc chắn anh đã cố tình gài cô. Thanh Hoành lườm anh, nhưng có vẻ ánh mắt cô không đủ sức sát thương anh. Cô ngồi dậy, thở dài:

– Thôi vậy, tóm lại, anh cần em giúp gì cứ nói, làm mỗi như cũng được, làm quân cờ cũng xong, em không ý kiến.

Cửu Thiệu kéo tay cô:

– Đi xem họ gặt hái được gì rồi.

Cả cảnh sát Hoàng và Hình Mẫn đều ngồi trong phòng camera theo dõi các cảnh sát viên tiến hành lần thẩm vấn thứ ba đối với các nghi phạm. Thẩm Đàm sắc mặt trắng bệch, dưới ánh đèn chiếu sáng, cô ta bắt đầu nói năng lúng túng, câu trước đá câu sau. Còn Thẩm Am thì dường như đã suy sụp hoàn toàn, cô ta gục phăng chiếc đèn bàn xuống đất, ôm đầu khổ sở, nói năng lộn xộn, không đầu không cuối.

Hình Mẫn xoay chiếc bút trong tay:

– Anh nhìn xem, bà Thẩm tỏ ra rất điềm tĩnh.

Họ cùng đổ ý vào màn hình, bà Thẩm ngẩng cao đầu, nước da trắng như tuyết, đôi mắt đen thăm thẳm, trên tay là chuỗi tràng hạt, gương mặt bà toát lên vẻ cười cao ngạo.

Cảnh sát Hoàng quan sát một hồi, nhận xét:

– Bà ấy cố tình hướng mặt về phía camera theo dõi.

Sau đó ông lắc đầu:

– Di truyền quả là điều vi diệu, cả ba người cháu đều không có được phẩm chất này của bà ấy.

Thanh Hoành nhìn trộm Cửu Thiệu, trong lòng thầm nghĩ: Di truyền quả là điều vi diệu!

Hình Mẫn quay sang, thân nhiên hỏi:

– Cậu có kết luận gì về việc này không?

Cửu Thiệu chậm chậm quay sang, khóe môi thấp thoáng nụ cười:

– Tôi không có.

– Đột nhiên tôi nghĩ ra một cách.

Hình Mẫn bình tĩnh nói:

– Thật trùng hợp, tôi cũng nghĩ ra một cách.

Cảnh sát Hoàng và Hình Mẫn chạm mắt nhau một lát:

– Xem ra chúng ta cùng nghĩ đến một phương án.

Tiếp theo, cảnh sát Hoàng gọi cảnh sát viên phụ trách thẩm vấn vào phòng, trao đổi với anh ta một lúc, sau đó ông đích thân đi thẩm vấn Thẩm Am. Các câu hỏi của ông đặt ra đều sắc bén, dồn dập, ông vạch tội Thẩm Am đã trộn bột pho vàng vào mật ong để làm nguyên liệu làm bánh, việc này có cô giúp việc làm chứng. Và nguyên nhân cái chết của ông Thẩm chính là bị trúng độc bột pho.

Những lý lẽ chặt chẽ, đầu vào đầy khiến Thẩm Am đuối lý, cuối cùng cô ta thừa nhận đã bỏ bột pho vàng vào nguyên liệu làm bánh. Thanh Hoành tin rằng Thẩm Am đã làm việc đó, nhưng rõ ràng cảnh sát Hoàng đã bẫy cô ta, vì cô giúp việc không thể là người chứng kiến việc làm đó, và ông Thẩm cũng không chết vì trúng độc bột pho. Nếu sự việc đúng như vậy, cảnh sát đâu cần vất vả thẩm vấn họ đến lần thứ ba.

Cảnh sát cũng dùng đúng cách đó để đối phó với Thẩm Đàm, Thẩm Đàm cầm cự được lâu hơn cô em, nhưng cũng nhanh chóng rơi vào trạng thái suy sụp.

Sau đó, Thẩm Am và Thẩm Đàm bị giam vào cùng một phòng có gắn camera. Một lúc sau, không biết Hình Mẫn đã nói gì mà đưa được Thẩm Dật vào căn phòng đang giam giữ các chị họ của anh ta.

Cảnh sát Hoàng nhìn thấy nữ cảnh sát đầu bà Thẩm lấy bảy bước tới thì diễn về mặt cảm thông:

– Thưa bà, bà không cần ở lại đây nữa, tôi sẽ cử người đưa bà về nhà.

Bà Thẩm chậm rãi lần tràng hạt.

– Thưa bà?

Đến hạt cuối cùng, bà mới mở mắt, đôi mắt đen thâm trầm, sâu hun hút của bà nhìn cảnh sát Hoàng chăm chăm rồi cất giọng rất rõ ràng, rành mạch:

– Tôi không thể về, vì tội phạm giết người, chính là tôi.

Cảnh sát Hoàng tỏ ra hết sức điềm tĩnh, ông chỉ vào màn hình theo dõi, nói:

– Ba chị em họ đã nhận tội.

– Tôi sẽ nói rõ về từng đứa. Thẩm Đàm chẳng qua để ý thấy bữa tối có món tôm hùm mà ông ngoại nó thích ăn nhất, nên mới chợt nhớ ra vitamin C không thể ăn lẫn với tôm, vì sẽ sinh ra Asen hay còn gọi là thạch tín. Nhưng nó không biết, nếu tiêm vitamin C vào hoa quả thì hoa quả sẽ rất chua và không ăn được. Thẩm Am còn ngốc hơn, nó trộn thuốc chuột vào mật ong để làm bánh ngọt, nhưng nó đâu biết ông ngoại nó không thích mấy thứ đồ điểm tâm đó.

– Bà Thẩm chậm rãi tường thuật lại.

– Thẩm Dật thì không cần phải giải thích, nó hiếu thảo nên mới nhận tội thay tôi thôi.

Bà mỉm cười, nhưng ngay cả nụ cười cũng lạnh như băng.

– Tôi vốn nghĩ rằng các anh sẽ không tìm ra chứng cứ, vì thế tôi không có ý định nhận tội. Nhưng sự việc đã đến nước này, tôi không thể để bọn chúng hàm oan. Kết quả kiểm tra sức khỏe của chồng tôi chắc đã viết rõ, ông ấy mắc chứng phản kích, nên phải uống thuốc điều trị rối loạn thần kinh theo giờ. Hồi trẻ tôi từng có thời gian làm bác sĩ nhãn khoa, anh đã điều tra về chuyện này chưa?

Cảnh sát Hoàng nói:

– Vậy là ông ấy bị ngộ độc thuốc nhỏ mắt Atropin sunfat?

Thanh Hoành nghe đến tên thuốc Atropin, lại nghe nói bà Thẩm trước kia từng là bác sĩ nhãn khoa thì lập tức hiểu ra, hung khí giết người chẳng qua chỉ là một chai nước nhỏ mắt. Chỉ cần một chai là đủ khiến lượng Atropin vượt ngưỡng an toàn. Trong khi ông Thẩm vẫn phải thường xuyên uống thuốc chống rối loạn thần kinh, mà loại thuốc này kết hợp với Atropin sẽ gây chết người. Cô lại nhớ, cảnh sát Hoàng có nói trong tủ rượu có một chai vang hiệu Cabernet Sauvignon đã khui nắp. Sau khi uống thuốc điều trị thần kinh bằng một cốc nước chứa lượng Atropin vượt mức quy định, ông Thẩm lên con thêm rượu, lúc chất độc phát tác, thì trung khu thần kinh của ông đã tê liệt, không thể gọi cấp cứu, huống hồ ông còn khóa trái cửa phòng.

Sự sắp xếp ấy hết sức tinh vi, kín kẽ.

– Thì ra anh đã biết sự thật.

Bà Thẩm thở hắt hắt, có vẻ đoạn tường trình trước đó tổn rất nhiều hơi sức của bà.

Thanh Hoành vội đem ghế cho bà ngồi xuống nói chuyện.

Bà Thẩm nhìn cô, mỉm cười, rồi quay sang cảnh sát Hoàng:

– Mười năm trước chồng tôi bắt đầu đi tìm người đàn bà đó, nhưng lúc đầu ông ấy chỉ cho bà ta ít tiền, nên tôi không bận tâm. Hồi trai trẻ ông ấy rất nghèo, nhưng tôi tin sự cố chấp, kiên trì của ông ấy sẽ giúp ông ấy thành công, sau này ông ấy quả đã kiếm được bội tiền. Ông ấy vui vẻ với phụ nữ ở bên ngoài tôi không mấy bận lòng, hay nói cách khác, tôi chấp thuận để ông ấy thích làm gì ở bên ngoài thì làm.

Sau đó, nhận thấy quan hệ của chúng tôi ngày một xấu đi, Thẩm Dật mới đề nghị cả gia đình cùng đi du lịch, nhưng cuối cùng chỉ có nó và mấy ông cậu lên đường. Lúc đó, tôi vừa biết mình đã ở vào giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư, tất nhiên tôi không nói cho người nhà tôi chuyện này.

Còn chồng tôi, vì muốn ở bên người đàn bà đó, nên cũng không chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Họ lên đến phòng ngủ của ông Thẩm. Cảnh sát Hoàng giờ bàn tay đeo găng lên chỉ vào cánh cửa gỗ bị phá hỏng:

– Đây là điểm đầu tiên phát hiện ra thi thể nạn nhân. Lúc đó tình hình cấp bách, những người đến hiện trường trước nhất đã phải phá cửa xông vào, và phát hiện nạn nhân nằm trên giường. Hiện thi thể đã được đưa về Sở cảnh sát thành phố tiến hành khám nghiệm, phân tích tìm ra nguyên nhân cái chết, phán đoán sơ bộ là nạn nhân bị trúng độc.

Hình Mẫn đi đi lại lại ở khu vực cửa sổ:

– Ngoài một bên cửa sổ hé mở, tất cả các cửa khác đều khóa trái? Vậy đây là một mật thất?

– Mật thất? Tôi cứ nghĩ chỉ trong tiểu thuyết mới có mật thất

– Cảnh sát Hoàng nhún vai

– Cửa sổ chỉ mở một bên, mi cửa không có dấu chân, tay.

Khi này tôi cũng đã cử nhân viên thử trèo lên giàn dây leo, nhưng khả năng này là không thể. Phụ nữ thì không đủ sức leo lên, còn trọng lượng cơ thể nam giới thì giàn dây leo dưới kia vốn không thể chống đỡ.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Thanh Hoành đã nhận ra dấu vết trên chiếc tủ thấp kê sát đầu giường:

– Trên tủ này có phải từng để cốc nước hay bát nước gì đó, đúng không?

– Có một cốc nước đã uống cạn và một cái bát, chúng tôi đã đưa đi giám định.

Cảnh sát Hoàng nhìn cô bằng ánh mắt khen ngợi:

– Trước lúc chết, nạn nhân đã ăn và uống không ít đồ. Cô nhìn xem, tủ rượu này cũng lưu lại nhiều dấu vết, trong có một chai vang Cabernet Sauvignon, chúng tôi cũng đã đưa đi giám định.

Cảnh sát Hoàng mở sổ ghi chép cho họ xem:

– Tôi đã thẩm vấn từng người trong nhà và liệt kê những thứ nạn nhân đã ăn trước khi ngủ.

Hình Mẫn cầm cuốn sổ, đọc to nội dung:

– Bánh ngọt vị mật ong trộn phô mai; nửa bát cháo trắng; một ly rượu và một cốc nước.

Ông gấp sổ lại:

– Đã có kết luận gì chưa?

– Cả bốn thứ này đều khả nghi, nhưng tất nhiên, có thể vẫn sót manh mối nào đó.

Thanh Hoành quen mặt hầu hết những người đang bị thẩm vấn trong phòng khách. Biểu cảm trên gương mặt mỗi người mỗi khác, phản ứng của họ trước biến cố trọng đại này cũng không giống nhau. Bà Lâm ngồi cạnh con trai, bà có vẻ bị chấn động mạnh, nên câu trả lời của bà lộn xộn, rối bời. Con trai bà tỏ ra bức xúc, anh ta lớn tiếng với viên cảnh sát lấy lời khai:

– Anh cảnh sát, rõ ràng chúng tôi chẳng có lý do gì để hại chết bác Thẩm. Tối hôm qua bác ấy bảo sẽ lập lại di chúc, điều đó có nghĩa bác ấy sẽ chia tài sản cho mẹ tôi. Nếu bây giờ chúng tôi giết bác ấy thì chúng tôi chẳng được lợi lộc gì cả!

Hình Mẫn bước tới, ấn anh ta ngồi xuống ghế:

– Không cần phải tỏ ra bức xúc, tôi đưa ra giả định thế này nhé, nếu như anh định hãm hại bà Thẩm mà cuối cùng lại giết nhầm ông Thẩm thì sao?

– Anh... anh là ai? Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?

– Nhìn lại mẹ anh đi, bà ấy chỉ là nhân tình của người khác, à không, nói chính xác phải là nhân tình già của người khác.

Thẩm Am khoanh tay trước ngực, lạnh lùng xen vào một câu.

– Cô đừng cho rằng cô là phụ nữ thì tôi sẽ nhìn cô nhé!

Cậu con trai của bà Lâm chưa kịp nhảy lên đã bị Hình Mẫn ấn xuống ghế, không nhúc nhích được nữa.

Cảnh sát Hoàng háng giọng thật lớn:

– Chúng tôi chưa hỏi đến thì đừng nhiều lời.

Hình Mẫn và cảnh sát Hoàng liên tục trao đổi với nhau về từng chi tiết của vụ án, trong khi Cửu Thiệu im lìm như tượng, anh ngồi trên sofa, mắt sụp xuống, không nói không rằng. Thanh Hoành không nhìn nổi, chọc khế vào eo anh:

– Anh không có suy nghĩ gì về chuyện này à?

Suy nghĩ đột ngột bị cắt ngang, Cửu Thiệu ngoảnh sang nhìn cô, và mỉm cười:

– Anh thì có suy nghĩ gì được?

– Ví như, đúng là loại phạm nhân ngu dốt chẳng hạn?

– Thời gian trước, anh được điều đến thành phố Tân này, thầy Hoàng đã dẫn dắt, chỉ bảo anh rất nhiều, nhờ ông ấy anh mới có được cơ hội như bây giờ. Tôn trọng người đi trước là một trong những phẩm chất tốt đẹp của anh.

– Cam chua thế này thì ăn làm sao?

Thẩm Am ném quả cam đã bóc vỏ vào đĩa hoa quả, rồi rút mấy tờ giấy ra lau tay.

Hình Mẫn quay người lại, nhìn cô ta chăm chăm, không nói gì.

Thẩm Am không biết sợ là gì, cô ta cự lại:

– Anh nhìn gì mà nhìn! Chẳng lẽ ăn hoa quả cũng không được à?

Cô chị Thẩm Đàm vội kéo tay Thẩm Am:

– Bớt nói vài câu đi.

Hình Mẫn bước lại, nhặt quả cam Thẩm Am vừa bóc vỏ lên, quệt ngón tay vào nước cam đưa lên mũi ngửi, sau đó ông nhặt hết hoa quả ra khỏi đĩa, quệt tay vào đáy đĩa, chất bột màu trắng bám vào ngón tay ông. Cảnh sát Hoàng thấy vậy cũng bước lại, nhìn thấy chất bột màu trắng liền chấm ngón tay vào và đưa lên miệng nếm thử, sau đó Thanh Hoành thấy ông cau mày.

Thanh Hoành thầm nghĩ, họ thật gan dạ, chưa rõ đó là chất bột gì mà cũng dám bỏ vào miệng.

Cảnh sát Hoàng đứng lên, hỏi người giúp việc đang đứng ở góc nhà:

– Tối hôm qua các vị đã ăn gì?

– Thưa... thưa ông, tối hôm qua chúng tôi ăn hải sản, vì ông Thẩm thích hải sản nhất, đặc biệt là món tôm hùm.

– Cam này ai mua?

– Dạ là tôi mua... Có vấn đề gì vậy thưa ông?

– Ai bảo cô đi mua?

Cô giúp việc chỉ về phía Thẩm Đàm, nói:

– Cô Thẩm Đàm bảo tôi đi mua, chiều hôm qua cô ấy bảo tự nhiên thèm ăn cam, nên tôi đã đi mua. Bây giờ là cuối năm, nơi đây lại cách xa phố xá, mua cam rất khó...

Cảnh sát Hoàng ghé tai nói vài câu với nhân viên của mình, người đó vội vã rời khỏi phòng khách. Sau đó, ông quay người, đi đến trước mặt Thẩm Đàm:

– Cô Thẩm, chúng tôi nghi ngờ cô liên quan đến vụ án giết hại ông ngoại cô.

Vì thế mời cô theo chúng tôi về Sở cảnh sát lấy lời khai.

Thẩm Đàm thoáng vẻ hoảng hốt, nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

– Anh dựa vào đâu? Chỉ dựa vào việc chiều hôm qua tôi muốn ăn cam thôi sao?

– Chiều hôm qua cô thấy nhà bếp chuẩn bị món hải sản, nên cô đã sai cô giúp việc đi mua cam, nước cam chứa nhiều vitamin C, nếu kết hợp với photpho có trong tôm sẽ tạo thành Asen (As_2O_3).

– Thế thì sao? Có cần tôi ăn tôm và cam trước mặt anh không?

Cảnh sát Hoàng nghiêm mặt:

– Theo cô chất bột màu trắng này là gì? Vì sao mấy quả cam này lại chua như thế? Đó là vì cô đã tiêm vitamin C vào cam. Nếu ăn tôm và cam cùng lúc sẽ chỉ khiến trí não của con người mất kiểm soát, nhưng nếu tiêm vitamin C vào cam là hành vi cố ý giết người.

– Ông có bằng chứng chứng minh tôi đã phạm tội không? Nếu không, ông đừng hòng bắt tôi.

Sắc mặt của Thẩm Đàm càng lúc càng trắng bệch, nhưng cô ta vẫn tỏ ra hết sức ngạo mạn.

Thanh Hoành cảm thấy vẻ mặt của Thẩm Đàm lúc này rất quen, nghĩ kỹ mới nhớ, rất giống bà Thẩm, thần thái của bà ấy cũng toát lên vẻ cao ngạo bất khả xâm phạm. Thực ra, Thanh Hoành cho rằng Thẩm Đàm, Thẩm Am và Thẩm Dật giống ông ngoại hơn bà ngoại, và họ đều là những người không thể thực hiện hành vi mưu sát, nhưng bà Thẩm thì không hẳn, bà ấy thâm trầm, bình tĩnh, bất gặp chồng mình đưa người phụ nữ khác về nhà cũng không tỏ ra ngạc nhiên hay tức giận. Nhưng điều đó không có nghĩa thâm tâm bà ấy không nôi sóng. Mỗi lần bà ấy nhìn cô, cô đều cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của cảnh sát Hoàng reo vang, ông nghe máy, ậm ừ vài tiếng rồi tắt đi động:

– Kết quả xét nghiệm rất thú vị, thừa các vị, trong món bánh ngọt vị mật ong trộn pho mát tối qua có chứa chất photpho vàng. Xem ra chúng tôi phải đưa tất cả các vị về Sở.

Bà Lâm đứng phắt dậy, kêu lạc cả giọng:

– Chúng tôi chẳng liên quan gì đến chuyện này! Bản thân tôi lại càng không thể giết ông ấy!

Con trai bà Lâm vội đỡ lấy thân hình mềm oặt của bà.

– Chúng ta không phạm tội, nên dù là cảnh sát cũng không thể vu oan giá họa cho chúng ta. Chúng ta không việc gì phải sợ.

– Nhưng mẹ không làm chuyện đó, mẹ không hề! Vì sao họ bắt cả chúng ta?

Bà Lâm nghe nói sẽ bị giải về Sở cảnh sát thì trở nên mất bình tĩnh. Bà chỉ mặt Thẩm Am, Thẩm Đàm mà rằng:

– Chính họ! Họ cho rằng tài sản của ông ấy đều thuộc về họ, nên mới mưu sát ông ấy. Chắc chắn là bọn họ đẩy ông cảnh sát!

Cảnh sát Hoàng cau mày khó chịu trước thái độ của bà Lâm:

– Đưa tất cả về Sở, nhưng hết sức chú ý khi áp giải người cao tuổi.

Rồi ông quay sang cô giúp việc:

– Chị hãy đánh thức bà Thẩm dậy, chúng tôi cho rằng bà ấy cũng cần về Sở để lấy lời khai.

– Không cần đâu.

Bà Thẩm chống cây gậy mà sinh thời ông Thẩm vẫn thường dùng, bước từng bước ngắn đi vào:

– Tôi thức giấc rồi đây, bây giờ phải đến Sở cảnh sát, đúng không?

– Đúng thế thưa bà, bà có yêu cầu gì xin hãy nói với nữ cán bộ của chúng tôi, cô ấy sẽ lên lầu thu dọn đồ đạc giúp bà

– Không cần đâu, tôi già rồi, không nên lãng phí thời gian của mọi người, cứ thế này đi thôi.

Bà Thẩm chỉnh trang lại chuối trần châu trên cổ, lưng vươn thẳng, chậm chậm cất bước đi ra cửa.

Họ ra ngoài thì thấy Thẩm Dật vẫn đứng chờ bên ngoài, cơ thể anh ta như toát ra luồng khí lạnh, và hình như anh ta chỉ đứng yên một chỗ. Trông thấy họ, anh ta vội chạy tới gần hỏi:

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải bà ngoại tôi làm sao không?

Cảnh sát Hoàng vỗ vai anh ta:

– Xin chia buồn với cậu!

Thẩm Dật đỡ đầu, cắn chặt hai hàm răng, và dường như anh ta không hề nghe lọt câu trả lời của Hình Mẫn:

– Sáng nay cảnh sát phát hiện ra ông Thẩm trúng độc và chết trong phòng ngủ.

Thanh Hoành lo lắng nhìn anh ta, khẽ gọi:

– Anh không sao chứ? Thẩm Dật, Thẩm Dật?

Anh ta khẽ cử động, rồi thoăn thoắt lao đến chỗ bà Thẩm như loài mèo:

– Bà ơi... bà ơi, bà không sao chứ...

Bà Thẩm tỏ ra hết sức bình tĩnh, vuốt ve bàn tay anh ta:

– Cháu ngốc quá, sao tay lạnh như đá thế này.

Anh ta ngẩng lên, vẻ mặt hoang mang:

– Chuyện này là thế nào?

– Ông ngoại cháu vừa qua đời, cảnh sát bảo ông ấy bị trúng độc.

– Bà Thẩm mỉm cười nhìn cháu trai:

– Đừng lo, chỉ là tuân theo quy định thông thường thôi, xong việc bà về ngủ một giấc là lại khỏe ngay.

Bà ngẩng cao đầu, là người đầu tiên ngồi vào xe cảnh sát, sau đó một nữ cảnh sát ngồi vào cạnh bà và đóng cửa xe lại.

Thẩm Dật quay đầu lại, ngơ ngẩn một hồi, đột nhiên, anh ta rào bước đến trước mặt Hình Mẫn, ngữ điệu hoàn toàn bình tĩnh:

– Ông Hình, chính tôi đã hạ độc ông ngoại, và còn nữa, vụ án các ông đã và đang tiếp tục điều tra cũng liên quan đến tôi.

Hình Mẫn nhìn anh ta, ánh mắt đỏ của ông, Thanh Hoành cảm thấy rất quen, bởi vì lúc cô vừa thi vào Sở cảnh sát, ông cũng nhìn cô bằng ánh mắt ấy, như đang nhìn một sinh vật thiếu năng trí tuệ. Về điểm này, ông và Cửu Thiệu rất giống nhau. Hình Mẫn hắng giọng, hỏi:

– Anh nói anh đã hạ độc hại chết ông ngoại mình, vậy động cơ của anh là gì?

Thẩm Dật chỉ vào bà Lâm vừa từ trong nhà đi ra:

– Chính bởi người đàn bà kia, bà ấy đã phá hoại gia đình tôi, nên tôi định giết bà ta.

Bà Lâm gào lên:

– Cậu muốn giết tôi? Cậu muốn giết tôi sao?

Tôi không phá hoại gia đình các người. Tại người đàn bà ấy không biết cách giữ chồng.

Tại ông ngoại cậu cứ muốn quay lại với tôi.

– Thôi được, vậy anh đã hạ độc ông của anh như thế nào?

Hình Mẫn không chờ anh ta trả lời, lúc đi vượt qua, ông còn đưa tay lên vỗ vai anh ta:

– Những người trẻ tuổi thường xốc nổi, nhưng anh làm thế là cản trở người thi hành công vụ, tốt nhất anh hãy về nhà mà suy nghĩ cho kỹ.

Cảnh sát Hoàng đưa tay lên ngoáy lỗ tai, chừng như không chịu nổi sự om sòm đang diễn ra. Ông quay đầu lại, gọi Cửu Thiệu:

– Cậu Tiêu rất giỏi phác họa tâm lý tội phạm, đúng không? Chi bằng hãy về Sở cùng chúng tôi.

Tuy cảnh sát Hoàng không mời Thanh Hoành, nhưng cô vờ như mình cũng được mời về Sở, cô lảng lảng theo sau Cửu Thiệu, ngồi vào xe cảnh sát. Một lúc sau, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, Cửu Thiệu nói với cô bằng giọng điệu giễu cợt:

– Hình như họ không mời em thì phải.

Thanh Hoành lập tức đáp trả:

– Anh nên biết, thông thường một tấm thiệp mời sẽ bao gồm cả “người thương” của người được mời. Mà người thương của anh, hiển nhiên chính là em

đây.

Anh lờm cô, khỏe môi thấp thoáng ý cười:

- Gần đây, miệng lưỡi của em càng ngày càng sắc sảo đấy nhỉ?
- Anh cho rằng em sẽ tức giận mà đấu khẩu với anh? Trái lại thì có, em xin được bày tỏ sự cảm ơn đối với lời khen của anh.
- Thanh Hoành nhìn ra ngoài cửa kính.
- Cảm ơn lời khen, xin đừng khách sáo!

Cảnh sát Hoàng ngồi ghế phụ nghe thấy thế bật cười ha hả, ông quay đầu lại, chọc Cừ Thiệu:

- Này cậu Thiệu, tài ăn nói của cậu khá ra phết đấy! Xem ra các cô gái mê mẩn cậu trước đây đã chọn sai cách rồi.

Cừ Thiệu nắm lấy tay Thanh Hoành, cười, đáp:

- Vâng, cũng chẳng biết làm thế nào, vì tôi chỉ thích mẫu người như cô ấy.

Thanh Hoành đưa tay lên bóp trán, thật không biết phải nhận xét thế nào về anh mới phải. Tuy anh thường dùng lời lẽ châm chọc cô, nhưng hề có ai trêu đùa chuyện của anh và cô, anh đều thần nhiên thừa nhận.

Cô thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì.

Cũng may cảnh sát Hoàng không định tiếp tục trò đùa của mình, ông nhìn gương chiếu hậu và nói:

- Chiếc xe đó đã bám theo chúng ta cả một đoạn đường dài.

Thanh Hoành quay đầu nhìn và nhận ra chiếc xe giống mẫu xe hơi của Thẩm Dật.

Tiếp theo đó là chuỗi những câu hỏi thăm vấn lặp đi lặp lại mà Thanh Hoành đã chứng kiến nhiều lần. Kết quả của lượt thăm vấn đầu tiên gồm băng thu giọng nói và sổ lấy lời khai nhanh chóng được đưa đến trước mặt họ.

Cảnh sát Hoàng cầm cốc cà phê bằng giấy lên, uống cạn:

- Toàn bộ kết quả thăm vấn đều ở đây cả, không ai thừa nhận đã hạ độc.

Thanh Hoành ngồi một chỗ lật mở kết quả xét nghiệm.

Đồ ăn còn thừa lại trong phòng ngủ của ông Thẩm gồm có: nửa bát cháo, một cốc đựng nước trống không, và một miếng bánh ngọt vị pho mát trộn mật ong.

Bát cháo trắng do người giúp việc nấu cho ông Thẩm ăn không có gì khả nghi.

Bánh ngọt chứa rất nhiều phốt pho vàng, cốc nước cũng không có gì khác thường, chỉ là có chứa một lượng nhỏ lưu huỳnh.

Thanh Hoành rút bức ảnh chụp đĩa bánh ngọt ra xem, hình dáng miếng bánh không theo quy chuẩn, nên rất khó phán đoán ông Thẩm có ăn bánh hay không, nhưng một lượng nhỏ lưu huỳnh còn sót lại trong cốc nước khiến cô có chút nghi hoặc. Tuy nhiên, nếu chất lượng nước ở vùng này kém thì việc kiểm nghiệm ra lưu huỳnh có trong nước cũng là bình thường. Cô bỏ báo cáo kiểm định xuống bàn, Cừ Thiệu ngồi bên cạnh, đưa tay ra vuốt tóc cô, ánh mắt anh vẫn tập trung cao độ trên cuốn sổ ghi lời khai.

- Em ngủ một giấc đi, không cần thức cả đêm với anh đâu.

Thanh Hoành ghé sát tai anh, thì thầm:

- Không cần thật chứ?

Hơi thở nhẹ nhẹ của cô phả vào tai anh, tạo cảm giác tê tê, rốt cuộc anh cũng phải dẹp tập tài liệu sang bên, quay sang nhìn cô:

- Em có ý phải không?

Thanh Hoành diễn vẻ mặt hoàn toàn vô tội:

- Em có làm gì đâu.

Anh nhìn cô chăm chăm, rồi buông tay:

– Ra kia nằm ngủ đi, đừng làm phiền anh.

Thanh Hoành ngả lưng trên chiếc ghế dài, đèn tuýp chói sáng, lại liên tục có người ra vào, khiến cô không thể ngủ sâu giấc.

Nhưng vì quá mệt, cô vừa nhắm mắt đã lơ mơ thiếp đi.

Trong giấc ngủ chập chờn, mọi thanh âm dù là nhỏ nhất cũng đều trở nên rõ ràng.

Cô nghe thấy Hình Mẫn nói nhỏ:

– Lưu huỳnh dưới đáy cốc có nghĩa gì?

Rõ ràng ông ấy không hề lơ đãng bỏ qua những chi tiết khả nghi mà ngay đến cô cũng nhận ra.

Tiếng lật mở tài liệu vang lên sột soạt, cô nghe thấy cảnh sát Hoàng nói:

– Kết quả giám định thi thể của ông Thẩm đầu? Mau đi lấy kết quả về đây cho tôi. Còn nữa, kết quả báo cáo của bên pháp y có chưa?

Tiếng bước chân nện trên hành lang dồn dập, và xa dần.

Trong giấc ngủ không sâu, bỗng nhiên cô nhìn thấy ai đó đứng xoay lưng về phía mình, dáng người rất quen thuộc, nhưng cô không nhớ nổi đó là ai. Cô chỉ nghe thấy giọng nói của mình vang lên:

– Thì ra anh chính là người liên lạc.

Người đó quay lại, nhưng cô chưa kịp nhìn rõ dung mạo của anh ta thì một họng súng đen sì đã kề vào trán cô. Thanh Hoành giật mình bừng tỉnh, trước mắt cô là ánh đèn led chói sáng trên trần nhà. Cô vừa hé miệng đã cảm thấy vật gì mềm ướt đang xâm nhập vào khoang miệng. Cô thoáng giật mình, nhưng mùi hương quen thuộc vẫn vút nơi đầu mũi giúp cô xác nhận người đó là ai, cô nhịp nhàng phối hợp với anh bằng cách ôm lấy bờ vai anh.

Cửu Thiệu hoàn thành nộ hôn kiểu Pháp một cách thành thực.

– Chào buổi sáng!

Thanh Hoành ngó đồng hồ đeo tay, mới ba giờ, định nghĩa về nộ hôn buổi sáng của anh thật lạ lùng, có điều mọi thứ ở con người anh từ trước đến nay chưa bao giờ diễn ra theo lẽ thường. Cô ngắm nghía gương mặt anh, và vệt nước trên cổ áo anh.

– Mùi hương kem đánh răng, nước cạo râu đều không tồi.

Anh gần như ngồi xổm cạnh chiếc ghế dài, nghe cô nói vậy anh phì cười, nộ cười kéo dài hơn thường ngày.

– Ủ, ... còn những hương vị khác thì không đạt à?

Thanh Hoành đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người đi đâu cả rồi, trong phòng chỉ còn hai người. Cô âm thầm tự trào, lẽ ra phản ứng đầu tiên của cô phải là kiểm tra xem xung quanh có ai không đã chứ. Bộ não của cô quả nhiên kém nhanh nhạy.

– Họ đi đâu cả rồi?

– Đi thẩm vấn.

– Sao anh không đi cùng?

– Mục tiêu của anh là Ám Hoa, anh không muốn bị phân tán vì chuyện khác.

Cô nhìn anh:

– Rốt cuộc đối tượng anh nghi ngờ là ai?

– Em đừng quên em đã thua trong vụ cá cược lần trước.

Thanh Hoành nghi ngờ anh cố tình gài cô trong vụ cá cược đó.

Cô nhú mồm, đang định nói lý lẽ với anh thì đã bị nộ hôn của anh ngăn lại. Lúc đầu cô còn ra sức vùng vẫy, nhưng vô ích, nên cô đành trút giận bằng việc ôm riết lấy anh và hôn đáp trả, dù sao kỹ thuật hôn của cô cũng không tồi.

Rốt cuộc, anh cũng chịu buông cô ra, hơi thở của anh trở về trạng thái bình thường:

– Nói lời phải giữ lời! Em không phải kiểu người lật lọng đấy chứ?

Chắc chắn anh đã cố tình gài cô. Thanh Hoành lờm anh, nhưng có vẻ ánh mắt cô không đủ sức sát thương anh. Cô ngồi dậy, thờ dãi:

– Thôi vậy, tóm lại, anh cần em giúp gì cứ nói, làm mỗi như cũng được, làm quân cờ cũng xong, em không ý kiến.

Cửu Thiệu kéo tay cô:

– Đi xem họ gặt hái được gì rồi.

Cả cảnh sát Hoàng và Hình Mẫn đều ngồi trong phòng camera theo dõi các cảnh sát viên tiến hành lần thẩm vấn thứ ba đối với các nghi phạm. Thẩm Đàm sắc mặt trắng bệch, dưới ánh đèn chiếu sáng, cô ta bắt đầu nói năng lúng túng, câu trước đá câu sau. Còn Thẩm Am thì dường như đã suy sụp hoàn toàn, cô ta gục phăng chiếc đèn bàn xuống đất, ôm đầu khổ sở, nói năng lộn xộn, không đầu không cuối.

Hình Mẫn xoay chiếc bút trong tay:

– Anh nhìn xem, bà Thẩm tỏ ra rất điềm tĩnh.

Họ cùng để ý vào màn hình, bà Thẩm ngẩng cao đầu, nước da trắng như tuyết, đôi mắt đen thăm thẳm, trên tay là chuỗi tràng hạt, gương mặt bà toát lên vẻ cười cao ngạo.

Cảnh sát Hoàng quan sát một hồi, nhận xét:

– Bà ấy cố tình hướng mặt về phía camera theo dõi.

Sau đó ông lắc đầu:

– Di truyền quả là điều vi diệu, cả ba người cháu đều không có được phẩm chất này của bà ấy.

Thanh Hoành nhìn trộm Cửu Thiệu, trong lòng thầm nghĩ: Di truyền quả là điều vi diệu!

Hình Mẫn quay sang, thản nhiên hỏi:

– Cậu có kết luận gì về việc này không?

Cửu Thiệu chậm chậm quay sang, khoe môi thấp thoáng nụ cười:

– Tôi không có.

– Đột nhiên tôi nghĩ ra một cách.

Hình Mẫn bình tĩnh nói:

– Thật trùng hợp, tôi cũng nghĩ ra một cách.

Cảnh sát Hoàng và Hình Mẫn chạm mắt nhau một lát:

– Xem ra chúng ta cùng nghĩ đến một phương án.

Tiếp theo, cảnh sát Hoàng gọi cảnh sát viên phụ trách thẩm vấn vào phòng, trao đổi với anh ta một lúc, sau đó ông đích thân đi thẩm vấn Thẩm Am. Các câu hỏi của ông đặt ra đều sắc bén, dồn dập, ông vạch tội Thẩm Am đã trộn bột pho vàng vào bột ong để làm nguyên liệu làm bánh, việc này có cô giúp việc làm chứng. Và nguyên nhân cái chết của ông Thẩm chính là bị trúng độc bột pho.

Những lý lẽ chặt chẽ, đầu vào đầy khiến Thẩm Am đuối lý, cuối cùng cô ta thừa nhận đã bỏ bột pho vàng vào nguyên liệu làm bánh. Thanh Hoành tin rằng Thẩm Am đã làm việc đó, nhưng rõ ràng cảnh sát Hoàng đã bẫy cô ta, vì cô giúp việc không thể là người chứng kiến việc làm đó, và ông Thẩm cũng không chết vì trúng độc bột pho. Nếu sự việc đúng như vậy, cảnh sát đâu cần vất vả thẩm vấn họ đến lần thứ ba.

Cảnh sát cũng dùng đúng cách đó để đối phó với Thẩm Đàm, Thẩm Đàm cảm cực được lâu hơn cô em, nhưng cũng nhanh chóng rơi vào trạng thái suy sụp.

Sau đó, Thẩm Am và Thẩm Đàm bị giam vào cùng một phòng có gắn camera. Một lúc sau, không biết Hình Mẫn đã nói gì mà đưa được Thẩm Dật vào căn phòng đang giam giữ các chị họ của anh ta.

Cảnh sát Hoàng nhìn thấy nữ cảnh sát diu bà Thẩm lẩy bẩy bước tới thì diễn vẻ mặt cảm thông:

– Thưa bà, bà không cần ở lại đây nữa, tôi sẽ cử người đưa bà về nhà.

Bà Thẩm chậm rãi lần tràng hạt.

– Thưa bà?

Đến hạt cuối cùng, bà mới mở mắt, đôi mắt đen thâm trầm, sâu hun hút của bà nhìn cảnh sát Hoàng chăm chăm rồi cất giọng rất rõ ràng, rành mạch:

– Tôi không thể về, vì tội phạm giết người, chính là tôi.

Cảnh sát Hoàng tỏ ra hết sức điềm tĩnh, ông chỉ vào màn hình theo dõi, nói:

– Ba chị em họ đã nhận tội.

– Tôi sẽ nói rõ về từng đứa. Thảm Đàm chẳng qua để ý thấy bữa tối có món tôm hùm mà ông ngoại nó thích ăn nhất, nên mới chột nhó ra vitamin C không thể ăn lẫn với tôm, vì sẽ sinh ra Asen hay còn gọi là thạch tín. Nhưng nó không biết, nếu tiêm vitamin C vào hoa quả thì hoa quả sẽ rất chua và không ăn được. Thảm Am còn ngốc hơn, nó trộn thuốc chuột vào mật ong để làm bánh ngọt, nhưng nó đâu biết ông ngoại nó không thích mấy thứ đồ điểm tâm đó.

– Bà Thảm chậm rãi tường thuật lại.

– Thảm Dật thì không cần phải giải thích, nó hiểu thảo nên mới nhận tội thay tôi thôi.

Bà mỉm cười, nhưng ngay cả nụ cười cũng lạnh như băng.

– Tôi vốn nghĩ rằng các anh sẽ không tìm ra chứng cứ, vì thế tôi không có ý định nhận tội. Nhưng sự việc đã đến nước này, tôi không thể để bọn chúng hàm oan. Kết quả kiểm tra sức khỏe của chồng tôi chắc đã viết rõ, ông ấy mắc chứng phản kích, nên phải uống thuốc điều trị rối loạn thần kinh theo giờ. Hồi trẻ tôi từng có thời gian làm bác sĩ nhãn khoa, anh đã điều tra về chuyện này chưa?

Cảnh sát Hoàng nói:

– Vậy là ông ấy bị ngộ độc thuốc nhỏ mắt Atropin sunfat?

Thanh Hoành nghe đến tên thuốc Atropin, lại nghe nói bà Thảm trước kia từng là bác sĩ nhãn khoa thì lập tức hiểu ra, hung khí giết người chẳng qua chỉ là một chai nước nhỏ mắt. Chỉ cần một chai là đủ khiến lượng Atropin vượt ngưỡng an toàn. Trong khi ông Thảm vẫn phải thường xuyên uống thuốc chống rối loạn thần kinh, mà loại thuốc này kết hợp với Atropin sẽ gây chết người. Cô lại nhớ, cảnh sát Hoàng có nói trong tủ rượu có một chai vang hiệu Cabernet Sauvignon đã khui nắp. Sau khi uống thuốc điều trị thần kinh bằng một cốc nước chứa lượng Atropin vượt mức quy định, ông Thảm lên con thềm rượu, lúc chất độc phát tác, thì trung khu thần kinh của ông đã tê liệt, không thể gọi cấp cứu, huống hồ ông còn khóa trái cửa phòng.

Sự sắp xếp ấy hết sức tinh vi, kín kẽ.

– Thì ra anh đã biết sự thật.

Bà Thảm thở hỗn hển, có vẻ đoạn tường trình trước đó tổn rất nhiều hơi sức của bà.

Thanh Hoành vội đem ghế cho bà ngồi xuống nói chuyện.

Bà Thảm nhìn cô, mỉm cười, rồi quay sang cảnh sát Hoàng:

– Mười năm trước chồng tôi bắt đầu đi tìm người đàn bà đó, nhưng lúc đầu ông ấy chỉ cho bà ta ít tiền, nên tôi không bận tâm. Hồi trai trẻ ông ấy rất nghèo, nhưng tôi tin sự cố chấp, kiên trì của ông ấy sẽ giúp ông ấy thành công, sau này ông ấy quả đã kiếm được bội tiền. Ông ấy vui vẻ với phụ nữ ở bên ngoài tôi không nấy bận lòng, hay nói cách khác, tôi chấp thuận để ông ấy thích làm gì ở bên ngoài thì làm.

Sau đó, nhận thấy quan hệ của chúng tôi ngày một xấu đi, Thảm Dật mới đề nghị cả gia đình cùng đi du lịch, nhưng cuối cùng chỉ có nó và mấy ông cậu lên đường. Lúc đó, tôi vừa biết mình đã ở vào giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư, tất nhiên tôi không nói cho người nhà tôi chuyện này.

Còn chồng tôi, vì muốn ở bên người đàn bà đó, nên cũng không chịu đi.

Tìm kiếm với từ khóa: 15.06.2016, 22:31 Lost In Love Ban quản lý Ngày tham gia: 27.08.2013, 06:23

Bài viết: 5447

Được thanks: 9382 lần

Điểm: 10.06

Re: [Hiện đại] Tiếng ngân rung của quý - Tô Mịch - Điểm: 10 Chương 43:

Editor: E.l.f

Bà đồ con ho.

– Bất hạnh thay cho gia đình chúng tôi, sau đó cả bốn đứa con trai của tôi đều gặp nạn chết trên biển. Chồng tôi là người đặt nặng vấn đề nối dõi tông đường, ông ấy cần một người con trai khỏe mạnh, cường tráng để thừa kế gia nghiệp, nhưng tôi lại chỉ có hai đứa cháu nội là gái và một đứa cháu ngoại là trai. Bố của Thẩm Dật là người Nam Âu, vậy nên dù nó mang họ mẹ, chồng tôi vẫn cho rằng nó không phải người nhà họ Thẩm đích thực.

Bà Thẩm bóp trán.

– Nhưng điều khiến tôi không thể hiểu nổi, là vì sao ông ấy có thể chấp nhận con trai của người đàn bà đó?

Hình Mẫn ngồi xuống, đối diện với bà:

– Không phải bà không hiểu nổi, mà thực ra bà đang nghi ngờ, liệu con trai của bà Lâm có phải là giọt máu của ông Thẩm hay không? Tôi nói vậy không sai chứ?

Bà Thẩm mỉm cười:

– Chỉ nghi ngờ suông cũng đâu có ý nghĩa gì. Bây giờ y học tiến bộ là thế, chỉ cần thử DNA là xong. Nhưng ông chồng tôi là người đầu óc đơn giản, ngay cả việc đó ông ấy cũng không nghĩ đến.

Bà ngừng một lát, tiếp tục:

– Hôm đó, người đàn bà ấy dọn đến nhà tôi, mang theo con trai của bà ta. Chồng tôi nói sẽ tìm luật sư chia lại gia sản, vì thế tôi không thể không ra tay. Tôi không đòi nào để tài sản của gia đình mình rơi vào tay kẻ khác. Chúng nó...

Bà quay lại nhìn màn hình theo dõi, ba chị em Thẩm Dật ngồi đó im lìm như tượng, không ai nói với ai câu nào.

– Vì thế hệ cha ông quá tài ba, xuất chúng, nên thế hệ chúng bị lép vế, bị trói buộc, không được tự do vẫy vùng. Đến lúc trưởng thành, thói quen trong quá khứ đã chẳng thể thay đổi được nữa. Từ nhỏ, chúng đã được hưởng một cuộc sống đủ đầy, vì thế chúng không có khả năng, cũng không có nghị lực để bươn chải, tự lập. Còn tôi, tôi chỉ là một bà già mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối. Theo anh, ai mới là người nên làm việc đó?

Cảnh sát Hoàng cử cấp dưới ghi lại tờ khai của bà Thẩm, trong đó bà ta đã tường trình chi tiết toàn bộ quá trình gây án và động cơ gây án. Tư duy ngôn ngữ của bà ta rất rõ ràng, mạch lạc, hầu như không có một lời nói dư thừa.

Ba chị em Thẩm Dật được đưa ra ngoài, lúc đi ngang qua dãy hành lang, họ chạm mặt bà Thẩm. Thẩm Dật vùng thoát khỏi vòng kiểm tỏa của Hình Mẫn, chạy như bay đến trước mặt bà Thẩm, nắm lấy tay bà, xúc động nghẹn ngào. Bà Thẩm xót xa vỗ vai cháu trai:

– Cháu lớn quá, bà không chạm được tới đầu cháu rồi. Đừng buồn, đây là điều duy nhất bà có thể làm cho các cháu.

Dứt lời, bà đứng thẳng, cất bước đi về hướng khác.

Cửu Thiệu giành lấy chìa khóa xe trên tay Thẩm Dật:

– Để tôi lái.

Thanh Hoành lo lắng Thẩm Dật có thể không chịu nổi cú sốc này mà hành động dại dột như việc giữa đường nhảy xe chẳng hạn, không phải anh ta chưa từng có tiền lệ đó. Nhưng thực tế là, anh chỉ tiếp đi bên cạnh cô. Cô quay sang nhìn và thấy gương mặt anh ta chìm trong một vùng đen tối, trống trải.

Gia đình ấy đã kết thúc trong bi kịch.

Tuy cơ thể rất dồi dào một mối, nhưng vì tinh thần Thanh Hoành chấn động mạnh, cô trần trọc, không sao ngủ được.

Có lẽ vì cô trở mình quá nhiều lần, Nhã Ca tức tối túm lấy gối, phủ lên mặt cô, và lạnh lùng uy hiếp:

– Ngủ mau!

Nhưng Thanh Hoành chỉ chợp mắt được một lúc là tỉnh giấc. Từ phòng vệ sinh đi ra, thấy Nhã Ca đang chân dang tay trên giường, cô ngưỡng mộ vô cùng. Kể từ sau vụ nổ hơn ba năm về trước, không một đêm nào cô được ngon giấc, tình trạng đó có dấu hiệu ngày càng nghiêm trọng hơn trong thời gian gần đây.

Trong mơ, cô nghe thấy những tiếng động rất khẽ, rất nhỏ, cảnh tượng trong giấc mơ đều chỉ là những hình ảnh không mấy quan trọng xảy ra trước vụ nổ. Cô thấy mình như người mắc chứng thần kinh suy nhược.

Cô xuống tầng dưới thì thấy Thẩm Dật mở cửa lớn, đang đứng trước cửa xỏ giày.

Cô chào hỏi một cách tự nhiên:

– Anh dậy sớm nhỉ.

Thẩm Dật thích ngủ nướng, không hiểu vì sao hôm nay anh ta dậy tập thể dục sớm như vậy.

Thẩm Dật buộc dây giày xong, nhìn cô, lạnh lùng đáp:

– Cô cũng vậy.

Thanh Hoành vội thay giày, theo anh ta ra ngoài. Thẩm Dật quay lại nhìn cô:

– Cô đi theo tôi làm gì?

– Tập thể dục có bạn mới vui.

Thẩm Dật nhìn cô đăm đăm, sau đó anh ta quay mặt đi, phì cười:

– Đừng lo, tôi không yếu đuối đến mức ấy. Không có chuyện mới sáng sớm tỉnh mơ đã nghĩ đến việc tự sát đâu.

Chạy được một đoạn anh ta bỏ Thanh Hoành tụt lại phía sau, rồi men theo con đường dẫn lên núi. Khu nhà này được bao bọc bởi các ngọn núi. Núi ở đây không cao, nhà thầu còn làm cả con đường lát đá để các gia đình có thể lên núi tản bộ. Không thấy bóng dáng Thẩm Dật đâu, Thanh Hoành quyết định không bám theo anh ta nữa, cô chậm chậm dạo bước. Đột nhiên, trong đầu cô lóe lên ý nghĩ từng xuất hiện mấy ngày trước, cô bất giác đi chậm lại, vừa đi vừa ngẫm ngợi.

Nhưng khi cô vừa bước lên bậc đá cuối cùng trên lối đi thì bỗng một nguồn sức mạnh đập vào lưng cô khiến cô lao đảo, cô quay người lại định túm lấy thứ gì đó để giữ thăng bằng, nhưng không được, và thế là cô lăn khỏi đường núi.

Thanh Hoành cảm thấy trời đất quay cuồng, tuy nhiên cô vẫn đủ tỉnh táo để biết trong tình huống này, quan trọng nhất là phải bảo vệ phần đầu và cổ. Sau con choáng váng, cô mờ mắt, thấy ánh dương rọi qua kẽ lá, chiếu vào mắt cô. Cô tập trung tinh thần, thả lỏng cơ thể, bắt đầu công cuộc phân tích, đánh giá tình trạng sức khỏe của bản thân.

Cô đã rơi ra khỏi đường núi, những phần cơ thể lộ ra ngoài đều trầy xước, nhức buốt. May mà lúc này đang là mùa đông, vùng ngoại thành thành phố Tân lại rất lạnh, cô mặc khá nhiều quần áo, nên lúc ngã xuống, số quần áo đó trở thành lớp bảo vệ hữu ích.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy vùng ngực đau nhói, mặc dù xương sườn của cô đã gãy, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Cô nhắm mắt lại, ý thức trở nên mơ hồ. Khi cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sẫm tối.

Mùa đông trời tối rất nhanh, cô quay đầu lại, thấy di động của mình rơi cách đó không xa, tuy nhiên với tình trạng cô lúc này, khoảng cách ngắn ngủi ấy cũng là cả một vấn đề nan giải.

Cô thử nhúc nhích chân tay vài lần, và quyết định nằm yên chờ người đến cứu.

Cô không cảm thấy lo lắng về điều này, bởi vì cô tin Cửu Thiệu sẽ tìm được cô.

Trời tối dần, cô nghe loáng thoáng có tiếng ai gọi mình. Tiếng gọi mỗi lúc một gần, rồi nhanh chóng vượt qua chỗ cô. Giọng Nhã Ca đầy lo lắng:

– Thẩm Dật bảo Thanh Hoành có thể đã chạy theo anh ta lên núi, nhưng sao đến bây giờ vẫn không thấy tăm hơi đâu?

Ánh đèn pin quét qua quét lại, Nhã Ca đột nhiên bảo:

– Tần Tấn, cậu gây ra chuyện gì hay sao? Sắc mặt cậu ... hiện rõ mồn một kia...

Không biết Tần Tấn trả lời thế nào, tiếng họ xa dần.

Thanh Hoành nằm im không động đậy, cô biết trong móng tay mình vẫn còn những mẫu vụn da người.

Một lúc sau, đèn lượ Hình Mẫn ngang qua chỗ cô, nhưng cô vẫn không lên tiếng cầu cứu.

Ngay sau đó là tiếng gọi của Cửu Thiệu:

– Tiểu Hoành, em ở đâu?

Cô ném viên đá nắm sẵn trong tay về phía anh, tiếng lạo xạo vang lên. Ai đó nhanh chóng trượt xuống một đoạn dốc, ánh đèn pin rọi vào mặt cô chói lóa, rồi lập tức tắt ngấm. Cửu Thiệu ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng siết bàn tay cô, lòng bàn tay anh ướt át:

– Em vẫn ổn chứ?

Cô ráng sức đáp lại:

– Có lẽ em chỉ bị gãy một chiếc xương sườn, không nghiêm trọng lắm.

Anh rút di động, báo cảnh sát và gọi cấp cứu, sau đó nắm chặt bàn tay kia của cô. Anh hết sức thận trọng, cố gắng kìm chế nỗi khát khao muốn ôm

châm lấy cô sau bao lo lắng, sợ hãi. Bởi vì anh là tiến sĩ y khoa, anh biết rõ trong trường hợp này, cách tốt nhất là không được dịch chuyển cơ thể của cô.

Thanh Hoành cử động các ngón tay, cô cảm nhận rất rõ anh đang run rẩy, cô đùa:

– Anh không lo lắng đến mức bật khóc đấy chứ?

Cửu Thiệu khóc dở mếu dở:

– Không biết anh nên khen em gan dạ, hay chê em dạn dợn nữa!

Nghĩ ngợi một lát, Thanh Hoành đột nhiên bảo:

– Em sẽ nói thật nhanh suy nghĩ của em. Anh còn nhớ hôm trước, có một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu em, nhưng em nghĩ mãi không ra đó là gì không? Sau đó, Thảm Dệt quảng đồ ra ngoài cửa sổ đã cắt đứt dòng suy nghĩ của em, Bây giờ em nhớ ra rồi, chính là câu nói đó, anh ta bảo, em đã gạt anh chuyện tàu Đông Thái Bình Dương, rõ ràng anh ta không thể biết chuyện này, trừ phi anh ta chính là...

Cô chưa nói hết câu, Cửu Thiệu đã lấy tay che miệng cô lại, bàn tay anh giá lạnh.

Sau đó, anh xê dịch vị trí, cô nghe thấy “vút” một tiếng, có vật gì vừa lướt qua cô, cắm phập vào cành cây sau lưng.

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Thanh Hoành hoàn toàn trống rỗng, và cô lập tức nghĩ ra, đó chính là tiếng súng giảm thanh.

Hắn đã đến!

Thanh Hoành nghe thấy hàng chuỗi âm thanh sục sạo trong đêm tối, và rồi ánh sáng của chiếc đèn pin quét qua quét lại cách đó không xa. Cô khổ sở quay đầu lại, thấy Cửu Thiệu đứng đó, dáng đứng của anh có vẻ thiếu tự nhiên, trên mặt anh có vệt nước. Nhưng anh nhanh chóng vuron thẳng lưng, giọng anh điềm tĩnh:

– Tần Tấn, thì ra người liên lạc của Âm Hoa chính là cậu.

Gã vừa tới áp sát họ, đặt đèn pin lên chạc cây, tay giờ súng:

– Sếp Tiêu, nghe giọng nói có vẻ như anh không hề ngạc nhiên thì phải.

Rốt cuộc Thanh Hoành cũng nhìn thấy anh ta từ bóng tối bước ra. Ánh đèn pin chiếu rọi gương mặt nhìn nghiêng của anh ta, hai vết cào xước hiện rõ trên mặt, hẳn là trước lúc ngã, cô đã chơi với túm lấy anh ta để giữ thăng bằng. Tần Tấn chìa súng về phía Cửu Thiệu, hắn đứng cách anh chừng bảy bước:

Cửu Thiệu không buồn đáp lại.

Nhờ có ánh sáng, Thanh Hoành nhìn rõ vệt nước trên mặt anh, có lẽ là mồ hôi, những giọt mồ hôi không ngừng vã ra trên trán anh, trong khi thời tiết trên núi lúc này đã gần chạm ngưỡng 0 độ C, chỉ cần mở miệng cất lời là hơi thở biến thành khói trắng.

Tần Tấn tay cầm súng tay thò vào túi áo lấy ra bộ kim tiêm, ném xuống trước mặt Cửu Thiệu, rồi hắn đưa mắt nhìn Thanh Hoành đang nằm một chỗ bên cạnh:

– Sếp Tiêu, tốt nhất anh nên tự mình thao tác, bằng không sẽ khó coi lắm. Sau anh sẽ đến cô ấy, anh không cô đơn đâu.

Cửu Thiệu nhìn bộ kim tiêm, ngược mắt, hỏi:

– Bên trong là gì? Mooc-phin hay heroin?

– Heroin, nhưng lượng heroin vừa khéo ở ranh giới của sự sống và cái chết.

– Tần Tấn cười, nói:

– Anh nên tự mình thao tác, chưa biết chừng có thể giữ lại mạng sống.

Quả là thâm độc. Nếu tiêm heroin vào người, cho dù Cửu Thiệu không chết vì sốc thuốc cũng sẽ bị nghiện, chưa nói đến việc anh có thể cai nghiện thành công hay không, nhưng chắc chắn cuộc đời của anh sẽ bị hủy hoại hoàn toàn từ đây.

Thanh Hoành định lên tiếng, nhưng ánh mắt của anh đã ngăn cô lại. Cô không rõ việc giao lưu, truyền tải thông tin qua ánh mắt có chuẩn xác hay không, nhưng trong tình huống nguy khốn này, cô nghĩ mình nên nghe theo lời anh thì tốt hơn.

Cửu Thiệu cúi xuống, nhặt ống tiêm lên, anh vừa cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo sơ mi, vừa hỏi:

– Tôi đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng tôi không ngờ cậu lại là liên lạc tuyến dưới của Âm Hoa.

– Vì sao anh không nghĩ đến khả năng này? Bởi vì tôi đóng kịch quá giỏi?

– Cậu đã gặp tất cả những người bị tình nghi có thể là Âm Hoa, nhưng ánh mắt cậu nhìn họ giống như nhìn người xa lạ, điểm này không thể giả được.

Tần Tấn cười đắc chí:

– Anh nói đúng, bởi vì cho tới trước thời điểm hiện tại, tôi không hề biết Âm Hoa là ai.

Hắn dịch chuyển khẩu súng về phía Thanh Hoành:

– Đừng hòng kéo dài thời gian, bọn họ còn lâu mới quay lại đây, anh định chờ ai đến cứu? Anh nên biết, trong số bọn họ rất có thể có người là Âm Hoa. Và tôi chỉ cần bóp cò, cô ấy sẽ chết ngay tức khắc.

Cửu Thiệu cầm ống tiêm, cắm vào tĩnh mạch, nhưng anh không thực hiện động tác bơm dung dịch vào mạch máu.

– Khá lắm, không hổ danh là tiến sĩ y khoa, lấy ven rất chuẩn.

Tần Tấn nhận xét.

– Thực ra tôi chưa muốn để lộ thân phận, nhưng vì Âm Hoa truyền tin, lệnh cho tôi phải tìm cách đưa cô bạn gái bé bỏng của anh vào cuộc, mà tôi thì hình như đã lỡ miệng nói hớ câu gì đó, khiến cô bạn gái của anh sinh nghi. Thực lòng, tôi cũng rất thích cô Chử đây, nhưng dù có thích đến mấy cũng không bằng cái mạng này của tôi, anh nói có phải không? Nào, giờ thì anh có thể tiêm heroin rồi nhỉ?

Hắn vừa nói xong, chợt thấy Cửu Thiệu đưa mắt ra sau lưng hắn, và còn lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn biết trong lúc này không được phép phân tán tư tưởng, tạo sơ hở, hơn nữa người trước mặt hắn

– đối thủ của Âm Hoa, chắc chắn là một người rất nguy hiểm, nhưng hắn không thể khống chế nổi sự tò mò bản năng, vì thế hắn quay đầu lại nhìn. Chính trong lúc đó, Cửu Thiệu đã bất ngờ xông tới, kim chặt bàn tay cầm súng của hắn, đẩy mạnh nòng súng hướng lên trời, khẩu súng phát nổ, tiếng súng xé rách màn đêm.

Thanh Hoành dường như nín thở trong khoảnh khắc ấy, cô lo lắng quan sát họ, chưa đầy một giây sau, khẩu súng rơi xuống đất, cách chỗ cô không xa. Áo sơ mi của Cửu Thiệu bắt đầu rỉ máu ở bên sườn phải, máu tươi lan rộng rất nhanh, mồ hôi trên trán anh càng lúc càng nhiều, anh giống như một người vừa được vớt từ dưới nước lên. Nhưng anh không dám ngơi nghỉ, anh dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng Tần Tấn, còn bồi thêm cho hắn mấy đòn chí mạng bằng khuỷu tay.

Vùng bụng bị tấn công dữ dội nên Tần Tấn tạm mất đi khả năng phản kháng, hắn co người né tránh các đòn tấn công tiếp theo. Cửu Thiệu nhanh chóng tìm thấy còng tay giắt trên người hắn, tay anh thoăn thoắt, thuần thục khóa còng số tám vào hai bàn tay của hắn.

Nếu là lúc khác, chắc chắn Thanh Hoành sẽ vỗ tay tán thưởng nghiệp vụ điều luyện và chuyên nghiệp của anh, cũng không quên tán dương rằng, màn khống chế tội phạm với hàng loạt động tác nhanh gọn, đẹp mắt của anh có thể viết thành tài liệu giảng dạy trong nhà trường. Nhưng lúc này, cô thậm chí không thốt nổi nên lời.

Thực hiện xong màn bắt tội phạm, Cửu Thiệu mới nhận ra bản thân đang bị thương, anh lùi lại một khoảng cách nhất định, ngồi xuống, đối diện với Tần Tấn.

Tần Tấn ho ra một bùm máu, cười cay đắng:

– Anh đã thắng.

– Cậu đã mắc sai lầm.

– Cửu Thiệu chậm rãi nói.

– Không nên quay đầu lại, bất kể đằng sau có thứ gì đi nữa.

– Nhưng đó là bản năng của con người, làm sao khống chế được?

– Tôi có thể.

Tần Tấn nhìn anh một hồi, cuối cùng, hắn nở nụ cười mà họ đều rất quen thuộc:

– Sếp Tiêu, bài giảng này của anh rất độc đáo.

– Theo phán đoán của cậu thì Âm Hoa là ai?

Tần Tấn trầm tư một lát, đáp:

– Anh lại đây, tôi sẽ nói cho anh biết.

Cửu Thiệu kháng khái nhích lại gần.

Tần Tấn nói:

– Anh ghé sát tai lại đây tôi mới nói được.

Đến lúc này Thanh Hoành mới khôi phục được chức năng nói:

– Đừng đến gần, đừng tin lời hắn.

Dù lúc này, hơn ai hết cô rất muốn biết sự thật, nhưng cô không thể để Cửu Thiệu liều mạng. Cô nhớ lại khoảng thời gian trước, nhớ về mặt rất đỗi tự nhiên, chân thành của Tần Tấn mà gai cả người, thì ra mỗi lần gặp mặt, mỗi cuộc trò chuyện của hắn đều có mục đích cả.

Tần Tấn nháy mắt, hùa theo cô:

– Đúng, đừng nên tin tưởng tôi, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, hai người sẽ không có lần thứ hai đâu, vì tôi sẽ không nói gì hết. Tôi không lạ những biện pháp hỏi cung của mấy người, những thứ đó không ăn thua với tôi đâu.

Cửu Thiệu lộ vẻ cười khinh bỉ, sau đó anh dịch đến sát Tần Tấn.

– Cậu nói đi.

– Sao anh dám chắc tôi sẽ nói sự thật, sẽ bán đứng Âm Hoa?

– Tôi tự có cách suy đoán của mình.

– Thôi được, vậy thì Âm Hoa chính là...

Hắn mới vừa mấp máy môi, đột nhiên phía sau có tiếng súng nổ, hắn cứng người, máu tươi trào ra khóe môi.

Hình Mẫn đứng ngay sau họ, thu súng lại.

Thanh Hoành tròn xoe hai mắt, ý nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu cô lúc này là:

Tần Tấn đã chết, người duy nhất biết Âm Hoa là ai đã chết.

Dưới chân núi, tiếng còi xe cảnh sát, xe cứu thương hú lên inh ỏi.

Có người gào gọi:

– Mau khiêng cáng xuống, trên núi có tiếng súng!

Tri giác và sự sống dần rời khỏi cơ thể Tần Tấn, Cửu Thiệu đặt hắn xuống đất, đưa tay lên vuốt mắt cho hắn, những động tác này của anh giống như một thước phim quay chậm.

Cảnh sát Hoàng thờ hồng học chạy lên, ông kinh ngạc chứng kiến cảnh tượng trước mắt, ông bật hỏi dồn dập:

– Sao thế, sao thế này?

Cửu Thiệu chống tay, gắng gượng đứng lên, có một cảnh sát đứng phía sau hốt hoảng kêu lên:

– Anh ấy trúng đạn rồi!

Cửu Thiệu hơi chao đảo, nhưng lưng vẫn vuron thẳng.

– Viên đạn suýt qua da, không sao đâu. Mau khiêng Tiểu Hoành xuống trước, cô ấy mới bị thương nặng.

Hình Mẫn tỏ ra hết sức lo lắng, cuối cùng ông chỉ kịp giải thích một câu:

– Tôi nghĩ Tần Tấn chuẩn bị đâm kim tiêm vào người cậu.

Nhưng rõ ràng ống tiêm rơi ở chỗ cách Tần Tấn khá xa, dù hắn có vói tay cũng không thể chạm tới.

Hình như biết lời giải thích của mình thật vô nghĩa, Hình Mẫn liền tránh đi chỗ khác.

Thanh Hoành nằm trên cáng vẫn không quên căn dặn:

– Hãy tìm Nhã Ca, cô ấy đi chung với Tần Tấn.

Hình Mẫn đáp:

– Cô ấy ở đằng kia, chúng tôi phát hiện cô ấy hôn mê bất động ở đó, nên mới tìm đến đây.

Cô nhìn ông, gương mặt ông không để lộ bất cứ sơ hở nào. Nhưng cô không muốn nghĩ gì lúc này nữa, tốt nhất hãy ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại cô mới có thể bình tĩnh mà suy xét mọi vấn đề.

Và thế là, vào ngày Ba mươi tết khi nhà nhà người người đoàn tụ, thì họ phải ăn Tết trong bệnh viện Tam Giáp của thành phố Tân, với xung quanh là tường trắng, ga trải giường cũng màu trắng và mùi thuốc khử trùng ngập trong không gian.

Lần này, cô bị gãy một chiếc xương sườn, vết thương ngoài da thì vô số, thậm chí não bộ còn bị thương tổn cấp độ nhẹ. Tóm lại, chuyện này cô đã phải trả giá khá đắt.

Thanh Hoành ngấm nhìn xác pháo rơi ngập mặt đất bên ngoài cửa sổ, thực ra cô cũng không thấy buồn, vì cô đâu còn người thân, ăn Tết ở nhà hay trong bệnh viện cũng như nhau cả thôi.

Cô đứng thẫn thờ hồi lâu mới sực nhớ cửa sổ vẫn đang để mở một cánh, gió đêm lùa vào phòng, giá lạnh phủ lên thân thể cô. Cô định đóng cửa thì nghe thấy có tiếng động ở cửa sổ tầng trên. Cô ngước nhìn và thấy Cửu Thiều mặc áo bệnh nhân, đang “hạ cánh” rất điêu luyện trên bậc cửa sổ phòng cô. Anh tháo dây an toàn nhanh thoăn thoắt, rồi lạnh lẽo nhảy vào phòng.

Thanh Hoành há hốc miệng vì kinh ngạc, một lúc sau mới chỉ anh mà chất vấn:

– Anh... anh làm thế nào vào được đây?

Anh chỉ sợi dây thừng vắt vẻo trên bờ tường:

– Loại dây thừng này dày 0.5 cm, chuyên dùng để leo núi, chịu lực rất tốt.

Thanh Hoành cảm thấy xương sườn của cô nhói buốt.

– Anh điên thật rồi! Nửa đêm nửa hôm trèo tường vượt tầng như loài nhện ấy! Em nhớ phòng anh ở tầng chín kia mà!

Còn phòng bệnh của cô ở tầng bốn. Cô nghĩ, có lẽ kiếp trước cô đã gây ra đủ thứ tội lỗi phóng hỏa đốt nhà, giết người cướp của, nên kiếp này mới quen người đàn ông như anh.

Cửu Thiều lên giường cô, kéo chăn ra, rồi chui tọt vào trong chăn. Cô đặt túi sưởi trong chăn, vừa hay có thể sưởi ấm thân thể sắp đóng thành băng của anh. Một lúc sau anh mới trả lời cô:

– Anh đến đón Tết với em.

Con thịnh nộ của Thanh Hoành bỗng chốc tan biến, cô đóng cửa sổ lại, leo lên giường.

Một người nằm, một người ngồi, họ cứ giữ mãi tư thế ấy, không ai xê dịch, động đậy.

Thanh Hoành cảm di động lên xem giờ:

– Sắp đến giờ chiếu chương trình Gặp nhau cuối năm rồi.

Y tá và bác sĩ trong bệnh viện đã kiểm tra các phòng bệnh từ rất sớm, bên ngoài bệnh viện cũng đã ngừng bắn pháo hoa. Lúc này, nhà nào nhà nấy, người nào người nấy đều quây quần bên chiếc tivi để đón xem chương trình giải trí phát sóng vào đêm Giao thừa hằng năm, người ta chỉ trích, lên án chương trình ấy không ngớt lời, nhưng vẫn xem đều đặn mỗi năm.

Cửu Thiều quay sang nhìn cô:

– Em thích thì bật tivi lên xem.

– ... Thôi thôi.

Thanh Hoành cũng chui vào trong chăn, quay mặt về phía anh:

– Liệu vết thương của anh có bị chảy máu không?

– Không đâu.

Anh trả lời rất nhanh.

Thanh Hoành thở phào, trườn vào lòng anh:

– Em thấy chúng ta giống những kẻ không nhà không cửa trong thời loạn lạc.

Cô biết mình từng nghĩ ngờ anh là Ám Hoa, vì thế cô cảm thấy lương tâm cắn rứt. Anh nặng tình với cô là thế, vậy mà cô vẫn hoài nghi anh. Có điều, cô sẽ không xin lỗi anh về chuyện đó, và nếu có thể, cô mong anh mãi mãi không biết điều này.

– Em nhớ nhà phải không?

Cửu Thiệu vỗ về cô. Người cô thanh mảnh, gầy guộc, nên mỗi lần ôm cô vào lòng, anh lại nảy sinh một thứ ảo giác, rằng cô không thể rời xa anh. Nhưng anh cũng biết, vào thời khắc khó khăn nhất của cuộc đời, cô đã phải một mình vượt qua. Tính cách của cô không yếu mềm như vẻ ngoài của cô.

– Không đến nỗi nào.

– Ừ... Thực ra, anh có thể tặng em một mái nhà.

Thanh Hoành phì cười:

– Em xin anh! Lần trước màn cầu hôn của anh qua loa đại khái như thế, bây giờ anh định cầu hôn lần hai trong bệnh viện chắc?

– Đừng có cười, chuyện này rất nghiêm túc!

– Được rồi, em không cười nữa.

– Thanh Hoành áp má vào ngực anh.

– Vậy thì ngủ đi, em buồn ngủ rồi.

– Em ngủ từ hôm qua đến giờ vẫn chưa đã sao?

– Anh thấy thái độ của cô thật lạ lùng, liền véo mũi cô:

– Đừng ngủ nữa, trò chuyện với anh một lát.

– ... Anh muốn nói chuyện gì?

Anh buông tay, bỗng nhiên thấy mình thật điên rồ mới treo từ tầng chín xuống tận đây, trong khi cô chỉ nghĩ đến việc duy nhất là ngủ, mà lại là ngủ trong trạng thái tỉnh.

Một tràng pháo hoa rộ lên đánh thức Thanh Hoành, cô bật tai lại, cúi:

– Ồn tai quá!

Bệnh viện này nằm ở khu vực phồn thịnh nhất của thành phố, đây cũng chính là điểm không tốt đối với bệnh nhân.

Cửu Thiệu mở mắt, thần nhiên nói:

– Anh cứ tưởng dù có ném em xuống sông em cũng không tỉnh giấc.

– Đừng vu khống! Đã rất lâu rồi em không được ngon giấc.

Cô dõi mắt ra ngoài cửa sổ, pháo hoa vẫn tung bay rợp trời, rực sáng cả nền trời màu nhưng sâu thẳm.

Cửu Thiệu nói.

– Rất giống cảnh tượng lúc nhìn lên từ đáy biển.

– Há? Sao?

– Hôm đó, lúc anh sắp chìm xuống đáy biển, anh mở mắt và trông thấy rất nhiều vi sinh vật phát sáng, cảnh tượng đẹp mắt.

Thanh Hoành vén áo anh lên kiểm tra các vết sẹo, những vết sẹo đã mờ đi, trở thành huân chương cho chiến tích huy hoàng của anh. Cửu Thiệu vội đóng cúc lại, kể cả cúc áo trên cùng anh cũng cài kín. Cô không biết phải nói gì nữa.

– Anh nhìn mà xem, động tác anh như thế sợ em bạo lực với anh không bằng.

Cửu Thiệu giữ chặt đầu cô:

– Em nói ngược rồi. Anh đã cứu mạng em hai lần, cho dù em lấy thân báo đáp cũng không đủ trả ơn.

Thanh Hoành cười ngất, đáp trả:

– Thế thì hết cách! Hay là anh chịu “lấy thịt trả thịt” không, chúng ta sẽ tính toán từng lần một?

– Ừ.

Anh chỉ “ừ” một tiếng, và không nói gì thêm. Cô những tưởng chỉ ít anh sẽ nghiêm khắc chỉ trích cô nói thô thiển, vậy mà lần này lại không. Cô đẩy khề anh:

– Anh đang nghĩ gì thế?

Cửu Thiệu cười bí hiểm:

– Anh đang đếm số lần.

Cô ngẫm nghĩ một lát, quyết định chuyển sang chủ đề an toàn hơn:

– ... Theo anh, lát nữa có người đi kiểm tra phòng bệnh không?

– Anh đã nhét bốn cái gối trong chăn. Và lại, hôm nay chắc không ai buồn kiểm tra đâu.

– Sáng mai thì sao?

– Anh sẽ về bằng đường cũ.

– Không được. Leo lên cao như thế trong khi vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn thì không ổn.

– Chẳng lẽ chờ bị bắt quả tang trên giường?

Pháo hoa chói sáng ngoài cửa sổ, chiếu rọi gương mặt anh. Anh nhướn hàng mi dài chớp chớp như cánh bướm, ánh mắt ngập tràn ý cười. Thanh Hoành bất giác trầm nghĩ, lúc này hãy quên đi Âm Hoa, quên đi Tần Tấn, hãy cho mình một kỳ nghỉ. Trong kỳ nghỉ ngắn ngủi này, cô muốn buông bỏ mọi gánh nặng.

Cô ngó giờ trên di động, lúc này là mười một giờ năm mươi chín phút. Tiếng pháo hoa râm ran ngoài kia, lẫn át mọi âm thanh trong đêm.

Đúng mười hai giờ đêm, cô nghe tiếng đám đông hò reo, có người đang say, có người đang tỉnh, những tiếng hò reo tràn ngập niềm vui. Tiếng pháo nổ lúc trầm lúc bổng, khói pháo trắng xóa lan trong không gian mênh mông.

Cửu Thiệu kéo chăn lên đắp cho cô, rồi anh ghé tai cô thì thầm:

– Chúc mừng năm mới, Tiểu Hoành!

Sau đó, tất nhiên không có gì xảy ra giữa họ, hai người mơ mơ màng màng thiếp đi, Thanh Hoành nhanh chóng quên bằng chuyện Cửu Thiệu phải leo trở lại tầng chín, Cửu Thiệu cũng vậy. Không biết anh quên thật hay quên giả vờ.

Sáng sớm hôm sau, khi bà y tá trưởng đi kiểm tra phòng bệnh theo quy định và nhìn thấy họ nằm ôm nhau trên giường bệnh thì lắc đầu, không biết phải nói sao.

Thanh Hoành nhìn thấy bà y tá trưởng thì biết mọi chuyện thế là hỏng bét, nhưng sự việc xảy ra tiếp theo mới khiến cô nhận ra suy nghĩ của mình vẫn còn rất đơn giản. Bởi vì ở thời khắc tiếp theo, sau tiếng hô: “Đề tài” đầy phấn khích, tám chăn trên giường cô bị kéo phăng ra, kết thúc màn “bắt quả tang” tại trận.

Tất nhiên, người giữ trọng trách “bắt quả tang” chính là bà Lăng Trác Ninh – mẹ của Cửu Thiệu.

Sau khi nhìn rõ hai người trên giường, bà tỏ ra kinh ngạc, lấy tay che miệng:

– Tiểu Cửu, sao con lại ngủ trên giường Tiểu Hoành...

Về mặt kinh ngạc của bà quá ư giả tạo, đến nỗi cô chỉ nhìn thoáng cũng nhận ra. Nếu bà Lăng Trác Ninh mà làm diễn viên, chắc chắn chỉ có thể là một diễn viên tồi mà thôi.

Cửu Thiệu vẫn đang lơ mơ ngủ, anh chẳng buồn hé mắt, kéo chăn lên, trở mình một cái rồi nằm im như tượng.

Chương 44

Y tá trưởng bóp trán:

– Xin lỗi, tôi ra ngoài một lát.

Bà Lăng Trác Ninh lấy tay che miệng, ngồi xuống sofa.

– Hai người thăm thiết nhi... – Bà ngược nhìn sợi dây thừng treo lơ lửng giữa không trung, giấu họ.

– Dù không nằm cùng phòng, nhưng cũng quyết phải trèo vào cùng giường.

Thanh Hoành luôn cảm thấy có điều gì không ổn, giờ thì cô đã biết, đó là sự đánh tráo trách nhiệm giữa người nam và người nữ. Không hiểu vì sao, cô cứ có cảm giác mình phải là người chịu trách nhiệm cho chuyện xảy ra hôm nay. Cô ngồi dậy, khoác áo, nói với mẹ của Cửu Thiều:

– Cháu xin lỗi, cháu đã vô tình khiến anh ấy phải trèo từ tận tầng chín xuống đây.

Bà Trác Ninh xua tay:

– Không sao, bác nghe Tiểu Cửu bảo cháu không bắt nạt nó khiến nó phát khóc đã là mừng lắm rồi. Nay, thế cháu làm cho nó phải khóc thật à?

Thanh Hoành cảm thấy mình bị sét đánh thê thảm lắm rồi, nào ngờ tình hình còn tệ hơn thế.

– Dạ... hình như không hề có chuyện này...

– Ô, thế thì cháu phải cố gắng hơn nữa.

– ...

Cô phải trả lời thế nào mới thỏa đáng? Thanh Hoành đáp:

– Cháu xin phép đi đánh răng rửa mặt rồi quay lại tiếp chuyện bác, như thế mới phải phép.

Cuối cùng, Cửu Thiều cũng lơ mơ tỉnh giấc, anh quờ tay sang bên thấy không có ai thì gọi khẽ bằng giọng ngái ngủ:

– Tiểu Hoành?

Thanh Hoành cảm thấy mình như lại vừa bị sét đánh trúng, giọng nói khàn đặc của anh thật giống với người “làm việc” quá sức đêm qua, nhưng sự thật là họ không làm gì hết, họ chỉ trò chuyện một lát rồi buồn ngủ quá nên cả hai cùng thiếp đi thôi.

Bà Trác Ninh cười cười rồi buông tha cho cô:

– Cháu đi rửa mặt đi, để bác gọi nó dậy.

Nói đoạn bà cởi áo khoác, xắn tay áo, cuộn tròn một cuốn tạp chí, đến bên giường bệnh, lật chăn, đập cuộn giấy vào mặt Cửu Thiều:

– Còn không dậy? Giã vờ ngủ này, giả vờ ngủ này!

Thanh Hoành khóa trái cửa phòng vệ sinh, xả nước, vỗ tới tấp lên mặt. Khùng khiếp quá! Cô phải bình tĩnh mới được.

Hình như cô loáng thoáng nghe thấy thanh âm của một vụ “bạo lực đâm máu”, nhưng khi cô từ phòng vệ sinh bước ra thì bà Trác Ninh đã ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, đối diện với con trai. Thanh Hoành vội rót trà mời bà.

Bà Trác Ninh đón lấy cốc trà, mỉm cười với cô, sau đó rút trong túi áo ra một phong bao lì xì:

– Trà bác uống rồi nhé, cái này là của cháu.

– ...

Thanh Hoành lại một lần nữa đứng hình.

– Sao không nhận? Có phải cháu chê ít không?

– Cháu cảm ơn!

Thanh Hoành gần như giật lấy phong bao li xì từ tay bà.

– Ngoan lắm!

– Bà Trác Ninh vuốt má cô.

– Vừa ngoan vừa dịu dàng, đúng là mẫu con gái bác thích.

Thanh Hoành thở phào, vậy là cô đã được an toàn.

Bà Trác Ninh gõ cốc:

– Con trai, rót trà cho mẹ!

Cửu Thiệu lạnh lùng đáp:

– Ấm trà ngay cạnh mẹ đó thôi.

Bà nhướn mày nhìn con trai, Cửu Thiệu vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Cuối cùng, bà đành bỏ cuộc, đứng lên cầm theo áo khoác.

– Mẹ đi mời y tá đến kiểm tra cho các con.

Bà vừa đi khỏi và đóng cửa lại, Cửu Thiệu lập tức đỡ gáy Thanh Hoành, hôn lên môi cô. Sau những màn “đả kích” liên tiếp, tri giác của Thanh Hoành gần như trở nên tê dại, vì thế cô dễ mặc lười anh xâm nhập vào miệng mình.

Lúc rời khỏi môi cô, anh khẽ nói:

– Mùi kem đánh răng rất được.

Cô lập tức nhớ lại nụ hôn trong phòng làm việc của Cục cảnh sát, vừa bức vừa buồn cười:

– Tiếc là ở đây em không có nước cạo râu.

Mười phút sau, bà Trác Ninh và y tá quay lại phòng bệnh của họ.

Cô y tá kiểm tra xong xuôi thì cười bảo:

– Chỉ cần vết gãy liền lại là không vấn đề gì.

Y tá vừa đi khỏi, Cửu Thiệu từ phòng vệ sinh bước ra.

Bà Trác Ninh nhìn con trai chăm chăm, đột nhiên bà bảo:

– Nếu con vừa giải quyết vấn đề sinh lý trong phòng vệ sinh thì hình như hơi nhanh thì phải.

Thanh Hoành suýt sặc nước.

Cửu Thiệu rót cuộc không nhịn nổi nữa:

– Mẹ định làm gì thế?

Bà Trác Ninh vỗ bàn:

– Mẹ đến đón các con về nhà.

– Xin chờ một lát.

Thanh Hoành vội hỏi:

– Bác nói “các con” là bao gồm cả cháu?

Sau đó, cả hai mẹ con Cửu Thiệu đều nhìn cô bằng ánh mắt mà hàm ý của nó là: Không cháu/em thì còn ai vào đây!

Cô cảm thấy, hẳn kiếp trước cô đã gây ra nhiều nghiệp chướng phóng hỏa đốt nhà, giết người cướp của đủ cả nên kiếp này mới “đụng” phải mẹ con họ.

Làm xong thủ tục xuất viện, Thanh Hoành theo hai mẹ con họ ra bãi đỗ xe.

Thành phố Tân cách thành phố họ sinh sống chừng ba tiếng chạy xe trên đường cao tốc, đó là khoảng cách thích hợp để lái xe. Bà Trác Ninh ngồi vào ghế lái, khởi động xe, còn Cửu Thiệu thì xếp hành lý và thuốc thang vào thùng xe, sau đó kéo cô ngồi vào hàng ghế sau.

Thanh Hoành thì thầm:

– Như thế không lịch sự lắm thì phải?

Cửu Thiệu bảo:

– Em cần lịch sự hay cần mạng sống?

Tiếp đó, cô được chứng kiến “tay lái lùa” của “sát thủ đường cao tốc”, bà Trác Ninh chuyển làn mà không hề bật xi-nhan, chuyển hướng cũng không thêm nhìn kính chiếu hậu, mỗi lúc xe phía sau vọt lên chửi, bà liền kéo cửa xe, thái độ vui vẻ, xin lỗi chân thành, và còn không quên tặng họ một nụ hôn gió.

Về đến nhà Cửu Thiệu, Thanh Hoành thấy nổi nôm nớp lo sợ của mình đã gần biến thành chứng hạ đường huyết.

Nhà Cửu Thiệu nằm trong khu đô thị hiện đại nhất phía đông thành phố, là kiểu căn hộ với kiến trúc phòng khách thông tầng hiện đại, sang trọng. Chủ đầu tư dự án là tập đoàn kinh tế nhà họ Tạ, tập đoàn kinh tế lớn nhất thành phố. Thanh Hoành biết về dự án này vì đó là dự án đầu tiên sau khi Tạ Doãn Thiệu nhậm chức CEO của tập đoàn, họ bán những căn hộ cao cấp với giá trên trời. Bà Trác Ninh thả họ ở lối vào hầm gửi xe, rồi bà đích thân lái xe xuống hầm.

Cửu Thiệu nắm tay Thanh Hoành, chậm chậm cất bước về phía tòa nhà gia đình anh sống.

Ngày đông tháng rét mà Thanh Hoành thấy lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi.

Cửu Thiệu ấn ngón tay vào khóa cửa lưu dấu vân tay đẩy cửa kính vào tòa nhà:

– Em đang run?

Thanh Hoành hồn dôi:

– Anh vội vội vàng vàng kéo em về nhà, không để cho em kịp mua quà, đi tay không đến nhà anh làm khách.

Thì ra là nguyên nhân này. Anh tìm tìm:

– Đừng quên những gì em đã hứa, đã cá cược thì phải giữ lời. Hơn nữa, người vội vội vàng vàng kéo em về nhà là mẹ anh chứ không phải anh. Nếu em thấy khó xử thì lát nữa ăn trưa xong, anh đưa em đi sắm đồ ở trung tâm thương mại gần đây.

Thang máy dừng lại, Cửu Thiệu ấn ngón tay khai báo dấu vân, số tầng có căn hộ của gia đình anh sáng lên.

Thanh Hoành tranh thủ thời gian, lôi hộp trang điểm ra dặm thêm phấn, tút lại dung nhan. Cửu Thiệu nhìn cô, không biết phải nói sao. Thực ra, anh cũng không biết phải giải thích với cô thế nào, hơn ba mươi năm qua anh chưa từng đưa cô gái nào về nhà, vì thế, lần này cô chịu theo anh về gặp bố mẹ anh, người nhà anh hẳn là biết ơn cô nhiều lắm.

Thang máy đưa họ lên tới căn hộ của gia đình anh, Cửu Thiệu xoay nắm cửa, bảo cô:

– Dép đi trong nhà ở đây, em có muốn lên phòng anh tham quan không?

Thanh Hoành thay dép lê, định trả lời thì thấy một người đàn ông trung niên, cao bằng Cửu Thiệu tay cầm dao thái rau xuất hiện trước mặt họ, rồi cô nghe anh chào:

– Bố ạ!

Đột nhiên, cô không kiểm soát nổi biểu cảm của mình.

Thanh Hoành cố sức nhớ lại ngày trước khi cô và Tạ Doãn Luy đính hôn, cô đến nhà anh ta ra mắt và cảnh tượng mà cô chứng kiến ở nhà họ Tạ là thế nào, nhưng cô không thể nhớ ra. Bởi vì, lúc đó cô vốn không hề bận tâm đến việc đính hôn, nhưng cô chắc chắn một điều, không có chuyện người đàn ông trụ cột trong gia đình xuất hiện trước mặt cô với con dao thái rau trên tay.

Nhưng cô vẫn cố “nặn” ra một vẻ mặt ngoan hiền:

– Cháu chào bác.

Ông Tiêu gật đầu:

– Mời vào mời vào! Bác đang nấu cơm, à, nhà bác có mấy món ăn gia truyền rất ngon.

Thanh Hoành khôn khéo đáp lại:

– Sau này cháu sẽ học...

Nhưng ông Tiêu lại bảo:

– Sau này để Cừu Thiệu nấu cho cháu ăn.

– ...

Cô đã lỡ lời! Cô thấy Cừu Thiệu đang cúi đầu tùm tùm cười, mãi đến khi ông Tiêu đi vào bếp, cô mới bực mình huych anh một cái:

– Không được cười!

– Không phải anh cười em đâu, anh thấy vui, không ngờ em lại tự giác đến thế.

Cừu Thiệu nắm tay cô:

– Lên phòng anh xem không?

Anh vừa dứt lời đã nghe tiếng ông Tiêu mở cửa kính bếp, dặn dò:

– Còn khoảng hai mươi phút nữa là xong, các con đừng “làm” gì quá lâu.

Thanh Hoành đưa tay lên bóp trán.

Cừu Thiệu đáp lại:

– Làm gì có việc gì kéo dài đến thế.

Nhưng bố anh đã đóng cửa lại, và không nghe thấy lời anh.

Thanh Hoành theo anh lên tầng hai. Tầng hai nhà anh chỉ có hai phòng, một phòng đọc sách kết hợp với nghe nhạc, xem phim giải trí, phòng còn lại là phòng ngủ của anh. Thanh Hoành vào phòng anh và lập tức than thở:

– Giống phòng giải phẫu quá!

Chỉ đưa mắt một cái cô liền trông thấy mô hình cơ thể người đặt cạnh giá sách, anh còn thấp điện bên trong, vùng ngực mở rộng, nên có thể thấy rõ tâm thất, buồng tim, động mạch, tĩnh mạch. Cừu Thiệu kéo tấm vải trùm lên mô hình ấy:

– Đây là một sai sót.

Anh ấn cô ngồi xuống giường của mình, còn anh thì kéo chiếc ghế ở bàn đọc sách lại và ngồi xuống trước mặt cô.

Anh gác tay vào lưng ghế, gác một chân lên đùi, chuyện phiếm với cô:

– Bố anh nấu ăn rất cừ, tiếc là ông quanh năm bận rộn, chỉ có thể vào bếp những dịp lễ Tết.

Thanh Hoành “ừ” một tiếng.

– Nếu mẹ anh bảo muốn nấu cơm cho em ăn, em đừng ăn.

– ... Ừ.

– Nếu mẹ anh rủ em đi siêu thị mua đồ, em cũng đừng đi, kể cả mẹ anh có năn nỉ cũng đừng mềm lòng.

– ...

– Em vẫn ổn chứ?

Không nhận nổi nữa, Thanh Hoành phì cười:

– Em có cảm giác đang nói chuyện gia đình với anh trong phòng phẫu thuật.

Cửu Thiều mỉm cười, ra hiệu cho cô:

– Lại đây.

– Làm gì?

Thanh Hoành nhìn anh đầy cảnh giác. Nhưng sau khi suy xét chín chắn, cô thấy có lẽ cô đã quá miễn cảm. Anh đang là một người bệnh, cho dù anh muốn... đi nữa, sức khỏe của anh cũng không cho phép. Nghĩ vậy, cô bắt đầu diễn vẻ khiêu gợi, trêu chọc anh bằng ánh mắt lúng liếng đa tình và gương mặt nhìn nghiêng đầy quyến rũ:

– Người ta không muốn đến đâu, anh có lại đây thì lại.

Cô cảm thấy nổi da gà vì câu nói “buồn nôn” của mình.

Cửu Thiều khẽ nhướn mày, anh chậm chậm bước về phía cô với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

– Anh đến rồi đây, sao nữa?

Thanh Hoành đưa tay ra định kéo cổ áo sơ mi của anh nhưng vì không với tới, cô yêu cầu:

– Khom lưng xuống đi, em không với tới thì làm gì có bước tiếp theo.

Anh lập tức khom lưng, cô túm lấy cổ áo sơ mi của anh, kéo xuống thấp hơn nữa. Anh nhiệt tình phối hợp, gương mặt anh đã gần chạm sống mũi cô.

Khóe môi Thanh Hoành cong cong:

– Hôn em đi, sau đó chúng mình sẽ uống vang suốt đêm.

Cửu Thiều hôn lên khóe môi cô:

– Ngày mai thì sao? Vẫn uống suốt đêm chứ?

– Còn phải xem biểu hiện của anh thế nào?

Cô là loi chạm khẽ vào cằm anh. Nhưng vừa dứt lời, cô liền bị đè xuống giường, bị anh hôn tới tấp, nhưng anh rất có chừng mực, không chạm vào chiếc xương sườn đáng thương của cô. Anh rời cằm cô, nhìn thẳng vào mắt cô:

– Biểu hiện của anh thế nào? Ngày mai có uống suốt đêm nữa không?

Thanh Hoành ném gối vào mặt anh:

– Không có, không có, không có!

Cửu Thiều lập tức lấy lại vẻ mặt lạnh nhạt, lạnh lùng thường ngày, ngồi thẳng dậy:

– Em chẳng biết đùa gì cả.

– Ai mà biết anh có sở thích này! Diễn vai trai bao mà cũng vui vẻ đến thế.

– Anh vốn là người thú vị.

Anh đến bên giá để băng đĩa, lục tìm một hộp:

– Chưa đến giờ ăn, hay chúng mình xem phim nhé, em thích xem phim gì?

– Tùy anh, anh xem gì em xem nấy.

Sau đó, cô bị bắt xem phim Einstein với anh chừng mười lăm phút.

Thật là một gia đình đáng sợ!

Ăn trưa xong, bà Trác Ninh nắm tay cô:

– Nếu cháu không quen ngủ trưa thì đi dạo trung tâm thương mại với bác nhé.

Thanh Hoành cũng đang muốn mua quà tặng họ, nên cô nhận lời:

– Vâng ạ.

Ngay sau đó, mắt cô chạm phải ánh mắt đầy cảm thông của Cửu Thiệu. Anh lắc đầu rồi đứng lên, về phòng.

Lúc này cô mới chợt nhớ, hình như anh có dặn cô đừng nhận lời đi mua quần áo với mẹ anh. Nhưng cô thiết nghĩ, chỉ là đi dạo một vòng trong trung tâm thương mại thôi mà, làm gì đến mức ấy.

Vì đang là ngày Tết, trung tâm thương mại khá vắng vẻ, không đông nghịt như hồi cuối năm, khi mà các gian hàng đồng loạt giảm giá. Thanh Hoành theo bà Trác Ninh dạo qua các gian hàng bán đồ hàng hiệu cao cấp. Cô chọn một chiếc khăn lụa và một chiếc thắt lưng làm quà tặng bố mẹ Cửu Thiệu. Bà Trác Ninh cũng mua hai chiếc áo sơ mi nam kiểu dáng khá ổn.

Nhưng khi họ ngang qua gian hàng bán quần áo của một thương hiệu thời trang Ý, mắt bà Trác Ninh đột nhiên sáng lên, bà kéo tay cô vào trong.

– Thương hiệu này rất hợp với khí chất của cháu.

Bà chọn một chiếc váy lụa hoa văn lòe loẹt, gọi cảm, mức độ “hò” tương đối lớn, váy xẻ cao lên tận thắt lưng.

– Cháu mặc chiếc váy này xinh lắm đây, cháu thử đi, thử đi!

– ... Dạ thưa...

Thanh Hoành khổ sở nghĩ cách, rốt cuộc trong vòng mười giây cô đã nghĩ ra câu trả lời chuẩn xác:

– Vết thương của cháu chưa lành, thay quần áo rất đau bác ạ.

– Ô, vậy à?

Bà đưa váy cho cô bán hàng:

– Cô gói chiếc váy lại cho tôi.

– Bác ơi, bác không cần làm vậy.

– Không sao!

– Bác không cần lãng phí vì cháu.

– À, còn cả sợi dây buộc tóc và mấy thứ trang sức phụ kiện của chiếc váy này cũng rất đẹp, gói cả lại cho tôi.

– Bác ơi...

Bà Trác Ninh quay lại nhìn cô, đột nhiên kêu lên:

– Hà, sao vẫn “bác”?

Thanh Hoành bóp huyệt thái dương:

– Nhìn bác rất trẻ, đúng là cháu không nên gọi như vậy, nhưng xét vai vế...

– Con phải gọi ta là mẹ chứ.

Thanh Hoành quay đi nhấn tin cho Cửu Thiệu: “Anh rảnh thì xuống đây với em một lát.”

Cửu Thiệu trả lời rất nhanh, chỉ một giây sau Thanh Hoành đã nhận được tin nhắn: “Đừng hòng!”

“Nếu anh chịu xuống, từ nay em đồng ý “diễn trò” cùng anh!”

Cuối câu, Thanh Hoành còn bổ sung thêm mấy dấu cảm thán.

Mười phút sau, khi bà Trác Ninh lại nhắm trúng một chiếc váy khác cho cô, thì Cửu Thiệu xuất hiện. Nếu bảo cô dùng những từ ngữ ngắn gọn nhất để mô tả chiếc váy đó thì sẽ là: “phong cách tuổi teen”, “màu hồng phấn”, “viền ren”. Cửu Thiệu nhìn chiếc váy bằng ánh mắt miệt thị, anh treo trả nó về vị trí ban đầu:

– Tầng này là quần áo dành cho tuổi teen, không hợp với cô ấy, lên tầng trên hay hơn.

– Tiểu Hoành kém con nhiều tuổi, sao lại không hợp? Con mới là người đàn ông cao tuổi thì có.

Cửu Thiệu mấp máy môi, đó là dấu hiệu cho thấy anh sắp tuôn ra những lời độc địa, Thanh Hoành không muốn thăm kịch diễn ra ở bệnh viện sáng nay tiếp tục tái diễn, cô vội dập lửa:

– À phải rồi, anh chưa mua áo khoác và quần áo ấm, chúng ta xuống tầng một xem đồ nam đi.

Tầng một là thương hiệu thời trang quốc tế, sẽ không xuất hiện mấy thứ hoa văn, họa tiết kiểu hoạt hình, nhí nhố. Mặc dù cô cũng thấy hơi áy náy khi đẩy “mâm họa” sang cho Cửu Thiệu gánh, nhưng chỉ ít cô đã để một đường lùi cho anh. Nhân lúc mẹ con họ tranh luận về kiểu dáng trang phục, cô lên sang gian bán đồng hồ kế bên tìm kiếm và nhanh chóng nhắm trúng một cặp đồng hồ đôi.

Cô hỏi người bán hàng:

– Nếu tôi muốn khắc chữ ở mặt dưới của đồng hồ thì cần bao nhiêu thời gian?

– Thông thường mất mười lăm ngày.

Thanh Hoành viết vào mảnh giấy nội dung cần khắc và thông tin liên lạc của cô, sau đó thanh toán bằng thẻ ngân hàng.

– Khi nào khắc xong, cô cứ gọi điện, tôi sẽ đến lấy.

Cô bán hàng tươi cười hơn hờ:

– Cảm ơn quý khách!

Sau đó đơn đã tiễn cô.

Cô quay lại gian hàng bán quần áo nam giới, thấy sắc mặt Cửu Thiệu không vui vẻ gì, nhưng cũng không đến nỗi khó coi. Dù sao thì thường ngày anh cũng luôn trưng ra cái vẻ mặt lạnh như tiền ấy. Cô ngồi xuống cạnh anh:

– Mẹ anh đâu?

– Đi thanh toán rồi.

– Đã xong?

– Ừ.

Thanh Hoành vỗ vai anh:

– Đồng chí vất vả rồi!

Cô đưa anh xem món quà mừng năm mới mà cô định tặng bố mẹ anh, nhưng anh hỏi lại:

– Còn quà của anh đâu?

– Không có phần của anh.

Cô vốn định tặng anh một niềm vui bất ngờ, nhưng nhìn bộ dạng cau có của anh, cô đành đổi giọng:

– Thôi được rồi, em mua rồi, nhưng vài hôm nữa mới tặng anh được.

Họ rời gian quần áo, lúc ngang qua gian bán đồng hồ, Cửu Thiệu “ồ” lên một tiếng:

– Anh biết em định tặng anh gì rồi.

– Anh biết gì?

– Lúc chúng ta đi qua gian hàng bán đồng hồ Cartier, cô bán hàng đã cười với em. Từ đó có thể dễ dàng phán đoán món quà em định tặng anh mà chẳng cần tốn công suy nghĩ. Phải mất một thời gian mới nhận được quà, chứng tỏ em đặt họ khắc chữ. Ô, anh rất nôn nóng chờ đợi nội dung ở mặt dưới của chiếc đồng hồ...

Thanh Hoành lau bàu:

– Giờ thì em chẳng háo hức gì với nó nữa.

Vừa về đến nhà, bà Trác Ninh hồ hởi kéo cô vào phòng ngủ của bà, nâng niu cuốn album ảnh trên tay như nâng niu báu vật, thận trọng mở từng bức hình cho cô xem:

– Cháu xem đi, đây là ảnh Tiểu Cửu chụp hồi nhỏ, rất đáng yêu, đúng không?

Bà chỉ vào bức hình một bé gái mặc váy công chúa màu trắng, rất dễ thương, Thanh Hoành tin rằng sau này lớn lên bé sẽ là một thiếu nữ duyên dáng,

xinh đẹp. Thanh Hoành thắc mắc:

– Anh ấy đâu thưa bác?

– Chính là nó.

– ... Ý bác là, người mặc váy này... là Cửu Thiệu?

Bà Trác Ninh mỉm cười:

– Đáng yêu không?

Thanh Hoành rút vội đi động trong túi áo ra, hỏi:

– Cháu có thể chụp hình lưu lại làm kỷ niệm không?

Những bức ảnh đằng sau là những mớ son đánh dấu quá trình trưởng thành của cậu bé điển trai. Có bức ảnh anh mặc sơ mi trắng, bộ quần phục màu xanh nước biển, thắt cà vạt màu tối, trông thật hấp dẫn. Nhưng càng về sau anh chụp hình càng ít, những bức ảnh cuối cùng cô cũng đã từng thấy, chính là ảnh chụp hồi anh học tiến sĩ ở Heidelberg, Đức.

Trong đó có bức hình chụp lúc anh đi trượt tuyết với bạn học, anh khoác vai các bạn, kính bảo hộ cầm trên tay, nụ cười rạng rỡ, để lộ lúm đồng tiền duyên dáng.

Thanh Hoành ngạc nhiên:

– Thì ra anh ấy cũng có lúc cười tươi như vậy.

Thực ra, cô đã được “chiêm ngưỡng” con người anh ở nhiều góc độ, nhiều hoàn cảnh, nhiều tầng bậc cảm xúc khác nhau, nhưng chưa từng được thấy anh cười rạng rỡ như thế bao giờ. Bỗng nhiên cô nhận ra, trông anh già dặn như vậy nhưng kỳ thực hồi học tiến sĩ bên Đức anh vẫn còn rất trẻ, tuổi trẻ vốn là lứa tuổi vui chơi hết mình, cười cũng hết mình.

Bà Trác Ninh thở dài:

– Con cái lớn thường không hay tâm sự với bố mẹ, nó cứ thế bác cũng buồn lắm chứ...

Thanh Hoành chợt nhớ lại khoảng thời gian họ cùng nhau điều tra vụ án phanh thây, khi ấy họ chưa chính thức yêu nhau. Lúc đó cô đóng vai “mồi nhử”, đến trọ ở nhà nghỉ, một hôm ăn uống xong, cô bảo muốn kết tình huynh đệ với anh, anh tỏ ra rất khó chịu. Nhưng sau đó, trên đường về, cô tình nghịch giẫm lên cái bóng của anh, rồi cô đề nghị anh kể cho nghe chuyện anh hồi nhỏ. Anh bảo, lúc anh tỏ ra khó chịu với cô là vì anh đang nhớ lại một chuyện ngớ ngẩn khiến anh bức mình hồi nhỏ. Cô nài nỉ, nhưng anh không chịu kể, anh bảo chuyện đó chỉ có bố mẹ anh biết rõ.

Vì thế lúc này, khi cô gặp được bố mẹ anh, lại được “chiêm ngưỡng” dung nhan của anh hồi bé, cô chợt nhớ đến mấy câu nói đùa khi ấy.

– Cháu nghe Cửu Thiệu nói, hồi nhỏ anh ấy từng bức mình vì một chuyện gì đó, là chuyện gì vậy bác?

Bà Trác Ninh “a” lên một tiếng, ngẩng nhìn cô:

– Tiểu Cửu nói với cháu vậy à?

– Vâng, có gì không đúng sao bác?

– À, không, bác cứ nghĩ nó không dám hồi tưởng lại quãng thời gian đó chứ.

– Bà Trác Ninh trả lời ngắn gọn:

– Bởi vì hồi trước bác rất thích trang điểm cho nó thành con gái, nên chắc là nó hơi băn khoăn về giới tính của mình chăng?

Ăn tối xong, cặp “bệnh nhân” ngồi tán gẫu.

Thay thuốc xong, Cửu Thiệu nửa nằm nửa ngồi trên giường, bật tivi xem nốt bộ phim Einstein dở dang lúc trước. Thanh Hoành vừa xem vừa ngáp liên hồi, cô hỏi:

– Anh xem bộ phim này bao nhiêu lần rồi?

Ước mơ cao đẹp hồi nhỏ của cô là trở thành một nhà khoa học, nhưng trải qua những năm tháng học cao học, rồi thi cử liên miên, cuối cùng, cô cắt đứt hoàn toàn với mơ ước của mình. Tất nhiên, vì lòng ngưỡng mộ những thiên tài kiệt xuất, cô cũng từng xem bộ phim này, bộ phim kể về những công việc chính và các thí nghiệm quan trọng trong cuộc đời nhà bác học Einstein, chỉ có điều chưa bao giờ cô xem được trọn bộ.

– Mười lăm lần và đây là lần thứ mười sáu.

– Anh quả là người nhảm chán! Từ lúc anh bảo những khi rảnh rỗi, không có việc gì làm, anh đã học thuộc thời gian biểu của các tuyến xe khách là em biết rồi.

Cửu Thiệu quay sang nhìn cô, màn hình vi tính hắt thứ ánh sáng lạnh lẽo lên gương mặt nghiêng của anh, toàn thân anh cũng toát ra thứ khí lạnh ghê người, nhưng cô đã sớm thích nghi, nên không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Trong đầu cô bây giờ chỉ còn hình ảnh của anh lúc anh mặc bộ váy công chúa mà thôi.

Anh nhìn cô một lát, đột nhiên không nói không rằng cướp lấy di động của cô, bật màn hình, thử vài lần thì nhập mật mã thành công. Anh mở album, quả nhiên, anh tìm ra bức ảnh mà mỗi lần nhìn thấy nó là hoóc môn cảm xúc của anh lại tăng cao đột biến.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 45

Thanh Hoành khiêu khích:

– Anh cứ xóa thoải mái, chẳng nào trong hòm thư điện tử và trong các kho lưu trữ tài liệu trên mạng, ở mọi nơi mọi chỗ em đều đã lưu lại bức ảnh này. Anh có bản lĩnh thì cứ việc tìm chúng mà xóa hết đi. À, phải rồi, còn cả trong đầu em nữa, bức ảnh này đã được thăng cấp vào loại tài liệu cơ mật hàng đầu trong não bộ của em. Anh có thể xóa ảnh trong đầu em không?

Bàn tay đang xóa ảnh của Cửu Thiệu run lên:

– Xem ra em đã quên anh “dạy dỗ” em thế nào lúc ở trên tàu.

Thanh Hoành nằm bò trong lòng anh, đôi giọng nũng nịu:

– Không được đâu! Xương sườn của em chưa lành, ngoài ra em còn bị chấn động não bộ mức độ nhẹ nữa, bác sĩ bảo không được vận động mạnh.

Cánh tay Cửu Thiệu đang giơ lên, định dạy cho cô một bài học, nghe thấy vậy chỉ vỗ nhẹ vào lưng cô:

– Em đó!

Cô điều chỉnh tư thế, khoan khoái gối đầu lên đùi anh:

– Chúng ta giao hẹn trước nhé, đã là kỳ nghỉ thì không được suy nghĩ những chuyện phức tạp, đau đầu.

Từ lúc họ quyết định yêu nhau đến nay, bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp, họ hầu như không có thời gian để hẹn hò như những cặp tình nhân thông thường khác. Mặc dù cuộc sống của họ đầy kịch tính, đầy màu sắc, nhưng dù có dạ dày bằng sắt cũng không thể nhồi nhét một lượng lớn thịt thà cá mồi như thế mỗi ngày, rồi họ sẽ thêm những món cơm canh đậm bạc.

Cửu Thiệu vuốt tóc cô:

– Ngay cả Âm Hoa cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ.

– Còn anh thì sao?

Câu hỏi của cô chẳng đâu vào đâu, nhưng anh vẫn hiểu:

– Anh cũng cần nghỉ ngơi. Anh không cần tìm kiếm sự phản kích bằng việc phạm tội như hấn, những khi nhảm chán, anh có thể đến thư viện, lôi mấy cuốn từ điển tiếng Latinh ra học thuộc lòng.

Thanh Hoành mở mắt nhìn anh:

– Hôm nay em đã được xem bức hình anh chụp hồi học tiến sĩ bên Đức, lúc đó anh cười rất tươi.

– Đó là bức hình thầy hướng dẫn gửi cho anh, nhưng khi đó thầy đã ở vào giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư dạ dày.

– Cửu Thiệu khẽ nói.

– Có một thứ nghịch lý mà người ta vẫn thường nói, rằng bác sĩ không chữa khỏi bệnh của chính mình. Thầy hướng dẫn của anh vốn là chuyên gia về

bệnh ung thư, vậy mà cuối cùng thầy không thể qua khỏi. Khi ấy anh thường nghĩ, những việc người khác cần đến mười năm để thực hiện, anh chỉ mất ba năm, vậy thời gian dư ra anh sẽ làm gì.

Cô vội ngồi dậy, đối diện với anh:

– Những lúc đối mặt với các vụ án, anh có nghĩ, nếu đổi lại là anh, anh sẽ không để lại bất cứ sơ hở hay manh mối nào?

– Đúng là anh từng có suy nghĩ đó, nhưng anh cũng biết đó là suy nghĩ nguy hiểm. Vì thế anh đã lựa chọn công việc này, anh phải luôn luôn nhắc nhở và kiểm soát bản thân, không được vượt giới hạn cho phép.

Đây là lần đầu cô và anh trò chuyện về một chủ đề nghiêm túc như vậy, có lẽ vì họ đã ngày càng xích lại gần nhau, nên anh sẵn lòng tâm sự với cô nhiều điều riêng tư. Cô ngẫm ngẫm một lát, nói:

– Nếu sau này anh có ý nghĩ đó, hãy cho em biết, em sẽ ngăn anh lại.

Anh nhìn cô một lát, đột nhiên mỉm cười:

– Em ngăn anh bằng gì nào?

Nhưng cô đã quay đi làm việc khác, không có ý định trả lời câu hỏi của anh. Anh bất giác thờ dài, từ ngày quen cô đến nay, anh thấy mình càng lúc càng hay thờ dài, nhưng anh lại không nỡ cắt bỏ cảm xúc bất lực ngọt ngào ấy. Điều này giống như việc ta đang đi trên đường, có người nhắc nhở ta chú ý cái ổ gà to tướng ở phía trước, nhưng ta vẫn hăm hở thụt xuống cái hố ấy mà không biết vì sao.

Thanh Hoành mở hộp, cuối cùng cô đã biết món quà mà bà Trác Ninh mua tặng con trai là bộ quần áo nhãn hiệu Dior Homme kẻ ca rô, ống tay áo thêu hình con ong chăm chỉ.

– Em thấy thẩm mỹ của mẹ rất đặc biệt đó chứ.

Cô tin chắc chiếc đồng hồ vàng bất mắt anh đeo hồi đi tàu Đông Thái Bình Dương, và vì nó bị Tô Quý phán đoán anh là trai bao, chính là món quà mẹ anh tặng.

– Sao em không nói thẳng thẩm mỹ của bà rất tồi?

– Bác ấy còn tặng em một chiếc váy nữa.

Thanh Hoành mở chiếc váy cho anh xem.

– Cũng gọi cảm lắm chứ, xê cao thế này mà.

– ... Anh xin rút lại câu nói vừa nãy, anh thấy mẹ anh chọn váy ngủ sexy cũng không tồi đâu.

Thanh Hoành vừa nhắm mắt liền thấy mình lạc vào một thế giới huyền ảo kỳ quái, mơ hồ.

Cô đang bước đi giữa dòng người xuôi ngược, trên đầu là chiếc đèn chùm bằng pha lê rực sáng. Cô không ngờ cô lại trở về nhà hát năm xưa, nơi đã xảy ra vụ nổ kinh hoàng. Có người chạy qua, và vào người cô, cô quay lại nhìn, và bắt gặp gương mặt của Tần Tần dưới chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp. Nhưng cô chưa kịp làm gì thì hắn đã chìa súng vào cô:

– Những kẻ phát hiện ra thân phận của tôi đều phải chịu kết cục này.

Lúc hắn nói câu đó, gương mặt hắn đột nhiên biến đổi thành gương mặt những người quen của cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt khô ngô, tuấn tú với nụ cười dịu dàng, và đôi lúm đồng tiền hấp dẫn, chính là gương mặt rạng rỡ trong bức hình chụp ở bãi trượt tuyết cô từng thấy. Rồi bỗng cô nghe thấy một tiếng “pằng”, ngực anh thủng một lỗ nhỏ, máu huyết trào ra, càng lúc càng xối xả.

Cô nhìn thấy kẻ bắn anh từ sau lưng.

– Không... đừng!

Thanh Hoành giật mình kêu thất thanh:

– Không...

Cửu Thiệu bị tiếng hét của cô đánh thức, anh vội trở mình ôm chặt lấy cô:

– Sao thế? Em gặp ác mộng à?

Thanh Hoành vùng thoát khỏi cánh tay anh:

– Không, em không muốn như vậy...

– Em đã mơ thấy gì?

Mặc cho cô ra sức vùng thoát, anh vẫn siết chặt cô trong lòng.

– Nói anh nghe, em đã mơ thấy gì?

Từ lâu, anh vẫn biết chấn thương tâm lý sau vụ nổ của cô chưa hoàn toàn bình phục, bởi vì trong lòng cô vẫn còn canh cánh một mối hận chưa được giải tỏa, đó chính là Âm Hoa. Nếu không bắt được hắn, e rằng mãi mãi cô không thể thanh thản. Nhưng gần đây, tình hình có vẻ trở nên nghiêm trọng dù bề ngoài cô vẫn tỏ ra bình thường, đó chính là tình trạng nguy hiểm nhất của cô.

Thanh Hoành gối lên vai anh:

– Em không muốn anh gặp nguy hiểm. . .

– Em mơ thấy anh gặp nguy hiểm?

– Cửu Thiệu vỗ về, an ủi cô:

– Nói anh nghe, em thấy anh gặp nguy hiểm gì?

– Có người bảo anh chính là Âm Hoa, và người đó bắn anh.

– Em tin anh là Âm Hoa không?

Thanh Hoành lắc đầu, câu nói của cô trở nên lộn xộn:

– Gã đó chĩa súng vào Tần Tần, nhưng cuối cùng người trúng đạn lại là anh.

Sau khi nói ra câu này cô mới chợt hiểu vì sao mấy ngày qua cô cứ nơm nớp lo sợ. Hôm đó, Hình Mẫn đứng cách họ không xa và nổ súng bắn Tần Tần, viên đạn chỉ đi lệch một chút xíu là trúng Cửu Thiệu.

Cửu Thiệu liền hiểu ra, anh thì thâm vào tai cô:

– Tiểu Hoành, đầu tiên em phải hiểu điều này, nếu chúng ta không tin tưởng lẫn nhau thì nói gì cũng vô nghĩa. Anh tin tưởng em, và tin tưởng đồng đội của anh, bao gồm cả đội trưởng Hình Mẫn. Anh tin tưởng ông ấy, kẻ từ vụ án trên tàu Đông Thái Bình Dương trở về sau, anh buộc phải tin tưởng ông ấy. Bởi vì một khi không còn niềm tin, thì sự hy sinh của bao người trước đó, gồm cả cậu anh đều trở thành vô nghĩa.

– Nhưng bây giờ chỉ còn lại anh và ông ấy.

Thảm Dật hầu như đã không còn là đối tượng tình nghi nữa, nếu anh ta là Âm Hoa, chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm của vụ án, nhưng kết quả cuối cùng không phải như vậy. Vậy nên giờ đây, đối tượng tình nghi cao nhất chỉ còn lại hai người là anh và Hình Mẫn.

– Đúng, những ngày tháng tiếp theo đây sẽ rất khó khăn đối với anh.

– Cửu Thiệu cup mắt.

– Nhưng dẫu vậy anh vẫn buộc phải tin tưởng ông ấy. Bởi vì cả anh và ông ấy đều tham gia vào kế hoạch này ngay từ đầu, vì thế bọn anh phải sát cánh chung vai cùng chiến đấu. Nếu ngay cả anh cũng nghi ngờ ông ấy, thì toàn bộ kế hoạch của bọn anh sẽ thất bại thảm hại.

Thanh Hoành im lặng không nói, rất lâu sau cô mới thì thào:

– Em hiểu rồi, sau khi kết thúc kỳ nghỉ, em sẽ đến tập đoàn dược phẩm Tinh Triển để lấy toàn bộ nội dung thí nghiệm và danh sách những người tham gia dự án nghiên cứu phát triển trong suốt một năm trước khi xảy ra vụ nổ. Em nghĩ rồi, năm đó hai sự kiện đã xảy ra trong cùng một khoảng thời gian, không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, có lẽ chúng ta sẽ tìm được manh mối gì đó.

Anh tươi cười:

– Thôi được rồi, em ngủ đi, anh vào phòng vệ sinh một lát.

Mặc dù đã cố kìm chế, nhưng giọng nói của anh vẫn hơi run.

Thanh Hoành lập tức hiểu ra vấn đề, cô vội tay bật đèn ngủ ở đầu giường, ánh đèn khiến cô hơi nhức mắt.

Cô nhìn chăm chăm vạt áo ngủ của anh thì thấy có vết máu.

Biết cô đã phát hiện ra, anh cười bảo:

– Lúc em vùng vẫy, động tác hơi mạnh.

– Hộp thuốc ở đâu?

– Trong ngăn kéo cuối cùng.

Thanh Hoành đi chân trần xuống đất, cô tìm thấy hộp thuốc, giúp anh xắn tay áo và bôi thuốc cầm máu. Cừ Thiều cởi áo đưa cho cô:

– Nếu giặt không sạch vết máu thì vứt đi, đừng để mẹ anh nhìn thấy.

Thanh Hoành cầm áo ngủ mang đi ngâm nước, vết máu chưa khô thì để giặt sạch hơn. Cô quay về giường ngủ, với tay tắt đèn.

– Nếu ngày mai mẹ anh hỏi vì sao ban đêm phải giặt quần áo thì làm thế nào?

Cừ Thiều kéo chăn đắp cho cô:

– Mẹ bắt anh ngủ ở sofa trong phòng đọc sách, nhưng anh không chịu. Giặt quần áo thì cần gì phải giải thích.

– Sao em không biết chuyện bác ấy bắt anh ra sofa ngủ?

Cừ Thiều kéo chăn lên đắp, anh nằm ngửa, đáp:

– Còn nhiều chuyện em không biết đâu.

Có vẻ như anh đang gắng gượng chịu đau, trong chốc lát trán anh đã lấm tấm mồ hôi.

Thanh Hoành trở mình, nhìn anh:

– Em đi lấy thuốc giảm đau cho anh nhé?

– Không cần đâu, chưa đến mức ấy.

– Em hát ru anh ngủ nhé?

Anh mỉm cười:

– Hát ru thì miễn, một bản tình ca thì được.

– Thực tế là chúng ta đã hát cặp với nhau rồi, chính trong buổi liên hoan của đội anh đó.

Thanh Hoành thấy anh trò chuyện với cô vài câu thì không còn chú ý đến vết thương nữa, bèn tiếp tục tán gẫu:

– Nhưng phải công nhận mọi người trong đội của anh rất vui...

– Lần đó... lẽ nào em không nhận ra buổi liên hoan ấy được tổ chức là vì em?

Thanh Hoành thật thà đáp:

– Lúc đầu thì không nhưng về sau thì em biết. Có điều, hôm sau, anh đuổi theo Tiêu Nguyệt lúc ở hiện trường vụ án, hành động đó của anh suýt nữa đã giết chết mọi ý nghĩ của em về anh. Vì em ngại phiền phức, thà ngay từ đầu làm người xa lạ còn hơn tương lai phải chịu cảnh đau khổ vì sự rối rắm, phức tạp của tình cảm.

Cừ Thiều trầm ngâm một lúc, đột nhiên anh rút tay ra khỏi chăn, nắm lấy tay cô:

– Anh đuổi theo là vì muốn nói rõ với cô ấy, anh không ngờ lúc anh đi đến thì cô ấy lại bỏ chạy, nên anh đành đuổi theo.

Thanh Hoành cười, bảo:

– Nhưng điều lạ lùng là, em phải lòng anh chính vì em nhìn thấy chiếc nhẫn ấy.

Cô từng gặp rất nhiều người giống mình, mặc dù không tới mức chán chường cuộc sống này, nhưng vì đã trải qua bao sóng gió, bao biến cố, nên từ lâu không còn rung động trước bất cứ điều gì. Cô luôn cảm thấy các cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu hoặc viện cớ tình yêu đều bấp bênh, chẳng có gì chắc chắn.

Tình yêu vốn chỉ là thứ cảm xúc nhất thời, đã là cảm xúc nhất thời thì có thể kéo dài trong bao lâu? Một tháng, nửa năm, hay một năm? Cô thậm chí còn chẳng dám nghĩ về điều này.

Nhưng cô lại thấy rung động trước tình cảm sâu đậm mà chiếc nhẫn bạc đơn độc, lẻ loi ấy truyền tải. Bởi vì đó là thứ mà cô hằng khao khát, và luôn luôn

thiếu thốn.

– Anh nghĩ...

– Cửu Thiều khổ sở lựa lời giải thích:

– Anh cho rằng chuyện tình cảm của con người, cho dù khởi đầu có thế nào, nếu như một trong hai người muốn chấm dứt thì nên nói cho rõ ràng, không nên trốn tránh. Vì thế, Tiểu Hoàn à, nếu một ngày nào đó em cảm thấy không thể yêu anh được nữa, em nhất định phải cho anh biết...

Tất nhiên, nếu em có thể cho anh cơ hội sửa sai thì không có gì tuyệt hơn.

Thanh Hoàn nắm lấy ngón tay anh:

– Em thấy hôm nay anh nói rất nhiều... Vâng, em hứa.

Hơi thở vừa nhanh vừa gấp của anh đã dần ổn định trở lại, dần biến thành nhịp thở dài, đều đều. Có lẽ anh đã rất mệt, nên chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Nhưng Thanh Hoàn thì bắt đầu mất ngủ.

Gần sáng cô thấy anh trở mình, hình như anh không được yên giấc. Cô nhồm người dậy, ôm khẽ vai anh, áp sát vào người anh. Dù đang say trong giấc ngủ, anh vẫn hơi chau mày, có lẽ do cơn đau nơi vết thương hành hạ.

Cô nhớ lại lúc Tần Tần chìa súng vào anh, mỗi động tác của anh đều nhanh, mạnh và chuẩn xác khiến cô có cảm giác mình đã nhìn nhầm, không phải anh bị thương thật sự. Nhưng dù anh mạnh mẽ, kiên cường đến đâu, anh cũng chỉ là một con người bằng da bằng thịt như bao người khác. Nghĩ vậy nên cô cảm thấy anh trong mắt cô khác với những người khác. Cô bắt đầu học cách hiểu anh.

Thanh Hoàn đặt ngón tay lên má anh, khẽ vuốt ve, làn da anh mới mềm mịn, êm ái làm sao.

Cô thấy mình thật nực cười, cứ thế ngẩn ngía mãi không chán dung mạo của anh trong giấc ngủ. Cảm giác này không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi.

Nhưng dường như số phận đã an bài, không cho họ có được dù chỉ một buổi sáng yên ổn.

Sáng sớm vào phòng đọc sách kiểm tra, không thấy ai, bà Trác Ninh nổi cơn thịnh nộ. Bà lao thẳng vào phòng ngủ trên tầng hai, gạt đầu mím cười với Thanh Hoàn lúc này đã áo quần chỉnh tề.

– Bác vào tính sổ với Cửu Thiều, cháu chỉ cần đứng bên quan sát là được.

Thanh Hoàn có khoảng ba giây rơi vào trạng thái hoàn toàn trống rỗng, chờ khi cô kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tấm chăn phủ trên người Cửu Thiều đã bị lật tung, mẹ anh kéo tay anh lôi xềnh xệch ra khỏi giường.

– Mẹ đã nói bao nhiêu lần con phải ngủ ở phòng đọc sách, nhường giường cho Tiểu Hoàn, sao không chịu nghe lời hả? Người ta là khách, vết thương chưa lành hẳn, con ép người ta làm “việc” đó, có phải tình trùng của con vọt lên não rồi không?

– Bác ơi, anh ấy không hề có ý đó.

Thanh Hoàn sượng cả mặt, vội ra tay ngăn lại. Cô sợ nếu bà Trác Ninh cứ kéo tay anh như thế, vết thương của anh sẽ toác ra và chảy máu.

– Tiểu Hoàn, cháu cứ tránh sang một bên.

Bà Trác Ninh cuộn tròn cuộn tấp chí, đập tới tấp vào gáy con trai.

– Đã nói cả trăm lần là không được làm chuyện ấy trước khi kết hôn! Con chỉ cốt bản thân được sung sướng mà không thèm nghĩ đến cảm nhận của phụ nữ à? Con cảm thấy con có xấu xa không hả?

Vết thương nhức buốt hành hạ Cửu Thiều suốt đêm, giờ lại bị mắng chửi thậm tệ, anh bực mình gất lên:

– Sao mẹ không đi mà kiểm tra ngày đăng ký kết hôn của bố mẹ rồi đem so với ngày sinh của con. Mẹ không đủ tư cách nói những lời này.

Bà Trác Ninh nổi cơn tam bành:

– Mẹ nhặt con từ thùng rác đem về nuôi đấy, bây giờ mẹ thấy hối hận vì đã nhặt nhầm người, sao ngày đó mẹ không ôm Tiểu Hoàn về nuôi nhỉ?

Thanh Hoàn không thể không can mẹ con họ:

– Bác ơi, đêm qua anh ấy đã đau nhức suốt đêm, xin bác đừng giận nữa...

Bà Thanh Hoàn nhướn mày:

– Cháu cứ bình nó như thế, rồi tới khi cháu bụng mang dạ chửa trước ngày cưới, bao nhiêu lời đường mật lúc xưa sẽ tan thành mây khói, những hứa hẹn đẹp đẽ như là tổ chức đám cưới trên du thuyền gì gì sẽ bị hủy bỏ, đến lúc ấy cháu sẽ hối hận cho xem.

Giờ thì Thanh Hoành đã hiểu, có lẽ mẹ Cửu Thiệu đã có thai anh trước lúc cưới, giấc mơ tổ chức hôn lễ trên du thuyền tan thành mây khói, vì thế bà mới trút giận lên con trai.

Thế mà Cửu Thiệu vẫn tiếp tục thêm dầu vào lửa:

– Mẹ muốn cãi lộn thì tìm bố mà thanh toán, đừng chia rẽ tình cảm của tụi con.

– Im ngay! Thật uổng công mẹ nuôi nấng, chăm bẵm con lớn bằng nhường này. Mẹ thà đi nuôi cái cục thịt còn hơn, cục thịt còn có thể ăn được.

Bà vừa xoay người liền liếc thấy chiếc áo ngủ trên bồn rửa tay. Và thế là bà lại tìm được lý do để tiếp tục bốc hỏa:

– Còn dám chối không làm gì nữa không, không làm gì mà phải giặt đồ ngủ à?

May lúc đó bố Cửu Thiệu đã loẹt quẹt dép lê lên sàn nhà. Ông vừa kéo tay vợ ra ngoài, vừa quay đầu lại bảo:

– Con cũng nên kiểm điểm bản thân đi, lớn bằng ngần ấy vẫn đấu khẩu với mẹ.

Thanh Hoành nhìn theo bóng họ khuất dạng chỗ cầu thang lên xuống, cô quay đầu lại, hai người nhìn nhau một lát, không nhìn nổi nữa, cô phì cười. Cửu Thiệu nhướn mày:

– Em cười cái gì?

Cô sán lại, véo má anh:

– Sếp Tiêu ơi, anh thật đáng yêu. Nếu trước kia em nhận ra anh đáng yêu thế này, nhất định em sẽ thâm thương trọn nhớ anh.

Cửu Thiệu hỏi lại:

– Bây giờ em vẫn đang thâm thương trọn nhớ anh đấy thôi!

-Hả?

– Thanh Hoành thoáng sững sờ, nhưng cô lập tức tươi cười đáp lại:

– Đúng vậy, em đây đang yêu thâm anh.

– Vậy thì giá định khi này của em không còn giá trị, bởi vì em đang yêu thâm anh.

Thanh Hoành vắt óc suy nghĩ, không biết phải nói thế nào mới khiến anh cứng họng, nhưng cô không nghĩ ra được đáp án, bèn quay người lại, bảo:

– Em đi nhé...

– ...Em sao thế, không lẽ chỉ vì một câu nói ấy mà...

Thanh Hoành ngoảnh lại và bắt gặp gương mặt “khó đỡ” của anh, anh cố gắng duy trì vẻ lạnh lùng thường thấy nhưng dường như không thành công. Cô vờ thờ dài thườn thượt:

– Xem anh kìa, cứ nghĩ tận đâu đâu. Ý em là em phải về nhà một chuyến. Đã bao ngày em không về qua nhà, chắc bụi đã dày lên cả tóc. Và lại, dù gì em cũng phải đi chúc Tết dì Trần, dì đã chăm sóc em từng ấy năm trời.

Cô định về một mình, vì vết thương của anh vẫn chưa lành, nhưng anh nằng nặc đòi lái xe đưa cô về. Nhà dì Trần nằm ở khu phố cổ trong trung tâm thành phố, việc dừng đỗ xe ở tiểu khu này là cả một vấn đề nan giải.

Cửu Thiệu lái xe vòng vào một hẻm cuối cùng cũng tìm được chỗ đỗ.

Anh dừng xe, nằm bò trên vô lăng nghỉ ngơi một lúc, sau đó mới ngoảnh sang, bảo:

– Em dẫn đường, anh đi với em.

Thanh Hoành lo lắng khi thấy những tia máu vằn lên trong mắt anh, anh đau đớn, mệt mỏi là thế vẫn cố sức chạy khắp nơi cùng cô, cô nói:

– Em chỉ lên chúc vài câu thôi, anh cứ chờ em ở đây.

Cửu Thiệu không buồn đôi co với cô, anh mở cửa, xuống xe.

Thanh Hoành đành bỏ cuộc, đi theo anh. Khu vực này tuy rất khó đỗ xe, nhưng bù lại hàng quán sầm uất, đầy đủ, không thiếu thứ gì. Cô nhanh chóng tìm được một siêu thị, liền vào trong mua một hộp đồ hải sản, cô còn chu đáo nhét vào hộp quà mấy tấm thẻ siêu thị. Cửu Thiệu gợi ý để anh xách đồ giúp cô, nhưng cô cự tuyệt thẳng thừng:

– Em là người bỏ tiền mua quà, nhưng nếu anh xách lên tặng, dì Trần sẽ nghĩ món quà này do anh mua, như thế thì thiệt cho em quá.

Cô tìm kiếm một hồi mới tìm thấy số nhà dì Trần.

– Thì ra em là kẻ “mù đường”.

– Cửu Thiệu chỉ ra khuyết điểm của cô không nể nang.

– Đây đâu phải lần đầu em tới khu này, thế mà cứ tìm đi tìm lại vòng vèo.

– Đúng thế, em là kẻ “mù đường” đấy, anh định cần em à?

– Cái cùn không giúp người ta tiến bộ đâu!

– Anh thậm chí vẫn còn tâm trạng sẫm soi câu chữ của cô:

– Em dùng từ “cần” là dành cho môi hay vị trí nào khác?

Thanh Hoành vội ngăn anh lại:

– Em xin anh đừng hủy hoại hình ảnh của bản thân như thế!

May mà căn hộ của dì Trần đã xuất hiện trước mặt họ. Thanh Hoành gõ cửa, và không quên cảnh cáo anh:

– Em cảnh cáo anh nhé, dì Trần là một phụ nữ truyền thống, bảo thủ, lát nữa anh không được nói lung tung trước mặt dì ấy.

Mặc dù cô vẫn luôn công nhận chỉ số EQ của Cửu Thiệu vượt xa cô, có điều, xưa nay anh thường không “ngán” phá hoại ấn tượng tốt về mình trong lần đầu gặp gỡ của mọi người. Thế cho nên đến tận bây giờ, anh chỉ “gật hất” được những lời bình luận về bản thân đại loại như “Tay đó tính tình thật cổ quái!”

Dì Trần mở cửa, trông thấy họ thì buông lời trách:

– Cháu cũng biết tới thăm dì cơ đấy. Dì tưởng cháu quên dì là ai rồi!

– Sao thế được!

– Thanh Hoành lập tức “dâng” lời đường mật:

– Cháu có thể quên bất cứ ai nhưng tuyệt đối không thể quên dì. Chỉ tại thời gian trước cháu đi du lịch giải khuây, hôm qua mới về đến nhà.

Ánh mắt cô dừng lại trên chiếc bàn ăn đã bày sẵn ba chiếc bát và ba đôi đũa. Cô hỏi:

– Dì ơi, dì có khách à?

– Ừ, cô ấy là hàng xóm ở tầng trên, đến kèm Tư Triều học bài.

Dì Trần chuẩn bị vào bếp lấy thêm bát đũa:

– Cũng sắp đến giờ ăn rồi, hai cháu ở lại dùng bữa với dì, càng đông người càng vui.

Thanh Hoành vội từ chối:

– Dạ thôi dì ơi, tụi cháu còn có việc phải đi. Cháu chỉ ghé qua thăm dì một lát thôi, cháu phải đi đây.

Cô đặt hộp quà lên bàn rồi lập tức rút lui:

– Cháu sẽ đến thăm dì sau.

Biết cô có việc phải đi, dì Trần cũng không ép họ ở lại, dì bảo:

– Dì lúc nào cũng lo lắng cho cháu, ngày trước, hồi bố mẹ cháu còn sống, họ cưng chiều cháu là thế, giờ họ không còn nữa, dì cứ lo cháu sẽ chết đói.

Thanh Hoành âm thầm kiểm điểm bản thân, lẽ nào cô diễn kịch quá xuất sắc, khiến dì Trần đinh ninh cô không biết cách chăm sóc bản thân, thậm chí có thể bỏ đói chính mình. Cô đang định hứa hẹn sẽ cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt, thì thấy Cửu Thiệu bước lên một bước, trình trọng đáp:

– Cháu sẽ chăm sóc Tiểu Hoành chu đáo.

Di Trần chừng như chỉ chờ câu nói này của anh, di tươi cười vỗ vai anh:

– Lần trước gặp cháu di đã rất mến cháu, vừa đẹp trai lại tốt tính. Thanh Hoành kén chọn đến đâu mà gặp người như cháu cũng không thể chê được điều gì.

Cô chưa bao giờ kén chọn! Năm xưa, thậm chí cô còn sẵn lòng nhận lời lấy Tạ Doãn Luy, mà không phải vì anh ta có người anh trai là Tạ Doãn Thiệu.

Mặc tay cô đang giữ chặt cổ tay mình, Cửu Thiệu vẫn hiên ngang bổ sung thêm một câu:

– Cháu không để cô ấy chết đói trong nhà đâu.

Tết âm lịch nhanh chóng qua đi.

Vừa kết thúc kỳ nghỉ Cửu Thiệu lập tức đến cơ quan. Đợt trước, Thanh Hoành “được” Hình Mẫn cho nghỉ phép vô thời hạn, vì thế cô quyết định không quay lại cơ quan trả phép. Tuy cô cũng tự thấy mình không phải người giỏi ăn nói, khéo giao tiếp, nhưng cũng có thể xem là người quan hệ xã giao khá tốt. Mặc dù trước kia, cô thường không để tâm đến việc Hình Mẫn xem thường năng lực làm việc của mình, nhưng giờ đây, sau bao nhiêu biến cố, cô thấy mình không thể tiếp tục đối diện với Hình Mẫn bằng tâm thế, bằng thái độ như xưa được nữa.

Thấy cô không chịu đến cơ quan, Cửu Thiệu cũng không nài ép, nhưng trước lúc ra khỏi cửa, anh ôm cô, mỉm cười, bảo:

– Em ở nhà chờ anh về.

Cửu Thiệu vào thang máy từ tầng hầm để xe, anh gặp không ít các đồng nghiệp trong cơ quan, và nhận thấy ánh mắt họ nhìn anh rất lạ.

Nhưng anh xem như không, anh đi thẳng đến phòng làm việc của mình. Từ bàn làm việc của anh nhìn qua ô cửa kính là có thể thấy ngay chỗ ngồi của Tần Tấn, chỉ có điều, vị trí đó sẽ bỏ trống vĩnh viễn.

Anh xoay chiếc bút máy trong tay, chìm vào suy tư.

Bỗng có tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Anh ngẩng lên và thấy Hình Mẫn đang đứng ngoài cửa, bên cạnh ông là một chàng trai trẻ, có lẽ kém anh vài ba tuổi, đó là một gương mặt trẻ đầy nhiệt huyết và chân thành.

Cửu Thiệu đứng lên mời khách:

– Mời vào.

Hình Mẫn kéo ghế, ngồi xuống vị trí đối diện với anh.

– Xin giới thiệu với cậu, đây là Trần Thủ, được điều đến từ phòng ban dưới cơ sở, cậu ấy sẽ thay thế vị trí của Tần Tấn.

Chàng trai tên Trần Thủ tươi cười chào hỏi:

– Sếp Tiêu, xin anh giúp đỡ!

Cửu Thiệu biết Trần Thủ, cậu ta chính là người năm xưa bị Thanh Hoành loại khỏi vòng lựa tuyển trong cuộc thi sát hạch vào Cục cảnh sát. Lần đó, cục trưởng Lăng là người có tiếng nói quyết định. Anh mỉm cười lịch sự:

– Tôi biết cậu, mời ngồi.

Anh đến bên máy uống nước, lấy cốc giấy rót trà mời họ. Hình Mẫn quan sát từng cử động của anh và hỏi:

– Vết thương của cậu đã đỡ chưa?

Cửu Thiệu tươi cười niềm nở. Anh vẫn đóng bộ sơ mi trắng comple đen như thường lệ, vóc dáng của anh vẫn chuẩn như ngày nào, chỉ có điều anh gầy đi trông thấy so với hồi trước khi xảy ra vụ nổ trên tàu Đông Thái Bình Dương.

– Tôi bình phục khá nhanh.

Hình Mẫn nhìn xoáy vào anh, như thể muốn đọc ra điều sơ hở trên gương mặt anh.

– Thế sao? Nhưng tôi lại thấy hình như tinh thần của cậu không được tốt lắm.

Cửu Thiệu chẳng lấy làm khó chịu trước câu nói châm biếm của Hình Mẫn, anh thản nhiên đặt cốc trà xuống trước mặt khách:

– À, chỉ tại thận của tôi hư chút thôi.

Trần Thủ tái mặt, Hình Mẫn xanh mặt.

May lúc đó đột nhiên có người gõ cửa:

– Thưa anh, giám đốc mời anh lên gặp.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 46

Họ bảo “đi nói chuyện”, thực chất là kiểm tra. Cừu Thiều là một trong những người may mắn sống sót sau vụ nổ của du thuyền Đông Thái Bình Dương, vì thế anh không thể tránh né cuộc “thăm vấn” này. Ngoài vị cục trưởng mới nhậm chức, cả các điều tra viên cấp tỉnh cũng muốn “nói chuyện” với anh.

Anh tuân thủ chặt chẽ quy định của buổi “nói chuyện”, họ hỏi gì anh đáp nấy, không tỏ ra khinh khỉnh, ngạo mạn, nhưng cũng không quá nhiệt tình. Trong suốt quá trình hỏi – đáp, anh không trả lời thừa một câu một chữ nào. Và anh còn kịp quan sát hàng cúc trên cổ áo của cán bộ điều tra mà suy đoán người này đang ly thân với vợ.

Kết thúc buổi nói chuyện, vị giám đốc chủ động bắt tay anh và hỏi:

– Cậu đánh giá thế nào về sự việc liên quan đến cục trưởng Lăng, người tiền nhiệm của tôi?

Cừu Thiều hỏi ngược lại:

– Các anh đã tìm thấy hộp đen của con tàu?

Vị cục trưởng và cán bộ điều tra chạm mắt nhau, rồi ông cười, bảo:

– Đúng vậy, công việc trục vớt gặp vô vàn khó khăn, nhưng rốt cuộc đã thành công. Anh thấy chưa, tôi đã bảo cậu Tiêu đây rất tài năng mà. Anh nói câu trước cậu ấy đã đoán ra câu sau, trò chuyện với cậu ấy rất thoải mái, không phải đau đầu.

Cán bộ điều tra cười, nói:

– Tôi cũng từng nghe nhiều lời ca tụng về cậu Tiêu, cậu ấy từng lấy bằng tiến sĩ ở một trường đại học danh giá. Không biết cậu có tìm kiếm được thông tin gì từ việc quan sát tôi không?

Cừu Thiều nhìn ông ta, mỉm cười, đáp:

– Tôi không thần kỳ đến mức ấy đâu. Đó là những lời đồn đại thiếu chính xác. Nếu tôi thực sự có khả năng nhìn thấu người khác như thế, thì không đến nỗi đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được Ám Hoa.

Anh âm thầm bổ sung, viên cán bộ điều tra này đã tháo nhẫn cưới ra khỏi ngón áp út, điều đó chứng tỏ cuộc hôn nhân của ông sắp đi đến hồi kết, còn nữa, ông ta đang vờ là người đàn ông độc thân khi thủ tục ly hôn vẫn chưa hoàn tất. Ngoài ra, quan sát vết hằn trên ngón áp út khi chiếc nhẫn đã được tháo ra thì thấy ông ta béo lên nhiều sau ly hôn. Cuộc trò chuyện của họ kết thúc trong bầu không khí tương đối vui vẻ.

Cừu Thiều quay lại phòng làm việc, thấy Hình Mẫn vẫn ngồi đợi anh. Anh vào phòng, đóng cửa lại, kéo màn cửa.

– Anh tìm tôi... cũng vì chuyện hộp đen?

Hình Mẫn nhướn mày:

– Cậu nói “cũng” là sao? Có phải khi nãy cậu bị gọi đi “nói chuyện”, và cục trưởng đã có tin tức về việc trục vớt chiếc hộp?

– Ông nói bằng giọng nửa đùa nửa thật

– Chắc chắn ông ấy không nói cho cậu biết nội dung thông tin trong hộp đen, đúng không?

– Không nói.

– Thế là phải rồi! Tôi nghĩ mãi mới tìm ra cách lấy được đoạn băng ghi âm, nhưng tiếng không được rõ lắm. Người bạn của tôi đã rất mạo hiểm khi đưa

cho tôi tài liệu này.

Ở lâu lên lão làng, lợi thế của những người như Hình Mẫn là quen biết rộng, vì thế ông muốn lấy tài liệu gì đều có thể xoay sở được.

Ông điềm tĩnh chậm rãi với Cửu Thiệu một lúc mới nói tiếp:

– Lúc đầu tôi cho rằng, thực hiện nhiệm vụ này tức là chúng ta sẽ tiếp cận được mục tiêu quan trọng nhất, bây giờ tôi mới nhận ra, tôi đã sai lầm ngay từ đầu.

Cửu Thiệu bình tĩnh đề nghị:

– Xin anh hãy nói rõ hơn.

Hình Mẫn lôi chiếc bút ghi âm trong túi áo ra, bật loa ngoài, chỉnh âm lượng tối đa, chiếc bút phát ra giọng nói khàn đặc:

“Tôi là Lăng Trác Viễn, quốc tịch Trung Quốc, cán bộ ngành công an. Đối tượng vây bắt của chiến dịch tàu Đông Thái Bình Dương lần này là Âm Hoa, chiến dịch đã thất bại. Tôi bị tiêm chất độc kiểu mới BHN1, loại độc này có tính truyền nhiễm và có thể khống chế tâm thần của con người. Âm Hoa đã khởi động kíp nổ gắn trên tàu, tôi không thể rời khỏi tàu, nếu không sẽ lây độc sang những người khác.

– Tôi đã tận mắt nhìn thấy Âm Hoa, hẳn chính là...”

Giọng nói khàn đặc của Lăng Trác Viễn bỗng biến thành tiếng rên đau đớn, tiếp theo là những tiếng động hỗn tạp, hình như ông đang ẩu đả với ai đó, có tiếng đồ vật rơi loảng xoảng, sau đó, đoạn ghi âm kết thúc.

Hình Mẫn cảm cốc nước:

– Tôi nghĩ sự việc rất dễ suy đoán, Âm Hoa tiêm chất độc BHN1 vào người cục trưởng Lăng, biến ông ấy thành vật thể truyền nhiễm, đồng thời khởi động kíp nổ gắn trên con tàu. Cục trưởng Lăng biết được diện mạo thật sự của Âm Hoa, muốn lưu lại tin tức trong hộp đen, nhưng bị Âm Hoa phát hiện. Sự việc diễn biến đến nước này rồi mà chúng ta vẫn không thể tìm ra Âm Hoa, theo cậu, chúng ta nên tiếp tục điều tra hay kết thúc vụ án ở đây?

– Nếu không tiếp tục điều tra, chúng ta sẽ kết thúc vụ án bằng cách nào?

– Có thể viết một báo cáo tường trình rằng, tên tội phạm Âm Hoa thật sự đã tử nạn trên biển, kẻ mạo danh Âm Hoa còn sống thực chất chỉ là mưu kế của tổ chức của hắn, nhằm mục đích gây nhiễu hướng điều tra của cảnh sát mà thôi.

Cửu Thiệu chậm rãi với ông, cuối cùng, anh nở nụ cười:

– Đây là lựa chọn của anh?

– Đây chỉ là một quyết định bất đắc dĩ.

Cửu Thiệu lắc đầu:

– Kể cả như vậy tôi vẫn sẽ tiếp tục điều tra, bởi vì chúng ta đã phải trả giá quá lớn, bây giờ muốn dừng lại thì không kịp nữa rồi.

Thanh Hoành đứng trong thang máy tòa nhà văn phòng của tập đoàn dược phẩm Tinh Triển, cô ấn tầng hai mươi sáu, vốn là nơi tọa lạc của văn phòng Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn.

Cô đứng trong thang máy, nhìn mình qua tấm gương và sắp xếp mọi việc cần thực hiện. Lần cuối cùng cô đến tập đoàn này là khi cô vừa tốt nghiệp, văn phòng của bố cô nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà.

Hơn ba năm sau đó, cô thậm chí không dám đi ngang qua tòa nhà này, lúc nào cô cũng có cảm giác tòa nhà này nhiễm một thứ chất độc màu xám mà nếu đi qua cô sẽ bị nhiễm độc, và vĩnh viễn không thể siêu thoát. Nhưng cô buộc phải đối diện với chuyện này. Băng gạc chỉ giúp che đi vết thương đã mưng mủ, nhưng không thể kìm hãm quá trình hoại tử của các mô. Chúng ta phải mở vết thương ra, cắt bỏ phần thịt rữa, thì mới có thể khỏi hẳn.

Cho dù cô làm vậy chỉ để có thể tự tin hơn, khỏe khoắn hơn khi đứng dưới ánh mặt trời, thì cũng rất xứng đáng.

Cửa thang máy mở ra, Thanh Hoành đặt chân lên tầng cao nhất của tòa nhà mà ngỡ như trong mơ. Cô có cảm giác, chỉ lát nữa thôi cô sẽ thấy bóng dáng quen thuộc của bố mình bước lại từ sau cánh cửa kính đóng mở tự động, ông sẽ tươi cười gọi tên cô. Thanh Hoành trấn tĩnh lại, kiên định rảo bước đến trước quầy lễ tân, nhẹ nhàng nói:

– Tôi đến gặp Chủ tịch Trác.

Cô thư ký ở quầy lễ tân rút sổ ghi chép ra và hỏi:

– Thưa chị, chị vui lòng cho biết tên? Chị có hẹn trước với Chủ tịch không ạ?

– Tôi có hẹn từ hôm trước, tôi họ Chử.

– Chị Chử, Chủ tịch đang họp, chị vui lòng đến phòng khách chờ ít phút. Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi sẽ báo cáo Chủ tịch.

Cô thư ký đến trước cánh cửa lắp camera theo dõi, cô nhìn vào mắt cửa để nhận dạng, cánh cửa tự động mở ra.

– Mời đi theo tôi.

Thanh Hoành theo cô thư ký vào phòng. Thực ra cô không cần người dẫn đường, ở nơi này dù có nhắm mắt lại cô cũng không đi lạc. Cô thư ký đưa Thanh Hoành đến trước cửa phòng nghỉ dành cho khách, bỗng cô thoáng thấy một dáng người cao lớn, nho nhã từ phòng hội nghị bước ra, người đó còn lịch sự khép cửa lại.

Đường nét trên khuôn mặt người đó rất thanh tú, sống động, nhưng có lẽ do đam mê vận động ngoài trời, nên nước da trắng bị nắng gắt hun thành màu nâu tuyệt đẹp, sống mũi cao, thẳng tắp, quả là một dung mạo hấp dẫn chết người. Anh ta quay người lại, trông thấy họ thì thoáng ngạc nhiên, đang rời đi bỗng đột nhiên ngoái lại, gọi:

– Chử Thanh Hoành?

Cô thư ký tươi cười, báo cáo:

– Thưa Tổng giám đốc, cô Chử đây đã hẹn gặp Chủ tịch hôm nay, tôi đang định đưa cô ấy đến phòng khách nghỉ ngơi.

Anh ta gật đầu và bảo:

– Tôi sẽ tiếp cô Chử, cô đi lo việc khác đi.

Cô thư ký cúi chào rồi quay người bước đi.

– Không nhận ra tôi sao? Tôi là Trác Diễm.

– Anh ta tươi cười làm dấu tay

– Trước đây, mỗi dịp tổ chức tiệc mừng chúng ta đều gặp nhau.

Cuối cùng Thanh Hoành cũng nhớ ra, cô tươi cười đáp lại:

– Làm sao quên được. Nhưng khi ấy anh chưa đen thế này, tôi nhớ anh trắng lấm mà.

Trác Diễm xắn tay chiếc áo sơ mi may thủ công hoàn toàn, thương hiệu Savile Row nổi tiếng, kéo ghề mời cô:

– Làn da trắng dễ khiến người khác có cảm giác về một cậu công tử.

Thanh Hoành không nghĩ vậy, làn da và dung mạo không liên quan đến khí chất của người đàn ông. Cửu Thiệu là một ví dụ, mặc dù anh có nước da trắng bóc, nhưng không tạo cho người khác cảm giác nhu nhược, yếu đuối.

Trác Diễm quay sang nhìn cô chăm chú:

– Cô tìm bố tôi có việc quan trọng phải không?

– Tôi định nhờ chú Trác giúp một việc. Tôi muốn có toàn bộ số liệu và danh sách những người tham gia vào dự án phát triển thuốc mới trước khi vụ nổ xảy ra.

– Xem ra cô vẫn còn canh cánh trong lòng về vụ nổ ấy? Con người ta phải không ngừng tiến lên phía trước, cứ đắm chìm trong quá khứ đau thương sẽ chỉ vô ích mà thôi.

– Trước khi bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, theo anh, tôi có nên giải quyết triệt để những vấn đề còn vướng mắc trong lòng?

Trác Diễm mỉm cười:

– Nếu cô không ngại, mời cô đến văn phòng tôi ngồi chờ một lát. Tôi cần chút thời gian để thu thập tư liệu cô muốn có.

Thanh Hoành lập tức đứng lên. Cô vốn định nài nỉ Chủ tịch Trác Hiến Dương nể tình mối thâm giao giữa hai nhà năm xưa mà phá lệ giúp cô chuyện này, và dù phải chờ vài tiếng cô cũng không nề hà. Nhưng nghe khẩu khí của Trác Diễm thì có vẻ như không cần phải nhờ đến bố anh ta, anh ta có thể giúp cô việc này.

Cô theo Trác Diễm xuống tầng dưới, vào phòng Tổng giám đốc.

Có lẽ Trác Diễm là CEO trẻ nhất của thành phố này, cũng là một tay đáng nể, tuy không hiển hách, tiếng tăm lẫy lừng như Tạ Doãn Thiệu, nhưng cũng khá nổi tiếng, là tâm gương sáng trong đám cậu ấm cô chiêu của các dòng họ trọc phú. Bên ngoài văn phòng của Trác Diễm là phòng thư ký, có thể mô

tả bằng cụm từ “yến oanh nô nức”, ai gặp anh ta cũng cung kính cúi chào, một điều Tổng giám đốc, hai điều Tổng giám đốc.

Trác Diễm mời cô ngồi. Thấy cô để mắt đến bản đề án phát triển bất động sản nằm trên bàn làm việc của mình, anh ta liền phóng khoáng đẩy hồ sơ đến trước mặt cô.

– Trong lúc rảnh rỗi, liệu cô có thể xem qua và cho tôi một vài ý kiến được không?

Thanh Hoành cầm tập hồ sơ nhưng không mở ra đọc.

– Tôi học y khoa, không phải kinh tế, anh có chắc tôi hiểu được không?

– Yêu cầu tiên quyết của một dự án là phải rõ ràng, dễ hiểu. Nếu cô đọc mà không hiểu, tức là đề án này phải viết lại.

Trước sự nài nỉ của Trác Diễm, Thanh Hoành đành mở tập đề án ra từ từ đọc. Bản kế hoạch viết rất rõ ràng, mạch lạc, còn đề ra phương hướng phát triển chính và liệt kê danh sách các nhà đầu tư tiềm năng. Trong lúc Thanh Hoành đọc bản đề án thì Trác Diễm tranh thủ gọi điện thoại cho thư ký, yêu cầu thu thập tài liệu liên quan đến việc nghiên cứu phát triển loại thuốc mới và mang vào văn phòng của anh ta.

Đọc đến trang cuối cùng, Thanh Hoành bày tỏ thẳng quan điểm:

– Anh đưa đề án cho tôi đọc nhằm mục đích gì?

– Thăng thán mà nói, tôi chính là người viết ra đề án này. Đây cũng là lần đầu tiên tôi bước chân vào lĩnh vực bất động sản. Tôi muốn mời cô làm nhà đầu tư cho kế hoạch này.”

Trác Diễm nhìn vào mặt cô, đột nhiên bảo:

– Hình như cô không hề ngạc nhiên.

– Mặc dù không học chuyên ngành kinh tế, nhưng tôi khá am hiểu một số lĩnh vực. Tôi rất cảm kích vì năm xưa trong lúc nguy cấp nhất chú Trác đã tìm mọi cách bảo vệ tập đoàn Tinh Triển, nhưng tôi cũng biết rằng các vị đã không ngừng tìm cách thu mua cổ phần của công ty và hạ thấp giá trị của nó. Vì thế, giá trị số cổ phần bố mẹ tôi để lại cho tôi đã sụt giảm nghiêm trọng. Vậy mà bây giờ các vị lại kêu gọi tôi đầu tư, hình như mục đích của các vị không hề đơn giản.

Trác Diễm tỏ vẻ thông dong, đáp:

– Bởi vì tập đoàn Tinh Triển không đủ thỏa mãn tham vọng của tôi, tôi muốn tấn công sang một lĩnh vực khác, nhưng nguồn vốn hiện nay không đủ để thực hiện kế hoạch này, vì thế tôi mới mời cô làm nhà đầu tư.

– Nhà họ Tạ từ lâu đã lũng đoạn thị trường bất động sản của thành phố, không lẽ anh định đối đầu với Tạ Doãn Thiệu? Có vẻ như tôi không có lý do gì để tin tưởng thực lực của anh hơn là tin tưởng Tạ Doãn Thiệu? – Thanh Hoành hất hàm về phía tập tài liệu – Có phải nếu tôi từ chối lời mời của anh, tôi sẽ không lấy được thứ tôi cần?

Đúng lúc đó điện thoại của Trác Diễm đổ chuông, anh ta lịch sự nói một tiếng “xin lỗi”, rồi quay ra nghe máy.

Ngay sau đó, thư ký Tổng giám đốc bước vào, đặt một núi tài liệu lên bàn:

– Thưa anh, tài liệu anh cần ở đây cả.

Trác Diễm gạt đầu với cô thư ký, cô ta lập tức lui ra ngoài.

Anh ta đẩy túi tài liệu về phía Thanh Hoành:

– Đây là những thứ cô cần.

Thanh Hoành không biết có nên tán dương hiệu suất làm việc của anh ta hay không? Cô nhìn túi tài liệu trên bàn, nhưng không cầm lấy ngay:

– Anh giúp tôi thế này, nếu chỉ nói lời cảm ơn e là không đủ.

Trác Diễm lập tức hiểu ra hàm ý trong câu nói của cô, anh ta vui vẻ nói:

– Đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Việc cô nhờ vả đối với tôi mà nói, dễ như trở bàn tay. Còn về chuyện kia, tôi không bao giờ nài ép người khác. Nếu cô không có hứng thú với kế hoạch này, chúng ta dừng lại ở đây.

Chiều lui một bước tiến hai bước của anh ta quả thực đã khiến Thanh Hoành cảm thấy áy náy:

– Nếu được, hãy cho tôi một bản đem về nghiên cứu. Nghiên cứu kỹ càng xong, tôi sẽ quyết định.

Trác Diễm tiễn cô xuống tận tầng hầm gửi xe, còn lịch sự mở cửa xe cho cô, rồi mỉm cười, nói:

– Chiếc xe này vốn là quà sinh nhật bác Chữ tặng cô năm xưa, cô chưa thay xe lần nào?

Thanh Hoành đặt tay lên cửa xe, nhưng chưa ngồi vào ghế lái, cô đưa mắt quan sát chiếc xe ở phía đối diện.

– Anh cũng vậy, bao năm rồi vẫn chưa đổi xe, lẽ nào cấp quản lý như anh được chia lợi nhuận thấp đến thế sao?

– Không phải, có lẽ vì tôi là người đặc biệt hoài cổ.

Thanh Hoành ngồi vào xe, vặn chìa khóa.

– Thôi tôi về đây, liên lạc sau nhé!

– Vậy, tôi chờ tin tốt lành của cô.

Thái độ của anh ta như thể anh ta đã biết chắc quyết định của cô vậy. Thanh Hoành chậm chậm lái xe ra khỏi hầm, cô bật Bluetooth, gọi điện cho Cửu Thiều:

– Em vừa đi tập đoàn Tinh Triển và lấy được tài liệu của ba năm trước. Tối nay anh muốn ăn gì?

Hình như Cửu Thiều đang chán nản chuyện gì đó, giọng anh khá uể oải:

– Em thích ăn gì? Anh sẽ nấu cho em ăn.

– Anh sao vậy?

– Không, không sao...

– Anh ngập ngừng một lát mới nói

– Bây giờ anh không tiện nói chuyện, chờ anh về nhé.

Thanh Hoành rất hiểu tính anh, nếu anh không muốn nói thì dù có kẻ sủng sau lưng anh cũng không chịu thốt một lời.

– Vâng, gặp anh sau.

Cô lái xe đến siêu thị gần nhà, đẩy xe hàng đi chọn thực phẩm cho bữa tối. Mặc dù cô sống một mình từ lâu, nhưng rất ít khi vào bếp, vì thế cô không giỏi lựa thực phẩm. Lát sau, cô bỗng có cảm giác ánh mắt ai đó đang nhìn xoáy vào mình, cô bèn giả vờ đi thật nhanh, rồi dừng lại ở một lối rẽ.

Cô nấp vào góc khuất, chờ người đó đuổi đến nơi mới thình lình lộ mặt ra. Người đó giật mình thảng thốt, đưa tay lên vuốt ngực:

– Lúc này tôi thấy ai đó rất giống cô, không ngờ chính là cô.

Thanh Hoành tươi cười, chào:

– Chị ạ!

Cô từng gặp và trò chuyện với Hình phu nhân, vì thế hai người bắt đầu cuộc trò chuyện một cách thân mật, không câu nệ như lúc trước.

Thanh Hoành hỏi:

– Chị ơi, em tưởng chị ở quê đội trường kia mà? Không lẽ gia đình chị đã chuyển lên đây?

Hình phu nhân tươi cười đáp:

– Đúng vậy, chúng tôi dọn lên từ trước Tết. Chúng tôi vừa mua được nhà, nên đón cả con gái lên đây cho đi học. Tôi nghe anh nhà tôi bảo lúc đó cô cậu bị thương, phải vào bệnh viện.

Tiếng chuông cảnh giác rung lên trong lòng Thanh Hoành. Trước khi xảy ra vụ nổ của du thuyền Đông Thái Bình Dương, Hình phu nhân từng than ngắn thở dài với cô rằng họ không trả nổi khoản tiền đặt cọc để mua nhà. Vậy mà chớp mắt, họ đã mua được nhà và còn đưa cả gia đình lên thành phố sinh sống, điều này không bình thường chút nào. Cô ngừng nghĩ một hồi, tìm cách lái câu chuyện về chủ đề đó:

– Vâng, đêm Giao thừa tại em vẫn ở trong bệnh viện. Chị ơi, căn hộ của anh chị ở gần đây phải không?

– Đúng vậy, ở cuối đường này, nhà chúng tôi mua là căn hộ sang tay, chủ hộ trước đây đã sửa sang, trang trí lại đôi chút, vì thế chúng tôi bớt được một khoản, cũng bớt được một gánh nặng.

Thanh Hoành lại nói:

– Vậy là tâm nguyện của chị đã thành hiện thực, em từng nghe chị tâm sự là muốn đưa con gái lên đây học.

– Đúng vậy cô ạ. Anh nhà tôi may mắn thế nào mà lại trúng số độc đắc. Cô biết không, đã bao lần anh ấy có được cơ hội thăng tiến, nhưng cuối cùng vẫn không đến lượt.

Thanh Hoành về nhà và gặp Cửu Thiệu đang chờ thang máy. Trông anh có vẻ mệt mỏi, anh cụp mắt, trầm tư suy nghĩ.

Thanh Hoành nhìn bảng số các tầng trong thang máy, chọc anh:

– Bây giờ anh quyết tâm ở nhà em, không chịu về nhà mình đấy à?

Cửu Thiệu mỉm cười, nhưng nụ cười rất gượng gạo, và lập tức tắt lịm.

– Nếu về nhà, anh sẽ bị mẹ anh làm phiền vì những cuộc cãi lộn vô bổ, chỉ bằng ở lại chỗ em cho yên tĩnh.

Quả thật anh đã có ý định ở lại chỗ cô lâu dài, vì anh mang theo cả mấy bộ quần áo để thay giặt. Bồn rửa mặt xuất hiện nước cạo râu, cốc và bàn chải đánh răng của anh. Điều này khiến Thanh Hoành có ảo giác, cô đã bắt cóc cậu con trai độc nhất của bà Trác Ninh.

Thang máy kêu lên một tiếng, cửa mở ra.

Cửu Thiệu nói:

– Hôm nào chúng ta đi xem nhà nhé. Ý anh là căn nhà đứng tên hai chúng ta.

Cửu Thiệu làm đầu bếp, cô đứng bên phụ giúp mấy việc như lấy phụ gia hay nhặt rau. Loáng một cái anh đã nấu xong ba món, Thanh Hoành xăm xăm bụng đói ăn ra ngoài.

– Em đói lắm rồi!

Buổi trưa cô gọi com hộp, nhưng không nuốt nổi. Buổi chiều đến tập đoàn Tinh Triền. Trước lúc đi, cô đã nghĩ đủ mọi tình huống và cách ứng phó, thậm chí còn diễn tập cảnh gặp mặt Trác Hiến Dương, nhưng sau cùng mọi thứ đã chuẩn bị chu đáo đều không cần dùng đến, cô còn mắc nợ Trác Diễm vì anh ta đã giúp đỡ cô.

Cửu Thiệu điềm nhiên bảo:

– Anh cũng rất ‘đói’.

– Hà?

Thanh Hoành vừa cắn đũa vừa nhìn anh đầy ẩn ý.

– Lúc trước vết thương chưa lành, chẳng làm được gì. Hôm nay đội trưởng còn hỏi anh vì sao tinh thần kém như vậy.

Thanh Hoành bỗng có dự cảm chẳng lành:

– ... Anh trả lời thế nào?

– Anh buộc phải trả lời vì suy thận, chứ không lẽ em bảo anh trả lời vì anh không được thỏa mãn nhu cầu hay sao?

Thanh Hoành suýt nữa phun com ra ngoài, không ngờ anh có thể nói những lời này bằng vẻ mặt hết sức nghiêm chỉnh, đứng đắn, khiến cô tưởng mình nghe nhầm.

– Anh tranh với ông ấy chuyện này thì có ý nghĩa gì chứ?

– Nhìn ông ấy anh thấy khó chịu.

Thanh Hoành bỗng có cảm giác lạnh buốt, người có thể khiến Cửu Thiệu cảm thấy khó chịu... Cô thầm cầu khẩn cho Hình Mẫn.

Thanh Hoành rút trong túi tài liệu một đĩa DVD và bỏ vào ổ đĩa của máy tính xách tay. Đó là đĩa ghi lại mọi hoạt động hằng ngày trong phòng thí nghiệm. Cửu Thiệu cũng ghé đầu cùng xem với cô. Được một lát, Thanh Hoành chợt bảo:

– Chờ chút, thời gian ở đoạn này hình như có vấn đề.

Cửu Thiệu kéo thanh chỉ chuột lùi lại khoảng ba mươi giây trước.

Thanh Hoành chỉ vào chiếc đồng hồ xuất hiện trên màn hình:

– Trên màn hình, kim đồng hồ chỉ một giờ bốn mươi lăm phút chiều, nhưng hình ảnh kế tiếp đã là ba giờ, tức là có một đoạn hình ảnh rất dài ở giữa bị cắt bỏ.

Đoạn hình ảnh ấy được cắt bỏ hết sức tinh vi, nếu không có chiếc đồng hồ thì khó có thể nhận ra sự bất thường.

Thấy cô cứ dụi mắt suốt, đoán cô đã thấm mệt, Cửu Thiệu liền bảo:

– Em đi ngủ đi, để anh xem thêm một lát.

Anh quần kín cô trong tấm chăn như bọc kén, sau đó vỗ về cô:

– Anh sẽ ngủ ngay đây.

Thanh Hoành mặc kệ anh, cô trở mình và chìm vào giấc ngủ.

Dù sao tập tài liệu đã thuộc quyền sở hữu của cô, ngày mai cô có thể xem đi xem lại thoải mái. Cô đã theo đuổi sự thật suốt ba năm, và càng ngày cô càng trở nên biết kiên trì, nhẫn nại, vì thế cô không cần phải vội.

Nửa đêm thức giấc, cô thấy đèn bàn được vặn nhỏ hết cỡ, anh đang ngồi chăm chú đọc tập tài liệu báo cáo thí nghiệm. Ánh sáng và bóng ảnh cùng chiếu trên gương mặt nghiêng của anh, tạo nên hiệu ứng điện ảnh đặc biệt ấn tượng của một thước phim chân dung.

Thanh Hoành mê mải ngắm anh, nhưng anh lập tức phát giác ra, bèn quay lại nhìn cô:

–Ồ, em tỉnh rồi à? Anh làm em thức giấc phải không?

Cô thở dài:

– Sao anh còn chưa ngủ...?

Cửu Thiệu đặt tập tài liệu xuống, chống tay sát bên cô, đệm giường lún xuống, anh cúi người hôn lên trán cô:

– Em ngủ đi, anh sắp xong rồi.

Cô biết anh không còn thời gian để ngủ, trời vừa sáng anh đã rời khỏi nhà đến nhiệm sở.

Mấy ngày qua anh có vẻ mệt mỏi và nhiều phiền muộn hơn trước kia, lúc nào cũng rầu rĩ, đầy tâm sự.

Nhưng nếu cô hỏi đến, anh sẽ phủ nhận ngay lập tức. Cô bỗng nhớ lại câu nói của Tần Tấn, hấn bảo, cho dù toàn bộ cánh đàn ông trong Sở cảnh sát phải lòng Thanh Hoành thì Cửu Thiệu cũng không nằm trong danh sách đó, bởi vì cách biệt giữa cô và anh quá xa.

Cũng có lúc cô nghĩ, liệu Cửu Thiệu có cảm thấy nuối tiếc vì không thể tìm được một người cùng tâm trí tuệ với anh, luôn chung vai sát cánh bên anh, chiến đấu không mệt mỏi hay không?

Cô lắc đầu, quyết định gạt bỏ suy nghĩ lung tung sang một bên, cầm tập tài liệu lên và bắt đầu nghiên cứu từng trang.

Năm đó, ngay sau khi xảy ra vụ nổ, tin tức về việc loại thuốc Actos mới mà tập đoàn Tinh Triền vừa phát minh có chứa chất gây ung thư cũng bị báo chí và truyền thông khai ra. Nếu vụ nổ đó có nguyên nhân sâu xa, không phải chỉ là trò đùa ác của tên tội phạm kỳ dị đỉnh cao Âm Hoa, thì chắc chắn, nó có mối liên hệ không thể tách rời với tin đồn về chất gây ung thư kia.

Và năm đó, sở dĩ Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm chủ tịch đồng tự nguyện là ông Trác Hiên Dương không tiến hành điều tra sâu theo hướng này cũng là có nguyên do của nó. Thứ nhất, Trác Hiên Dương vốn không phải chuyên gia về lĩnh vực dược phẩm, ông chỉ chịu trách nhiệm quản lý vĩ mô và không nắm được tường tận toàn bộ quá trình nghiên cứu phát triển loại dược phẩm mới này. Thứ hai, sau khi thuốc Actos được sản xuất và đưa ra thị trường liền bị điều tra và phát hiện có chứa chất gây ung thư, đã gây nên phản ứng dây chuyền, khiến hàng loạt doanh nghiệp kinh doanh và sản xuất thuốc trong và ngoài nước bị ảnh hưởng nghiêm trọng, gây nên cuộc khủng hoảng lớn trong ngành dược. Vì thế, sau khi quan sát tình trạng toàn cục, và phân tích lợi hại, ông quyết định, nhiệm vụ cấp bách lúc này là tìm bằng được đối tác và nhà đầu tư mới, chứ không phải truy ra chân tướng của vụ nổ kia.

Bố mẹ cô đều là những người phụ trách chính trong dự án nghiên cứu phát triển dược phẩm mới đó.

Cô lật từng trang trong tập hồ sơ ghi chép kết quả thí nghiệm và nhanh chóng phát hiện được những thông tin hữu ích.

Rõ ràng chỉ là loại thuốc Actos, nhưng có rất nhiều số liệu thí nghiệm không cần thiết, không liên quan đều được liệt kê vào bảng báo cáo, thậm chí còn có cả số liệu của thí nghiệm kích thích hoạt động của các gen gây ung thư. Người nào đó đã lợi dụng phòng thí nghiệm để thực hiện các thí nghiệm khác, và vì sơ ý đã đưa cả các số liệu không liên quan vào hồ sơ báo cáo. Thời gian đầu, loại thuốc Actos mới phát minh tỏ ra khá công hiệu, nhưng vì các gen gây ung thư bị kích hoạt, nên sau khi đưa vào sử dụng loại thuốc này đã gây phản tác dụng, khiến cho các tế bào ung thư ngày càng lan rộng.

Cô dùng bút đánh dấu nội dung cần lưu ý, bỗng thấy màn hình điện thoại sáng lên, Trác Diễm gọi đến. Hôm qua cô đã lưu lại số của anh ta, mục đích là để sau này sẽ gọi thông báo về quyết định của cô, không ngờ anh ta lại chủ động liên lạc với cô, Thanh Hoành nghe máy, giọng nói trầm ấm của Trác Diễm vang lên bên tai cô:

– Cô đừng hiểu nhầm, tôi không định nài nỉ cô đâu, tôi chỉ cảm thấy cần phải giải thích với cô về một vài chuyện.

Thanh Hoành hỏi:

– Chuyện gì vậy?

– Về việc năm xưa tập đoàn Tinh Triển đột ngột nổ ra tin đồn gây chấn động.

– Trác Diễm bình tĩnh nói

– Sau khi tôi tiếp quản công việc quản lý tập đoàn, có người nói với tôi, báo cáo thí nghiệm loại thuốc Actos bị cấm có nhiều chỗ không bình thường, nhưng tôi quyết định không truy xét, vì tôi cho rằng sự việc đã đến nước ấy, có tiếp tục điều tra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, điều cốt lõi là làm sao vượt qua cửa ải trước mắt. Nhưng tối hôm qua ngủ lại, tôi thấy có thể điều này sẽ có ích với cô.

– Cảm ơn anh nhắc nhở, tôi sẽ đọc bản báo cáo thật kỹ...

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

– Còn một chuyện nữa, cô cho rằng mấy năm qua tập đoàn không ngừng mua lại cổ phần và phân tán cổ quyền, khiến cô chịu tổn thất nghiêm trọng. Nguyên nhân là vì, năm đó tôi phải cầu viện sự trợ giúp của nhà họ Tạ để thu hút vốn đầu tư. Khi ấy, người nắm quyền ở nhà họ Tạ là Tạ Doãn Thiệu, anh ta nuôi tham vọng thôn tính Tinh Triển đã lâu. Vì thế, sau khi thoát khỏi khủng hoảng, tôi không thể không tiến hành các biện pháp phân tán cổ quyền, việc đó không phải nhắm vào cô.

Giờ thì Thanh Hoành đã hiểu ra một số chuyện. Vì sao họ Chử vừa xảy ra biến cố, họ Tạ lập tức hủy hôn. Người ta thường nói “giấu đồ bìm leo”, nhưng họ Tạ đâu cần làm vậy để phải mang tiếng xấu tiếng ác ngày sau, vì dù sao thì người mà cô lấy làm chồng chỉ là gã cậu ấm bất tài vô dụng Tạ Doãn Luy. Nhưng, chân tướng sự việc là: họ Tạ từ lâu đã nuôi tham vọng thôn tính Tinh Triển, muốn nhân cơ hội tập đoàn này rơi vào khủng hoảng để ra tay, đây mới là nước cờ mà Tạ Doãn Thiệu ấp ủ từ lâu.

Thanh Hoành suy ngẫm hồi lâu mới cất giọng bình tĩnh:

– Trác Diễm này, theo anh vụ nổ năm xưa có liên quan đến Tạ Doãn Thiệu

không?

Trác Diễm hơi bất ngờ:

– Sao cô nghĩ vậy? Theo tôi, chắc chắn nhà họ Tạ có liên quan đến việc năm xưa các phương tiện truyền thông đồng loạt đưa tin tố cáo Tinh Triển. Nhưng còn về vụ nổ, tôi nghĩ nếu chỉ dựa vào thực lực của nhà họ khi đó, có lẽ không đủ khả năng.

Thanh Hoành cũng cho rằng, không thể có chuyện Tạ Doãn Thiệu ra lệnh cho Âm Hoa gây nên vụ nổ đ. Bọn họ chỉ có thể lợi dụng danh nghĩa cấp vốn đầu tư, ngầm ngầm mua lại phần lớn cổ phần của tập đoàn, sau đó biến Tinh Triển thành một công ty con thuộc sở hữu của nhà họ Tạ mà thôi.

Cô cho đĩa vào ổ, xem lại toàn bộ nội dung ghi hình trong phòng thí nghiệm thời gian đó.

Đến đoạn ghi hình bị cắt bỏ tối qua, cô nhận thấy, thời gian là điểm sơ hở duy nhất, sau phân đoạn này thì góc quay của camera dường như có sự thay đổi, nên không ghi lại được trọn vẹn hình ảnh của chiếc đồng hồ kia nữa.

Nếu Âm Hoa đã nhúng tay vào việc xóa bớt đoạn băng ghi hình và thay đổi vị trí chiếc đồng hồ thì cũng không có gì lạ, vì với tầm trí tuệ của hân, việc phát hiện ra điểm bất thường vốn không hề khó khăn. Độ khó của nội dung thông tin trong đĩa ghi hình này phức tạp hơn rất nhiều so với bộ phim hợp tác sản xuất Einstein mà Cửu Thiệu đã xem đi xem lại mười mấy lần. Nhưng cô vẫn phải tập trung tinh thần cao độ để không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Xem hết lần một, không thu hoạch được gì, cô xem lại lần hai.

Có thể nói cô đã dành hết sự nhẫn nại trong suốt phần đời còn lại của mình cho băng ghi hình này. Đã không ít lần cô định tắt máy.

Đến lần thứ bảy, cô phát hiện một bóng người rất lạ xuất hiện thoáng ở một góc của màn hình.

Cô cắt và copy hình ảnh đó ra, phóng to lên để nhìn cho rõ.

Đó là một người đàn ông mặc áo vest, và cho dù chỉ là hình chụp nghiêng, cô vẫn nhận ra ngay lập tức, người đó là Hình Mẫn. Cô ngó thời gian dưới bức hình, đó là thời điểm trước ngày xảy ra vụ nổ. Vì sao ông ấy lại xuất hiện trong phòng thí nghiệm của tập đoàn Tinh Triển vào lúc này?

Cửu Thiệu mở cửa vào nhà và thấy cô đang cầm một lá bài trên tay, những lá bài khác được xếp ngay ngắn trước mặt. Dù nghe thấy tiếng anh, cô cũng không quay đầu lại.

Anh tới gần và thấy đằng sau mỗi lá bài đều ghi những dòng chữ. Lá bài đầu tiên bên trái viết: “Vụ đánh bom Tinh Triển có liên quan đến tin đồn thuốc Actos của tập đoàn này có chứa chất gây ung thư không?” Anh mỉm cười, cảm thấy việc làm này của cô thật đáng yêu!

– Em đang sắp xếp lại manh mối?

Thanh Hoành vừa chăm chú nhìn những lá bài trước mặt vừa đắm chiều suy nghĩ sau đó cô cầm bút viết lên lá bài anh vừa đọc: “Chắc chắn hai vụ việc có mối liên quan nào đó.”

Cửu Thiệu giành lấy chiếc bút trong tay cô, viết thêm một câu: “Loại độc được mới BHN1 được tiêm vào người cục trưởng Lăng phải chăng có liên quan đến hai vụ việc nêu trên?”

Thanh Hoành thoáng sững sờ, cô hỏi:

– Vụ việc của cục trưởng Lăng có kết luận rồi sao? Họ đã tìm được hộp đen?

– Đúng vậy. Vì cậu ấy đã nhìn thấy Âm Hoa và còn ẩu đả với hấn, nên anh chắc chắn chính Âm Hoa đã tiêm chất độc BHN1 vào người cậu ấy.

Thanh Hoành cầm lá bài thứ hai lên: “Đêm trên du thuyền, ai đã khiến Tô Quý bị thương? Vì sao hấn làm vậy?”

Đáp án cho câu hỏi này đã có sẵn, chính Ngô Y Thanh gây ra chuyện đó. Vậy thì câu hỏi thứ hai, vì sao Ngô Y Thanh làm vậy, vì hận tình ư? Nhưng tới hôm đó xảy ra bao nhiêu chuyện, vì Tô Quý bị thương nên du thuyền phải đổi hướng và cập bến trước dự kiến, rồi Hình Mẫn để lộ thân phận, sau đó thì kíp nổ gắn trên du thuyền được khởi động. Tất cả những chuyện này là do đâu?

Cô cầm lá bài thứ ba lên: “Khúc mắc giữa bốn cô cậu trẻ tuổi và cái chết của hai người cậu của Thảm Dật trên đảo hoang, hai sự việc này tưởng chừng không hề liên quan đến những vụ việc kia.”

Lá bài thứ tư: “Âm Hoa có gián điệp trong Cục cảnh sát. Ngoài Tần Tấn, liệu còn ai khác nữa?”

Bây giờ nghĩ lại cô mới nhận ra, kể từ sau vụ án phanh thây của tay quân độc phân xưởng cưa điện, Tần Tấn đã không ngừng tiếp cận cô, đồng thời truyền tải rất nhiều thông tin mà cô muốn biết.

Khi đối mặt với nạn nhân đầu tiên của vụ án phanh thây, cô không hề để tâm đến tình tiết của vụ án. Bởi vì cô từng nhìn thấy rất nhiều thi thể trên bàn giải phẫu, các xác chết đều giống nhau cả. Nhưng ngày hôm sau, Tần Tấn đã chủ động cho cô xem những bức ảnh chụp tại hiện trường vụ án.

Hắn tiếp cận cô với lý do mà ai cũng có thể chấp nhận, đó là hắn muốn theo đuổi cô. Thậm chí Nhã Ca cũng vì thế mà hiểu nhầm, từng nhiều lần chất vấn cô. Cô vẫn nhớ khi đó cô trả lời rằng: “Làm gì có ai theo đuổi người khác lại đem ảnh hiện trường vụ án phanh thây cho người ta xem.”

Câu nói của cô tưởng chỉ là một lời giải biện, nhưng kỳ thực lại rất chính xác.

Cho dù người lạnh lùng, kỳ quặc như Cửu Thiệu cũng không bao giờ muốn thu hút sự chú ý của cô bằng các vụ trọng án.

Sau đó, khi cô vào vai “mồi nhử”, Âm Hoa còn gửi tin nhắn cảnh cáo cô.

Thanh Hoành lật một lá bài mới, viết lên mặt sau: “Tội phạm của vụ án phanh thây có liên quan đến Âm Hoa không? Nếu có, phải chăng hấn từng gặp Âm Hoa?”

Cô xếp lá bài mới này vào vị trí thứ năm.

Sau đó, hình như cũng nhờ Tần Tấn, cô đoán ra thông tin cơ mật: Cục trưởng Lăng và những người khác đang chuẩn bị kế hoạch vây bắt Âm Hoa. Chỉ duy nhất một thông tin quan trọng cô lấy ở chỗ Tạ Doãn Luy. Nhưng nghĩ kỹ thì thấy không khó để suy luận điều này. Nếu đúng như Cửu Thiệu nói, Âm Hoa hiểu cô hơn những người khác, chắc chắn hấn sẽ biết cô và Tạ Doãn Luy từng đính hôn, và đến nay họ vẫn là bạn bè của nhau, việc họ trao đổi thông tin với nhau là hết sức bình thường. Cuối cùng, vì một câu nói lỡ lời của Tần Tấn: “Sau vụ tàu Đông Thái Bình Dương mà cậu ấy không đòi chia tay cô ư?”, cô mới sinh nghi. Nếu Tần Tấn là người ngoài cuộc, làm sao hấn biết cô đã gạt Cửu Thiệu, mà không cho rằng cô đi du lịch và chỉ tình cờ gặp họ?

Lá bài thứ sáu: “Lúc Tô Quý bị mưu sát, Âm Hoa có mặt hay không? Ông ngoại của Thảm Dật bị giết, Âm Hoa có mặt hay không?”

Cô ngẫm ngợi một lát, bổ sung thêm: “Trong bản tường trình của mình về toàn bộ diễn biến của sự việc trên tàu Đông Thái Bình Dương, Tô Quý viết rằng, có người đã rời khỏi hoặc không có mặt trên boong tàu, vậy người đó là ai? Và ai đã xé trang giấy trong bản tường trình đó?”

Cô đặt lá bài thứ sáu trước mặt Cửu Thiệu:

– Đây có lẽ là câu đơn giản nhất. Theo anh, liệu Tần Tấn có phải là người đã xé trang giấy đó?

Cửu Thiệu lắc đầu:

– Anh không nghĩ là Tần Tấn.

– Vì sao?

– Theo quy định, bắt buộc phải cử hai người đi lấy chứng cứ, họ có trách nhiệm giám sát lẫn nhau, đề phòng chứng cứ bị hủy. Tần Tấn không thể xem trộm và xé trang viết tay đó dưới sự giám sát của Nhã Ca.

– Vậy thì trang giấy đó có thể bị xé khi nào?

– Anh nghĩ, chính là lúc phát hiện Tô Quý bị giết.

Lúc đó tình hình rất hỗn loạn, nếu có kẻ rắp tâm gây án từ trước, hẳn hoàn toàn có thể làm việc này, tuy nhiên hẳn phải ra tay thật nhanh gọn, không để lại sơ hở.

Thanh Hoành đặt lá bài đó xuống, nhặt lá bài thứ bảy: “Ám Hoa đóng vai trò gì trong những việc này? Hẳn không ra mặt trong bất cứ sự vụ nào, gần như mất tăm mất tích. Ban đầu, hẳn đã có rất nhiều hành động khiêu khích, nhưng đến thời điểm hiện tại, hẳn như thể bốc hơi khỏi trái đất này.”

– Em đã sắp xếp xong toàn bộ manh mối?

Cửu Thiệu say mê ngắm nhìn cô đang tập trung cao độ vào công việc. Người ta thường bảo, đàn ông hấp dẫn nhất lúc chuyên tâm làm việc, thực ra câu nói này đúng với cả phụ nữ.

– Vậy kết luận của em là gì?

Không nhắc đến thì thôi, anh nhắc chuyện này cô lại thấy điên tiết.

– Không có kết luận gì hết!

Ám Hoa giống một kẻ tàng hình, thỉnh thoảng hẳn nhảy vọt ra gửi vài thông điệp thị uy, đe dọa, sau đó lại biến mất không dấu vết.

Nếu từ đầu cô không chắc chắn mọi chuyện là hoàn toàn có thật, có lẽ cô sẽ nghi ngờ mình mắc bệnh tâm thần, hoang tưởng, đang yên đang lành tưởng tượng ra một người ảo.

– Không có kết luận

– Cửu Thiệu lặp lại câu nói của cô, rồi anh đưa mắt về phía tập tài liệu trên bàn: – Thế còn, tài liệu kia em đọc hết chưa?

– À, đúng là có vấn đề

– Thanh Hoành lật đến trang cô đã đánh dấu

– Anh xem đi, báo cáo thí nghiệm ở đoạn này rất không bình thường. Chỉ là thuốc Actos mà phải làm cả thí nghiệm kích hoạt gen ung thư, anh thấy có nực cười không?

Cửu Thiệu tránh né câu trả lời và hỏi một câu chẳng hề liên quan:

– Em mất bao lâu mới phát hiện ra vấn đề này?

– Khoảng hơn một giờ, nói chung là không khó để nhìn ra.

– Em biết anh mất bao nhiêu thời gian để đọc hết tập tài liệu và tìm ra điểm khả nghi giống em không?

– Đang nói chuyện nghiêm túc mà anh vẫn lòi em ra mĩa mai được à? Tối hôm nay cho anh ngủ ở sofa! Không thương lượng gì hết!

Cửu Thiệu thở dài ảo não:

– Thường ngày anh hay gây sự với em lắm sao?

– Thường ngày anh không chọc tức em à?

– Quay lại chuyện chính nhé, anh mất khoảng hai tiếng mới phát hiện ra vấn đề. Nhưng anh không cho rằng tốc độ đọc hiểu của anh chậm chạp, do vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là em có khả năng thiên bẩm về lĩnh vực này, vượt xa người thường, đồng thời cũng vượt xa ngành cảnh sát điều tra và tâm lý tội phạm mà em đang rất hứng thú tìm hiểu và theo đuổi.

Thanh Hoành chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng có một điều cô dám chắc, đó là cô đã hiểu lầm anh.

– ... Lần đầu được anh khen ngợi một cách nhiệt tình như thế, em thấy không quen lắm.

Cửu Thiệu than thở:

– Thế ư? Vậy thì từ nay về sau anh sẽ chú ý hơn.

Họ nhìn nhau một lát, Thanh Hoành bỗng thấy nổi da gà. Về lý mà nói, lẽ ra được anh khen như vậy cô nên vui mừng đến mức nhảy cẫng lên mới phải, đằng này cô lại thấy không quen chút nào. Có vẻ dạo gần đây cô bị chọc tức, khích bác quen rồi, đến lúc được khen lại thấy không thoải mái.

Cửu Thiệu nửa đùa nửa thật:

– Tối nay không phải ngủ sofa nữa nhỉ?

– Ai dám bắt sắp Tiêu ngủ sofa, trừ phi người đó không thiết sống nữa.

Ngừng một lát, Thanh Hoành lại nói:

– À phải rồi, mấy hôm trước đi siêu thị, tình cờ em gặp Hình phu nhân. Chị ấy bảo họ trúng số độc đắc, nên có tiền mua nhà ở thành phố, cả nhà đã dọn lên đây. Anh nghĩ thế nào về chuyện này?

– Mặc dù xác suất không cao, nhưng không phải không thể xảy ra.

– Hả, vậy sao chưa bao giờ em trúng xổ số?

– Thứ nhất, em mua quá ít. Thứ hai, xác suất này vốn rất thấp.

– Vậy anh giải thích thế nào về mấy hình ảnh này?

Thanh Hoành xoay màn hình máy tính xách tay về phía Cửu Thiệu.

– Ngạc nhiên hết sức, em không ngờ lại quay được hình ảnh của đội trưởng.

Đoạn băng ghi hình này được quay trước ngày xảy ra vụ nổ. Nếu chỉ là tình cờ thì thật đáng kinh ngạc.

Hôm sau, Thanh Hoành đến trại tạm giam. Tội phạm của vụ án phanh thây đang trong giai đoạn kháng án, vì phán quyết trước đó của tòa án đối với tên tội phạm này là bản án tử hình. Cô thấy điều này thật vô nghĩa, dù hắn có kháng án hay không cũng không thể thoát khỏi tội tử hình. Tất nhiên, gã này vốn là kẻ tâm thần, biến thái, có khi hắn lại thấy việc hoãn thi hành án, kéo dài thời gian xử tử là một việc hết sức thú vị cũng nên.

Gã phạm nhân vốn là quản đốc của xưởng cưa điện được hai người áp giải đến gặp Thanh Hoành. Trông thấy cô, h

Gã phạm nhân râu ria bồm xồm, mặc bộ đồng phục tù nhân rộng thùng thình, gã thô lỗ, thiếu lễ độ và xuất thân nghèo hèn. Trong khi Thanh Hoành vận bộ trang phục đắt tiền và đeo trang sức đắt tiền, trông cô lại rất dịu dàng lịch sự.

Viên cảnh sát đứng gác nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Bởi vì, rõ ràng cô và gã phạm nhân là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Gã phạm nhân râu ria bồm xồm, mặc bộ đồng phục tù nhân rộng thùng thình, gã thô lỗ, thiếu lễ độ và xuất thân nghèo hèn. Trong khi Thanh Hoành vận bộ trang phục đắt tiền và đeo trang sức đắt tiền, trông cô lại rất dịu dàng lịch sự.

Gã quản đốc cười hềnh hếch:

– Tôi biết cô em sẽ tới tìm tôi mà! Cô em là người có vóc dáng hoàn mỹ nhất mà tôi từng gặp, tôi rất muốn sưu tầm khung xương của cô em.

Thanh Hoành sớm đã biết gã sẽ nói những lời như vậy, cô chẳng buồn chớp mắt, vứt một bức ảnh xuống trước mặt gã:

– Những lời đó do người này dạy ông, đúng không?

Gã chăm chú nhìn bức ảnh, rồi ngẩng lên nhìn cô:

– Không phải.

– Vậy có phải người này?

Cô lôi bức ảnh của Tần Tấn, đó là ảnh chụp buổi dã ngoại của họ, Tần Tấn đang nâng ly, đứng bên cạnh là Nhã Ca.

– Người này... trông rất quen.

– Quen là phải rồi, vì anh ta từng thăm vấn ông.

Thanh Hoành lấy ra ảnh thẻ của Thẩm Dật:

– Còn người này thì sao? Ông thấy quen không?

– Ô, chưa gặp bao giờ.

Thanh Hoành đập bức ảnh thẻ của Thẩm Dật xuống bàn một lần nữa:

– Gặp chưa?

– Gặp rồi.

– Nhưng khi này ông bảo chưa từng gặp.

– Ô, vậy à, chắc tôi nhận nhầm, thì ra chưa gặp bao giờ.

Thanh Hoành đã hết kiên nhẫn, rõ ràng cô đã đến gần sát biên giới của sự thật, vậy mà vẫn không thể tìm ra chứng cứ, cô trở nên nóng nảy:

– Rốt cuộc là gặp hay chưa gặp hả?

Gã quán đốc bật cười ha hả:

– Có thể gặp rồi, cũng có thể chưa gặp. Mỗi ngày tôi phải gặp bao nhiêu người, nhớ làm sao xuê.

Nghe tiếng cười của gã, Thanh Hoành dần bình tĩnh, cô lạnh lùng nói:

– Nếu ông chịu nói ra người nào đã chỉ đạo ông làm những việc đó, có lẽ ông sẽ được hoãn thi hành án tử hình.

Thực ra, cô cũng không biết nếu gã chịu đứng ra làm chứng vạch mặt Ám Hoa thì có thể hoãn thi hành án tử hình hay không, nhưng trước mắt, cô chỉ cần gã chịu mở miệng. Cô xếp ba tấm hình trước mặt gã. Gã nhìn rất lâu, gương mặt thấp thoáng nét cười của kẻ mắc bệnh tâm thần:

– Cả ba bức đều rất quen, có thể đã gặp cũng có thể chưa, không nhớ nữa.

Nói xong, gã đưa tay lên vỗ đầu.

Thanh Hoành kiên trì:

– Ông nhìn kỹ lại xem.

Gã ngả người vào thành ghế, chỉ bức ảnh của Tần Tần:

– Bức này...

– Là người này à?

– Cô em đứng kế bên khá xinh, xinh hơn cô.

Thanh Hoành nổi đóa đập bàn:

– Tôi không cần biết điều đó!

Viên cảnh sát lắc đầu, cảnh cáo cô:

– Xin hãy kiềm chế cảm xúc!

– Gương mặt của cô ta đẹp hơn, nhưng chưa chắc bộ xương của cô ta đã đẹp hơn của cô em. Cô em biết không, tôi rất muốn sưu tầm khung xương của cô em và đặt vào tủ đồ của tôi...

– Ông nói điều đó rồi, tôi cũng đã nghe ba lần, không cần lặp lại, bởi vì trí nhớ của tôi xưa nay vẫn rất tốt, cảm ơn!

Đột nhiên gã trở nên hết sức nghiêm túc:

– Cô em có biết ý nghĩa của việc hiến tể nằm ở đâu không?

Không chờ cô trả lời, gã tiếp tục:

– Đó là dâng hiến thứ đẹp đẽ nhất, sau đó hủy diệt nó. Tôi đây chẳng bận tâm đến án tử hình, bởi vì tôi sắp dâng hiến bản thân mình, tôi là một tín đồ sùng đạo.

– Vậy vì sao ông kháng án?

– Bởi vì... – Gã liếm môi – Tôi còn chờ cô em

– “...”

– Thanh Hoành trầm ngâm một lát

– Chờ tôi?

– Bởi vì bộ xương của cô em rất đẹp, tôi muốn xếp vào tủ để sưu tầm.

Rời trại tạm giam, trước mắt Thanh Hoành là quãng đường ngoại thành khá dài, cô bực mình đạp ga, chiếc xe lao vút đi, mãi đến khi vào nội thành cô mới giảm tốc. Cô lái xe thẳng đến Sở cảnh sát, vừa chạy xe vừa gọi điện cho Nhã Ca:

– Muốn trốn việc không? Chúng ta đi chơi trò gì cảm giác mạnh nào.

Nhã Ca vui vẻ nhận lời.

Nhưng khi cô lái xe đến điểm hẹn thì thấy Cửu Thiệu đã chờ sẵn ở đó. Anh mặc sơ mi trắng, khoác comple đen bánh bao, lịch sự, phong độ, ai đi ngang qua cũng phải ngoái lại nhìn.

Thanh Hoành đỗ xe bên lề đường, ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại là anh?

Anh mở cửa, ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn.

– Sao không thể?

– Em hẹn Nhã Ca kia mà!

– Em không đến trả phép thì thôi còn tự ý dụ dỗ nhân viên của anh trốn việc, theo em, anh có thể để em làm việc đó không?

Anh lườm cô.

– Vậy ý anh là sao?

– Thực hiện nghĩa vụ của bạn trai.

Thanh Hoành quay đầu xe ở ngã tư, lái xe về hướng ngược lại.

– Anh thử suy luận xem, bây giờ em muốn đi đâu?

Cửu Thiệu khẽ nheo mắt, suy ngẫm một lúc.

– Anh đoán em muốn đi xả stress, chắc là kiếm mấy chỗ có trò chơi cảm giác mạnh.

– Hoàn toàn chính xác! Giờ anh đã biết anh sai lầm thế nào khi bỏ việc đến đây chưa? Lẽ nào anh định chơi mấy trò đó với bộ comple trên người?

Cửu Thiệu mỉm cười:

– Còn phải xem đối thủ của anh là ai.

Trước mắt họ lúc này là hai vòng tròn bằng thép đặt cạnh nhau, ở giữa có dây thép kết nối, nhờ lực tác động, hai vòng tròn sẽ được đẩy lên điểm cao nhất.

Thanh Hoành xuống xe và nhanh chóng thay đôi giày đế bằng, cởi áo khoác, buộc dây an toàn.

– Anh định mặc comple chạy trên vòng tròn thép với em thật à?

– Thử xem sao, anh chưa thử bao giờ.

Anh cởi áo comple, vút trên nắp động cơ, khởi động tay chân một lát, sau đó mới đeo dây an toàn.

– Bắt đầu nào.

Thanh Hoành không biết cảm giác của Cừ Thiều ra sao khi anh và Thẩm Dật chơi trò đi bộ trong vòng tròn thép ở độ cao mười mét mà không hề thất dây an toàn. Mặc dù lúc này cô đang cần tìm cảm giác mạnh để giải tỏa những bức bối trong lòng, nhưng cô cũng không dám liều như họ. Cô giẫm bước đầu tiên trong vòng tròn.

Trò chơi nguy hiểm này đòi hỏi khả năng điều chỉnh sự cân bằng của cơ thể và sự phối hợp ăn ý giữa hai người chơi rất cao. Cô đang có một đối thủ rất ổn, nhưng cô vẫn loạng choạng trong bước đi đầu tiên của mình.

Cừ Thiều điều chỉnh nhịp bước, phối hợp nhịp nhàng với cô.

– Sao anh không hỏi em vì sao muốn chơi trò này? Trước đây, em chưa bao giờ chơi mấy trò mạo hiểm.

– Em muốn nói tự khắc sẽ nói, cần gì phải hỏi.

Nhận thấy vòng tròn đã bắt đầu dịch chuyển lên cao, Thanh Hoành quyết định không nhìn xuống bên dưới.

– Sau vụ nổ đó, em chưa bao giờ lái xe quá 110 km/giờ trên đường cao tốc – Cô ngừng lại một lát, cao giọng :

– Vì em sợ chết, vì em muốn sống để chờ cho đến khi tìm ra sự thật.

Nghe cô thừa nhận mình sợ chết, anh bật cười:

– Trước đây, có lần em từng hỏi vì sao anh lại thấy em rất thú vị thì phải?

– Vì sao?

– Vì em rất cứng đầu, đừng phải trở ngại nào cũng không chịu tìm cách đi đường vòng, sẵn sàng đụng độ, sẵn sàng va chạm.

Thanh Hoành nhắm mắt một lúc thì thấy đúng là như vậy. Sau vụ nổ đó, nhà họ Trác nhanh chóng tìm cách vượt qua khó khăn, làm lại từ đầu. Khi tất cả mọi người xung quanh cô đều đi tiếp, cô vẫn kiên quyết không chịu bắt đầu một cuộc sống mới.

– ... Lẽ nào đó không phải khuyết điểm hay sao?

– Đúng là khuyết điểm. Biết rõ sẽ thất bại nhưng vẫn kiên trì thực hiện, em không cho rằng đó là ưu điểm đấy chứ?

– Cừ Thiều tươi cười

– Khi bình tĩnh suy nghĩ lại, anh nhận ra rằng, nếu như anh có cảm tình với cả khuyết điểm của em, thì có lẽ anh yêu em mất rồi.

– Anh đang tỏ tình đấy à?

Lần tỏ tình này nghiêm chỉnh hơn rất nhiều lúc họ bắt đầu chính thức yêu nhau, nghiêm chỉnh tới mức khiến cô cảm thấy không quen.

– Anh đang an ủi em.

Quả nhiên vẫn không nghiêm chỉnh.

Thanh Hoành nhìn chằm chằm xuống chân anh, chờ đợi giây phút anh trượt chân và cuộc đấu này sẽ kết thúc. Nhưng thật đáng tiếc, bước chân anh vẫn vững vàng, khoan thai.

Vòng tròn mỗi lúc một lên cao, gió cũng mỗi lúc một lớn. Đã mấy lần Thanh Hoành suýt ngã, vòng tròn dưới chân cô lắc lư dữ dội. Cô biết thần kinh của cô không đủ vững để thực hiện những vận động mạnh thế này. Ngày trước, khi thi vào Sở, cô đạt điểm số rất thấp ở những môn liên quan đến vận động thể lực.

– Anh muốn an ủi em vì anh biết em đến gặp gã đầu trâu mặt ngựa, tội phạm của vụ án phanh thây và bị hấn chơi xỏ, đúng không?

Cừ Thiều nhìn vào mắt cô. Cho dù khoảng cách giữa họ tương đối xa, nhưng Thanh Hoành vẫn có cảm giác kỳ lạ là ánh mắt anh thấu suốt tâm can cô.

– Gã đó thần kinh không bình thường, muốn hiểu được gã thì trước tiên em cũng phải là người không bình thường.

– Em chính là người thần kinh không bình thường đây.

– Vậy thử nhìn xuống bên dưới xem, cảm giác của em là gì?

Nghe lời anh, cô nhìn xuống bên dưới, họ đã lên đến điểm cao nhất, từ độ cao này nhìn xuống, cô thấy hơi chóng mặt. Nếu tâm lý của cô kém, chắc sẽ mềm nhũn chân mà ngã ra đó.

– Em cảm thấy rất nguy hiểm, đúng không? Không hề hưng phấn, kích thích?

Thanh Hoành nhìn anh, mỉm cười:

– Rất nguy hiểm, cũng rất kích thích.

– Hả?

– Cứu Thiều nở nụ cười nham hiểm

– Thế thì anh nhảy xuống nhé, đằng nào cũng có dây an toàn.

– Đừng.

– Thanh Hoành lo lắng tái mặt

– Anh dám nhảy xuống?

Về lý thuyết, có dây an toàn thì không sao cả, nhưng nếu anh nhảy xuống, vòng tròn sẽ mất thăng bằng, và cô sẽ phải trải nghiệm cảm giác rơi từ độ cao này, cô không thích như thế một chút nào.

– Em nghĩ anh có dám không?

Thanh Hoành tái mặt:

– Không được nhảy, anh mà nhảy em không thèm đề ý đến anh nữa!

Cứu Thiều giải thích:

– Em chỉ cảm thấy nguy hiểm, mà không thấy hưng phấn, đây chính là tư duy của người bình thường.

Khi họ chậm chậm quay lại mặt đất, Thanh Hoành trượt chân ngã ra khỏi vòng tròn, dây an toàn căng hết cỡ, cô tiếp đất an toàn.

Cứu Thiều chạm đất ngay sau cô. Anh tháo dây an toàn, vòng tay ôm lấy cô:

– Bây giờ em thấy thế nào?

Thanh Hoành nghĩ ngợi một lát, đáp:

– Em thấy hơi hối hận vì đã đến đây và chơi trò dã man này.

Ngồi trong xe mà cô vẫn thấy chân tay mềm nhũn. Cô quay sang hỏi anh:

– Lần trước anh chơi trò này mà không thắt dây an toàn, cảm giác của anh thế nào?

– Khi ấy anh nghĩ, nếu anh tiếp đất an toàn thế nào cũng bị em “muru sát”, nhưng anh cũng không muốn bị người ta khiêng ra ngoài, thế là tiến thoái lưỡng nan.

Thanh Hoành nằm bò trên vô lăng cười một tràng:

– Đôi lúc sự hài hước của anh lạnh như băng Bắc cực ấy.

– Tâm trạng của em khá hơn rồi phải không?

Thanh Hoành gật đầu:

– Tốt lắm, anh thấy đói bụng, em mời nhé!

Thanh Hoành rút ví, mở cho anh nhìn:

– Anh biết thế này nghĩa là gì không?

– Cô chỉ vào mấy thẻ ngân hàng

– Thẻ của anh đều ở cả ví em, em không mời, lẽ nào anh vẫn còn tiền mời em?

Cứu Thiều khá bối rối:

- Em lấy lúc nào thế?
- À, tối qua, tiện tay thôi.
- Cô Chừ, cô lấy hết thẻ ngân hàng của tôi cũng không sao, nhưng chí ít phải để cho tôi một thẻ chứ!
- Sau này...
- Thanh Hoành cất ví, đập chân ga
- Hằng tháng em sẽ cho anh tiền tiêu vặt.

Một lúc sau, khi họ dừng xe chờ đèn đỏ, Cửu Thiều đột nhiên phì cười:

- Sao anh có cảm giác... ngày tháng sau này của anh sẽ rất thê thảm nhỉ?

Thanh Hoành quay sang nhìn anh:

- Nghe anh nói vậy thì có vẻ bữa tối hôm nay sẽ rất đặc biệt, đây là bữa tối chào mừng anh bắt đầu cuộc sống thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Cô rút đi động, tìm trong danh bạ, nhấn số gọi cho ai đó, nói nhỏ với người đó vài câu rồi tắt máy.

- Chính là nhà hàng trên núi lần trước anh đưa Nhã Ca đến ăn. Em vừa gọi cho đầu bếp ở đó, ông ấy bảo hôm nay thực khách không đông lắm, nên có thể sắp xếp cho chúng ta.

- Em bảo không thích nhà hàng đó mà!
- Em phải tranh thủ lúc còn đủ tiền tới đó ăn, chưa biết chừng sau này muốn đi cũng không được
- Há?

Thanh Hoành bật xi nhan, rẽ trái.

- Máy hôm trước em đến Tỉnh Triển lấy tài liệu, Trác Diễm đề nghị em đầu tư cho dự án của anh ta. Em quyết định đồng ý. Có điều, đối thủ của anh ta là Tạ Doãn Thiệu, rất có thể em sẽ tán gia bại sản cũng nên.

- Trác Diễm?

Rõ ràng, Cửu Thiều chỉ hứng thú với cái tên lạ lẫm cô vừa nhắc tới.

- À, anh ta là con trai của chú Trác, đồng liêu với bố em ngày xưa.
- Em thân với anh ta lắm à? Thanh mai trúc mã?

Thanh Hoành quan sát nét mặt kỳ quặc của Cửu Thiều qua gương chiếu hậu. Có lúc cô cảm thấy anh là người đàn ông già dặn, chín chắn, chừng chạc, nhưng mỗi khi nhắc đến những người đàn ông mà cô quen biết, anh bỗng trở nên cực kỳ trẻ con, ghen tuông vô có.

- Không thân như anh và Nhã Ca đâu.
- Thú vị quá nhỉ! Em không quen thân anh ta, nhưng lại giúp anh ta đối đầu với Tạ Doãn Thiệu, có phải vì yêu nên sinh ra căm hận không?

Thanh Hoành cố nhịn cười, bắt chước kiểu lý luận của anh:

- Thứ nhất, mặc dù danh dự của em ít nhiều đã bị ảnh hưởng sau vụ hủy hôn, nhưng cũng không đến mức vì yêu mà sinh ra căm hận, huống hồ em chưa bao giờ yêu Tạ Doãn Luy. Thứ hai, nếu em ký hợp đồng hợp tác, Trác Diễm sẽ mở hợp báo, em sẽ được lên báo, dù không với tư cách một nhân vật chủ chốt.

Cửu Thiệu trầm ngâm:

- Em muốn dụ Ám Hoa ra mặt?
- Anh bảo hấn rất quan tâm đến em, đúng không? Một sự kiện lớn như thế, nếu hấn không xuất hiện thì chẳng phải rất có lỗi với em hay sao?
- Em không định bàn bạc với anh, cứ thế tiền trăm hậu tấu, xong xuôi mới thông báo cho anh biết?
- Em đang bàn bạc với anh đấy thôi. Em vẫn chưa gọi cho Trác Diễm. Em định chờ thêm vài ngày nữa, nếu không anh ta sẽ nghĩ rằng em rất dễ dụ.

Thanh Hoành ngừng một lát, hỏi anh:

- Anh cho rằng em làm thế không có nghĩa lý gì sao?
- Rất khó nói, mạo hiểm không phải là thượng sách.
- Nhưng có anh rồi mà!

Thanh Hoành xuống xe, trao chìa khóa cho người trông giữ xe, rồi cô khoác tay Cửu Thiệu đi vào với sự dẫn đường của nhân viên nhà hàng. Lúc ngang qua chỗ chiếc đèn treo tường dọc dãy hành lang dài, cô nói:

- Lần trước anh đã đứng ở đây, chứng kiến cảnh em bị hất rượt.
- Anh chỉ thấy cảnh em hất rượt vào người khác thôi.

Cô ngẩng lên nhìn anh:

- Lúc đó anh nghĩ gì?
- Em muốn biết thật không?

Thanh Hoành đang băn khoăn giữa hai câu trả lời “có” và “không”, cuối cùng cô quyết định:

- Anh nói đi.
- Anh nghĩ, sau này mình sẽ thăm lăm đây!
- Hà?

Thanh Hoành ngạc nhiên hết sức, theo logic thông thường, trong trường hợp này, anh sẽ đưa ra lời phê phán cô mới phải chứ!

- Sau này chung sống với em, nếu anh khiến em phật ý, anh sẽ lãnh đủ.

Họ ngồi vào bàn, nhân viên phục vụ đeo găng tay màu trắng lịch sự kéo bình phong ngăn chiếc bàn và lối đi, tạo một không gian riêng tư. Người ta bày đủ mọi loại hoa màu sắc rực rỡ trên lối đi, có lẽ chúng được chuyển đến đây bằng máy bay.

Cửu Thiệu bước lại, kéo ghế mời cô, sau đó anh mới về chỗ ngồi của mình. Anh gơ tay lên ra hiệu cho nhân viên phục vụ:

- Sau món chính, thêm điểm tâm sau bữa ăn. Nhưng trước tiên hãy hỏi quý cô đây có kiêng kỵ gì không.

Thanh Hoành đan tay vào nhau, đặt dưới cằm, tươi cười nhìn anh:

- Kiêng gì, tôi, không ăn nội tạng gia cầm, không ăn ớt xanh, rau cần, súp lơ, rau sống, đậu Hà Lan. Hãy hỏi thêm quý ngài đây.

Cửu Thiệu lịch sự đáp:

- Tạm thời thế đã.

Nhân viên phục vụ thoáng bối rối với khẩu vị của cô hôm nay, nhưng vì phép lịch sự, nên không tỏ thái độ ngạc nhiên, chỉ lặng lẽ thu thực đơn rồi lui ra ngoài.

Thanh Hoành vẫn giữ nguyên tư thế chống cằm, nở nụ cười ngọt ngào:

- Vì sao lúc ấy anh có suy nghĩ như vậy, lẽ nào anh biết sẽ chung sống với em?
- Xác suất của việc này rất lớn.

Đừng hòng anh cho cô biết sự thật, căn cứ mức độ ấn ý giữa hai người mà anh đã thống kê và tính toán chính xác, căn cứ sách lược theo đuổi cô mà anh đã vạch ra, anh tuyệt đối không cho cô cơ hội lật ngược tình thế.

– Vậy thì...

Thanh Hoành đặt tay mình lên tay anh. Anh lập tức xoay bàn tay, nắm chặt tay cô. Cô gãi nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay anh, dùng đầu ngón tay chậm chậm vẽ những vòng tròn.

– Bây giờ em có thể gửi gắm sự an toàn của bản thân cho anh được chưa?

Cửu Thiệu điềm tĩnh trả lời:

– Em nghĩ, anh dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc?

Thanh Hoành chỉ muốn trợn mắt, đúng là lãng phí công sức diễn kịch của cô! Nhưng cô vẫn kiên trì nở nụ cười tươi rói:

– Nếu xét về sắc, thì hình như em còn thua xa anh. Nhưng, có thật anh không thêm đón nhận?

Cửu Thiệu cup mắt, rồi anh chậm chậm ngẩng lên:

– Anh chấp nhận sự hối lộ. Nhưng về đến nhà, em phải mặc bộ đồ ngủ mẹ anh mua cho em.

– ... Đó không phải đồ ngủ.

Thanh Hoành cầm mạnh móng tay vào lòng bàn tay anh. Anh khẽ nhíu mày vì đau, nhưng vẫn thản nhiên:

– Không phải à? Với anh thì rất giống.

Đường xuống núi vẫn quanh co, khúc khuỷu như ngày nào. Thanh Hoành ngắm nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn về đêm dưới chân núi. Từ nhà hàng trên núi đi xuống, người ta dễ có ảo giác vừa chia tay với cuộc sống thời Trung cổ để về với đời sống phồn hoa thời hiện đại.

Cửu Thiệu lái xe rất từ tốn, thi thoảng anh lại liếc nhìn cô.

– Em đang nghĩ gì vậy?

– Em đang nói lời từ biệt – Cô ngoảnh sang, mỉm cười: – Có câu này anh nói rất đúng, sự thật luôn là sự thật, em không thể thay đổi những gì đã xảy ra, vì thế em phải bước tiếp. Nếu lần này vẫn thất bại, em sẽ từ bỏ.

Cửu Thiệu im lặng không đáp, bầu không khí yên tĩnh tràn ngập trong xe. Rất lâu sau, khi lái xe xuống tầng hầm, anh mới lên tiếng:

– Vì anh ư?

– Còn lâu!

Thanh Hoành xuống xe, rảo bước về phía thang máy, vừa cười vừa nói:

– Anh đừng tưởng bở!

Cửu Thiệu đuổi theo, nắm lấy cổ tay cô:

– Em tin tưởng anh như thế, anh không nên khiến em thất vọng, đúng không?

Thanh Hoành dừng bước, quay sang nhìn anh. Lần đầu tiên cô bắt gặp vẻ mặt sột ruột của anh, thậm chí cô còn nhận thấy bàn tay anh ẩm mồ hôi.

– Ý anh là... sau này anh sẽ không gạt em ra ngoài mọi kế hoạch hoạt động của anh?

Cửu Thiệu cười, đáp:

– Nếu có thể thì anh đã làm từ lâu rồi, sao phải đợi đến bây giờ.

Thanh Hoành dùng dằng mãi trong phòng thay đồ.

Mặc dù đã hứa với anh sẽ mặc chiếc váy hai dây xẻ cao, độ “hở” rất lớn, nhưng cô thực sự không quen nổi với phong cách thời trang này, nó không hợp gu của cô một chút nào. Mặc chiếc váy này, cô có cảm giác mình như nữ sinh trung học cố ý ăn mặc gợi cảm để thu hút sự chú ý của người khác!

Ngập ngừng một lúc, cô quyết định đẩy cửa bước ra. Cửu Thiệu đang đứng trước cánh cửa thông ra ban công, dõi mắt nhìn ra xa. Nghe động tĩnh phía sau, anh quay người lại, thoáng sững sờ khi nhìn thấy cô, ngắm nghía cô một lượt, anh cười, bảo:

– Lần đầu thấy em mặc thế này...

Anh bước lên phía trước vài bước, đến trước mặt cô, khẽ cúi người thực hiện động tác mời nho nhã:

– Tiểu thư xinh đẹp có vui lòng nhảy với tôi một điệu không?

Thanh Hoành đặt tay mình vào tay anh. Anh đứng thẳng, đặt tay vào eo cô, tay kia nắm lấy bàn tay cô.

– Thực ra, lúc ở trên du thuyền Đông Thái Bình Dương anh rất muốn nhảy với em, nhưng hoàn cảnh không cho phép.

Thanh Hoành gục đầu và ngực anh, bên tai cô văng vẳng nhịp đập trái tim anh.

– Như thế này thật tuyệt!

Họ xoay vòng đến bên chiếc đàn dương cầm. Cừ Thiệu thả bàn tay ôm eo cô, mở nắp đàn, Thanh Hoành ngồi xuống ghế, dạo một đoạn nhạc.

– Trước đây đều là em thưởng thức màn độc tấu của anh, lần này đến lượt em biểu diễn.

Cừ Thiệu ngồi xuống cạnh cô, khẽ hỏi:

– Bản nào?

– Ánh trăng của Achille-Claude Debussy.

Cô chơi một đoạn ngắn, vì không có bản nhạc, lại thêm đã lâu không luyện tập, nên kỹ thuật không được điều luyện cho lắm.

Cừ Thiệu ghé lại, hợp tấu cùng cô. Thanh Hoành cười nói:

– Không ngờ đàn dương cầm anh cũng chơi hay đến thế!

Anh nhìn cô:

– Anh tấu nhạc hay, mà... – Anh đột ngột bế bổng cô lên, nốt nhạc rung lên cao vút. – ... “diễn tấu” em còn hay hơn nữa.

Thanh Hoành hốt hoảng:

– Bây giờ mấy giờ rồi? Người ta mắng cho đấy.

– Vậy thì em phải ráng kiềm chế, đừng động chạm lung tung vào “nốt nhạc” bên dưới.

– Kiến nghị hay nhỉ?

Vừa dứt lời, cô ngoạm thẳng vào cổ anh. Cừ Thiệu khẽ rên lên, nắm chặt vòng đùi của cô đang quấn quanh lưng anh.

– Vậy thì, bắt đầu nhé?

Thanh Hoành sợ rằng, từ nay về sau cô sẽ thấy ám ảnh khi chơi đàn dương cầm mất thôi!

Cô quan sát rất lâu mạch máu trên cổ anh, và băn khoăn không biết nên cắn như thế nào. Cô tin, nếu cô ra tay ở chỗ này, chắc chắn sẽ trút được cơn giận. Cừ Thiệu đang nhắm nghiền mắt, bỗng nhiên anh nói:

– Đừng nhìn nữa, có nhìn thêm dung mạo của anh cũng không thay đổi đâu!

Chiếc váy trên người cô nằm rúm ró ở một góc, ánh đèn ngoài kia hắt vào phòng yếu ớt, chiếu lên chiếc váy sặc sỡ sắc màu, trông hệt như những cánh bướm đang đậu lại nghỉ ngơi.

Cừ Thiệu bảo:

– Nếu em bằng lòng giữ lại những lời nói cay nghiệt sắp tuôn ra, thì cuối tuần này anh sẽ đưa em đến một nơi rất quan trọng.

Thanh Hoành không ngờ nơi quan trọng mà anh nói chính là hòn đảo hoang cô dạt vào sau khi xảy ra vụ nổ tàu lần trước.

Hòn đảo hoang đó vẫn thuộc lãnh hải Trung Quốc, chưa ra đến hải phận quốc tế, vì thế chỉ cần trả công xứng đáng, những tàu cá nhỏ sẵn sàng chở họ ra đó.

Cô đặt chân lên hòn đảo, thấy trời chiều lơ lửng giữa tầng không, ráng chiều đỏ quạch màu máu, như đang làm lễ tế vong linh những người gặp nạn trên biển.

Đây là lần đầu đặt chân lên hòn đảo, nhưng Cửu Thiệu tỏ ra rất thông thuộc nơi này. Anh dạo một vòng quanh bờ biển, xem xét kỹ càng điểm tập trung khi Thanh Hoành và những người khác đặt lên hòn đảo. Sau đó, anh men theo hướng đi đã định sẵn, tìm đến hang động. Anh lắng lắng kiểm tra khắp lượt, sau đó đập cỏ, đi tiếp.

Thanh Hoành theo sau, thấy anh đi một đoạn thì rẽ sang trái, đi thêm lát nữa thì dừng lại trước một bụi cây rậm rạp. Anh cúi xuống, dùng gậy leo núi gạt bụi cây thấp sang bên, một hang động xuất hiện phía sau. Cửa hang không lớn, Cửu Thiệu phải cúi xuống mới có thể chui vào trong.

Anh đứng chờ một lát cho xú khí trong hang bay đi hết mới cúi người, chui vào.

Không gian trong hang không thấp như ngoài cửa, có thể đứng thẳng người.

Thanh Hoành rọi đèn pin:

– Ở đây... có dấu vết của con người. Dạo đó em cứ nghĩ nơi này chỉ là một hòn đảo hoang.

Tuy trong hang đã hoàn toàn trống không, nhưng đám cỏ khô và chiếc chăn nằm trong góc là minh chứng cho thấy hòn đảo này không hoàn toàn cách biệt với thế giới loài người như họ nghĩ.

Cửu Thiệu rọi đèn pin vào từng phiến đá, thậm chí từng ngóc ngách trong hang.

– Chính Lý Trân đã cho anh biết về sự tồn tại của hang động này.

Trong phút chốc, Thanh Hoành không hiểu Lý Trân là ai, một lúc sau cô mới nhớ ra đó là cô gái bị bạn trai đập xuống biển dạo trước.

– Cô ấy nói với anh... khi nào?

Cửu Thiệu rọi đèn pin vào chiếc chăn.

– Trong lần trò chuyện với cô ấy ở thị trấn Vân Lạc. Cô ấy nói đã phát hiện ra hang động này trong lúc lảng lảng tách khỏi đám bạn, vì khi đó cô ấy không còn tin bất cứ ai trong số họ, nên không nói cho ai biết.

Thanh Hoành chợt nhớ lại, cô đã tình cờ bắt gặp một khúc cây bị gãy khiến cô nghi ngờ khúc cây không phải bị gãy tự nhiên mà do bàn tay con người gây nên.

Cô nhắc lại chuyện đó với anh. Cửu Thiệu trả lời cô bằng vẻ bình tĩnh lạ lùng:

– Thực ra, anh đã nghĩ đến điều này từ lâu. Vì sao cô Tô bị sát thương, vì sao có người dẫn đầu đoàn người bơi về phía hòn đảo này, tất cả đều đã được sắp đặt từ trước?

– Ý anh là, có người... à không, chính là Âm Hoa đã sắp đặt tất cả, để sau vụ nổ tàu, mọi người sẽ bơi đến hòn đảo này? Nhưng vị trí xảy ra vụ nổ cách hòn đảo này rất xa, nếu như không được đến đây, chẳng phải tất cả sẽ chết chìm dưới đáy biển sao?

Cửu Thiệu tắt đèn pin:

– Khoảng cách này cũng đã được lên kế hoạch từ trước. Với khả năng của hấn thì không nhằm nhò gì, nhưng với đại đa số mọi người thì đúng là rất khó.

Ngừng một lát, anh tiếp tục:

– Chỗ này không có manh mối gì, ra ngoài thôi.

Họ mất gần một ngày để lật tung hòn đảo lên.

Mỗi khắc trôi đi sắc mặt anh lại trở nên hết sức căng thẳng, cô thậm chí không dám trò chuyện với anh.

Hoàng hôn buông xuống, chủ tàu chạy đến gọi họ:

– Nay hai cô cậu, cô cậu có định về không đây? Nhân lúc trời mới trở gió chúng ta phải đi ngay, nếu không lát nữa mưa to không về nổi đâu.

Ông ta vừa dứt lời thì trời bắt đầu đổ mưa. Chủ tàu ngượng ngùng:

– Cái miệng của tôi thật là... Bây giờ thì hay rồi, có lẽ phải chờ ngớt mưa mới đi được. Hai người lên tàu đi.

Vào trong khoang tàu, Cửu Thiệu ngồi cạnh cửa sổ, ngoài kia mưa như trút nước, một bên vai và tóc anh ướt sũng. Thanh Hoành đứng bên anh, khẽ nói:

– Cho dù trên đảo không có thứ anh muốn tìm, chúng ta vẫn còn cơ hội kia mà. Em đã liên lạc với Trác Diễm. Anh ta cũng định phô trương thanh thế cho nhà họ Trác dựa vào dự án bất động sản này.

Cửu Thiệu không nói không rằng, anh chỉ lắc đầu.

– Hôm đó Lý Trân bị bạn trai đập xuống biển, nhưng thủy triều, cô ấy đã được sóng biển đánh dạt vào bờ. Ông trời không tuyệt đường của ai bao giờ...

Thấy anh đột nhiên ngừng lên nhìn cô chăm chăm, Thanh Hoành quên luôn về sau.

– Trên mặt em... có gì à?

Cửu Thiệu đứng lên, ôm ghì lấy cô, hơi thở dồn dập:

– Không, em rất tuyệt, gương mặt em cực kỳ xinh đẹp!

Anh quay người, túm lấy chiếc ba lô đã trang bị đầy đủ đồ đạc.

– Em ở yên trên tàu, anh đi một lát rồi về.

Vừa dứt lời, anh liền nhảy qua lan can, phi xuống đất, và chạy đi như bay.

Thanh Hoành cảm thấy có điều gì không ổn, sợ anh vì kích động mà làm điều thiếu suy nghĩ, bèn xách ba lô đuổi theo anh.

Chủ tàu đang sung sướng thưởng thức rượu ngon, thấy họ người trước kẻ sau nhảy khỏi tàu, vội vàng gọi với theo:

– Trời đang mưa to như thế, hai người định đi đâu?

Thanh Hoành nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, nhưng vì hòn đảo rất nhỏ, tìm anh không khó. Biết rằng không thể bắt kịp anh, cô chạy chậm lại, đôi mắt xa xa thấy anh đang leo lên vách núi trông ra biển, rồi anh phạt cò, vạch lùm cây tìm kiếm thứ gì đó.

Sau đó, anh đặt ba lô xuống, tìm dây thừng, lựa điểm quăng dây, rồi mới đeo găng tay leo núi và thắt dây an toàn.

Thanh Hoành chạy đến gần, toàn thân ướt như chuột lột, tiếng cô lẫn trong tiếng mưa, cô cố gắng gào thật to:

– Anh định làm gì vậy?

Anh chỉ tay xuống dưới vách núi:

– Anh xuống dưới kiểm tra.

– Anh điên rồi!

Anh đưa tay gạt nước mưa trên mặt, đôi mắt đen sâu thẳm, đồng tử rục lên ngọn lửa kỳ bí.

– Em ở trên trông chừng, anh cần em giúp.

Cô dõi theo anh chậm chậm men theo vách núi leo xuống bên dưới. Vách đá lởm chởm, dựng đứng, dưới kia là từng đợt sóng biển vỗ vào ghềnh đá, tung bọt trắng xóa. Cơ thể anh săn chắc, cường tráng, những đoạn dốc đứng vô cùng nguy hiểm, tưởng chừng không thể vượt qua, nhưng anh đã vượt qua một cách chuyên nghiệp. Anh leo núi cũng giống khi anh đi trên vòng tròn thép, tuy mỗi bước đều chứa đựng nguy hiểm, nhưng anh không hề tỏ ra hoang mang, bước từng bước vững chắc, kiên định.

Chỉ một lát sau, anh đã vượt khỏi tầm nhìn của cô.

Thanh Hoành ước mình có thể bỏ mặc tất thảy mà chạy đi, cô không muốn phải chờ đợi thế này, cô có cảm giác, nơi này không tốt lành gì, và người thân yêu nhất của cô có thể sẽ lại biến mất trước mắt cô bất cứ lúc nào. Nhưng cô đã kim chế được nỗi sợ hãi, để không quay đầu bỏ đi.

Màn mưa giăng giăng xối xả, tiếng mưa trên mặt biển bao la đáng sợ hơn mưa trong thành phố rất nhiều. Khắp bốn phương tám hướng đều là tiếng sấm dội mưa rền, như thể sắp nuốt chửng hòn đảo nhỏ bé này vậy. Cô không biết mình đã chờ đợi bao lâu, khi hầu như không còn bất cứ cảm giác nào đối với sự chảy trôi của thời gian, cô mới thấy anh đang ra sức bám vào mỏm đá nhô lên cao, rồi dùng lực gồng mạnh một cái, và xuất hiện trọn vẹn trước mặt cô.

Họ lại được cùng nhau đứng trên một mặt phẳng.

Cô đỡ đầu nhìn anh:

– Em không thích thế này đâu!

Cửu Thiệu nhìn cô, rốt cuộc anh cũng hiểu ý nghĩa câu nói của cô. Anh sai bước lên phía trước, chìa tay ra kéo cô vào lòng:

– Anh biết, sau này anh sẽ không như vậy nữa.

Cổ áo anh sưng nước, anh như vừa được vớt từ dưới biển lên. Cô lắng nghe nhịp đập gấp gáp của trái tim anh qua làn da ẩm áp và lớp vải mỏng dính chặt vào vòm ngực.

Họ trở về khoang tàu trước cặp mắt tròn xoe vì kinh ngạc của ông chủ tàu. Ông ta tu ừng ực một ngụm rượu, như để lấy lại bình tĩnh:

– Hai người... không phải chạy đến chỗ khi họ có gáy này để tự tử đấy chứ? Tôi không lấy khoản tiền còn lại đâu, phiên hai người tìm người khác thay thế, tôi không kiếm tiền bừa bãi đâu!

Thanh Hoành cảm thấy dở khóc dở cười, cô khua ngón tay:

– Gấp đôi tiền thuê tàu được không?

Chủ tàu do dự một hồi, đáp:

– Đồng ý!

Mưa trên biển đến rất nhanh mà đi cũng nhanh, một lúc sau đã tạnh, chỉ còn lác đác vài hạt, cơn mưa như cười gió lướt qua vùng biển này.

Thanh Hoành ngồi trong khoang, ngắm nhìn cảnh biển sau cơn mưa, vẫn là khung cảnh biển trời một màu ấy, nhìn mãi nhìn mãi sẽ gây cảm giác buồn ngủ.

Cô quay đầu lại, thấy Cửu Thiệu bước ra boong tàu, chọn một chỗ và nằm xuống, tóc anh lòa xòa rủ xuống trán và mặt. Anh khép mắt, khuôn ngực phập phồng hơi thở. Trời sẩm tối, chủ tàu cho tàu chạy về cảng.

Cô lắng nghe tiếng sóng biển, đôi lúc chủ tàu nổi hứng cất giọng hát vài câu, nhưng anh vẫn nằm yên, hình như anh đang ngủ rất say.

Về đến bến cảng, họ chia hai hướng, cô về nhà tắm rửa thay quần áo, anh vẫn mặc nguyên bộ quần áo ướt sũng và nhăn nhúm ấy đến Sở. Thường ngày anh ăn mặc chỉnh chu, lịch sự là thế, không biết bộ dạng này của anh có khiến người trong Sở được phen chết khiếp hay không?

Về đến nhà, Thanh Hoành gọi điện cho Trác Diễm, nhưng người nghe máy là thư ký của anh ta. Giọng cô thư ký ngọt lịm như mật:

– Thưa cô, Tổng giám đốc đang họp, lát nữa tôi sẽ nhắn anh ấy gọi lại cho cô.

– Vậy phiên cô nhắn với anh ấy, tôi đã đọc bản kế hoạch dự án tổng thể, và tôi rất hài lòng, mong rằng chúng ta có cơ hội hợp tác.

Cô thư ký chùng như cũng rất đổi bất ngờ và vui mừng:

– Tôi sẽ chuyển lời đến Tổng giám đốc.

Cô lật mở bản kế hoạch trước mặt, về hình thức, có thể đánh giá đây là một đề án hết sức hoàn hảo, thậm chí, trong mỗi giai đoạn của dự án đều đã tính đến việc lợi dụng truyền thông và ưu thế của chính sách miễn thuế. Đọc được một lúc, bỗng cô hắt xì hơi, không ổn rồi, dầm mưa như thế, cô rất dễ bị cảm lạnh.

Cô vào bếp pha một cốc giải cảm, rồi rút điện thoại định gọi cho Cửu Thiệu.

Nhưng ngẫm nghĩ một lát, cô đoán giờ này có lẽ anh không còn tâm trí nào để nghe điện, vì thế cô đổi sang nhắn tin.

“Anh ổn chứ? Anh nên đi thay quần áo, cẩn thận kéo bị cảm.”

Cô tin rằng, một người cuồng công việc như anh, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn quần áo để thay trong tủ đồ ở cơ quan.

Chỉ một phút sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của anh:

“Anh đã tìm ra một số manh mối, tối anh về muộn, đừng chờ anh.”

Thanh Hoành thu mình trên sofa đọc sách. Lát sau, cô thấy màn hình điện thoại lóe sáng. Trác Diễm gọi cho cô. Cô nghe máy và thấy giọng anh ta hết sức lịch sự, nhã nhặn:

– Tôi đã nhận được lời nhắn của cô, nếu cô rảnh, tuần sau mời cô đến ký hợp đồng.

Thanh Hoành đồng ý, và không quên đùa:

– Tôi đã dốc toàn bộ hầu bao vào vụ này, nếu anh thất bại, tôi sẽ khuynh gia bại sản.

Trác Diễm bật cười, trịnh trọng đáp:

– Tôi cũng... không cho phép mình thất bại dễ dàng như vậy đâu.

Ngày ký kết hợp đồng, Thanh Hoành lại một lần nữa bước vào tòa nhà trụ sở của tập đoàn Tinh Triển. Cô nhận thấy bãi đậu xe bên ngoài tòa nhà có rất

những xe công vụ của phóng viên các báo đài địa phương tới dự buổi họp báo.

Tập đoàn Tinh Triền còn dành riêng một phòng họp cho các phóng viên sử dụng để tác nghiệp. Vừa bước vào phòng, Thanh Hoành đã nghe thấy không ít lời bàn tán về người nắm quyền mới của nhà họ Trác, đa phần đều khen anh ta xử lý công việc rất chuyên nghiệp, tính cách lại phóng khoáng, thoải mái.

Thanh Hoành tủm tỉm cười, cô không ngờ anh ta giới thiệu với giới báo chí và truyền thông đến thế. Nếu năm xưa, sau khi liên tiếp bị giáng những đòn chí mạng, tập đoàn Tinh Triền có được một cán bộ quản lý giỏi quan hệ cộng đồng thì có lẽ họ đã không rơi vào thế bị động.

Mười giờ sáng là lễ ký kết hợp đồng. Đa số các phóng viên đều đã vào vị trí sẵn sàng. Trác Diễm cầm micro, giới thiệu vắn tắt dự án kinh doanh bất động sản lần này, dưới kia, máy ảnh chớp lia lịa. Anh ta ngừng lại một lát, giới thiệu đại diện hình ảnh cho dự án này là một nam diễn viên đang nổi, giàu thực lực và tiềm năng. Bên dưới có phóng viên đặt câu hỏi:

– Diễn viên nổi tiếng mà Tổng giám đốc Trác nhắc đến phải chăng là Lăng Hàn?

Trác Diễm úp úp mở mở:

– Khi nào quay xong clip quảng cáo, các bạn sẽ biết.

Rất cuộc cũng đến thời khắc ký kết. Một tập hồ sơ dự án đặt trong hộp nhung hình thiên nga được đưa đến trước mặt họ. Thanh Hoành mở bản kế hoạch, ký tên vào trang cuối cùng. Thực ra, đoạn này đã được diễn tập từ trước. Cô đã ký vào bản hợp đồng chính thức trong văn phòng của Trác Diễm sáng nay. Bản hợp đồng đó đã được cô và luật sư của cô soát kỹ từng chữ, sau đó hai bên thống nhất cùng ký vào bản hợp đồng đã chỉnh sửa hoàn thiện.

Nếu so về thủ đoạn và đầu óc kinh doanh, có thể Thanh Hoành không bằng Trác Diễm, nhưng từ nhỏ cô đã thường xuyên được tiếp xúc với những việc như thế này, nên cô khá thành thạo trình tự cần thiết.

Cô đóng tập hồ sơ lại, Trác Diễm chủ động đưa tay ra bắt:

– Mong rằng sau này chúng ta sẽ luôn hợp tác vui vẻ.

– Sau này? – Thanh Hoành mỉm cười: – Đầu tiên phải đánh bại “Đại ma vương” họ Tạ đã, rồi mới nói chuyện này. Thực lòng, tôi rất trông đợi đấy!

– Tôi cũng vậy.

Đám phóng viên bên dưới chớp được hình ảnh họ niềm nở bắt tay nhau thì lập tức chĩa máy ảnh, máy quay về phía họ và chụp lia lịa.

Ngày hôm sau, tin tức về buổi họp báo ký kết hợp đồng hợp tác dự án mới của Tinh Triền đồng loạt lên báo.

Hình ảnh minh họa cho bài báo chính là bức ảnh họ bắt tay và cười nói thân mật. Thanh Hoành mở rộng tờ báo, nhìn kỹ một hồi, mới quay sang, nói với Cừ Thiệu:

– Em thấy mình khá ăn ảnh đấy chứ, anh nhìn xem...

Cừ Thiệu đón lấy tờ báo, đọc to tiêu đề bằng ngữ điệu hoàn toàn dửng dưng:

– Cha chú chung vốn, con cháu hợp tác. Người nắm quyền mới của nhà họ Trác lên tiếng tuyên chiến với nhà họ Tạ. Thú vị quá nhỉ!

– Thú vị ở chỗ nào?

– Truyền thông lúc nào cũng chuyện bé xé ra to. Nếu ngày nào đó, người nắm quyền hành của hai nhà tình cờ gặp gỡ, trò chuyện xã giao đôi câu, có lẽ báo chí sẽ viết: Đôi bên lời qua tiếng lại rồi sinh ra ầu ẩu.

Cừ Thiệu điềm nhiên nói:

– Chúc em không bị ai đó gọi điện truy sát.

Anh vừa dứt lời, di động của Thanh Hoành lập tức đổ chuông. Cô nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, ngần ngẫm cực độ.

– Anh đã thắng, Tạ Doãn Luy gọi đến.

– Nếu anh là em, anh sẽ nghe điện.

Thanh Hoành trừng mắt lườm anh, chiếc điện thoại trong tay cô vẫn không ngừng đổ chuông inh ỏi. Cô đành đầu hàng, bấm nút nghe:

– Cậu chủ Tạ có điều gì sai bảo?

Giọng nói của Tạ Doãn Luy trong điện thoại rất lớn, có vẻ hơi quá khích:

– Tôi đã đọc tin tức trên báo, cô có biết ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là gì không? – Không cho cô cơ hội trả lời, anh ta tiếp tục: – Đó... chính... là... Cô điên rồi! Nếu không thì thế giới này điên cả rồi! Cô biết mình đang làm gì không?

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Bỗng nhiên Thanh Hoành cảm thấy rất nhẹ nhõm. Cô đã hiểu nguyên nhân vì sao năm xưa nhà họ Tạ hủy hôn, vì thế cô không còn thấy sợ khi phải đối diện với “Đại ma vương” Tạ Doãn Thiệu nữa. Năm xưa, Tạ Doãn Thiệu quyết định hủy hôn, mà không tiếp tục cuộc hôn nhân liên kết, để lợi dụng quan hệ hôn nhân, thôn tính cổ quyền trong tay cô, thực ra đó cũng là một quyết định đúng đắn.

Bởi vì nếu làm thế, cô sẽ nhanh chóng nhận ra ý đồ của anh ta và quay sang bắt tay với nhà họ Trác, giống như cục diện của ngày hôm nay, chỉ có điều cục diện này đến hơi muộn một chút.

– Tôi rất bình tĩnh và sáng suốt, nhưng không biết anh trai của anh có đủ bình tĩnh và sáng suốt hay không.

– Bình tĩnh, sáng suốt? Anh ấy sắp tiến hóa thành quỷ dạ xoa rồi đó!

– Vậy thì càng tốt! Cho tôi gửi lời hỏi thăm anh trai anh. Còn nữa... cho tôi gửi lời hỏi thăm cả cái bụng bia và chiếc đầu hói của anh ta.

Nói xong, Thanh Hoành tắt máy không thương tiếc.

Cửu Thiệu rung rung tờ báo, hờ hững nói:

– Lòng căm hận của em đã vượt xa tưởng tượng của anh, anh bắt đầu thấy lo cho Âm Hoa.

Thanh Hoành sán lại gần anh:

– Anh nhìn kỹ mặt em mà xem, có phải trên đó viết rõ hai chữ “khoái trá”

không? Nếu Âm Hoa cũng gặp đen đui, thì hai chữ “khoái trá” sẽ biến thành “cực kỳ khoái trá”.

Cửu Thiệu dịch chuyển ánh nhìn từ tờ báo sang gương mặt cô, bỗng anh đưa tay ra sau giữ chặt lấy gáy cô, và hôn đắm đuối lên môi cô. Rất lâu sau họ mới

buông nhau ra, anh nhặt tờ báo rơi trên đất lên:

– Bây giờ chữ “khoái trá” sẽ biến thành “xấu hổ”.

Phụ trách quay clip ngoại cảnh quảng cáo cho dự án bất động sản mới là một nhà đầu tư khác, tên Diệp Ti, em trai Diệp Vi. Anh ta lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, vì thế tiếng Trung rất kém. Là một người cực kỳ đam mê lĩnh vực PR và tạo scandal, có thể nói anh ta sinh ra để gieo rắc những tin đồn thất thiệt. Năm xưa, khi bản thân cô còn chưa hay biết về vụ hủy hôn thì anh ta đã vui vẻ, hoan hỉ thay mặt cô tung tin khắp mọi nơi.

Cô vừa ló mặt đến địa điểm quay quảng cáo đã bị Diệp Ti túm lấy, kéo vào trong.

Anh ta mặc bộ comple hiệu Valentino hoa văn kẻ sọc, tạo cảm giác mới mẻ, phá cách.

– Nam diễn viên tham gia quay quảng cáo lần này rất nổi tiếng, là người tình trong mộng của các chị em thời gian gần đây, cô vào mà xem!

Thanh Hoành theo anh ta vào khu vực quay quảng cáo thì thấy mình tình đang cúi đầu để chuyên viên trang điểm dặm thêm phấn. Trong thời gian đi trốn cùng Cửu Thiệu, cô cũng tranh thủ xem được mấy tập phim truyền hình phát sóng vào khung giờ vàng, nam diễn viên tên Lăng Hàn này thường xuyên xuất hiện trong khung giờ ấy, anh ta đóng vai nhân tài cấp cao của ngành thương mại.

Nhưng được gặp người thật việc thật ở khoảng cách gần thế này cô lại thấy hơi thất vọng. Anh ta trang điểm quá đậm, làm cho đường nét trên gương mặt rất thiếu tự nhiên. Dựa vào kiến thức của một sinh viên y khoa, cô đoán anh ta mới tiêm HA(*) nên gương mặt anh ta hơi phù.

(*) Hyaluronic Acid là một dưỡng chất giúp dưỡng ẩm và chống lão hóa hữu hiệu.

Diệp Ti hớn hờ:

– Đẹp trai, đúng không? Chính tôi mời anh ta làm người đại diện đây!

Thanh Hoành hỏi:

– Hết bao nhiêu tiền? Liệu tôi có thể rút vốn khỏi dự án này không?

Diệp Ti bồng xị mặt:

– Sao cô có thể chê anh ta được nhỉ, đẹp trai thế kia mà!

– Anh rất thích anh ta?

– Cô đừng si nục đắm mý của tôi như thế!

Diệp Ti vênh mặt, trợn mắt với cô.

Dậm phẩn xong, Lăng Hàn tiếp tục quay quảng cáo.

Thực ra nội dung của clip quảng cáo này rất nhạt nhẽo, đại khái nó kể câu chuyện về một người đàn ông thành đạt trong cả sự nghiệp và gia đình. Thanh Hoành không thể không chê:

– Ai viết kịch bản này thế? Thật là ác ý!

– ... Tôi viết đấy.

Diệp Ti cay cú đáp.

– Nếu thế thì... viết rất khá.

Đối với một Hoa kiều như anh ta thì viết được thế này là khá lắm rồi, xưa nay cô vẫn luôn rất khách quan trong đánh giá.

Quay xong một đoạn, đạo diễn hô dừng lại, chuyên viên trang điểm tiếp tục dặm phấn cho Lăng Hàn.

Đúng lúc đó, Trác Diễm cũng vừa tới. Hôm nay, anh ta không đóng bộ comple giầy da nghiêm chỉnh như khi đến văn phòng mà mặc áo sơ mi với quần jeans trẻ trung và quần cộc, trông anh ta không khác một công tử đang đi nghỉ mát.

Mọi người trong trường quay nhất loạt dừng tay lại, chào anh ta:

– Chào Tổng giám đốc!

Trác Diễm bước tới, chào hỏi xã giao với Thanh Hoành, rồi quay sang trò chuyện với Diệp Ti.

Chợt một phóng viên chạy đến, vừa lau mồ hôi vừa hỏi:

– Tổng giám đốc, may quá các vị đều ở đây cả. Bài báo của tôi còn thiếu một bức ảnh, chi bằng các vị hãy chụp chung với nam diễn viên nổi tiếng một bức?

Trác Diễm nghĩ ngợi giây lát, mỉm cười, bảo:

– Được thôi.

Thanh Hoành thấy nam diễn viên kia bước lại, anh ta càng đến gần cô càng nhìn rõ lớp trang điểm trên gương mặt anh ta, kẻ viền mí, chuốt mascara, phủ phấn nền đủ cả. Nhưng trang điểm đậm cũng là vì công việc, nếu lúc này cô nôn ra trước mặt anh ta thì thật thất lễ. Cuối cùng, Lăng Hàn dừng lại trước mặt Trác Diễm. Anh ta thấp hơn Trác Diễm đến nửa cái đầu. Lăng Hàn chìa tay ra:

– Chào anh Trác!

Trác Diễm khẽ nheo mắt, rút cánh tay rút trong túi quần, vỗ vai anh ta:

– Nào, chúng ta chụp chung một tấm, tôi chưa bao giờ được chụp hình với minh tinh màn bạc.

Diệp Ti nhanh chóng tạo dáng, đặt tay lên vai Trác Diễm, nở nụ cười rạng rỡ đến không thể rạng rỡ hơn.

Thanh Hoành đành đứng sang phía bên kia, cạnh nam diễn viên, bắt chợt bàn tay anh ta khẽ quàng qua vai mình, cô cảm thấy khó chịu không tả nổi.

Phóng viên điều chỉnh chân máy, tiêu cự, giơ ngón tay lên ra hiệu:

– Bây giờ tôi sẽ đếm 1-2-3, đếm đến ba thì các vị hãy cười lên. Nào, 1, 2, 3!

Thanh Hoành không rõ nụ cười của mình có gượng gạo, thiếu tự nhiên hay không.

Nhưng khi cô quay người lại một lần nữa, thì vẫn không thấy ai.

Cô thầm cười nhạo bản thân yếu bóng vía.

Nghỉ giải lao giữa chừng, Lăng Hàn lại đến, trên tay là một cốc cà phê nóng:

– Cô Chủ này, trước đây cô đã từng đến trường quay thế này bao giờ chưa?

Thanh Hoành đón lấy cốc cà phê anh ta mời nhưng chỉ cảm trên tay chứ không định uống, bởi cô đã bị thứ đồ uống này ám ảnh từ lâu. Đương nhiên kẻ gây ra là Cửu Thiệu!

– Chưa hề, đây là lần đầu tiên.

Anh ta đột nhiên nở nụ cười lấp lánh màu kẻ mắt và mascara:

– Xem ra hôm nay sẽ phải quay rất muộn. Hay là cô đi ăn đêm với tôi nhé, tôi rất thông thạo hàng quán khu vực này.

Thanh Hoành gần như đứng hình khi trông thấy nhân viên khuôn vác đang bước tới sau lưng Lăng Hàn. Tuy người đó đã cố gắng kéo thấp vành mũ nhưng dáng hình quen thuộc ấy chỉ cần lướt qua, cô lập tức giật mình cảnh giác. Cô chăm chăm quan sát người đó một hồi, càng nhìn càng thấy giống, cô gần như có thể khẳng định, đó chính là Hình Mẫn. Sao ông lại có mặt ở đây? Năm xưa, ông đã xuất hiện trong phòng thí nghiệm trước ngày xảy ra vụ nổ, bấy giờ lại xuất hiện ở trường quay clip quảng cáo. Quá kỳ lạ!

– Cô Chủ!

Thấy cô không phản ứng gì, Lăng Hàn gọi lần nữa. Rốt cuộc, cô cũng chịu quay lại nhìn anh ta, xin lỗi:

– Xin lỗi anh, tôi không nghe rõ. Anh vừa bảo gì kia?

– Tôi bảo tôi rất thông thạo hàng quán quanh đây, có mấy quán ăn rất ngon, tất nhiên không thể sánh với đẳng cấp của cô, nhưng thi thoảng thay đổi khẩu vị cũng hay đấy!

Thanh Hoành vờ như không hiểu:

– Ồ vậy sao? Vậy anh cứ chọn một quán nào đó, tôi sẽ mời mọi người.

Lăng Hàn bị bất ngờ:

– Ý của tôi là... chỉ có hai chúng ta...

– Tôi nghe thấy cô bảo sẽ mời mọi người rồi nhé, không cho nuốt lời! – Diệp Ti đi tới, vẻ mặt vui sướng hết sức. – Trước kia, tôi không biết cô là người rộng rãi như thế chứ. Tôi thích những người phụ nữ phóng khoáng, nhiệt tình mời tôi ăn cơm.

Lăng Hàn đành bỏ đi chỗ khác.

Diệp Ti huych nhẹ khuỷu tay vào người cô:

– Lần này cô nợ tôi nhé, nhớ phải mời tôi đấy!

Vì phải chạy cho kịp tiến độ nên buổi trưa mọi người đều phải ăn cơm hộp. Thanh Hoành vừa cắn đũa vừa nhắn tin cho Cửu Thiệu: “Lần này em định một mình hành động, nhưng vẫn báo để anh biết, nếu không anh lại trách em tự ý quyết định mọi việc.”

Cô vừa gửi tin đi thì di động của nhân viên đạo cụ đứng sau lưng cô vang lên chuông báo. Cô quay đầu lại, vừa khéo chạm mắt với người đó. Anh ta đội chiếc mũ của các cầu thủ bóng chày, mặc sơ mi kẻ ca-rô và quần bò, cầm dán cao che vết thương. Cô giật mình kinh ngạc.

Mặc dù cô đã thông báo trước với anh về lịch làm việc của ngày hôm nay, nhưng cô không thể tin nổi anh lại giả làm nhân viên hiện trường, trà trộn vào đây.

Cô đứng lên, đưa chai nước lọc bên cạnh cho anh:

– Anh vất vả rồi!

Anh gật đầu, đưa tay chỉnh lại mũ, tươi cười đáp:

– Cảm ơn cô! Hôm nay nắng gắt, cô cũng vất vả nhiều!

Thanh Hoành bụng hộp cơm trên tay:

– Đồ ăn chẳng ra sao!

Anh thật thà đáp:

– Tôi thấy đồ ăn khá ngon đấy chứ!

Thanh Hoành nghiêng đầu:

– Thật không?

– Thật!

Anh mỉm môi, có vẻ xấu hổ khi chạm phải ánh mắt của cô. Anh nhìn sang chỗ khác, dáng vẻ ngượng ngùng của anh lúc này giống hệt một chàng trai trẻ thuần khiết.

Nếu không phải đã quá quen với bộ mặt thật thường ngày của anh, chắc chắn cô sẽ bị bộ mặt này lừa gạt.

Cô thấy Lăng Hàn nói nhỏ gì đó với trợ lý của anh ta. Cô nàng lập tức chạy tới đuổi người:

– Đi đi, đừng có lười biếng, việc của anh xong chưa hả?

Thanh Hoành bỗng sực tỉnh, cô đến đây nhưng chưa sắm vai thật sự tốt. Chẳng phải Âm Hoa thích nhất mấy trò tranh giành ngầm ngầm, đê tiện, kích thích bản năng khát máu của hắn ư?

Vậy thì cô sẽ cho hắn thứ mà hắn thèm muốn nhất!

Cô gần như ném thẳng cốc cà phê vào cô trợ lý của Lăng Hàn, cao giọng:

– Tôi ghét nhất mấy người lớn tiếng trước mặt tôi. Ai cho phép cô lên tiếng ở đây? Im ngay!

Cô trợ lý tự nhiên bị hất cà phê vào người, vừa bất ngờ vừa bối rối:

– Cô Chử....

Thanh Hoành cướp lời cô ta:

– Tôi quen cô không hả? Cô có tư cách gì nói chuyện với tôi?

Cô liếc Cửu Thiệu, thấy anh kéo thấp vành mũ, vẻ mặt căng thẳng rồi xoay người bỏ đi. Lẽ nào cô diễn xuất quá đà? Cô thấy mình diễn như thật ấy chứ!

Cô nàng trợ lý bị mắng mỏ hết lần này lượt khác, cuối cùng nhịn không được cũng nổi đoá:

– Tôi không đủ tư cách nói chuyện với cô? Lẽ nào chúng ta không cùng một màu da, dân tộc? Tôi không đủ tư cách sao? Vậy xin hỏi cô thuộc tộc người siêu việt nào?

Cô giới nhất khoán cải cùn, đôi trắng thay đen! Lập tức tham chiến:

– Cô bảo chúng ta thuộc cùng một dân tộc kia mà, sao còn hỏi tôi thuộc tộc người nào? Để tôi nhắc cô, đừng có tự phụ!

Cuộc cãi vã của họ bắt đầu thu hút những con mắt tò mò của toàn bộ trường quay. Thanh Hoành càng diễn càng xung, đánh đá, giậm cá chém thớt, không tha cho ai trong đoàn làm phim. Có điều, diễn kịch rất mệt, cô muốn dừng lại để thở!

Đến chiều, lúc êkip bắt đầu bấm máy thì cô tin rằng, tất cả những người không hiểu chân tướng sự việc đều đã âm thầm nguyên rửa cô mấy chục lần rồi!

Vào giờ giải lao, Trác Diễm cầm chai nước đến bên cạnh cô, đột nhiên hỏi:

– Cuộc điều tra của cô có manh mối gì rồi à?

Thanh Hoành kinh ngạc nhìn anh ta, sau đó gật đầu xác nhận.

– Vậy thì nhờ cô giúp cho. Tôi thuê chỗ này vài ba ngày để quay quảng cáo, không thể chậm trễ được nữa. Nếu cô khiến bọn họ bỏ việc cả thì tôi phải làm sao?

– Được thôi.

Thanh Hoành đưa mắt nhìn phân đoạn đang quay, đột nhiên thêm vào một câu:

– Đoạn này giả tạo quá, anh có bao giờ đọc tài liệu đó không? Đọc kiểu đó có hiểu được nội dung trên đó không?

Đạo diễn hô “cắt” rồi quay đầu lại hỏi tổ quay:

– Vừa rồi các anh có thu âm không?

Câu trả lời là không.

– Vậy thì làm lại.

Nói rồi, hai tay chống nạnh, ông nói:

– Cô Chử, tôi biết hôm nay cô không vui, nhưng cô có thể dành cho chúng tôi chút không gian để làm việc không? Tiến độ công việc hiện nay trì trệ lắm rồi.

– Tôi chỉ muốn góp ý chân thành với các anh, nhưng các anh không thích nghe thì thôi vậy.

Thanh Hoành khinh khinh xoè tay, nhún vai rồi tung từng bỏ sang chỗ khác.

Cô thầm ước lượng, vậy là cô đã gây thù chuốc oán với đại đa số chuyên viên và nhân viên trong trường quay này, nên thu kiếm lại thôi. Nếu còn tiếp diễn, người mà cô dắc tội sẽ là Trác Diễm. Cô cố tình làm vậy để dụ Âm Hoa ra mặt. Xưa nay hần vẫn luôn yêu thích những cảnh tượng như thế. Mau xuất hiện đi nào!

Trong lúc nghỉ giải lao giữa các phân cảnh quay buổi tối, Lăng Hàn đến chỗ cô:

– Cô Chử, tôi đang định ra ngoài kiếm gì đó lót dạ, cô đi cùng không?

Phân đoạn có sự tham gia diễn xuất của anh ta phải đợi đến mai mới quay tiếp. Anh ta vừa tẩy trang, sắc mặt tiêu tụy, mệt mỏi.

Thanh Hoành cũng muốn kiếm có để rời khỏi khu vực đông người này. Cô nghĩ, cho dù Âm Hoa ranh mãnh, xảo quyết đến đâu cũng khó mà tìm được cơ hội ra tay giữa chốn đông người tấp nập. Thế là cô liền đứng lên:

– Đi nào.

Sau khi chứng kiến màn cãi vã điên cuồng của cô lúc trước, Lăng Hàn có chút e dè, anh ta mở đầu cuộc trò chuyện bằng một câu nói đùa đầy nịnh bợ:

– Tôi thấy cả ngày hôm nay tâm trạng của cô không được tốt lắm, bây giờ khá hơn rồi chứ?

Thanh Hoành cố gắng nói bằng một thứ ngữ điệu ngọt ngào đến man trá:

– Thực ra hôm nay tôi rất vui là đằng khác, đây là cách biểu đạt sự vui vẻ của tôi.

Lăng Hàn lạnh người, nhưng anh ta kiểm soát bản thân rất tốt, lập tức cười tươi:

– Tính cách của cô đặc biệt thật đấy.

Tuy nói vậy nhưng chắc chắn trong lòng anh ta đang chửi thầm cô là đồ tâm thần phân liệt! Cô chỉ cần nhìn thoáng qua gương mặt căng thẳng, thiếu tự nhiên của anh ta là biết, dù anh ta có tiềm dung dịch HA cả ở dưới cằm và trên hai má, khiến cho làn da căng mịn đến bóng loáng đi nữa.

Cô có thể hiểu tâm tư của anh ta. Đối với một diễn viên mới nổi, việc tìm cho mình một nhà đầu tư tiềm năng hết sức quan trọng. Và cô là lựa chọn tốt nhất, vì thực ra khuyết điểm của cô chỉ là tính cách hống hách, dừ dằn và hơi có biểu hiện của bệnh thần kinh mà thôi.

Xa xa là những sạp hàng bán đồ nướng, khói bốc nghi ngút. Thanh Hoành dừng bước. Chỗ này cách trường quay chừng hai, ba trăm mét, cách các quán đồ nướng đông đúc phía trước cũng chừng đó khoảng cách. Có thể nói cô đang đứng giữa một khu vực hoàn toàn vắng vẻ.

– Tôi lười đi lắm, anh đi mua thứ gì đó giúp tôi.

Lăng Hàn vui vẻ nhận lời.

Anh ta vừa đi khỏi, cô liền nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo sau lưng. Cô quay đầu lại nhưng không thấy ai. Cô nhanh chóng trấn tĩnh, thầm nghĩ, chắc tại mình căng thẳng quá mà thôi. Trong lúc này, cô cần phải hết sức bình tĩnh. Cô nhắm mắt lại, hít thở sâu vài lần, sau đó lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng.

Nhưng khi cô quay người lại một lần nữa, thì vẫn không thấy ai.

Cô thầm cười nhạo bản thân yếu bóng vía.

Lăng Hàn đi mua đồ nướng, cô đứng chờ một lúc, thấy chán, bèn dùng mũi chân đá mấy viên sỏi. Viên sỏi bị cô đá văng đi rất xa, nhưng tiếng lẩn lộn của nó bỗng nhiên ngừng bật. Chỗ kia có người ư? Cô chau mày, tiến lên phía trước vài bước:

– Có ai ở đó không?

Không có tiếng trả lời.

Cô tiếp tục tiến lên phía trước, bỗng cô lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, cô giật mình quay lại, thì thấy Lăng Hàn chạy tới, trên tay là hộp đựng mấy xiên thịt nướng. Anh ta cười, bảo:

– Tôi không biết cô thích món gì, nên tôi chọn mỗi loại một xiên, đều là những món bán rất chạy.

Thanh Hoành đi tới, đón lấy hộp đồ ăn có rất nhiều que tre lộ ra ngoài.

– Anh cũng ăn đi.

Lăng Hàn không khách sáo, anh ta rút vài xiên thịt rồi cắn một miếng. Lúc anh ta cắn miếng thịt ấy, một con muỗi bay qua, đậu trên mặt anh ta. Quanh đây cỏ mọc um tùm, buổi tối lại có đèn cao áp chiếu sáng, chính là ngôi nhà tuyệt vời cho loài muỗi tập trung về đây.

Thanh Hoành định nhắc anh ta, nhưng cô thấy con muỗi chỉ đậu một lát rồi bay đi.

Cô không ăn miếng thịt nướng nào, trực giác mách bảo cô rằng, có lẽ cô đã lại đi sai hướng. Nhưng rõ ràng băng ghi hình trong phòng thí nghiệm của tập đoàn Tinh Triên đã quay được hình ảnh của Hình Mẫn, và sáng nay cô cũng bắt gặp ông ta giả làm nhân viên trong trường quay quảng cáo kia mà! Lẽ nào Âm Hoa không phải ông ta?

Còn nữa, khi nãy, con muỗi chỉ đậu một lát trên mặt Lăng Hàn rồi bay đi thẳng mà không cảm vòì hút máu anh ta. Điều này chứng tỏ, gương mặt của Lăng Hàn không chỉ đơn thuần tiêm dung dịch căng da HA. Thông thường, muốn tu sửa làn da các diễn viên chỉ cần tiêm dung dịch HA là được. Đẳng này anh ta lại đi thẩm mỹ, thay đổi gần như hoàn toàn gương mặt, và khi gương mặt mới chưa kịp phục hồi, anh ta đã nhận lời đi quay quảng cáo, điều này không hề bình thường.

Đáp án cho tất cả những chuyện này chỉ có một, người trước mặt cô lúc này không phải diễn viên Lăng Hàn! Vì đã có sự đề phòng nên khi vừa nhìn thấy Lăng Hàn rút dao ra, cô lập tức lùi lại phía sau. Cô đang định kêu cứu thì Cửu Thiệu xuất hiện, nhanh như chớp, anh tóm cánh tay đang cầm chặt con dao của kẻ giả mạo, bẻ quặt ra sau. Thanh Hoành nghe thấy cả tiếng xương gãy kêu “răng rắc”. Nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng, anh bồi thêm một cú đá vào vùng bụng của hắn. Kẻ giả mạo lăn ra đất như một đồng phế liệu. Thanh Hoành đang định lên tiếng thì chợt nghe thấy tiếng ầm ầm ở bụi cây gần đó. Tất nhiên, Cửu Thiệu cũng nghe thấy, anh lao đến, tung một cú song phi vào kẻ đang quay lưng về phía anh, động tác hết sức đẹp mắt. Kẻ đó mất đà, bổ nhào về phía trước, bỗng có người quát lớn:

– Cửu Thiệu, không được đá thương hắn!

Giọng nói đầy phẫn nộ ấy là của Hình Mẫn.

Nhưng... vì sao lại là Hình Mẫn? Và, kẻ gây ầm ầm với Hình Mẫn là ai?

Cô cuống cuống chạy tới thì thấy cuộc vật lộn đã kết thúc. Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đáng mở vệt rúm ró tựa lưng vào gốc cây, thở dốc. Một lúc sau, hắn mới phun ra một bùm máu:

– Cảnh sát các ông... đúng là bọn người tàn bạo!

Hắn ngẩng đầu, lộ mũi xuống, để lộ gương mặt con lai đặc trưng, nụ cười trong trẻo:

– Chào buổi tối, các vị!

Thanh Hoành sững sờ, thốt lên:

– Thẩm Dật!

Hình Mẫn đứng thẳng, nhìn xuống anh ta. Rõ ràng Thẩm Dật không giỏi đấm đá, vì thế gương mặt anh ta lúc này chỗ thì sưng đỏ chỗ thì phù tái, trông không khác mặt heo. Thực tế đã chứng minh, dù gương mặt của anh có diễn trai đến đâu, nếu bị đấm no đòn cũng trở nên rất khó coi.

– Ngài Âm Hoa kính mến, cảm ơn sự chiếu cố của ngài, cuối cùng, chúng ta cũng gặp được nhau. – Hình Mẫn rút công số tám – Nào, đưa tay ra!

Thẩm Dật bật cười ha hả:

– Cảnh sát Hình, ông đừng đùa, ông bảo tôi là Âm Hoa sao? Các ông đào đâu ra bằng chứng. Kẻ các ông cần bắt trời đang nằm ở đằng kia kia. Chính hắn định ra tay đâm người.

– Đừng vờ vịt nữa, anh chính là Âm Hoa, cô ấy luôn luôn có sức hút đối với anh. – Hình Mẫn chỉ Thanh Hoành. – Vì thế sau khi đọc tin trên báo, anh đã lập tức chạy đến đây. Ngoài Âm Hoa, không ai rồi hời như thế.

– Ông cảnh sát này. – Thẩm Dật chậm rãi nói. – Đề nghị ông đưa ra chứng cứ xác đáng. Câu giải thích của tôi thì rất đơn giản. Tôi thích cô ấy, nên mới

đi theo cô ấy. Thế được chưa?

Thanh Hoành muốn xông tới, nhưng đã bị Cửu Thiệu giữ lại, đẩy lùi về sau.

– Anh có phủ nhận cũng chẳng ích gì, nếu anh ta khai anh ra thì sao? – Hình Mẫn không hề tỏ ra tức giận, trái lại, ông kiên nhẫn nói lý lẽ với anh ta: – Người kia không phải nam diễn viên được thuê đóng quảng cáo. Cách đây một tuần, tổ chức đứng sau lưng anh biết anh muốn làm một việc mạo hiểm, mới cử một người có tướng mạo giống hệt nam diễn viên kia đến đây. Anh nhìn đi, trên mặt anh ta vẫn còn dấu vết rất rõ ràng của cuộc phẫu thuật thẩm mỹ.

Thẩm Dật lắc đầu:

– Ông sai rồi. Hắn không khai tôi ra đâu. Nếu hắn làm vậy thì cả nhà hắn sẽ phải chết.

Thẩm Dật quay đầu lại, nhìn Cửu Thiệu:

– Anh rút tay trong túi thế kia có phải đang thu âm không? Đừng lãng phí thời gian, băng ghi âm chỉ có thể được xem là bằng chứng gián tiếp. Những lời tôi nói vừa nãy không thể chứng minh thân phận của tôi.

Thanh Hoành ra sức vùng thoát khỏi gọng kìm của Cửu Thiệu, nhưng cô đã bị anh ghì chặt, không nhúc nhích nổi. Tròng mắt cô như muốn nổ tung, trước mặt cô là kẻ đã khiến cô nhà tan cửa nát. Vậy mà hắn vẫn ngang nhiên bảo rằng hắn đi theo cô vì hắn thích cô? Cô ước gì có thể xé ngực, moi tim hắn ra.

Thẩm Dật mỉm cười với cô:

– Cô cảm hận tôi lắm phải không? Đừng hận tôi, thực ra tôi không chỉ đem đến sự hủy diệt mà còn giúp cô được tái sinh. Nếu không nhờ tôi, cô vĩnh viễn sẽ chỉ như đám cậu ấm cô chiêu con nhà giàu khác, suốt đời phải sống trong nỗi buồn tẻ, nhàm chán mà thôi.

Thanh Hoành nghiêng răng:

– Buông em ra!

– Cho anh một phút thôi, nếu như em có thể giữ im lặng trong chừng đó thời gian... – Cửu Thiệu bình tĩnh nói: – Thì anh sẽ trao cho em cơ hội mà em mong muốn.

Cửu Thiệu rút tay vào túi quần, anh tìm thấy một khẩu súng tự động và còng số tám. Anh rút khẩu súng vào túi áo khoác, rướn cảm về phía hắn:

– Anh Thẩm Dật, tôi bắt anh vì nghi ngờ anh có liên quan đến vụ án giết người, không phải vì anh là Ám Hoa. Anh bị nghi ngờ đã giết hai người cậu của mình, chúng tôi có bằng chứng trực tiếp tố giác tội trạng của anh.

Thẩm Dật hơi tái mặt, nhưng hắn lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh. Hắn khoanh tay trước ngực, cười, bảo:

– Đừng đùa nữa, anh có bằng chứng gì?

Cửu Thiệu bước lên một bước, ghé vào tai hắn, nói nhỏ:

– Chai thuốc chứa chất độc Mao địa hoàng. Anh quên Lý Trần được thủy triều đẩy lên bờ rồi sao? Tương tự, chai thuốc đó cũng vậy. Trên thân chai có dấu vân tay của anh.

Sắc mặt Thẩm Dật trở nên khó coi hơn lúc trước, nhưng hắn vẫn cãi cớ:

– Nếu có chứng cứ này trong tay thì anh đã bắt tôi từ lâu, sao phải đợi đến hôm nay?

– Bởi vì, tôi thấy anh rất hào hứng với trò chơi này. – Cửu Thiệu lạnh lùng nói. – Đã vậy, sao tôi không làm theo những quy tắc mà anh đặt ra, giúp anh vui chơi cho thỏa. Dù sao thì, nửa đời sau của anh cũng không còn cơ hội để vui chơi thỏa thích nữa.

Thẩm Dật và Cửu Thiệu nhìn nhau rất lâu, cuối cùng, hắn thở dài, nói:

– Được rồi, anh đã thắng, tôi chịu thua.

Hình Mẫn tới chỗ lùm cây, nhặt di động lên, gọi báo cảnh sát.

Phía xa xa, tại khu vực tập trung của tổ quay phim, đèn pha vẫn chiếu sáng như ban ngày. Lúc này chỉ còn lại ba người. Thanh Hoành không rõ Hình Mẫn lánh mặt đi nơi khác có phải vì muốn cho cô cơ hội này hay không, nhưng lúc này cô không muốn nghĩ nhiều.

Cô đến trước mặt Thẩm Dật, cúi xuống nhìn hắn. Hắn cũng từng nhìn cô như thế. Cuộc gặp gỡ chớp nhoáng trong rạp hát năm xưa đã giầy vò cô suốt bao năm qua.

Thẩm Dật ngẩng đầu, ánh mắt hắn nhìn cô thật âm áp:

– Tiểu Hoàn, tôi thật lòng rất thích cô...

– Im đi!

Thanh Hoàn đá mạnh vào người hắn, cú đá tích tụ bao nỗi căm hận và phẫn nộ của cô, vì thế cô thờ đốc ngay sau đó.

– Tôi không muốn nghe anh nói gì hết!

Thẩm Dật rên khe khẽ vì đau, hắn đưa tay lên quệt môi:

– Dù là án tử hình đi nữa, người ta vẫn cho phạm nhân được nói lời trăng trối kia mà. Tiểu Hoàn, ngay từ dạo gặp gỡ trên du thuyền, tôi đã nói với cô, anh ta không phù hợp với cô đâu, chỉ có tôi là người phù hợp nhất. Cô ngấm kỹ mà xem, cuộc đời của hai ta đã trải qua bao thăng trầm giống nhau, bố mẹ chúng ta đều đã qua đời từ rất sớm... ời!

– Đó là do ai gây ra?

Thanh Hoàn cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đau đớn dữ dội, cô tức giận đá cho hắn một cú nữa.

– Bố mẹ tôi vì đâu mà qua đời từ sớm? Không phải tại anh thì còn ai vào đây?

Thế mà anh còn dám nói những lời đó? Tôi muốn giết anh, tôi phải giết anh!

Hắn bật cười như vừa chứng kiến cảnh một chú chó con nổi khùng, càng lúc hắn càng cười lớn:

– Cô muốn giết tôi? Cô dám không?

Mỗi lời nói của hắn như chiếc răng nanh nhọn hoắt của loài rắn độc cắm phập vào những vùng yếu đuối nhất trong cô.

– Cô thậm chí còn không biết tháo chốt, thì giết tôi sao được? Thừa nhận đi, cô sẽ không giết tôi, vì cô biết, chỉ có tôi mới là người thấu hiểu và thương yêu cô nhất. Còn gã đàn ông bên cạnh cô kia, một khi gã không chịu nói, thì cô vĩnh viễn không bao giờ biết được suy nghĩ của gã!

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Thanh Hoàn cảm thấy sợi dây thần kinh lý trí cuối cùng trong đầu cô vừa đứt “phụt” một tiếng. Cô thoáng thấy khẩu súng trong túi áo Cừ Thiều, chỉ cần cô mở chốt, ngắm bắn và “pằng” một tiếng là máu tươi và não bộ của hắn sẽ văng tứ phía.

Thẩm Dật tiếp tục dụ dỗ cô bằng những lời lẽ ngon ngọt:

– Tình yêu bé bỏng của tôi, cô không biết dùng đến vũ lực đâu. Điều mà cô cần làm bây giờ là quên đi mọi chuyện, rồi sà vào lòng tôi, bởi vì, chúng ta quá ư giống nhau.

Hắn vừa dứt lời thì một họng súng đen kịt đã chĩa thẳng vào trán hắn. Động tác của cô khá thô lỗ, trán hắn hằn lên vệt đỏ.

– Tôi sẽ giết anh!

Không hề do dự, cô mở chốt.

Thanh Hoàn nhắm chặt mắt lại, lý trí đã trở lại trong khoảnh khắc cô mở chốt. Cô vẫn hằng tâm niệm phải tìm bằng được Âm Hoa để trả thù, nhưng lúc này, cô không hề thấy vui vẻ.

Người mà cô sắp giết là một người bằng xương bằng thịt, tên Thẩm Dật, chứ không phải biệt hiệu “Âm Hoa” lạnh lùng vô cảm.

Nếu cô bóp cò, cô sẽ giống những tội phạm khác, chôn vùi nửa đời còn lại trong u mê tăm tối.

Lúc mở chốt, cô nghe bụng súng vang lên tiếng đạn trống. Cô kinh ngạc mở mắt, mắt chừng ba giây sau cô mới hiểu, liền quay lại nhìn Cừ Thiều.

Anh biết cô sẽ bắn hắn, vì thế anh đã tháo hết đạn ra khỏi khẩu súng.

Anh biết hắn sẽ kích động cô thực hiện những hành vi không thể cứu vãn.

Anh cũng biết nếu cô bắn hấn vỡ sợ ở cự ly gần như thế, cô sẽ hối hận. Thảm Dật dường như cũng bị bất ngờ vì tình huống này, hấn ngẩn ra một lúc mới bật cười sáng sủa:

– Cô em bé bỏng của tôi, cô vẫn quyết định chọn hấn sao? Ồ, nếu vậy tôi thật sự lo lắng cho tương lai của cô đấy!

Hình Mẫn cuối cùng cũng quay lại, ông xốc hấn lên:

– Tôi mong lát nữa anh vẫn cười được như thế này. Đi theo tôi!

Thảm Dật ngoan ngoãn đứng lên, bước đi của hấn hơi loạng choạng, được mấy bước, hấn đột ngột vùng thoát khỏi cánh tay Hình Mẫn, lao đến trước mặt Thanh Hoành.

Cô nhìn hấn trân trân, trong lòng trào dâng nỗi sợ hãi và xót xa.

– Tôi nói thật lòng mình nhé... – Hấn thờ gáp. – Tôi chưa bao giờ thích cô, vì cô kém thông minh, không theo kịp tư duy của tôi, tôi chỉ muốn chọc cô cho vui thôi.

Hấn vừa dứt lời, Hình Mẫn đã chạy tới, thụi một cú đấm trời giáng vào bụng hấn. Thảm Dật đau điếng co người lại.

Hình Mẫn lạnh lùng quát:

– Đi mau!

Một lúc sau, Thảm Dật mới đứng lên được, hấn lau bầu:

– Tôi nói rồi mà, cảnh sát các người thật thô bạo.

Hấn đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại.

– Em yêu, hãy nhớ những gì tôi nói.

Tiếng còi xe cảnh sát hú inh ỏi ngoài kia, ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy trong không gian.

Thanh Hoành vui mặt giữa hai tay, ngồi sụp xuống, nghẹn ngào. Vậy là mọi thứ đã kết thúc, nhưng vì sao cô không hề thấy vui?

Không biết bao lâu sau Cửu Thiệu mới cúi xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cô co rúm trong vòng tay anh. Anh có vẻ lúng túng:

– Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Cô bất ngờ đẩy anh ra, lùi lại phía sau:

– Đừng đụng vào tôi...

“Gã đàn ông bên cạnh cô kia, một khi gã không chịu nói, thì cô vĩnh viễn không bao giờ biết được suy nghĩ của gã!”

Nhưng anh biết rõ mọi suy nghĩ của cô, thậm chí anh còn đoán được mọi việc cô định làm. Anh mở xẻ cô bằng con dao giải phẫu vô hình, cô thậm chí không hề hay biết bản thân đang bị anh phẫu thuật, cô chỉ cảm thấy lưỡi dao lạnh ngắt xoẹt qua người cô, sau đó cô thấy mình đang bị banh ra trên bàn mổ.

Chưa bao giờ cô cảm hận cảm giác này đến thế.

Cửu Thiệu như người bị thương, anh lo lắng hỏi:

– Tiểu Hoành.

Nhưng cô không còn là kẻ dễ tin và dễ mồi lòng như xưa nữa. Anh thông minh là thế, anh biết vào lúc này thì cần tỏ ra thế nào.

Cô nhìn anh chằm chằm, nhìn mãi cho đến lúc anh trở lại với gương mặt lạnh lùng, vô cảm thường ngày. Anh đứng lên, hơi cụp mắt, khẽ nói:

– Anh biết rồi...

Sau đó, anh quay người và bước về phía khu phố tấp nập với những cửa hàng đồ nướng khói bốc nghi ngút.

Còn cô, cô đi về phía trường quay quảng cáo, cảnh sát đang tiến hành thẩm vấn tại hiện trường. Trác Diễm khoanh tay trước ngực, nụ cười tắt ngấm, cất giọng lạnh lùng:

– Cô là trợ lý mà để người giả mạo Lăng Hàn trà trộn vào đoàn quay phim, tôi sẽ yêu cầu bên pháp chế nói chuyện với cô.

Cô trợ lý của Lăng Hàn không dám ngẩng đầu lên, hết lời xin lỗi:

– Xin lỗi anh, tôi rất xin lỗi. Tôi bị người ta đe dọa nên bất đắc dĩ mới phải...

– Bất đắc dĩ? Ngày mai gọi Lăng Hàn đến đây cho tôi, tôi gia hạn thêm một ngày, nhất định phải quay cho xong quảng cáo.

– Nhưng anh ấy bị thương, đang nằm trong bệnh viện...

– Thế thì bảo anh ta bỏ từ bệnh viện đến đây! – Trác Diễm đã hết kiên nhẫn. – Các người nên nhớ, tôi đủ bản lĩnh khiến cho các người có muốn cũng không thể ngóc đầu lên ở cái thành phố này!

Đạo diễn đứng bên cạnh đột nhiên bảo:

– Anh Trác, tôi thấy đây là dự án bất động sản kiểu mới, nên chỉ bằng anh hãy vào vai nhân vật chính trong đoạn phim quảng cáo này. Như thế vừa mới mẻ, gây tiếng vang, vừa đánh bóng thương hiệu. Hơn nữa, anh Diệp Ti là cổ đông, cũng là một nhân tài hiếm có, nếu cả hai anh cùng xuất hiện trong clip quảng cáo này, chưa biết chừng lại gặt hái được hiệu ứng bất ngờ cũng nên.

Diệp Ti hào hứng:

– Đạo diễn, ông thấy tôi đóng quảng cáo có ổn không?

– Con mắt nghề nghiệp của tôi không sai bao giờ, luận về tướng mạo hay khí chất, Lăng Hàn đều không thể so với anh.

Diệp Ti nghe vậy vội túm lấy tay Trác Diễm:

– Thử đi, thử đi mà... Tôi diễn trai ngồi ngồi thế này, không quay quảng cáo thật quá lãng phí, đúng không?

Trác Diễm tránh anh ta như tránh tà:

– Anh thích quay thì đi mà quay, đừng lôi tôi vào.

Nói đoạn, anh ta quay sang nhắc lại với trợ lý của Lăng Hàn:

– Tôi sẽ yêu cầu bên pháp chế đến nói chuyện với cô.

Sự kiện bất ngờ xảy ra tại trường quay trở thành tin tức sốt dẻo đối với khán thính giả, dự án bất động sản mới cũng nhờ vậy mà “hot” theo. Nào là: Minh tinh màn bạc bị xã hội đen bắt cóc, phải vào viện chữa trị; Sát thủ đóng giả diễn viên nổi tiếng trà trộn vào phim trường chờ thời cơ trả thù; Phim quảng cáo phải thay diễn viên chính; Diễn viên mới thay là hai chàng trai trẻ, độc thân, giàu có, đẹp trai vào hàng nhất nhì thành phố.

Diệp Ti hướng vào máy quay của phóng viên, gửi một nụ hôn gió:

– Tôi là chàng trai độc thân, đang chờ đợi sự xuất hiện của em.

Trác Diễm, trái lại, mặt mũi như đám lê, nhưng các nhiếp ảnh gia lại thích phong cách lạnh lùng đó của anh ta, vì thế không ai đòi hỏi anh ta phải làm gì cả.

Một thước phim quảng cáo từ té bống chốc biến thành một vở hài kịch đối với Trác Diễm, nhưng vở hài kịch này lại gặt hái được hiệu quả hết sức bất ngờ. Sau khi dự án được cấp phép và bắt đầu đi vào hoạt động thì lập tức chiếm thị phần đáng kể trong ngành bất động sản, thậm chí vượt mặt cả nhà họ Tạ. Trác Diễm đều đặn gửi email báo cáo tiến độ cho Thanh Hoành. Thi thoảng cô cũng đọc qua, nhưng không mấy hứng thú. Tối hôm đó, sau khi về đến nhà, cô nhận được tin nhắn của Cửu Thiệu: “Nếu em cảm thấy chúng mình vẫn có thể gặp nhau để trò chuyện, mong em bớt chút thời gian cho anh.”

Thực ra, người cần thời gian nhất lúc này chính là cô.

Trong đầu cô cứ mãi quần quanh câu nói đầy ám ảnh của Thẩm Dật: “Còn gã đàn ông bên cạnh cô kia, một khi gã không chịu nói, thì cô vĩnh viễn không bao giờ biết được suy nghĩ của gã!” Cô không hiểu anh, cũng không nhìn thấu anh.

Rõ ràng, anh đã tìm ra manh mối từ lâu, nhưng vẫn vờ như không biết, anh kiên trì chờ cho đến lúc thích hợp, mới ra đòn chí mạng, khiến đối phương không thể trở tay. Tâm tư sâu xa ấy, nếu anh đem ra đối phó với cô, biết đâu một lúc nào đó cô sẽ chết mà không biết vì sao mình chết! Cô và anh thân mật là thế, lại đều có mối liên hệ mật thiết với vụ án này, vậy mà anh vẫn kiên quyết giấu cô mãi cho đến tận hôm nay.

Cô bắt đầu dao động, bắt đầu sợ hãi trước dự định tương lai của họ.

Thẩm Dật nhìn quanh, cả bốn bức tường đều được ốp đệm cao su chống va đập, những góc có gờ, cạnh đều được bọc dày ba lớp. Họ sợ hấn tự sát, ý nghĩ này vừa lóe lên, hần thấy vui vui trong lòng.

Hắn thả lỏng cổ tay bị còng sổ tám khóa chặt ra sau lưng, giữ mãi tư thế này trong thời gian dài, máu huyết rất khó lưu thông.

Cuối cùng, cánh cửa phòng biệt giam cũng được mở ra, Hình Mẫn bước vào, theo sau là một chàng trai trẻ.

Thẩm Dật mỉm cười chào:

– Chào cảnh sát Hình!

Hình Mẫn ra hiệu cho Trần Thủ bước tới tháo khóa còng số tám cho Thẩm Dật.

Thẩm Dật khởi động các khớp tay, rồi hắt chau mày:

– Suyt nữa mắt hết cảm giác...

Hình Mẫn ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Thẩm Dật, vẻ mặt nghiêm trang:

– Chúng ta bắt đầu thôi!

– Cảnh sát Hình này...

Thẩm Dật dời mắt ra ngoài cửa sổ, bên dưới là khoảng sân rộng, bên kia là tháp đồng hồ được xây theo kiểu Pháp. Tiếng chuông rộn rã đổ vang sau mỗi giờ, khiến lũ bồ câu trắng giật mình, tung cánh bay lên trời cao.

– Tôi rất thích khung cảnh từ chỗ này nhìn ra ngoài, có điều môi trường ở thành phố này không được trong lành như thành phố Tân, thành phố Tân rất ít khói bụi.

Khóc môi Hình Mẫn khẽ giật, ông nghiêm mặt nói:

– Anh định kể lại đầu đuôi sự việc, hay tôi sẽ hỏi và anh trả lời?

Thẩm Dật dường như không quan tâm đến những gì ông nói:

– CỬ Thiệu đâu? Sao anh ta không đến? Định làm người hùng giấu mặt à?

– ... Cậu ấy đang viết kiểm điểm.

– Tôi muốn vẽ, có thể đem cho tôi dụng cụ để vẽ không?

Hình Mẫn đưa mắt nhìn hấn.

Thẩm Dật mỉm cười:

– Đừng nổi nóng, giờ này là khoảng thời gian trong ngày tôi dành để vẽ tranh. Nếu ông bằng lòng thỏa mãn sở thích của tôi, tôi cam đoan sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của ông.

– Nếu tôi không chiều theo ý anh, anh sẽ không chịu nói? Nhưng anh có biết, trên đời này chỉ có người chết mới không chịu nói?

– À, tôi cho rằng ông không nhớ giết tôi đâu, cấp trên của cấp trên của cấp trên... của ông cũng không nhớ giết tôi. Họ cần tôi, và cả bộ não của tôi. Ông có chấp thuận yêu cầu của tôi không?

– Được, chúng ta thỏa thuận vậy nhé!

Hôm sau, Hình Mẫn trở lại phòng biệt giam, người gác cửa báo cáo tình hình của phạm nhân với ông:

– Hấn rất yên tĩnh, ngoài ba bữa cơm, hấn dành toàn bộ thời gian vào việc vẽ tranh.

Hình Mẫn gật đầu, bước vào phòng.

– Tôi qua anh ngủ ngon chứ?

Thẩm Dật đang phác họa bằng bút chì, nghe tiếng ông, hấn chẳng buồn ngẩng đầu lên:

– Đừng làm phiền tôi lúc tôi đang vẽ.

Hình Mẫn không lấy thế làm bực, ông gật đầu, ngồi xuống chờ đợi. Trần Thủ có vẻ không quen với phong cách lạ lùng này của ngài Ám Hoa, chàng trai trẻ rất muốn lên tiếng nhưng cố kiềm chế.

Hình Mẫn vỗ vai anh ta:

– Hết sức kiềm chế, hãy học theo...

Ông định nói: “Hãy học theo hân”, nhưng ý nghĩ vừa lóe lên đã bị ông lập tức dập tắt.

– Không, đừng học theo hân thì hơn.

Trần Thủ nói nhỏ:

– Vậy có nên học theo sếp Tiêu?

Hình Mẫn lắc đầu:

– Phong cách của cậu ấy không hợp với cậu, cũng không hợp với hầu hết mọi người.

Ông không tin vào những thứ họ hay nhắc đến như tâm lý học tội phạm hay logic học. Ông đi lên từ một anh nhân viên quèn, dựa vào quá trình tích lũy kinh nghiệm không ngừng nghỉ, có kinh nghiệm phong phú sẽ nảy sinh trực giác chính xác trong phán đoán. Chưa chắc Cừ Thiệu đã thích ứng được với phương pháp làm việc của ông.

Họ ngồi yên lặng chờ đợi hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng, Thẩm Dật cũng gác bút, vươn vai thư giãn, bước tới và ngồi xuống bên ghế đối diện với ông:

– Có thể bắt đầu thời gian thẩm vấn hôm nay rồi chứ?

– Nếu anh không phiền thì chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ.

Hình Mẫn háng giọng:

– Anh trở thành Âm Hoa như thế nào?

– Bố tôi là người Nam Âu, bố mẹ tôi yêu nhau rồi kết hôn. Sau đó, cả hai người đều chết trong một vụ tai nạn xe hơi. Nhưng đó không phải một vụ tai nạn thông thường. Năm mười tám tuổi, tôi sang Đức học dự bị đại học, có người đến tìm và nói cho tôi biết, vì bố mẹ tôi từ chối làm việc cho tổ chức, nên bị sát hại. Bọn họ đe dọa và bắt tôi phải gia nhập.

– Tổ chức?

– Ông không cho rằng những việc tôi làm đều do ngẫu hứng đấy chứ? Tôi không rành vậy đâu! Tôi là bộ não của họ, họ cần tôi, vì thế tôi chấp nhận làm những việc có lợi cho cả đôi bên. Lấy ví dụ, vụ đánh bom tập đoàn Tinh Triễn năm đó có nguồn cơn sâu xa như sau. Tôi lợi dụng phòng thí nghiệm nghiên cứu phát triển loại thuốc mới của họ, nhưng tiếc là không biết vì sao sau đó các số liệu thí nghiệm của tôi bị lọt ra ngoài. Trong đội ngũ những người làm công tác nghiên cứu phát triển loại thuốc mới của Tinh Triễn có kẻ đã lợi dụng một phần các số liệu thí nghiệm của tôi, để đưa vào loại thuốc mới của bọn họ. Kết quả là loại thuốc mới bị phát hiện có chứa chất gây ung thư trong thời gian ngắn.

Ngữ khí của Thẩm Dật hoàn toàn bình tĩnh.

– Và như thế có nghĩa, họ sẽ tiến hành điều tra, rồi sẽ có người phát hiện ra các số liệu thí nghiệm của tôi, vì thế tôi không thể không tạo ra vụ nổ vào dịp tập đoàn tổ chức tiệc liên hoan cuối năm. Mục đích là để hướng sự chú ý của mọi người vào vụ nổ ấy, sẽ chẳng còn ai để ý đến loại thuốc có chứa chất gây ung thư kia nữa.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, bổ sung thêm:

– Chất độc BHN1 tiêm vào người cục trưởng Lăng chính là kết quả bước đầu của quá trình nghiên cứu và bào chế thuốc độc của tôi vào thời gian đó. Sau khi tiêm vào cơ thể, chất độc này sẽ nhanh chóng phá hoại thần kinh của con người, người đó sẽ biến thành xác sống như trong các bộ phim kinh dị ta thường xem. Thú vị không nào?

Đầu bút trong tay Hình Mẫn đột nhiên cắm xuyên qua trang giấy, nhưng ông vẫn cố nín nhịn:

– Anh vừa nói, anh đã gia nhập tổ chức trong thời gian du học ở Đức?

– Khi ấy tôi không hề biết mình sẽ trở thành bộ não của tổ chức. Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra năng lực đặc biệt của bản thân. Tôi có thể dẫn dắt, định hướng cảm xúc và suy nghĩ của người khác. Thế là tôi thử nghiệm khả năng đó với cô bạn gái của tôi. Sau đó thì cô ấy đã nhảy từ tầng hai mươi mốt xuống đất, và đến tận lúc chết, cô ấy vẫn nghĩ, chính bản thân cô ấy muốn tự sát.

Hình Mẫn gật đầu:

– Tôi đã đọc hồ sơ về anh, đúng là vào năm anh học dự bị đại học đã có một cô gái nhảy lầu tự tử.

– Nhưng tôi cũng phát hiện ra khuyết điểm của bản thân, khả năng đọc của tôi rất kém. Mặc dù tôi có thể nói lưu loát những từ địa phương rất khó nghe, khó thuộc bằng chính khẩu âm của người bản địa, nhưng nếu chuyển thành văn bản chữ viết thì tôi bó tay. Chính vì thế tôi đã không thể tốt nghiệp đại học, bởi vì tôi không thể vượt qua các kỳ thi và làm khóa luận tốt nghiệp.

Thẩm Dật nhún vai.

– Nhưng dù tôi không lấy được bằng cử nhân thì tổ chức cũng không chê trách tôi, họ chỉ cần bộ não của tôi không sao là được.

Hắn cười tươi với Hình Mẫn:

– Đội trưởng Hình này, ngày trước ông cũng không ưa gì các kỳ thi, đúng không?

Vậy thì đáng ngại lắm đấy, bệnh này có thể di truyền sang thế hệ sau.

Hình Mẫn khẽ mấp máy môi, nhưng ông vẫn kim chế được:

– Hãy nói về vụ án phanh thây liên hoàn đi, theo tôi được biết, đó là kiệt tác của anh.

Thẩm Dật lắc đầu:

– Ông sai rồi, tôi không liên quan đến vụ án đó.

– Không liên quan?

– Nếu tôi muốn giết người thì hầu như không bao giờ trực tiếp ra tay. Rõ ràng, tôi chỉ cần sử dụng lời nói đã có thể sai khiến người khác làm những việc mà họ hối không kịp, thì hà cớ gì phải vất vả dạy người khác cách phanh thây? Cách làm đó quá ư thô bạo, tàn nhẫn, hoàn toàn không có chút mỹ học nào. Xưa nay tôi không bao giờ thêm ra tay kiểu đó.

Hình Mẫn ngẫm nghĩ một lát, hỏi:

– Vậy thì, do Tần Tấn làm?

Thẩm Dật cười, đáp:

– Anh ta là một người rất thú vị. Anh ta vốn dĩ chỉ là người liên lạc cấp dưới của tôi, vai trò hết sức mờ nhạt, nhưng lại cố tình mô phỏng cách làm của tôi, dạy gã quản đốc phân xưởng cơ điện đó làm ra cái việc này. Vì thế, tôi mới gửi thư cảnh báo cho cô Chử và cô ấy đã không khiến tôi phải thất vọng. Cô ấy làm rất tốt.

– Cách nói này của anh khiến tôi không thể tin những gì anh nói.

– Vì sao không? Nếu tôi làm, tôi chẳng ngại gì mà không nhận, nhưng nếu không phải do tôi thì cớ gì tôi phải nhận.

– Vụ án đó đã lấy đi mạng sống của hai con người, trong đó có một cô bé mới học cấp hai!

– Can hệ gì đến tôi?

Hình Mẫn trầm ngâm hồi lâu, sau đó, ông mới hỏi câu tiếp theo:

– Chính Tần Tấn để lại mặt mã bằng chữ số tại hiện trường?

– Là tôi để lại. Tôi xuất hiện để thu dọn tàn cuộc cho bọn họ. Gã quản đốc phân xưởng cơ điện thậm chí còn quên cả việc phải xóa dấu vân tay, ông thấy hắn có điên không?

Thẩm Dật ngó tháp đồng hồ bên ngoài cửa sổ, quyết định tiễn khách:

– Cảnh sát Hình này, hôm nay ông đã hỏi khá nhiều rồi, bây giờ đã đến thời gian riêng tư của tôi, mời ông ngày mai lại đến.

Hình Mẫn lẳng lặng đứng lên, ông thấy hắn lại đứng sau giá vẽ, chuyên tâm vào tác phẩm hội họa của mình. Cầm hấn dán cao dán, những vết thâm tím trên mặt vẫn chưa tan hết, trông hắn thật buồn cười. Nhưng ông không sao cười nổi, phong thái của hắn cao ngạo hết như một vị vua, cho dù hắn đang là một tù nhân nguy hiểm.

Họ đi ngang qua khoảng sân ở cổng sau, đàn bò câu trắng đang thông dong tản bộ trên sân.

Trần Thủ rút trong túi ra một túi bánh, bẻ vụn và ném cho đàn bò câu, bọn chúng đập cánh rộn ràng, mỡ bánh riu rít.

– Đội trưởng, gã Ám Hoa đó có rất nhiều thói quen lạ lùng.

– Bởi vì hắn chính là Ám Hoa.

Hình Mẫn trả lời mà như không. Kết cục của Thẩm Dật rất có thể là tù chung thân, bây giờ mới chỉ là bắt đầu.

– Tôi lại đến rồi đây.

Hôm nay là ngày thứ ba, Hình Mẫn có mặt tại phòng biệt giam đúng giờ quy định. Thẩm Dật đặt cốc về và đĩa màu nước xuống, ngẩng lên, tươi cười chào Hình Mẫn.

Hình Mẫn đi ra sau lưng hắn và thấy bức vẽ của hắn thật kỳ quặc, ông không nhìn ra đó là thứ gì, chỉ thấy những mảng màu đột phá, bất ngờ. Ông bắt đầu cuộc chuyện bằng sở thích của hắn:

– Sao anh thích vẽ tranh đến thế?

Thẩm Dật kéo ghế, ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ hình vuông:

– Việc này không liên quan đến nội dung điều tra của ông thì phải? Hay là bỗng dưng ông nổi hứng muốn tìm hiểu về tôi?

– Muốn tìm hiểu thêm về anh cũng tốt chứ sao.

Thẩm Dật “ùm” một tiếng, tiếp tục cười, đáp:

– Bởi vì tôi thuộc tuýp điển hình của những người ghi nhớ bằng hình ảnh. Trong đầu tôi chất chứa vô số hình ảnh, nên tôi phải tìm cách chuyển chúng ra bên ngoài, bằng không đầu tôi sẽ nổ tung mất. Đột nhiên, ông thuộc tuýp điển hình của những người ghi nhớ bằng con chữ thì phải. Mặc dù khả năng ghi nhớ chữ viết của ông không mấy đáng nể.

Hình Mẫn xem như không nghe thấy câu nói khích bác của hắn, ông tiếp tục:

– Chúng ta hãy tiếp tục câu hỏi hôm qua. Anh bảo anh chỉ xuất hiện để thu dọn tàn cuộc trong vụ án phanh thây đó?

– Đúng vậy. Tôi đã xóa sạch dấu vân tay ở hiện trường, sau đó bôi máu lên các thiết bị trong xưởng cưa điện. Tôi thật lòng muốn dẫn đường cho các vị.

Hình Mẫn cố kìm chế cảm xúc để ghi chép lại toàn bộ lời khai. Ông từng gặp rất nhiều loại tội phạm, nhưng chưa có tội phạm nào khiến huyết áp và hoóc môn tuyến thượng thận của ông liên tục tăng cao như tên tội phạm này.

– Theo thứ tự thời gian, câu hỏi tiếp theo sẽ là về vụ nổ tàu Đông Thái Bình Dương.

– Vụ đó thực ra chẳng có gì để nói.

– Dù không có gì cũng phiền anh bớt chút thời gian tường thuật lại rõ ràng.

Thẩm Dật xòe bàn tay ra, diễn về vô tội:

– Lúc đó, tôi bắt đầu nảy sinh hứng thú với cô Chữ. Ông không biết cô ấy đã dắt mũi bác sĩ điều trị tâm lý cho mình thế nào đâu. Nhân đây cũng xin góp ý thế này, tố chất của bác sĩ tâm lý trong ngành các ông quá kém cỏi, thậm chí còn không bằng một tay bác sĩ tâm lý nửa mùa Tiêu Cửu Thiều. Tôi thành thật đề nghị đội trưởng hãy đề đạt vấn đề này lên cấp trên trong bản báo cáo của ông. Nếu tình trạng này còn tiếp diễn, chẳng may một ngày nào đó cảnh sát các ông cần đến sự hỗ trợ, tư vấn về tâm sinh lý, nhưng lại không tìm được bác sĩ tâm lý giỏi chuyên môn thì sẽ là mầm họa cho nhân dân đó.

– ... – Hình Mẫn nhần nhịn, hỏi tiếp: – Sau đó thì sao?

Thẩm Dật tỏ vẻ bất bình:

– Ông không ghi lại kiến nghị vừa rồi của tôi sao? Rồi ông sẽ quên mất đó!

– Chúng tôi có camera theo dõi, không để lọt bất cứ điều gì.

Hình Mẫn ra hiệu cho hắn nhìn lên camera treo ở góc tường.

– Cái này không phải chỉ để trưng bày thôi đâu.

Thẩm Dật khoanh tay trước ngực, mỉm cười, nói:

– Được thôi. Thế là tôi đặt một nửa số phòng trên tàu Đông Thái Bình Dương. Vì sao tôi chọn con tàu đó ư? Là vì công ty du lịch quản lý con tàu thuộc sở hữu của nhà họ Tạ. Cô Chữ sẽ nhanh chóng nhận được tin tức về những hoạt động bất thường của phía cảnh sát. Đồng thời, tôi cũng truyền tin cho Tần Tấn, ra lệnh cho anh ta cung cấp ám hiệu cho cô Chữ. Nhưng tôi không ngờ anh ta lại tạo ra thứ ám hiệu quá mức ngu xuẩn, là sự xuất hiện của cảnh sát phòng chống bạo động trên đường. Cô Chữ chỉ cần hỏi người khác về thông tin này thì lời nói dối của anh ta sẽ bị lật tẩy.

Tôi chỉ chuyển tiền đặt cọc cho một số phòng trên tàu. Tôi chia nhỏ thành mười món, chuyển khoản qua ngân hàng, nhưng là ở một thành phố khác. Vì thế, nếu các vị muốn kiểm tra camera quay lại các giao dịch tại quầy giao dịch của ngân hàng, các vị sẽ phải kiểm tra trên phạm vi toàn quốc. Tôi đã dùng số điện thoại di động của Tô Quý để đặt chỗ, vì hồi du học bên Đức, tôi từng là bạn học của em gái cô ta. Đồng thời, tôi cố ý bỏ tập tài liệu Những điều hành khách đi tàu Đông Thái Bình Dương cần biết vào xe của Tô Tường, chị gái cô ấy nhanh chóng đọc được và đặt phòng VIP trên tàu. Nhưng giả như Tô Quý không hứng thú với chuyến đi ấy thì cũng không sao, tôi sẽ thay bằng người khác.

Hình Mẫn cúi xuống ghi chép, được một lát, ông nhắc hẳn:

– Còn gì nữa?

– Tôi tìm được một tàu đánh cá chui, và nhanh chóng phát hiện ra hòn đảo hoang nằm ở vị trí rất đẹp, tôi còn sắp xếp sẵn mọi thứ trên đảo. Hòn đảo ấy hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tôi, có chất độc, nhưng không có thú hoang hay rắn độc, khuyết điểm duy nhất là trên đảo không có cây Mao địa hoàng, vì thế tôi buộc phải trồng một ít trên đảo. Nhưng vì chất đất không phù hợp, Mao địa hoàng tôi trồng đều khô héo hết. – Thẩm Dật thở dài: – Đây có lẽ là sai lầm duy nhất của tôi.

– Đôi lúc anh cũng thật khiêm tốn.

Thẩm Dật chống cằm:

– Sau mỗi lần hành động, tôi luôn tổng kết, rút ra bài học, và không ngừng sửa chữa, cải thiện, đó là tố chất nghề nghiệp.

– Vậy anh đưa cả bốn người cậu lên tàu là xuất phát từ toan tính thế nào?

– Đội trưởng, ông sai rồi. – Thẩm Dật tươi cười chữa lại. – Ông quên bà ngoại tôi từng nói, lúc đầu, tôi muốn đưa toàn thể gia đình lên tàu đi du lịch, không phải chỉ có bốn ông cậu? Ý đồ của tôi rất đơn giản, tôi thấy bọn họ có sống thêm nữa cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ thải ra nhiều cacbonic và rác thải cho thành phố mà thôi. Tất nhiên, nếu ông muốn nói tôi làm thế để chứng minh mình là người bị hại trong tai nạn trên biển đó thì cũng được.

Hình Mẫn điềm tĩnh hỏi:

– Ô, anh làm vậy vì điều gì? Vì họ từng cản cản cuộc hôn nhân của bố mẹ anh?

– Đúng là bọn họ đã cướp sạch phần lớn tài sản của bố mẹ tôi, nhưng đó không phải lý do tôi làm vậy. Khi này tôi nói rồi, tôi thấy bọn họ có sống thêm nữa cũng chẳng ích gì, chỉ bằng chết đi để trợ giúp tôi.

– ... Câu hỏi tiếp theo, vụ Tô Quý bị sát thương có liên quan đến anh không?

– Ô.

Thẩm Dật gõ đầu ngón tay xuống mép bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

– Tất nhiên là tôi đã kích động tay trợ lý, khiến hẳn ra tay với cô ta. Trước đó tôi đã phá hủy đường điện, đến điệu Valse thì cầu dao điện tự động ngắt, tôi lại bôi ít bột màu phát sáng lên gấu váy của Tô Quý, giúp Ngô Y Thanh nương theo ánh sáng đó mà phán đoán chuẩn xác vị trí của cô ta, và còn có thể nhét mảnh thủy tinh vào tay tôi. Tất nhiên, tôi khá bất ngờ trước hành vi vu oan giá họa của hẳn, nhưng nếu hẳn muốn làm vậy, tôi cũng không tiện từ chối.

– Kích động bằng lời nói?

Thẩm Dật đưa tay ra, chủ động giúp Hình Mẫn lật lại những trang ghi chép trước đó.

– Đối với câu hỏi này, chúng ta hãy cùng trở lại câu chuyện mà tôi kể lúc đầu, tôi nhớ nó nằm ở dòng thứ tư trang thứ ba... Đúng, chính là ở đây, hồi tôi học dự bị đại học bên Đức, từng có một nữ lưu học sinh nhảy lầu tự tử.

Hắn chỉ tay vào hàng chữ đó, hỏi lại:

– Cảnh sát Hình à, ngày nào cũng thấy ông đến thăm vấn tôi, thế này để sinh nhàm chán lắm, chi bằng đổi người khác đi, được không?

– Anh muốn ai? Chữ Thanh Hoàn?

– Không.

Hắn kinh ngạc nhướn mày.

– Không, không, tôi không muốn gặp cô ấy. Tôi cần lưu lại những ký ức đẹp nhất về cuộc tình này. Tôi sẽ chỉ lựa chọn đối thủ của mình, mà đối thủ của tôi đương nhiên không phải ông.

Hình Mẫn gấp cuốn sổ lại.

- Tôi sẽ viết đơn đề nghị, nếu đơn đề nghị được thông qua và Tiêu Cừ Thiều cũng bằng lòng đến đây, thì anh sẽ được toại nguyện.
- Buổi thăm vấn của ông hôm nay đến đây kết thúc?
- Hôm nay dừng ở đây thôi, đằng nào cũng sắp đến giờ vẽ tranh của anh.
- Cảnh sát Hình quả nhiên là người thấu tình đạt lý.

Thẩm Dật đứng lên, lịch sự cúi chào họ, như thể một diễn viên đứng trên sân khấu cúi chào khán giả của mình.

Ngày thứ tư.

Hình Mẫn vừa đẩy cửa bước vào liền thông báo:

- Tiêu Cừ Thiều không bằng lòng đến thăm vấn anh, vì thế vẫn sẽ là tôi.

Thẩm Dật đứng trước giá vẽ, vờn vai thư giãn:

- Đúng như dự đoán của tôi.

- Ý anh là sao?

- Anh ta đang sợ hãi.

Thẩm Dật vẫn đứng yên.

- Hôm nay tôi đứng đây tiếp chuyện ông được không? Vì tôi sợ không kịp hoàn thành bức vẽ này.

- Anh thấy thoải mái là được.

Thi thoảng Thẩm Dật mới đưa vài nét bút, phần lớn thời gian hắn chỉ đứng yên ở đó, chăm chú ngắm nghía bức vẽ của mình.

- Tiêu Cừ Thiều đang sợ hãi, vì anh ta phát hiện ra chúng tôi có quá nhiều điểm tương đồng. Từ việc anh ta vô tình dẫn dắt cô Chử làm ra những việc mà lý trí của cô ấy không thể kiểm soát thì anh ta đã biết cả tôi và anh ta đều có chung khả năng kỳ diệu đó. Anh ta lo sợ sẽ trở thành người giống như tôi.

Hình Mẫn nói:

- Cậu ấy không như vậy đâu.

- Hả?

Thẩm Dật ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

- Cậu ấy sẽ không như vậy, bởi vì năng lực kiểm soát bản thân của cậu ấy rất mạnh.

Thẩm Dật mỉm cười, đây là nụ cười trong sáng nhất, không hàm chứa vẻ khinh miệt như từ trước đến nay của hắn.

- Vậy ư, anh ta thật may mắn.

- Nếu năm xưa có người can ngăn anh, và anh kiểm soát bản thân tốt hơn thì có lẽ anh sẽ giống như Cừ Thiều bây giờ.

- Không bao giờ có cái gọi là “nếu như”, không bao giờ tồn tại thứ đó. – Thẩm Dật lắc đầu. – Tôi không hối hận. Cuộc đời tôi đến đây coi như chấm dứt, nhưng ba mươi năm cuộc đời tôi rực rỡ và huy hoàng hơn bốn mươi năm cuộc đời của bất cứ ai.

- Ba mươi năm?

- Ngày kia là sinh nhật tuổi ba mươi của tôi.

- Có muốn tôi tặng quà cho anh không?

Thẩm Dật nháy mắt:

- Ông biết thứ tôi muốn là gì không?

– Anh muốn gì?

– Ông đoán thử xem.

Nói xong, hắn tiếp tục cầm cọ vẽ, thờ hất ra:

– Chúng ta tiếp tục hành trình của tàu Đông Thái Bình Dương nhé. Vì sao tôi chọn ra tay vào buổi tối ngày thứ ba, vì tại thời điểm đó, Tô Quý bị thương, nếu phải đưa cô ta đến bệnh viện cấp cứu thì con tàu buộc phải thay đổi hành trình, và như thế nó sẽ ngang qua hòn đảo hoang mà tôi đã bố trí từ trước. Tiếp theo, việc tôi cần làm rất đơn giản, nhân lúc cục trưởng Lăng chỉ có một mình, tôi đánh ngất ông ấy từ phía sau, tiêm chất độc BHN1. Tôi đã nói rồi, những người bị tiêm chất độc ấy sẽ biến thành xác sống giống như trong các bộ phim kinh dị, tôi bảo gì phải làm nấy, thế nên mới có đoạn băng ông ấy thừa nhận mình chính là Âm Hoa.

Tôi cứ nghĩ mọi chuyện thế là xong, nên tôi đi kiểm tra toàn bộ kíp nổ đã được gắn trên tàu, sau đó chuẩn bị chuẩn ra boong tàu, giả vờ sợ hãi, lo lắng giống như bao hành khách khác. Nhưng tôi chợt trông thấy cục trưởng Lăng bất ngờ thoát khỏi sự khống chế của dược tính, đến trạm kiểm soát gần đó, gửi tín hiệu cầu cứu, đồng thời ra lệnh cho tất cả các vị rút lui, và còn để lại lời nhắn vào hộp đen.

Thảm Dật trầm mặc giây lát.

– Vì thế tôi buộc phải giết ông ấy, trong lúc vật lộn tôi đã chặt gãy tay ông ấy.

Nhưng cho dù đã gãy cả cánh tay, ông ấy vẫn hùng hổ lao tới đòi giết tôi.

Hình Mẫn cầm cúi ghi chép để che đi đôi mắt nhòe ướt.

– Tôi cảm thiết bị thu phát tín hiệu của cục trưởng Lăng, đứng trên thuyền cứu hộ, nhắn tin cho các vị với nội dung “Game over” (trò chơi kết thúc). Tiêu Cửu Thiệu ý thức được điều gì nghiêm trọng đã xảy ra, nên anh ta cố gắng trở lại khoang tàu... Xem như anh ta may mắn, như thế mà vẫn không chết.

Tôi bơi đến hòn đảo hoang đã sắp đặt từ trước, trên đảo có một hang động bí mật, tôi đã chuẩn bị sẵn một ít đồ đạc trong đó để cầm cự chờ tàu cứu hộ tới. Số người bơi lên đảo nhiều hơn dự kiến của tôi, còn bao gồm cả ông nữa. Nhưng sự bức bối của tôi nhanh chóng tan đi nhờ có bốn cô cậu trẻ tuổi đó. Cậu nhóc đó, tôi quên mã số của cậu ta rồi, cậu ta gào khóc thảm thiết, đòi lao xuống biển tìm kiếm bạn gái của mình. Chắc chắn, cậu ta diễn xuất dở tệ. Nếu có lương tâm thì phải chăm sóc bạn gái của mình ngay từ đầu chứ, đến lúc sự việc đáng tiếc xảy ra mới diễn cái vè đau khổ muốn chết theo người yêu để làm gì?

Có vẻ nói một hồi đã thấm mệt và khát nước, Thảm Dật cầm cốc nước lên uống liền vài ngụm, nghỉ ngơi một phút sau mới tiếp tục:

– Nhưng điều lý thú đã xảy ra, thủy triều đã đẩy cô gái đó lên bờ. Nhìn vẻ mặt của họ là biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì. Khi ấy, tôi đã nói với cô Chử: “Cô không thấy cảm động khi chứng kiến cảnh tượng trùng phùng sau kiếp nạn của những bạn trẻ này sao?” Thực lòng, tôi vô cùng yêu thích những nghịch cảnh kiểu này. Tôi thật không ngờ, trên hòn đảo hoang vẫn xảy ra những chuyện thú vị đến thế!

– Vì thế, phán đoán của tôi về nguyên nhân cái chết của hai người cậu của anh là hoàn toàn sai?

Thảm Dật lắc đầu:

– Tình tiết không sai, nhưng tôi đã dẫn dắt ông đi đến một kết luận sai lầm.

Người mà trong lúc lơ mơ thức giấc cô Chử nhìn thấy đang bóp cổ ông cậu tôi thực ra chính là tôi. Ngay từ lúc còn ở trên du thuyền, tôi đã bắt đầu dẫn dắt họ nảy sinh suy nghĩ “chỉ bằng hãy giết kẻ kia”. Nhưng mặc dù quan hệ của họ đã đến mức trở mặt thành thù, họ vẫn không chịu sát hại nhau, do đó tôi buộc phải ra tay. Chỉ tiếc là vì trước đó tôi rất ít khi phải đích thân thực hiện, nên tôi mới để lại sơ hở.

– Chính là bình thuốc chứa chất Mao địa hoàng có dấu vân tay của anh?

– Đúng thế... Hòn đảo đó không thích hợp để trồng Mao địa hoàng, vì thế mấy cây Mao địa hoàng của tôi đã héo rũ. Và lại, tôi cũng không thể mạo hiểm sử dụng mấy loại cỏ độc chưa được chiết xuất thành tinh chất để giết người. Vì thế, tôi đã giấu một chai Mao địa hoàng trong hang động bí mật. Sau đó, nhân lúc thần kinh của bọn họ trở nên yếu ớt vì uống thuốc an thần, tôi đã ép họ uống Mao địa hoàng. Sau khi giải quyết xong hai ông cậu, tôi ném chai thuốc xuống vách núi. Tôi định nhìn nước biển sẽ nhanh chóng cuốn chai thuốc đi xa.

– Nhưng anh đã quên Lý Trân sống sót nhờ thủy triều đẩy dạt lên bờ, chai thuốc ấy cũng vậy, nó không bị sóng biển cuốn đi, mà trái lại, được sóng biển đánh dạt lên ghềnh đá. Cửu Thiệu trèo xuống vách núi và tìm thấy bằng chứng.

Thảm Dật lắc đầu:

– Đó là sai lầm của tôi, tôi không nên làm những việc mà tôi không có nhiều kinh nghiệm.

Ghi chép xong, Hình Mẫn gấp cuốn sổ lại, đến bên Thảm Dật:

– Anh đang vẽ gì thế?

Bức vẽ vẫn chỉ có mấy mảng màu phức tạp, còn những nét phác họa bằng bút chì thì hết sức hỗn loạn, rối rắm, khó phân biệt.

Thẩm Dật cười, đáp:

– Tôi đang chuẩn bị một món quà.

Hình Mẫn quay sang nhìn chàng trai trẻ trước mắt ông, đó là một gương mặt con lai, nhưng xét tổng thể thì vẫn mang nhiều nét Á Đông hơn, tuy nhiên gương mặt này lại có được vẻ nồng nhiệt của người Nam u. Tuy ông không thể lý giải hết những suy nghĩ và hành động của anh ta, nhưng ông không thể không kinh ngạc và thán phục trí tuệ của anh ta. Trên đời này chỉ có một Thẩm Dật, cũng chỉ có một Tiêu Cửu Thiệu, trong khi đám phàm phu tục tử thì vô số.

– Về món quà sinh nhật mà tôi muốn... – Thẩm Dật gác bút, quay sang nhắc Hình Mẫn: – Ông biết nó là gì.

– Anh làm khó tôi rồi, tôi đâu thể tùy tiện mang thứ gì vào đây.

– Tôi biết ông sẽ có cách. – Hân nở nụ cười khó hiểu. – Ông là người phán quyết cuối cùng của tôi.

Hình Mẫn trầm mặc một hồi, nói:

– Tôi về đây, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.

Ngày thứ năm

Viên cảnh sát gác ngoài cửa nhìn ông bằng ánh mắt thông cảm:

– Tên đó rất khó chịu, đúng không?

Chưa từng có cuộc thẩm vấn nào kéo dài đến thế. Hằng ngày Hình Mẫn đều phải dành ra một khoảng thời gian để đến trò chuyện với hân, và sau khi quay về, ông vẫn phải giải quyết cả núi công việc với đủ mọi vụ án lớn nhỏ khác nhau. Không phải vụ án nào cũng kinh thiên động địa như vụ án này, đa phần là những vụ mất đồ, mất tích, lừa đảo. Đồ đạc bị mất chưa biết chừng vài ngày sau lại tìm thấy; người mất tích cách vài hôm lại trở về; còn các vụ lừa đảo thì rất có thể sẽ được hòa giải.

Cũng có lúc ông cảm thấy chán ngán.

Ông không rõ người coi công việc này như sinh mệnh thứ hai của mình là Tiêu Cửu Thiệu thì có cảm nghĩ thế nào?

Bức vẽ của Thẩm Dật cơ bản đã thành hình, ông chăm chú nhìn và lờ mờ nhận ra hai con người với hình thù kỳ dị, và vây quanh họ là những khung cảnh méo mó, kỳ dị hơn nữa.

Hình Mẫn quyết định không quan tâm đến bức vẽ của hân:

– Chúng ta trò chuyện một chút về vụ án Tô Quý.

– Chẳng có gì để nói cả. Ban đầu tôi còn có chút hứng thú, nhưng về sau tôi phát hiện ra chính cô ta muốn tìm đến cái chết.

– Vì thế anh mời Cửu Thiệu chơi trò cảm giác mạnh, không thắt dây an toàn, chính là để kích động người khác ra tay với Tô Quý?

– À, còn là để kích động cả Tiêu Cửu Thiệu. Bởi vì khi ấy anh ta đã chắc chắn tôi chính là Âm Hoa, và tôi cũng biết anh ta biết điều đó. Hai chúng tôi tuy không nói ra nhưng đều nhìn thấu tâm can nhau. Tôi muốn nhắc nhở anh ta, chúng tôi vốn là những người đi trên hai đầu của vòng tròn thép, chính vì có tôi, nên mới có anh ta. Một khi tôi rớt xuống, vòng tròn sẽ mất thăng bằng, và anh ta cũng sẽ chỉ có một kết cục. – Thẩm Dật nhếch miệng cười. – Nếu anh ta còn chút lý trí, anh ta sẽ chấp thuận tín hiệu cầu hòa của tôi.

Hình Mẫn lại hỏi:

– Nhưng trong bản tường trình, Tô Quý đã tiết lộ ai là người rời khỏi boong tàu khi đó.

– Đúng là cô ta đã viết ra tên người đó, nhưng có cả ông, cả tôi và Tiêu Cửu Thiệu.

– Chính vì vậy cô ấy mới nói: “Tất cả mọi người ở đây đều có những bí mật không thể nói ra, trừ cô Chử và em gái tôi.”

Thẩm Dật nói tiếp:

– Tôi đọc được nên đã xé bỏ trang viết đó. Lúc đó tình hình rất hỗn loạn, chẳng ai để ý đến hành động của tôi. Tất nhiên, dù Tiêu Cửu Thiệu có nhìn thấy, anh ta cũng sẽ không nói ra, vì hành động này càng chứng tỏ tôi chính là Âm Hoa, nhưng như thế không đủ để làm bằng chứng buộc tội tôi.

– Tôi vẫn cho rằng việc đó là do Tần Tần làm.

– Tôi không tin tưởng anh ta.

– Lễ nào từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, Tần Tần đều không biết thân phận thật sự của anh?

– Về sau anh ta có biết. – Thẩm Dật mỉm cười. – Ông còn nhớ, lúc xuống máy bay, anh ta có hỏi tôi: “Nhà anh có chị gái hay em gái nào không?”. Câu hỏi này chính là ám hiệu của chúng tôi. Tôi đoán trước đó anh ta cũng từng hỏi những người khác câu này, cho nên, mặc dù anh ta hỏi tôi khá đột ngột, nhưng cũng không mấy ai chú ý.

– Vì vậy, hôm đó, khi anh nói với chị họ của anh: “Chị thích thì đi mà ngăn cản ông ngoại”, thực chất là dẫn dắt chị ta thực hiện hành vi mưu sát?

– Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy.

– Ô, nói cụ thể hơn xem.

– Đầu óc của chị ấy rất đơn giản, vì thế không thể thực hiện một vụ mưu sát hoàn hảo. Tôi nghĩ cùng lắm chị ấy sẽ dùng đến thuốc chuột hoặc thuốc diệt côn trùng gì đó. Thực ra, người tôi muốn dẫn dắt hành động chính là bà ngoại yêu quý của tôi kia.

Thẩm Dật mỉm cười.

– Nếu là hồi trẻ, có lẽ bà tôi rất có tiềm năng trở thành tội phạm, nhưng mấy năm qua bà quy y tín Phật, e là rất khó nảy sinh tà niệm này. Vì thế, tối hôm đó tôi gọi điện cho bà, nói với bà từ khi còn rất nhỏ tôi đã tự chịu trách nhiệm về mọi việc mình làm. Bà đã tiếp nhận tín hiệu từ tôi, bà bảo rằng, đừng nghĩ bậy như đám chị họ của tôi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Những việc sau đó các anh biết cả rồi đấy. Tôi đến nhận tội, rồi tôi đứng ra sau lưng bà, đẩy bà một cái, nhắc bà nhận tội.

Hình Mẫn trầm ngâm hồi lâu, sau đó, ông đặt câu hỏi thăm dò:

– Theo anh, về sau bà Thẩm có phát hiện ra mọi chuyện đều do anh sắp đặt, dẫn dắt không?

– Tất nhiên là không. Mà dù bà có thông minh đột xuất, nhận ra điều đó thì cũng là vào lúc hấp hối mất rồi. À, đúng rồi, đằng nào sau Tết bà cũng chết vì bệnh ung thư, bỏ lại hai bà chị họ bị thịt của tôi và mấy đức ông chồng ăn bám của các bà ấy. Những ngày tháng sau này của bọn họ chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Thẩm Dật khàn thiết:

– Bà ngoại vô cùng thân yêu của tôi là một người rất dũng cảm.

– Những người đó dù gì cũng là người thân của anh.

– Thế thì đã sao? Người thân thật sự sẽ không bao giờ cướp trắng tài sản của bố mẹ tôi để lại ngay sau khi họ qua đời, họ còn chẳng buồn che đậy lòng tham vô đáy của mình. Tuy nhiên, bọn họ cũng đã khiến cho những năm tháng sau đó của tôi trở nên vô cùng vui vẻ, sáng khoái. Cảnh sát Hình này, tôi muốn lập một di chúc, để lại toàn bộ tài sản của tôi cho cả nhà bà Lâm. Như thế, cuộc sống của mấy người họ hàng của tôi sẽ càng thêm phần vui vẻ.

Hình Mẫn cười ngất:

– Anh cho rằng tôi sẽ nhận lời với đề nghị ác ý của anh?

Hắn cất giọng hiền hòa, êm ái như ru:

– Ô, ông sẽ làm thế đấy, bởi vì ông không vô vị như vẻ ngoài của ông đâu.

– Không, e là tôi phải khiến anh thất vọng rồi, tôi sẽ không làm vậy.

Hình Mẫn đứng lên, chỉnh lại áo vest:

– Ngày mai tôi sẽ lại đến thăm anh.

Ngày thứ sáu.

Thẩm Dật sắp hoàn thành bức vẽ. Hình Mẫn cố gắng lắm mới nhìn ra đó là bức vẽ một trò chơi cảm giác mạnh, với hai người chơi rất kỳ dị đang bước đi giữa không trung.

Tinh thần của Thẩm Dật hình như đã cạn kiệt, sắc mặt anh ta rất kém, tóc tai bù xù. Phòng biệt giam này từng giam giữ không ít những tử tù cực kỳ nguy hiểm, xung quanh và mọi góc cạnh đều được bọc kín đệm cao su chống va đập, buổi tối còn không ngừng phát ra tiếng ồn, nhưng kẻ trong phòng biệt giam không thể tìm đến cái chết. Mà bên ngoài cửa sổ lại là khung cảnh tự do, thanh bình.

Hình Mẫn thầm nói với chính mình, hắn sắp thua rồi, hắn sắp không chịu đựng nổi nữa và sẽ chấp thuận mọi yêu cầu của cấp trên.

Thẩm Dật cầm bút vẽ bôi quệt một hồi mới ngẩng lên, mắt hắn bắt đầu xuất hiện những tia máu:

– Tôi nhớ là đã trả lời hết mọi câu hỏi của ông, sao ông còn đến đây làm gì?

– Tôi đến để xem anh thích loại bánh gato nào?

– Ồ.

Thẩm Dật nhìn ông hồi lâu, bỗng dung hần bật cười lạnh lạnh như trẻ con:

– Tôi thích vị sô cô la. Tôi chưa bao giờ nói với ai về sở thích thích đồ ngọt của mình.

– Tại sao?

– Làm việc cho một tổ chức nghiêm khắc, lại là đại nã của bọn họ, tôi không thể có thứ sở thích trẻ con ấy được.

Ngày thứ bảy. Mọi thứ sắp kết thúc.

Hình Mẫn xách hộp bánh ngọt trên tay, viên cảnh sát gác ngoài cửa lờ thiết bị kiểm tra ra soi vài lần, sau đó cắt một góc nhỏ, ném cho mấy con chó đi hoang ngoài cửa ăn, rồi mới để ông vào.

Thẩm Dật đã vẽ xong, hần đang chậm rãi cuộn bức vẽ lại một cách cẩn trọng:

– Cảnh sát Hình này, nếu ông không phiền, xin hãy giúp tôi chuyển nó cho Tiêu Cửu Thiệu.

Hình Mẫn ngắm bức vẽ đã được tô màu, vẫn là phong cách thường thấy của anh ta, dùng màu rất táo bạo, tạo ảo giác xuyên thấu. Ông chỉ tay vào hình ảnh hai người đang bước đi trên không:

– Điều này có nghĩa là gì?

– Tôi muốn nhắc nhở anh ta, cẩn thận kéo ngã xuống.

– Anh thật có lòng.

Hình Mẫn lật mặt sau thì thấy bức ký họa chân dung Thanh Hoành vẽ bằng bút chì. Ông nhận ra ngay cô bởi vì bức ký họa này được vẽ theo lối vẽ chân phương, rất thực.

– Còn bức vẽ này?

– Tôi thề rằng anh ta không dám truyền đạt ý tứ của tôi đến cô ấy đâu!

Hình Mẫn gói gọn bức vẽ lại:

– Tôi sẽ cố gắng gửi cho cậu ấy.

Vì bức vẽ là của Thẩm Dật, nên chưa chắc cấp trên đã cho phép đưa nó đến cho Cửu Thiệu.

Thẩm Dật thành khẩn:

– Xin cảm ơn!

Hình Mẫn đứng lên:

– Đây là bánh gato vị sô cô la, nhưng đồng chí cảnh sát gác cửa đã cắt đi một miếng. Chúc anh sinh nhật vui vẻ!

Ông rời phòng biệt giam, nhìn qua ô cửa sổ thì thấy Thẩm Dật đang ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn vuông, chậm chậm mở hộp bánh gato. Ông quay người, bước đi. Ông cũng không biết vì sao mình lại mạo hiểm làm việc này.

Cứ cho là, bỗng dung ông bị Âm Hoa làm cho mê muội đi!

Cửu Thiệu đang ngồi thần thờ trước màn hình máy vi tính trống trơn. Anh đã viết xong và giao nộp bản kiểm điểm, nhưng mãi đến bây giờ anh vẫn chưa nhận được tin nhắn của cô. Những ngày tháng nhàm chán, vô vị cứ thế trôi đi khiến anh bức bối, khó chịu vô cùng.

Anh bắt đầu nhớ lại mỗi kỳ thi, mỗi cuộc thí nghiệm, thậm chí từng câu hỏi trong bài thi và từng hạng mục thí nghiệm.

– Tôi có cái này cho cậu.

Hình Mẫn không gõ cửa mà bước thẳng vào phòng.

– Thẩm Dật bảo tôi đưa cho cậu.

Đó là một bức vẽ.

Cửu Thiệu ngẩng lên, gương mặt anh cũng tiêu tụy hết như gương mặt Thẩm Dật.

Hình Mẫn trầm nghĩ, cậu ấy đang chịu đựng điều gì đó, liệu mình có nên chuyển bức vẽ này cho cậu ấy không?

– Thẩm Dật ư?

Anh nhắc lại cái tên này, và đón lấy bức vẽ.

Hình Mẫn ra ngoài, cẩn thận khép cửa lại.

Anh mở ra và ngắm nhìn không gian méo mó, kỳ dị trong bức vẽ, và hai hình người bước đi trên không, quay mặt vào nhau, dưới góc phải là chữ viết bằng tiếng Đức: “Cảnh cáo”. Anh lật mặt sau của bức vẽ, đó là chân dung của Thanh Hoành, nét vẽ rất chân phương, giản dị.

Anh cuộn bức vẽ lại, vào thang máy và bấm lên tầng cao nhất. Đứng trên tầng trên cùng của tòa nhà này có thể nhìn thấy tháp đồng hồ kiểu Pháp, đằng sau tháp đồng hồ là nơi giam giữ Thẩm Dật. Anh nhảy qua lan can, ngồi xuống gờ tường nhô ra, chỉ cần bước thêm một bước, anh sẽ rơi xuống và tan xương nát thịt.

Đã có một khoảnh khắc mà anh thực sự rất muốn nhảy xuống.

Cuộc sống này quá ư nhàm chán, buồn tẻ, nhạt nhẽo hơn cả nước đun sôi để nguội. Còn người mà anh yêu thương lại muốn rời xa anh chỉ vì thứ năng lực, khả năng lạ kỳ mà anh được trời phú và anh không thể kiểm soát, không chế được nó. Anh cũng biết thứ năng lực đó thực ra cũng là một tội ác. Bởi vì, không ai muốn bị người khác nhìn thấu mọi suy nghĩ. Nếu cô vì thế mà rời bỏ anh thì anh cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Anh sớm đã có sự chuẩn bị về tâm lý cho điều này, nhưng vì sao khi nó thực sự xảy ra, anh lại buồn đến thế?

Nó giống như là thế giới này sắp mất đi ánh sáng vậy.

Anh nhớ lại hồi nhỏ, khi lần đầu tiên anh quan sát và biết được điều bí mật của người hàng xóm, sau đó thì mọi người đều tránh xa anh, vì ai nấy đều sợ bị anh nhìn thấy tâm tư và những bí mật của mình.

Anh mở rộng bức vẽ mà Thẩm Dật tặng, rút bật lửa, ngọn lửa bắt vào một góc giấy, không gian méo mó và thứ màu sắc kỳ dị ấy nhanh chóng tan thành tro bụi.

Ăn hết một miếng bánh ngọt, Thẩm Dật vào phòng rửa mặt súc miệng.

Người canh giữ hắn không phản đối, hắn là phạm nhân dễ chịu nhất, biết điều nhất mà anh ta từng gặp, thậm chí hắn chưa từng một lần đập đầu vào tường hòng tự sát, mặc dù bức tường đã được bọc kín đệm cao su chống va đập, nên không thể gây thương tổn cho con người.

Lúc quay lại, anh ta đã thấy xuất hiện vết máu trên tấm kính treo tường, bàn chải bị bẻ gãy, một nửa cắm vào mạch máu trên cổ Thẩm Dật, máu từ cổ hắn tuôn ra xối xả, chảy thành vũng trên mặt đất.

Người canh giữ hắn tái mặt, vội vã gào gọi người hỗ trợ, và cuống cuồng lấy tay bịt cổ hắn lại, giúp hắn cầm máu. Nhưng chỉ vô ích, máu tươi của hắn vẫn trào qua các kẽ tay anh ta.

Thẩm Dật chậm chậm hé mắt, nở nụ cười hồn nhiên:

– Các người... không bắt được tôi đâu...

Hắn vẽ lên mặt đất ký hiệu của Âm Hoa bằng đầu ngón tay dẫm máu.

Ngoài kia, tháp đồng hồ bỗng nhiên đổ chuông, tiếng chuông vang rền, xa xưa, khắc khoải, như âm vang của tiếng chuông báo tang thời viễn cổ.

Cửu Thiệu lái xe ra khỏi cục cảnh sát, đi được một đoạn, chợt anh phát hiện phía sau có xe bám theo.

Có hai chiếc, đều là loại xe thông thường, không phải thương hiệu đắt tiền. Anh đạp ga tăng tốc, khi đèn xanh chỉ còn vài giây, anh vọt qua, rẽ trái và quay đầu xe. Chiếc xe phía sau vẫn bám theo, còn vượt cả đèn đỏ.

Anh biết có một tổ chức đứng sau Thẩm Dật, nhưng không ngờ bọn chúng lại tìm đến anh. Anh xác định chắc chắn ý định của mình, rồi giữ vững tốc độ và lái xe về hướng đường quốc lộ vòng quanh núi, nơi mà lượng người tham gia giao thông thưa thớt nhất. Không lâu sau, mấy xe phía sau bắt ngờ tăng tốc, một trái một phải, kẹp anh ở giữa.

Anh giữ chặt vô lăng, lợi dụng chân phanh và chân ga, không ngừng tạo ra những vết bánh xe rõ nét trên mặt đường, đồng thời nhanh chóng gọi điện cho Hình Mẫn, báo với ông tình hình trước mắt.

Hình Mẫn trả lời sẽ lập tức đến tiếp ứng, trong khoảng thời gian này anh phải hết sức bình tĩnh, bảo vệ an toàn cho bản thân và dân thường.

Cửu Thiệu tắt điện thoại, đạp ga hết cỡ, chiếc xe bên cạnh vừa quệt vào xe anh, khoang xe rung lên dữ dội. Anh đánh lái sang bên né tránh và tiếp tục chạy xe lên núi.

Hai chiếc xe không chịu buông tha, tiếp tục rượt đuổi và tông vào xe anh, hẳn mục đích của chúng là húc xe anh rơi xuống núi.

Chuẩn bị đến điểm tiếp ứng mà Hình Mẫn sắp xếp, nhân lúc hai chiếc xe vẫn đang mài mê rượt theo, Cửu Thiệu thành linh phanh gấp, động cơ phát ra tiếng kêu “kít” dữ dội, chiếc xe quay đầu nhanh như chớp. Hai xe kia vì quá bất ngờ, mất lái, đâm vào nhau, cửa xe méo mó, biến dạng, thanh chắn bảo hộ rơi rụng.

Phía trước, còi cảnh sát hú lên inh ỏi, đèn báo động của xe cảnh sát nhấp nháy cả một vùng. Cửu Thiệu chống tay lên vô lăng, mồ hôi ướt đầm lưng áo sơ mi, anh cảm thấy cổ tay phải nhừ bột dữ dội, có lẽ vì khi nãy phanh gấp nên xương cổ tay bị chấn động mạnh, gãy rồi chăng?

Hình Mẫn lao tới, gõ cửa xe anh:

– Cậu vẫn ổn chứ?

Cửu Thiệu mở cửa bằng tay trái, gượng cười:

– Không đáng ngại, vẫn viết tường trình được.

Anh chìa cánh tay phải lúng lẳng cho Hình Mẫn xem.

Thanh Hoành bật ti vi xem thời sự buổi tối, đài truyền hình đang đưa tin về một vụ đua xe gây thiệt hại nghiêm trọng, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, phóng viên chỉ có thể đưa tin từ xa.

Máy quay rọi từ xa cho thấy hình ảnh một chiếc SUV đang đổ xiêu vẹo trên mặt đường. Nhận ra chiếc xe cùng thương hiệu xe của Cửu Thiệu, Thanh Hoành lấy làm băn khoăn, nhưng cô cho rằng không thể có chuyện trùng hợp như vậy. Hướng hồ với tính cách của Cửu Thiệu, không thể có chuyện anh đi đua xe ở ngoại thành vào buổi tối.

Nhưng, mối nghi hoặc của cô nhanh chóng được chứng thực.

Hình Mẫn gọi cho cô:

– Xem thời sự chưa? Nếu chưa thì bật kênh tin tức buổi tối ra, nếu đã xem thì hãy đến cơ quan.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Cô lập tức thay quần áo và đến cục cảnh sát.

Hình Mẫn đang đứng hút thuốc trên dãy hành lang vắng vẻ và có chút lạnh lẽo. Ông khẽ gật đầu khi trông thấy cô.

Thanh Hoành bước lại, hỏi thẳng ông:

– Đã xảy ra chuyện gì?

– Tổ chức đứng sau Ám Hoa thực hiện vụ trả thù, nhưng chuyện này không thể công bố ra ngoài, vì thế đành phải biến thành một vụ đua xe trái phép.

Hình Mẫn tắt thuốc và ném vào thùng rác bên cạnh.

– Cửu Thiệu đang viết báo cáo trong phòng, cô có định chờ cậu ấy không?

Thanh Hoành cảm thấy bối rối, thực lòng cô cũng không biết mình có muốn gặp anh không. Thực ra, anh không làm gì sai, vấn đề chỉ ở cô mà thôi. Cô không thể không thừa nhận những lời nói sau cùng của Thẩm Dật đã tác động rất lớn đến cô. Mặc dù cô biết rõ mục đích của hắn là muốn chia rẽ hai người, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận hắn nói có lý.

Hình Mẫn mệt mỏi tựa lưng vào tường, giọng ông khản đặc:

– Tôi đang nghĩ, có phải tôi đã làm một việc sai lầm không?

– Sao ạ?

– Thẩm Dật vẽ một bức tranh, nhờ tôi đưa cho Cửu Thiệu, và tôi đã làm vậy. – Hình Mẫn lắc đầu. – Cô cũng biết, xét về một số phương diện, thì hai người đó có rất nhiều điểm tương đồng, ví như trí tuệ vượt trội chẳng hạn. Có điều, Thẩm Dật là một kẻ điên cuồng, hấn lợi dụng tài năng của mình để làm những việc xấu xa. Xưa nay tôi chưa bao giờ tin vào mớ lý thuyết về tâm lý tội phạm mà các cô các cậu được giảng dạy trong trường. Tôi cho rằng những lý thuyết đó không hữu ích và thiết thực bằng những vụ án thực sự. Nhưng tự nhiên tôi lại nghĩ, nếu một người có khả năng vượt xa những người bình thường khác, phải chăng đó cũng là một nỗi khổ và gánh nặng?

Thanh Hoành khẽ nói:

– Ý ông là, vì giá trị của bản thân không được khẳng định mà nảy sinh cảm giác trống rỗng, vô vị?

Hình Mẫn gật đầu, rồi bỗng dưng ông bật cười:

– Nói ra thật nực cười, từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ có người sẽ nảy sinh cảm giác ấy. Nhưng trong suốt những ngày tiếp xúc với Thẩm Dật, tôi nhận ra hấn đích thị có tâm lý đó. Theo cô, liệu Cửu Thiệu có phải cũng như thế không?

Cô chợt nhớ lại ngày họ đi nghỉ ở thành phố ven biển, Cửu Thiệu đã tỏ ra khinh bỉ Ám Hoa khi hấn gửi tin nhắn nhắc nhở anh: Thực ra anh và hấn đều thuộc cùng một loại người. Anh khẳng định mình không như vậy, bởi vì anh luôn có nhiều hơn Ám Hoa một thứ.

Nhưng nếu cô rời bỏ anh, phải chăng anh sẽ mất đi thứ quan trọng ấy?

Thanh Hoành thình lạng không nói.

Một lát sau, Hình Mẫn đi lướt qua cô, và mắt hút ở cuối dãy hành lang.

Cô cứ đứng mãi như thế, đã quá nửa đêm, trời sắp sáng, chỉ vài tiếng nữa mặt trời sẽ lộ rạng.

Cô đã chuẩn bị tinh thần để gặp Cửu Thiệu chưa?

Cô đã hứa với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, nếu cô cảm thấy không thể tiếp tục, chỉ ít cũng nên cho anh biết sự thật, đừng để anh mòn mỏi chờ đợi.

Không biết phải mất bao lâu cánh cửa phòng viết tường trình mới mở ra.

Người trong phòng lục tục đi ra. Cô quay lại và trông thấy người đàn ông đi sau cùng, anh vẫn đóng bộ sơ mi trắng vest đen như thường lệ, duy có sắc mặt hơi tiêu tụy.

Anh rào bước đến trước mặt cô, nhìn cô đăm đăm. Họ nhìn nhau, nhưng không ai lên tiếng, bầu không khí giữa họ ngọt ngào đến nghẹt thở.

Thanh Hoành cúi đầu, nhìn xuống cánh tay phải bị bó bột của anh, bỗng cô thấy thương anh vô cùng.

– Va vào vô lăng, gãy xương.

– Đây là tay cầm dao mổ của anh.

– Ừ, nhưng không sao, ba tháng nữa là khỏi.

Thanh Hoành ngẩng lên, nở nụ cười giương gao:

– Em muốn nói với anh về quyết định của em. . .

Cô mới nói được câu mào đầu đã bị anh ngăn lại. Anh cất giọng bình tĩnh, nhưng ánh mắt chứa nỗi tuyệt vọng:

– Đừng nói gì cả, ít nhất là trong lúc này, anh xin em!

Đến đây, vụ án Ám Hoa coi như đã kết thúc.

Hình Mẫn được thăng chức nhờ những cống hiến của ông trong suốt quá trình phá án. Còn Cửu Thiệu phải làm kiểm điểm suốt một tháng vì tham gia đua xe trái phép.

Một ngày kia, Thanh Hoành về cơ quan nộp đơn xin nghỉ việc. Người tiếp nhận đơn của cô chính là Hình Mẫn. Ông không đọc nội dung lá đơn mà viết thẳng hai chữ “đồng ý” ở mục ý kiến lãnh đạo, và ký tên xuống dưới.

– Từ lâu tôi đã biết cô chỉ lợi dụng công việc này mà thôi.

Thanh Hoành cảm tờ đơn đã được phê duyệt, nhưng vẫn ngồi yên.

– Cũng còn hơn có những người để hình ảnh của mình lọt vào camera theo dõi của tập đoàn dược phẩm Tinh Triền.

Cô nghĩ mãi nhưng không sao lý giải được chuyện này, vì thế cô đã quay lại tập đoàn Tinh Triển dò hỏi xem gần đây có ai đến và yêu cầu được xem băng ghi hình đó không, kết quả là trong sổ đăng ký có tên của đội trưởng Hình Mẫn.

Hình Mẫn mỉm cười:

- Mục đích của tôi là hướng sự chú ý của cô vào tôi, để đánh lừa Âm Hoa.
- Vì thế chú đã nhờ chị nhà đến nói chuyện với cháu về việc trúng số độc đắc?
- Tôi đã bán toàn bộ nhà cửa đất đai dưới quê để mua nhà trên thành phố. Từ nay, tôi sẽ là công dân chính thức của thành phố này.

Thanh Hoành hỏi ông:

- Chú hết nghỉ ngơi Cửu Thiệu từ khi nào?
- Khi tìm thấy hộp đen. Tôi vẫn luôn tin rằng một trong hai chúng tôi chính là Âm Hoa. Tôi biết mình không phải, vì vậy, cho dù kết luận cuối cùng vô cùng nực cười, hết sức khó tin, nhưng chỉ còn khả năng duy nhất, chính là cậu ấy. Nhưng sau khi tìm thấy hộp đen, tôi hỏi cậu ấy, có nên dừng việc điều tra Âm Hoa lại, cậu ấy trả lời ngay không cần suy nghĩ là nhất định phải điều tra tiếp, bởi vì chúng tôi đã phải trả giá quá đắt. – Hình Mẫn nắm chặt chiếc bút ký tên trong tay. – Cậu ấy không phải Âm Hoa, suy luận trước đó của tôi chắc chắn có vấn đề.

Thanh Hoành nhận xét:

- Chú thật giỏi dối trá.
- Cô sai rồi.

Ông phóng bút viết mấy chữ xuống tờ giấy, gấp nó lại và đẩy về phía cô.

- Thực ra chú Hình Mẫn của cô thông minh hơn cô tưởng.

Thanh Hoành mở tờ giấy, và nhìn thấy bốn chữ “ẩn mình chờ dịp”, trong lòng thầm rủa.

- Thế mà chú đòi làm bề trên của cháu? Cháu không gì chú bằng chú nữa đâu.
- Tôi có muốn nghe cô gọi tôi bằng chú đâu! – Hình Mẫn vẫn cười thật tươi. – Tiểu thư con nhà giàu như cô gọi tôi bằng chú thì nghĩa lý gì? Cô nói xem nào? Chẳng qua tôi muốn một người khác gọi tôi bằng chú thôi!
- Chú mới là con nhà giàu ấy!
- Tôi nói không sai đâu, cậu con út nhà họ Tạ thường bị cô gọi là “cậu ấm út”, nhưng thực ra anh ta không phải, cô mới đúng.
- Tạ Doãn Luy không phải cậu út nhà họ Tạ, anh ta còn một cậu em nữa, chú Tạ sinh nó lúc năm mươi tư tuổi.
- Ô, hóa ra anh ta là đồ bị thịt à, không cả xứng với biệt danh “cậu ấm út” nữa!
- ...

Ký tên xong, Thanh Hoành ra ngoài nhắn tin cho Cửu Thiệu: “Arthur, em muốn mời anh ăn trưa ở nhà hàng mà lần đầu chúng ta gặp mặt. Anh có rảnh không?”

Cô không nhận được tin trả lời.

Tuy vậy, cô vẫn đến quán ăn nằm ở góc phố chọn suất ăn giống lần trước.

Kim đồng hồ đã vượt thời gian hẹn, nhưng anh vẫn chưa tới. Cô cứ nghĩ anh sẽ không xuất hiện.

Cô vừa ngẩng lên, thì thấy anh đứng trước mặt mình. Vải áo sơ mi trắng và vest đen, tay phải của anh chưa tháo bột. Anh đón cốc trà sữa lạnh từ nhân viên phục vụ và đặt bên tay phải của cô, sau đó cầm cốc nước chanh đặt trước mặt mình, rồi mới ngồi vào ghế.

Thanh Hoành ngẫm nghĩ một lát, lên tiếng trước:

- Lần trước em cũng hẹn anh ở đây.

Cửu Thiệu nhìn tờ giấy ghi đồ ăn trên bàn, gật đầu:

- Gọi đúng món lần trước.

Họ im lặng hồi lâu.

Thanh Hoành cười gượng:

– Sáng nay em đã đến nộp đơn xin nghỉ việc.

– Anh biết.

– ... Sao anh biết?

– Trên Weibo của em. – Cửu Thiều chậm rãi đáp. – Em đã quay lại dùng Weibo, còn kết bạn với một giáo sư trường đại học S, ông ấy là chuyên gia nghiên cứu, phát triển dược phẩm. Một ngày gần đây, hai người thường xuyên trao đổi với nhau, vị giáo sư này... – Anh hơi chau mày, cố tìm cách diễn đạt thoả đáng nhất:

– Kể từ ngày nhậm chức đến nay, ông ấy chưa có được thành tích xuất sắc gì, ngay cả bài phát biểu trong các luận văn mà ông bỏ tiền túi ra mua danh “người hướng dẫn” cũng toàn câu chữ, lời lẽ cũ rích, nhạt nhẽo.

Thanh Hoành chẳng lấy thế làm phật ý:

– Còn gì nữa không?

– Sở thích lớn nhất của ông ấy là tham gia các buổi tiệc của giới doanh nhân. Anh nghĩ, chắc chắn ông ấy sẽ bằng lòng nhận một cổ đông lớn của tập đoàn dược phẩm Tinh Triển như em làm học trò vô điều kiện.

Thanh Hoành tán thưởng:

– Chính xác. Em tưởng anh sẽ không đến.

– Sao anh lại không đến?

– Vì đây có thể là bữa cơm chia tay của chúng ta, không phải thế sao?

Cửu Thiều ngẩng lên nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh thoáng vẻ dửng dưng, như thể muốn nhìn xuyên qua cô vậy. Nhưng anh lập tức cup mắt xuống, vờ như không:

– Phở cuốn thịt bò lên rồi, anh vẫn nhớ em rất thích món này, ăn đi cho nóng.

Cô hỏi anh:

– Hình như anh gầy đi thì phải.

– Ừ, dạo này anh ngủ không ngon giấc.

– Vì sao thế?

Cửu Thiều hơi do dự, anh đáp:

– Anh gặp ác mộng, thấy mình nhảy từ tầng cao nhất xuống, tan xương nát thịt, thật may sau đó anh đã tỉnh giấc.

– Xưa nay anh rất giỏi ứng phó với hoàn cảnh sống khắc nghiệt kia mà, giống như lần bị giam lỏng và theo dõi trong bệnh viện gần bến cảng hay trong suốt quá trình truy bắt Ám Hoa cũng vậy.

Anh là người giỏi lập nên những kỳ tích, trước đây cô vẫn luôn tán thưởng điều đó, nhưng bây giờ cô chỉ có thể thờ dài khi nói về nó. Cảm giác của con người về một sự việc sẽ rất khác nếu xem xét nó ở những hoàn cảnh khác nhau.

– Tâm tư của anh rất sâu xa, người khác khó mà nắm bắt.

Cửu Thiều mỉm cười:

– Thực ra, xưa nay anh vẫn luôn tin tưởng em.

– Nhưng em cảm thấy anh không hề tin tưởng em.

– Không, phạm những việc em muốn tham gia, anh không có cách nào từ chối em. Cho dù em không phải lựa chọn tốt nhất đối với anh, nhưng dù thế nào anh vẫn chọn em.

– Tiếc rằng em không phải đám búp bê hình cầu của Thẩm Dật, để anh thích làm gì với nó cũng được.

Thanh Hoành lắc đầu.

– Anh còn nhớ em từng nói, em không tin tình yêu không? Em chưa bao giờ đoán được suy nghĩ của anh, vì thế em sợ một ngày kia khi anh hết yêu em, em sẽ phải chịu một kết cục tệ hại, hơn bất cứ ai.

Cửu Thiệu trầm ngâm một lúc mới lên tiếng:

– Vì thế khi em nói có lẽ đây sẽ là bữa cơm của hai ta, anh đã không phản đối. Anh nghĩ... đó là tự do của em. Thực ra, anh đã nghĩ đến kết cục này từ lâu, và anh chỉ có thể chấp nhận. – Anh mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền duyên dáng. – Nhưng dù sao cũng rất cảm ơn em, vì em đã sẵn lòng trò chuyện thẳng thắn với anh về vấn đề này, mà không lảng lạng ra đi không một lời từ biệt.

– Ý của anh là... quyền quyết định nằm trong tay em? Vậy còn suy nghĩ của anh thì sao?

Thanh Hoành bỗng thấy vị thế của họ đã hoàn toàn thay đổi, cô chiếm thế thượng phong, còn anh giống như người đang chờ bị phán quyết. Lúc này cô mới nhận ra, không phải lúc nào anh cũng mạnh mẽ, lấn át người khác, vì anh đang là một người yếu đuối.

– Anh không biết. – Cửu Thiệu hết sức hoang mang. – Suy nghĩ của anh thế nào không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của em, chỉ có em mới có quyền quyết định.

Thanh Hoành rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười:

– Tức là anh không phản đối nếu em đề nghị chia tay?

– Tất nhiên không phải vậy. – Anh lập tức phủ nhận. – Tuy nhiên giờ em không chấp nhận anh, nhưng anh vẫn còn cơ hội để đến với em, biết đâu một ngày nào đó em sẽ suy nghĩ lại chuyện của chúng ta. Tính đến thời điểm hiện tại, anh chỉ mới thích có hai người. Anh đã dành rất nhiều thời gian theo đuổi Tiểu Nguyệt, và anh sẽ dành nhiều thời gian hơn thế để theo đuổi em, cho đến khi anh cảm thấy không thể tiếp tục nữa mới thôi. Anh không thể hứa hẹn chuyện tương lai, bởi vì không ai biết trước tương lai sẽ ra sao, nhưng anh có cảm giác, nếu lần này anh phải chờ đợi, thì khoảng thời gian ấy sẽ là vô hạn.

Thanh Hoành nhún mày:

– Anh đang đe dọa em?

– Không, chỉ là một lời cảnh báo.

Nhân viên phục vụ đã dọn đủ các món lên.

Thanh Hoành động đũa.

– Ăn thôi.

Họ trở về điểm xuất phát, nhưng sẽ là một khởi đầu mới hay một kết thúc dứt khoát? Cô nghĩ, thực ra cô đã có câu trả lời từ buổi tối cô chờ anh bên ngoài phòng viết tường trình, chỉ có điều cô không thể nào hạ quyết tâm được.

Ngày tháng sau này còn rất dài, và cô còn rất nhiều thời gian.

Cô gấp một miếng phở cuốn thị bỏ vào đĩa của anh.

– Lần trước anh chưa nhận xét về hương vị của món này.

Anh gạt mình ngẩng lên, nhìn cô chăm chăm. Anh quả rất thông minh, mới thế đã nhận ra ý tứ của cô.

– Em từng nói, đối với em tình yêu giống như việc hai người nắm tay nhau cùng nhảy xuống vực sâu. Em đã nhảy cùng anh một lần. Phong cảnh dưới vực rất đẹp, bao giờ chúng ta nhảy tiếp lần nữa?

Anh bật cười rạn rở, nụ cười ấy giống như cực quang từ miền xa thẳm rơi tới.

Anh trịnh trọng đáp lại:

– Ngay bây giờ.

Xong bữa trưa, Thanh Hoành đến trường đại học S tìm hiểu tình hình còn Cửu Thiệu quay về cơ quan. Cô nghĩ anh nói đúng, thế mạnh của cô là công tác nghiên cứu, cô không nên cố gắng sức theo đuổi công việc không phù hợp với mình.

Cô nghĩ, cô đã bị ảnh hưởng bởi câu nói của anh, vì thế vừa nhìn thấy vị giáo sư sắp trở thành thầy hướng dẫn của mình, cô không kìm được mong muốn tìm ra vết tích gì đó trên cổ áo và cổ tay của ông. Đúng như Cửu Thiệu nói, ông ấy chưa đạt được thành tích xuất sắc gì về học thuật, nhưng cô không quan tâm.

Cô đã lãng phí rất nhiều thời gian, bây giờ quay lại trường, cô sợ mình không thích nghi nổi. Vị giáo sư hỏi cô:

– Nghe nói ngày mai anh Trác sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn mừng thành công, không biết em đã chọn được bạn đi cùng chưa?

Một tấm thiệp có thể mời hai người, ông ấy đã nói thế cô không thể không biết ý :

– Dạ chưa, nhưng nếu thầy có thể bớt chút thời gian tới dự cùng em thì hay quá.

Mấy thứ tiệc tùng nhậu nhề trăm buổi như một này, chắc hẳn Cửu Thiệu không có hứng tham dự.

Cô đứng trên bục cao, cùng Trác Diễm và Diệp Ti khui nắp chai sâm banh đầu tiên. Dòng rượu màu đỏ sóng sánh tràn trên tháp ly tỏa mùi hương thơm dịu, bên dưới lễ đài, đủ mọi loại máy ảnh ống dài ống ngắn chĩa vào họ, chụp lia lịa, khiến cô có cảm giác sắp quáng gà vì chói mắt. Trác Diễm đứng giữa lễ đài, nhìn xuống phía dưới bằng vẻ nho nhã, lịch thiệp nhưng trong bụng chứa đầy “tà tâm”.

– Thật vinh hạnh cho chúng tôi trong buổi tiệc hôm nay có sự xuất hiện của Tổng giám đốc Tạ, xin mọi người xoay ống kính về phía anh ấy để nhiệt tình chào đón!

Tạ Doãn Thiệu đứng ở nơi dễ nhận thấy nhất dưới lễ đài, hướng về phía Trác Diễm, vẻ mặt điềm nhiên, nâng ly chúc mừng.

Thanh Hoành cảm thán:

– Cậu cả nhà họ Tạ thật phong độ, rõ ràng tức đến hộc máu, vậy mà vẫn nhận lời dự tiệc.

Diệp Ti cười khi khi:

– Chuyện vui, chuyện vui đây. Tôi phải đến hỏi thăm “cựu” anh rể mới được.

Thanh Hoành quay sang Trác Diễm:

– “Cựu” anh rể?

Trác Diễm vốn không thích đùa chuyện, nhưng không thể không trả lời cô, đành miễn cưỡng bật ra ba tiếng:

– Ly hôn rồi.

Thanh Hoành hết sức bất ngờ, cô xa lánh giới này quá lâu, nên ngay cả tin tức nóng hổi nhường ấy cũng không hay biết. Nhưng cũng phải khen thay nhà họ Tạ, bởi vì chưa một tờ báo lớn, nhỏ nào đăng lại thông tin này. Cô cầm ly rượu, bước xuống lễ đài, cô thấy Diệp Ti đang tươi cười trò chuyện với Tạ Doãn Thiệu, anh ta im lặng lắng nghe bằng vẻ mặt hoàn toàn vô cảm.

Cô bước lại, gia nhập vào cuộc chuyện của họ:

– Anh Doãn Thiệu dạo này vẫn khỏe chứ?

Tạ Doãn Thiệu lạnh lùng nhìn cô, khẽ chau mày:

– Tôi vẫn khỏe, vẫn tập luyện thường xuyên, nhưng rất ít khi tham gia mấy hoạt động ngoài trời thiếu văn hóa và vô bổ.

Hoạt động ngoài trời thiếu văn hóa? Hình như anh ta đang cố tình chọc ngoáy Trác Diễm. Cô quay lại nhìn, thấy Trác Diễm nâng ly, biểu thị hiểu ý, sau đó uống cạn ly Kluge đỏ sẫm.

Thanh Hoành quyết định phải giẫm nát cái đuôi cáo của Tạ Doãn Thiệu, cô cất giọng hỏi bằng vẻ mặt đầy kim chế nhưng trong lòng vô cùng hoan hỉ:

– Nghe nói anh mới ly hôn, bên cạnh không có người chăm sóc, anh nên chú ý giữ gìn sức khỏe.

Đám phóng viên xung quanh bắt được hai từ “ly hôn” thì lập tức lôi bút ghi âm ra.

Tạ Doãn Thiệu khá căng thẳng:

– Cảm ơn cô đã quan tâm.

Thanh Hoành biết mình ứng xử kiểu giậu đổ bình leo thế này khá tiểu nhân, nhưng đã trót vào vai tiểu nhân thì cô phải diễn cho tròn vai:

– Đâu có, tôi phải biết ơn anh mới đúng, nếu không nhờ có anh, thì hôm nay tôi làm gì có được cơ hội bắt tay với nhà họ Trác.

Nói xong câu ấy, cô lập tức rời gót, bỏ lại đám phóng viên tha hồ bàn tán xôn xao.

Cô trao ly rượu cho nhân viên phục vụ, rồi bước ra khoảng sân rộng bên ngoài phòng tiệc. Không ngờ cảm giác làm tiểu nhân lại dễ chịu đến thế! Nếu không vì phải giữ gìn hình ảnh, cô rất muốn cười thật to, thật đã. Cô ra đến bể bơi thì thấy Trác Diễm và bạn gái đang cãi vã gì đó, mặc dù họ đã cố gắng nói thật nhỏ, nhưng cô vẫn nghe bập bõm. Thanh Hoành khẽ thở dài:

– Nóng nảy như thế, không nên chút nào.

Vì phép lịch sự, cũng muốn giữ thể diện giúp anh ta, nên cô định lảng lảng quay về. Nhưng mới bước được vài bước bỗng nghe “tùm” một tiếng, cô quay người lại thì thấy trên bờ thiếu một người. Cô vén cao gấu váy, chạy như bay về phía đó:

– Sao thế, sao thế?

Bạn gái Trác Diễm ngẩng lên, phân bua:

– Anh ấy tự mình nhảy xuống.

– ... Tự nhảy xuống? Không phải cô đẩy?

Dù thế nào cô cũng nên rút đi động gọi cho Diệp Ti.

– Phiên anh mang giúp anh Trác bộ quần áo đến đây để thay, anh ấy vừa ngã xuống nước. Ừ, đúng rồi, chính là bể bơi ở khu đông.

Trác Diễm bám vào lan can treo lên bờ, ướt như chuột lột:

– ... Tôi bị trượt chân mới ngã xuống bể.

Thanh Hoành bấm bụng cười:

– Cũng đến lúc tôi phải về nhà rồi, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ anh giao, giờ tôi đi được chưa?

– Xin... cứ... tự... nhiên.

Cô thừa biết anh ta muốn cô biến ngay đi cho khuất mắt.

Thoát khỏi bóng đen ám ảnh của quá khứ, Thanh Hoành như chim sổ lồng, nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống mới.

Tất nhiên, cuộc sống mới của cô có thêm một người nữa. Người đó là Tiêu Cửu Thiệu.

Cuộc sống của anh đầy áp những vụ án, lớn có nhỏ có, cực kỳ nghiêm trọng có, nhưng bất kể quy mô vụ án thế nào, anh đều làm việc nghiêm túc, kính nghiệp hết sức.

Buổi tối hôm đó, sau màn ái ân nồng cháy, cô bất chợt nhớ đến câu nói của Hình Mẫn:

– Đội trưởng đòi em gọi bằng chú, vì ông ấy muốn trở thành người có vai vế cao hơn anh.

Tuy Hình Mẫn đã được thăng chức, nhưng cô vẫn quen gọi ông là đội trưởng.

Cửu Thiệu điều chỉnh nhịp thở, ghé tai cô thì thào:

– Thế thì sao nào?

– Thế thì sao nào? Người bỗng dưng bị hạ bậc vai vế là anh chứ đâu phải em.

Thanh Hoành lẩn sang trái rồi lẩn sang phải tránh né anh:

– Đừng nói vào tai em như thế, nhột lắm.

Cửu Thiệu giữ chặt gáy cô, hôn tới tấp lên má cô.

– Cũng phải, em là người rất “tùy tiện”...

– Em là người “dễ chịu” thì có... – Cô bật cười. – Khoan đã, khoan đã, để em nói nốt.

Anh nhìn cô, xác định cô đang nói nghiêm túc, bèn buông tay, Thanh Hoành kéo ngắn kéo tù ở đầu giường, lôi ra chiếc hộp khảm hoa văn màu bạc, nền màu lam:

– Tặng huân chương cho anh.

Anh cầm chiếc hộp, thoáng bắn khoăn.

– Huân chương?

– Anh muốn biết bên trong khắc chữ gì, đúng không?

Lúc nhận được điện thoại của nhân viên bán hàng, tâm trạng của cô đang rối bời, vì thế cô đã gạt chuyện này sang một bên. Sau đó, vì chờ mãi không thấy cô đến, cô nhân viên lại gọi lần nữa, lúc này cô mới nhớ ra món quà lì xì năm mới.

Cửu Thiệu mở hộp và thấy một cặp đồng hồ đôi. Chiếc dành cho anh có màu đen, kiểu dáng đơn giản mà trang nhã. Anh cầm đồng hồ lên, lật mặt dưới, thấy khắc tên cô viết tắt, ngoài ra không có gì khác. Chiếc còn lại khắc tên anh viết tắt. Anh cười, bảo:

– Anh tưởng em sẽ khắc câu gì lãng mạn, bay bổng, ai dè đơn giản thế này.

Thanh Hoành ghé sát lại:

– Đơn giản, chân phương mà hơn ngàn vạn lời.

Cửu Thiệu hôn lên môi cô:

– Anh thấy nên dùng hành động để chứng minh, thay vì lời nói.

Thanh Hoành muốn trốn, nhưng không kịp.

– Anh đã chứng minh một lần rồi, không cần chứng minh lần nữa đâu!

Nhưng tất nhiên, anh không chịu cho cô bất cứ cơ hội trốn tránh nào.

– Đừng mà, buông em ra! – Cô ra sức vẫy vùng. – Ngày mai em còn cả buổi thí nghiệm đây.

– Không thí nghiệm gì hết, ngày mai anh đã hẹn người ta đến xem nhà.

– ... Căn hộ này ổn đấy chứ, dịch vụ cũng tốt, môi trường cũng được.

– Em nói nhiều quá! – Anh giữ chặt lấy cô. – Việc này liên quan đến sự tôn nghiêm của đàn ông. Em cho rằng anh chịu sống trong căn hộ đứng tên em mãi à?

– Thế thì đổi thành tên anh đi.

– ... Chứ Thanh Hoành, anh cho em nửa phút để lại lời trắng trời.

Gọi cả họ cả tên như thế thì biết rồi đấy! Cô không nên nói câu đó. Cô đảo con ngươi một vòng, lập tức tìm ra đáp án chính xác.

– Ngày mai còn phải đi xem nhà mới, em đâuỡ để lại lời trắng trời sớm thế!

Câu nói ấy đủ để anh tha mạng cho cô.

Họ không thuộc tuýp người khó tính, vì thế họ quyết định ký hợp đồng ở căn hộ thứ ba. Thanh Hoành vui vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi, để mặc anh quẹt thẻ chuyển tiền đặt cọc và ký hợp đồng. Lúc quay lại, anh mang theo bản hợp đồng và đặt xuống trước mặt cô, chỉ vào chỗ ký tên:

– Em ký vào đây.

Theo thói quen, Thanh Hoành định sẽ lật trang đầu tiên của bản hợp đồng và đọc cho đến hết trang cuối cùng, nhưng đã bị anh giữ lại:

– Anh đọc rồi, em chỉ cần ký thôi.

Dù sao thì mẫu hợp đồng mua bán nhà đều như nhau cả, có đọc kỹ cũng đến thế mà thôi, nghĩ vậy cô liền ký tên mình vào hợp đồng.

Cửu Thiệu cầm ba hợp đồng đưa cho nhân viên của công ti nhà đất, sau đó quay lại kéo cô dậy:

– Về thôi.

Thanh Hoành nhìn vành tai đỏ ửng của anh, rút tay ra khỏi tay anh:

– Đừng như vậy, người ta đang nhìn em bằng ánh mắt cảm thông kia kìa.

Cửu Thiệu quay lại nhìn cô từ đầu đến chân:

– Cuộc đời bất hạnh của em sắp bắt đầu, em có muốn để lại lời trắng trời nào không?

Thanh Hoành đảo mắt:

– Anh có muốn hiểu em hơn nữa không?

- Anh không cần phải tìm hiểu em thêm nữa đâu, tiểu thư đầu óc đơn giản ạ.
- Người ta bảo tính cách của một người chịu ảnh hưởng sâu sắc từ nơi người đó sinh ra và lớn lên, anh có muốn đến đó tham quan không?
- Kỳ thực, đã gần bốn năm cô không về thăm nơi này.

Kể từ vụ nổ năm ấy.

Thanh Hoành bấm nút khóa gara ô tô bằng điều khiển từ xa, cánh cửa mở ra và vang lên âm thanh rùng rùng, âm ì của kim loại. Cô nhón bước lên bậc thềm, rút chìa khóa cửa chính. Căn nhà được phủ bụi bặm, hoàn toàn yên ắng, vắng lặng, nhưng không nhuốm bầu không khí chết chóc như trước kia. Cô biết đó là do tâm trạng và tâm tình của cô đã thay đổi.

Cô đi cả giày vào trong nhà, kéo rèm cửa sổ, những hạt bụi nhỏ nhảy múa trong nắng.

Cô đi một vòng quanh nhà, rút trong két sắt ra bức tranh đã được chụp bảo vệ:

- Theo anh, có nên treo biển rao bán căn nhà này không? Trước đây, em không dám bước chân vào vì nơi này lưu giữ quá nhiều kỷ niệm.

Cửu Thiệu điềm nhiên đáp:

- Em muốn bán thì cứ bán, nhưng anh phải nhắc nhở em, em nên bán trước khi chúng ta đăng ký kết hôn, nếu không, căn nhà sẽ trở thành tài sản sau hôn nhân đó.

- Hả, anh thật là... – Thanh Hoành kéo tay anh. – Lên đây đi, phòng của em ở tầng trên, anh có muốn tham quan không?

Anh không rút tay ra, mà chỉ bổ sung thêm một câu:

- Đối với loại người như anh, em sẽ không biết anh nghĩ gì đâu. Nếu một ngày kia anh không còn yêu em nữa, em không thể biết anh sẽ làm gì với em, có khi kết cục của em sẽ tệ hơn bất cứ ai... Đây là những lời từ chính miệng em nói ra.

Đúng là cô đã nói như thế, nhưng cô không ngờ anh thù dai như vậy. Cô thở dài:

- Thì cũng có lúc em lỡ lời chứ.
- Nhưng anh không cảm thấy lúc đó em “lỡ lời”.

Cô bực bội:

- Thế theo anh xuất phát từ nguyên nhân gì?
- Đó là những lời từ tâm can của em, đừng phủ nhận. – Ánh mắt Cửu Thiệu lộ rõ ý cười. – Em biết lúc đó anh đau lòng thế nào không?
- Đau lòng không hợp với cá tính của anh đâu, thật đấy.

Cô vừa dứt lời liền bị anh tóm cổ, nhưng vì động tác của anh rất nhẹ, nên không khiến cô sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

- Dừng lại, dừng lại, em có thể nói nốt lời trăng trối mà lúc trước chưa nói xong không?
- Xin mời, khách sáo như thế không giống em chút nào.
- Hãy cho em một cơ hội nữa! Em tình nguyện dùng cả cuộc đời để chuộc tội! – Cô cao giọng thề thốt. – Hãy niệm tình bấy lâu nay em vẫn một lòng yêu anh!
- Bàn tay anh khẽ run lên, anh lập tức nhìn đi chỗ khác. Sau đó, anh quay người đi, có lẽ vì không dám nhìn vào mắt cô.
- Đi nào, em còn định ở lại đây bao lâu nữa?

Anh đang bối rối, ngượng ngùng. Nhưng cô vẫn là người thích đùa, làm sao có thể buông tha anh được.

– Chờ đã, em muốn đem bức tranh này đi.

Cửu Thiệu khinh khỉnh nhìn cô:

– Em bảo căn nhà này chứa đựng những hồi ức mà em không dám nhớ lại nên mới muốn rao bán nó kia mà.

– Đúng vậy.

– Lẽ nào bức tranh này không thuộc những hồi ức đó?

– Anh đùa à, anh có biết bức tranh này do ai vẽ không? Triệu Vô Cực đấy!

Cô ngừng lại một lát, thấy anh không tỏ ra bất ngờ như cô mong muốn.

– Anh có biết Triệu Vô Cực là ai không?

– ... Biết.

– Thế thì đúng rồi, nên em phải giữ nó lại làm bảo bối gia truyền, truyền lại cho đời sau.

– Điều này chứng tỏ giá trị của bức tranh vượt xa những kỷ ức đẹp đẽ của em.

Thanh Hoành nghiêm túc nói:

– Sao anh lại nói vậy, em yêu anh là thế, em cũng phải tính toán cho cuộc sống sau này của chúng ta chứ.

Cửu Thiệu suyt nửa vấp cầu thang.

– Thôi đi! Cho dù em không bán nó thì anh vẫn đủ khả năng nuôi em.

Cô quay đầu nhìn lại, gia đình trong quá khứ của cô xa dần xa dần, những kỷ niệm đẹp đẽ mà cô không dám nhớ lại cũng xa dần xa dần. Đi được một đoạn khá xa cô mới nhận ra họ đã đi sai hướng.

– Anh định đi đâu thế?

– Dem em đi bán.

– ... Hà?

– Đi ký hợp đồng bán thân của em.

Thanh Hoành bám chặt vào tay vịn cửa xe.

– Anh hãy quay xe lại ở ngã tư trước mặt, em không đi! Nếu anh cố ép em, em sẽ nhảy xe đấy.

Cửu Thiệu chẳng thèm nhìn cô, lạnh lùng đáp:

– Cứ việc. – Sau đó, anh còn bồi thêm một câu. – Gan con muỗi mà đòi liều.

Thanh Hoành ảm ức:

– Em đã bảo không đi là không đi, đừng tưởng em sợ anh!

Ngay sau đó, cô trông thấy công trình kiến trúc quen thuộc hiện ra ở phía trước.

– Ủy ban nhân dân thành phố.

Thanh Hoành nhắm chặt mắt lại trong niềm tuyệt vọng:

– Có thể thư thư thêm vài ngày nữa không?

– Em mắc bệnh tri hoãn à? Đã đến cổng rồi thì vào làm thủ tục luôn đi. Xuống xe!

– Ít nhất anh phải cho em thời gian để chuẩn bị tâm lý chứ.

Cửu Thiệu mặc kệ cô, anh mở cửa, xuống xe, rồi vòng sang bên ghế phụ, lôi cô xuống:

– Anh rất nghi ngờ cái gọi là chuẩn bị tâm lý của em, chưa biết chừng vài ba năm ấy chứ. Chỉ bằng anh quyết định thay em là hơn.

– Nhưng em...

– Em sợ gì chứ? – Cừ Thiều nhìn xoáy vào mắt cô. – Em làm ra bao nhiêu chuyện với anh như thế, không định chịu trách nhiệm à?

– Em chịu trách nhiệm? Vì sao anh không chịu trách nhiệm?

– Bây giờ anh sẽ chịu trách nhiệm, đi thôi.

Cô bị anh “áp giải” vào Ủy ban nhân dân thành phố. Cảm tờ đơn đăng ký, cô điền được vài ô thì buông bút, anh hết kiên nhẫn, giằng lấy tờ giấy, tự điền các mục giúp cô, sau đó anh chỉ vào chỗ ký tên:

– Ký tên vào đây.

– Chị có kết hôn tự nguyện không?

Cán bộ của Ủy ban thấy cặp đôi này thật lạ lùng, rõ ràng họ rất xứng đôi, nhưng không hiểu sao thái độ thì thật kỳ quặc, vì thế, trách nhiệm của họ phải hỏi cho rõ ràng.

– Tôi... hơi sợ hôn nhân, theo anh làm thế nào để khắc phục nỗi sợ này?

– Đang yên đang lành sao lại sợ hôn nhân?

Cừ Thiều trả lời thay cô:

– Vì trước đây từng có anh chàng đính hôn với cô ấy, nhưng đã bỏ chạy trước ngày đăng ký kết hôn.

– Ô, chả trách chị lo sợ như vậy, nhưng chị đừng lo, anh chị đến đây để nhận giấy chứng nhận kết hôn kia mà! Chỉ cần cầm trên tay chứng nhận kết hôn, luật pháp sẽ bảo vệ quan hệ hôn nhân của chị.

Thanh Hoành ngoảnh mặt sang bên, nghiêng răng:

– Tiêu Cừ Thiều, đừng bịa đặt, hủy hoại danh tiết của em

Thủ tục xong xuôi, cầm tờ giấy chứng nhận trên tay, cô thấy nặng như đeo đá. Trong bức ảnh chụp vào giấy chứng hôn, họ ngồi sát bên nhau, rất có tướng vợ chồng. Thanh Hoành thở vắn than dài, vậy là cô đã trở thành phụ nữ có gia đình, cuộc sống độc thân của cô từ đây một đi không trở lại, thậm chí không có cả bước đệm cho cô thích nghi dần dần.

Sau khi làm xong thủ tục thì việc tiếp theo là đặt khách sạn tổ chức tiệc cưới.

Bà Trác Ninh vỗ ngực mà rằng, mọi việc cứ để bà lo liệu, họ không cần phải bận tâm.

Thanh Hoành không mấy yên tâm về thẩm mỹ của bà, cô lo với tính cách “kịch, tuồng” của bà, chưa biết chừng lại nghĩ ra sự sắp xếp kỳ quặc gì cũng nên.

Nhưng vì cô quá bận rộn nên cũng không có thời gian để ý đến chuyện ấy.

Nửa cuối năm đó, cô được cử sang Đức giao lưu học tập, lại xin được thị thực một cách thuận lợi, vì thế cô vui vẻ đặt chân lên máy bay sang Đức.

Cuối tuần đầu tiên ở Đức, cô bị giáo sư giam hãm trong phòng thí nghiệm cùng với các sinh viên đủ mọi sắc tộc đến từ khắp nơi trên thế giới.

Thực ra tinh thần tự giác học tập của cô rất tốt, không giống đám sinh viên quốc tế phải bị giam cầm trong phòng mới chịu giao nộp những bản luận văn đạt chuẩn. Hướng hồ cô chỉ sang đây để giao lưu, cô không bắt buộc phải nộp luận văn như những người khác.

Mãi mới chờ được đến giờ ăn trưa, cô quyết định bộc bạch suy nghĩ của mình với giáo sư bằng tiếng Anh lẫn thứ tiếng Đức bập bõm, nhưng câu trả lời cuối cùng là: không, cô không phải ngoại lệ.

Cô chán nản về vị trí, mạng internet bị cắt, không có việc gì để làm, cô đành nghịch di động. Sao khi tiêu tốn không biết bao nhiêu cước roaming quốc tế(*), cô quyết định viết lên Weibo một câu đầu bực dọc.

(*) Cước chuyển vùng quốc tế.

Nhã Ca lập tức bấm nút “like” dòng tâm trạng đằm lẹ của cô, và còn viết bình luận bằng một tràng dài các biểu tượng mặt cười.

Cô phẫn nộ:

– Cười gì mà cười, không biết thương người ta gì cả!

Cô đang định viết bình luận trút giận, thì chợt thấy điện thoại phát tín hiệu hết pin. Nhưng đèn đui thay, cô quên không mang theo dây sạc!

Một ngày rười rượi, họ được thả ra ngoài. Thanh Hoành chạy như ma đuổi về khu căn hộ mà cô thuê trọ, mở cửa vào nhà và điên cuồng tìm dây sạc để sạc pin cho điện thoại.

Cô mở Weibo và giật mình thấy mấy chục bình luận gắn tên cô. Mở ra đọc cô mới hiểu rõ sự tình. Cừ Thiều viết lời bình luận dưới dòng trạng thái kẻ tội nước Đức của cô như sau: “Miss U.” (Nhớ em), sau đó Nhã Ca là người chuyển tiếp đầu tiên dòng bình luận ấy với biểu tượng “ngồi chờ xem anh bị ăn tát”. Sau đó, mấy chục người đồng loạt chuyển tiếp dòng bình luận ấy cũng với biểu tượng “ngồi chờ xem anh bị ăn tát”. Cô trầm nghĩ, anh nên xem lại cách ăn ở của mình. Thanh Hoành nhiệt thành và mon tron đáp lại: “Come and get me, sweetie.” (Hãy đến đây với em, anh yêu!)

Cho dù muốn cho anh ăn tát thì cô cũng phải đích thân làm việc đó, sao có thể để người ngoài xem trò cười được.

Tháng thứ hai sau khi cô sang Đức, thời tiết đột ngột thay đổi, buổi sáng vẫn trong lành ấm áp, vậy mà mới hết nửa tiết học đã bắt đầu có tuyết lớn, sau đó họ nhanh chóng nhận được thông báo của trung tâm khí tượng cảnh báo đỏ về nguy cơ bão tuyết. Toàn trường nghỉ học.

Thanh Hoành dạo bước trên lớp băng mỏng trên mặt đường, về đến khu chung cư có căn hộ cô thuê trọ thì thấy có người đang đứng chờ ở ngoài cửa.

Người đó mặc áo choàng dài màu nâu sẫm, tay xách túi hành lý nhỏ gọn, mỉm cười với cô.

Cô lao như bay về phía anh, suýt nữa trượt ngã, may mà có anh đỡ kịp.

– Em không sao, đường hơi trơn, sao anh lại sang đây? Sao không báo trước với em?

Cừ Thiều cười, đáp:

– Sang kiểm tra thì phải đột ngột chứ.

Cô vui vẻ khoác tay anh cùng bước vào tòa chung cư. Các tòa chung cư lâu đời có chung khuyết điểm là đường ống dẫn khí nóng phát ra thứ âm thanh rất đáng sợ, lúc đầu cô cũng thấy không quen.

Trong nhà bật hệ thống sưởi dưới sàn, nên chỉ một lát sau nhiệt độ đã tăng từ âm độ lên hơn hai mươi độ. Cừ Thiều cởi áo, đi vào bếp, mở tủ lạnh. Ngăn mát trống không, ngăn đá có đến hai hộp kem to tướng. Anh thoáng ngỡ ngàng, nói:

– Chúng ta đi siêu thị thôi.

– Lát nữa hãy đi, vội gì.

Thanh Hoành vừa về đến nhà nên không muốn ra ngoài chịu rét.

– Lúc xuống máy bay anh nghe thông tin báo hiệu đỏ về nguy cơ bão tuyết, nhân lúc tuyết chưa rơi dày, mau đi thôi. – Anh vừa nói vừa túm tay cô. – Đừng lười biếng, trừ phi em định chống đối bằng hai hộp kem.

Thấy anh khoác áo choàng chuẩn bị ra khỏi nhà, Thanh Hoành biết không thể chần chừ thêm nữa, cô liền quàng vào cổ anh chiếc khăn của mình khi nãy:

– Sao anh không quàng khăn? Ngoài trời lạnh lắm đấy. Đừng cởi ra. Kiểu khăn này nam, nữ đều quàng được. – Cô vỗ nhẹ vào khăn áo của anh. – Ồ, rất hợp với anh, tặng anh luôn!

Cừ Thiều không cách nào từ chối, đành im lặng làm thinh. Chiếc khăn vẫn còn vương hơi ấm và mùi nước hoa của cô, đó là loại nước hoa dành cho nam giới. Nhã Ca từng nhầm nhe xin xỏ cô chai nước hoa này, bảo rằng đó là dòng Story của Paul Smith hương hoa cỏ mà hiện nay không xuất hiện trên thị trường nữa. Chắc chắn Thanh Hoành mua chai nước hoa này là vì bức hình anh chàng người mẫu nam cực kỳ điển trai in trên thân chai. Rồi sẽ có ngày anh ngấm ngấm sang chiết hết chai nước hoa ấy cho Nhã Ca.

Họ đi siêu thị gần đó mua mấy túi đồ liền, lúc quay về thì vừa đến giờ cơm tối. Thanh Hoành chỉ vào quán cá nướng vẫn còn mở cửa:

– Hay chúng ta vào quán này ăn tạm một bữa.

Chủ quán là Hoa kiều quốc tịch Đức, Thanh Hoành là khách quen của quán, vì ở đây họ có thể giao tiếp với cô bằng tiếng Đức kết hợp với thứ tiếng Hoa bập bõm.

Chị chủ quán trông thấy cô liền tươi cười hơn hớn:

– Tôi cứ nghĩ còn lâu lắm mới gặp được cô. Bão tuyết thật đáng ghét!...

Thoáng thấy người đàn ông đứng sau cô, chị ta lập tức lao đến, ôm chầm lấy anh.

– Kia Arthur, lâu lắm không gặp cậu!

Cửu Thiệu vui vẻ ôm chị chủ quán, sau đó họ trò chuyện với nhau bằng tiếng Đức, Thanh Hoành không theo kịp tốc độ nói của họ.

Chị chủ quán nhanh nhẹn sắp xếp chỗ ngồi bên cửa sổ cho họ, rồi quay đi làm việc khác.

Thanh Hoành ngồi xuống:

– Chúng ta giao hẹn nhé, anh không được nói chuyện bằng tiếng nước ngoài trước mặt em khi mà trình độ ngoại ngữ của em còn hạn chế.

Cửu Thiệu vui vẻ nhận lời:

– Được thôi, điều kiện trao đổi là em phải cho Nhã Ca chai nước hoa Story đó.

– Vì sao?

Thanh Hoành không muốn giải thích với anh rằng người ta đã ngừng sản xuất loại nước hoa đó, trên thị trường không còn nữa, và cô định tiếp tục lưu giữ nó.

– Không vì sao hết. Nếu em không nhận lời thì thôi, khỏi giao với chả hẹn.

– Không giao hẹn thì thôi, đừng tưởng em sợ sự uy hiếp của anh.

Thanh Hoành lập tức hủy kèo.

Chị chủ quán nhanh nhẹn bung canh gà nóng sốt lên cho họ, rồi vừa cười vừa chọc họ:

– Làm gì mà căng thẳng thế, vợ chồng mới cưới đừng động tí là cãi nhau như vậy.

Thanh Hoành đáp:

– Tụi em không cãi nhau, thật đấy.

Chị chủ quán vừa đặt hai đĩa cá nướng lên bàn, cô liền vợ lấy lọ ớt, rắc cả lọ lên đĩa cá của anh. Nhưng Cửu Thiệu vẫn dùng đũa cầm đũa, chuẩn bị gấp cá ăn.

Cô đành chịu thua, nếu nói về trò “lâm mặt lạnh”, cô vĩnh viễn không bao giờ thắng nổi anh.

– Đừng ăn, cay như thế, ăn vào sẽ đau dạ dày.

Cửu Thiệu nắm tay cô, ghé sát lại, hôn lên môi cô.

– Cay lắm à?

Cô phì cười:

– Quá cay là đằng khác, đôi suất khác đi, anh ăn phần của em trước này.

Cô cúi xuống múc canh uống, bỗng nghe thấy “leng keng”, cô cẩn thận múc từng muỗng nhỏ, mãi mới thấy một chiếc nhẫn phi thủy trong bát.

– Đây là...

Cửu Thiệu chưa kịp trả lời, cô đã đưa ra kết luận:

– Đây là nhẫn cưới?

Cửu Thiệu lặng thinh không đáp.

– ... Thảm mỹ của anh tệ đến vậy sao?

Thanh Hoành nhặt chiếc nhẫn lên, lau sạch bằng giấy ăn, chiếc nhẫn khá to, có lẽ chỉ đeo vừa ngón tay cái, có một viên ngọc phi thủy to đính ở giữa, xung quanh viên đá hồng ngọc, đây rõ ràng là thảm mỹ của đám trọc phú mới nổi.

– Đeo nhẫn này vào thì e là không thể cử động ngón tay.

– Tóm lại, em có nhận hay không?

– Em không nhận mà được à?

Cô nhớ lại, ngày trước cô từng nói với anh, cô không thích mấy loại nhẫn bạc của Tiffany, vì nó quá bình dân, nó khiến cô có cảm giác mình không đáng đồng tiền bát gạo. Không ngờ anh lại tặng cô chiếc nhẫn phôi trượng sự giàu có, giống mấy kẻ mới phát lên thế này.

Anh thò tay vào túi áo choàng treo sau ghế, lôi ra một chiếc hộp:

– Thực ra đây mới là nhẫn cưới.

Anh mở hộp, bên trong là chiếc nhẫn hồng ngọc Mikimoto, xung quanh viên ngọc là một đường viền đơn giản bằng kim cương.

– Anh biết em yêu cầu rất cao, chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định chọn chiếc nhẫn này.

Anh đứng lên, cầm chiếc nhẫn, nâng tay trái của cô, đeo nhẫn vào ngón áp út, sau đó anh quỳ một chân xuống:

– Em bằng lòng lấy anh chứ?

Thanh Hoành ngượng chín mặt, lắp bắp:

– Anh... anh đứng lên đi.

Nhưng anh vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích, lặp lại một lần nữa:

– Em bằng lòng lấy anh chứ?

Rõ ràng đây không phải vấn đề cô có bằng lòng lấy anh hay không, bởi vì họ đã kết hôn và được sự bảo hộ của pháp luật. Giấy chứng nhận kết hôn đâu thể làm giả được. Cô không thể không nhắc nhở anh:

– Em đã đồng ý lấy anh rồi còn gì?

Anh miết chặt ngón tay cô, bực mình quá, cô càng ngày càng biết cách chọc tức anh, anh đành phải tăng âm lượng thêm nữa:

– Anh hỏi em là em có bằng lòng lấy anh không thì em chỉ việc trả lời bằng lòng là xong.

– .. Bằng lòng, bằng lòng, bằng lòng. – Thanh Hoành vung vẩy cánh tay. – Anh vừa ý chưa? Có thể đứng lên được chưa? Anh xem chị chủ quán đang cười anh kia kia.

Cuối cùng, anh cũng chịu đứng lên và trở về chỗ của mình.

Chị chủ quán dọn đồ ăn lên cho họ, tiện thể nháy mắt với Cửu Thiệu:

– Đây Arthur, cậu làm vậy không ổn đâu, không nên ép buộc người khác.

Cửu Thiệu trả lời bằng tiếng Đức:

– Nhưng cô ấy thích bị tôi ép buộc.

Chị chủ quán phì cười, phát biểu bằng thứ tiếng Trung lơ lửng:

– Cậu thật đáng ghét!

Thanh Hoành quay sang anh:

– Anh lại phạm quy rồi, đã bảo không được nói mấy thứ tiếng xì xỏ xì xỏ em không hiểu kia mà.

Cửu Thiệu nắm lấy bàn tay trái đeo nhẫn của cô.

– Anh thấy em vẫn chưa nhận ra một thực tế. Thứ nhất, giao kèo lúc trước của em đã bị hủy bỏ vì hai bên đều không thực hiện điều kiện người kia đưa ra, do đó anh vẫn được phép sử dụng tiếng Đức. Thứ hai, xin em hãy tỏ ra tôn trọng ngôn ngữ của các dân tộc, không nên chê bai nó là thứ tiếng xì xỏ xì xỏ.

Thanh Hoành cầm thẳng móng tay vào lòng bàn tay anh.

Anh đau quá thả tay ra:

– Em cắt móng tay đi được rồi đấy.

Cô lại hỏi:

– Nếu chiếc nhẫn này mới là nhẫn cưới, vậy còn chiếc nhẫn kia...?

Cô nhặt chiếc nhẫn anh thả vào bát canh lên, chiếc nhẫn vừa gắn ngọc phi thúy, vừa đính đá hồng ngọc.

– Đây là quà ra mắt mà mẹ anh tặng em, bà nói nó là bảo vật gia truyền.

– ... Anh!

Thanh Hoành lau sạch sẽ chiếc nhẫn.

– Sao anh không nói sớm, còn dám thả nó vào bát canh nữa chứ! Giờ này các cửa hàng trang sức đều đã đóng cửa, làm thế nào rửa sạch bây giờ?

Cửu Thiệu thần nhiên đáp:

– Cứ mặc nó đi, chẳng nào mẹ anh cũng không bận tâm đâu.

– Trên đường trở về khu chung cư, họ bị bão tuyết tấn công, tuyết bám dày, gần như phủ kín áo quần của họ. Về đến căn hộ có hệ thống sưởi dưới sàn nhà, tuyết lập tức tan ra thành nước, nhỏ xuống tí tách. Thanh Hoành vội đem áo khoác treo vào nhà vệ sinh.

Toàn nước Đức phải hứng chịu một đợt bão tuyết trăm năm một thuở, những ngày sau đó không ai lộ mặt ra đường.

Thanh Hoành pha trà nóng bùng vào phòng thì thấy anh đã mặc đồ ngủ và thiếp đi. Máy giờ liền trên máy bay, lại thêm chênh lệch múi giờ nên chắc anh đã rất mệt.

Thanh Hoành đặt cốc trà xuống bàn, nhẹ nhàng trèo lên giường, thò tay bóp mũi anh. Có lẽ cảm thấy khó chịu, anh khẽ hé môi, thở gấp, nhưng vẫn không chịu tỉnh giấc.

Thanh Hoành chợt nghĩ, trông anh lúc này thật quyến rũ, bây giờ, cô đã có thêm nội dung mới trong quan điểm thẩm mỹ của anh, đó là...

Thình lình, cả cô và anh cùng mở mắt nhìn nhau trừng trừng, cô hốt hoảng lùi lại phía sau, suýt nữa ngã xuống đất, may mà cô bám được vào chiếc tủ ở đầu giường nên mới giữ được thăng bằng.

Nhưng chai nước hoa mà cô và Nhã Ca tranh cướp nhau, loại nước hoa đã ngừng sản xuất, có in hình gương mặt điển trai của chàng người mẫu nam thì rơi đánh “xoảng” một tiếng xuống nền nhà, vỡ tan tành.

Cửu Thiệu nhìn những mảnh thủy tinh vương vãi trên sàn nhà, và mùi hương hoa cỏ thoang thoảng trong không gian bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi anh hững hờ buông lời nhận xét:

– Đáng đời mi lắm!

Thanh Hoành điên tiết nhảy bổ vào người anh, chuẩn bị bóp cổ anh.

Anh hít ngược vào một hơi, chậm rãi nói:

– Vị trí cọ xát của em không ổn chút nào. Anh cho em ba giây để tụt khỏi người anh, bằng không, cho dù anh đang thấm mệt, nhưng vẫn có thể...

Thanh Hoành đành ngoan ngoãn chấm dứt mọi tiếp xúc cơ thể giữa hai người. Cửu Thiệu xoa đầu cô:

– Ngoan lắm!

Rồi anh ôm cô vào lòng, trùm chăn kín và chìm vào giấc ngủ.

Đường ống cấp khí nóng vẫn không ngừng kêu ro ro trong căn phòng, ngoài kia tuyết rơi mù mịt, những bông tuyết trắng đổ lại tên khung cửa sổ, kết thành những khối băng tuyết đẹp hình bướm bướm.

Kỳ nghỉ của Cửu Thiệu kéo dài một cách bất ngờ. Suốt những ngày bão tuyết, anh giam mình trong phòng, đầu gối tay ấp với Thanh Hoành, điều này cũng dễ hiểu, vì tuyết rơi quá dày, các hãng hàng không buộc phải tạm ngừng mọi chuyến bay. Nhưng khi tuyết đã tan, anh cũng không có ý định về nước. Thanh Hoành mấy lần chực hỏi lại thôi, cô muốn hỏi xem anh định ở lại đến bao giờ, nhưng ngẫm nghĩ mãi vẫn không thể cất lời. Vì hỏi như thế chẳng khác nào đuổi khéo anh.

Anh đưa cô đi tham quan Heidelberg, thậm chí còn đến tham quan cả một trung tâm nghiên cứu về ung thư ở Đức.

Thanh Hoành chia sẻ với anh về thành quả thí nghiệm gần đây của cô:

– Em đang nghiên cứu một loại thuốc chống ung thư rất hữu hiệu, tuy liệu trình điều trị hơi dài, nhưng tác dụng phụ thấp hơn nhiều so với các loại thuốc đang bán rộng rãi trên thị trường. Khuyết điểm duy nhất của nó là kinh phí dành cho nghiên cứu rất tốn kém, vì thế giá thành sản phẩm tương đối cao. Em đoán rằng, cho dù em có nghiên cứu thành công đi nữa, tập đoàn Tinh Triền cũng chưa chắc đã sử dụng để sản xuất.

– Vẫn còn một cách khác. – Cửu Thiệu đề nghị. – Em có thể đầu tư toàn bộ nguồn vốn của em ở tập đoàn vào dự án này, như thế sẽ hạ thấp được giá

thành phẩm

Thanh Hoành nghe thoáng qua thì thấy cũng có lý, nhưng ngẫm nghĩ kỹ mới thấy có gì đó không ổn:

– Như thế khác nào bắt em gánh chịu một phần chi phí thuốc men cho tất cả mọi người?

Về phương diện này cô tương đối nhanh nhạy, đừng hòng lừa được cô. Cửu Thiều lấy làm tiếc:

– Như thế có gì không tốt?

– Nếu làm thế, hàng năm em sẽ thất thu một khoản lớn.

– Anh sẽ bù cho em.

– ... Sao em luôn có cảm giác anh không phải một người cao thượng, vĩ đại đến mức ấy nhỉ? Có phải anh đang nghĩ cách hạ thấp thu nhập của em không?

Cửu Thiều thành thực trả lời:

– Anh rất mong một ngày kia em không nuôi nổi bản thân, như thế em sẽ phải dựa vào anh hoàn toàn, mà không phải dựa vào tiềm lực kinh tế là đi rót mấy chai rượu vang cho người ta uống... Nhân tiện cũng nhắc đề em nhớ, đó là đãi ngộ mà chỉ mình anh được hưởng. Và em thì, rất ít khi cung cấp đãi ngộ ấy cho anh.

Rốt cuộc Thanh Hoành đã hiểu ý đồ của anh, rõ ràng khát khao chiếm hữu của anh quá lớn.

Cô nắm tay anh, chậm rãi nói:

– Bởi vì danh phận của em đã khác trước, chẳng phải em đã là bà Tiêu rồi hay sao?

Hôn lễ của họ, tất nhiên phải tuân theo sự sắp xếp của bà Trác Ninh là tổ chức trên du thuyền. Bà làm vậy cũng là để bù đắp nỗi tiếc nuối năm xưa.

Thực lòng, Thanh Hoành không thích tổ chức lễ cưới trên du thuyền chút nào, vì màn kịch truy bắt Âm Hoa trên du thuyền Đông Thái Bình Dương năm xưa đã suýt hủy hoại cô và Cửu Thiều. Nhưng thật may mắn, trải bao sóng gió, cuối cùng họ cũng có được ngày hôm nay.

Giữa buổi tiệc, họ nghỉ giải lao trong phòng, Thanh Hoành thay bộ váy cưới thứ hai, nhưng cô thật sự muốn khóc:

– Làm sao bây giờ, vòng eo của em không còn vừa với chiếc váy này nữa.

Nửa năm trước cô cùng giáo sư sang Đức một chuyến, kết quả là không kìm chế được bản thân, cô tự do ăn uống thả cửa, nên bây giờ phải chịu hậu quả. Lẽ ra cô không nên đặt may váy cưới từ nửa năm trước, bây giờ không kịp may váy mới nữa rồi.

Cửu Thiều mặc độc một chiếc sơ mi, nằm dài trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe cô kêu than anh liền mở mắt:

– Có cần anh giúp không?

Cô đang ra sức vật lộn với mấy sợi dây thắt lưng.

– Anh biết mấy món này à?

– Để anh thử xem sao.

Anh bước ra sau lưng cô, nhặt mấy sợi thắt lưng hình xương cá voi lên, ước thử độ chắc chắn của chúng.

– Em bám vào bàn đi, sau đó hít một hơi thật sâu...

Thanh Hoành làm theo, vừa hít vào một hơi thì thấy vùng thắt lưng chật cứng đến mức ngạt thở:

– Anh... nhẹ tay thôi...

Cửu Thiều buộc xong mấy sợi dây và buông tay:

– Xong rồi. Nhưng tốt nhất em đừng nói to hay ăn uống gì cả, nếu không dây thắt lưng sẽ đứt.

Cô như rớt mất về phía giá treo quần áo, trên đó có bộ comple ba lớp của anh:

– Anh cũng vậy!

Thói quen ăn uống của cô nghiêng nhiều về ăn thịt, và dưới sự dẫn dắt của cô, khẩu vị của họ đã ngày càng giống nhau, vì thế, nếu người này tăng cân thì

người kia cũng tăng theo.

Đúng lúc này, di động của Cửu Thiệu báo có tin nhắn.

Thanh Hoành nói:

– Lại một vụ án mới. Nhưng nếu hôm nay anh bỏ em một mình trong lễ cưới để đi làm nhiệm vụ, em sẽ hận anh suốt đời.

Cửu Thiệu cầm di động lên, nhìn vào màn hình:

– Em cả nghĩ quá đấy, là tin quảng cáo.

Anh vừa dứt lời thì điện thoại của Thanh Hoành vang lên chuông báo tin nhắn. Cô mở ra đọc, đó là tin nhắn của bạn học cùng phòng thí nghiệm: “Chúng ta sắp thành công rồi, bao giờ lễ cưới của cậu kết thúc? Mau đến đây đi!”

Cô bắt đầu bối rối.

Chợt cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng, không hàm chứa bất cứ màu sắc cảm xúc nào của anh:

– Nếu em đến phòng thí nghiệm mà bỏ anh một mình ở lễ cưới, anh cũng sẽ hận em suốt đời.

Cô lại càng khó xử hơn!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô đành cắn răng, tắt di động.

– Hình như hồi nãy đội trưởng bảo muốn bàn với chúng ta về bài phát biểu của người làm chứng trong hôn lễ.

Cửu Thiệu ra ngoài và nhanh chóng dẫn theo Hình Mẫn vào phòng.

Hình Mẫn cầm tờ giấy trên tay, cất giọng truyền cảm:

– Mong hai người sẽ tôn trọng và yêu thương nhau nhiều hơn qua mỗi ngày, cùng nắm tay nhau đi đến trọn cuộc đời, cho tới lúc đầu bạc răng long... như thế có được không?

Cửu Thiệu ghé lại ngó tờ giấy trên tay không, bổ sung một câu:

– Tốt nhất hãy viết thêm câu này: Người vợ phải yêu thương và tin tưởng chồng mình nhiều hơn, và phải ghi nhớ những gì đã hứa, rằng sẽ chuộc tội bằng cả cuộc đời mình.

– Này, anh có thôi đi không hả...

– Chuộc tội? – Hình Mẫn nhướn mày. – Cậu không nên dọa dẫm cô ấy trong ngày quan trọng này.

Ông quay sang, lắc đầu với Thanh Hoành:

– Không được bắt nạt chồng, như thế là bạo lực gia đình, chú Hình Mẫn sẽ bắt cháu đấy!

– . . .

Khoảng tám giờ tối, khách khứa đang thưởng thức bữa điểm tâm nhẹ nhàng trên du thuyền.

Thanh Hoành cầm trên tay thiết bị điều khiển bắn pháo hoa từ xa, cô bấm nút khởi động, Cửu Thiệu nắm lấy tay cô và nhìn vào chiếc đồng hồ màu đen thanh lịch trên tay phải của mình:

– Vẫn còn mười giây... năm, bốn, ba, hai...

Con số cuối cùng chìm trong tiếng pháo nổ rộn vang.

Anh ôm eo cô, đỡ người xuống, bắt đầu một nụ hôn miên man, nồng nàn kiểu Pháp.

Bỗng có tiếng ai đó hét lên.

Họ ngẩng đầu, và thấy trên bầu trời đêm lấp lánh những hình ảnh rực rỡ, ghép lại thành ký hiệu thường thấy của Ám Hoa.

Thanh Hoành kinh ngạc, trừng mắt nhìn.

Hình ảnh biến mất, thay vào đó là những chùm pháo hoa liên tiếp ghép lại thành một chữ tiếng Anh: Back (Quay lại).

Ám Hoa, đã quay lại.

Tìm kiếm với từ khoá: 30.07.2016, 00:23 Lost In Love Ban quản lý Ngày tham gia: 27.08.2013, 06:23

Bài viết: 5477

Được thanks: 9637 lần

Điểm: 10.06

Re: [Hiện đại] Tiếng ngân rung của quý - Tô Mịch - Điểm: 10 Chương 54: (Ngoại truyện)Họ nuôi dạy con gái thế nào?

Editor: E.L.f

Theo định lý số một của di truyền học, nếu sinh con gái thì trí tuệ của cô con gái sẽ bằng trí tuệ của người bố và người mẹ cộng lại chia đôi. Nếu sinh con trai, thì trí tuệ của cậu con trai sẽ được di truyền từ người mẹ.

Vì thế, Thanh Hoành cảm thấy mình giống như tội nhân thiên cổ, vì đã kéo tụt điểm trí tuệ của con gái.

Cửu Thiệu ngắm nhìn cô con gái bé bỏng nằm trong lòng kính bằng ánh mắt rất dịu dàng, ấm áp, nhưng lời nói thốt ra từ miệng anh thì vẫn như có gang có thép, như dao nhọn đâm thẳng vào linh hồn Thanh Hoành:

– Kém thông minh một chút cũng không sao, lớn lên xinh đẹp, dễ thương là đủ. Rồi ngày sau kiếm một anh chàng thông minh, tài giỏi, tiếp tục kéo thấp chỉ số thông minh bình quân là được.

Thanh Hoành ghé lại, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của con gái:

– Chẳng nhìn ra nét xinh đẹp, dễ thương nào cả.

– Sao không? – Anh dịu dàng nhìn cô. – Chỉ cần em không làm điều gì xấu xa sau lưng anh thì con gái của chúng ta chắc chắn sẽ xinh đẹp.

– ... Anh đang nói chuyện cười phải không?

– Ừ.

Thanh Hoành điền tiết kéo mạnh hai bên mép của anh sang hai bên:

– Em cực kỳ, vô cùng ghét cái miệng nanh ác này của anh...

Cô nhanh chóng xuất viện và đưa con gái về nhà. Mỗi ngày Cửu Thiệu đều áp dụng tinh thần làm việc nghiêm cẩn trên bàn mổ trước đây vào việc kiểm tra ghi chép các chỉ số sức khỏe của con gái, thậm chí dưới mỗi trang anh còn ký tên và ghi ngày tháng, sau đó đưa cuốn sổ ghi chép cho Thanh Hoành:

– Em đọc lại cho kỹ, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào đây.

– ... Đây có phải là sổ liệu thí nghiệm đâu! – Cô ném cuốn sổ vào người anh. – Em không ký.

Con gái tròn một tuổi đã có vài cái răng và nói được nhiều câu dài.

Thanh Hoành mừng thầm:

– Con bé rất giống em ở điểm này, hồi nhỏ em biết nói từ rất sớm, từ bé đã lanh lợi.

Cửu Thiệu nhìn cô chơi với con gái, gương mặt bé con rất giống mẹ, chắc ngày sau khung xương của nó cũng sẽ đẹp như mẹ.

Thanh Hoành hỏi:

– Lý tưởng của con là gì? Con có biết lý tưởng nghĩa là gì không?

Kể cả anh lúc một tuổi cũng không biết chữ “lý tưởng” viết thế nào, câu hỏi của cô thật nực cười. Anh không nói gì, vì anh cũng muốn nghe câu trả lời của con gái. Con bé ngoẹo đầu sang bên, nghiêm túc đáp:

– Mẹ ơi, lý tưởng là gì?

– Lý tưởng là điều con muốn làm khi lớn lên, như mẹ chẳng hạn, hồi nhỏ lý tưởng của mẹ là sau này trở thành nhà khoa học.

Cô vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng cười nhạo của Cửu Thiệu, anh đang cầm cúi viết báo cáo. Cô ngẫm nghĩ một lát, quyết định không thêm đề ý đến thái độ khiếm nhã của anh.

– Nhà khoa học là gì?

Cơ hội đã đến ! Cô lôi đĩa phim Einstein ra, bỏ vào đầu đĩa, chỉ người đàn ông xuất hiện trên màn hình.

– Ông ấy chính là nhà khoa học.

Con gái tròn xoe mắt theo dõi màn hình một hồi, kinh ngạc nói:

– Ông ấy hơi ít tóc.

– ... Ngoại hình không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là tâm hồn và trí tuệ đẹp đẽ.

– Bố có tâm hồn và trí tuệ đẹp đẽ không mẹ?

Cửu Thiệu lặng lẽ dừng gõ báo cáo, nín thở chờ câu trả lời của cô.

Thanh Hoành suy ngẫm một lát, trả lời chắc như đinh đóng cột:

– Bố con làm gì có, hồi trước mẹ thích bố là vì bố đẹp trai, nhưng sau đó mới biết mình bị lừa, ngày sau con phải ghi nhớ bài học này.

Sau đó, cô đã bị anh dạy cho một bài nhớ đời, cụ thể thế nào xin phép không kể ra ở đây vì quá khủng khiếp và đẫm máu!

Con gái vào mẫu giáo, Thanh Hoành đưa con bé đến trường mà trong lòng thấp thỏm không yên.

Mặc dù con bé già dặn hơn nhiều so với tuổi của nó, nhưng vì đồng nghiệp của cô ai nấy lần đầu đưa con đến trường mầm non cũng đều phải hạ quyết tâm, vì sợ nghe thấy tiếng con khóc thì mũi lòng.

Chiều hôm đó, Thanh Hoành xin nghỉ sớm để về đón con gái.

Cô giáo phụ trách lớp con bé rất lịch sự, có khen con bé ngoan, không nghịch ngợm, không la hét om sòm, dù bị các bạn cùng lớp bắt nạt, bé cũng không khóc. Tóm lại, nó là đứa bé vừa xinh xắn, ngoan ngoãn, rất được lòng các cô giáo.

Thanh Hoành cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng không biết nói thế nào.

Qua gương chiếu hậu, cô quan sát con gái ngoan ngoãn ngồi yên ở hàng ghế sau, con bé mặc chiếc váy công chúa điệu đà bà nội mua cho, tóc mái cắt bằng chải mượt, tóc dài chấm ngang vai, xinh xắn như búp bê.

Buổi tối về nhà ăn cơm, Cửu Thiệu ôm con gái đặt lên đùi, âu yếm trò chuyện với con bé:

– Hôm nay ở lớp có gì hay ho không con?

Lúc nào anh cũng trò chuyện với con bé như trò chuyện với một người lớn.

Con bé thành thật đáp:

– Có ạ, bạn Tiểu Minh muốn chơi với con nhưng con không muốn, con thích chơi với em gái của bạn ấy hơn. Nhưng bạn ấy cứ bám lấy con, con tức mình mới nện cho bạn ấy một trận.

– ...

Thanh Hoành cảm thấy tuyệt vọng, cô biết ngay chuyện không hề đơn giản.

– Cô giáo có biết con đánh bạn không?

– Không ạ, Tiểu Minh mách cô nhưng cô không tin.

– Ô, vậy con có bị bạn ấy đánh lại không?

– Không ạ, chỉ có con đánh bạn ấy thôi, xong là bạn ấy khóc.

– ...

Thanh Hoành cố kìm con giận, cô định lát nữa sẽ dạy bảo con bé cẩn thận, con gái con đứa không được tùy tiện đánh người khác.

Cửu Thiệu hỏi:

– Con thấy việc làm hôm nay của con có đúng không?

Câu hỏi này có vẻ hơi khó với con bé, nó chau mày, dáng điệu suy nghĩ hệt như một người lớn. Rất lâu sau, nó mới trả lời:

– Con cũng không biết.

– Hôm nay con đã làm rất tốt!

Thanh Hoành:

– ...

Cửu Thiệu:

– Con giống bố.

Thanh Hoành:

– ...

Cửu Thiệu:

– Có muốn học võ không?

Thanh Hoành không nhin nổi nữa:

– Đừng dạy trẻ con học thói xấu.

Các cô gái đều học đàn, học múa, học vẽ, làm gì có ai học võ?

– Bố biết đánh võ à?

– Tất nhiên, các giải thưởng bố đạt được từ nhỏ đến lớn có thể nấu chảy và đúc thành một chiếc ô tô đấy.

Thanh Hoành bước lại, xua đuôi.

– Đi rửa bát đi, đừng ở đó mà nói huyền thuyên.

Con gái không trả lời, nó đang bị tiết mục quảng cáo trên truyền hình thu hút: “Dùng Wishper, bạn có thể tự tin đi khắp mọi nơi.”

Con bé chỉ màn hình tivi:

– Đó là gì?

Cửu Thiệu ngẩn ngơ, anh không trả lời được, đành nhường quyền giải đáp thắc mắc cho vợ:

– Anh đi rửa bát.

Thanh Hoành suy nghĩ rất lâu, không biết nên dùng cách giải thích nào thật ngắn gọn và dễ hiểu, để con bé hiểu rằng phụ nữ ai cũng có mấy ngày đặc biệt trong tháng, và sau này lớn lên con bé cũng sẽ dùng thứ đó. Nhưng quá khó, cuối cùng cô đành trả lời:

– Đó là lót giày.

Thanh Hoành nghĩ cô cần phải bàn bạc với chồng về cách dạy dỗ con cái, cho dù họ không thể đi đến sự thống nhất tuyệt đối, nhưng chí ít cũng không khác nhau quá xa.

Sau khi dỗ con bé ngủ, và thom lên cái má bụ bẫm của nó, cô đóng cửa lại, nói với Cửu Thiệu, lúc này đang ngồi trước màn hình vi tính chăm chỉ tăng ca:

– Em nghĩ có một vấn đề hết sức quan trọng mà chúng ta cần phải thống nhất ý kiến.

Cửu Thiệu không rời mắt khỏi màn hình, nghe cô nói vậy, anh chỉ hờ hững đáp:

– Em nói đi.

Thanh Hoành đẩy máy tính của anh sang bên, ánh mắt của anh cũng dịch chuyển theo. Cô tức quá, ngồi luôn lên đùi anh:

– Làm việc gì cũng phải chuyên tâm. Anh tập trung nghe em nói, đừng viết báo cáo nữa.

Cửu Thiệu ôm eo cô, đáp:

– Dù anh có một công đôi việc thì hiệu suất công việc của anh cũng cao hơn em chỉ chuyên tâm làm một việc.

Vòng tay anh siết chặt hơn, anh gác cằm lên vai cô, khẽ thở dài:

– Lâu rồi không được hưởng chế độ đãi ngộ này. Một người phụ nữ không biết làm nũng như em, rất nên kiểm điểm bản thân.

– Có gì em phải làm nũng? Anh thích thì tự mình thực hiện, đừng có lời tiêu chuẩn đó ra mà đòi hỏi em.

Nói đến đây chợt cô nhận ra chủ đề của cuộc nói chuyện đã bị anh lái sang hướng khác. Họ càng ngày càng giống nhau, chung sống với cô càng lâu, trình độ lý luận thâm và đánh trống lảng của anh ngày càng cao, không biết đồng nghiệp của anh có chịu nổi anh không.

– Nghiêm túc nhé, anh không cảm thấy con gái thì không nên học võ vẽ, đấm đá à? Cho dù con bé có học giỏi chừng nào thì về mặt thể lực cũng không địch nổi bọn con trai. Huống hồ, con gái thì nên học mấy thứ như đàn và múa chứ!

– Anh biết ngay em sẽ có suy nghĩ này, có phải vài hôm nữa em định cho con bé luyện viết chữ, học tiếng Anh, làm toán? – Cừ Thiều vỗ vai cô. – Xuất phát điểm của em thì tốt đấy, nhưng làm vậy vô hình trung sẽ giết chết tài năng thiên bẩm của con bé. Chưa biết chừng nó chỉ đam mê võ thuật thì sao?

– Không thể nào, nó là con gái em kia mà!

Cừ Thiều cười, bảo:

– Con bé còn mang gen của anh nữa đấy.

Thanh Hoành trầm ngâm giây lát:

– Ý anh là để mặc con bé?

– Con bé cần được trải nghiệm thế nào là “cuộc sống” và “sự sống” chứ không phải những huấn luyện thông thường. Huống hồ, xã hội ngày càng phức tạp, con gái cũng cần học một số kỹ năng để phòng thân. Em xem, chỉ ít thì hôm nay con bé đã được quyền chọn lựa chơi với bạn nhỏ nào mà nó muốn.

Cừ Thiều vuốt má vợ:

– Bà xã ơi, những chuyện chưa xảy ra thì em đừng phức tạp hóa nó lên, được không? Anh thấy em căng thẳng quá rồi đó.

Nhưng Thanh Hoành đã phải hối hận về quyết định để mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên của mình.

Cô làm việc chăm chỉ trong phòng thí nghiệm đến tám giờ tối mới ra về. Vừa ra khỏi cửa đã trông thấy một lớn cô bé đang ngồi chờ cô trên sofa ở phòng khách tầng một. Cô chào tạm biệt đồng nghiệp, các đồng nghiệp nữa lấy làm ngưỡng mộ cô:

– Này, chồng chị lại đến đón kìa, ghen tỵ quá!

Thanh Hoành rảo bước đến chỗ hai bố con:

– Anh chờ lâu chưa?

Cừ Thiều đứng lên:

– Không lâu, anh mới đến.

Bé con đang ngồi trên ghế cũng nhảy xuống, lao đến trước mặt cô. Khoảnh khắc ấy, Thanh Hoành có cảm giác như trời long đất lở, cổ run run hỏi:

– Sao... sao... tóc con bé lại thế này?

Cừ Thiều thùng thảng đáp:

– Hôm nay anh đưa con bé đến lớp học võ sơ cấp, trên đường về con bé bảo để tóc dài học võ rất bất tiện, thế là anh đưa con đi cắt tóc.

Thanh Hoành nói:

– Mẹ mà trông thấy sẽ giận lắm đấy!

Sở thích lớn nhất của bà Trác Ninh là trang điểm cho bé gái trở nên xinh đẹp như búp bê. Và vì quá yêu thích công việc ấy, bà thậm chí không buông tha cả con trai mình. Bây giờ, khó khăn lắm bà mới có được cô cháu gái xinh xắn, đáng yêu như thế, sở thích của bà càng được dịp phát huy.

Cô con gái với mái tóc dài chấm ngang vai giờ đây đã biến thành con nhóc tóc ngắn cùn cùn như con trai, Thanh Hoành nhìn nó mà muốn ngất xỉu. Thế mà nó lại ngẩng đầu lên, tươi cười hỏi mẹ nó:

– Mẹ ơi, không đẹp sao mẹ?

Tất nhiên không đến mức xấu xí, nhưng nếu bảo rất đẹp thì là nói dối.

Thanh Hoành cúi xuống bế nó lên, cánh tay ngăn ngừn của nó ôm lấy cổ mẹ, ghé miệng vào sát tai cô thì thào:

– Hôm nay thầy giáo bảo con có khả năng thiên bẩm đấy mẹ ạ.

Thanh Hoành cảm thấy vừa ngọt ngào vừa cay đắng:

– Đúng thế, con rất có khả năng mà.

Cửu Thiều khoác vai cô:

– Anh đỗ xe ở đằng kia, đi bộ chừng mười mét là tới.

Thanh Hoành bỗng có cảm giác, thì ra họ đã ở bên nhau lâu đến vậy, lâu tới mức con gái họ đã chạy lăng xăng khắp nơi, còn biết bắt nạt bạn cùng lớp nữa. Cửu Thiều đặt con gái ngồi vào hàng ghế sau, giúp cô thắt dây an toàn rồi mới ngồi vào ghế lái.

Anh bật đèn pha, lái xe ra khỏi bãi đậu xe. Đột nhiên anh nghe cô nói:

– Không ngờ đã lâu như vậy.

Anh không hiểu cô nói gì, bèn thắc mắc:

– Gì kia?

– Em bảo là, không ngờ đã qua từng ấy năm. Em vẫn nhớ hồi mới quen anh em từng nói rằng, em không tin vào tình yêu.

Cửu Thiều đặt tay lên vô lăng, mỉm cười:

– Còn bây giờ?

– Bây giờ vẫn không tin.

Thanh Hoành khép mắt lại, khóe môi cong cong:

– Nhưng, em tin anh!

Bạn đang đọc truyện *Tiếng Ngân Rung Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.